

LƯẬT SƯ HÀNH NHẬT

MỘC TÔ LÝ

Editor : Bonnie

Luật Sư Hạng Nhất

Tác giả: Mộc Tô Lý

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Văn án

Công lạnh lùng chuyên nghiệp thích đả kích người khác – kết quả đả công mình luôn x Thụ cả đời không nhịn được hố người khác – kết quả hố khóc luôn mình.

Trong lễ tốt nghiệp của học viện pháp luật, viện trưởng trẻ tuổi Yên Tuy Chi phong độ nhẹ nhàng nở nụ cười nói: “Kiểm tra kết quả bốn năm một chút, giả sử bây giờ tôi là sinh viên của các cậu, các cậu có thể dạy tôi những gì?”

Những sinh viên khác cung cung kính kính viết thành tiểu luận tâm đắc.

Duy chỉ có Cố Yến mặt không cảm xúc để lại tám chữ: “Không nhận vô lại, đề nghị đuổi học.”

Sau chuyện này, Yên Tuy Chi chọn ra bài này để chữa, vung bút lên trả lời: Cái rắm, cậu còn tưởng là thật à?

Kết quả trong một vụ nổ nhiều năm sau, giả thiết này lại trở thành sự thật.

Yên Tuy Chi: “...”

Chắc hẳn cái thế giới xui xẻo này rất rất hận anh....

Mục lục:

[Chương 1: Thực tập sinh \(1\)](#)
[Chương 2: Thực tập sinh \(2\)](#)
[Chương 3: Thực tập sinh \(3\)](#)
[Chương 4: Thực tập sinh \(4\)](#)
[Chương 5: Đi công tác \(1\)](#)
[Chương 6: Đi công tác \(2\)](#)
[Chương 7: Đi công tác \(3\)](#)
[Chương 8: Đi công tác \(4\)](#)
[Chương 9: Đi công tác \(5\)](#)
[Chương 10: Phán xét \(1\)](#)
[Chương 11: Phán xét \(2\)](#)
[Chương 12: Phán xét \(3\)](#)
[Chương 13: Phán xét \(4\)](#)
[Chương 14: Bệnh viện \(1\)](#)
[Chương 15: Bệnh viện \(2\)](#)
[Chương 16: Bệnh viện \(3\)](#)
[Chương 17: Bệnh viện \(4\)](#)
[Chương 18: Chứng cứ \(1\)](#)
[Chương 19: Chứng cứ \(2\)](#)
[Chương 20: Chứng cứ \(3\)](#)
[Chương 21: Chứng cứ \(4\)](#)
[Chương 22: Chứng cứ \(5\)](#)
[Chương 23: Chứng cứ \(6\)](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25: Phát sốt \(2\)](#)
[Chương 26: Án Joshua · Dale \(1\)](#)
[Chương 27: Án Joshua · Dale \(2\)](#)
[Chương 28: Án Joshua · Dale \(3\)](#)
[Chương 29: Án Joshua · Dale \(4\)](#)
[Chương 30: Đường về \(1\)](#)
[Chương 31: Đường về \(2\)](#)
[Chương 32: Tảo mộ \(1\)](#)
[Chương 33: Tảo mộ \(2\)](#)
[Chương 34: Tảo mộ \(3\)](#)
[Chương 35: Tảo mộ \(4\)](#)
[Chương 36: Tảo mộ \(5\)](#)
[Chương 37: Tiệc rượu \(1\)](#)

[Chương 38: Tiệc rượu \(2\)](#)
[Chương 39: Tiệc rượu \(3\)](#)
[Chương 40: Tiệc rượu \(4\)](#)
[Chương 41: Quỷ nước \(1\)](#)
[Chương 42: Quỷ nước \(2\)](#)
[Chương 43: Quỷ nước \(3\)](#)
[Chương 44: Điều tra \(1\)](#)
[Chương 45: Điều tra \(2\)](#)
[Chương 46: Điều tra \(3\)](#)
[Chương 47: Tróc da \(1\)](#)
[Chương 48: Tróc da \(2\)](#)
[Chương 49: Tróc da \(3\)](#)
[Chương 50: Thư ủy thác \(1\)](#)
[Chương 51: Thư ủy thác \(2\)](#)
[Chương 52: Thư ủy thác \(3\)](#)
[Chương 53: Trầm mặc \(1\)](#)
[Chương 54: Trầm mặc \(2\)](#)
[Chương 55: Trầm mặc \(3\)](#)
[Chương 56: Trần Văn \(1\)](#)
[Chương 57: Trần Văn \(2\)](#)
[Chương 58: Phóng viên \(1\)](#)
[Chương 59: Phóng viên \(2\)](#)
[Chương 60: Phóng viên \(3\)](#)
[Chương 61: Phóng viên \(4\)](#)
[Chương 62: Chuẩn bị \(1\)](#)
[Chương 63: Chuẩn bị \(2\)](#)
[Chương 64: Chuẩn bị \(3\)](#)
[Chương 65: Chuẩn bị \(4\)](#)
[Chương 66: Án George · Manson \(1\)](#)
[Chương 67: Án George · Manson \(2\)](#)
[Chương 68: Án George · Manson \(3\)](#)
[Chương 69: Án George · Manson \(4\)](#)
[Chương 70: Án George · Manson \(5\)](#)
[Chương 71: Ủ lâu năm \(1\)](#)
[Chương 72: Ủ lâu năm \(2\)](#)
[Chương 73: Ủ lâu năm \(3\)](#)
[Chương 74: Ủ lâu năm \(4\)](#)

[Chương 75: Di chúc \(1\)](#)
[Chương 76: Di chúc \(2\)](#)
[Chương 77: Kiểm tra gen \(1\)](#)
[Chương 78: Kiểm tra gen \(2\)](#)
[Chương 79: Kiểm tra gen \(3\)](#)
[Chương 80: Lây nhiễm \(1\)](#)
[Chương 81: Lây nhiễm \(2\)](#)
[Chương 82: Lây nhiễm \(3\)](#)
[Chương 83: Lây nhiễm \(4\)](#)
[Chương 84: Lây nhiễm \(5\)](#)
[Chương 85: Phát sốt \(1\)](#)
[Chương 86: Phát sốt \(2\)](#)
[Chương 87: Phát sốt \(3\)](#)
[Chương 88: Phát sốt \(4\)](#)
[Chương 89: Ý niệm \(1\)](#)
[Chương 90: Ý niệm \(2\)](#)
[Chương 91: Bị cáo thứ hai \(1\)](#)
[Chương 92: Bị cáo thứ hai \(2\)](#)
[Chương 93: Mắt xanh \(1\)](#)
[Chương 94: Mắt xanh \(2\)](#)
[Chương 95: Mắt xanh \(3\)](#)
[Chương 96: Đương sự \(1\)](#)
[Chương 97: Đương sự \(2\)](#)
[Chương 98: Đương sự \(3\)](#)
[Chương 99: Suy đoán \(1\)](#)
[Chương 100: Suy luận \(2\)](#)
[Chương 101: Suy đoán \(3\)](#)
[Chương 102: Bác sĩ Lâm \(1\)](#)
[Chương 103: Bác sĩ Lâm \(2\)](#)
[Chương 104: Bác sĩ Lâm \(3\)](#)
[Chương 105: Chủ nhà \(1\)](#)
[Chương 106: Chủ nhà \(2\)](#)
[Chương 107: Tập thể hình \(1\)](#)
[Chương 108: Tập thể hình \(2\)](#)
[Chương 109: Tập thể hình \(3\)](#)
[Chương 110: Tiệc rượu luật sở \(1\)](#)
[Chương 111: Tiệc rượu luật sở \(2\)](#)

Chương 112: Tiệc rượu luật sở (3)

-----oOo-----

Chương 1: Thực tập sinh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuối tháng mười một, đầu mùa đông ở Decama, đồng hồ lớn ở quảng trường lớn đã sớm vang lên như thường lệ, bồ câu màu xám vỗ cánh lướt qua bầu trời cũng u ám như vậy.

U ám, giá rét, xúi quẩy đầy trời. Cái thời tiết tốt đẹp này rất thích hợp với việc cướp bóc đưa ma, rất giống với tâm trạng của Yên Tuy Chi lúc này.

Mấy tháng trước anh vẫn còn cái chức luật sư hạng nhất, giữ chức viện trưởng của học viện pháp luật đại học Metz, áo mũ chỉnh tề mà tham gia tiệc rượu dành cho những người nổi tiếng ở vườn hoa...

Bây giờ mới cách có bao lâu mà anh đã nghèo rớt mùng tơi thế này rồi.

Bây giờ là 8 giờ sáng, anh đang đi bộ đến chợ đen hỗn loạn nhất phía tây Decama, vừa chậm rãi uống cà phê vừa quét mắt nhìn vào từng cái biển hiệu cửa hàng chật chội.

Mặt anh là màu thuần trắng đẹp mắt, nhưng lại lộ ra vẻ mặt vô cùng khó chịu và ghét bỏ, giống như không phải đang uống cà phê tinh khiết mà là cắt mề nguyên chất.

Anh vòng vo ở đây nửa ngày chỉ để tìm một cửa hàng phù hợp – có thể giúp tìm một ít đồ, tốt nhất còn có thể làm được giấy chứng nhận giả.

Năm phút sau, Yên Tuy Chi dừng chân trước một cửa hàng nhỏ hẹp.

Biển hiệu điện tử bên ngoài cánh cửa của cửa hàng này hiện lên hai

hàng chữ:

Cửa hàng sửa chữa Hắc Thạch.

Cái gì cũng làm!

Tốt lắm.

Yên Tuy Chi bóp cốc cà phê rồi ném vào thùng rác điện tử bên đường, nhấc chân bước vào cửa hàng này.

“Chào buổi sáng...” Ông chủ thò cái đầu ổ gà khỏi quầy hàng, “Có thể giúp gì cho ngài?”

Trong tiệm đầy đủ lò sưởi, cho dù là Yên Tuy Chi bây giờ có chút sợ lạnh cũng cảm nhận được ấm áp. Anh tháo găng tay màu đen, lấy một cái vòng kim loại ở trong túi áo ra đặt lên quầy, “Giúp tôi tra cái này.”

Đây là một loại máy móc thông minh, có thể biến hình tùy ý, đa số người đều thích để ở dạng cái vòng để dễ dàng mang theo. Vòng tay, nhẫn, bông tai... thậm chí là vòng chân, thắt lưng.

Yên Tuy Chi thì không có khẩu vị dị hợm như thế, cho nên thứ trong tay anh là một chiếc nhẫn.

“Tra cái gì?”

“Tất cả những gì có thể tra.”

“Được rồi.”

Ông chủ rất phối hợp lấy dụng cụ ra, gỡ hai cái, máy móc thông minh cho ra giao diện chiếu ảo.

Kí tự trên giao diện này ít đến đáng thương, sạch sẽ như mới ra lò.

Tổng cộng cũng chỉ có bốn nội dung: Một thẻ căn cước, một thẻ tài sản, một vé tàu con thoi đến hành tinh Lân cùng với một văn kiện điện tử bằng âm thanh.

Từ đạo đức nghề nghiệp, ông chủ sẽ không tùy tiện mở văn kiện lên xem, nhưng Yên Tuy Chi lại khá rõ nội dung trong bốn thứ này, dù sao hai ngày nay anh đã nhìn đi nhìn lại vô số lần...

Thẻ căn cước là một thân phận giả, tên là Nguyễn Dã, vừa tốt nghiệp đại học, chưa có việc làm;

Thẻ tài sản là một cái thẻ giả không có tên làm từ chợ đen, số dư còn lại đủ để anh sống trong hai tháng;

Vé tàu con thoi chỉ có chiều đi, không có chiều về, ý là để anh có thể cắt được bao xa thì hãy cắt đi.

“Chỉ có vậy thôi?” Ông chủ hỏi.

Yên Tuy Chi cười lạnh một tiếng trong lòng: “Đúng thế, chỉ có vậy thôi.”

Đâu chỉ có những thứ trong máy thông minh này, chỉ sợ toàn bộ tài sản trước mắt của anh cũng chỉ có như vậy.

Bạn nói thế giới này chưa đủ kích thích?

Anh chỉ tham gia một bữa tiệc rượu cuối tuần tháng năm mà thôi...

Rượu hôm đó có chút nặng, khiến dạ dày anh vừa qua nửa tuần đã không thoải mái, vì vậy anh chào mọi người đi trước, tìm một khách sạn gần đó để nghỉ ngơi.

Ai ngờ một giấc “ngủ” kia lại có cảm giác như đã nửa năm, ngủ thẳng giấc từ hè đến đông, lúc mở mắt ra lần nữa đã là tháng mười một rồi, cũng chính là hai ngày trước.

Anh tỉnh lại trong một khu chung cư trong chợ đen, khi tỉnh lại đã thấy cái máy thông minh này ở bên gối, ngoại trừ những thứ này thì chẳng còn cái gì khác.

Cũng may là tin tức ở trên mạng quá đa dạng, anh không tốn bao nhiêu thời gian đã biết rõ được đầu đuôi – tiệc rượu hôm đó, khách sạn mà anh ngủ lại đúng lúc xảy ra một vụ nổ tập kích, anh đã có cơ hội trở thành một trong những con quỷ xui xẻo đó.

Chỉ là con quỷ xui xẻo là anh thì khá nổi tiếng, các tin tức ở trang nhất đều lấy những tựa đề màu mè phát khiếp cứ như tiếc nuối cho anh tuổi còn trẻ mà đã mất, kéo dài chậm rãi như dất chó đi dạo tận hai tháng mới thôi, sau đó từ từ quên mất.

...

Dĩ nhiên sự thật hiển nhiên không hề đơn giản như vậy rồi.

Âm thanh điện từ trong cái máy thông minh kia đã cho anh một lời giải thích...

Trên thực tế, có người đã cứu anh từ trong vụ nổ kia ra, lợi dụng khoảng thời gian này cho anh một cuộc giải phẫu gen ngắn hạn, cũng điều chỉnh luôn cả khuôn mặt và tuổi tác sinh lí của anh, để cho anh mang dáng vẻ của một sinh viên vừa tốt nghiệp trong một thời gian ngắn. Cũng đã chuẩn bị xong thân phận giả, tiền và vé phi cơ cho anh, để anh rời khỏi Decama....

Tóm lại, tất cả các thông tin đều cho thấy vụ nổ kia là do có người cố ý trả thù, anh cũng không phải là quỷ xui xẻo bị liên lụy gì cả, mà anh chính là mục tiêu của vụ nổ này.

Nhưng nếu bạn muốn hỏi một luật sư hạng nhất đời này đã đắc tội với những người nào, thì cũng có chút quá đáng rồi đó.

Bởi vì thật sự quá nhiều, quỷ cũng chẳng nhớ nổi.

Cho nên Yên Tuy Chi chỉ có thể tới chợ đen tìm người điều tra, cho dù không thể tra ra thủ phạm, cũng có thể tìm được ai là người cứu mình chứ.

Ai ngờ vài giờ trôi qua rồi, ông chủ lại ngẩng đầu day mắt ý bảo chẳng thu hoặc được gì.

Yên Tuy Chi nhú mày lại, “Không có dấu vết gì sao?”

“Không có, rất sạch sẽ.”

“Thế nguồn gốc cái máy thông minh này thì sao?”

“Trong chợ đen không có tên, cho nên rất khó để tra, số đếm bao trùm nhiều hành tinh như vậy, đơn giản là tìm kim trong vũ trụ rồi.”

Yên Tuy Chi gảy cái nhẫn thông minh này hai cái, cuối cùng đành nói: “Được rồi, như vậy có thể giúp tôi bán cái vé tàu con thoi đến hành tinh Lân được không?”

Ông chủ liếc nhìn cái vé một cái rồi lắc đầu: “Không giúp được.”

“Cái gì cũng làm mà?” Yên Tuy Chi chỉ tay ra biển hiệu bên ngoài cửa.

“Chém gió thôi.”

Yên Tuy Chi cũng không tranh luận, gật đầu một cái lại nói: “Còn có một chuyện cuối cùng.”

“Cái gì? Nói đi.” Ông chủ khách sáo nói, “Dù sao hôm nay phải làm cho cậu chứ không thì phải dẹp cái bảng bên ngoài mất.”

“Giúp tôi làm một cái giấy báo danh.” Yên Tuy Chi nói: “Học viện pháp luật đại học Melz, ghi là luật sở Nam Thập Tự.”

Học viện pháp luật đại học Melz có thể coi như là một học viện pháp

luật có uy tín nhất trong Decama thậm chí là hành tinh Phỉ Thúy, có hiệp nghị với các luật sở cao cấp xung quanh, học viên chỉ cần cầm giấy báo danh đến là có thể chọn thực tập cho một luật sở nào đó. Dĩ nhiên, cuối cùng có thể chính thức bước vào luật sở hay không thì còn phải xem bài kiểm tra đã.

Nhưng Yên Tuy Chi cũng chẳng thèm để ý đến sau này, anh chỉ cần vào được cửa của luật sở Nam Thập Tự là được. Bởi vì vụ án nổ khiến anh “mất sớm” kia đã được luật sở Nam Thập Tự tiếp nhận.

“Giấy báo danh?” Ông chủ vừa nghe xong đã phình cả đầu, thành khẩn nói: “Chuyện này thật sự không giúp được đâu.”

“Vậy xem ra không giúp được cái vé kia là giả.”

Ông chủ: “...”

“Chỗ của ông thật sự là chợ đen đấy à?”

“Được rồi được rồi, giúp cậu chuyển giao vé phi cơ!” Ông chủ lâu bầu khoát tay, “Quan trọng là chuyện này tôi chẳng kiếm được cái giá gì cả, còn phiền phức và dễ bị tóm nữa...”

Ông ta chọc cái đầu ổ gà cần nhần suốt hai mươi phút. Tạm thời Yên Tuy Chi chẳng thèm nghe, yên tâm thoải mái chờ.

“Chuyện tốt đây, tiền vé phi cơ trực tiếp chuyển vào thẻ tài sản này của cậu hả?”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Nếu như vậy, làm phiền lấy luôn hộ cái giấy báo danh đi.”

Về mặt ông chủ đầy vẻ tan vỡ: “Nếu là cái gì hả anh bạn? Thật sự là không làm được giấy báo danh đâu, cái này không phải trò đùa.”

“Tại sao chứ? Bản thân giấy báo danh không cần có kỹ thuật đặc biệt gì. Yên tâm, tôi chỉ dùng trong một thời gian ngắn thôi, bị tóm

cũng không liên quan đến ông đâu.” Yên Tuy Chi làm giả đồ của học viện mình, thật sự lương tâm chẳng đau tí nào.

Nhưng mà ông chủ rất đau, “Bản thân cái giấy đó không cần có kỹ thuật gì, hai mươi phút là tôi có thể làm cho cậu một cái được, nhưng mà ký tên thì tôi không làm được đâu! Cậu cũng biết mà, bây giờ kỹ thuật kiểm tra bút tích kinh khủng lắm.”

Yên Tuy Chi nhướn mày: “Ký tên gì cơ?”

“Mỗi một tờ giấy báo danh của học viện đều phải có chữ kí của viện trưởng, đều được đăng kí trong hồ sơ rồi, kiểm soát rất chặt, tôi đi đâu mà làm cho cậu đây?!”

Cho đến lúc này, Yên Tuy Chi đã khó chịu hai ngày cuối cùng cũng cười một tiếng: “Cái này thì có gì khó.”

Ông chủ cảm thấy cậu sinh viên này đúng là điên rồi.

Nhưng mà năm phút sau, ông chủ mới là kẻ phát điên.

Bởi vì ông ta trơ mắt nhìn cậu sinh viên này đặc biệt khoa tay múa chân ký tên viện trưởng trên tờ giấy báo danh đã làm xong, sau khi đưa lên hệ thống kiểm tra lại thông qua!

Cho đến khi cậu sinh viên này mang giấy báo danh thành công “vênh váo rời đi”, ông chủ mới hoàn hồn lại đầm ngực liên tục: Mọi nó, quên mất không hỏi sinh viên này có muốn ở lại làm việc không rồi!

Năm ngày sau, Yên Tuy Chi ngồi ở trong một văn phòng luật sư nổi danh nhất Decama.

Ghế sa lon trong phòng tiếp khách mềm mại thoải mái, mấy vị thực tập sinh đến báo danh lại vô cùng cẩn thận, chỉ có mỗi anh vắt chéo chân dài, chống cằm, ngẩn người nghịch cái nhãn thông minh trong tay, dáng vẻ thả lỏng đẹp mắt.

Nhìn chẳng giống học viên đến tham gia kiểm tra gì cả, mà giống như đến kiểm tra người khác hơn.

Một cậu trai tóc vàng ngồi bên cạnh nhìn anh một lúc, rồi lại liếc anh một cái, trong một thời gian rất ngắn không biết đã liếc bao nhiêu lần.

“Bạn học này, cậu xem tôi có giống như đến kiểm tra không?” Yên Tuy Chi đang ngẩn người đột nhiên ngược mắt lên.

Tóc vàng vừa mới uống một hớp cà phê lại phun toàn bộ ra ngoài.

Cậu ta luống cuống tay chân rút mấy tờ khăn giấy, vừa lau đi cà phê dính vào cằm vừa ngại ngùng nói: “Hả? Tất nhiên là có rồi.”

“Vậy sao cậu lại nhìn tôi như bị điện giật thế?” Yên Tuy Chi chăm chọc người khác còn mang theo một nụ cười, khuôn mặt của anh lại luôn có vẻ đẹp mắt, luôn nở nụ cười, giống như hòa tan băng sương, đặc biệt dễ lừa người. Cho nên rất nhiều người bị hố lại cứ như gặp quỷ mà cảm thấy đây là một cách thức biểu đạt rất thân thiện.

Vị bạn học tóc vàng này cũng không ngoại lệ, cậu ta không những không cảm thấy tổn thương, ngược lại còn thấy vừa nãy mình liếc trộm đúng là có hơi vô duyên: “Xin lỗi, chỉ là... cậu trông rất giống viện trưởng của chúng mình.”

Cậu ta dừng lại một chút rồi tự sửa lại: “Viện trưởng trước đây. Cậu biết giáo sư Yển còn trẻ đã rất nổi tiếng mà. Đương nhiên là cũng không giống lắm, cậu nhỏ hơn nhiều, nhưng góc nghiêng và tư thế ngồi thì có chút... khiến tôi nghĩ đến cuộc kiểm tra nghiên cứu một năm một lần, cho nên không tự chủ được mà khấn trương.”

Tóc vàng nói đến viện trưởng trước đây, vẻ mặt trở nên rất tiếc nuối, cậu ta thở dài: “Thầy ấy vốn sẽ tham gia buổi lễ kiểm tra tốt nghiệp cuối cùng, không ngờ lại xảy ra chuyện bất ngờ như vậy, còn trẻ mà

đã qua đời, không phải rất đáng tiếc sao?”

Cậu ta đang muốn tìm một sự đồng tình, kết quả ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy khuôn mặt đầm lệ của Yên Tuy Chi.

Tóc vàng: “...”

Yên Tuy Chi còn chưa thoát khỏi cảm giác phức tạp khi được người khác truy điệu, quản lí nhân sự phụ trách sắp xếp thực tập sinh đã đến.

Sau khi kiểm tra giấy báo danh, thực tập sinh được dẫn lên tầng.

“...Trước đây chúng tôi đã nhận ba đợt thực tập sinh, cho nên thật ra chỗ trống của luật sư thực tập ra tòa không còn nhiều, tôi sẽ dẫn các cậu đến gặp mấy vị kia một lần, sau khi nắm rõ sẽ sắp xếp các cậu...”

Quản lí nhân sự trong quá trình lên tầng vẫn luôn giới thiệu về tình hình ở luật sở và một chút việc cần chú ý, nhưng nửa đoạn sau Yên Tuy Chi chẳng nghe vào.

Bởi vì anh nhìn thấy một người quen.

Bọn họ mới lên tầng được một nửa, đúng lúc gặp được vài luật sư có tiếng từ trên tầng đi xuống. Vị luật sư đi sau cùng có dáng người rất cao, khuôn mặt đẹp trai. Một tay hấn cầm cốc cà phê, một tay giữ tai nghe màu trắng, hình như là đang truyền tin với ai đó. Ánh mắt bình tĩnh đảo qua trên người đám thực tập sinh này, bày ra một sự lạnh lùng khó mà đến gần được.

Vị luật sư trẻ tuổi này tên là Cố Yến, đã từng là học sinh của Yên Tuy Chi.

Thật ra thì trong chuyến đi này, nhất là đến một luật sở nổi tiếng như vậy, gặp được học sinh của mình là điều quá bình thường, có thể một nửa luật sư ở đây đều xuất thân từ học viện pháp luật đại học

Melz. Nhưng học viện pháp luật có hơn mười nghìn học sinh, YẾN đại giáo sư căn bản là quay đầu một cái quên mất tiêu, đồng thời gặp mặt quá ít, nên người có thể nhớ được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cố YẾN này là một trong mấy người có thể đếm được.

Tại sao lại như vậy chứ?

Bởi vì bạn học cũ này trên lý thuyết có thể được coi là một nửa học sinh trực hệ của anh.

Cũng bởi vì cậu bạn học cả ngày lạnh mặt này hình như đặc biệt có ý kiến với anh.

-----oOo-----

Chương 2: Thực tập sinh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thật ra thì ban đầu quan hệ thầy trò của họ không đến nỗi gay go như thế này.

Đại học Melz vẫn luôn có một truyền thống, sau ba tháng sinh viên mới nhập học cần phải chọn một vị giáo sư để làm người trực tiếp dẫn dắt mình. Nói cách khác, bọn sinh viên vừa mới thích ứng được với hoàn cảnh mới, chương trình học mới đã phải nhanh chóng ổn định, chọn một con đường rõ ràng cho tương lai của mình.

Điểm xuất phát thì đẹp đấy, nhưng mà hành động thực tế thì cứ như nói giỡn vậy.

Hàng năm tuyển chọn sinh viên mới theo quý, các đàn anh đàn chị sẽ tụ tập ở bên trong chợ điện tử của trường, ăn cần rao bán AI(*) nhỏ tự chế, chuyên chữa chứng sợ hãi, chuyên nghiệp đánh số cướp các giáo sư, phục vụ chu đáo thành hàng.

() AI viết tắt của artificial intelligence = trí tuệ nhân tạo.*

Nhưng mà quá trình quấy rối thì vẫn là quấy rối, nhưng theo kết quả hoặc xu hướng – đa số các sinh viên đều chọn giáo sư có ấn tượng ban đầu tốt đẹp.

Xét về tính cách của Cố Yến, Yên Tuy Chi cảm thấy mình khẳng định không phải là do anh đánh số đánh lệch ra ngoài, mà là chọn chính xác.

Điều này nói rõ trên con đường núi “tôn sư trọng đạo”, bạn học Cố vẫn gắng sức để đi qua, chỉ là không biết giữa đường bị đũa nào đút cho miếng thuốc chuột, không nói tiếng nào đã nhảy vực rồi.

Thình thoảng Yên Tuy Chi vẫn phát hiện mình suy nghĩ về vấn đề này trong lương tâm, nhưng thường mấy phút sau đã bị những chuyện khác cắt đứt, cho tới một khoảng thời gian rất dài anh đều không hiểu rõ được vì sao bạn học Cố này lại có ý kiến với anh như vậy.

Về sau Cố Yến tốt nghiệp, anh cũng chẳng cần phải suy nghĩ nữa.

...

Lên tầng xuống tầng không quá nửa phút, giáo sư Yên Tuy Chi nắm chặt thời gian đi một mình. Đợi đến lúc anh tỉnh hồn lại lần nữa, Cố Yến đã né người nhường cho nhóm thực tập sinh của họ đi qua.

Dù sao cũng đã từng là học sinh của mình, cảnh gặp lại nhau này lại hời hợt như vậy, giáo sư Yên không nhận được có chút cảm thán.

Vì vậy anh xoay người ở khúc quanh tầng hai, nhìn xuống dưới tầng một cái, đúng lúc thấy Cố Yến đi xuống bậc thang cuối cùng tháo tai nghe, nâng mắt lên nhìn anh.

Yên Tuy Chi sửng sốt.

Nhưng mà cái nhìn kia của Cố Yến cực kì ngắn ngủi, cũng chỉ là tùy ý liếc một cái rồi lại lạnh nhạt thu hồi ánh mắt. Toàn bộ quá trình này không có biến hóa về sắc mặt nào, thậm chí ngay cả tần số bước chân cũng không có tí sai sót. Lúc thu ánh nhìn kia về, hắn cũng đã đẩy cánh cửa dưới tầng một, đi ra mà không thèm ngoảnh đầu lại.

Loại biểu hiện này với người hoàn toàn xa lạ cũng rất bình thường, Yên Tuy Chi chỉ nhú mày một cái rồi ném ra sau não luôn, chuyển gót chân, không nhanh không chậm nhập vào cuối hàng thực tập sinh vào phòng hội nghị trên tầng hai.

“Vừa rồi chúng ta đã đi qua phòng làm việc của các vị luật sư.” Quản lí nhân sự là cô Fizz nói: “Đương nhiên đa số thời gian đều không thể thấy được bọn họ trong phòng làm việc, hôm nay khá may mắn,

đúng dịp mấy vị đó đều ở đây, bao gồm cả mấy vị chúng ta vừa gặp lúc đi lên tầng, mọi người cũng đều chào hỏi rồi đó, ngoại trừ một bạn thất thần.”

Bạn Yên Tuy Chi vừa thất thần đã kịp phản ứng lại, giơ tay lên cười một tiếng: “Xin lỗi, chắc em khẩn trương quá.”

Mọi người: “...”

Đây đúng là chuyện hoang đường rồi.

Ở đây ai cũng có thể nhìn ra, anh khẩn trương cái rắm ấy!

Fizz cười khoát tay: “Không sao, đối với những thanh niên đẹp mắt, tôi thường tạm thời quên đi tính tình dữ dằn của mình.”

Chắc là cô Fizz này nhìn rất dễ gần, có hai nữ sinh lấy can đảm hỏi: “Các vị luật sư vừa rồi xuống tầng đều nhận thực tập sinh ạ? Tất cả sao?”

Mặt Fizz đầy vẻ “tôi rất có kinh nghiệm” đáp: “Thật ra tôi cũng muốn trả lời là ‘đúng thế, toàn bộ’, nhưng mà thật đáng tiếc, có một vị là ngoại lệ.”

“Ai ạ?”

Fizz cười: “Tôi cảm thấy sau khi nói ra thì mặt các em đều có thể kéo dài ra gấp đôi, bởi vì ban đầu mặt tôi còn kéo dài hơn bất kì ai khác.”

“Ồ... Vâng ạ.” Hai nữ sinh kia dài giọng ra, hiển nhiên là hiểu ý của cô, chắc đây là sự ăn ý của những người ham sắc đẹp từ bé.

Không biết mấy cậu nam sinh khác có hiểu không, dù sao khẳng định tên lông vàng bị điện giật kia không hiểu, mặt đầy vẻ trống rỗng mà nhìn các cô kia nói tới nói lui.

Yên đại giáo sư từ góc độ sàng lọc nhân tài trong trường học nhìn tên lông vàng kia một cái, cảm thấy nghề nghiệp kiếm sống của đứa bé này đã đến giới hạn rồi, không có sự hiểu biết tâm lý qua đối thoại như vậy, có lên tòa án cũng sẽ bị người ta bắt nạt đến khóc mất thôi.

Nhưng mà khi hai bạn nữ kia đang tiếc nuối, trong lòng Yên Tuy Chi lại vỗ tay cười một cái: Cảm ơn trời đất là bạn học Cố có cái mặt quan tài kia không nhận thực tập sinh, nếu không nhờ may mình bị dính cái xui xẻo từ trên trời rớt xuống mà vào tay hắn, thân phận thầy trò liền loạn rồi, như thế thì bất tiện lắm.

“Sao thầy ấy lại không nhận thực tập sinh ạ?” Một nữ sinh hoạt bát trong đó hình như còn chưa thỏa mãn với cái đề tài này.

Fizz cũng không cảm thấy phiền: “Chắc sợ thực tập sinh bực bội, anh ta nói với nhân viên hành chính như thế, mặc dù không biết có phải thuận miệng lấy cớ qua loa không, nhưng tôi vẫn cảm thấy có mấy phần lí lẽ.”

“Sao vậy? Tính của thầy ấy xấu lắm à?”

“Cũng không phải, nhưng mà...” Dường như Fizz không thể tìm được một từ gì để hình dung, cuối cùng vẫn nhún vai nói: “Tóm lại là đừng suy nghĩ nữa các cô nương.”

Yên Tuy Chi đứng ở một bên dù bạn vẫn nhàn nghe một lúc lâu, nhưng trong lòng lại cảm thấy lấy tính tình năm đó của bạn học Cố, không nhận thực tập sinh có lẽ không phải do hắn sợ học sinh bị mình làm bực bội, mà rất có thể là do nhân viên hành chính sợ hắn ta bị học sinh chọc giận.

Có thể lắm.

Fizz đứng nói chuyện với mọi người một lát, mấy vị luật sư vừa có việc xuống tầng đã nhận nhip đi lên, đẩy cửa vào phòng họp.

Sau khi mọi người ở đây lần lượt ngồi xuống hết rồi, Fizz mới quét mắt một vòng, nghi ngờ hỏi: “Moore đâu? Tôi nhớ anh ta có nói hôm nay có thể đến phòng làm việc gặp thực tập sinh một lần mà, sao còn chưa tới?”

“Hôm nay tôi chưa gặp cậu ấy.” Một vị luật sư tóc xám mắt xám vẻ mặt nghiêm túc trả lời, “Cô có chắc là cậu ta rảnh không đấy?”

“Mọi người cứ trò chuyện trước, tôi đi gọi anh ấy.” Fizz nói xong lập tức đạp giày cao gót ra ngoài.

Nói là trò chuyện, thật ra chính là một cuộc kiểm tra với bầu không khí khá thả lỏng.

Nhưng có thả lỏng đến thế nào thì đây vẫn là một buổi kiểm tra, toàn bộ nội dung đều xoay quanh những việc đã trải qua, mà những việc đó thì đều được ghi trong hồ sơ điện tử phía sau giấy báo danh.

Toàn bộ quá trình Yên đại giáo sư đều thoải mái buông lỏng mỉm cười nhìn những thực tập sinh khác, không nói câu nào. Dù sao giấy báo danh của anh là làm từ chợ đen, tất nhiên hồ sơ điện tử cũng là giả. Nếu đã là sinh viên giả phi pháp thì phải khiêm tốn một chút, dù sao nói nhiều sẽ dễ có sơ hở. Cho nên trên hồ sơ điện tử của Yên Tuy Chi, phần khen thưởng các hoạt động đã làm đều trống không, nhìn một cái rất giống một cái card mạng, trong hồ sơ không còn gì thêm.

Hơn nữa bởi vì dáng vẻ anh quá mức thản nhiên, quá buông lỏng, còn không biết xấu hổ chọn chỗ ngồi gần mấy vị luật sư kia.

Thế nên trong hơn bốn mươi phút “phỏng vấn”, các thực tập sinh theo bản năng đều coi anh là người phỏng vấn, đám luật sư cũng không kịp phát hiện ra có một tên nằm vùng trong trận doanh của mình, thậm chí nhiều lần vui vẻ gật đầu còn quay sang nói với Yên Tuy Chi: “Nhóm thực tập sinh này cũng không tệ nhỉ?”

Yên đại giáo sư mang đuôi sói lớn cũng khách sáo cười một tiếng:

“Đúng là không tệ.”

Không khí hòa hợp, chủ khách đều vui mừng.

Cho đến khi mấy vị luật sư kia rời khỏi phòng họp, mọi người cũng không phát hiện ra có chỗ nào không đúng.

Đương nhiên là Yên Tuy Chi rất vui vẻ với cái kết quả này, anh không theo điều kiện kiểm tra mấy vị luật sư kia đã là kiểm chế lắm rồi đó.

Nhưng mà mười phút sau, anh liền không cười được nữa...

Fizz bước vội qua lại giữa các phòng làm việc của luật sư trên tầng và phòng làm việc của nhân viên hành chính bên dưới, giày cao gót vang lên những tiếng cộp cộp không ngừng, hiển nhiên là đang gặp phải một ít chuyện phiền toái.

“Thật sự muốn làm như thế sao? Anh chắc chắn chứ? Sao tôi vẫn cảm thấy đây là một ý kiến rất không tốt nhỉ?” Giọng nói của Fizz truyền từ ngoài cánh cửa khép hờ, tốc độ nói rất nhanh, còn có chút như... cười trên sự đau khổ của người khác.

“Thật, tôi vừa nói với cậu ta rồi.” Một giọng nam trầm thấp trả lời.

“Có bị châm chọc gì không đó?”

“Chắc...” Người đàn ông kia nói: “Đừng cười như vậy nữa, cứ làm thế đi. Cô cũng mau vào đi thôi, đừng bỏ lại đám sinh viên trẻ tuổi kia ở đó.”

Mọi người trong phòng họp trở mắt nhìn nhau, đầu óc mông lung.

Ngay sau đó, Fizz bước vào cửa, hắng giọng một cái rồi mỉm cười nói: “Biểu hiện của mọi người tốt lắm, mấy vị luật sư cũng rất hài lòng. Nhưng mà có một tin khá tiếc là luật sư Moore vốn định nhận thực tập sinh lại gặp phải tai nạn máy bay, mắc ở giữa hai hành tinh

gần đây, trong nửa tháng chắc không về được. Vì vậy, thực tập sinh vốn để dành cho thầy ấy sẽ được một luật sư ưu tú khác nhận.”

Đột nhiên Yên Tuy Chi có dự cảm bất thường.

Giác quan thứ sáu của anh luôn rất linh nghiệm, xác suất đại khái là năm mươi năm mươi, chỉ thấy rõ hiệu quả vào lúc không rõ nhất. Cũng gọi là một lời thành sấm, gọi thô thiển là mồm thối.

Fizz tiếp tục nói: “Tôi sẽ phân chia cụ thể một chút. Em Feilida, luật sư Dean vô cùng tình nguyện làm cộng sự với em trong thời gian này. Henri, chúc mừng em, luật sư Elvis sẽ thành thầy của em...”

Cô báo tên từng người xong rồi, cuối cùng quay lại cười với Yên Tuy Chi một tiếng: “Mặc dù vừa nãy đã nói rồi nhưng mà tôi vẫn cảm thấy vô cùng xin lỗi em, lần nữa xin lỗi thay luật sư Moore. Nhưng cũng chúc mừng em, luật sư Cố sẽ trở thành thầy của em ở đây, chúc em may mắn.”

Yên Tuy Chi: “...”

Câu “chúc em may mắn” sao nghe cái giọng kia lại giống “tự giải quyết ổn thỏa” vậy.

Yên đại giáo sư giống như bị người ta quay lại tạt cho một thùng nitơ lỏng(*), nụ cười trên mặt cũng sắp đông đến nứt ra rồi.

()Nitơ lỏng là chất để đông băng nhanh.*

Mấy giây sau anh mới chậm rãi làm tan nó đi, trả lời: “Cảm ơn.”

Tôi sẽ cố gắng không làm vị luật sư ưu tú kia của cô tức đến chạy mất... Nhưng cũng không dám bảo đảm đâu.

Dù sao năm đó cũng từng chạy rồi.

Còn có...

Trong lòng Yên Tuy Chi mỉm cười nói: Cô hẳn nên nói với Cố Yến là, mong cậu trai trẻ này bảo trọng, tự giải quyết ổn thỏa mới đúng.

Vì vậy, nửa giờ sau, Yên Tuy Chi ngồi sau bàn làm việc của thực tập sinh do Fizz cho người sắp xếp, đối mặt với Cố Yến ngồi sau bàn làm việc của đại luật sư.

Yên Tuy Chi yên lặng uống một hớp cà phê: “...”

Cố Yến cũng uống một hớp cà phê: “...”

Bầu không khí thật sự cứ như đưa ma, nhất thời rất khó phán xem được là ai đang đi thăm mộ ai, cốc cà phê trong tay người nào cũng giống như cút mèo nguyên chất vậy.

-----oOo-----

Chương 3: Thực tập sinh (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Văn phòng luật sư của Nam Thập Tự có kết cấu xếp thành hàng thường thấy nhất, căn cứ vào điều kiện hợp tác trong công việc, các vị luật sư trong sở khá là độc lập. Cho nên bọn họ làm việc không hề liên quan đến nhau, mỗi người một gian phòng làm việc hoàn toàn thuộc về mình, cửa chính có thể ngăn cách người khác ở bên ngoài, không có tình huống đặc biệt sẽ không bị quấy rầy.

Đối với hoàn cảnh làm việc “giả mù giả điếc đừng ai làm phiền tôi” này, Yên Tuy Chi cũng đã sớm quen thuộc nhiều năm rồi.

Nhưng cô Fizz lại không biết, vì vậy trước khi mang đồ vào phòng làm việc này, cô Fizz đặc biệt kéo anh qua một bên thấp giọng nói: “Muốn chung sống với vị đại luật sư này quả thật rất khó, thực tập sinh mới tới đều sẽ lo lắng, tôi rất rõ mà. Năm ngoái có một bạn trẻ mới tới ngày đầu tiên còn không dám đi vệ sinh nữa, tôi nhớ buổi trưa gặp em ấy đã tái mét mặt mày, tôi hỏi vì sao, em ấy nói phòng làm việc quá khép kín, sợ rằng làm chuyện thấp kém dưới mắt thầy lại gây ra tiếng động gì đó.”

“Nghị lực thật khiến người ta phải khâm phục.” Yên Tuy Chi khen.

“Đừng có cười.” Cô Fizz lại tiếp tục dặn dò: “Trong khoảng thời gian sau này, có lẽ cậu sẽ đi theo luật sư Cố ra bên ngoài nhiều hơn là ngây ngốc ở trong phòng làm việc, nhưng tôi hi vọng cậu vẫn có thể cảm thấy thuộc về nơi này, mặc dù bàn làm việc của cậu không to bằng của luật sư, nhưng đó chính là bàn làm việc của cậu, ít nhất thì cậu đã có một phần ba địa bàn thuộc về mình rồi, cứ thoải mái sử dụng, đừng để ý nhiều, có lý thì không phải sợ.”

Không biết cô có nhận ra hay không, nhưng mà dù sao Yên Tuy Chi vẫn cảm thấy lúc cô nói những lời đó, giọng nói cứ như là đang tặng

câu đối xứng điều vậy.

Nhưng mà cô Fizz lo lắng quá rồi, Yên Tuy Chi chẳng những có lý thì không sợ, mà thậm chí còn suýt đổi khách thành chủ luôn.

Thỉnh thoảng anh vẫn theo bản năng vẫn cảm thấy đây là phòng làm việc của mình, anh đang ngồi ở vị trí đại luật sư, mà bạn học Cố nghiêm mặt ngồi uống cà phê phía trước mới chính là tên thực tập sinh mà anh mù mắt mới tìm về để làm mình ấm ức.

Thế cho nên mấy lần anh muốn há mồm giao nhiệm vụ cho đối phương. May mà anh phản ứng nhanh, mỗi lần bắt đầu há mồm ra đã lấy lại tinh thần trong nháy mắt, khó khăn lắm mới dừng lại được, dùng vẻ mặt bình tĩnh mà ngậm miệng lại.

Anh đổ lỗi phản ứng này là do cốc cà phê quá nóng, lớp sương mù màu trắng ở miệng cốc rất dễ khiến người ta mất tập trung, với lại... phong cách phòng làm việc này quen mắt quá.

Chợt nhìn một cái, phòng này với phòng làm việc viện trưởng của anh cứ như là một mẹ sinh ra vậy, cũng không khác phòng làm việc của anh ở Nam Lư lắm.

Yên Tuy Chi nhìn lướt qua, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác vui vẻ yên tâm.

Mặc dù quan hệ thầy trò vẫn không ra gì cả, nhưng dù sao vẫn đã từng dạy dỗ. Nhìn xem, không phải còn truyền được cả gu thẩm mỹ sao?

Anh ung dung cười một tiếng, đang muốn khen một câu trang trí không tồi, nhưng mà vừa mới há mồm, còn chưa kịp phun ra một chữ, Cố Yến đã đặt cốc cà phê xuống, tấm thân tôn quý mở miệng nói ra câu đầu tiên: “Tôi không có ý định nhận thực tập sinh.”

Giọng của hắn rất dễ nghe, đặc biệt yên tĩnh, nếu như bỏ qua nội dung sẽ rất dễ khiến người ta sinh ra một loại xúc động “muốn nghe

hắn nói thêm hai câu.”

Nhưng Yên Tuy Chi cũng đâu phải mới biết hắn, cũng đã vào trạng thái miễn dịch sinh lí với loại ảo giác này rồi.

Huống chi nội dung câu nói này của hắn ta lại không thể khiến người nào có thể không để ý.

Không có ý định nhận thực tập sinh? Trùng hợp quá, tôi cũng nghĩ vậy đó. Thật ra thì cậu có thể trực tiếp chuyển tôi cho bất kì một vị luật sư nào cũng được, chỉ cần không phải ở chỗ cậu thì chỗ nào cũng được hết.

Yên Tuy Chi sửa lại câu này trong lòng một chút, chuyển thành cách biểu đạt không khiến người khác tức giận, đang muốn nói ra khỏi miệng, chỉ thấy Cố Yến lấy tay vòng quanh cổ cà phê, nói: “Cho nên tôi cũng chưa từng chuẩn bị gì trước khi cậu đến cả. Nghe nói trong sở có một sổ tay kinh nghiệm, cụ thể có sắp xếp nhiệm vụ cho thực tập sinh, vừa có thể khiến các cậu dù có bận đến nỗi chân không chạm đất cũng không bị loạn, bây giờ tôi vẫn chưa từng xem nó. Vì vậy, tôi không thể đảm bảo cho cậu có thể có một kỳ thực tập bình thường được.”

Yên Tuy Chi nhú mày, hiếm có cơ hội nghe bạn học Cố nói nhiều như vậy ngoài tòa án, hơn nữa còn toàn là tiếng người.

Dĩ nhiên, chỉ là tiếng người mà thôi, không có tiến xa đến trình độ khiến người ta vui thích, dù sao nói chuyện mà chẳng có biểu cảm gì, giọng nói cũng lạnh đi không ít.

Yên Tuy Chi cũng chẳng cảm thấy hứng thú lắm với những gì phải trải qua trong kỳ thực tập hay Cố Yến sắp xếp như thế nào. So với bản thân nội dung câu nói đó, dáng vẻ dễ nói chuyện của Cố Yến cũng khiến anh cảm thấy khá dễ ý.

Nhưng mà...

Cậu còn có thể dễ nói chuyện với một thực tập sinh bị ép vào đây, sao lại không thể không cho người thầy mà chính cậu tự tay, trình trọng, chọn lựa kĩ càng một cái vẻ mặt tốt chứ?

Yên Tuy Chi cảm khái trong lòng một phen. Nhưng mà cũng không sao, nói không chừng bây giờ đổi một thân phận khác rồi có thể chung sống không tệ với bạn học Cố này đó, ít nhất còn có thể mở đầu.

Nhưng mà phần cảm giác này cũng không kéo dài được bao lâu, bởi vì một đồng tài liệu thực tế nhảy ra ào ào trên bàn làm việc của anh.

Cố đại luật sư vốn không có tính cách thích nói nhiều, một đoạn lời lẽ tốt đẹp kia vừa rồi của hắn ta đã là giới hạn rồi, cho nên chưa nói được mấy câu đã dứt khoát ném sổ tay thực tập sinh mà Fizz đã tạo ra trước đó cho Yên Tuy Chi.

“Cậu xem trước đi.” Cố Yến nói, “Tôi đi truyền tin một lát.”

Yên Tuy Chi dùng ngón tay khều khều màn hình thực tế ảo này, khá tốt, nội dung trong sổ tay cũng không nhiều như trong tưởng tượng, không có nhiều thứ vô nghĩa, về tổng thể khá là chặt chẽ, hơn nữa rất hợp với tâm lý của những thực tập sinh trẻ tuổi, thậm chí có chút hoạt bát. Đúng là phong cách của Fizz.

Nội dung thực tập, một ít quy định, anh đều đảo qua một lần.

Trên thực tế, toàn bộ sổ tay hắn đều không nhìn kĩ, dù sao thì hắn cũng có phải người mới thật đâu, đến đây cũng chẳng phải để thực tập. Anh đỡ trán, tùy ý liếc nhìn trang bìa, sau đó dừng mắt tại một nhóm các con số.

Tiền lương trong kỳ thực tập – mỗi ngày 60 xi.

Đối với một sinh viên mà nói, 60 xi là cái khái niệm gì chứ, chỉ đủ một ngày ba bữa thôi, đừng mơ mà được thêm tí gì. Nhưng mà đây

cũng là tình hình thường thấy trong luật sở ở Decama, bởi vì mọi người đã ngầm thừa nhận thực tập sinh đến luật sở về cơ bản là giai đoạn thêm phiền.

Một vị đại luật sư khi giao nhiệm vụ cho thực tập sinh, trong lòng cũng đang rĩ máu. Bởi vì đợi cậu làm xong hết thì tám đến chín phần là tôi lại phải làm lại một lần nữa, đồng thời còn phải đưa ra ý kiến sửa đổi cho một mình cậu, tương đương với việc lại phải lật lại công việc đó lần nữa.

Trong đó có một số thực tập sinh ít lí tưởng, càng vì đại luật sư lao lực đến chết mà cho ra mấy công hiến kiệt xuất.

Cậu khiến tôi thêm phiền, còn mang tới nguy hiểm về tính mạng, tôi đã không thu học phí thì thôi, còn phải đưa cho cậu nhiều tiền, có nằm mơ không đấy?

Các thực tập sinh đều biết điều này cho nên cũng không có ý kiến gì với mức lương kiểu như trợ cấp trong giai đoạn này cả, dù sao thì sau này vẫn có thể được tăng lên mà.

Lúc Yên Tuy Chi nhìn thấy con số thù lao, đầu tiên là chửi trong lòng một cái, rồi mới thở dài thay cho đám sinh viên đáng thương kia một hơi.

Ngay sau đó anh đột nhiên nghĩ tới mình bây giờ chính là một trong đám “sinh viên đáng thương” kia, một hơi còn chưa thở ra đã bị sặc, ho đến long trời lở đất.

Ngay lúc anh đang chống đầu hồi sức, chẳng biết từ lúc nào giọng nói của Cố Yến đã đến gần——

“Thời gian địa điểm cụ thể?”

“Đảo Yaba?”

“Không đi.”

Hắn ta vẫn còn đang truyền tin với người khác, cứ thuận tay mà đặt một cốc nước thủy tinh trên bàn thực tập sinh.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ cảm thấy chẳng lẽ bạn học Cố này uống lộn thuốc rồi, sao lại có lúc có tình người như vậy chứ?

Kết quả là nghe thấy Cố Yên gõ ngón tay lên mặt bàn một cái, rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Tôi thật sự tò mò không biết bên trong cái sổ tay này viết gì mà lại có thể khiến cậu xem đến đỏ mặt suýt nữa thì tắt thở.”

“...”

Rất tốt, nguyên chất nguyên vị, độc tính bắn ra bốn phía.

Hắn ta cũng không cần theo tai nghe cho nên tiếng người truyền tin bên kia rất nhỏ, đi đến bên cạnh Yên Tuy Chi mới miễn cưỡng nghe được đôi câu.

“Tắt thở cái gì cơ?” Một giọng nam hỏi: “Cậu đang nói chuyện với ai đó?”

Yên Tuy Chi cảm thấy giọng này khá quen tai, nhưng lúc bắt chợt lại không thể nhớ nổi đã từng nghe ở đâu.

“Thực tập sinh.” Cố Yên nói.

“Được rồi.” Người kia nói, “Cho nên cậu thật sự không đến đây à? Tôi chân thành mời cậu như vậy mà cậu không cho tôi chút thể diện nào sao? Jita nhà tôi cũng theo đó.”

Vẻ mặt của Cố Yên cũng tê liệt trong nháy mắt.

Rất nhanh Yên Tuy Chi đã hiểu được nguyên nhân khiến vẻ mặt hắn ta biến hóa như vậy: “Cậu vượt tình cầu lướt sóng còn mang theo

con cún sợ nước...”

Khóe miệng Yên Tuy Chi hơi nhếch lên.

“Cái gì là cún sợ nước chứ, ngày ngày đêm đêm đi ngủ đúng hai giờ, còn ngủ đúng giờ hơn cả cậu, cún thần như thế mà một ngày không mang theo thì tôi không thấy thoải mái.”

“...”

Đối phương là một tên biết cách tán dóc, lải nhải một lúc lâu, hình như muốn khuyên Cố Yến tham gia một bữa tiệc hay cái gì đó. Nhưng mà Yên Tuy Chi không nghe được nội dung về sau, bởi vì Cố Yến đã quay về bàn làm việc của mình.

Sau đó bất kể đối phương có nói gì đi nữa, hắn đều dứt khoát dùng một hai chữ để tổng kết lại —

“Không.”

“Không rảnh.”

“Ra tòa.”

Yên Tuy Chi cảm nhận một chút, vẫn cảm thấy giọng nói của đối phương có chút quen tai.

Nhưng mà anh còn chưa nhớ ra được là ai, Cố Yến đã cắt đứt truyền tin nhìn lại: “Xem xong chưa? Có gì muốn hỏi không?”

Yên Tuy Chi lắc đầu một cái, lại giống như nửa đường chợt nhớ ra cái gì đó: “A, đợi một chút.”

Nói xong, anh sờ lên cái nhẫn thông minh của mình một cái, mở ra giao diện tài sản rồi liếc số dư còn lại, cảm giác hít thở không thông trong nháy mắt liền tới. Trước đó đi một vòng chợ đen, anh đã hơi tính toán số tiền còn lại rồi, không đủ để anh sống một tuần.

Vì vậy anh ngẩng đầu lên nói với Cố Yến: “Tôi có một vấn đề.”

Cố Yến hất cằm ý bảo anh nói tiếp.

“Có thể được ứng trước lương không?”

“...”

Cố Yến nhìn anh, mặt không thay đổi vẻ trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Cậu nhìn lâu thế mà chỉ có một vấn đề này?”

“Ừ...” Mặc dù là Yến giáo sư đuôi sói lớn cũng cảm thấy da mặt mình sắp không chịu nổi rồi.

Hai giây sau, Cố Yến mang vẻ mặt nghiêm túc mở một cái truyền tin, hắn nói: “Fizz, giúp tôi chuyển ba tháng lương cho cậu thực tập sinh này, sau đó mời cậu ta về nhà đi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Lúc trước cảm thấy không đúng về việc có thể ở chung một chỗ thật tốt với bạn học Cố này chắc là do mình ăn nhầm cơm thiu rồi.

-----oOo-----

Chương 4: Thực tập sinh (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái loại thói quen một lời không hợp đã mời người ta về nhà này rồi cuộc từ đâu ra thế?

Dù sao cũng không phải mình dạy. Yên Tuy Chi nói trong lòng.

Đến bây giờ anh chưa bao giờ trong lúc bức bối mà vẫn còn kiên nhẫn nói “mời cậu về nhà” cả, anh toàn cười bảo dứt thôi.

Nhưng bây giờ anh chưa thể dứt được, anh vẫn chưa nhìn thấy một dấu câu trong hồ sơ án nỏ của mình đâu.

Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn màn hình thực tế ảo còn chưa cất đi... 10 giờ 15 phút, từ khi anh bị tuyên bố rơi vào trong tay Cố Yến đến bây giờ, tổng cộng đã qua được 1 giờ 11 phút, chắc đây là một kỉ lục mới của Nam Thập Tự đây —

Vừa mới vào báo danh đã vô tình bị đuổi về, chưa nghe bao giờ.

Có lẽ bởi vì tình hình chuyển biến quá nhanh, hoàn toàn thoát khỏi dự đoán, Yên Tuy Chi không những không cảm thấy có cái gì đáng giận, ngược lại còn thấy buồn cười...

Thật ra anh mà nói làm việc thì lại chính là làm bậy, nghĩ gì làm đó, cho nên anh thật sự đã cong mép một cái.

Vì vậy, Cố Yến vừa ngắt truyền tin quay đầu đã nhìn thấy cậu thực tập sinh sắp bị đuổi về này đang cười, khóe mắt khóe miệng đều mang theo nụ cười tuy vô vị nhưng lại vui vẻ.

Cố Yến: “...”

Không tốt.

Yên Tuy Chi thu lại nụ cười trong nháy mắt, ánh mắt rũ xuống đầu ngón tay. Anh dùng ngón tay gạt màn hình nửa trong suốt ở trước mắt ra rồi ngẩng đầu lên nhìn Cố Yến một lần nữa: “Tôi xin lỗi...”

Cậu xin lỗi cái rắm ý!

Yên Tuy Chi cảm thấy khuôn mặt nào đó đang có loại biểu cảm này, nhưng Cố Yến chỉ nhíu đôi môi mỏng, cau mày nhìn anh rồi sau đó không nói lời nào, dứt khoát chuyển tầm mắt đi, giống như nhìn lâu thêm một chút là sẽ lỗ mất một tuổi thọ vậy.

Điện toán quang ở trên bàn làm việc của đại luật sư Cố liên tục vang lên mấy tiếng nhắc nhở, tiếp theo các màn hình thực tế ảo bắt đầu xuất hiện ầm ầm, chất thành đồng trước mặt Cố Yến mà vẫn chưa ngừng. Có vẻ thật bận rộn.

Fizz xông lên tầng trong những tiếng nhắc nhở điên cuồng này.

Giày cao gót nện lên những tiếng vừa vội vừa vang giống như muốn ra chiến trường vậy, cho đến khi dẫm lên tấm thảm nhung màu xám trong phòng làm việc của Cố Yến mới biến mất.

“Cố? Vừa nãy tôi có chút không rõ, làm được một nửa thủ tục rồi mới kịp phản ứng.”

Fizz đóng cửa sau lưng lại, liếc nhìn Yên Tuy Chi thật nhanh, “Bạn thực tập sinh này sao vậy? Mới qua được một giờ mà đã đuổi cậu ấy về nhà rồi?”

Cố Yến cầm tài liệu trên tay ném nhẹ sang một bên, toàn bộ các trang giấy thực tế ảo đã trở lại đúng vị trí.

“Tôi đã nói là tôi không thích hợp để nhận thực tập sinh rồi.”

Hả?

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

Anh còn cho rằng Cố Yến sẽ đưa ra lí do là hành động vừa rồi của anh cơ. Nhưng mà hấn suy nghĩ cẩn thận, trước kia hình như Cố Yến vẫn luôn như thế, cũng không muốn giải thích chuyện gì đó quá nhiều, cũng rất khi than vãn với người thứ ba ai làm gì như thế nào, cho nên hấn ta mới nói thế... Cho dù là lí do vô cùng chính đáng.

Việc này gần như là đi ngược với thứ mà tòa án chú trọng, không biết có phải là một loại bệnh nghề nghiệp khác không nữa. Có người làm cái nghề luật sư này, trong cuộc sống cũng sẽ càng ngày càng giỏi biện bạch, nói về sự thật chứng cứ liên miên không dứt. Hấn ta thì hay rồi, hoàn toàn làm ngược lại.

Lúc Cố Yến nói chuyện còn không thèm nhìn Yên Tuy Chi một cái, giống như cái nhăn mày lúc trước cũng đã nhìn đủ rồi.

Fizz lại không bị lời lẽ kia thuyết phục: “Nhưng một giờ trước Adams đã thuyết phục anh thành công rồi cơ mà? Anh còn nhìn hồ sơ của thực tập sinh mới đồng ý với anh ta. Anh ta còn nói mặc dù anh không tình nguyện lắm, cũng cay độc anh ta mấy câu, nhưng nói chung vẫn đồng ý. Nguyên văn đó, tôi không thay đổi chữ nào đâu.”

Yên Tuy Chi càng thêm kinh ngạc.

Trong hồ sơ trống rỗng kia của anh, ai nhìn vào cũng đều cảm thấy đây là một con người chưa bao giờ lặn lội trong cuộc sống cả, nếu không tại sao những luật sư khác ai cũng đều chọn được thực tập sinh của mình, còn dư lại anh mới đẩy lại cho Moore không có mặt chứ, ai cũng sợ mình bị thiệt cả.

Mà loại tính cách này của Cố Yến, nhìn vào cái hồ sơ kia còn gật đầu á? Đùa gì thế?

Nếu như quan hệ thầy trò của anh và Cố Yến năm đó hòa thuận tốt đẹp, anh nhất định sẽ nghi ngờ có phải là do Cố Yến nhận ra anh

nên mới phá lệ như vậy hay không.

Nhưng thật đáng tiếc, trên thực tế nếu Cố Yến nhận ra anh thật, anh còn bị đuổi ra phòng làm việc nhanh hơn, hơn nữa còn không lấy được một đồng tiền lương ba tháng kia nào đâu.

Yên đại giáo sư rất có lòng tin với điều này.

“Đúng là khi đó tôi đã đồng ý.” Cố Yến nói, “Nhưng bây giờ lại đổi ý rồi.”

“Nhưng từ trước đến nay anh đã đồng ý là sẽ không thay đổi.” Fizz nói, “Đến nay anh đã bao giờ đổi ý đâu.”

“Như thế thì bây giờ sẽ có.”

“...”

Fizz cũng sắp đập gậy gót giày rồi.

“Tiền lương ba tháng là tôi bồi thường cho việc lật lọng, để nửa tháng sau cậu ta đi tìm Moore đi.” Cố Yến nói.

“Hả? Gì cơ?” Fizz nháy mắt thật nhanh với Cố Yến một cái, “Tìm Moore?”

Cố Yến lạnh lùng trả lời một câu từ trong lỗ mũi: “Ừ.”

“Tìm Moore?”

“...”

“Không phải là khuyên về hả?”

“...”

Mặc dù Cố Yến đã tiện tay trả lời tin tức hiện lên trên điện toán

quang, vốn không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng cái vẻ yên lặng tuyệt đối này chính là một cách gạt đầu khác.

Lần này Yên Tuy Chi hoàn toàn không thể hiểu nổi: Giận đến mức khuyên tôi một câu cũng không muốn ư? Không khuyên rồi đi thì thôi lại còn cho thêm tiền? Có phải cậu bạn học này đang mộng du không đó?”

“Cố, thật sự mà nói hôm nay tôi cứ cảm thấy anh là lạ.” Fizz nói ra tiếng lòng Yên Tuy Chi.

Đương nhiên chỉ giới hạn một câu này thôi, bởi vì một giây kế tiếp Fizz đã cười hì hì nói: “Nhưng lại đặc biệt khiến người ta thích nha! Nếu thật sự muốn khuyên rồi đi sẽ rất khó, dù sao chúng ta cũng có hiệp nghị với đại học Melz rồi, bỗng nhiên đuổi một sinh viên đi sẽ phải bổ sung một đồng tài liệu mới, gần đây có có chút choáng váng với mấy kí tự, nhìn thấy tài liệu là đã đau hết cả phèo phổi rồi.”

Cố đại luật sư nửa ngày phun một câu rất cuộc mới trả lời: “Tôi bị choáng váng với thực tập sinh.”

Fizz: “...”

Yên Tuy Chi: “...”

“Tốt lắm, dù thế nào thì hôm nay anh cũng rất có tình nghĩa đấy.” Fizz không cần dùng lí trí để khen ngợi, “Chắc Nguyễn cũng cảm thấy như vậy nhỉ?”

Cô vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Yên Tuy Chi.

Nguyễn? Ai cơ?

Yên đại giáo sư mỉm cười đối mặt với cô năm giây.

Trong năm giây này, phòng làm việc đầy người lại yên lặng khiến người ta khó mà hít thở. Giày cao gót của Fizz lại sắp muốn gãy rồi.

Năm giây sau, cuối cùng Yên Tuy Chi mới nhớ đến cái tên giả không biết là ai lấy cho mình – Nguyễn Dã.

Nguyễn, Dã, cái chữ nào cũng đều rất...

Yên Tuy Chi tự động đánh rớt cái chữ “Nguyễn” này, nói: “Một giờ trước tôi toàn nói mấy điều không khéo, quả thật xin lỗi, cho nên tôi ngại mở miệng.”

“Không sao, người mới luôn mắc một ít sai lầm nhỏ mà, không sai mới kì quái đấy...”

Cô Fizz liền thoáng nói về rất nhiều vấn đề liên quan đến sai sót, giống như một cái vòng luẩn quẩn thật lớn. Cuối cùng ngay cả Cố Yến đang xem tài liệu cũng không nghe nổi nữa, giương mắt nói: “Cho nên bao giờ cô mới chuyển cậu thực tập sinh này lại cho Moore được đây?”

Fizz ho khan một tiếng: “Tôi vòng vo nhiều như thế chính là nói tới chuyện này.”

“Ừ.”

“Không đổi được.”

“...Lý do?”

“Tay tôi nhanh lắm, giấy báo danh của cậu ấy đều đã làm hết thủ tục theo tên anh rồi, luật hiệp cũng kiểm tra xong rồi, không thể đổi được.” Fizz liếc hẩn ta một cái.

Cố Yến: “Cho nên chuyện thứ nhất cô cũng chưa làm xong?”

“Không, thật ra thì tôi cũng làm xong rồi.” Fizz nói, “Tôi đã xin trả lương trước.”

Vừa mới dứt lời, thẻ tài sản của Yên Tuy Chi bắn ra một tiếng nhắc nhở “tinh”.

Có xui xẻo hay không chứ, cái máy thông minh này ở trong tay anh chưa được mấy ngày, chưa hề thiết lập một cái gì cả, vẫn là theo kiểu mẫu. Cho nên liền nghe thấy một âm thanh điện tử vang lên rõ ràng—

Nhận được 4680 xi.

Hình thức: Trả trước tiền lương.

Nguồn tài khoản: Thẻ tài sản của Cố Yến.

Số dư còn lại: 5022 xi.

Yên Tuy Chi: “...”

Chỉ có thể nói là hiệu suất của Nam Thập Tự vào lúc này thật quá đáng sợ.

Mấy người cũng chưa hỏi là tình hình gì mà đã trả tiền rồi?

Còn móc tiền của Cố Yến nữa.

Phòng làm việc rơi vào yên lặng một lần nữa, trong thời gian ngắn khó mà nói được câu nào trong cái tin báo này khiến người ta phải choáng váng.

Chốc lát sau, Fizz đã quay đầu lại, dùng một ánh mắt khó thể tin nhìn về phía Yên Tuy Chi: “Nếu như không trả tiền lương trước, tài sản của em chỉ còn lại hơn 300 xi? Thế thì sống như thế nào?”

Ngay cả Cố Yến vẫn luôn không nhìn anh cũng phải đưa mắt lại.

Yên Tuy Chi nhún nhún vai, không để ý cười nói: “Cũng may thực tế không phải nếu như.”

Có lẽ số dư còn lại của anh quá đáng sợ, khiến cả Cố Yến cũng phải kinh hãi. Sự kiện “khuyên về” âm ỉ buổi sáng hôm nay cứ như vậy mà không giải quyết được việc gì. Yên Tuy Chi chính thức ở lại phòng làm việc của luật sư Cố, hơn nữa còn được chủ nhân ngầm thừa nhận và cho phép.

Cố Yến không để ý đến anh nữa, tự bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, giữa đường còn bót thời gian liên lạc với trợ lý hành chính dưới tầng để dặn dò một số việc, sau đó nhận được một tin nhắn rời khỏi phòng làm việc, trước khi đi còn không hề khách khí đóng gói toàn bộ tài liệu những vụ án mấy năm gần đây cho Yên Tuy Chi.

Chắc đây là tất cả những nhiệm vụ ban đầu mà thực tập sinh nhận được – sửa lại hồ sơ. Năm đó Yên Tuy Chi cũng từng giao việc này cho người khác mà, đương nhiên chẳng xa lạ gì. Nói thật công việc này vừa nhiều vừa khô khốc lại còn như chọc mù mắt, vô cùng mệt nhọc.

Nhưng mà Yên Tuy Chi vô cùng tình nguyện, tại sao anh phải lấy thân phận thực tập sinh để vào luật sở Nam Thập Tự chứ, chính là vì cái công việc mà không ai thoát được này. Như vậy thì anh có thể quang minh chính đại mà kiểm tra các tài liệu về “án nổ” kia rồi.

Điện toán quang của Yên Tuy Chi cho ra toàn bộ thông tin mất hơn một giờ, thẳng đến giờ ăn cơm trưa, những tài liệu thực tế ảo kia mới hiện ra, cao đến nỗi có thể chôn sống toàn bộ bàn làm việc của anh.

Cuối cùng vẫn là một thực tập sinh Louke, chính là tên nhóc lông vàng kia đến hỏi anh có đi ăn cơm không, lúc ấy điện toán quang mới hoàn toàn ngập miệng lại.

“Trời ạ, nhiều như vậy sao?” Louke thở dài nói, “Toàn bộ đều là những vụ án mà luật sư Cố làm à?”

“Không biết, chưa xem kĩ nữa.” Yên Tuy Chi sắp xếp tài liệu lại, một

xấp tài liệu trong nháy mắt đã được ép thành một mặt phẳng, không hề còn cảm giác áp lực nữa.

“Làm theo quá cũng không tốt.” Louke nói, “Có nói khi nào cậu phải sửa lại xong không? Sao cậu lại vui vẻ như vậy chứ?”

Bởi vì cuối cùng cũng biết được “nguyên nhân cái chết” của mình chứ sao.

Nhưng mà chắc nói ra lời này thì cậu ta sẽ sợ hãi mất, cho nên Yên Tuy Chi rất quan tâm bịa ra một lí do: “Bởi vì cuối cùng có thể được ăn một chút gì đó rồi.”

Lúc anh và Louke ra cửa cũng gặp phải vài tên thực tập sinh, mấy người liền tìm một nhà hàng gần luật sở.

“Hãy quý trọng cuộc sống khi còn có thể ăn được nhiều cơm đi.” Cô nữ sinh tên Feilida kia cười nói: “Bởi vì sau này bận rộn thì tôi cũng chẳng cần phải giảm cân nữa.”

Nói xong lời này, một thực tập sinh khác tên Anna liền nhìn về phía Yên Tuy Chi: “Nguyễn? Sao cậu còn ăn ít hơn hai người chúng tôi vậy?”

Yên Tuy Chi có một tật xấu mà giới luật sư thường có – dạ dày không được tốt. Tật xấu này khá là phiền phức, nói lớn không lớn, nếu hỏng dạ dày thì đi phẫu thuật đổi cái mới là được, sẽ không có gì nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nói nhỏ thì cũng không nhỏ, dù sao cũng không thể đổi hết dạ dày được, nhưng ngày nào cũng phải ăn cơm, mỗi lần ăn lại phải chú ý một tí, tránh cho ăn mà cũng không thể thoải mái.

Gần đây Yên Tuy Chi lại càng phải đặc biệt chú ý hơn, bởi vì nửa năm qua anh không ăn uống bình thường, cho nên phút chốc cũng không thể ăn được quá nhiều.

Nhưng mà anh không thích bàn tán mấy cái bệnh nhẹ như lông này,

cho nên chỉ không nhanh không chậm nuốt thức ăn, cười một tiếng với bọn họ: “Khi về phải đối mặt với nhiều hồ sơ như vậy, không nên ăn nhiều.”

Sẽ nôn đấy.

Louke đang ăn đến bát mì ý thứ hai liền nghẹn ở cổ họng, nghiêng đầu ho sặc sụa như đứa ngốc.

Lúc ăn cơm trưa được một nửa, đột nhiên Yên Tuy Chi nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn kia đến từ nhà anh đang trọ. Người cứu anh lúc đầu và thuê cho căn phòng kia đều lấy tên giả và số máy truyền tin của anh, không hề để lại thông tin về mình.

Nội dung của tin nhắn rất ngắn, chỉ có hai câu, Yên Tuy Chi nhìn một cái thôi đã cảm thấy khó mà nuốt nổi – bởi vì đó là thông báo hạn thuê phòng của anh chỉ còn đến ngày mai, nếu như muốn ở tiếp thì phải ứng trước tiền.

Nửa năm một lần.

“...”

Yên đại giáo sư nhiều năm như vậy rồi bây giờ mới có một lần phải rầu rĩ vì tiền, anh cảm thấy mình còn chưa nhìn hồ sơ đã muốn ói rồi.

Tin này còn nói sẽ nhắn một tin khác đến để xác nhận một lần.

Năm phút sau, Yên Tuy Chi lại nhận được một tin khác, số này hẳn không biết. Nghĩ rằng đây nhất định là nhà trọ gửi cho.

Anh bắt máy, trực tiếp mỉm cười nói: “Xin lỗi, không thuê trọ tiếp nữa.”

Không có tiền, thuê cái rằm ý.

Bên đầu dây kia trầm mặc mất mấy giây, chưa nói nửa chữ nào đã trực tiếp ngắt máy.

“...” Đầu óc Yên Tuy Chi lơ mơ. Phục vụ chung cư sẽ không có thái độ truyền tin thế này chứ???

-----oOo-----

Chương 5: Đi công tác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Sao thế? Đến hạn thuê phòng rồi?” Louke khó khăn nuốt xuống một đĩa mì, vụng về hỏi một câu: “Bảo sao sáng nay tôi thấy cậu mà không có chút ấn tượng nào rồi mà, cậu không thường ở trong trường đúng không?”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái: “Đúng là không hay ở lại.”

Đại học Melz có một nhà danh vọng, là một trường học có uy tín lâu năm, tất nhiên sẽ có đủ loại bạn cùng trường, nếu ai có thể được viết tên lên nhà danh vọng này, đó chính là một vinh dự cực lớn cho người kia.

Mấy năm trước ảnh của Yên Tuy Chi cũng được đưa vào nhà danh vọng của học viện pháp luật, bị vây giữa một đám bạn già, cực kì có tiếng, một mình một ô. Không còn nghi ngờ chút nào, anh chính là người trẻ nhất trong nhà danh vọng này...

Cũng là tên ngóm củ tỏi sớm nhất.

Bây giờ chỉ sợ là bị đưa vào “nhà danh vọng quá cổ” cho người ta tưởng niệm mất rồi.

Không thể nghĩ về chuyện này nữa, càng nghĩ anh càng đau dạ dày.

Tóm lại, nếu là một thành viên của nhà danh vọng, đời người phong phú của anh cũng cực kì bận rộn. Mặc dù được chia vào chức vụ “viện trưởng”, có hẳn một gian phòng làm việc thật lớn tùy anh sử dụng, nhưng trên thực tế thời gian anh ở trong đại học Melz cũng không nhiều.

Chỉ khi có chuyện quan trọng của học viện hoặc của trường thì anh

mới phải ngồi ngốc mấy ngày trong trường để xử lí, thuận tiện ôm một tí thời gian để bắt nạt sinh viên.

Bắt nạt một bạn sinh viên.

Lúc không ở trường, anh cũng không ở trong luật sở ở Nam Lư, càng ít ở trong phòng mình hơn.

Chuyện này đã từng gây ra một câu chuyện cười...

Thời điểm cải cách ở Decama sáu năm trước, tất cả các hồ sơ thân phận của mọi người đều phải được xác nhận lần hai. Dĩ nhiên loại hồ sơ này không cần viết từng chữ từng chữ như thời xưa, căn cứ cơ bản ví dụ như dựa vào thông tin sử dụng trong thẻ tài sản để phân tích tự động, chỉ cần mình liếc qua rồi kí tên là được.

Phần thứ nhất trong hồ sơ là nơi ở. Hệ thống sẽ căn cứ vào khu vực mà thời gian dài ngắn hay tần số mà bạn dừng lại để tự động sàng lọc.

Lúc Yên Tuy Chi đi xác nhận hồ sơ, ô “chỗ ở thường xuyên” sẽ tính toán âm âm, cuối cùng hiện lên năm chữ —

Ghế phi cơ đường dài.

Cô thiếu nữ quản lí hồ sơ lúc đó đã cười đến té ghế.

Có ưu nhã đến mấy cũng không thể che được cái tên “người bay trên trời”, giáo sư Yên xanh cả mặt.

Nhưng mà, xanh thì lúc này cũng xanh.

Yên Tuy Chi cầm tai nghe nghịch trong tay, yên lặng nhìn cái tin nhà trọ gửi tới.

Ngày mai là hạn thuê phòng, cũng đồng nghĩa với việc phải dọn đi hôm nay, dĩ nhiên toàn bộ tài sản của anh đã gắn liền với cái túi áo

này rồi thì không cần dọn. Điều quan trọng là phải dọn đi đâu...

Tổng cộng chỉ có 5022 xi, trừ đi tiền ăn tiền đi lại, ở đâu được bây giờ?

“Không tìm được nơi ở mới à?” Anna đoán.

Cô ngồi ở phía đối diện, màn hình thực tế ảo có khúc cong, người khác không nhìn thấy nội dung. Dĩ nhiên là cô không có sở thích đi đọc trộm tin của người khác, chẳng qua là thấy Yên Tuy Chi không động vào cơm trưa liền quan tâm hỏi một câu.

“Hả?” Yên Tuy Chi ngẩng đầu ung dung nói: “Đang tìm.”

“Về trường ở là được mà.” Louke đề nghị, “Phòng trọ của bọn tôi gần Nam Thập Tự lắm, thực tập theo quý còn có trợ cấp mà.”

Trợ cấp chính là đặc sản của học viện pháp luật, hàng năm thực tập theo quý, học viện pháp luật sẽ trực tiếp trích một ít tiền thưởng cho những thực tập sinh tham gia có nề nếp, tên đẹp là “học bổng thực tập sinh”, gọi tắt là trợ cấp, tên riêng thì khá là dài – gọi là “biết các cô các cậu thực tập không có tiền nghèo muốn chết cho nên phát ít tiền cứu mạng”.

Thật ra thì cũng không được coi là nhiều lắm, mỗi ngày 30 xi, phát theo tháng, trả hết toàn bộ tiền đi lại còn có thể miễn cưỡng thừa một chút.

“Thịt muối cũng là thịt mà.” Louke khen tiền trợ cấp một câu.

Yên Tuy Chi nói trong lòng: Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi không ăn được thịt muối.

Anh chỉ là một sinh viên giả mạo, làm bộ ở luật sở một chút còn được chứ vào trong trường chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao, anh rất sợ mình theo thói quen đi mở cửa phòng làm việc của viện trưởng lắm.

Hơn nữa, trong trường có tài liệu về án nổ sao?

Không có.

Đến chiều, trong phòng làm việc lớn như vậy vẫn chỉ có mình Yên Tuy Chi được hưởng dụng.

Hiển nhiên là Cố Yển không có thói quen nhả một câu rồi ra ngoài, cho nên Yên Tuy Chi cũng không biết hẳn ta đang bận rộn cái gì, hôm nay có về phòng làm việc hay không, cho dù có không về thì anh cũng chẳng thấy kinh ngạc, dù sao chính trước đây anh cũng từng trải qua cuộc sống như thế này rồi.

Sắp xếp hồ sơ thành mấy tập thật mỏng, nhìn không còn thấy ngựa mất nữa. Yên Tuy Chi cũng không sửa gấp, mà trước hết tìm một ít “án nổ” trong đồng hồ sơ này.

Điện toán quang vang lên hai tiếng tinh tinh, đã sàng lọc ra một ít tài liệu liên quan đến vụ nổ.

Từng trang từng trang xếp ở trước mặt Yên Tuy Chi.

Đúng là thiết bị tiện lợi... Cơ mà cmn có phải nhiều quá rồi hay không?!

Hơn nữa không chỉ hiện lên một vụ án, thậm chí đến năm mươi vụ rồi mà vẫn còn chưa ngừng.

Yên Tuy Chi khoanh tay ngồi dựa vào ghế, rất muốn cười giận dữ – luật sở Nam Thập Tự năm nay không làm cái gì khác mà chuyện chọn mấy vụ án nổ sao?

“Nguyễn?” Lúc Yên Tuy Chi đang nhúc đầu, Louke lại gõ cửa, nhón nhác nhìn vào ngó nghiêng, giống như một tên trộm vậy.

“Sao cậu không đeo một cái tất lên mặt luôn đi.” Lúc tâm trạng của

Yên đại giáo sư còn chưa ra đầu với đầu, đã bắt đầu mỉm cười châm chọc người khác.

Cái tên bị châm chọc kia cười ha ha hai tiếng rồi đi vào: “Cậu thật thú vị.”

Yên Tuy Chi: ... Không, cậu mới thú vị ấy.

“Cố luật sư còn chưa về sao?” Louke rón rén đi vào phòng. Cậu ta không biết vì sao hai nữ sinh kia lại luôn muốn bước vào cái phòng làm việc này, dù sao cậu ta vừa nhìn thấy cái bản mặt bình tĩnh gần như đóng băng kia của Cố luật sư đã sợ chết khiếp rồi.

“Hắn về thì cậu không dám vào à?” Yên Tuy Chi gãi đúng chỗ ngứa.

“Không dám. Thấy ấy có vẻ không dễ gần như thầy của tôi.” Louke bĩu môi.

Thầy của cậu ta tên là Hobbs, tóc bạch kim mắt ửng, vừa gầy đét vừa nghiêm túc, là một luật sư lão làng tinh anh. Nhưng nói về phía cái mặt lạnh thì Cố Yến giống như bố thầy ta vậy.

“Cậu sắp xếp hồ sơ thế nào rồi? Tôi vừa làm một chuyện ngu xuẩn.” Louke nói.

“Cái gì?”

“Tôi vừa run tay đưa cái tờ danh sách kia vào máy nghiền nát bấy rồi.”

“Danh sách nào cơ?” Yên Tuy Chi không phản ứng kịp.

“Hả? Cậu còn chưa xem à?” Louke dùng ngón tay múa may ra một cái hình vuông, “Một tờ danh sách như vậy nè, ghi lại thứ tự những thứ phải sắp xếp lại, cái nào trước cái nào sau ấy.”

“Ồ, danh sách đó hả?” Yên Tuy Chi nói, ngồi thẳng người lại tìm cho

cậu ta, “Tôi còn chưa xem. Nát rồi cũng không sao, bảo thầy cậu đưa cho một tờ khác.”

Louke cười khan một tiếng: “Thầy của tôi? Không không không, tôi hãi lắm.”

“...”

“Hơn nữa thầy ấy ra ngoài rồi.” Louke bổ sung một câu, tỏ ra mình không có kinh sợ như vậy, “Hình như thầy ấy không vui lắm, nói là đi gặp đương sự, nhưng không đưa tôi theo.”

Yên Tuy Chi an ủi: “Không sao đâu, dù sao ông ta cũng nói cho cậu lí do là được rồi.”

Vị kia của tôi trước khi đi còn không thèm nhìn tôi một cái cơ.

“Hơn nữa ngày đầu tiên hình như sẽ không đưa thực tập sinh theo đâu.” Yên giáo sư nhàn nhạt nói: “Dẫn theo thực tập sinh là đột nhiên lôi ra một tên chuyên gây chuyện, đối với đại luật sư mà nói là đột nhiên thêm một cái đuôi đặc biệt phiền phức, hai bên đều cần yên tĩnh một chút.”

Louke: “...” Cũng có lí.

“Thấy rồi.” Yên Tuy Chi viết lần lượt ra “Bìa hồ sơ vụ án, mục lục vụ án, hợp đồng ủy nhiệm” tìm được một phần danh sách.

“Đúng là cái này rồi.”

“Được rồi cậu về đi, tôi sẽ truyền qua điện toán quang cho cậu.” Yên Tuy Chi nói.

Louke cảm ơn rồi rít khiến Yên Tuy Chi nghi ngờ mình không đưa cho cậu ta một tờ tài liệu, mà là xoay sở cho cậu ta một triệu xi vậy.

Mặc dù các phòng luật sư trong luật sở Nam Thập Tự đều độc lập

với nhau, nhưng bởi vì có chung phòng nhân sự và hành chính, cho nên cũng sẽ có một hệ thống chuyên để liên lạc với nhân viên trong nội bộ. Yên Tuy Chi tìm được Louke trong sổ đó, gửi danh sách đi.

Anh đang muốn tắt giao diện, dư quang khẽ liếc sang cái tên Cố Yến, trạng thái bên cạnh là có thể kết nối.

Yên giáo sư nhìn hai giây, đột nhiên có một ý tưởng.

Anh nhú mày, mở giao diện của Cố Yến ra, gửi một tin đi—

[Cố luật sư, buổi tối có được phép ở lại phòng làm việc không vậy?]

Đã lâu không chịu nổi khổ vì thiếu tiền, Yên đại giáo sư tính toán, nếu đến hạn thuê phòng mà còn chưa tìm một chỗ mới thích (có phẩm vị) hợp (tiện nghi), vậy không bằng ở tạm trong phòng làm việc hai ngày đã.

Dù sao trước đây anh bận rộn đã ở lại phòng làm việc qua đêm không ít, có thể nói là kinh nghiệm phong phú.

Nhưng tin đã gửi được nửa ngày rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.

Yên Tuy Chi nhìn chằm chằm màn hình trấn an tính tình của mình một chút, kiên nhẫn gửi thêm một lần nữa —

[Cố luật sư?]

Gửi được một phút đồng hồ, tin báo cuối cùng cũng vang lên.

Yên Tuy Chi nhấc mí mắt lên nhìn một cái, Cố Yến chẳng nói chữ nào, trực tiếp gửi về một ảnh chụp màn hình.

Cái thứ đồ chơi gì đây?

Yên Tuy Chi mở ra nhìn một cái, phát hiện cái ảnh kia là chụp từ sổ tay của thực tập sinh, bên trong sổ tay có một câu nói: “Cái gọi là lễ

phép, thực tập sinh phải gọi luật sư hướng dẫn là ‘thầy’.”

Một câu nói như thế còn không chụp hết, có thể thấy được đối phương qua loa lấy lệ thế nào, chắc là tiện tay chụp một cái rồi gửi tới.

Yên đại giáo sư mỉm cười nhìn màn hình đối thoại, trong lòng nói: Thầy???

Cậu bạn học này đúng là to gan lớn mật.

Bối phận loạn xạ như vậy anh không thể mở miệng được.

Nhưng mà anh xuống tay được.

Yên Tuy Chi cười hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, gửi một tin thứ ba cho Cố Yến to gan lớn mật kia.

[Được rồi thầy Cố, tối nay tôi ở lại phòng làm việc.]

Lúc này chẳng bao lâu, Cố Yến đã nhắn lại hai chữ.

[Lý do?]

Chuyện hoang đường như “vì để tránh cho việc ở đầu đường xó chợ” làm sao có thể để cho học sinh của mình biết được, mặc dù cái thằng học sinh này chả có đáng về mà học sinh nên có gì hết, nhưng Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, cảm thấy mình vẫn phải cứu vãn một chút mặt mũi. Vì vậy anh phun một câu:

[Tăng ca, sắp xếp lại hồ sơ.]

Thật lâu sau Cố Yến vẫn không trả lời, chắc là rung động vì tinh thần phấn đấu của anh rồi.

Lại một phút sau, Cố Yến mới trả lời.

[Về nhà rồi làm.]

Tôi...

Yên đại giáo sư tức giận dựa vào lưng ghế.

Này nhé thằng kia, tôi phải có chỗ ở thì mới tăng cmn ca được chứ??

Anh cảm thấy sai lầm lớn nhất của đời mình chính là đã dạy Cố Yến cái trò đùa xui xẻo như vậy, tốt nghiệp đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn tinh thần bắt chẹt anh được.

Cũng may sự bực mình này không kéo dài được bao lâu, lúc chàng vạng tối, Yên Tuy Chi bị vả bằng một cái giao diện đối thoại.

Bên trong là một câu nói của Cố Yến gửi tới:

[6 giờ, tới cảng Neuse.]

[Làm gì]

Yên Tuy Chi miễn cưỡng trả lời một câu.

[Đi công tác]

[?]

—

-----oOo-----

Chương 6: Đi công tác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi chiều Yên Tuy Chi còn nói với Louke rằng thực tập sinh trong luật sở ngày đầu tiên không được ra bên ngoài làm việc. Không ngờ mấy giờ sau Cố Yến đã phá lệ.

[Có chuyện gì thế? Đi đâu?]

Lần này Cố Yến không lạnh nhạt thờ ơ với anh nữa, trả lời rất nhanh:

[Tửu Thành.]

Tửu Thành??

Yên Tuy Chi nghe tên cái địa điểm này lại cảm thấy thiếu dưỡng khí rồi.

Tửu Thành vừa là một thành phố mà cũng không phải, khi mọi người nhắc đến nó, là chỉ một hành tinh trong tinh hệ Thiên Cầm. Một hành tinh giống như... bãi rác, là nơi sản xuất ra nhiều tên lửa đảo, lưu manh và tiểu nhân.

Tóm lại, đó là một hành tinh có mùi vị, cái mùi mốc meo mà khiến người ta dù có cách đến mấy năm ánh sáng vẫn cảm thấy hít thở khó khăn.

Dĩ nhiên, có một thành phố cũng mang cái tên này – đó chính là thủ đô của hành tinh đó.

Cho nên hiểu thế nào cũng được, đều không khiến người ta cảm thấy dễ chịu hơn chút nào.

Bảo anh đến hành tinh đó ư, thả thòng dây vào cổ anh rồi treo ra ngoài cửa sổ còn hơn.

Yên Tuy Chi không cần nghĩ ngợi nhiều liền dứt khoát trả lời:

[Không đi.]

[?]

[Nghe thấy cái tên này đã thấy nhức đầu rồi, không đi.]

Đối phương trầm mặc mấy giây, sau đó trả lời:

[Tôi nhớ rõ cậu là thực tập sinh mới vào, hình như cậu còn cho rằng mình là một nhân vật cấp cao, là tôi điên hay cậu điên vậy?]

Yên Tuy Chi: "..."

Mùi vị giễu cợt khá mặn mòi đập vào mặt anh.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, đây chính là sự thật... Một sự thật mà Yên Tuy Chi quên mất.

Yên đại giáo sư giật giật môi, tự giễu: Xin lỗi nhé, quên mất tiêu.

Anh giật ngón tay, đang muốn nhấn lại. Đối phương lại gửi đến hai tấm hình —

Tấm thứ nhất đến từ sổ tay thực tập sinh: Dựa theo số ngày công tác mà tăng thêm mức trợ cấp, một ngày 120 xi.

Tấm thứ hai cũng đến từ sổ tay thực tập sinh: Thực tập sinh có biểu hiện được chấm từ mức C trở xuống, tùy theo tình hình mà trừ đi mức lương tương ứng.

Yên Tuy Chi: "..."

Đánh một cái tát rồi cho một quả táo, bạn học này cũng có năng lực đấy.

Một vị giáo sư nổi tiếng đã từng nói, bất kì ý đồ dùng tiền để uy hiếp người nghèo nào đều là trò vui không bằng cảm thú.

Giáo sư nổi tiếng đó vứt bỏ ý kiến trả lời:

[Đi, đi ngay đây.]

[Ngoài ra, cả ngày mang theo sổ tay thực tập sinh chạy khắp nơi đúng là khổ, thầy không chê mệt sao thầy Cố?]

Cố Yến không trả lời lại, chắc lại không muốn phản ứng lại anh nữa.

Chạng vạng tối, Yên Tuy Chi đứng ở cửa đại sảnh của cảng Neuse.

Đây là đầu mối giao thông quan trọng của Decama, mười hai cửa cảng từ sáng đến tối chưa bao giờ ngớt tàu con thoi và phi thuyền đến đi.

Tàu con thoi nhanh gọn, luôn cố gắng chọn đường ngắn nhất giữa các hành tinh, thích hợp cho các chủYên đi mua bán, khuyết điểm là số lần thay đổi quỹ đạo và nhảy vọt quá nhiều, không thích hợp cho người yếu tim.

Đường đi của phi thuyền thì lãng mạn hơn một chút, vững vàng, nhàn nhã, thích hợp đi du lịch.

Như Yên Tuy Chi và Cố Yến, cơ bản đời này đều đóng đinh trên tàu con thoi.

Nhiệt độ gần tối thấp hơn ban ngày, Yên Tuy Chi kéo cao cổ áo tối màu, hai tay rút túi quét mắt một vòng, liền thấy Cố Yến đứng xa đám người giơ một ngón tay với anh, ý bảo vị trí của mình.

“Động tác này đúng là nổi bật, thị lực có phi thường thế nào, chỉ sợ

sang năm mới tìm được.” Yên Tuy Chi lắc đầu tức giận, cười giễu một câu.

Lúc đôi môi đang khép mở, sương mù màu trắng phả ra trước mặt, cản một nửa tầm mắt.

Lúc anh đi đến trước mặt Cố Yến, đã thấy Cố Yến đang nhú mày nhìn mình.

“Nhìn cái gì?”

“Không có gì.” Cố Yến thu hồi ánh mắt, gạt thiết bị hiển thị ra, giọng nói cũng không hài lòng lắm: “Sao bây giờ mới đến?”

“Không phải thầy bảo 6 giờ à?” Yên Tuy Chi cao quý đưa một cái tay từ trong túi áo ra, ngón tay dài nhỏ sạch sẽ chỉ lên đồng hồ trong đại sảnh: “6 giờ đúng, không kém một giây, có vấn đề gì không?”

“Giờ học đàm phán ở đại học dùng mặt để nghe sao?” Cố Yến bước về phía đại sảnh, vạt áo lông cừu màu xám tro lúc xoay người bay lên một góc, lộ ra phần áo sơ mi vừa người ở eo. “Chưa học mười phút hoàng kim à?”

Mười phút hoàng kim là nói đến loại người đến chỗ hẹn trước mười phút, trong lòng sẽ luôn có một chút ưu thế hơn người đến trễ, chưa cần mở miệng đã có khí thế cao hơn, bởi vì đối phương sẽ thường xin lỗi mình vì suýt nữa đến trễ.

Cái này đương nhiên Yên Tuy Chi biết, là anh yêu cầu cho thêm vào giờ học mà. Nhưng mà ngay cả bản thân anh cũng đã bao giờ đi thực hành cái lý luận này đâu.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì anh chỉ cần không đến trễ, dù là đến vào đúng giây cuối cùng để cho đối phương chờ mất 10 phút, cũng sẽ không có ý cần xin lỗi nào trong lòng cả, còn không nường tay nên thế này nên thế kia. Thanh, thôi, thẳng, thẳng.

Anh gọi cái này là tư chất tâm lí vững vàng.

Chắc Cố Yến sẽ gọi là không biết xấu hổ.

“Học xong ném luôn rồi.” Yên Tuy Chi đuổi theo hấn, không nhanh không chậm đáp: “Tới sớm thì người khác thiếu tôi, tới trễ là tôi thiếu người khác. So với việc dùng khí thế để chèn ép, tôi thích hai bên không thiếu nợ nhau hơn.”

Huống chi có ai muốn đến chèn ép tôi sao, nằm mơ đi.

Yên Tuy Chi nói trong lòng.

Anh không chỉ nghĩ trong lòng như thế, mà còn không biết xấu hổ thực hành luôn—

Hai người thông qua kiểm tra, lúc đang ngồi trong tàu con thoi, Yên Tuy Chi sờ cái nhẫn một chút, điểm mấy cái lên trên màn hình bắn ra.

Cái nhẫn của Cố Yến tinh một tiếng.

“Cậu gửi?”

Cái máy thông minh của hấn cũng là một chiếc nhẫn, kiểu dáng đơn giản, đeo lên ngón út tay phải, nhìn qua rất hợp với hấn, càng tôn lên ngón tay trắng trẻo thon dài.

Nhưng mà hình như hấn không thích cảm giác đột nhiên rung động đó lắm, cũng có thể đơn giản là bởi vì tin tức được gửi đến từ tên thực tập sinh phiền phức kia.

“Cái gì? Vé xe?” Cố Yến liếc mắt nhìn tin, là một cái phiếu điện tử.

Yên Tuy Chi dựa lên cái ghế mềm mại, cài dây an toàn, thản nhiên nói: “Lộ phí đến cảng Neuse, thanh toán.”

Cố Yến: “...”

Ghế ngồi trên tàu con thoi rất thoải mái, có chức năng đấm bóp thả lỏng, dù là ngồi liên tục hai ngày hai đêm cũng sẽ không xuất hiện triệu chứng sưng vù hay tê lợng gì cả, lúc muốn nghỉ ngơi còn có thể tự động điều chỉnh thành giường ngủ thích hợp.

Yên Tuy Chi quen việc để làm lấy một cái kính đọc sách từ trong ngăn kéo bên cạnh ghế ngồi ra, đeo lên sống mũi.

Kiểu dáng kia rất giống kính mắt bình thường nhất thời xưa, nhưng lại được thiết kế rất tinh xảo nhấ nhận, nhưng mà nó không phải dùng để tăng thị lực. Yên Tuy Chi gõ nhẹ ngón tay lên bên cạnh cái kính, trước mắt liền hiện ra một mục lục thư viện, anh tùy tiện chọn một quyển dùng để giết thời gian.

Cố Yến liếc anh, lại không tự chủ nhíu mày một chút lần nữa. Lại qua mấy giây sau, anh mới khôi phục lại khuôn mặt không cảm giác, lạnh lùng nói: “Không thể không nhắc nhở, chuYên bay này mất 15 giờ, tốt nhất cậu nên ngủ một chút. Xuống tàu một cái chúng ta sẽ đến trại tạm giam, đừng hi vọng tôi cho cậu thời gian ngủ bù.”

“Trại tạm giam?” Yên Tuy Chi đỡ kính một chút, “Đi gặp đương sự?”

“Ừ.”

“Bao nhiêu giờ? Không bảo lãnh?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Không có thể bảo lãnh, cần nghe thẩm tra.”

Yên Tuy Chi hơi nhướn mi: “Sao biết được? Ai thế?”

Thông thường mà nói, bảo lãnh không cần làm thủ tục phức tạp gì, cơ bản cũng là vấn đề quá trình thôi, phần lớn đều được đồng ý, vừa thuận lợi vừa đơn giản. Ngược lại thì không hay thấy trường hợp bị từ chối lắm.

Người lạ ngồi ở hành lang bên cạnh liếc bọn họ một cái, hiển nhiên cũng nghe thấy chỗ máu chót, có chút hiếu kì.

Cố Yến không thích bàn luận kĩ mấy chuyện này ở những nơi như vậy, dứt khoát điều chỉnh ghế ngồi, dựa vào lưng ghế, “Đến đó nói sau.”

Thói quen của Yên Tuy Chi cũng không khác hẳn lắm, hiểu rõ gật đầu một cái, thu hồi ánh mắt tiếp tục đọc sách.

Mà chưa đến một lúc sau, anh lại như nhớ ra điều gì đó mà vỗ Cố Yến một cái: “Đúng rồi.”

Cố Yến đang chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy liếc anh, “Nói.”

“Tiền phí chênh lệch có thể được trả trước không?”

Cố Yến giật giật môi, nhả ra một câu: “Hoặc bây giờ ra khỏi tàu, hoặc im miệng.”

Nói xong liền dứt khoát khép mắt lại, không có ý muốn quan tâm gì hết.

Được thôi, bây giờ cậu là thầy, cậu quyết định.

Yên Tuy Chi vượt xuôi cục tức của mình, quay đầu chỉnh ghế xong lại tiếp tục đọc sách.

Anh không nhớ mình ngủ từ bao giờ, đến lúc anh tỉnh lại, trong khoang tàu đang vang lên tiếng nhắc nhở hành khách sắp đến trạm thứ nhất.

Trạm thứ nhất này chính là Tửu Thành.

Yên Tuy Chi còn chưa tỉnh hẳn, dư quang liếc về phía Cố Yến hình như mới thu lại ánh mắt trên người anh rồi nhìn về phía cửa khoang,

nếp nhăn giữa hai lông mày còn chưa thả lỏng.

“???”

Mấy giây sau anh mới phản ứng lại được, vẻ mặt không hiểu nổi nhéo sống mũi một cái, trong lòng nói tôi chỉ ngủ một giấc thôi làm gì mà cậu phải khó chịu, hơn nữa cậu nhìn tôi ngủ làm cái gì?

Nhưng mà những suy nghĩ này chỉ luẩn quẩn mấy lần lúc anh còn chưa tỉnh hẳn, đợi đến lúc hoàn toàn tỉnh táo xuống tàu, anh cũng đã quên sạch sẽ.

Bởi vì cái mùi mốc của hành tinh này đập vào mặt đúng là khiến người ta đề cao tinh thần cmn luôn, dường như còn có tác dụng hơn việc nuốt sống một tấn bạc hà.

Cả người Yên đại giáo sư chấn động một cái, chuyển bước chân đứng sau lưng Cố Yến.

“Làm gì?” Cố Yến đang xếp hàng kiểm tra hỏi.

“Mượn cơ thể thầy cản gió đêm khiến người ta chìm đắm này chút.” Yên Tuy Chi có lí chẳng sợ.

Cố Yến: “...”

Nhưng mà lúc này Cố Yến đang bận liên lạc với trại tạm giam, không để ý ném cho anh một cái mặt lạnh.

Truyền tin đi chưa đến mấy giây, bên kia đã tiếp máy.

Cố Yến đeo tai nghe lên, hiển nhiên trước đó bên kia đã liên lạc với hắn ta, vừa bắt máy đã đi thẳng vào vấn đề, Cố Yến nghe mấy giây, trầm giọng nói: “Làm phiền chuyển tiếp cho cậu ta giúp tôi.”

Bên kia đáp ứng.

Lại qua hai giây, Cố Yến mang vẻ mặt tỉnh táo nói: “Joshua? Tôi là Cố Yến, từ giờ trở đi tôi sẽ tiếp nhận hoàn toàn quyền phụ trách vụ án của cậu, hai giờ nữa tôi sẽ đến gặp cậu.”

Yên Tuy Chi chỉ nghe được đại khái, còn chưa kịp nói gì, máy thông minh của mình cũng đã rung lên.

Anh mở màn hình ra nhìn, lại là một truyền tin ngắn, nhìn qua có vẻ như không giống số của người dùng.

“Xin chào.” Anh có chút buồn bực bắt máy.

“Xin chào, xin hỏi có phải anh Nguyễn Dã không? Chúng tôi là chung cư Thủy Sam.” Đối phương nói rõ mục đích.

Yên Tuy Chi: “???” Cái chung cư xui xẻo kia lại gọi đến xác nhận sao?

“Chung cư? Khoan đã, không phải buổi chiều các anh đã gọi cho tôi một lần sao?” Anh không nhận được hỏi.

Đối phương càng lơ mơ hơn hẳn: “Không ạ, đây là lần đầu tiên thưa anh.”

Yên Tuy Chi: “...”

Thế cái tên xấu xa lúc trước một lời không hợp liền ngắt máy là ai?

-----oOo-----

Chương 7: Đi công tác (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kiểm tra rất nhanh, bởi vì người xếp hàng không nhiều lắm, hay có thể nói chẳng có mấy ai muốn đến cái nơi này cả. Trong đồng khách đã ít lại càng ít, phần lớn đều giống như Cố Yến và Yên Tuy Chi, đến làm thủ tục hoặc vì công việc, số ít là thương nhân không đi theo con đường bình thường, cùng với một ít du khách khẩu vị đơn giản muốn tự trực xuất mình đến nơi này.

Chỉ có thể nói là rừng lớn, chim quái gì cũng có hết.

So với cảng Neuse cả ngày nhộn nhịp của Decama, cái bến tàu của Tửu Thành này vừa nhỏ vừa cũ, lụp xụp muốn đổ, cứ như bị đập phá mấy lần rồi ấy.

Cách hai ngày sẽ có một tàu con thoi hạ cánh xuống đây, dừng lại chưa đến 20 phút lại nhanh chóng rời đi.

Cho nên nhân viên làm việc ở đây sắp rảnh rồi đến mốc meo rồi, thậm chí còn kiêm cả việc làm thêm—

“Hai anh có cần xe không?”

“Bến tàu cách trung tâm thành phố rất xa, các anh có cần cô nào phục vụ không? Tôi có thể đưa các anh đến rất nhiều nơi, tôi còn có thể làm người dẫn đường miễn phí, khụ... nếu như các anh cần.”

“Chợ Chim Di Trú, trại rượu dưới đất, cửa hàng giao dịch Hang Động — à há, quan khách có muốn chơi cá cược một lần không!”

Cảnh tượng quen thuộc, âm ỉ quen thuộc, những tiếng tranh cãi khiến màng nhĩ ong ong. Bắt đầu từ khi kiểm tra, thậm chí còn có thể kéo dài đến khi rời khỏi đại sảnh.

Yên giáo sư vô cùng chán ghét người khác léo nhéo bên cạnh anh, cho nên cực kì không thích nơi này, nhưng luôn vì đủ loại chuyện mà không thể không đến đây.

“Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, tôi đã sắp không giữ được nụ cười mát rồi.” Yên Tuy Chi đi ra khỏi cửa khách sạn, thuận tay phủi áo choàng dài trên người một cái, lại nín thở buồn bã nói: “Tính nhàm rồi, đáng lẽ ra tôi phải nhớ mang theo cái khẩu trang đến đây mới đúng.”

Cố Yến chỉ nhấc mí mắt một chút, nhưng cũng không nói gì, thậm chí còn chẳng thèm nhếch môi chút nào.

Yên Tuy Chi nghi ngờ rằng hẳn cũng sắp tắt thở rồi, chẳng qua vì được dạy dỗ lễ phép nên mới không thể hiện ở trên mặt, Hơn nữa, lấy tính cách của bạn học Cố, cho dù có biểu hiện ra thì cũng chỉ là từ mặt tê liệt biến thành rất tê liệt thôi.

“Đến khúc cua đó đi, bên này không bắt được xe đâu, phục vụ đều bị những tên nhân viên kia ép buộc độc quyền rồi.” Yên Tuy Chi chỉ chỉ một tòa nhà màu xám phía đối diện, “Đi thôi.”

“Tôi biết.” Giọng nói của Cố Yến hình như rất bức bối, có thể nhìn ra hẳn ta cũng đang khó hô hấp, “Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy kì lạ là tại sao cậu cũng biết. Trước kia cậu thường tới sao?”

Yên đại giáo sư đang băng qua đường chợt dừng chân một cái, sau đó nói tầm bậy tầm bạ: “Lúc còn bé dốt nát bị lừa đến đây du lịch, ấn tượng rất sâu, cả đời khó quên.”

Cố Yến “a” một tiếng, như vượt qua thời gian mà bày tỏ sự giễu cợt với Yên Tuy Chi còn bé.

“Anh biết không—”

Chân trước của Yên Tuy Chi vừa dừng lại ở một khúc quanh tránh

gió, ba cái xe liền lén lút quẹo ra, anh giơ tay tùy tiện đón một chiếc, mở cửa xe rồi quay đầu lại nói với Cố Yến: “Rất nhiều đại học đều có một cơ chế để chấm điểm giáo viên, vậy mới nói, những người thích cười lạnh giấu cọt sinh viên nhất định sẽ thất nghiệp. Ví dụ như những người hờ ra một cái là “a” như anh ấy.”

Anh mỉm cười rồi chui vào trong xe, để dành cho bạn học Cố một chỗ và cửa xe còn mở.

Tất nhiên là Cố Yến biết cái cơ chế này, tất cả sinh viên đều biết. Đại học Melz chuyên có những bài chấm điểm ẩn danh như thế, từ giảng viên đến hiệu trưởng cũng không thể chạy khỏi, mục đích là để cho các giáo sư bình đẳng với sinh viên trong trường.

Mà mọi người đều biết, học viện pháp luật có một vị giáo sư hàng năm đều được chấm điểm cao một cách thái quá... Không ai khác chính là viện trưởng há miệng là đả thương người khác của họ.

Tập hợp các đánh giá thì phần lớn đều là “phong phú hài hước”, “ưu nhã ung dung”, “rất sợ nhưng cũng rất tôn kính thầy ấy”, kiểu vậy.

Thật là...

Muốn thả rắm bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Cố Yến vịn cửa xe, cư cao lâm hạ nhìn Yên Tuy Chi một cái, sau đó không chút khách khí đóng cửa lại, chắn cái tên thực tập sinh phiền người ở bên trong, mình thì lên ngồi kế bên tài xế.

Yên Tuy Chi: “...” Không ngồi thì thôi.

“Các cậu muốn đi đâu?” Tài xế nhanh chóng nhìn hai người mấy lần, còn chưa đợi Yên Tuy Chi và Cố Yến trả lời, đã đạp ga một cái.

Xe quẹo một khúc cua lớn, phóng nhanh trên đường.

Trình độ sinh hoạt ở Tửu Thành khá là lạc hậu, tương đương với

Decama ban đầu khi chưa trải qua mấy lần cải cách khoa học kĩ thuật.

Ở đây không có loại công nghiệp gì thiết thực cả, cả hành tinh cũng chẳng có mấy nơi đáng tin, càng không hấp dẫn người khác, thêm vào giao thông bất tiện, giống như một hành tinh bụi bặm bị người ta quên lãng vậy.

“Chợ đen, trại rượu hay sông bạc?” Tài xế cười khà khà, “Người đến đây đều không thể không đến mấy nơi này. Tất nhiên còn có... ha, các cậu hiểu mà!”

Tài xế cứ như vừa mới uống nhiều rượu, kéo dài giọng nói sâu xa, sau đó lại tự cười “hì hì”, “Mấy cô ở đây đặc biệt cay!”

Cố Yên: “...”

Yên Tuy Chi: “...”

Cố luật sư nghiêng đầu liếc tên nhãi thực tập sinh ngồi sau một cái, ánh mắt như đao, giống như muốn nói “Cậu cmn đúng là biết cách gọi xe đấy.”

Yên Tuy Chi vốn còn chưa biết phải làm sao, kết quả nhìn thấy cái bản mặt như đi viếng ma của người nào đó, lại không nhịn được cười to lên.

Cố Yên: “...”

Hắn không thay đổi sắc mặt chút nào, sửa lại vạt áo choàng, kéo dây an toàn cạch một cái, phun ra năm chữ từ kẽ hở giữa răng và môi: “Làm phiền, trại tạm giam.”

Tài xế: “... ..”

Người vừa rồi còn hi hi ha ha, lúc này lại đột nhiên như nuốt sống một con cá voi. Cả chiếc xe lão đảo hai lần mới ổn định lại.

“Đi đâu cơ????”

“Khu ngoại ô Tửu Thành, trại tạm giam Lãnh Hồ.”

“Nhất định phải đưa tới cửa sao?”

“...”

Mặc dù khuôn mặt đông lạnh của Cố đại luật sư sắp căng đến nứt ra rồi, nhưng hắn ta không thể không thích ứng với phong cách của ông tài xế này, bởi vì những tài xế khắp phố đều như vậy hết.

Bến tàu cũng không gần trại tạm giam lắm, trước đây Cố Yến cũng chưa từng đến đây, chỉ thấy được trên bản đồ thông minh là cần phải đi khoảng nửa giờ xe chạy.

Kết quả vị tài xế này phát huy vượt quá mức bình thường, một đường xe chạy như lửa đốt mông vậy, giống như gã ta không phải đang chở hai vị khách, mà là một xe □□.

Vì thế mà thời gian bọn họ đến trại tạm giam sớm hơn dự đoán một giờ.

“Cho nên mười phút hoàng kim biến thành một giờ đồng thau mất rồi.” Yên Tuy Chi nói.

Tài xế thả khách ở nơi cách trại tạm giam hai con phố, sau đó quay đầu chạy nhanh như chớp, phun khói đầy mặt hai người.

“Khói này còn dễ ngửi hơn gió đêm.” Yên Tuy Chi vẫn còn nói.

“Vậy cậu cứ ở đây hít tiếp đi, tôi đi vào trước.” Cố Yến lạnh lùng nói xong, cũng không chờ cậu thực tập sinh của mình đã nhấc chân đi.

Yên Tuy Chi thở dài, sải bước theo sau.

“Được rồi, tới, nói về tình hình đương sự của chúng một chút đi.”
Yên Tuy Chi sóng vai cùng Cố Yến, hỏi tới chuyện chính.

“Joshua Dale, 14 tuổi, bị tố cáo vào phòng cướp bóc.”

Ở toàn bộ liên minh các hành tinh, tốc độ phát triển của các hành tinh trong các tinh hệ cũng không giống nhau, người khác khu vực thì tuổi thọ cũng không giống nhau. Tuổi thọ dài nhất là ở Decama, tuổi thọ trung bình có thể đến 250 tuổi, chết sớm hơn ví dụ như Tửu Thành, tuổi thọ trung bình chưa đến 100 tuổi.”

Nhưng bất kể thế nào, về cách phân chia độ tuổi đối với các thiếu niên, toàn bộ liên minh các hành tinh đều nhất trí—

18 tuổi trưởng thành.

Dù có sống thành con rùa ngàn năm thì 18 tuổi cũng trưởng thành, còn sau khi qua tuổi trưởng thành có thể nhảy nhót trên đời này bao lâu, đó là chuyện của bản thân.

Mà giữa liên minh các hành tinh có một tiêu chuẩn hình phạt, phân chia độ tuổi còn có hai mốc quan trọng, chính là 14 tuổi và 16 tuổi —

Chỉ cần đủ 14 tuổi là có thể chịu trách nhiệm hình sự với những tội nặng. Nếu không cẩn thận qua đến tròn 16 tuổi, vậy phạm tội gì cũng không thoát được rồi.

Thật không khéo, loại tội nặng cho người đủ 14 tuổi kia, lại bao gồm cả cướp bóc.

“14 tuổi? Qua sinh nhật chưa thế?” Yên Tuy Chi nói.

“Án cướp bóc xảy ra trước hai ngày tròn 14 tuổi.”

“Thế thì cậu ta giỏi rồi.” Yên Tuy Chi bình luận.

Người này cho dù là người quen hay người lạ thì đều phải há miệng

châm chọc người ta một câu, cho nên rất khó để phân biệt được hán đang châm chọc thẳng thắn, hay là tỏ vẻ thân thiết, cũng không hiểu câu đó là mang ý tốt hay ý xấu nữa.

Cổ Yến nhìn hán một cái, giật giật môi giống như muốn nói gì.

Yên Tuy Chi không chú ý, lại hỏi: “Việc bảo lãnh kia làm sao vậy? Theo lí thuyết trẻ chưa đến tuổi vị thành niên thì không thể định tội, quá dễ để bảo lãnh, thậm chí còn không cần chúng ta mất công, đây là chuyện người thẩm vấn nên làm.”

Trước khi được tuyên bố có tội ở tòa án, suy đoán người hiềm nghi vô tội, để tránh việc bắt nhầm người vô tội.

() Mọi người có thể tham khảo “nguyên tắc suy đoán vô tội nhé.” Đây là một nguyên tắc có thật trong thực tế, nội dung cốt lõi của nguyên tắc là cho rằng mọi nghi can đều vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội. Nguyên tắc này được áp dụng trong các cáo buộc của phiên tòa hình sự.*

Đây là một nguyên tắc được lưu hành giữa liên minh. Chính vì có nguyên tắc này, bảo lãnh thành công mới là điều bình thường.

“Đó là ở những nơi khác, không phải nơi này.” Cổ Yến đáp.

“Sao lại thế?” Yên Tuy Chi có chút kinh ngạc. “Trước kia ở đây cũng đâu có thay đổi đặc biệt gì đâu?”

“Trước kia?” Cổ Yến xoay đầu lại nhìn về phía Yên Tuy Chi, “Sao cậu lại biết được chuyện trước kia?”

Toi, mồm thúi rồi.

Yên Tuy Chi lập tức thản nhiên nói: “Án lệ(*). Không thể không nói là trong mấy năm học đã từng xem không ít án lệ. Trước đây việc bảo lãnh ở Tửu Thành cũng không khó khăn, ít nhất là cuối năm ngoài còn rất bình thường.”

() Án lệ: Hiểu đơn giản là pháp luật chấp nhận việc giải một bản án nào đó làm cơ sở để giải quyết các vụ án khác tương tự. Tức là gặp được vụ án nào giống thế thì cứ làm theo cách giải quyết của vụ án được coi là án lệ thôi:3*

Cố Yến thu hồi ánh mắt, nói: “VẬY xem ra cố gắng khắc khổ của cậu cũng chỉ đến cuối năm ngoái là hết, mấy tháng nay hiển nhiên là không xem.”

Yên đại giáo sư liếc mắt trong lòng: Cũng không phải, mấy tháng này toàn để cho người ta truy điệu thì xem được cái rắm ý.

“TỬU Thành càng ngày càng lạc hậu, mấy tháng gần đây là hỗn loạn nhất, trong hoàn cảnh như vậy, đương nhiên việc bảo lãnh cũng không có ngoại lệ.

Trong lòng Yên Tuy Chi nói mình mới ngủ có nửa năm thôi mà, sao vừa mở mắt ra đã thay đổi thời tiết rồi thế?

Anh còn chưa được nhìn hồ sơ vụ án cụ thể, cho nên trong phút chốc cũng không thể đoán được gì, liền không nói nữa.

Trại tạm giam Lãnh Hồ là một nơi được phong tỏa hoàn toàn độc lập, những căn nhà cũ đổ nát cách trại tạm giam hai ba trăm mét rồi dừng lại, đánh chết cũng không dám kéo dài lên trước nửa bước.

Người ở gần đây cũng không thích đi đi lại lại đến nơi này, chắc là vì sợ xui.

Cho nên ở trước cửa trại tạm giam có lẽ là khu đất trống sạch sẽ duy nhất của toàn bộ Tửu Thành, chim chóc có sắp ị chảy cũng phải bay một đoạn tránh khỏi nơi đây.

Nhưng mà Yên Tuy Chi và Cố Yến lại nhìn thấy một đứa con nít ở cái nơi không tìm thấy một bãi cứt chim nào này.

Đó là một bé gái gầy nhom, khoảng 7 tuổi, đang quay khuôn mặt không biết bao lâu chưa được rửa vào một góc tường, dùng đôi mắt lớn nhìn chăm chăm vào cửa trại tạm giam.

“Cô nhóc này học ma quỷ lộng hành ở đâu mà chẳng phát ra tí âm thanh nào thế.” Yên Tuy Chi bước nhanh đến mới bất thành linh thấy được cái bóng mờ dưới chân, giật mình kinh ngạc.

Phản ứng của cô bé kia có chút chậm chạp, khoảng hai giây sau mới rời tầm mắt khỏi cửa trại tạm giam, ngẩng đầu lên nhìn Yên Tuy Chi.

Vừa ngẩng đầu một cái đã thấy được vẻ mặt của nó có bao nhiêu khó coi, vàng khè nhợt nhạt, hai gò má gồ lên, quanh người còn có mùi hôi thối.

Nhưng mà lúc này Yên Tuy Chi lại không hề oán hận cái không khí độc hại này.

Cô bé nhìn thấy người lạ đang cúi người xuống, hình như muốn nói với mình cái gì.

Nhưng nó hơi sợ, theo bản năng rút lại phía sau hai bước, dán lưng lên tường đá lạnh như băng, không thể lùi được nữa mới đáng thương nhìn lên.

“Nhìn tôi trông giống tên lừa đảo lắm à?” Yên Tuy Chi quay đầu hỏi Cố Yến.

Cố đại luật sư lần đầu đứng cùng một phe với anh, mặt đầy vẻ kiêu căng gật đầu một cái.

Yên Tuy Chi: “...”

Xéo đi.

“Muốn nuôi?” Cố Yến hỏi anh một câu, giọng nói không đau không

nhật, nghe không ra là thuận miệng hỏi một chút hay là đang châm chọc nữa.

Dù sao trên phương diện này hai thầy trò kẻ trước truyền người sau rồi.

Yên Tuy Chi cười một tiếng, đứng thẳng người: “Anh đúng là có trí tưởng tượng, tôi cũng chẳng phải là người tốt lành gì đâu.”

Anh quay đầu hất cằm nhìn sang khu phố hoang tàn cách đó không xa, “Chỗ này á, một con đường thì có đến mười tên đầu đường xó chợ, phải mua lại toàn bộ Tửu Thành để xây cô nhi viện thì mới nuôi hết được mất.”

Nói xong, anh quơ quơ cái nhẫn trước mặt Cố Yến: “5022 xi, kiếp sau đi.”

Cố Yến không biểu tình: “Khó mà nói trước được, không chừng kiếp sau còn nghèo hơn.”

Yên Tuy Chi: “...Anh thật biết cách an ủi người khác.”

“Quá khen.”

“...”

“Nhóc con không thích tôi thì phải.” Yên Tuy Chi nói.

Hai người nhìn đồng hồ, còn thừa hai mươi phút, liền nhấc chân lên đi về phía cửa trại tạm giam.

Chẳng qua là sau khi đi được hai bước, Yên Tuy Chi như nghĩ ra điều gì xoay người lại, Anh thò một tay vào túi áo, khom người mở lòng bàn tay ra trước mặt cô bé, trong lòng bàn tay có một thỏi socola, “Không ngờ còn dư một cái, nè?”

Cô bé dán lưng vào tường, nhìn chăm chăm vào anh mấy giây, sau

đó đột nhiên đưa tay ra nắm lấy thỏi socola kia rồi lại rút về.

“Đói thế rồi mà tốc độ vẫn nhanh thật.” Yên Tuy Chi nhú mày, xoay người đi.

Đi được một đoạn, hình như anh nghe thấy một câu nói rất nhỏ từ phía sau: “...Muốn nói cảm ơn.”

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn một cái, cô bé kia đã khôi phục lại hình dáng lúc trước, ngồi xổm ở đó nhìn chằm chằm vào trại tạm giam, giống như căn bản là không nhìn thấy anh vậy, chỉ là một bên má còn đang phồng lên nhai viên kẹo.

“Một chuYên bay 15 giờ, bữa ăn chính cậu ăn chưa đến hai miếng, thế mà ăn ngọt lại không hề ít.” Cố Yến nói.

Mặt Yên Tuy Chi đầy vẻ thản nhiên: “Ăn nhiều hay ít bữa, ăn đồ ngọt cũng là bữa ăn.”

Trên thực tế bây giờ anh có chút tụt huyết áp, cũng không biết có phải là di chứng sau khi ngủ quá lâu hay là di chứng sau khi điều chỉnh lại gen nữa, tóm lại luôn phải để một ít đồ ngọt trên người, để tránh bị choáng đầu.

Dĩ nhiên không thể nói nguyên nhân này cho Cố Yến biết được rồi, nên anh dứt khoát nói bậy.

Cánh cổng lớn như tường đồng vách sắt của trại tạm giam đang khóa chặt, có cảnh vệ đứng gác trước cửa.

Cố Yến đi đến bên cạnh khóa điện tử, giơ tay chạm chiếc nhẫn ở ngón út lên ổ khóa. Tất cả những lần hẹn gặp mặt trước đều đã được đồng bộ hóa đến trên khóa điện tử, chỉ cần kiểm tra thân phận trên chiếc nhẫn thông minh là có thể thông qua.

Cách—

Cửa khóa vang lên một tiếng rồi từ từ mở ra.

Cách cửa này chắc là thứ đồ hiện đại nhất trong khu vực này, nó được một tập đoàn ăn no rửng mỡ tài trợ mấy chục năm trước, ban đầu cái tập đoàn đó ở sau lưng chống đỡ chính phủ của Tửu Thành, gần như đổi mới toàn bộ những nơi quan trọng của hành tinh này, một quyết tâm muốn trợ giúp việc quản lí.

Có mơ ước là tốt, nhưng thực tế lại có chút thảm.

Dù sao tập đoàn kia bây giờ cũng đã là quý tộc sa sút, những thứ được tài trợ khi đó cũng từ mới thành cũ rồi.

Bên trong trại tạm giam vừa tối vừa hẹp, hành lang rất nhỏ, cửa sổ còn nhỏ hơn, hiện lên một sự áp lực rất lớn, nhưng lại không hề yên tĩnh.

Nơi này của Tửu Thành rất hỗn loạn, đủ loại ngôn ngữ ô uế chửi rủa vang lên bên tai không dứt. Mà tất cả những âm thanh huyền ảo này đều bị nhốt sau một cánh cửa nhỏ hẹp, không thấy người hay sự công kích gì khác.

Yên Tuy Chi đi được một đoạn trong cái hành lang nhỏ hẹp này, tám đời tổ tông cũng bị lôi ra hết rồi, nhưng anh cũng đã quen với việc này, cho nên rất thản nhiên.

Bên ngoài một cánh cửa sắt có một tên quản giáo đô con đang cầm dùi cui điện đứng đó: “Ai đấy, đến gặp ai?”

Yên Tuy Chi cười một tiếng: “Luật sư, đã xin, đến gặp Joshua Dale.”

Cố Yến vừa mới há mồm: “...”

Quản giáo nhíu mày: “Dale? Mấy người đúng là tốt tính.”

Nói rồi gã cười một tiếng không rõ ý, không biết là đang giễu cợt hay gì khác.

Yên Tuy Chi vẫn còn thản nhiên bật lại được: “Đúng thế, tôi cũng thấy vậy á.”

Cố Yến: “...”

Tên quản giáo hừ lạnh trong lỗ mũi một cái, xoay người đưa tay ra mở cửa sắt: “Đi thôi, theo tôi.”

Ở những nơi khác đều tách riêng người chưa thành niên và người trưởng thành ra. Nhưng ở trong Tửu Thành lại lẫn lộn chung một chỗ.

Rất nhanh tên quản giáo đã dừng lại trước một cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng, chép miệng với cánh cửa đó: “Ê, Dale các cậu muốn gặp đây.”

“Cảm ơn nhiều.” Yên Tuy Chi nói.

Cố Yến: “...”

Quản giáo nhấc ô vuông trên cửa lên, để lộ ra một cái cửa sổ nhỏ đến nỗi chỉ có thể vừa một đôi mắt, hắng giọng quát vào bên trong một tiếng: “Ê nhóc! Luật sư đến gặp mày kìa!”

Rất nhanh một đôi mắt màu lục đã xuất hiện trên ô cửa sổ, nhìn ánh mắt cũng chẳng thấy được chút thân thiện gì, thậm chí còn mang theo một sự lạnh lùng căm thù.

Ngay sau đó, người bên trong đột nhiên đưa tay, đóng ‘rầm’ cái ô cửa xuống trước mặt ba người.

Yên Tuy Chi: “...”

Anh cười giận dữ, quay đầu lại hỏi Cố Yến: “Anh chắc chắn đã hẹn trước rồi chứ?”

Đây là cái thái độ đã hẹn trước sao? Đùa nhau à?

Nhưng mà anh còn chưa cười xong, đã phát hiện Cố đại luật sư đang dùng khuôn mặt tê liệt dựa vào tường nhìn anh.

Yên Tuy Chi theo bản năng muốn nói “cậu muốn dùng cái bản mặt đó đưa ma cho ai vậy”, còn chưa nói, đột nhiên phản ứng được biết bao nhiêu việc của Cố đại luật sư trên đoạn đường này.

Đúng là thói quen hại chết người.

Anh sờ mũi lúng túng ho khan một tiếng, bước sang bên cạnh: “Uây? Sao thầy lại đứng ra sau thế kia?”

Cố Yến: “... ..”

Đúng là hiếm khi gặp được một kẻ không biết xấu hổ như thế này.

Cố Yến lạnh lùng nhìn anh một lúc rồi giật giật môi: “Không tiếp tục à? Nguyên đại luật sư?”

Yên Tuy Chi cười khan hai tiếng xua tay một cái, “Anh mới là thầy, anh đến đi.”

Vì dễ hóa giải lúng túng, người này nói không cần là không cần được luôn, dù sao bây giờ cũng không có ai biết anh.

Anh nói xong rồi chỉ chỉ cái cửa sổ nhỏ đóng chặt kia: “Lúc xuống tàu rõ ràng tôi có nghe thấy anh truyền tin với cậu ta rồi mà, sao tên nhóc này lại trở mặt không nhận người thế?”

Đã sai còn nói lảng sang chuyện khác, thế mà mặt còn không đỏ chút nào, Cố Yến coi như đã được mở rộng tầm mắt với tên thực tập sinh này rồi.

Nhưng mà hẳn ta vẫn không lạnh không nóng trả lời: “Là bảo quản giáo chuyển tiếp cho cậu ta, nói xong thì tôi dập máy luôn, nếu như

một bên đã thông báo là phải đối thoại, thế thì thật sự phải nói chuyện với nhau.”

Quản giáo thấy hợp tình hợp lí, mang cái vẻ quen thói chỉ cửa sổ: “Tiếp đi kìa, mở cửa sổ ra nói cho cậu ta nghe đi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Chịu luôn.

Yên Tuy Chi nhường chỗ ra, Cố Yến làm như chuyện đương nhiên nhận lấy quyền chủ động. Hắn ta chỉ cánh cửa hơi khép, nói: “Làm phiền mở cửa ra.”

“Chắc không? Thái độ này mà mấy người còn muốn gặp à?” Ngoài miệng quản giáo nói như vậy, nhưng vẫn mở cửa ra. Trong nháy mắt cửa mở, gã nắm chặt dùi cui điện bên hông, làm vẻ như muốn lấy ra.

Yên Tuy Chi đề tay gã xuống, tỏ ý bảo gã không cần làm như vậy.

Trên thực tế hai người hắn và Cố Yến một trước một sau vào cửa, tên nhóc là Joshua Dale cũng không có hành động gì.

Cậu ta chỉ ngồi ở đó, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người chăm chăm, hừ một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác.

Lúc này Yên Tuy Chi mới thấy rõ được dáng vẻ của tên nhóc xui xẻo này.

Cậu ta có một mái tóc đen ngòm, rất dài, buộc thành một cái bím tóc ở sau gáy, nhưng nhìn độ rối bù kia là có thể nhìn được ra mấy ngày không tắm rồi. Đôi mắt xanh biếc, bởi vì do gò má gầy gò mà đôi mắt càng thêm lớn, hốc mắt cực sâu.

Môi cậu ta còn mỏng hơn cả Cố Yến, cho nên lúc nhếch môi lên càng khiến cho khuôn mặt có vẻ cay nghiệt.

Thật ra thì Cố Yến cũng có vẻ cay nghiệt này, nhưng mà hắn ta giờ tay nhắc chân rất khéo léo, cho nên cảm giác đó liền hóa thành một loại anh tuấn lạnh lùng.

Nhưng mà cái tên nhóc xui xẻo trước mắt này...

Dù sao cũng chỉ mới có 14 tuổi, cho dù có cay nghiệt thì vẫn mang một cảm giác như đang cố giả vờ.

“Tôi là luật sư đến tiếp nhận vụ án, đã từng nói với cậu trước đó rồi.” Cố Yến nói.

Yên Tuy Chi: “...” Hắn ta đúng là không biết xấu hổ nói ra rồi?

Hình như Joshua Dale cũng khá khó chịu với lời “đối thoại” trong miệng hắn ta, quăng ra một vẻ mặt cực kỳ chán ghét. Nhưng mà cũng không lên tiếng, giống như cậu ta đã thể hiện hết cảm xúc từ lúc đóng sầm cánh cửa kia rồi, cho nên không hề mở miệng nữa.

“Tôi đến đây chỉ để gặp cậu, để cậu nhận ra mặt tôi thôi.” Cố Yến không thèm để ý đến sự yên lặng của đối phương, lạnh nhạt nói: “Cho dù bây giờ cậu có thái độ gì, hy vọng lần gặp mặt sau, cậu có thể nói toàn bộ sự thật lại cho tôi.”

Không biết lời này đã đâm phải chỗ nào của Joshua Dale, rốt cuộc cậu ta cũng lên tiếng: “Nói cho anh? Nói cho anh thì có ích gì? Một người lại một người, tên luật sư nào cũng nói cmn như thế, rồi kết quả ra sao?”

Cậu ta đập một phát lên vách tường sắt, “Tôi vẫn còn bị nhốt ở cái nơi kinh tởm này!”

“Cậu có thể thử một chút.” Cố Yến hoàn toàn không bị cảm xúc của cậu ta ảnh hưởng, giọng nói vẫn lạnh lùng.

“Thử cmm ấy! Tôi không có tội! Không phải tôi làm! Dựa vào cái gì

mà bắt tôi ngồi ở đây chờ người người đến bảo tôi thử một chút! Có bản lĩnh thì đưa tôi ra ngoài đi rồi nói! Không có bản lĩnh thì rút—” Joshua Dale gầm gừ, gần như mất khống chế.

Yên Tuy Chi ở bên cạnh cười một tiếng: “Nói hai ba câu đã phun máu ra ngoài rồi, cái bộ dạng này của cậu thì làm sao bảo người ta bảo lãnh được cho cậu đây? Đợi đến khi thẩm phán nhìn thấy cái bản mặt của cậu đi, đảm bảo là bác bỏ toàn bộ lời xin xỏ luôn.”

Joshua Dale thờ hờn hển trợn mắt nhìn hắn, “Lại là cái chuyện hoang đường này! Có thể bảo lãnh được thì bây giờ tôi còn phải ngồi ngu trong cái chỗ này sao?”

“Bảo lãnh cũng không thành vấn đề.” Cố Yến nhìn vào mắt cậu ta, nói: “Nhưng cậu phải đồng ý với tôi, lần gặp mặt tiếp theo phải nói cho tôi tất cả mọi chuyện, không được giấu giếm chút nào.”

Lúc hắn ta nhìn chằm chằm vào người khác, thật sự sẽ có một loại khí chất khiến người ta không tự chủ được mà phải biết điều, như vậy nếu cái tên này mà làm thầy giáo thật, chắc hẳn bọn học sinh thấy hắn ta sẽ hết như chuột thấy mèo vậy á.

Joshua Dale vùng vẫy mấy giây, lại uể oải nhìn hắn ta một cái rồi ngồi xuống.

Cậu ta giống như đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực, ngồi bất động ở đó như một pho tượng.

Hiển nhiên là mặc dù cậu ta không còn nổi điên nữa, nhưng vẫn không tin lời Cố Yến. Thật lâu sau, cậu ta mới uể oải mở miệng, thấp giọng chế giễu: “Có thể đưa được tôi ra ngoài tôi sẽ gọi anh là ông nội, rút đi, đồ lừa đảo.”

Cách nói chuyện như vậy, lần đầu thấy thì có thể còn có chút cảm thán. Nếu như ngày nào cũng thấy rồi thì hoàn toàn là thờ ơ.

Tên lừa đảo Yên Tuy Chi và tên lừa đảo Cố Yến người trước còn

bình tĩnh hơn người sau, nổi nhau ra cửa.

Tên quản giáo cũng mang vẻ mặt ngựa ngáy vuốt ve cái đuôi cui điện thân yêu của gã, nói: “Mấy tên luật sư các cậu đúng thật là...” Nói xong, gã lắc đầu một cái, không khách khí đóng cửa lại.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, mặt cái tên vừa gào khàn cả giọng không thay đổi ngồi được một chút, sau đó co gối vùi đầu vào, cuộn tròn không thềm cử động nữa.

So với bên trong trại tạm giam, bầu trời bên ngoài có vẻ thoải mái hơn, chốc lát còn như thấy được chút ánh sáng.

Yên Tuy Chi dùng tay day mắt một lúc, rồi mới lấy đồng hồ ra nhìn thời gian: “Vẫn chưa tới 2 giờ, đi thôi, đến tòa án an ninh — anh nhìn tôi như vậy làm gì?”

Cố Yên nhìn kĩ anh một lúc, sau đó dờn tầm mắt đi nói: “Không có gì, chẳng qua tôi cảm thấy cậu chỉ là một thực tập sinh, lần đầu được tiếp xúc với loại chuyện thế này mà lại có phản ứng vượt ngoài dự đoán của tôi.”

Yên Tuy Chi: “...” Ờ... đây đúng là một vấn đề hay.

-----oOo-----

Chương 8: Đi công tác (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Không phải sao?” Cố Yến hỏi.

Yên Tuy Chi trả lời trong lòng: Đúng rồi đấy, không sai đâu.

Nhưng mà bên ngoài miệng đã bắt đầu nói bậy nói bạ, tên này nói bậy ngay cả thời gian suy nghĩ cũng tiết kiệm, gần như há mồm ra một cái đã nói: “Hình như tôi cũng chưa nói đây là lần đầu tôi tiếp xúc với mấy chuyện này mà?”

Cố Yến nhìn về phía anh.

Yên Tuy Chi bắt đầu phét lác: “Bố của tôi cũng là một luật sư, tôi hay đi theo ông nên cũng tiếp xúc với rất nhiều chuyện. Có mấy lần ông ngồi ở thư phòng nói chuyện với người khác không đeo tai nghe, tôi vô tình nghe được, còn có những chuyện kinh khủng gấp mười lần thế này cơ. Lần đầu tôi nghe là khi còn nhỏ, lúc ấy còn sợ hết hồn. Sau đó có nghe nữa thì cũng thấy bình thường thôi.”

Yên đại giáo sư rất am hiểu cái tinh túy của việc nói bậy bạ, không thể nói quá mức cụ thể, khi mà biết rõ mình đang gạt người thì mới vì để thuyết phục đối phương tin tưởng mà thao thao bất tuyệt, cố ý miêu tả một số chi tiết khiến cho người ta phải phục sát đất.

Cái này gọi là lạy ông tôi ở bụi này, chột dạ.

Anh nói xong thì khẽ liếc nhìn mặt Cố Yến.

Không thể thấy rõ, dù sao cũng không thể dùng “ánh mắt xuyên thấu tìm tòi nghiên cứu” mà nhìn chăm chăm hán ta được, bước chân cũng không ngừng, giống như vừa rời hán ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, nghe giải thích cũng là tiện tai nghe.

“Khóc không?” Một lát sau, Cố Yến đột nhiên lại cho ra một câu như vậy.

Yên Tuy Chi: “???”

“Tôi hỏi là, lúc còn nhỏ cậu nghe những chuyện đáng sợ kia có khóc không?” Cố Yến không lạnh không nóng hỏi một câu.

Yên Tuy Chi: “...”

Ê bạn ơi, cậu quay lại nhìn tớ mà nói nè, cậu bảo ai khóc cơ?

Nhưng mà hiển nhiên là Cố đại luật sư chỉ phun một câu như để vượt thời gian chế giễu “anh khi còn bé” thôi, cũng không có ý nghiêm túc chờ anh trả lời.

Đợi đến khi anh tỉnh táo lại, Cố Yến đã đi trước anh hai bước.

Nhưng cũng chính vì câu hỏi kia đã khiến cho Yên Tuy Chi ý thức được, có thể mình không giỏi che đậy lắm, nếu cứ không biết kiêng kị như vậy nữa, sớm muộn cũng sẽ toi luôn. Thật ra thì hắn cũng chả lo cái gì khác, duy nhất chỉ không muốn bị mất mặt thôi.

Nhất là mất mặt trước học sinh của mình.

Tòa án an ninh của Tửu Thành rất gần trại tạm giam, đi bộ cũng chỉ mất mười phút.

Tòa án an ninh vốn là tòa án sơ cấp nhất, mỗi ngày ở đây đều phải xử lí đủ loại thủ tục và những vụ án vặt vãnh, không hề trang nghiêm yên tĩnh như trong tưởng tượng của rất nhiều người, có lúc còn nhốn nháo ngoài dự đoán, ví dụ như nơi xin được bảo lãnh.

Đây không phải là lần đầu tiên Yên Tuy Chi đến đây, nhưng lần nào anh đến cũng phải cảm thán một câu, nhân viên công kiểm pháp(*) ở Tửu Thành đúng là khổ, chắc phải có vận xui đổ máu tám

trăm đời mới bị sắp xếp ở đây mất.

(*) *Công an, kiểm sát, tư pháp.*

“Hình như tôi vào nhầm trại nuôi gia cầm...” Yên Tuy Chi cười khan một tiếng, dứt khoát ung dung dựa vào cạnh cửa, mang cái dáng vẻ vô cùng trung thành: “Lần này tôi sẽ tuân theo bốn phận mà thực tập sinh nên có, sẽ không cướp vị trí của thầy Cố đâu, đi đi.”

Cố Yên: “...”

Hắn ta đúng là có vận xui đỏ máu tám trăm đời mới bị sắp xếp cho cái tên thực tập sinh này.

Cố Yên đứng xa hai bước, hai tay đút trong túi áo choàng, lưng thẳng tắp, rũ mí mắt nhìn một vị đang đứng dựa vào cạnh cửa, yên lặng một lát rồi không mẫn không nhạt nói: “Tôi không thể không nhắc nhở cậu, loại chuyện như nộp tiền bảo lãnh lại trùng hợp là việc của thực tập sinh.”

Hắn ta vừa nói, vừa hất cằm vào bên trong: “Đi làm bốn phận của cậu đi.”

Trong lòng Yên Tuy Chi đã giẫm đạp lên cái bản mặt của thằng học sinh này vài cái, trên mặt lại mang nụ cười, nhẩn nhẩn đứng thẳng dậy, quay đầu vào cửa.

Tiếng huyền não bỗng nhiên phóng đại đập vào mặt hắn.

Anh né người nhường đường cho những người đến kí tên, đi lên trên bục cao.

Đứng ở sau bục là một cô gái trẻ tuổi mặc tây trang, thông thường mà nói những loại chuyện này đều do những người trẻ tuổi mới vào tòa án làm. Cô nhìn Yên Tuy Chi một cái, tiện tay gõ lên giấy note được chiếu từ điện toán quang: “Xin bảo lãnh?”

“Đúng thế, trại tạm giam Lãnh Hồ, Joshua Dale, bị tố cáo vào nhà cướp bóc.”

Cô gái kia gõ theo lời hắn nói mấy cái, lại xác nhận một câu: “Dale... 14 tuổi?”

“Đúng.”

“Xin hãy xác nhận lại.”

Cô nói xong, điện toán quang bỗng hiện lên một giao diện, trên đó viết rõ thông tin cá nhân của Joshua Dale, bên dưới có những thuật ngữ chuyên môn thống nhất.

Hiện giờ theo quy định của liên minh, bản thân người bảo lãnh không được xin, mà là do người xét duyệt xác nhận xem nghi phạm có thích hợp để được bảo lãnh hay không. Chỉ có khi người xét duyệt cho rằng không phải thời gian thích hợp để bảo lãnh thì mới cần luật sư đến làm việc, sau đó sẽ do tòa án căn cứ quyết định để sắp xếp phán xét vào cùng ngày hoặc sang ngày hôm sau.

Cho nên, cái trình tự này thật ra rất đơn giản, đều thích hợp để thực tập sinh tới làm, dù sao cũng không cần lo làm hỏng việc.

Yên Tuy Chi lướt qua thông tin của Joshua Dale từ đầu đến cuối rồi gật đầu nói: “Đúng rồi.”

“Kí tên vào kia là được.” Cô gái chỉ vào bàn người đến xin bảo lãnh đang tụ tập, “Ở đó có bút điện tử, hoặc có thể dùng ngón tay viết trực tiếp.”

Yên Tuy Chi nhìn đám người kia thôi đã thấy nhức hết cả đầu, cười cười nói: “Tôi dùng tay thôi.”

Cô gái bật cười: “Nhìn cậu trông giống sinh viên mới tốt nghiệp, thực tập sinh à?”

“Ừ.” Yên Tuy Chi đáp một tiếng.

“Rất tốt, ít nhất có thể được ra ngoài hoạt động. Tôi cũng là thực tập sinh, đứng ở đây đã gần một tháng rồi.” Cô gái này đã đứng đây gần một tháng cho nên rất ít chủ động tán gẫu với ai cho qua ngày, lúc này đột nhiên lại có hứng trò chuyện, chắc vẫn là đến từ bản năng yêu thích sắc đẹp.

Yên Tuy Chi nâng mắt lên cười một tiếng: “Trước đó thì sao? Sắp xếp hồ sơ một tháng?”

“Sao cậu biết?”

“Trước đây rất lâu tôi cũng từng thực tập ở tòa án.”

“Trước đây rất lâu?” Cô gái kia không hiểu lắm.

“Ừ.” Anh không ngần ngại, thuận miệng đáp một câu rồi đưa tay lên kí, nét chữ rồng bay phượng múa.

Nhưng mà vừa múa hai cái đột nhiên dừng lại, yên lặng xóa đi.

“Sao lại xóa đi thế?”

Bởi vì suýt nữa kí thành “Yên Tuy Chi” chứ sao...

Anh nở nụ cười nói: “Chữ xấu.” Sau đó đành hoàng viết hai chữ Nguyễn Dã lên, lựa chọn xác nhận.

“Được rồi.”

Yên Tuy Chi ngẩng đầu nói với cô gái trên bục cao: “Cảm ơn.”

“Gặp lại sau.” Cô cười một tiếng.

“Lấy thân phận của một người có kinh nghiệm nói cho cậu biết, tháng sau là cậu có thể ra ngoài làm mấy chuyện thực tế rồi đó.”

Yên Tuy Chi vừa nói vừa khoát tay một cái, quay đầu ra cửa.

Lúc anh ra cửa, Cố Yến đã chờ đến mức có chút không nhịn được. Dĩ nhiên là nhìn về mặt hấn ta thì không ra rồi.

“Đi thôi.” Yên Tuy Chi nghiêng đầu một cái, “Đi xem kết quả một chút.”

Cố Yến chỉ vào đồng hồ, mặt đầy thán phục nói: “Nguyễn Dã, hai chữ cậu kí mất năm phút.”

Yên Tuy Chi nhú mày: “Bởi vì cái tên này không dễ viết, lần đầu viết hơi xấu.”

Cố Yến không mảy may không nhặt nói: “Một cái tên viết hơn hai mươi năm còn xấu, cũng chỉ trách chữ xấu thôi.”

Yên Tuy Chi: “?”

Nói chữ ai xấu cơ?

Anh muốn úp cái chữ kí được học viện pháp luật kia trưng bày lên mặt tên học sinh này quá.

Ở sảnh lớn của tòa án chia thành đủ loại thông tin khác nhau, cái phần bên dưới chính là thời gian để nghe phán xét.

Yên Tuy Chi và Cố Yến không đợi đến năm phút, Joshua Dale đã lăn ra đây rồi.

“Sáng sớm ngày mai mười giờ.” Yên Tuy Chi nói: “Tạm được, không xa không gần bữa trưa lắm, quan tòa không đến nỗi phiền lòng vì đói bụng.”

“Ừ, đi thôi.”

Sau khi hai người đi ra khỏi tòa án thì đón một chiếc xe ở ven

đường.

Lần này tài xế không nhiều lời, nhưng nhìn cũng có vẻ nguy hiểm.

Tửu Thành không nhiều làn đường đôi lắm, cho nên tài xế rất thích đạp ga phóng đi rồi mới hỏi nơi đến. Đến khi tài xế này mở miệng, Yên Tuy Chi mới biết được tại sao gã lại không thích nói chuyện.

Bởi vì giọng của gã khiến người ta rất không thoải mái, giống như đang ngậm một ngụm cát lớn vậy.

“Đi đâu.” Tài xế nói ngắn gọn.

“Đại lộ Cam Lam.” Cổ Yến phóng to bản đồ trên máy thông minh rồi nói.

Trong Tửu Thành rất nhiều xe, nhưng căn bản là không có mấy chiếc là được quản lí nghiêm ngặt, cho nên ngay cả đặt xe và xác định vị trí của nó cũng không thể được, toàn phải tìm tên phố trên bản đồ.

Yên Tuy Chi cũng biết đại lộ Cam Lam, nếu như nói nơi bọn họ đặt chân có chỗ nào miễn cưỡng giống nơi người bình thường ở, vậy thì cũng chỉ có đại lộ Cam Lam, nơi có mấy khách sạn nhìn qua không giống như sẽ ăn thịt người.

Hiển nhiên Cổ Yến cũng là một người có kinh nghiệm, chắc là đã đặt trước ở đó.

Yên Tuy Chi nhớ không sai.

Nơi Cổ Yến đặt trước là một khách sạn xa hoa tên là Ngân Trà... xa hoa trong phạm vi của Tửu Thành thôi, phiên dịch ra có thể đồng nghĩa với “không phải là hắc điểm.”

(*)*Hắc điểm* = quán trọ giết người cướp của.

Cũng chỉ như vậy mà thôi.

Lúc hai người dừng lại trước cửa khách sạn, phụ trách đăng kí là một tên nhóc.

Đây là một tên nhóc buộc tóc đuôi ngựa, đeo khuyên tai và khuyên môi. Cậu ta liếc mắt nhìn thấy bọn Yên Tuy Chi, không hề kiêng dè quan sát qua lại một phen, sau đó phát ra tiếng cười y như gã tài xế.

Từ xưa đến nay Cố Yến vẫn coi hành động kì quái khác thường thế này như không tồn tại, sắc mặt hắn không đổi, chỉ nhấc mí mắt lên nhìn cậu ta một cái rồi lạnh nhạt nói: “Đã đặt trước.”

Cũng may tên nhóc này thức thời hơn gã tài xế, không đề cập đến thảm họa như trại tạm giam là tốt. Cậu ta gật đầu một cái rồi đổi thành dáng vẻ đứng đắn, nói với Cố Yến: “Nói số truyền tin đi.”

Cố Yến nói: “1971182.”

“Được, tôi đi báo danh, chờ chút nhé.” Tên nhóc bỏ vào miệng một viên kẹo, ngậm sang bên má nói.

Yên Tuy Chi nhìn một lát rồi đột nhiên “a” lên.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi cau mày liếc anh, “Đau răng?”

Chân mày Yên Tuy Chi còn nhíu sâu hơn cả hắn ta: “Số truyền tin của anh là bao nhiêu??? Anh nói lại một lần coi???”

-----oOo-----

Chương 9: Đi công tác (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“1971182, không cần cảm ơn.” Tên nhóc đang đăng ký báo lại rất trôi chảy.

Yên Tuy Chi vội vàng lục lại toàn bộ giao diện thông tin, lướt vèo vèo đến chỗ ghi chép lịch sử truyền tin. Toàn bộ ghi chép ngắn đến đáng thương, đưa ra cho anh tổng cộng hai dãy số đã từng liên lạc trong hai ngày nay. Một cái sau là số của phục vụ chung cư, còn cái khác...

Là ai không cần nói.

Cố Yên nhận lấy thẻ mở cửa phòng do tên nhóc kia đưa đến, nhắc mí mắt, “Cuối cùng cũng phản ứng được là mình ngắt máy của ai sao?”

“Nói có lí chút đi, rõ ràng là anh ngắt máy trước.”

Hai người một trước một sau vào thang máy.

Cố Yên nhấn tầng 7, mắt nhìn thẳng, lạnh giọng châm chọc: “Vừa mới nhận đã phun một câu ‘Không thuê trọ tiếp nữa’, không ngắt máy trước thì chẳng lẽ còn hỏi cậu cần phục vụ gì không à?”

“Bởi vì trước đó tôi nhận được thông báo của chung cư là sẽ gọi xác nhận, sau đó anh liền gọi đến.” Yên Tuy Chi tức giận nói, “Thầy ạ, sao anh biết chọn thời gian thế?”

Càn quấy, già mồm át lẽ phải.

Cố Yên nghiêm mặt lại, không thấy rõ là giận bao nhiêu.

“Hơn nữa...” Yên Tuy Chi lại nói.

Cmn còn có hơn nữa sao?

Cố Yến đúng là bị anh làm giận đến phát buồn cười, chỉ a một tiếng ngán ngùi, cửa thang máy mở một cái là sải bước ra ngoài ngay.

“Tại sao anh gọi tới lại không nói mình là ai?” Yên Tuy Chi không nhanh không chậm đi theo sau lưng hắn ta, tiếp tục nói, “Anh nói một tiếng thì không phải sẽ không có hiểu lầm phía sau sao? Tôi cũng không có số truyền tin của anh.”

Ngược lại thì Cố Yến có số truyền tin của anh cũng không kì lạ, dù sao sau giấy báo danh hay trong hồ sơ điện tử đều có.

Yên Tuy Chi nói như vậy, lại mở ra toàn bộ giao diện ảo, cúi đầu lưu số của Cố đại luật sư.

“Số tay thực tập sinh.” Cố Yến bất thành lờn mở miệng, bỗng dừng bước chân lại.

“Số tay? Cái số tay xui xẻo kia lại làm sao nữa?” Yên Tuy Chi cũng dừng lại theo, ngẩng đầu hỏi.

Bây giờ anh nghe thấy cái đồ chơi này đã thấy nhức đầu, luôn cảm thấy bên trong đó có một cái hố vô cùng vô tận, có thể cho Cố Yến tiện tay nhặt một cái gì đấy đến đả kích hắn.

“Fizz đã để kèm số truyền tin của luật sư lên đó rồi, hơn nữa còn dùng ba cái chữ to để nhắc nhở các cậu chú ý.” Cố Yến nói.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, “Có cái này sao? Sao tôi không thấy?”

“Bởi vì cậu chỉ nhìn thấy tiền.”

“...”

Cố Yên rút một tấm thẻ mở cửa phòng mình, đi vào bật đèn.

Yên Tuy Chi tự nhận có chút đuối lý, không muốn nói tiếp về vấn đề này nữa, liền chuyển đề tài: “Không phải anh nói là không nhìn một chút tài liệu của thực tập sinh nào sao? Sao đột nhiên lại hiểu rõ như vậy?”

“Hai ngày nay có bớt chút thời gian để nghiên cứu.”

“Nghiên cứu cái đó làm gì?” Có thời gian đi xem tài liệu vụ án không tốt hơn à?

Cố Yên xoay người tựa vào cửa, vừa vặn chặn lại đường vào phòng: “Vì để tìm rõ xem có điều lệ nào để đuổi cậu không.”

Yên Tuy Chi: “?”

Cố Yên nói xong, cắm một cái thẻ khác vào trong túi áo của Yên Tuy Chi, tiện tay chỉ ra ngoài cửa một cái, giọng nói đặc biệt bình thản: “Xéo.”

Ngay sau đó, cửa phòng đóng lại ngay trước mặt Yên Tuy Chi.

Còn phát ra một tiếng rầm.

“ ... ”

Yên Tuy Chi nhíu mày, trong lòng nói: Giỏi đấy, câu này là tôi đích thân dạy dỗ không thể sai được rồi.

Anh lấy tấm thẻ phòng lung lay sắp rớt kia từ trong túi áo ra, liếc số phòng một cái, là phòng kế bên. Sau đó liền thông thả bước về phòng mình.

Mặc dù khách sạn này không thể so với ở Decama, nhưng cũng coi như sạch sẽ thoải mái, ít ra trong phòng không có mùi vị hỗn tạp của

đám lang lang và bọm nhậu bên ngoài, thậm chí còn có một chút nước hoa nhẹ nhàng.

Có giường có ghế salon, nhiệt độ trong phòng không cao không thấp.

Chuyên công tác này vừa vặn giải quyết vấn đề của anh, mặc dù không ở được bao lâu, nhưng cũng khá tốt rồi.

Buổi trưa hôm đó anh giặt máy của Cố Yến, buổi chiều đã hỏi có được ở lại phòng làm việc vào ban đêm không. Cho dù là đùa ngu thì chỉ sợ cũng đã đoán được đại khái từ hai câu nói đó, huống chi là Cố Yến biết được số tài sản đáng thương của anh chỉ có 5022 xi.

Cho nên, thông báo về chuyên công tác tạm thời này xuất phát từ cái gì trong lòng, cũng không khó đoán.

Xem ra cậu sinh viên tính tình chẳng ra gì này của anh, cũng chỉ là tính tình chưa ra hình dáng gì thôi, lòng vẫn còn mềm lắm.

Yên đại giáo sư hiếm thấy lương tâm trời dậy, đứng bên cửa sổ tự cười một lát, rồi truyền tin đến cho dãy số mới lưu mấy phút trước: “Phòng không tệ, cảm ơn.”

Như dự đoán, đối phương chẳng nhấn lại chữ nào.

Yên Tuy Chi lắc đầu, xì một tiếng, lòng nói nể mặt cái giường này tôi cũng không thềm so đó với tên nhóc nhà cậu.

Nhưng mà giường thì có, nhưng quần áo lại không, dù sao lúc anh đến hai tay cũng trống trơn.

Ngược lại không phải do thông báo đi công tác quá đột ngột, mà đây vốn là thói quen của Yên Tuy Chi. Anh thường không cầm trong tay quá nhiều đồ, máy thông minh, điện toán quang, áo luật sư, trừ những cái này ra thì cần gì cứ đến nơi rồi mới mua.

Yên Tuy Chi hơi chỉnh trang lại một chút rồi cầm thẻ phòng ra cửa.

Anh cũng chẳng xa lạ gì cái Tửu Thành này, đi đâu cũng như ngựa quen đường cũ. Anh gọi một cái xe ngoài cửa, nói nơi đến rồi tự nhiên dựa lưng vào tường nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa mới dưỡng chưa được mấy giây, cái nhẫn đã rung lên.

Yên Tuy Chi nhíu mày một cái, mở mắt ra, giao diện tin tức bật lên một tin.

Từ: Học sinh xấu tính.

Nội dung: Cậu ra ngoài?

Nhiều năm như vậy rồi Yên đại giáo sư muốn làm gì hay đi đâu toàn chỉ vỗ đầu một cái đã quyết định rồi, phóng túng không chịu nổi, chưa bao giờ có thói quen báo cho ai một tiếng. Bất thành lình nhận được một tin như vậy còn có chút không hiểu nổi.

Sửng sốt hai giây anh mới “chặc” một tiếng, nhẫn nhin trả lời: “Đúng thế, tôi đi mua—”

Còn chưa nói hết, giao diện ảo lại bị một tin đến cắt đứt.

Yên Tuy Chi: “???”

Vừa nhận tin, đối phương đã nói: “Tôi là Cố Yên.”

Yên Tuy Chi nói nhắm trong lòng: “Tôi biết, tôi có lưu số anh.”

“Ở đâu?”

“Trong xe đen.”

Tài xế phía trước: “...”

Cố Yến yên lặng hai giây mới nói: "... Muốn đi đâu?"

Yên Tuy Chi nói: "Phố Song Nguyệt, tôi đi mua một ít quần áo để thay. Vừa mới lên xe anh đã nhấn đến rồi."

"Ra cửa mà không biết nói một tiếng?"

Yên Tuy Chi rất muốn cười: "Nói anh sẽ đáp lời sao?"

"..."

Hình như Cố Yến bị anh làm cho ghen một lát, mãi sau mới nói: "Lát tôi sẽ đến."

"Không cần, tôi đi mua đồ rất nhanh, không đến mười phút." Yên Tuy Chi nói.

"Đưa thực tập sinh đi công tác, cậu có xảy ra vấn đề gì thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm hoàn toàn." Cố Yến nói, "Có phải cậu đã quên Tửu Thành là nơi nào rồi không?"

Trong lòng Yên Tuy Chi nói tất nhiên không quên, số lần tôi đến Tửu Thành chỉ sợ là còn gấp đôi cậu đấy, so với sự an toàn của tôi, tôi khá là lo lắng cho cậu hơn.

Nhưng lần này miệng hần đã có nhiều hơn một cửa, không nói lời này ra.

Vì thế Yên đại giáo sư nín nhịn hai giây, không thể nghĩ ra được lí do gì vừa thuyết phục vừa không để lộ thân phận, chỉ có thể gật đầu nói: "Được rồi, vậy tôi đến đó chờ anh."

"Gửi biển số xe qua đây trước đã."

Yên Tuy Chi: "?? Làm gì?"

"Nhỡ may xảy ra chuyện bất ngờ, còn có một manh mối để nhặt

xác.”

Yên Tuy Chi: “...”

Cổ Yên phán xong một câu kinh khủng như vậy liền cúp máy.

Yên Tuy Chi trợn mắt nhìn màn hình ảo nửa ngày, cuối cùng vẫn cam chịu số phận gửi một chuỗi biển số xe đi: “EM1033.”

Phố Song Nguyệt là một nơi rất kì lạ, đó là “khu buôn bán của người giàu” duy nhất được xây trong “xóm nghèo” loang lổ thấp bé, giống như một nơi vô tình bị dính bã kẹo cao su, đột ngột vá lên một miếng sáng loáng trên một khối màu bản thủ nhẵn nhúm.

Tài xế xe đen là một nam nhân mập lùn, gã dừng xe ở đầu phố Song Nguyệt, gọi Yên Tuy Chi một tiếng, “Xin lỗi tiên sinh, chỉ có thể dừng xe cho cậu ở đây, tôi phải về nhà một chuYên, trước mặt chính là phố Song Nguyệt, chúc cậu đi chơi vui vẻ.”

“Cám ơn.” Yên Tuy Chi hiếm thấy gặp được một tài xế bình thường một chút ở Tửu Thành, thanh toán tiền xong liền xuống xe.

Ai ngờ tài xế cũng đi xuống, vừa dùng máy thông minh cũ kĩ nói chuyện với người khác, vừa chống vào cửa xe vừa cười cười với Yên Tuy Chi.

“Mày đến chưa?” Xung quanh rất ồn ào, tài xế không thể không gào lên với người bên kia, “Tao? Tao đến đầu đường rồi, không thấy mày đâu? Mày mau đến đây giúp một tay đi, nửa tiếng trước đã nói với mày rồi mà, còn lè mè đến tận bây giờ, có phải mày lại đi—Được rồi, tao không nói nữa, nhưng cmn mày nhanh lên một chút đi!”

Cho dù Yên Tuy Chi không muốn nghe, nhưng cũng khó tránh khỏi có một vài tiếng vẫn lọt vào trong tai anh.

Anh nhú mày, cười với tài xế một tiếng rồi nhấc chân đi về phía đèn

đường sáng sửa trong phố Song Nguyệt.

Yên Tuy Chi chẳng có tí hứng thú gì với loại chuyện dạo phố, đồ mà anh muốn mua luôn có mục tiêu rõ ràng, tốc chiến tốc thắng. Cho nên anh không có chút do dự nào mà đi thẳng đến một cửa hàng, ngày trước anh đến Tử Thành cũng hay vào đây mua áo khoác.

Vừa mới vào cửa hàng, chiếc nhẫn trên ngón tay anh đã rung lên liên tục, suýt nữa thì rung gãy ngón tay.

Cái gì thế hả?

Yên Tuy Chi vốn tưởng rằng là bạn học sinh xấu tính kia lại đến làm phiền cơ, kết quả nhìn một cái thì không phải.

Thật ra người làm ngón tay anh rung liên tục là thực tập sinh Locke, không biết cái tên ngốc này đang sốt ruột cái gì, gửi tin cho cả nhóm thực tập sinh.

Hai phút trước Anna đã gửi một bức ảnh vào nhóm. Nội dung của bức ảnh là một thông báo quan trọng nhất.

Thông báo nói rằng một tuần sau sẽ có một bài kiểm tra cho tất cả thực tập sinh, kết quả kiểm tra sẽ được ghi vào trong thành tích, đến một tháng trước khi hết hạn thực tập sẽ làm một bài tổng hợp cùng với thành tích cuối kì để quyết định đi hay ở lại.

Locke: Mỗi người chọn một vụ án mô phỏng lại để tranh biện.

Anna: Cậu cũng thấy thông báo?

Locke: Hai tiếng trước thầy bảo tôi chuẩn bị đi, đừng để mất mặt lão.

Feilida: Sao tôi không nhận được thông báo?

Trong lòng Yên Tuy Chi nói đúng thế, tôi cũng không nhận được.

Locke: Chắc chưa kịp báo? Dù sao trễ nhất là ngày mai cũng sẽ biết được thôi. Không bằng thảo luận trước xem mỗi người chọn vụ án gì đi.

Feilida: Để tôi xem một chút.

Yên Tuy Chi nhìn các vụ án được liệt kê trong danh sách, tổng cộng có năm vụ, mỗi một loại tội đều không giống nhau. Anh cũng chẳng có vấn đề gì với mấy thứ này cả, nghĩ rằng để cho mấy cô cậu sinh viên này chọn trước, còn thừa cái nào thì anh lấy.

Một giây sau, nhóm nhỏ lại chấn động.

Locke: Chọn xong, tôi làm cướp bóc đi.

Feilida: Tôi bắt cóc.

Anna: ...Vậy tôi cố ý giết người cũng được.

Henri: Giam giữ phi pháp.

Yên Tuy Chi giật giật đầu ngón tay, gửi một cái.

Nguyễn Dĩ: Vậy tôi chỉ có thể bắt hết các cậu.

Mọi người:???

Nội dung kiểm tra cứ được phân chia trong nội bộ như vậy, Yên Tuy Chi cười một tiếng, đang chuẩn bị tắt màn hình, lại thấy có người mở đầu—

Henri: Chúc mừng Anna và Locke trước nhé.

Locke:?

Anna:?

Henri: Các cậu chưa nghe nói sao? Bởi vì trước khi kiểm tra có xem thầy giáo phụ trách là ai, cuối cùng là hai luật sư Hobbs và Trần, cho nên hai học sinh của hai người này căn bản không cần lo lắng về số điểm, không phải thứ nhất thì cũng là thứ hai.

Feilida: ...Cậu nghe từ đâu thế, chưa có bằng chứng thì đừng nói vậy.

Henri: Đến lúc đó cứ thử nhìn xem là biết ngay. Nhưng mà tôi không thấy sao cả, người cần phải lo lắng hẳn là Nguyễn Dã mới đúng.

Yên Tuy Chi mất một lúc mới biết cậu ta đang nói đến mình, anh suy nghĩ một lát rồi đáp lại: Ồ.

Henri: ... Cậu cũng không hỏi là tại sao à???

-----oOo-----

Chương 10: Phán xét (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có gì đáng để hỏi tại sao đâu.

Yên Tuy Chi nhìn toàn bộ cuộc trò chuyện, trong lòng nói bạn trẻ này chẳng biết gì về sự thật hết. Nếu như ngay cả loại mô phỏng tranh biện này của thực tập sinh mà tôi còn phải lo lắng, vậy thì tôi nên dọn dẹp chuẩn bị về hưu sớm đi còn hơn. Ngoài ra...

Anh cũng không phải thật sự muốn đến cái luật sở xui xẻo này làm cu li đâu.

Một khi tài liệu án nổ đến tay, anh liền có thể để đơn xin nghỉ việc trên bàn bạn học Cố rồi phúi mông đi, lo lắng làm gì.

Thấy anh nửa ngày không trả lời, Henri lại không nhin nổi.

Henri: Có phải cậu ngại không muốn hỏi thăm quá nhiều không? Không sao, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ sợ cậu không chuẩn bị tâm lí thôi.

Nguyễn Dã: Cảm ơn.

Henri: Tôi nghe từ chỗ mấy đàn anh đàn chị, họ nói Cố luật sư chấm điểm rất kinh khủng, không nể tình cảm chút nào, hơn nữa càng có quan hệ gần gũi với hắn ta, yêu cầu lại càng cao, cao đến mức có thể khiến cậu nghi ngờ vào đời người. Nghe nói đã từng có một sinh viên có chút quan hệ họ hàng với hắn ta, vốn tưởng rằng đến đây sẽ có người bao bọc, ai ngờ luật sư Cố không nhận thực tập sinh, điều này đã bị đả kích rồi. Sau đó người nọ có lơ là việc chuẩn bị kiểm tra, trong lúc mô phỏng tranh biện đã được cảm nhận một lần giáo huấn, lúc đi ngẩng đầu mà lúc về lại khóc. Thử tưởng tượng mà xem, nếu như là sinh viên của hắn ta thì...

Mọi người: Sợ quá.

Locke: Cái này làm tôi nhớ đến một người.

Anna: Tôi cũng...

Henri: Viện trưởng...

Henri: Tiền viện trưởng.

Anna: Cố luật sư không phải do viện trưởng dạy dỗ sao?

Yên Tuy Chi chưa nói tiếng nào mà đã bị đả kích cảm thấy thật oan uổng – tính khí luật sư Cố của các cậu tuyệt đối là trời sinh, đừng có đổ lên người tôi. Hắn còn dám làm vậy với tôi cơ, tôi sẽ dạy hắn cái này sao?

Anna: Vẫn có chút khác, ít nhất là lúc kiểm tra viện trưởng sẽ cười, hơn nữa còn luôn cười, thoát nhìn là một người vô cùng thân thiết ôn hòa. Cố luật sư đã cười bao giờ chưa?

Anna: Không có.

Henri: Cậu xem thành tích kiểm tra hai năm trước chưa, bình tĩnh rồi nói xem viện trưởng có thân thiết hay không? Thật ra thì tôi vẫn rất phiền lòng, tại sao mỗi lần chấm điểm quý viện trưởng đều có thể được điểm cao như vậy chứ.

Anna: Làm sao? Trước đây cậu cho hắn bao nhiêu điểm?

Henri: ...100

Anna: Ha ha.

Feilida: Tốt, một học viên bị cuồng ngược.

Yên Tuy Chi: “...”

Locke: Sao cậu không nói chuyện thế Nguyễn Dã?

Henri: Sợ quá khóc?

Yên Tuy Chi: “...” Đúng là hai tên gốc một xương một họa thật ăn ý.

Nhưng mà nói chuyện phiếm theo nhóm thế này đối với Yên Tuy Chi cũng rất mới mẻ, kiểu nói chuyện thuần túy của học sinh này đã nhiều năm anh không được gặp, lần lộn xộn trước đây là lúc anh vừa mới tốt nghiệp cơ.

Anh không tham gia, chỉ mang ý định xem kịch vui bàng quan đứng xem một lát rồi tắt toàn bộ giao diện ảo.

“Vị tiên sinh này, ngài có cần gì không?” Nhân viên trang điểm xinh đẹp căn đúng thời gian đến bên cạnh hắn.

Yên Tuy Chi quen cửa quen nẻo chọn hai cái áo sơ mi, đang muốn xoay người, liền nghe thấy một giọng nói trầm ổn không có cảm xúc gì vang lên sau lưng: “Sao cậu lại ở đây?”

Anh vừa quay đầu lại nhìn đã thấy khuôn mặt của Cố Yến, tức giận nói: “Anh lén lút ở phía sau làm cái gì? Làm tôi giật cả mình!”

Cố đại luật sư quang minh chính đạo bước vào trong cửa hàng: “... Cậu ở đây làm việc xấu?”

“...” Thả rắm của cậu đê.

“Không làm kẻ xấu vậy thì sợ cái gì?” Cố Yến nhàn nhạt nói.

Yên Tuy Chi thiếu chút nữa muốn trợn trắng mắt, anh nâng cằm lên một chút, “Tôi còn chưa cho anh vị trí, sao anh tìm được tôi?”

“Xuống xe ở đối diện thì đúng lúc nhìn thấy.” Cố Yến liếc mắt nhìn hai cái áo sơ mi trong tay anh, giọng kì quái nói: “Cậu chắc chắn là không đi nhầm cửa hàng đấy chứ?”

“Tất nhiên là không.” Yên Tuy Chi nói trong lòng, hơn nửa đồng áo sơ mi của tôi đều gán mác này, sao có thể đi nhầm được.

“Có phải cậu không biết giá của cái áo này không?” Cố Yến không mặn không nhạt nói, “Tôi đề nghị cậu nhìn lại thẻ tài sản của mình một chút.”

Toàn thân Yên Tuy Chi cứng đờ.

Cố Yến không khách khí thốt cho anh một dao, “5022 xi, nhớ không?”

Yên Tuy Chi: “...”

Quên.

“Cần phải nhắc nhở một câu, tiền thanh toán cho việc đi công tác không bao gồm khoản này.” Cố Yến lại nói, “Cậu sẽ không đến nỗi có suy nghĩ hảo huyền chứ?”

Yên Tuy Chi lúng túng để tay lên chóp mũi, định trả hai cái áo kia về. Kết quả còn chưa đưa ra, đã bị Cố Yến cướp đồ giữa đường.

Hắn lật lật cái áo trong tay nhìn một chút, lại nâng mắt lên nhìn về phía Yên Tuy Chi: “Tôi nhớ không nhầm là lúc thông báo đã cho cậu thời gian sắp xếp hành lí, nhưng hai tay cậu lại trống trơn. Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cậu nghĩ thế nào không?”

Yên Tuy Chi cười khan một tiếng, “Nghĩ như thế nào á? Nghèo quá không có quần áo, tôi đi đâu sắp xếp hành lý bây giờ?”

Cố Yến: “...”

“Lúc trước quá xui xẻo, chỗ ở bị trộm.” Yên Tuy Chi bắt đầu phét lác, “Tên trộm thất đức kia đến nhà, chỉ còn thiếu việc trộm luôn cả tôi đi bán lấy tiền thôi, bằng không sao tôi lại nghèo như vậy được chứ? 5022 xi, trời ơi!”

Anh nói xong cười một tiếng tự giễu, cái khác không nói nhưng cảm xúc thì rất đúng. Dù sao lúc anh dậy đã nghèo rớt mùng tơi rồi, có khác gì bị trộm đâu.

Cố Yến cau mày quan sát anh từ trên xuống dưới một lát, như không thể tìm được sơ hở nào trên nét mặt anh, cuối cùng mới thu mắt lại, không biết đang nghĩ gì.

Yên Tuy Chi chủ động đề nghị: “Đi thôi, đổi một chỗ khác. Muốn tìm một cửa hàng áo sơ mi thoải mái ở Tửu Thành cũng không khó lắm, vừa rồi tôi có thấy một chỗ, ngay ở phố đối diện thôi.”

“Nếu như tôi không nói sai, cửa hàng ở khúc quanh mà cậu chỉ cũng sắp đẹp tiệm rồi.” Cố Yến nói, “Cậu có chắc mặc áo sơ mi của nhà kia thì sẽ có dũng khí đứng trên tòa án không?”

Thật sự là có. Yên Tuy Chi nói trong lòng, đã lăn lộn nhiều năm như vậy rồi cần gì phải dựa vào quần áo để tăng khí thế nữa?

Nhưng hiển nhiên câu trả lời này không phù hợp với thực tập sinh bình thường lắm.

Anh có chút không biết làm sao: “Cái gì cũng không được, làm sao giờ?”

Cố Yến nhắc mí mắt nhìn anh một cái, không nói tiếng nào cầm hai cái áo sơ mi kia đi.

Yên Tuy Chi trợn mắt nhìn bóng lưng hắn, lòng nói cậu cầm áo sơ mi đi là muốn làm gì? Chắc không đến nỗi uống lộn thuốc trả tiền cho tôi chứ?

Hai giờ sau, về mặt của anh như gặp quý...

Vội vì Cố Yến thật sự uống lộn thuốc đi trả tiền...

Lại một cái giờ sau lúc về khách sạn, Yên Tuy Chi đứng trong phòng Cố Yến, nhìn cái vali ở mép giường, hơi cất cao giọng: “Anh nói gì cơ?”

“Đừng nhìn hai cái áo sơ mi kia nữa, không có liên quan gì với cậu đâu.” Cố Yến nói.

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yến chỉ một cái áo khoác dài màu đen trong vali: “Mai cậu mặc cái này vào.”

Cái áo màu đen đó quá mức quen thuộc với Yên Tuy Chi, đó là áo khoác luật sư được làm từ cửa hàng may mặc thủ công cao cấp, vạt áo và ống tay áo đều được thêu hoa văn khiên tốn chững chạc, là hoa văn của liên minh thống nhất, đại diện cho địa vị pháp luật chí cao vô thượng.

Loại áo khoác luật sư này không phải là ai cũng có thể dễ dàng mua được, phải cầm giấy có dấu của liên minh mới có tư cách đặt trước.

Dĩ nhiên, vẫn phải có tiền...

Hơn nữa còn vô cùng đắt tiền.

Yên Tuy Chi cũng có ba cái áo luật sư như thế, mỗi lần lên cấp lại đổi một cái, cái cuối cùng còn có chút khác với của Cố Yến, có thêm một cái huy chương màu vàng – chuyên dùng cho luật sư hạng nhất.

Nhưng mà đây không phải điểm chính. Điểm chính là...

“Ngài mai? Anh đang nói đến phán xét bảo lãnh đấy à? Sao tôi lại

phải mặc cái này?” Mặt Yên Tuy Chi đầy vẻ không giải thích được, “Tôi lại không được bào chữa.”

Anh chỉ là một thực tập sinh, chẳng lẽ không phải là chỉ cần ngồi ở sau nghe thôi sao?

Ai ngờ Cố Yến nhìn chăm chăm anh một lát, rồi lại dời mắt đi chỗ khác, vừa cất áo sơ mi mới mua đi, vừa hời hợt nói: “Sai rồi. Cậu trước, tôi ngồi sau.”

Trong một cái chớp mắt như vậy, Yên Tuy Chi cả kinh giật mình. Anh nhìn gò má Cố Yến, hỏi: “Anh có ý gì?”

-----oOo-----

Chương 11: Phán xét (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yến lấy áo khoác luật sư ra rồi đóng vali lại, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Yên Tuy Chi: “Ý là muốn để cậu lên bào chữa.”

“Tại sao lại bảo tôi lên bào chữa chứ?”

Cố Yến đứng thẳng người, cau mày nói: “Cậu thật sự là đến thực tập?”

Hắn không thể hiện cảm xúc gì trên mặt, ngoại trừ lạnh lẽo thì chẳng nhìn ra được cái gì nữa.

Nhất thời Yên Tuy Chi cũng không đoán được mục đích của hắn, vì vậy mà nhìn thẳng vào mắt hắn rồi dùng giọng điệu đương nhiên trả lời: “Đương nhiên rồi, cái vấn đề này của anh hay quá đi, tôi không đến thực tập thì đến để làm gì?”

Cố Yến không lạnh không nóng “ồ” một tiếng, “Đến bây giờ tôi chưa từng thấy một chút thái độ nên có của thực tập sinh trên người cậu cả.”

“Thái độ gì?”

“Cậu thử nghĩ một chút về mấy thực tập sinh kia đi, bảo họ lên bào chữa, cậu nghĩ bọn họ sẽ có phản ứng gì?”

Phản ứng gì?

“Hai mắt sáng lên, run lấy bầy.” Yên Tuy Chi thuận miệng trả lời.

“...”

Cái hình dung quỷ gì.

Cố Yến: "...Cậu thì sao? Cậu thì có cái giọng gì? Tôi còn nghi ngờ không phải tôi cho cậu cơ hội rèn luyện, mà là đưa cậu đi bắn chết."

"Cơ hội rèn luyện?" Yên Tuy Chi cho rằng mình đã nắm được chỗ mấu chốt, trong lòng đột nhiên thả lỏng một chút, hần bật cười nói: "Việc này cũng không nên trách tôi chứ, cả ngày anh căng cái mặt ra chưa nói được dăm ba câu đã chọc cho tôi một cái, tất nhiên là tôi sẽ phải có phản ứng thái quá rồi, cho rằng anh đang châm chọc tôi cướp công việc của anh, giống như lúc ở trong trại tạm giam á."

Được lắm, trở tay hất hết bát nước bẩn này lên mặt người khác.

Cố Yến sắp bị cái thái độ phản kích này của anh làm cho giận cười, hần ta ném áo khoác luật sư lên giường, chỉ ra cửa phòng nói: "Cút."

Yên Tuy Chi vừa nghe thấy cái từ này liền bật cười.

Có thể đuổi người ta cút đi, cho thấy vẫn còn bình thường. Xem ra Cố Yến không phát hiện ra gì cả, có lẽ chỉ có chút nghi ngờ thôi? Nhưng ít nhất vẫn chưa thể xác nhận được gì hết.

Đợi đến khi anh cười xong lại nhìn về phía Cố Yến, liền phát hiện cậu học sinh này của anh càng ngày càng có sắc mặt khó hiểu.

"Cậu còn mặt mũi để cười?"

Yên Tuy Chi không những không cút, thậm chí còn kéo ghế ra rồi ngồi xuống, làm dịu tâm trạng cười nói: "Tôi vẫn có thái độ thực tập sinh nên có mà, chính là phản ứng có chút chậm chạp đó. Thật sự là ngày mai anh cho tôi lên bào chữa à?"

Mặt Cố Yến đầy vẻ cay nghiệt: "Không, đổi ý rồi, cút."

Yên Tuy Chi: "..."

Yên Tuy Chi: “Luật sư Cố?”

“ ... ”

“Thầy Cố?”

“ ... ”

Trong lòng Yên Tuy Chi nói thế cũng gần được rồi đấy nhé, tôi còn chưa nói chuyện với ai như thế đâu, tôi chỉ biết cách giận người khác chứ có biết làm người ta nguôi giận đâu chứ.

Anh dựa lên lưng ghế, nâng mắt lên giằng co với Cố Yến trong chốc lát, đột nhiên kêu nhẹ lên một tiếng “a”, lầm bầm nói: “Nhớ ra rồi, còn có cái này.”

Vừa nói, anh vừa lấy thứ gì đó từ trong túi áo ra, cưỡng ép nhét vào lòng bàn tay của Cố Yến, “Cho nè, đừng giận nữa thầy Cố ời.”

Cố Yến nhú mày nhìn anh một cái, trong lòng bàn tay đã có thêm một viên kẹo.

Cố đại luật sư: “.....”

Khuôn mặt tuần tú của hắn sắp đông nứt rồi.

“Rốt cuộc cậu để bao nhiêu kẹo trên người?”

Yên Tuy Chi thản nhiên nói: “Vốn không có, nhưng vừa nãy lúc ăn tối xong đi ra khỏi phòng, được cô gái ở trên bục đưa cho đấy, không cho anh à? Nhất định là bởi vì mặt anh quá căng, nói năng trước đám đông lại quá nghiêm túc rồi.”

Cố Yến: “...”

Cái cách dỗ người phóng túng ngỗ ngược này đúng là quá gây thương tổn, nhưng mà hai phút sau, Cố Yến và Yên Tuy Chi ngồi đối

nhau ở bên cửa sổ lớn sát đất, điện toán quang đặt trên bàn kính trước mặt, từng trang giao diện ảo chồng dày thành một xấp.

“Tài liệu hiện có về án Joshua · Dale vào phòng cướp bóc trong hai ngày này phải xem kĩ.” Cố Yến lạnh mặt nói.

Yên Tuy Chi tùy tiện lật xem một chút, “Anh nhận vụ án này khi nào thế?”

“Buổi sáng hôm đó nhận được ủy thác, buổi trưa nhận được tài liệu.”

Yên Tuy Chi nhớ đến hôm tất cả thực tập sinh đi lên tầng, Cố Yến đang nhận truyền tin. Sau đó bọn họ và Fizz vào phòng họp mắt lớn tròng mắt nhỏ, điện toán quang của Cố Yến cho ra một giờ tư liệu.

Chắc là vụ án này.

Mặc dù Cố Yến còn chưa lấy được huy chương của luật sư hạng nhất, nhưng hắn cũng có thể được coi là người xuất sắc nhất trong đám luật sư trẻ tuổi, danh tiếng không nhỏ, đương nhiên giá trị con người sẽ không thấp. Nghề pháp có định ra một tiêu chuẩn thu lệ phí, nếu dựa theo cái đó mà muốn mời luật sư như Cố Yến, thật sự phải tốn không ít, cũng không phải là ai cũng mời được.

Vì vậy, liên minh thiết lập cơ cấu pháp luật có chuyên môn, tất cả các luật sư hành nghề đều được trợ giúp trong danh sách cơ cấu.

Nếu như có nghi phạm không mời nổi luật sư, cơ cấu sẽ chọn một luật sư có tiếng trong danh sách luật sư hành nghề tới bào chữa cho hắn.

Chi phí là do cơ cấu thay mặt trả, dĩ nhiên... chỉ là một chút thôi, so với nguồn thu bình thường của những luật sư kia thì không đáng nhắc tới.

Chuyện này mà nói trắng ra thì là làm tình nguyện, nhưng cái tình

nguyên này còn bị ép cơ.

Nếu một luật sư có tiếng nhận được ủy nhiệm của cơ cấu, cơ bản đều phải đáp ứng, trừ khi không muốn lẫn lộn trong cái nghề này nữa, bởi vì ghi chép về việc từ chối ủy nhiệm sẽ ảnh hưởng đến kiểm tra lên cấp của luật sư.

Đối với loại ủy nhiệm này, có một số người sẽ có thái độ vô cùng qua loa lấy lệ, bọn họ không từ chối, nhưng cũng sẽ không làm việc nghiêm túc.

Bởi vì trong tay luật sư còn có mấy vụ án cần làm cùng lúc, nếu phí thời gian lên việc này cũng đồng nghĩa với việc thời gian chuẩn bị cho những việc khác giảm xuống. Rất nhiều người sẽ chọn tỉ lệ giữa hiệu suất và giá cao hơn việc để nó lên trên tinh thần.

Chỉ bàn về việc lấy tiền, cái nào nặng cái nào nhẹ liếc qua là thấy ngay.

Án được ủy nhiệm thua nhiều thắng ít, đây gần như đã là một nhận thức chung trong nghề rồi.

Vì loại chuyện như được lên cấp, nếu nghi phạm cảm thấy luật sư ủy nhiệm quá qua loa, có quyền yêu cầu được đổi. Nhiều nhất có thể được đổi ba người.

Joshua · Dale chính là trường hợp này.

Lấy cái tính nóng nảy của cậu ta mà nói, cho dù có bán cậu ta đi cũng phải bị thiếu máu, đổi lấy tiền gom lại cũng không thể trả nổi chi phí cho luật sư trong một giờ.

Cơ cấu giúp cậu ta ủy nhiệm hai luật sư, hiển nhiên hai tên luật sư phế vật kia cực kì qua loa với vụ án này, khiến Joshua gặp ai là cần người đẩy không còn một móng rồi mới đuổi đi.

Cố Yên là người thứ ba.

Quyền đòi người của Joshua đã hết, không thể đuổi được nữa. Hơn nữa... lấy cái tính nết của Cố đại luật sư mà nói, ai cần ai còn chưa biết được đâu.

“Không có người giám hộ... Có em gái...” Yên Tuy Chi nhìn lướt qua hình trong tài liệu, “Ê, nhìn qua cái hình này cũng không thể nhận ra được, gọi đầu với không gọi đầu khác nhau thế sao?”

Joshua · Dale trong hình mặc dù cũng gầy, nhưng còn không đến mức hai gò má lõm xuống, bông mắt xanh đen như trong trại tạm giam. Đôi mắt vẫn sáng ngời, không hề có vẻ thấy người ta là nứt cả vành mắt, giận đến mức nổi cả tia máu.

Trạng thái tinh thần chênh lệch quá lớn, đúng là không nhìn ra cùng một người.

Cố Yên: “Cậu toàn để ý vào những thứ lộn xộn gì thế, nhìn kĩ ảnh chụp như vậy có thể thấy được đóa hoa nào sao?”

Loại người như bọn họ rất có kinh nghiệm trong việc phải xem tài liệu vụ án chất như núi nhanh chóng thế nào. Hoàn cảnh của nghi phạm đều được viết trong đây, rất nhiều thông tin giới thiệu đều bị bọn họ lướt qua, căn bản là không đọc kĩ.

Nhưng thói quen của Yên Tuy Chi lại khác, hẳn luôn rất để ý việc so sánh mấy tấm ảnh.

“Tiện thì nhìn thôi.” Yên Tuy Chi thuận miệng trả lời một câu, nhưng lại chuyển ánh mắt sang một bức ảnh tiếp theo.

Đó là ảnh em gái của Joshua · Dale.

“Rosi · Dale, em gái tên nhóc kia, trong hồ sơ viết cô bé mới có 8 tuổi.” Yên Tuy Chi gõ ngón trỏ lên bức ảnh, “Cùng lắm mới là 5 tuổi thôi, lại moi từ cái tư liệu nào đến để lòe chúng ta — ồ hó? Cố... À, thầy mau đến xem đi, cô bé này hình như quen quen.”

Cố Yến liếc mắt một cái rồi đến gần nhìn kĩ hơn, nhíu mày, “Đã gặp ở đâu rồi?”

“Là nhóc con ở góc tường kia!” Yên Tuy Chi nhớ ra rồi.

Cũng giống như hình của Joshua · Dale, hình của em gái cậu ta cũng rất khác thực tế, tuổi tác không giống nhau, hơn nữa gò má của cô bé trong ảnh có thịt, mặc dù làn da không thể nói là trắng hồng, nhưng vẫn rất khỏe mạnh, tuyệt đối không phải là màu vàng khè. Đôi mắt lạnh lợi, lộ ra một sự ngây thơ.

Hai người hơi trầm ngâm, cũng nghĩ tới một số chuyện.

Yên Tuy Chi dựa vào lưng ghế, vắt hai chân, dùng mũi chân đá Cố Yến một cái, hất cằm lên, hơi cười hỏi: “Hình này có tác dụng không?”

Cố Yến làm việc công xử theo phép công, vừa kí hiệu lên phía dưới tấm hình, vừa nói: “Ừ.”

“Nói chút coi, điểm chính mà tôi chú ý có vấn đề sao?”

Cố Yến cũng không ngẩng đầu lên, đánh dấu mấy chữ đơn giản bên cạnh bức ảnh, “Tạm thời không có.”

“Có một thực tập sinh không làm loạn còn có thể giúp một tay, còn bảo cút nữa sao?”

Rốt cuộc Cố Yến vẫn ngược mắt lên: “Nên cút thì cút.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh bật cười thành tiếng, không chấp nhận với bạn học Cố nữa, lại lật một ít tài liệu của người bị hại, “Tôi vừa xem qua, bản thân Joshua nộp tiền bảo lãnh không khó, thậm chí có thể nói là rất đơn giản.”

Đơn giản là ý gì?

Chính là chỉ cần thỏa mãn điều kiện để bảo lãnh, chỉ cần không xảy ra bất trắc thì thẩm phán sẽ đồng ý cho bảo lãnh.

“Chỉ cần đưa ra một chút tiền bảo lãnh, hoặc có người đảm bảo kí tên là được.” Yên Tuy Chi nói, “Nhưng mà...”

Nhưng cậu nhóc này lại ngược lại, vừa không có tiền, cũng không có người.

Buổi tối hôm nay hai người đều không thể ngủ, chỉ nằm nghỉ ngơi trên ghế một lát. Đợi đến khi xem xong toàn bộ tài liệu vụ án lọc ra điểm chính, trời đã dần sáng.

“Thật ra thì tôi cảm thấy anh không cần phải đặt khách sạn đâu.” Yên Tuy Chi về phòng mình rửa mặt trước, nói với Cố Yến, “Chúng ta thế này cũng chẳng khác gì ngủ ngoài đường cả... À, có lò sưởi.”

Cố Yến: “...”

9 rưỡi sáng, Yên Tuy Chi và Cố Yến xuống xe trước cửa tòa án an ninh.

“Mời hai tiên sinh qua kiểm tra an ninh.” Nhân viên an ninh cao to đứng trước cửa tòa án nói, “Máy thông minh, điện toán quang, túi... đều phải qua kiểm tra.”

Đây là thủ tục để vào tòa án, vì đề phòng một số người quá kích động mà chuẩn bị đạn hay thuốc nổ tặng cho thẩm phán, luật sư và nghị phạm trên tòa án cũng nhau thăng thiên luôn.

9 giờ 40 phút, một buổi phán xét ở phòng số 7 vừa kết thúc, Yên Tuy Chi và Cố Yến đi ngược lại đám người vào trong tòa án.

Thẩm phán ngồi phía trên nhấc mắt lên nhìn một chút, vẻ mặt nhất

thời tề liệt, ông ta đỡ kính nhìn cái áo luật sư trên người Yên Tuy Chi từ trên xuống dưới một phen, lầm bầm nói: “Bây giờ sinh viên còn chưa tốt nghiệp mà cũng dám lên bào chữa, đùa gì thế...”

Yên Tuy Chi: “...” Ông bạn già này, ông tưởng nói nhỏ vậy thì tôi không nghe được sao?

-----oOo-----

Chương 12: Phán xét (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

10 giờ sáng hôm đó Joshua · Dale được dẫn lên tòa, chỗ ngồi của cậu ta không giống những người khác, một cái lồng kính chống đạn trong suốt nhốt cậu ta ở bên trong.

Đây không phải là lần đầu cậu ta ngồi lên chỗ này, vụ án này đã kéo dài được một thời gian, tòa án thẩm vấn đứt quãng mấy lần, mà cậu ta vẫn không hiểu rõ được những thủ tục pháp luật này.

“Bồi thẩm đoàn đâu? Tại sao không có bồi thẩm đoàn?”

() Bồi thẩm đoàn là một tập hợp thường dân được tòa án ủy nhiệm việc xét xử một vụ án.*

Joshua quét mắt một vòng, chắc đây mới là chút hiểu biết của cậu ta đối với một phiên tòa.

Mỗi bên sau lưng cậu ta có một tên quân giáo của trại tạm giam, hai người đều trầm mặt xuống, mắt nhìn thẳng về phía trước, tỏa ra cảm giác áp lực kinh khủng.

Một người trong đó nghe vậy thì bật cười, khẽ lẩm bẩm từ trong môi: “Loại nào mà phải dùng đến bồi thẩm đoàn chứ?”

Loại chuyện như bảo lãnh này, thẩm phán quyết định là được.

Sắc mặt Joshua trở nên rất khó coi, đối với cậu ta đây không phải là một tin tốt, bởi vì hiển nhiên thẩm phán sẽ không thích cậu ta.

Rất nhiều người cũng không thích cậu ta, nhìn cậu ta âm trầm cay nghiệt, tính tình lại tệ như thế, chẳng có tí gì khiến người ta phải thích cả. Nhưng nếu có bồi thẩm đoàn, có lẽ sẽ còn một chút xú hi

vọng.

“Bảo lãnh rất khó, vô cùng khó khăn.” Joshua lầm bầm.

Hai tên quản giáo sau lưng cậu ta trở mắt nhìn nhau một cái.

Đây là một hiểu lầm quá lớn, trên thực tế rất dễ để bảo lãnh. Chẳng qua mấy luật sư trước không ai thêm quan tâm đến cậu ta, thậm chí còn không muốn đến cái Tửu Thành này, ai sẽ phụ trách cậu ta chứ?

Mà ở cái nơi như Tửu Thành này, nếu không có ai phụ trách, thì anh cũng không cần chờ mong người xét duyệt sẽ chủ động cho anh phương án bảo lãnh thích hợp, bọn họ chỉ mong cả đời này anh đều phải ngồi ngốc trong trại tạm giam hoặc là ngục giam, bớt gây phiền toái cho bọn họ.

Nhưng hai tên quản giáo kia cũng không định giải thích điều này cho Joshua, chỉ nhún vai một cái, kệ cậu ta hiểu lầm.

Joshua cực kỳ không cam lòng nhìn cái ghế bào chữa, “Tôi biết hết! Đồ lừa đảo! Lại là một kẻ lừa đảo...”

Cậu ta nhìn thấy vị Cố luật sư đã thề thốt sẽ đưa cậu ta ra đang khoanh tay đứng nhìn, mà ngồi ở vị trí chính lại là luật sư trẻ tuổi bên cạnh hắn ta.

Có quỹ mới quan tâm là đã tốt nghiệp hay chưa, Joshua cay nghiệt lại tuyệt vọng nghĩ.

Cậu ta nhìn thấy vị luật sư trẻ tuổi kia đang khép mở đôi môi, nói gì đó với thẩm phán, nhưng cậu ta lại chẳng nghe được tí gì.

Tiếp theo bên truy tố lại nói gì đó? Cậu ta vẫn không nghe lọt.

Cậu ta vừa khản trương vừa tức giận, gần như sắp nôn ra.

“Tôi sẽ không ra được phải không?” Về mặt Joshua ủ rũ.

Hai tên quản giáo kia lại rất vui lòng trả lời loại câu hỏi này: “Đúng vậy, đương nhiên rồi.”

Joshua rũ mắt xuống, chôn đầu vào trong cánh tay, cậu ta không còn ôm hi vọng gì nữa rồi...

Mà cậu ta lại không hề biết, Yên Tuy Chi đang đứng ở chỗ bảo chữa không hề cảm thấy việc bảo lãnh có gì phiền toái, thậm chí còn định tốc chiến tốc thắng. Nhưng mà bây giờ chính là thời gian bên truy tố lảm nhảm.

“...Cậu ta không có người giám hộ, không ai có thể ràng buộc được hành động của cậu ta, cũng không ai có thể phụ trách nguy hiểm mà cậu ta có thể gây nên. Tài liệu ghi chép lại hành động cho thấy cậu ta có chứng cớ kinh mức trung, ở trang 18 của tài liệu kèm theo có giấy xác nhận của bên y học để chứng minh điều này, tôi nghĩ vị luật sư này cũng đã đọc hết những tài liệu đó rồi, nên rất rõ về điều này.”

Bên truy tố rút tờ giám định ra, đưa lên trước.

Toàn bộ giao diện ảo đều tự động hiện ra trước mặt thẩm phán, giống như một cái màn hình dựng thẳng, đủ để cho những người khác trong phiên tòa có thể nhìn được.

Thẩm phán tóc bạc gạt đầu một cái tỏ ý mình đã thấy nội dung tờ giám định. Đồng thời cũng chuyển ánh mắt về phía Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi thản nhiên gạt đầu một cái, ý bảo mình cũng đã xem rồi.

Bên truy tố lại nói: “Video trong tài liệu từ 1 đến 4 được trại tạm giam quản chế, cũng có thể phát hiện ra được điều này. Ngoài ra—”

Gã ấn chỗ ghế xuống chỉnh điều khiển, hai bên màn hình bắt đầu phát ra cảnh sáng nay trại tạm giam đưa Joshua · Dale lên phiên

tòa.

Trong xe hay ngoài xe đều có.

Gã dừng hình ảnh trên màn hình ở bên trong xe, trong ảnh Joshua đang giãy giụa, vẻ mặt dữ tợn, thân thể đang nghiêng về một bên cửa xe. Nhìn giống như là muốn thò người ra khỏi xe, lại bị một tên quần giáo kéo vào.

“Cho dù là trong quá trình thẩm vấn sáng nay, cậu ta cũng có biểu hiện vô cùng không ổn định.”

Bên truy tố dừng lại một chút, để mọi người có thể hiểu được ý của gã ta, tiếp theo lộ vẻ mặt tiếc nuối: “Mà đương sự Joshua · Dale có một đứa em gái, 8 tuổi, không có năng lực phản kháng. Nếu như bảo lãnh cậu ta ra, thì đồng nghĩa với việc một kẻ bị tố cáo vào phòng cướp bóc, đồng thời có chứng cứ kỉnh mức trung và gây gổ nhiều lần, sắp chung sống với một cô bé tay trái gà không chặt trong thời gian dài.”

Bên truy tố nhìn thẩm phán: “Đây cũng không phải là một ý kiến hay, tất cả mọi người đều biết.”

Nói xong, gã gật đầu với thẩm phán tỏ ý đã xong rồi.

Thẩm phán lại nhìn Yên Tuy Chi một cái qua mắt kính: “Luật sư bào chữa... Nguyễn tiên sinh?”

Yên Tuy Chi cười một tiếng với ông bạn già này: “Vừa rồi bên truy tố cũng đã nói rất rõ, ngài thẩm phán, thứ cho tôi lỡ mồm hỏi một câu, ngài thấy một người có sự ràng buộc với người khác, trên bản chất là vì điều gì? Hoặc là nói, một người tự ràng buộc mình vì một người khác, bản chất từ đâu?”

“Sợ. Theo bản năng, hoặc bị kiểm soát.” Thẩm phán ngừng lại một chút rồi bổ sung thêm hai cái: “Tôn kính, còn có yêu thương.”

Yên Tuy Chi lại quay đầu nhìn về phía bên truy tố: “Có đồng ý không?”

Bên truy tố: “...” Nói nhảm, thẩm phán đã nói rồi còn không đồng ý được sao?

Hơn nữa quả thật gã cũng cho là vậy.

Yên Tuy Chi hài lòng gật đầu một cái, hần dút khoát đưa ra hai trang thông tin trong tài liệu về thân phận của Joshua · Dale ra.

Toàn bộ giao diện hiện ra trước mắt mọi người.

“Nội dung của tài liệu này rất rõ, điều thiếu sót duy nhất chính là độ tuổi không giống.”

Thẩm phán: “...”

Bên truy tố: “...”

“Nhưng không sao, thông tin như vậy là đủ rồi. Trong hồ sơ là đương sự Joshua · Dale 1 tuổi mồ côi cha mẹ, 7 tuổi bà ngoại là người thân cuối cùng cũng qua đời. Lúc này bà ngoại cậu ta có nhận nuôi một đứa trẻ khác, cũng chính là em gái cậu ta, Rosi · Dale 1 tuổi.

“Tài liệu này cụ thể Rosi · Dale mấy tuần tuổi thì tôi không biết, nhưng chắc chắn không phải là 1 tuổi, có lẽ 4 hoặc 5? Tôi lại hỏi thẩm phán và bên truy tố một vấn đề nhỏ. Rosi · Dale trong ảnh có mập không?”

Thẩm phán: “...”

Bên truy tố: “...”

“Chắc hơi hơi, không phải những đứa trẻ tầm này trên mặt đều có thịt sao? Không tính là mập.” Thẩm phán trả lời xong, trừng mắt nhìn

Yên Tuy Chi, “Việc này có liên quan gì đến vụ án? Hi vọng cậu cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu còn hỏi mấy vấn đề qua loa như thế, cậu sẽ bị cảnh cáo.”

Yên Tuy Chi cũng chẳng thêm đề ý, cười cười nói: “Rosi · Dale trong ảnh hơi mập ở gò má, hai mắt có thần, tinh thần và sức khỏe đều đúng như lời của ngài thẩm phán nói, giống như những đứa trẻ khác.”

Hắn dừng lại một chút, “Nhưng đây là chỗ không bình thường nhất, bởi vì cô bé không phải là những đứa trẻ như thế. Cô bé không cha mẹ, được bà ngoại của đương sự nhặt được, mà khi cô bé từ 1 tuổi đến khoảng 5 tuổi như trong hình, bà ngoại hiền lành kia đã qua đời, nuôi cô bé chính là đương sự.”

“Vấn đề thứ ba, một người bụng mình còn không đủ ăn, lại có thể nuôi được người khác đến khỏe mạnh, là xuất phát từ tình cảm gì? Hận hay yêu?”

Bên truy tố: “...”

Quan tòa yên lặng cầm cái búa trong tay.

Đối với cái tên không nói nổi lời hay này, thật muốn gõ mạnh cho một cái.

Nhưng ông bạn già này nhìn lương tâm, cho rằng lời của Yên Tuy Chi thật sự khiến ông ta không thể nào phản bác được...

Còn có thể xuất phát từ tình cảm gì chứ? Hiển nhiên là yêu rồi.

Bản chất sinh ra sự ràng buộc có ba nguyên nhân, sợ hãi, tôn kính, còn có yêu thương.

Cho nên có người có thể ràng buộc Joshua · Dale sao? Có.

Thẩm phán: “...”

Đây đều là lời ông ta nói, không có sai sót gì.

“Còn về chứng cấu kình mức trung.” Yên Tuy Chi lại lên tiếng, “Trong giấy giám định bên y học kia nói rất rõ, đương sự của tôi có bệnh này lâu rồi, không dưới 3 năm.”

“Năm nay Rosi · Dale 8 tuổi, 3 năm trước cô bé mới 5 tuổi, vẫn nên nhớ được chuyện đi. Nếu như đương sự của tôi bởi vì chứng cấu kình mức trung mà từng uy hiếp, đánh chửi cô bé, hoặc giống như bên truy tố nói, có tính tình không ổn định rất nguy hiểm, hẳn trong lòng cô bé phải sinh ra sự sợ hãi với đương sự.”

Yên Tuy Chi ấn nút điều khiển trên ghế — vẫn là hai màn hình giám sát mà bên truy tố sử dụng mấy phút trước.

Nhưng hẳn lại dùng cái giám sát bên ngoài xe.

“Cảm ơn phần giám sát này của trại tạm giam đã chụp được góc tường đối diện, kĩ thuật hiện đại như vậy có thể phóng to ra mà không ảnh hưởng gì đến hình ảnh.” Yên Tuy Chi phóng to hình ảnh đến một góc tường, “Có thấy cô bé ở đó không? Da vàng khè, đôi mắt vô thần, gầy đến mức không còn hình người. Nhưng tôi tin các vị vẫn có thể nhận ra từ ngũ quan của cô bé, đây chính là Rosi · Dale. Cô bé sẽ tha thiết mong chờ một người hay ngược đãi mình về nhà sao?”

Bên truy tố: “...”

Thẩm phán trợn mắt nhìn Yên Tuy Chi, người kia trả lại một nụ cười, sau đó bắt đầu tổng kết: “Đương sự Joshua · Dale của tôi tròn 14 tuổi, vị thành niên, có chỗ ở ổn định, có người nhà khiến cậu ta sinh ra ràng buộc và tha thiết chờ cậu ta về nhà. Những biểu hiện của cậu ta ở trong trại tạm giam mặc dù có chút không kiểm soát được, nhưng nó cho thấy cậu ta có lòng muốn chứng minh bản thân trong sạch, cho nên cậu ta không hề vắng mặt trong các phiên tòa tiếp theo, hoàn toàn phù hợp với điều kiện bảo lãnh.”

Thẩm phán nghiêm mặt trong chốc lát, đột nhiên nói: “Nhưng vẫn còn một vấn đề... Joshua · Dale không nộp tiền bảo lãnh, cũng không tìm được người bảo lãnh.”

-----oOo-----

Chương 13: Phán xét (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nếu muốn bảo lãnh thuận lợi, cần phải chọn một trong hai cách là nộp tiền bảo lãnh và có người bảo lãnh, dù sao vẫn phải có.

Yên Tuy Chi tỉnh bơ xoay tròn chiếc nhẫn, mặt đầy vẻ thản nhiên: “Nếu tôi đã đứng đây rồi, tiền bảo lãnh còn là vấn đề sao?”

Thẩm phán suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Ở Tửu Thành chúng tôi không đề nghị luật sư thay đương sự nộp tiền bảo lãnh hay làm người bảo lãnh...”

Yên Tuy Chi nhướn mày: “Trong liên minh có văn bản pháp luật nào cấm sao?”

Thẩm phán: “Liên minh thì không có.”

Yên Tuy Chi: “Tửu Thành muốn phản động hay sao mà không nói tiếng nào đã tự ban hành quy định mới?”

Thẩm phán: “...” Ai mà dám đội cái mũ lớn này chứ?

Yên Tuy Chi: “Tất cả làm việc theo pháp luật thôi, còn vấn đề gì không?”

Thẩm phán lau mặt.

Hai phút sau, cuối cùng thẩm phán đã cầm cái búa mà ông đã sờ nửa ngày lên, gõ một tiếng “rầm”.

“Tất cả đứng dậy.”

Yên Tuy Chi vốn đang đứng, chỉ sửa sang lại áo khoác luật sư, nâng

mắt lên nhìn.

“Tranh cãi liên quan đến việc bảo lãnh Joshua · Dale, tôi xin tuyên bố—”

Lúc này trong tòa án rất yên tĩnh, cũng coi như nghiêm túc. Thẩm phán dừng lại một chút, ánh mắt quét một vòng, dừng lại trên người bên truy tố và Yên Tuy Chi, cuối cùng trầm giọng nói:

“Chấp nhận bảo lãnh.”

...

Mọi người dọn dẹp đồ trước mặt rồi lần lượt đi ra cửa. Yên Tuy Chi xoay người, Cố Yến đang dựa vào lưng ghế chờ hần sắp xếp lại.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, quyết định phải thể hiện ra chút cảm xúc của thực tập sinh bình thường nên có. Vì thế anh vỗ ngực một cái, hít thật sâu rồi nói: “Hồi hộp quá đi, may mà không nói lắp.”

Cố Yến: “...”

Thẩm phán đang đi xuống: “...”

Bên truy tố đi ngang qua muốn ra cửa: “...”

“Nguyễn tiên sinh?” Trợ lý trẻ tuổi của thẩm phán để điện toán quang đưa ra một tờ tài liệu, đưa tới: “Nộp tiền bảo lãnh, cần ký tên lên đơn thủ tục này.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, nhận lấy văn kiện và bút điện tử: “Được.”

Sau đó anh quay đầu đưa cho Cố Yến: “Thầy Cố nè, ký tên đưa tiền đi.”

Cố Yến: “...”

Thật ra bước này bọn họ đã bàn bạc xong từ tối hôm qua, đây cũng là nguyên nhân Cố Yến để Yên Tuy Chi lên bào chữa.

Bởi vì cân nhắc đến việc thẩm phán thật sự để ý việc luật sư làm người bảo lãnh hay người thay mặt nộp tiền cho đương sự, Cố Yến không lên bào chữa, không trực tiếp tranh cãi trên phiên tòa, có lẽ sẽ khiến thẩm phán ít quan tâm một chút.

Đây vốn là cách làm an toàn khá ổn, ai biết người nào đó lên bào chữa đã bắt đầu coi trời bằng vung, nên uyển chuyển thì lại chẳng uyển chuyển tí nào...

“Thầy Cố đau răng à?” Yên Tuy Chi cười híp mắt nhìn hấn ta.

“...Chỗ nào tôi cũng đau hết.” Cố Yến lạnh lùng trả lời, liếc anh một cái liền rũ mắt luôn, rống bay phượng múa kí tên lên văn kiện thủ tục bảo lãnh.

Yên Tuy Chi nhìn hấn ta kí tên, trong đầu nhớ lại quá trình vừa rồi tranh biện. Anh cảm thấy mình đã có chút thu liễm, nhưng vẫn chưa đủ, nếu như trong quá trình mà lấp bắp đôi câu thì sẽ càng hợp lí hơn.

Nhưng cũng không phải không có thực tập sinh lần đầu lên tòa án vẫn ổn định như thường, Cố Yến có thể chính là một người như thế.

Hơn nữa bây giờ Cố Yến cũng không có phản ứng đặc biệt gì, ít nhất thì trong mắt cũng không có vẻ nghi ngờ nào.

Điều này nói rõ... Căn bản là không có vấn đề đâu nhỉ?

Yên đại giáo sư tự chấm cho biểu hiện không biết xấu hổ của mình vừa này 90 điểm, trừ việc biểu diễn thiếu độ điêu luyện thì cũng khá ổn.

Có lúc càng che che giấu giấu, nơm nớp lo sợ, càng khiến người ta

ngghi ngờ mình có điều mờ ám.

Thế nên không bằng dứt khoát thản nhiên một chút, đạt đến trình độ có lí chẳng sợ, đối phương có nghi ngờ đến mấy cũng chỉ biết cho qua.

Hai người Yên Tuy Chi và Cố Yển một trước một sau ra khỏi phòng số 7, gặp được Joshua · Dale ở lối đi đặc biệt.

Tinh thần của cậu ta rất kém, từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi thấp, hoảng hốt quá độ. Sau lưng cậu ta, hai tên quần giáo đang nói gì đó với cảnh sát tư pháp.

“Tĩnh lại đi, đến nơi rồi.” Yên Tuy Chi nói với cậu ta.

Thật lâu sau, đến khi quần giáo sau lưng vỗ vai, cậu ta mới giật mình ngẩng lên, trợn đôi mắt màu lục nhìn Yên Tuy Chi một cái: “Xong rồi?”

“...” Yên Tuy Chi tức giận quay đầu nói với Cố Yển: “Xem ra đúng là mộng du rồi.”

“Xong lâu rồi, sao cậu lại chậm chạp thế?” Cố Yển liếc mắt nhìn hai tên quần giáo kia một cái.

Tinh thần của Joshua · Dale vẫn sa sút, cậu ta cười tự giễu một tiếng, khàn giọng nói: “Được rồi, lại xong rồi, tôi lại phải về cái nơi đáng chết kia...”

Yên Tuy Chi và Cố Yển hai mắt nhìn nhau một cái.

“Vừa nãy cậu ngủ gật trên tòa đấy à?” Yên Tuy Chi tức giận nói: “Được chấp nhận bảo lãnh rồi, cậu về trại tạm giam làm gì?”

Joshua hừ một tiếng coi như là trả lời, “Tôi cũng biết tôi không — cái gì?”

Cậu ta nói được một nửa, đột nhiên nhận ra được điều gì, chợt ngẩng đầu lên: “Khoan đã, vừa rồi anh nói cái gì?”

“Được chấp nhận bảo lãnh rồi.” Có lẽ những chuyện khác Yên Tuy Chi thường lấy ra làm trò đùa, nhưng lúc này đột nhiên anh lại trở nên nghiêm túc không ít, ngay cả tính nhẩn nại cũng khá hơn.

Joshua · Dale giống như nghe không hiểu nhìn hẩn, hạ vai cong lưng, cứ như đã lâu rồi chưa được đứng thẳng. Chẳng hề giống thiếu niên 14 tuổi chút nào, mà giống một ông già nghễnh ngãng tuổi đang xế chiều hơn.

“Tôi nói là được chấp nhận bảo lãnh rồi, cậu có thể về nhà.” Yên Tuy Chi lặp lại một lần nữa, nói rất chậm rất rõ ràng.

Đôi mắt màu lục của Joshua đột nhiên đỏ ửng, hiện lên đầy tia máu, giống như có một cảm xúc muốn trào ra nhưng lại bị giữ chặt lại.

Cậu ta nhìn chằm chằm vào Yên Tuy Chi, như dùng rất nhiều sức lực, rồi quay đầu lại nhìn quần giáo và cảnh sát tư pháp.

“Đúng thế, vừa rồi dẫn cậu ra khỏi tòa án, tôi cũng đã nói rồi mà, cậu không nghe rõ sao?” Một tên quần giáo nói.

Tên quần giáo kia liếc Yên Tuy Chi và Cố Yến một cái rồi bổ sung: “Đúng thế, cậu có thể về nhà. Cậu không phát hiện ra chúng tôi không còn kèm cậu nữa sao?”

Mấy tên quần giáo và cảnh sát tư pháp nói xong lời bọn họ nên nói rồi, gật đầu với hai vị luật sư một cái rồi rời đi trước.

Cho đến lúc này, Joshua · Dale mới thật sự tin lời của Yên Tuy Chi.

Cậu ta cúi đầu đứng tại chỗ một lát, đột nhiên đưa tay lên che mắt.

Lại qua một lúc lâu, Yên Tuy Chi mới nghe thấy tiếng khóc òa nén.

“Đừng vội khóc chứ.” Yên Tuy Chi giống như không bị cảm xúc này ảnh hưởng, lại còn mở miệng đùa giỡn, “Lúc trước cậu nói thế nào? Bảo lãnh thành công sẽ gọi chúng tôi là ông nội mà.”

Joshua cắn răng, đè tiếng khóc lại, nhưng vẫn không bỏ tay che mắt ra, “Ừ...”

Giọng nói mang đầy giọng mũi, tùy tiện gật đầu một cái.

Yên Tuy Chi lại nói: “Ôi thôi, hay là cậu đừng có gọi, chúng tôi cũng không có thằng cháu trai thú vị như vậy.”

Cố Yến: “...”

Joshua · Dale: “...”

Cậu ta miễn cưỡng lui về sau một bước, tránh để mũi của mình tới gần luật sư.

“Đừng che mắt nữa. Mau về tắm rồi cho em gái cậu ăn cái gì đi, đứa này còn gầy hơn đứa kia nữa.”

Cái từ “em gái” này động đến dây thần kinh của Joshua, cậu ta hung hăng lau mắt một cái rồi xoay người muốn đi ra ngoài.

“Hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, mai tôi sẽ đến tìm cậu.” Cố Yến còn chưa nói xong, thiếu niên thô lỗ kia đã không còn thấy bóng dáng.

“Cũng không thèm cảm ơn nữa.” Yên Tuy Chi nhìn bóng lưng cậu ta biến mất, nhún vai rồi nghiêng đầu nhìn Cố Yến một cái: “Chúc mừng thắng lợi một chút nhỉ. Đi, mời anh ăn cơm.”

Cố Yến dùng loại ánh mắt như gặp quỷ nhìn anh: “Với 5022 xi kia của cậu?”

“Sao, kì thị tôi nghèo khổ?”

Mặt Cố Yến không thay đổi nói: “Trực giác nói cho tôi biết, khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.”

-----oOo-----

Chương 14: Bệnh viện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xe chở người đi xét hỏi của trại tạm giam đỗ trong bãi xe của tòa án an ninh, hai tên quản giáo George và Lý leo lên xe, vừa mới ngồi vững càng đã nhìn thấy một bóng người chạy như bay qua, “vèo” một tiếng, giống như một quả pháo vừa mới nổ.

“Ô kìa đây là?” Lý vừa leo lên xe, vừa cài dây an toàn vừa lẩm bẩm.

George nhìn chằm chằm bóng lưng “quả pháo” kia, phán đoán trong chốc lát rồi đột nhiên kêu lên: “Joshua · Dale!”

“Ai?”

“Joshua · Dale mà chúng ta vừa thả ra ngoài đó!”

“Cmn, khó tránh người thấy một mùi thúi, tôi còn tưởng mình cũng bị dính phải mùi đấy chứ.”

Đồng nghiệp ngồi ở vị trí lái xe đạp ga, thân xe đột nhiên vọt lên trước một cái, phun khí rồi đuổi theo bóng lưng kia.

Từ bệnh nghề nghiệp và phản xạ có điều kiện nào đó, bọn họ vừa nhìn thấy có người chạy là đã muốn đuổi theo rồi.

Dù sao thì hai chân vẫn không bằng bốn bánh xe, chẳng bao lâu, xe của trại tạm giam đã đuổi kịp bóng người chạy nhanh như gió đó.

Chiếc xe duy trì tốc độ, Lý hạ cửa kính xuống hô: “Dale!”

Joshua · Dale vừa nhìn thấy bọn họ đã đầy một bụng lửa, vừa chạy vừa gào lên: “Tôi **, vừa nãy tôi đã được bảo lãnh rồi, còn đuổi theo làm gì?!”

Lý: “...” Cái miệng thô tục này, cho làm gấu diến xiếc nhốt thêm mười năm tám năm nữa!

“Cậu lại muốn làm gì?!” Mặt Lý đầy nghi ngờ nhìn cậu ta, “Vừa ra khỏi tòa án cậu đã chạy dữ dội như thế, cậu nói xem cậu lại muốn làm gì?! Bỏ trốn hay đầu thai?”

Nhưng mà gã nói xong cũng kịp phản ứng được, con đường này của bọn họ chỉ đến một nơi—

Trại tạm giam Lãnh Hồ.

Tên quản giáo cao lớn thô kệch này bám vào cửa kính ngậy ra ba giây, đột nhiên quay đầu lại nói với George: “Tên nhóc này bị bệnh à, vừa mới ra khỏi tòa án đã chạy về trại tạm giam?”

Gã còn chưa nghe thấy George trả lời, đã nghe thấy một câu nói buồn bực khó chịu của Joshua · Dale ngoài cửa xe: “Tôi đi đón em gái về nhà.”

Một cái chớp mắt như vậy, trong lòng Lý lại sinh ra một cảm giác vi diệu. Gã nhìn cơ thể nhỏ gầy của Joshua chốc lát, đột nhiên muốn mở miệng nói: “Cậu lên xe đi, chúng tôi thuận đường chở cậu đi, chỉ cần tên nhóc nhà cậu không mở miệng phun bắn nữa là được.”

Nhưng mà gã vẫn không nói tiếng nào đã kéo cửa kính lên rồi.

“Mày làm cái vẻ mặt khó hiểu gì thế?” George có chút buồn bực.

Lý lắc đầu một cái, đuổi người: “Không có gì, đột nhiên ăn bậy phải thuốc mềm lòng.”

“Mềm cái gì? Mày biết nó vô tội hay là giả vờ vô tội, nhờ may cuối cùng xét xử lại ra tội thì sao?” George chấp tay sau gáy nhắm mắt dưỡng thần, bật cười một tiếng: “Mày chỉ cần dữ một tí, cứng rắn một tí, phải để đám súc sinh kia nhìn thấy là nhũn chân.”

Bọn họ đến trại tạm giam trước Joshua · Dale một bước, lái xe vào trước cửa rồi nhìn ra góc tường xa xa một cái, bóng người nhỏ gầy vẫn còn ở đó, như hòa làm một với màu tường.

“Đi thôi, lát nữa oắt con kia sẽ tới.” George lầu bầu một câu, chuyển xe vào trong sân.

Tiếng cửa sắt của trại tạm giam khép mở kéo đến sự chú ý của đứa trẻ ở góc tường.

Rosi · Dale co ro tay chân nhìn chăm chăm cánh cửa kia, không hề nháy mắt cái nào, rất sợ bỏ lỡ mất bóng người quen thuộc.

Đáng tiếc nó chỉ nhìn thấy một chiếc xe lớn màu đen lái vào trong.

Cô bé đã ngồi ở góc tường này năm ngày rồi, năm ngày trước đuổi theo anh đến đây thì không di chuyển nữa. Dựa vào hai cái bánh bao khô trong túi và nước từ ống dẫn trong góc tường chống đỡ đến bây giờ.

Thật ra thì từ hôm qua cô bé đã không còn đồ ăn rồi, thức ăn cuối cùng là một thỏi socola mà người lạ kia đưa cho.

Nó cảm thấy rất lạnh, đầu rất đau, nhưng nó không dám ngủ vào ban ngày, nó vẫn chưa chờ được anh trai từ trong đó đi ra.

“Sao nhóc lại đứng ở chỗ này?” Một giọng nói đột nhiên xuất hiện trên đầu nó.

Một lúc sau Rosi · Dale mới ngẩng đầu lên, nó rất đói, hoa hết cả mắt. Không thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông kia, chỉ thấy bên má có một vết sẹo.

Vết sẹo kia có chút quen mắt, chắc là người nó quen.

“Trời ạ, mấy ngày nhóc không ăn rồi?”

Rosi · Dale chóng mặt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không biết...”

“Tôi dẫn nhóc đi ăn chút gì đó trước nhé?” Người đàn ông kia hỏi, “Bên cạnh là một cửa hàng bánh mì, nhóc ăn chút gì trước, nếu không sẽ ngất ra đây mất.”

Gã vừa nói vừa nắm tay Rosi, không dùng nhiều sức.

Rosi rút tay về, lại rút một cái vào góc tường, “Tôi đang đợi anh.”

“Nhưng sắc mặt nhóc làm tôi sợ, tôi biết anh nhóc, tôi ở cùng hẻm với hai đứa đây có nhớ không? Nhất định anh nhóc không muốn thấy nhóc ngất ở đây đâu.”

“Không, tôi phải đợi anh ấy...” Rosi · Dale lại giãy một chút.

Người đàn ông kia khẽ thở dài một hơi: “Haiz...”

...

Yến Tuy Chi và Cố Yến lại đứng trên đường Song Nguyệt, nhưng mà không có cách nào, ai bảo cái Tửu Thành xó xỉnh này chỉ có mỗi nơi để duỗi chân chứ.

Huống chi, nếu đã nói mời một người ăn cơm, cũng không thể dẫn đến một nơi quá sơ sài được, cho dù bây giờ Yến Tuy Chi thật sự rất nghèo.

Coi như Cố Yến còn có chút lương tâm, hẳn ta nhìn lướt qua cả con phố, nói với Yến Tuy Chi: “Cậu chắc chắn phải mời tôi ăn cơm ở đây? Nhìn biểu hiện cũng không tồi của cậu hôm nay, tôi có thể giúp cậu tiết kiệm một chút tiền, thỉnh thoảng ăn sandwich bánh mì cũng được.”

Yến đại giáo sư lúc không biết xấu hổ thì đúng là không biết xấu hổ, hẳn liếc Cố Yến một cái nói: “Mong anh đừng đề nghị linh tinh, tôi

thật sự làm được.”

Cố Yến: “...”

Vừa nói, Yến Tuy Chi lại thật sự nhìn một cửa hàng bánh mì phía đối diện, nghiêm túc suy tư mấy giây, cuối cùng lắc đầu nói: “Được rồi, tôi không chịu nổi, ăn chút gì hợp lí đi.”

Cố đại luật sư lành lạnh nói: “... Hình như khách được mời là tôi.”

Nào có ai hoàn toàn không suy nghĩ đến khẩu vị của khách mà chỉ để ý đến mình chứ?

Yến Tuy Chi chỉ chỉ lên phía trên: “Trên tầng bốn chỗ này có một nhà hàng, thịt cừu hun khói với súp ở đây khá ngon, thích hợp với mùa này.”

Hắn đã thay áo khoác luật sư ra, mặc lại áo choàng dài một lần nữa, đeo găng tay da màu đen lên.

“Cậu rất lạnh?” Cố Yến hỏi.

“Có chút, chắc là cái áo luật sư vừa nãy mỏng quá.” Yến Tuy Chi thuận miệng oán trách một câu, dẫn đầu đi lên tầng, “Cho nên chúng ta đi ăn chút gì ấm áp đi.”

Nhiệt độ trong nhà hàng rất thích hợp, rốt cuộc Yến Tuy Chi mới chịu tháo găng tay, cởi áo choàng ra, còn theo bản năng đưa bàn tay thon dài lên hà hơi.

Bọn họ chọn chỗ ngồi dựa vào cửa sổ trong phòng, phục vụ cầm thực đơn đến, Yến Tuy Chi đẩy tới trước mặt Cố Yến, miệng nói: “Muốn ăn cái gì. Tùy ý gọi.”

Cố Yến: “... Thói quen trước kia?”

“Cái gì?”

“Vừa mới đưa thực đơn lên đã bảo người khác gọi tùy ý, là thói quen từ trước?” Cố Yến rũ mắt lật xem thực đơn, lơ đãng hỏi một câu.

Yến Tuy Chi sửng sốt một chút, tiếp theo dùng cái giọng than phiền nói: “Đúng vậy đúng vậy, trước khi bị trộm thì tôi cũng được coi là có tiền lắm chứ bộ.”

Không chỉ có tiền, tiêu xài cũng quá đáng.

“Vậy tôi gọi nhé?”

“Gọi đi, tiền phải có ra mới có vào.” Yến Tuy Chi nói trong lòng: Tôi tin Cố đại luật sư vẫn có chừng mực.

Kết quả là thấy Cố Yến mặt đầy dửng dưng lướt xong một trang, tay chỉ ba cái: “Ba món này.”

Sau đó lại lật một trang: “Hai loại này nữa.”

Lật sang trang thứ ba: “Món này, còn món này nữa.”

Mắt thấy hần ta muốn lật sang trang thứ tư, Yến Tuy Chi cảm giác nụ cười của mình sắp rách rồi.

“Cho thêm một phần thịt cừu và súp.” Cuối cùng Cố Yến bổ sung một câu, đưa thực đơn lại cho phục vụ.

Hai tay hần ta giao nhau đặt lên đầu gối, bình tĩnh thưởng thức vẻ mặt của Yến Tuy Chi, lãnh đạm đánh giá một câu: “Rất xanh.”

Yến Tuy Chi: “...”

“Tôi rất sợ không hiểu gì mà phải thiếu ớn.” Cố Yến nói, “Cho nên không cần cậu mời bữa này. Thịt cừu với súp là của cậu, những món khác của tôi, cậu xem đi.”

Yến Tuy Chi: “...”

Cố đại luật sư cầm cốc nước lọc lên uống một hớp, nói: “Nói đi, mời tôi ăn cơm là muốn làm gì?”

Yến Tuy Chi xoay hai cái cốc trước mặt, dứt khoát nói toạc móng heo: “Không có gì, chỉ muốn hỏi anh có chỗ ở nào có thể giới thiệu được không, tiện nghỉ thoải mái. Hai là muốn hỏi anh có thu nhập thêm ở đâu không kiếm cho tôi một cái. Chỉ có hai chuyện này thôi, không gấp, vừa ăn vừa bàn cũng được.”

“...”

Cố Yến suy nghĩ một chút rồi đặt cốc xuống. Hắn ta nhớ lại thứ tự mấy vấn đề vừa rồi của người nào đó, bình tĩnh nói: “Tôi không phải môi giới, không có, cậu đừng ăn nữa, đi trước đi.”

“...”

Trong lòng Yến đại giáo sư giận tím tái.

Vào những lúc này hắn chỉ hy vọng Cố Yến có thể nhận ra hắn thôi, hắn muốn bạn học này nhìn thấy khuôn mặt người thầy kính yêu xem có gan lặp lại một lần nữa không.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp cãi lại, máy thông minh của bạn Cố bận rộn lại vang lên.

Yến Tuy Chi không có thói quen nghe truyền tin của người khác, từ việc được dạy dỗ, hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, để Cố Yên thoải mái nhận truyền tin.

Phong cảnh dưới cái nhà hàng này chẳng đẹp tí nào, bởi vì nằm ở bên đường Song Nguyệt, sát bên khu dân nghèo, cho nên nhìn một cái xuống là thấy toàn những căn nhà lùn tè tè, xen lẫn những ngõ hẻm cong queo.

Hắn nhìn thấy một chiếc taxi vội vàng rẽ vào trong ngõ hẻm, dừng gấp lại ở một khúc quanh, sau đó có hai người đi từ trong xe ra, một người trong đó còn rất quen mắt...

Cái quả đầu còn chưa gọi kia, không phải là Joshua · thối · Dale thì là ai?

-----oOo-----

Chương 15: Bệnh viện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi nhớ tới trong hồ sơ vụ án có viết địa chỉ của Joshua Dale là số 94 khu Kim Diệp, người bị hại trong án vào nhà cướp bóc là số 93, ngay bên cạnh nhà Dale.

Nhưng mà những căn nhà ở đây rất lộn xộn, không hề có hàng lối, một gian phòng ở đây chỉ hận không thể đông tây nam bắc đều là hàng xóm, căn bản không nhìn ra được nhà bị hại là nhà nào. Không đến đây tìm hiểu thì không thể hiểu được vụ án này.

Không trách sau khi Cố Yến nhận ủy thác, việc đầu tiên là mua vé tàu bay.

“... Tôi giới thiệu?” Giọng nói của Cố Yến không cao, nhưng cũng không cố gắng hạ thấp, cho nên dù Yên Tuy Chi không có ý định nghe, một phần câu nói vẫn chui vào trong tai kẻ đang thất thần là anh.

“Hôm nay làm sao vậy, cái nào cũng phải lôi tôi vào giữa?” Giọng của Cố Yến rất lạnh nhạt, “Chuyện này cậu nên tìm nhân viên hành chính, cậu ta có thể giúp cậu chọn được một người hợp lí, tôi chỉ nhận thực tập sinh thôi.”

Bởi vì nghe đến mấy chữ “thực tập sinh” này mà Yên Tuy Chi quay đầu nhìn về phía Cố Yến, nhưng đối phương còn chẳng thèm nhắc mí mắt. Thật giống như cậu thực tập sinh trước mặt này là vật chết vậy.

Ngồi đầu kia không biết nói cái gì, Cố Yến lại không mẫn không nhạt đâm một câu: “Đúng là cậu không chọn thật.”

Yên đại giáo sư tiến hành suy đoán hợp lí thông qua mấy câu nói

này — người truyền tin đầu bên kia hình như muốn tìm một luật sư thích hợp để hỏi ý kiến hoặc nhận một vụ án, có lẽ bởi vì không có thời gian hoặc là có nguyên nhân gì khác, ngay cả thực tập sinh cũng không ngại.

Yên Tuy Chi cong mắt lên, anh lấy tư thế thoải mái dựa vào ghế ngồi, lòng nói ông trời vẫn quan tâm anh lắm, mới vừa nói muốn kiếm thêm thu nhập, đường tiền tài đã tới rồi.

Nhưng mà...

Cố Yến hơi suy nghĩ một chút, dứt khoát nói với đối phương: “Đi tìm Adams đi.”

“...” Yên Tuy Chi duy trì vẻ mặt mỉm cười quay đầu ra lần nữa.

Cút đi, tức chết tôi rồi.

“Đang nhìn cái gì đấy?” Sau khi Cố Yến cắt đứt truyền tin, theo anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhất thời không tìm được mục tiêu.

“Đương sự của anh.” Khóe miệng Yên Tuy Chi mang theo một nụ cười, lại không thèm đưa mắt nhìn cái tên khốn chết đứt đường tài lộ của mình một cái. Có thể thấy tâm trạng anh chẳng ra sao cả, bởi vì vừa há miệng là bắt đầu cay độc người ta: “Joshua · Dale, ngay trong ngõ hẻm kia, đại khái đang về nhà, sau lưng còn vác một cái bao, trên miệng cái bao còn có một nhúm lông rối mù...”

Anh vừa nói vừa híp mắt một cái, dừng một chút lại sửa: “Được rồi, nhìn lầm, là đang cõng một người.”

“...”

Căn cứ vào sự miêu tả của anh, Cố Yến tìm được bóng người kia ở trong ngõ hẻm lộn xộn, “Đang cõng Rosi · Dale, còn người đàn ông đi theo phía sau...”

“Tài xế.” Yên Tuy Chi nói, “Vừa rồi hắn đi xuống từ chỗ ngồi của tài xế taxi. Nhưng mà tôi rất kinh ngạc, Joshua · Dale lại ngồi xe về nhà.”

Khấp Tửu Thành toàn là xe đen, giá cả cũng không rẻ. Quả thực không giống một phương tiện giao thông mà một người đến cơm còn không có mà ăn sẽ chọn.

Cố Yến nhú mày, nói với Yên Tuy Chi: “Ăn xong đi xem cậu ta một chút.”

“Không phải đã hẹn ngày rồi à?”

“Nếu đã tới đây thì trước hẹn một chút cũng không sao.”

Thịt cừu ở nhà hàng này có độ lửa vừa vặn, thịt rất mềm, thật ra cũng không nhiều lắm, kết hợp với món súp nóng hổi thì rất thích hợp cho Yên Tuy Chi ăn từ từ.

Cố Yến nhìn sức ăn của anh, hiếm thấy nói một câu tiếng người: “Có muốn gọi thêm không?”

Yên Tuy Chi có chút kinh ngạc, trong lòng nói đồ chơi này thế mà còn quan tâm người ta ăn no hay chưa. Anh lắc đầu nói: “Tôi cũng chỉ ăn được như vậy trong chốc lát thôi.”

“Đề nghị tốt nhất cậu nên ăn no một chút.” Mặt Cố Yến đầy vẻ lạnh lùng: “Đừng trông mong tôi sẽ dẫn cậu đi ăn năm bữa một ngày.

“...”

Tại sao ban đầu mình lại cho một đứa học sinh biết nói chuyện như vậy vào cửa?

Yên Tuy Chi im lặng hai giây, mỉm cười: “Không cần phiền ngài, tôi cũng có chân.”

Lúc hai người bọn họ đi vào dãy phòng chật chội vừa đúng giờ cơm, dầu mỡ bay ra từ cửa sổ các căn phòng xen kẽ trong ngõ hẻm rất hẹp, gần như bị dầu mỡ lấp đầy, có chút sặc người.

Lúc trước ở trên tầng nhìn xuống dù sao vẫn có thể nhìn ra một vài hoa văn loáng thoáng, bây giờ đi vào đây rồi, Yên Tuy Chi mới phát hiện, đây không phải là khu dân cư, đây rõ ràng là mê cung.

Di chuyển hai ba bước đã không phân rõ đông tây nam bắc rồi.

Trong lòng Yên đại giáo sư nói may mà không tới đây một mình, nếu không vào cái mê cung này, coi như giao cả nửa đời sau cho nó luôn.

Thần kỳ là Cố Yến tìm thấy quy luật số trong sự hỗn loạn này, dẫn Yên Tuy Chi đi qua mấy khúc quanh, liền đứng ở ngoài cửa phòng số 94.

Đây là một nơi duy nhất không có khói bay từ trong ra, một nhà khác cũng có một cái bếp lạnh là nhà sát đó.

Yên Tuy Chi lẩm bẩm suy đoán: “Nhà không nổi lửa kia không phải là số 93 chứ?”

Cố Yến đã tìm được số nhà trước anh một bước: “Ừ, nhà của Kitty · Bell.”

Phu nhân Kitty · Bell là một bà lão hơn bảy mươi tuổi, trong quá trình bị cướp đã bị thương ở gáy, bây giờ còn nằm ở trong bệnh viện. Nếu như bà có thể tỉnh lại xác nhận kẻ tình nghi, như vậy xét xử vụ án này sẽ trở nên dễ dàng rất nhiều. Đáng tiếc bà vẫn chưa mở mắt, hơn nữa gần đây còn có xu hướng không cần mở mắt nữa...

Bây giờ Joshua · Dale rất cần chứng minh cậu ta trong sạch, mà bên truy tố thì đang thu thập nhiều chứng cứ hơn, để đưa cậu ta vào

tù.

Cố Yến cúi đầu đi qua mái hiên thấp, gõ cửa nhà Joshua · Dale.

Yên Tuy Chi đứng ở bên cạnh, cũng cúi đầu tránh mái hiên như vậy, tặng cho xương cổ không tính là quá tốt của mình một cái điều vắn.

“Ai?!” Người ở bên trong hiển nhiên không mền khách, lúc kinh lúc rống giống như một con nhím.

“Luật sư của cậu.”

Một lát sau, cái cửa cũ kĩ kia bị người từ bên trong kéo ra, “két” một tiếng khiến người ta ê răng.

Joshua · Dale lộ ra nửa gương mặt, thấy rõ người bên ngoài, “Không phải anh đã hẹn ngày sao?”

Yên Tuy Chi cũng không khách khí chút nào: “Vào nhà nói đi.”

Joshua · Dale: “...”

“Được phép nộp tiền bảo lãnh rồi, kiểu gì cũng phải vui vẻ hai ngày chứ? Sao cái tên nhóc cậu vẫn mang vẻ mặt như viếng ma thế kia?” Sau khi vào cửa Yên Tuy Chi phun ra một câu đùa giỡn.

Joshua · Dale rút lại vẻ thù địch ban đầu, buồn bực nói: “Em gái tôi bị bệnh.”

Cậu ta vừa nói đôi mắt lại đỏ lên một chút, cứng rắn cắn răng mới nuốt được nỗi buồn về, không mang theo tiếng khóc, “Nó vẫn luôn đứng ở ngoài trại tạm giam chờ tôi, bây giờ bị bệnh.”

Yên Tuy Chi đi vào phòng ngủ chật hẹp, liếc nhìn cô bé được bọc trong chăn, dùng ngón tay chạm vào trán nó: “Nóng quá, nó ngồi đó được bao lâu rồi?”

Joshua · Dale: “Chắc năm ngày, nó không thấy tôi sẽ không trở về nhà.”

“Có thuốc sao?” Cố Yến quét một vòng, thấy được hộp thuốc đã bóc ở trên bàn.

“Đã cho uống rồi, cũng không biết có tác dụng hay không.” Joshua có chút phiền não gãi đầu một cái, sau khi vòng vo một vòng ở phòng ngủ, lại lấy áo bông cũ kĩ tới, đắp lên ngoài chăn của Rosi · Dale, “Hy vọng có thể ra mồ hôi nhanh một chút.”

Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn cái bếp đã đóng bụi, hỏi: “Có ăn trước khi uống thuốc không?”

Joshua · Dale lắc đầu một cái: “Không, nó nuốt không trôi, chỉ nói choáng váng khó chịu.”

“Vậy không được, phải đi bệnh viện. Cô bé là ngày đông đói quá mới sinh bệnh, uống thuốc này cũng vô dụng.”

Chăn nệm cộng thêm áo bông có chút dày nặng, càng khiến cô bé bị đè bên dưới thêm gầy yếu, co ro thành một cuộn nhỏ, môi cắn đến trắng bệch.

Joshua · Dale cào tóc một cái, quay đầu liền bắt đầu lục tung phòng lên.

Lúc cậu ta gấp gáp có chút dọa người, nặng tay nặng chân, giống như có thù oán với cái tủ vậy.

“Cậu dỡ nhà đó hả?” Yên Tuy Chi buồn bực.

Joshua · Dale: “Trả tiền.”

Cố Yến lắc đầu một cái, cầm cái áo bông trên giường bọc cô bé lại, nói với Yên Tuy Chi: “Gọi xe.”

Joshua · Dale đứng ở trước tủ sửng sốt một chút, siết chặt ngón tay, cứng đầu nói: “Tôi có thể tìm được tiền, còn lại một chút cũng đủ đi bệnh viện một lần.”

“Biết rồi, về trả bọn tôi sau.” Yên Tuy Chi ném cho cậu ta một câu, quay đầu đi ra cửa.

Những lời này như kỳ tích khiến cho Joshua · Dale dễ chịu hơn một chút, thu lại tính tình ngang bướng của mình. Cậu ta vội vàng đi theo phía sau hai người, kêu lên: “Có xe, trong ngõ hẻm có xe!”

Cậu ta vừa ra khỏi cửa đã lao vào trong ngõ hẻm bên cạnh, gọi một tiếng vào trong một căn nhà đen thui: “Faiks!”

Xe mà Joshua · Dale nói chính là chiếc xe mà Yên Tuy Chi thấy từ trên tầng.

Vị tài xế kia ở trong ngõ hẻm, bị Joshua gọi hai tiếng liền lau miệng chạy đến, mở cửa xe ngồi vào.

“Đi bệnh viện?” Tài xế tên là Faiks cho xe chạy, hỏi một câu.

Giọng nói của gã rất thô ráp, khiến người nghe không thoải mái lắm.

Yên Tuy Chi ngồi ở phía sau, vừa nghe thấy giọng nói này liền nhìn vào kính chiếu hậu một cái. Tài xế này còn rất quen, trên mặt có sẹo, lúc trước đã từng chở anh và Cố Yển.

“Đúng! Càng nhanh càng tốt!” Joshua · Dale lo lắng thúc giục.

Faiks không nói nữa, đạp ga xông ra ngoài.

“Lúc trước tôi ăn cơm ở trên tầng nhà hàng kia, vừa vận nhìn thấy hai người lái xe vào ngõ hẻm.” Yên Tuy Chi nói, “Còn đang thắc mắc cậu lấy đâu ra tiền gọi xe, hóa ra là quen biết.”

“Ừ.” Joshua · Dale một lòng nhìn chăm chăm em gái, có chút không

bình tĩnh trả lời, “Nhà cách nhau rất gần, thường xuyên gặp được ở trong ngõ hẻm. Buổi sáng lúc tôi đến trại tạm giam tìm Rosi, vừa vặn nhìn thấy gã đang nói chuyện với Rosi.”

Faiks ở trước mặt nói tiếp, “Lúc đó tôi vừa đi ngang qua, nhìn thấy cô bé ngồi xổm ở đó sắp ngất, dù sao cũng cùng một cái ngõ, không thể mặc kệ được.”

Joshua · Dale đã quen với việc thô lỗ, nghe lời này thì không lên tiếng, qua một hồi lâu mới nhớ cho thêm một câu: “Cám ơn.”

Faiks liếc cậu ta một cái ở trong kính chiếu hậu, “Chớ khách khí như vậy.”

Bọn họ đến bệnh viện Xuân Đằng, gần khu dân cư Kim Diệp.

Bệnh viện này ngược lại rất nổi danh, có rất nhiều chi nhánh ở các hành tinh khác nữa, sau lưng có tập đoàn tài chính chống đỡ, tính chất nửa từ thiện, thu phí không cao, đối với Joshua · Dale mà nói là vô cùng thân thiết...

À, đối với Yên Tuy Chi trước mắt mà nói cũng như vậy.

Điều này cũng có nghĩa nơi đây rất bận rộn, người đến người đi cứ như đang đánh giặc.

Đến khi đưa Rosi · Dale vào truyền nước đầu vào đấy rồi thì đã là nửa giờ sau.

Joshua · Dale giúp em gái đấm bóp cánh tay ở phòng truyền nước, Yên Tuy Chi thì chờ ở bên ngoài.

Trên màn hình ở khu chờ luôn có thông báo, nói chuyên gia cốt lõi của bệnh viện Xuân Đằng hôm nay khám bệnh một ngày, tổng cộng có mười vị, màn hình vô cùng nghiêm túc chiếu ra, cứ như lệnh truy nã.

Yên Tuy Chi dựa vào cửa sổ thưởng thức mấy cái giấy chứng nhận muốn xấu bao nhiêu có bấy nhiêu, dư quang liếc về phía thủ tục của bệnh viện bên cạnh màn hình. Bên trong đang sáng rực một địa chỉ có thể giải phẫu điều chỉnh gen của bệnh viện.

“Điều chỉnh gen...” Yên Tuy Chi híp mắt một cái.

“Cậu nói gì đấy?” Cố Yến sợ hai anh em đương sự chết đói ở bệnh viện, đi ra cửa mua chút đồ ăn, kết quả vừa trở lại liền nghe thấy Yên Tuy Chi đang lăm bằm cái gì đó.

“Không có gì.” Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn túi đồ ăn trong tay hắn ta, “Nhiều như vậy? Anh chắc chắn cái dạ dày của hai tiểu quỷ đói đến điên rồi kia có thể chịu được? Đói lâu không thể lập tức ăn quá nhiều đâu.”

Cố Yến không để ý tới anh, vẫn đi vào phòng truyền nước, không lâu sau lại đi ra, đồ trong tay ít đi hơn nửa, nhưng còn giữ lại một chút.

Hắn ta đi tới bên cửa sổ, tự cầm ly cà phê, đưa đồ còn dư lại cho Yên Tuy Chi, đang căng mặt muốn nói chút gì, lại có một sóng người ủa từ ngoài cửa vào, khóc lóc kêu la “nhường đường một chút”, loạn hết cả lên.

Lúc hai cái giường đẩy gào thét đi qua trước mặt, Yên Tuy Chi mơ hồ nghe thấy trong đám người có người nói ra câu bị nổ đường ống.

Anh giật lông mày mấy cái, dùng cùi chỏ huých vào người Cố Yến, nói: “Ê? Nói đến nổ tôi mới nhớ, trong đồng hồ sơ anh đưa cho tôi hình như có rất nhiều án nổ.”

Cố Yến gác khuỷu tay lên trên bệ cửa sổ, uống một hớp cà phê, “ừ” một tiếng.

Yên Tuy Chi hỏi: “Nhận nhiều án nổ như làm gì?”

Một lúc sau, Cố Yên mới nuốt cà phê xuống, nói: “Tôi có một người thầy, nửa năm trước chết ở trong án nỏ.”

-----oOo-----

Chương 16: Bệnh viện (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói một câu bình tĩnh như vậy, lại khiến Yên Tuy Chi nghe thấy mà giật mình trong lòng.

Gần như toàn thế giới đều tin rằng vụ nổ kia là ngoài ý muốn, có người nghĩ anh xui xẻo, có người thổn thức vì anh qua đời, học viện pháp luật đã đưa anh vào phòng danh nhân, bọn Locke lông vàng kia lúc bàn luận về anh sẽ đổi cách gọi anh thành “tiền viện trưởng.”

Chưa tới mấy năm sau, những người vì cái chết của anh mà cảm thấy khổ sở sẽ dần không khổ sở nữa, người nhắc tới anh càng ngày càng ít đi, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể mang anh ra để nhạo báng đôi câu đùa một chút...

Đây là một quỹ tích biến hóa rất bình thường, cũng đã được Yên Tuy Chi dự đoán được trong lòng. Cho nên anh cảm thấy rất thông suốt, cũng dễ thích ứng.

Ngược lại loại phản ứng này của Cố Yến đã hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của anh.

Anh không ngờ rằng ngoài mình ra, lại có người khác quan tâm đến án nổ đó, sẽ quan tâm đến mức phí sức đi tìm hiểu sự thật của nó.

Điều khiến anh cảm thấy ngoài ý muốn nhất, người này lại là Cố Yến.

Chẳng lẽ vị bạn học này sau khi tốt nghiệp vòng vo đâu đó mấy năm, đột nhiên tấm lòng ban đầu lại trở về, kính yêu người thầy này của hắn ta lần nữa?

Yên đại giáo sư suy đoán như vậy, trong lòng đột nhiên có một chút

xíu áy náy — năm đó nên ít chèn ép sinh viên này mấy lần, đối tốt với hắn ta thêm một chút.

Yên Tuy Chi ngẩn ra trong thời gian ngắn đã thu hút ánh mắt quan sát của Cố Yến.

“Cậu cũng học trong đại học Metz, chẳng lẽ chưa từng nghe nói?”

“Hả?” Yên Tuy Chi phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói, “Nếu như anh nói đến tai nạn mà tiền viện trưởng gặp phải thì tất nhiên là tôi có nghe nói. Vừa sửng sờ bởi vì không ngờ đây lại là nguyên nhân anh nhận nhiều án nỏ như vậy. Sao thế? Anh cảm thấy tai nạn lần đó có gì kì lạ?”

Cố Yến chậm chước chốc lát, nói: “Mới nghi ngờ, không có chứng minh thực tế.”

“Không có chứng minh thực tế? Vậy tại sao lại nghi ngờ?” Yên Tuy Chi nhìn hắn ta.

Cố Yến: “Xem người.”

Yên Tuy Chi: “???”

Lời nói này quá đơn giản, khiến Yên đại giáo sư không thể hiểu nổi. Thông thường mà nói, “xem người” chính là chỉ chuyện này xảy ra trên người người này với xảy ra trên người người khác, thái độ đối xử không giống nhau.

“Xem người?” Yên Tuy Chi trêu ghẹo nói, “Chẳng lẽ bởi vì anh đặc biệt kính trọng người thầy này, cho nên đặc biệt muốn tìm hiểu sự thật?”

May là Yên đại giáo sư đang khoác một lớp da khác cho nên không cần có chút kiêng kỵ không biết xấu hổ nào. Nói ra lời này chính anh cũng muốn giễu cợt đôi câu.

Cố Yến nghe vậy, dùng một loại ánh mắt “cậu đang đùa cái quỷ gì đấy” liếc anh một cái, sau đó không nhanh không chậm nhấp một hớp cà phê, nhàn nhạt nói: “Thực ra là ngược lại, nếu như cậu biết hàng năm đến lúc chấm điểm cho giáo sư mỗi quý, tôi cho thầy ta bao nhiêu, thì sẽ không có suy đoán như gặp quỷ này đâu.”

Yên Tuy Chi: “ Bao nhiêu điểm?”

Cố Yến: “Không tới 50.”

Yên Tuy Chi: “Chắc.”

Cố Yến nhìn anh một cái.

Yên Tuy Chi: “Đấy là anh cũng cậu được ần danh thôi.”

Cố Yến: “Không ần danh có lẽ chỉ cho 20 thôi.”

Yên Tuy Chi: “Chắc.”

Bạn học, sợ là cậu không ngờ được mình đang nói xấu thầy giáo với ai đâu.

Nhưng buồn bực nhất là, Yên Tuy Chi hơi suy nghĩ một chút, coi như năm đó Cố Yến tức giận hoặc là lẫn lộn về cái tính tình cũ, nói không chừng chấm điểm ngay trước thật sự có thể đập con điểm 20 lên mặt anh lắm.

Hắn ta quả thật làm được.

Cho nên... Cứ để tình thầy trò kia đi gặp quỷ thôi.

Yên Tuy Chi nhú mày, tự trấn an mình một chút, nhưng càng nghĩ càng buồn bực: “Vậy anh nói xem người là ý gì?”

Cố Yến bóp nát cốc cà phê uống xong ném vào thùng rác, mới trả lời: “Không có ý gì.”

Yên Tuy Chi đang muốn trợn trắng mắt, Cố Yến đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Hôm đó tôi có nghe mấy thực tập sinh kia nói cậu có chút giống thầy ấy.”

“Cái gì?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút mới phản ứng được, chu miệng cười một tiếng, giống như tùy ý nói: “Anh đang nói đến vị tiền viện trưởng xui xẻo kia à? Trước đây cũng có người nói rồi, ngay cả tôi còn không phát hiện ra. Anh thì sao? Anh có cảm thấy giống không?”

Liên quan tới điểm này, thật ra thì Yên Tuy Chi không lo lắng. Bởi vì có một câu trả lời hợp lý như thế này, nói người xa lạ nhìn giống một người nào đó, chợt nhìn toàn thể một cái thì rất dễ dàng cảm thấy đáng vẽ của hai người giống nhau. Nhưng càng là người quen, càng nhìn chi tiết ngũ quan, theo bản năng sẽ chú ý tới sự khác biệt, ngược lại không dễ dàng cảm thấy giống.

Giống như sẽ có người cảm thán nói: “Oa, anh và bố mẹ anh giống nhau như đúc”, mà người bị cảm thán thường sẽ kinh ngạc nói: “Giống sao? Cũng tạm tạm”.

So với bọn Locke, quả thực Cố Yến quá quen với mặt anh.

Huống chi, cho dù giống như thì thế nào, trên thế giới cũng không thiếu người xa lạ mà lớn lên lại giống sinh đôi.

Nhưng cho dù như vậy, lúc Cố Yến đột nhiên hơi khom người nhìn chăm chăm mặt anh, Yên Tuy Chi vẫn phải kinh ngạc giật mình.

Anh tránh ra sau một chút, nhin hai giây, vẫn không nhin được, tức giận nói: “Sao anh không dùng luôn kính hiển vi đi?”

Đang nói chuyện, Cố Yến đã đứng thẳng lần nữa, bình tĩnh nói: “Không giống.”

Quả nhiên.

“Nếu thật sự cậu giống thầy ấy như vậy, ngày thứ nhất đã bị tôi mời ra khỏi phòng làm việc rồi.” Cố Yến nói xong cũng không chờ anh phản ứng, liền xoay người đi.

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười: “Hôm đó anh không mời tôi ra khỏi phòng làm việc, mà trực tiếp mời tôi về nhà đó, anh còn nhớ hành động vĩ đại đó không vậy?”

Cố Yến đi ở phía trước, không nói tiếng nào, cũng không biết là không nghe thấy thật hay giả bộ điếc, hoặc chẳng qua lười để ý người ta.

Hai người một trước một sau đi tới thang máy, nhưng mà người vây quanh có chút nhiều, vì vậy Cố Yến chuyển mũi chân một cái, dứt khoát đi lên tầng.

“Lên tầng làm gì?” Yên Tuy Chi đầu óc mơ hồ đi theo sau lưng hắn ta lên tầng ba.

“Lúc vừa nói chuyện, đương sự của chúng ta, ngài Dale vào thang máy.”

Theo lý thuyết thủ tục nên làm của bệnh viện cũng đã xong xuôi, chi phí nên nộp cũng đã nộp, hướng chỉ cho dù chưa nộp thì cũng không phải chuyện của cậu ta, dù sao bây giờ vẫn là Cố Yến chi tiền. Rosi · Dale vẫn còn ở tầng một truyền nước, cậu ta lên tầng ba làm gì.

Yên Tuy Chi nhớ lại chốc lát, đột nhiên nghĩ đến người bị hại Kitty · Bell trong vụ án vào nhà cướp bóc kia cũng nằm trong bệnh viện Xuân Đằng này.

Hiển nhiên hai người đều suy đoán như vậy, lúc bọn họ lên tầng ba, rất ăn ý chuyển hướng sang khu nội trú B ở hành lang liền đó.

Khu B tầng ba là phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện Xuân Đằng,

dùng cho một ít bệnh nhân có thân phận đặc biệt, ví dụ như một ít tội phạm được bảo lãnh ra nhập viện bên ngoài, hay là người bị hại trong vụ án chưa kết thúc như Kitty · Bell, vân vân.

Phòng bệnh ở tầng này cũng có mật mã như tầng trên tầng dưới, chỉ có điều hành lang này chỉ cho bác sĩ và người thân ra vào.

Trước cửa phòng bệnh của Kitty · Bell còn có cảnh vệ mặc đồng phục trông nom, đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế, trong đó có hai người đang dựa vào tường, nhìn sắc mặt cũng biết đã mấy ngày chưa được nghỉ ngơi.

Cố Yên và Yên Tuy Chi vừa vào hành lang, đã nhìn thấy Joshua · Dale đang dựa vào một bên hành lang nhìn kia phòng bệnh xa xa.

Nhưng mà nhìn từ góc độ của cậu ta chỉ có thể xuyên qua cửa phòng bệnh đang mở rộng, nhìn thấy một góc giường màu trắng.

Joshua · Dale đứng một lúc, người của cảnh đội ngẩng đầu nhìn sang, một người trong đó nhíu mày một cái, đang muốn đứng dậy.

Nhưng mà anh vừa có động tác, Joshua cũng đã xoay người trở về.

“A —” Cậu ta rũ mắt, vừa đi hai bước suýt chút nữa đụng vào Yên Tuy Chi, cả kinh hít một hơi, ngẩng đầu lên, “Sao các anh lại...”

“Vừa ở dưới tầng thấy cậu vào thang máy.” Yên Tuy Chi nói.

Joshua đổi sắc mặt một cái, trong nháy mắt tỏ ra vô cùng khó coi lại vô cùng căm giận, “Tôi lên thì sao? Chẳng lẽ các anh còn sợ tôi vọt vào phòng bệnh à?”

Yên Tuy Chi nhíu mày, lòng nói tên nhóc này đúng là cả người đều là thuốc nổ, tùy tiện nói một câu cũng có thể làm cậu ta nổ tung ra.

Anh đè vai Joshua, không nhẹ không nặng đẩy cậu ta ra ngoài hành lang, “Thôi đi, nếu thật sự sợ cậu vọt vào phòng bệnh thì bọn tôi

cũng chẳng cần đi lên, mấy cảnh sát giữ cửa kia còn không bắt cậu như bắt gà sao?”

Joshua · Dale: “...”

Cậu ta vắn vai một cái, đẩy tay Yên Tuy Chi ra, thô lỗ nói: “VẬY mấy người cùng tới đây làm gì?”

“Sợ cậu bị người nhà của bà Kitty · Bell gặp phải, treo ngược lên đánh.” Yên Tuy Chi thuận miệng nói.

Mặt Joshua · Dale đầy vẻ tức giận: “Không phải tôi làm thì tại sao phải đánh tôi?!”

“Cậu nói sao?” Yên Tuy Chi nói: “Trước khi có thể tìm được hung thủ chịu tội thay cậu thì người ta vẫn phải có một đối tượng để hận thù. Huống chi một ngày tòa án không xử cậu vô tội, người ta liền ngầm thừa nhận cậu vẫn có tội, cái này rất bình thường.”

Joshua · Dale lại trợn mắt muốn gào lên, vừa há mồm, Yên Tuy Chi liền nói: “Im miệng đừng có gào, mấy năm nay bọn tiểu quỷ các cậu đúng là hay cáu giận, đừng có mà kích động như thế.”

“...”

Joshua · Dale giận đến mức nghiêng đầu thờ hỏn hển mấy lần.

Cô Yên vẫn luôn không mở miệng, im lặng ở bên cạnh xem cuộc vui.

“Đừng hỏn hển, có cần dùng ống thờ không” Yên Tuy Chi cười một tiếng, nói: “Cậu có thể nghĩ như thế này, cũng không chỉ một mình cậu xui xẻo, còn có hai chúng tôi bị dính líu nữa mà. Có thể nói, bọn họ không chỉ hận cậu, còn hận tôi giúp cậu thoát tội, cậu nên vui mừng rằng trong tòa án có kiểm tra an ninh, nếu không cậu mà kích động thân nhân, chọn hai thùng axit đặc, cho cậu một thùng, tôi một thùng, còn sót lại đổ lên đầu hân ta, cũng không phải là không thể.”

Lúc anh nói lời này cười híp mắt, Joshua · Dale nghe đến mức lạnh cả lòng.

Hù dọa xong rồi, anh còn trấn an nói: “Trước kia thật sự có loại chuyện này, cậu cứ nhìn tôi có phải hần hển đâu.”

Joshua · Dale: “...”

Cố Yên ở bên cạnh không dấu vết cau mày một chút, lại buông xuống rất nhanh, giống như là chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt đó vậy.

Yên đại giáo sư đang hù dọa trẻ nít hưng phấn, hoàn toàn quên mình còn có một kỹ năng đặc biệt, gọi là miệng mồm muối.

Đang nói chuyện, ba người sắp ra khỏi hành lang, một người lại xuất hiện ở khúc quanh.

Đó là một thiếu niên tóc ngắn màu nâu, lớn hơn Joshua khoảng hai tuổi, nhiều nhất là 17. Trong tay cậu ta đang xách một thùng nước nóng không biết lấy được từ đâu, nhìn hơi nóng đang bốc lên cuộn cuộn, rất có thể vừa mới sôi không lâu.

Phòng bệnh này cung cấp phần lớn là nước lạnh hoặc là nước ấm có thể uống trực tiếp, muốn nước nóng phải tìm chỗ để đun.

Trong nháy mắt đó, Yên Tuy Chi cảm thấy thiếu niên này hơi có chút quen mắt, nhưng không nghĩ nhiều đã theo bản năng nhường đường cho thiếu niên kia, dẫu sao người ta vất vả lắm lấy được một thùng nước, vòng tới vòng lui sẽ không tốt.

Ai ngờ anh vừa bước sang bên cạnh được hai bước, thiếu niên tóc ngắn màu nâu kia lại trợn mắt nhìn bọn họ nhìn hai giây, đột nhiên mắng một câu: “Đm! Là mấy người!”

“Thằng cặn bã!”

Thiếu niên kia vừa nói, vừa cầm lấy đáy thùng, tạt cái thùng nước sôi kia đến.

Mình phải tìm một chỗ để giải xui thôi, sao cứ gặp phải loại chuyện này chứ...

Trong nháy mắt đó, trong lòng Yên Tuy Chi nảy ra một suy nghĩ như vậy. Anh chỉ kịp nâng cánh tay lên che mặt, ngay sau đó, anh cũng cảm giác trên chân mình chột đau xót, đồng thời lại bị một cơ thể ấm áp đụng một cái.

Rồi sau đó là không biết y tá nào thét chói tai.

Mười phút sau, Yên Tuy Chi ngồi ở trong một phòng khám, đang hoảng cho bác sĩ khám vết bỏng từ bắp chân phải đến mắt cá chân.

Đây là kết quả khi áo choàng dài của Cố Yến đã giúp anh chặn phần lớn nước. Còn Joshua · Dale thì tương đối may mắn, chỉ bị thương mu bàn tay trái.

Bác sĩ xử lí gấp cho bọn họ một chút, sau đó kê đơn để Cố Yến đi quét thẻ cho bọn họ.

Tính chất nửa từ thiện của bệnh viện Xuân Đằng quyết định mỗi lần khám bệnh đều phải có hồ sơ thân phận, lúc đóng tiền đi lấy thuốc cũng cần phải điền vào một tờ giấy chứng nhận thân phận.

Cố Yến vắt áo choàng bị ướt lên khuỷu tay, đi đến chỗ thu tiền.

Y tá sau cái bài dài nói: “Lần đầu tiên khám ở đây sao? Đúng vậy, cần điền vào tờ giấy chứng minh thân phận này.”

Cố Yến rũ mắt quét qua tờ đơn, trên điện toán quang cho ra một tờ danh sách mới.

Họ tên bệnh nhân: _____

Cố Yến nắm bút điện tử, theo bản năng viết một chữ, lại dừng một chút.

Y tá đưa đầu tới, ân cần hỏi: “Sao thế? Có vấn đề gì không?”

Cố Yến lạnh nhạt nói: “Không sao, viết sai chữ.”

Y tá cười một tiếng, nhân tiện liếc mắt đến phần tên họ.

Chỉ thấy nơi đó có chữ “Yên” đã viết xong, nhưng một giây kế tiếp đã bị Cố Yến xóa đi.

-----oOo-----

Chương 17: Bệnh viện (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Y tá nói trong lòng nói viết rất đẹp mà, không nhìn ra sai chỗ nào.

Phần họ tên của bệnh nhân lại trống một lần nữa, Cố Yến cầm bút điền hai chữ “Nguyễn Dã” vào.

Y tá nhìn ngang nhìn dọc cũng không hiểu rõ, hai chữ này sao có thể nhầm với “Yên” được. Nhưng mà cô cũng không lăm mồm, chỉ suy trì vẻ xinh đẹp rạng rỡ đứng chờ một bên.

Rất nhanh Cố Yến đã điền xong một tờ đơn, đưa ra rồi đi sang một bên.

Y tá dùng ngón tay thao tác rất nhanh trên điện toán quang.

Không lâu sau, đã hiện ra thông báo giám định thân phận trong ghi chép của bệnh viện Xuân Đăng thành công. Chỉ là cái tên “Nguyễn Dã” này, giao diện ghi chép chữa bệnh rất sạch sẽ, không hề có một lịch sử nào.

Không có ở bệnh viện Xuân Đăng, cũng không có ở các bệnh viện khác.

Điều này thật sự quá không bình thường.

“A...” Y tá sững sờ nhìn giao diện, cô theo bản năng khởi động lại mấy lần, lăm bằm nói: “Sao lại không tìm được gì thế này?”

Cố Yến lướt mắt qua màn hình, trên mặt không có bao nhiêu kinh ngạc.

Máy thông minh trên ngón tay đột nhiên rung lên, Cố Yến lấy tai

nghe màu trắng từ trong túi áo ra, vừa nhận tin vừa nói với y tá: “Ghi xong chưa?”

Y tá thấy hình như hắn đang bận rộn, cũng không quan tâm đến phần lịch sử trống không kia nữa, gật đầu rồi thoát khỏi giao diện, mỉm cười nói: “Xong rồi, có thể đến chỗ đóng phí để trả tiền.”

“Cảm ơn.” Cố Yến vừa nói, vừa dùng ngón tay gõ vào nút kích hoạt giọng nói: “A lô, Joe?”

“Oa! Cố bận rộn cậu còn có lúc rảnh rồi tiếp tôi!” Người bên kia cười ha ha.

Cố Yến “ừ” một tiếng: “Vì không thấy người điện tới.”

Joe: “Ý cậu là sao, nếu thấy người điện tới thì sao?”

Cố Yến nói: “Từ chối không tiếp.”

Joe: “...Giới cho một tên bận rộn hạng nhất. Tôi gọi cho cậu để xác nhận lần nữa, ngày 5 hôm đó cậu thật sự không tới đảo Yaba sao?”

Cố Yến mở toàn bộ giao diện tin tức liếc nhìn múi giờ của các hành tinh khác nhau, nói: “Không đi, phải ra tòa.”

Joe còn chưa từ bỏ ý định: “Hiếm lắm tôi mới mở tiệc ăn mừng một lần đấy nhé, một ngày quan trọng với tôi như vậy mà cậu nữ nhân tâm không đến sao? Mừng 5 không được thì mừng 4 cũng được mà! Lâu lắm rồi tôi không thấy cậu rồi đấy! Nếu mà không gặp nữa là cậu sẽ mất đi người bạn này cho coi.”

“Mừng 4?” Cố Yến lại nhìn thời khóa biểu trong ngày, còn chưa kịp trả lời, đối phương lại mở miệng:

“Trời má, bên cạnh cậu có nhiều người lắm sao? Ồn thế, cậu đang ở đâu đấy?”

Cố Yến đáp: “Tửu Thành.”

“Cậu đến Tửu Thành làm gì? Hô hấp không khí mới mẻ à?”

Cố Yến: “...”

Hắn suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Nhận một vụ án ở đây, thuận tiện xem một vở kịch.”

Thấy rằng Cố đại luật sư một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều nói về vụ án, Joe cũng không có hứng thú với lần này lắm. Hắn ta tò mò về sau hơn, “Xem kịch gì? Cậu còn có thời gian rảnh đi xem kịch, tôi có nghe lầm không. Ở Tửu Thành có rạp hát bình thường sao? Vở kịch gì?”

“Bộ đồ mới của hoàng đế.”

Joe: “??”

Cố Yến đi tới chỗ thu phí, âm thanh nhắc nhở vang lên một tiếng, cửa sổ trong tay phun ra một đồng thuốc ào ào: “Thuốc của ngài đã xuất kho, mời kiểm tra kĩ lại lần nữa.”

Joe càng mờ mịt: “Thuốc? Không phải cậu đang xem kịch sao? Sao tôi lại nghe thấy âm thanh ở bệnh viện, cậu đi Xuân Đằng à?”

“Ừ.” Cố Yến bình tĩnh nói, “Hoàng đế bị bỏng chân, đi mua cho hắn tí thuốc.”

Joe: “??????”

Cố Yến lấy thuốc, tắt giao diện xem giờ trong máy thông minh đi: “Mùng 3 mùng 4 tôi rảnh buổi chiều, cậu đều ở đảo Yaba?”

Joe vừa nghe, lập tức nói: “Ồ! Dĩ nhiên là ở, tôi ở đảo Yaba ở một tháng nữa mới về. Cứ quyết định như vậy đi, mùng 5 nhiều người, tôi biết cậu cũng lười gặp, mùng 3 cậu tới, không cần lo ăn ở, cậu

chỉ cần đến là được.”

Lúc Cổ Yến trở lại phòng khám, Yên Tuy Chi đã hẹn ngày với bác sĩ kia rồi. Vết bỏng đến mắt cá chân đã được bôi thuốc quần băng mỏng lại, không dễ chạm đất nên chỉ có thể nâng hai chân, nhưng cái này không gây trở ngại cho Yên đại giáo sư ung dung bình tĩnh trò chuyện vui vẻ với người ta chút nào.

Thật giống như cái chân kia không phải là của anh vậy.

Bác sĩ kia cười nói, “Mẹ tôi cũng họ Nguyễn, nói không chừng còn là người một nhà tám trăm năm trước với cậu đấy.”

Tám trăm năm trước không có người làm quen như vậy.

Cổ Yến vào cửa, đặt thuốc lên đùi Yên Tuy Chi, rũ mắt nhìn điện toán quang trong tay bác sĩ.

Yên Tuy Chi đang liếc nhìn những thứ thuốc kia, liền nghe bác sĩ nói: “Chờ một chút, bên y tá bên vừa gửi giao diện thông tin của cậu, đợi tôi ghi chép vào hồ sơ khám bệnh đã.”

Joshua · Dale là một tên đã không nói thì thôi, hễ mở mồm lại như cái chày gỗ, cậu ta giơ cái móng vuốt đang bị băng bó lên, liếc mắt nhìn điện toán quang trong tay bác sĩ, “ồ” một tiếng: “Nhìn anh cũng không dễ đánh lắm, cơ thể cũng tốt lạ thường, chưa từng có ghi chép khám bệnh gì luôn?”

Cậu ta vừa nói vừa dùng một loại ánh mắt “khó tin” quan sát trên dưới Yên Tuy Chi một lát, bĩu môi: “Đúng là gặp quý, tôi còn cho là mình đã ít lắm rồi chứ.”

Bác sĩ vốn cũng không để ý tới điều này, bị con gấu xiếc Joshua nhắc tới mới dừng tay lại: “Ồ — đúng vậy, tôi mới phát hiện, cậu chưa từng có ghi chép khám bệnh nào hết.”

Yên Tuy Chi: “...” Nếu có một sợi dây, anh đã treo ngược cái thẳng

Joshua này lên quát cho mấy cái rồi.

Anh liếc nhìn Cố Yến theo bản năng, chỉ thấy Cố đại luật sư cũng đang cau mày nhìn về phía mình.

Yên Tuy Chi nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt, cười khan một tiếng: “Đừng nói nữa, mấy ngày trước bị ăn trộm theo dõi, trộm một đồng đồ lớn của tôi thì không nói, sợ bị theo dõi nên tôi mới xóa hết các thông tin đi. Lúc tôi làm lại thì vẫn để trống nhiều thứ, cũng không biết là không phải đồng bộ lại sẽ gây ra phiền phức.”

Dù sao bác sĩ cũng không phải làm điều tra, nghe thấy Yên Tuy Chi nói vậy, hiển nhiên đã bị thu hút sự chú ý lên người “tên trộm”, nói: “Tháng 11 cũng gần cuối năm rồi, quả thật đã đến mùa trộm vặt, vẫn nên đề ý một chút, tôi nhìn cậu có vẻ giống sinh viên? Sau khi tốt nghiệp cũng nên chọn một khu phố an toàn mà ở.”

Yên Tuy Chi cười cười, dư quang thấy Cố Yến thu hồi ánh mắt, giống như cũng chấp nhận cách anh giải thích.

Bác sĩ kia nhìn một cái giao diện trống không cũng không quen lắm, lúc viết kết quả chẩn đoán, cứng rắn viết một thành ba, cuối cùng nhìn cũng không còn gai mắt nữa.

Yên Tuy Chi gật đầu cười với hắn một cái, lòng nói bác sĩ này thật sự nên nhận huân chương y đức, giúp bệnh nhân cái cần giúp, nghĩ cho bệnh nhân cái cần nghĩ, quá là biết thông cảm cho người khác.

Bác sĩ điền xong kết quả chẩn đoán, chỉ đồng thuốc trên đùi Yên Tuy Chi rồi nói với Cố Yến: “Dùng thuốc màu đỏ này trước, vết thương trên tay đứa nhỏ này không nặng lắm, bôi hai ngày là được. Chân phải bôi bốn ngày. Sau đó chuyển sang thuốc màu xanh, bôi đến khi không nhìn ra sẹo nữa thì thôi. Một tuần sau quay lại khám, nhưng mà chắc lúc đó sẽ là bác sĩ khác, hôm nay tôi chỉ từ trung tâm đến đây chữa thôi, sáng mai về rồi.”

Yên Tuy Chi: “...” Bác sĩ nhìn tôi nói là được rồi mà.

Bác sĩ dọn dò xong, cười với bọn họ rồi nhấn chuông, dãy số xếp hàng bên ngoài lại chuyển thành số khác.

Ba người cầm thuốc chuẩn bị đi ra cửa, Yên Tuy Chi chống bàn đứng lên, cái chân bị thương hơi dùng lực là đau như bị kim đâm. Trong nháy mắt anh cau mày lại một cái, rồi lại khôi phục lại sắc mặt bình thường, muốn đi ra ngoài như vậy.

Kết quả còn chưa bước đi, đã bị Cố Yến cầm lấy cổ tay.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi sửng sốt, lại khoát tay áo nói: “Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, cũng không phải gãy chân, còn phải đỡ sao?”

“Cái chân này khó dùng lực, cậu định nhảy ra ngoài, hay là khép khiễng ra ngoài?”

Yên Tuy Chi tưởng tượng ra hình ảnh đó một chút, quả thật không dễ coi, rất khó đi sao cho ưu nhã, vì vậy chỉ đành phải nhúu mày, nắm tay Cố Yến mượn lực đi ra ngoài.

Viện trưởng cũng là một viện trưởng thú vị, chân cũng sắp bị luộc chín đến nơi rồi mà còn quan tâm đến việc không thể đi quá xấu xí, vì vậy mỗi bước đi của anh đều rất ổn định, chính là đi rất chậm, nửa ngày mới ra khỏi cửa phòng bệnh.

Bọn họ vừa đi tới cửa, chỉ thấy một bác sĩ tóc xoăn vội vã tới, mang theo cả gió, vạt áo blouse trắng cũng bay lên. Bác sĩ tóc xoăn kia bị bọn Yên Tuy Chi cản một chút ở cửa, nghiêng người đi vào phòng bệnh, “Lâm, bạn sao?”

Bác sĩ tóc xoăn vừa nói, lại như nhớ tới cái gì quay đầu nhìn Yên Tuy Chi một cái, ánh mắt quét qua cái chân bị thương của Yên Tuy Chi, lại dừng trên mặt anh chốc lát.

Cuối cùng, gã thu hồi ánh mắt, nói với bác sĩ chữa cho Yên Tuy Chi:

“Vừa rồi bị bóng trên tầng ba?”

Bác sĩ Lâm gật đầu một cái, “Sao trông anh vội thế?”

“À không, vừa rồi trung tâm...”

...

Yên Tuy Chi phải mất 5 phút mới đến được phòng truyền nước của bệnh viện Xuân Đằng, Joshua · Dale thiếu chút nữa phải quỵ xuống: “Tôi còn có thể bò qua lại hai lần rồi đấy.”

Giáo sư Yên thờ ơ nói: “Thế sao? Vậy cậu bò cho tôi nhìn một chút.”

Joshua · Dale: “...”

Cậu ta nghiêng đầu tiến vào phòng truyền nước, đón em gái Rosi đã truyền nước xong ra, xanh mặt tiếp tục theo Yên Tuy Chi lết ra ngoài cửa bệnh viện.

Lúc ra cửa, Cố Yên lên trước gọi xe.

Yên Tuy Chi đang đợi tài xế, theo bản năng quay đầu nhìn tòa nhà kia một cái.

Có lẽ ánh mắt của con người có bản năng, dù sao liếc mắt một cái anh đã thấy được một người đang đứng bên cửa sổ tầng ba – thiếu niên vừa hất nước sôi vào bọn họ.

Sau đó anh mới nhớ tới, thiếu niên kia là người nhà duy nhất của người bị hại Kitty · Bell, sau khi hất nước sôi đã bị người của cảnh đội lời đi, có lẽ lúc này vừa bị dạy dỗ xong, đang đưa mắt nhìn “thằng cặn bã” trong lòng cậu ta rời đi.

Yên Tuy Chi nhìn hai lần mới quay đầu lại, chỉ thấy Joshua · Dale cũng đang quay đầu về, khí thế tổng sỉ vả người khác vừa rồi cũng biến mất. Cậu ta cúi đầu rũ mắt, sắc mặt rất khó nhìn, có chút âm

trầm lại có chút oan ức.

“Sao vừa nãy anh lại nói với người của cảnh đội là cậu ta bị trượt chân?” Joshua trầm giọng nói.

“Bởi vì vụ án còn chưa xong, không thích hợp để người thân của người bị hại tích tụ nhiều tức giận hơn, đây là bất lợi với việc xét xử.” Yên Tuy Chi nhẹ nhàng nói, tỏ ra không thêm để ý, nhưng ánh mắt trầm tĩnh nhìn hư không phía xa một chút, giống như có chút xuất thần, “Chuyện như vậy chuyện tôi đã thấy rất nhiều, biết xử lý như thế nào thì tốt hơn, cậu còn nhỏ, lần tới... Đừng làm thêm loạn, im miệng là được rồi.”

Joshua · Dale: “...” Cmn còn có lần sau sao?!

-----oOo-----

Chương 18: Chứng cứ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bởi vì bị thương một tay nên cuộc sống của Joshua · Dale trở nên rất bất tiện, nếu như chỉ có một mình cậu ta còn có thể tạm đối phó được, nhưng cố tình lại còn một cô em gái Rosi · Dale cơ thể chưa hồi phục, đúng là cũng có chút nghèo rớt mồng tơi.

Vì để đề phòng thảm kịch hai anh em cùng chết đói trong căn phòng cũ, hai ngày này bọn họ ở tạm trong khách sạn của Yên Tuy Chi và Cố Yến.

Lúc đang bảo lãnh, Joshua · Dale phải chịu rất nhiều hạn chế, ví dụ như không thể tùy tiện rời khỏi thành phố, không thể gặp người bị hại, người làm chứng, để đề phòng làm giả lời khai.

Thậm chí cả người thân của nạn nhân là bà Kitty · Bell, ví dụ như thiếu niên hôm đó hất nước sôi, cậu ta cũng không thể tự tiện đi gặp.

Nhưng cậu ta và luật sư thì không bị hạn chế liên lạc.

Cốc cốc cốc ——

Cửa phòng Yên Tuy Chi vang lên.

Tiếng gõ cửa thô bạo lại ồn ào như vậy, vừa nghe cũng biết là Joshua · Dale.

Yên Tuy Chi ngồi trên ghế sa lon bên cửa sổ, thả lỏng cái chân bị thương, đang chống cằm, khuôn mặt trầm tư nhìn tài liệu vụ án.

Nghe tiếng, anh cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Vào đi.”

Trạng thái này y hệt như lúc anh còn ở trong phòng làm việc của viện trưởng lúc trước vậy.

Cố Yến ngồi đối diện anh đang niêm phong lại một gói bưu kiện, nghe vậy thì dừng tay một lát, nhắc mí mắt lên.

Yên Tuy Chi lại lật một trang, mới chú ý tới ánh mắt của Cố Yến: “Sao thế?”

Nói xong câu này anh mới phản ứng kịp, cười khan một tiếng rồi cầm điều khiển từ xa trên bàn nhấn chốt mở cửa xuống, bổ sung một câu giải thích: “Tôi còn nghĩ mình vẫn còn ở Decama chứ, quên mất phòng của khách sạn này không điều khiển bằng âm thanh.”

Cố Yến lãnh đạm thu hồi ánh mắt, tiếp tục làm nốt đóng bưu kiện trong tay.

Yên đại giáo sư vui mừng trong lòng, may mà mình giải thích cũng coi như tự nhiên.

“Anh gọi tôi đến làm gì?” Joshua · Dale vừa vào cửa liền bắt đầu than phiền, nắm tóc phiền não nói: “Lại muốn hỏi việc làm buổi tối ngày hôm đó à?”

Cậu ta không có mấy thứ như máy thông minh, may sao trong phòng khách sạn có máy truyền tin nội bộ, cho nên Yên Tuy Chi muốn “thăm vấn” tên nhóc này cũng chỉ cần động một ngón tay.

“Cậu nói gì thế? Nếu không thì hỏi cậu cái gì bây giờ?” Yên Tuy Chi buông giao diện thực tế ảo trong tay xuống.

“Chỉ một sự kiện như thế thôi mà hai hôm nay các anh đã hỏi đi hỏi lại 800 lần rồi đấy.” Joshua · Dale rất không tình nguyện, ngay cả bước chân cũng nặng thêm mấy phần.

“Đến đây đi, đừng có vùng vẫy lúc sắp chết, vô dụng thôi.” Yên Tuy Chi chu mỏ vỗ một cái ghế thứ ba, ý bảo cậu ta ngoan ngoãn ngồi

xuống.

Hỏi Joshua những sự kiện xảy ra hôm có án và hướng đi của cậu ta là chuyện mà Cố Yến vẫn làm hai ngày nay.

Căn cứ vào quy định của nghề luật sư liên minh, luật sư ra tòa gặp đương sự nhất định phải có người thứ ba ở đó. Thân phận của người thứ ba không hạn chế, có thể là phụ tá, có thể là thực tập sinh, cũng có thể là luật sư sự vụ. Mục đích ban đầu là để đề phòng một vài luật sư vì muốn thắng án mà sử dụng không ít thủ đoạn bất hợp pháp.

Dĩ nhiên, trên thực tế thì không thể đánh được phát rắm nào.

Bởi vì chân Yên Tuy Chi bị thương, không tiện đi lại, Cố Yến cũng không muốn anh dùng tốc độ đau mắt của rùa bò lết tới lết lui, cho nên địa điểm hỏi Joshua liền được quyết định là phòng của Yên Tuy Chi.

Cố Yến dứt khoát kết thúc đồng bưư kiện trong tay, ngược mắt nhìn Joshua chằm chằm, nói: “Cho dù đã hỏi 800 lần, tôi vẫn cần cậu bảo đảm tất cả những điều cậu nói là thật.”

Joshua hừ một tiếng, trợn trắng mắt giơ tay lên: “Đương nhiên là thật rồi, tôi lừa anh làm gì? Tôi không cướp đồ trong nhà người ta, đã nói không phải tôi làm thì không phải tôi làm.”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút bổ sung nói: “Tôi cần phải nhắc nhở cậu một câu, theo quy định của nghề này, luật sư có trách nhiệm phải giữ bí mật. Chúng tôi có quyền, cũng có nghĩa vụ phải giữ bí mật với những gì cậu nói.”

Giữ bí mật đến mức nào chứ? Cũng như đương sự bị tố cáo là cố ý giết người, cảnh sát chậm chạp không tìm được hung khí gây án. Cho dù đương sự thẳng thắn nói với luật sư đã xử lí hung khí thế nào rồi, luật sư cũng không thể báo những điều này cho cảnh sát biết.

Cái trò chơi này nghe qua cũng rất không phải, càng cực kì tệ hại trong mắt người thường.

Có vài người thực hành quy định này không hề có chướng ngại về trách nhiệm, nhưng có vài người thì từ đầu đến cuối luôn cảm thấy bất an.

Trước kia Yên Tuy Chi cũng từng nói qua với người làm trò đùa này rồi, đây là một quy định ma quỷ, u ám, vi phạm đạo đức đơn giản nhất, khiến người ta chán ghét. Nhưng thực tế thì chỉ có ở dưới sự khống chế của quy định này, ma quỷ mới dám nói ra chân tướng.

Yên Tuy Chi cho Joshua · Dale ăn một viên định tâm hoàn lần thứ 800, chậm rãi nói: “Cho nên —”

“Cho nên hi vọng tôi không cần cố kị, có sao nói vậy, cho dù liên quan đến một vài nội dung rất khốn nạn thì đều được giữ bí mật.” Joshua dùng cái giọng kiêu học thuộc nói trôi chảy lại lời anh, lầu bầu: “Biết rồi, lỗi tại tôi đều nghe đến đóng vảy cả rồi.”

Yên Tuy Chi và Cố Yến người này còn ổn định hơn người kia, cũng đã thấy thái độ không kiên nhẫn này của cậu ta thường xuyên rồi.

“Cho nên từ chiều đến tối ngày 21, cậu đang làm gì?” Yên Tuy Chi đối chiếu với tài liệu đã có của vụ án, hỏi.

“Hôm đó lúc đi làm xảy ra mâu thuẫn với người ta, cho nên bị thương xương gò má, lấy được 100 xi tiền bồi thường, còn rời khỏi công trường trước giờ, lấy được một nửa ngày nghỉ...”

Cậu ta vừa sừng mặt lại lấy được tiền, tâm trạng rất vui vẻ. Không nói được là sa sút tinh thần phiền não nhiều hơn, hay là ngạc nhiên mừng rỡ vì lấy được một khoản tiền nhiều hơn.

Loại mâu thuẫn này cũng khiến bản thân người ta rất khổ sở.

Cậu ta nếm được một miếng máu từ bên gò má, về nhà ngủ một giấc ngắn rồi cất tiền lên phố, đến một tiệm trang sức nhỏ trong ngõ mua một đôi hoa tai trâm châu 68 xi.

Sau đó cậu ta mang đôi bông tai rẻ nhưng cũng được coi là xinh đẹp này đến bên tường rào nhà Kitty · Bell.

“Tại sao lại tốn 68 xi mua đôi hoa tai kia?” Cố Yến hỏi.

Mặc dù vấn đề này đã hỏi đáp rất nhiều, nhưng mỗi lần trả lời, Joshua đều phải yên lặng mất mấy giây.

“...Vì buổi chiều lúc ngủ mơ thấy bà ngoại.” Joshua nói.

“Sao lại mơ thấy bà ngoại?”

“...Ai biết được.”

Có lẽ lúc bị đánh còn đau hơn những vết thương trong quá khứ, hoặc là 100 xi bồi thường kia đột nhiên khiến cậu ta cảm thấy tủi thân lại không có ý nghĩa...

Joshua nằm ngủ một lát lại mơ thấy bà ngoại đã qua đời mấy năm.

Cậu ta mơ thấy mình đang đứng trong phòng bếp chật hẹp, nấu cháo rau cho em gái, bên ngoài mưa to như trút nước, giọt nước trên ngoài hiên đan thành màn.

Bà ngoại đứng tránh mưa dưới mái hiên ngoài phòng bếp, hiên hòa nhìn cậu ta.

Cậu ta mở cửa sổ nói với bà ngoại: “Bên ngoài mưa to lắm, mái hiên không che được đâu, sao bà lại đứng chỗ đó vậy, mau vào nhà đi.”

Bà ngoại sờ vạt áo ẩm ướt, lại nhìn vào trong hai lần mới ôn hòa cười nói: “Không vào đâu, bà chỉ muốn nhìn con một chút thôi.”

Joshua có chút gấp gáp: “Vào đi, mau đi bà, mưa sắp rơi lên người rồi đó.”

Bà ngoại vẫn cười cười, không vào cửa.

Trong mơ không biết vì sao cậu ta lại lo lắng muốn bà ngoại vào nhà như vậy, cũng không biết vì sao lại khổ sở.

Cậu ta giật mình tỉnh lại trong sự đau khổ này, trợn mắt đỏ ngầu nằm trên giường một lúc, rồi sau đó đột nhiên muốn đi mua một đôi hoa tai.

Bởi vì mấy năm trước, lúc bà ngoại còn chưa qua đời đã nói, bà vẫn luôn muốn một đôi.

“Tại sao cậu lại vượt qua hàng rào nhà Kitty · Bell?” Vẫn là Yên Tuy Chi và Cố Yến thay nhau đặt câu hỏi.

“Bởi vì bà ấy ngồi trên ghế có tay vịn, đan khăn dưới ánh đèn, rất giống bà ngoại...” Joshua nói: “Mắt kính giống, động tác cũng giống, toàn bộ mặt nghiêng đều giống.”

Có lúc đột nhiên cậu ta nhớ đến bà ngoại thì sẽ đứng bên tường rào, mượn bóng đêm và hơi nước trên cửa sổ che lại, không nói tiếng nào ngắm một lát.

Hôm đó cậu ta nhất thời kích động mua một đôi hoa tai, lúc về nhà mới nhớ, cậu ta không còn bà ngoại để tặng đôi hoa tai này nữa rồi.

Vì vậy mới mượn bóng đêm đến bên tường rào nhà bà Kitty · Bell, lần này không chỉ nhìn nước, mà lặng lẽ nhảy vào trong sân, treo túi nhung đựng đôi hoa tai trên châu giả lên cạnh cửa.

Ai biết lại trùng hợp đến thế, đêm hôm đó nhà bà Kitty · Bell lại đúng dịp có cướp, hết lần này tới lần khác đôi hoa tai giả đó lại bị gió thổi rơi xuống đất.

Không có những manh mối khác để xác định thân phận, túi vải nhưng đó vừa vụn trở thành tội chứng quan trọng nhất. Trong ngõ hẻm hỗn loạn cũ kỹ, không có máy quay có thể dùng, nhưng cảnh sát điều tra đến cửa hàng bán đôi hoa tai trên châu đó, hỏi quản lí cửa hàng mới biết được rõ quá trình Joshua mua hoa tai.

Về sau nữa, lại tìm được vết bùn dưới đế giày Joshua khẳng định cậu ta có đến nhà Kitty · Bell.

Tóm lại, toàn bộ chứng cứ đều chỉ về Joshua.

“Tôi xác nhận lại lần nữa, cậu ra sân lúc nào?” Cố Yên hỏi,

Joshua: “Chưa tới 7 rưỡi.”

Thời gian xảy ra án cướp bóc là khoảng từ 7 giờ 50 phút đến 8 giờ 10 phút, nếu có thể chứng minh khoảng thời gian này lệch nhau thì tốt.

Đây cũng là cánh cửa đột phá tốt nhất của bọn họ, chỉ cần có thể chứng minh Joshua ra khỏi sân trước lúc đó.

Nhưng hồng bét chính là trong ngõ hẻm không có camera, lúc ấy cũng không có ai ở đó, cũng không có ai làm chứng cho Joshua không có mặt ở đó trong khoảng thời gian kia.

“Nếu như có ảnh thì tốt rồi.” Yên Tuy Chi đan ngón tay lại, có chút hơi tiếc nuối, “Đáng tiếc...”

Mặt Joshua đầy vẻ tuyệt vọng: “Cho nên các anh hỏi 800 lần rồi mà vẫn không có cách phải không?”

-----oOo-----

Chương 19: Chứng cứ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi nghiêm túc nói: “Có.”

Joshua chột cất cao giọng: “Thật sao?!”

“Chẳng qua cần cậu giúp một chuyện trước đã.”

“Giúp cái gì?”

“Nhìn thấy cái tủ màu đen ở cạnh đầu giường không?” Yên Tuy Chi hỏi.

Joshua gật đầu một cái, “Dĩ nhiên, tôi đâu có mù.”

“Bây giờ cậu đi qua đó.”

Joshua nghe vậy có chút không hiểu, cậu ta gãi đầu một cái, vòng qua giường lớn đi tới tủ đầu giường, dùng chân đá cái tủ kia, “Sau đó thì sao? Anh làm gì mà thần thần bí bí như vậy, nói thẳng ra không được sao? Chẳng lẽ trong này có cách của anh?”

Yên Tuy Chi cười gật đầu: “Đúng, bây giờ cậu kéo ngăn kéo ra.”

Joshua: “...Anh có thể nói một lần luôn không, sau đó thì sao?”

Cậu ta cau mày không ngừng lẩm bẩm, nhìn có vẻ rất không nhận được, nhưng vẫn làm theo.

Yên Tuy Chi: “Có nhìn thấy bên trong có gì không?”

Joshua: “Có một cái... Băng keo?”

Yên Tuy Chi cười càng ưu nhã: “Vậy thì đúng rồi, chỉ cần cậu xé hai mẫu xuống, dán miệng mình lại, chúng tôi sẽ có cách.”

Joshua: “...”

Trong một cái chớp mắt như vậy, Joshua tay cũng đưa ra.

Yên Tuy Chi mỉm cười nói: “Lật tung tử đầu giường lên, cậu sẽ mất luật sư.”

“...”

Joshua sạm mặt rút nắm tay về, lại giật giật chân.

“Đá mép giường một cái, hậu quả cũng như vậy.”

“...”

Cậu ta lại cố ghì姆 bắt chân mình lại, suýt nữa thì rút gân, sau đó lại theo thói quen há miệng muốn mắng người.

Một chữ “đm” vừa mới ra.

Yên Tuy Chi lại cười lên.

Lúc này không cần anh nói nữa, Joshua cũng đã tự động im lặng, nuốt mấy âm tiết phía sau xuống.

“Học một biết mười, đúng là thật thông minh mà.” Yên đại giáo sư khen một câu.

Cái tên bị khen kia... Xem sắc mặt là không muốn sống lắm rồi.

Joshua · Dale bực bội mà không làm gì được, tự mình bực mình đến mức đen cả mặt, nặng nề trở về cái ghế lúc đầu, đặt mông ngồi xuống. Cậu ta đóng mở miệng mấy lần, cuối cùng mới phun ra một câu: “Tôi biết các anh có quy định, luật sư luôn phải nghĩ vì lợi ích

của đương sự, anh không thể bắt nạt tôi như vậy.”

Yên Tuy Chi nói: “Cậu còn biết cái này?”

“ ... ”

Joshua cảm thấy lời này có thể tính là công kích người ta.

Cậu ta trợn mắt nhìn Yên Tuy Chi, sau một hồi mới ngừng công kích cú đầu, có chút phiền não đá đá chân mình, lại không làm ra động tĩnh quá lớn.

Yên Tuy Chi nhìn cậu ta, còn muốn há mồm, liền nghe Cố Yên bất thành linh ném một câu ra: “Nếu còn tiếp tục, tôi chỉ sợ không còn đương sự nữa.”

Joshua: “ ... ”

Phải, đương sự bị tức chết rồi còn đâu.

“Không đâu.” Yên Tuy Chi cười một tiếng, nhìn vào mắt Joshua, nở nụ cười nói: “Thật ra thì cậu cũng đâu có tức giận thật, nếu không cậu sẽ không giống cá nóc ngồi đây lòi mắt ra nhìn mà tự ghen đâu, cậu đã sớm lao lên đấm đá, căn bản không cần quan tâm tôi đang nói gì. Cậu thật sự không tức giận là bởi vì có thể phân biệt ai đang trêu chọc cậu, ai mới thật sự mang ác ý ghim cậu.”

Yên Tuy Chi dừng một chút, lại nói: “Thật ra thì cậu rất thông minh, nhưng tính tình lại nhanh hơn đầu óc. Nếu như mắng người ít đi đôi câu, trước khi nổi giận suy nghĩ một chút, giống như bây giờ ấy, vẫn dễ dàng làm cho người ta yêu thích. Huống chi nếu thật sự muốn chèn ép người ta cũng không cần phải dựa vào mấy lời nói thô tục, cậu có nhìn thấy tôi vừa mắng cậu không? Không phải mặt cậu vẫn xanh lè như thường sao?”

Joshua: “ ... ”

Cố Yến: “...”

Câu trước còn nói nghiêm túc như dạy dỗ, nhưng cuối cùng là đang dạy con người ta cái thứ nát bét gì vậy...

Nhưng đúng là Joshua không thể nổi nóng được với anh, chỉ có thể liếc mắt một cái coi như trả lời.

“Sẽ có cách thôi.” Yên Tuy Chi nói, “Chỉ cần cậu không lừa chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ không gạt cậu. Cậu về trước đi, tôi và thầy Cố nghiên cứu thêm một chút.”

“Ừ.” Lần này Joshua · Dale không nói gì thêm nữa, đành hoàng gật đầu một cái, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Lúc cậu ta mở cửa có chút do dự quay đầu muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, buồn bực ra ngoài.

Ngược lại lúc sắp đóng cửa, Cố Yến đột nhiên từ tốn nói một câu: “Sau này đừng treo tường rào nhà người khác, đấy không phải là chuyện tốt.”

Joshua: “Ừ.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Joshua · Dale rời đi. Hai người trong phòng lại không lập tức nói chuyện.

Một phút sau, Cố đại luật sư nhắc mí mắt nhìn về phía đồng hồ điện tử trong phòng khách sạn: “Từ lúc Joshua · Dale vào cửa đến lúc cậu ta ra ngoài, tổng cộng 1 giờ 39 phút, cậu đại khái chiếm 80%, chỉ chừa lại cho tôi 20% thời gian bổ sung.”

Hắn ta vừa nói, đôi mắt động một cái nhìn về phía Yên Tuy Chi, không lạnh không nóng nói: “Nếu không chúng ta đổi một chút, tôi làm thực tập sinh đi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Thói quen thật là đáng sợ, Yên đại giáo sư nuốt chút nữa cười trả lời “Được nha, tôi không có ý kiến gì”, may mà kịp thời kéo khóe miệng xuống.

Anh “ờm” một tiếng, cảm thấy cần phải đổi đề tài một chút, vì vậy theo thói quen cầm cốc cà phê thủy tinh lên, nói: “Lần đầu tiên trực tiếp tham dự vụ án, có chút hưng phấn. Đúng rồi thầy Cố, liên quan tới sự kiện xảy ra mà Joshua · Dale đã miêu tả 800 lần, anh thấy thế nào?”

Có tôn xưng cho đối phương mặt mũi, có việc chính dời đi sự chú ý của đối phương.

Hoàn mỹ.

Nhưng mà cốc cà phê kia của anh còn chưa kịp uống vào miệng, đã bị Cố Yến đưa tay rút đi.

Ngón tay của Cố đại luật sư vuốt dọc theo cốc cà phê, dùng ngón trỏ chỉ anh một cái, lạnh lạnh nói: “Cho cậu một đề nghị, có thể nói lảng sang chuyện khác, nhưng đừng để tay sai chỗ, lấy cà phê của người khác uống.”

Yên Tuy Chi: “...”

“Còn về chuyện đã xảy ra mà đương sự nói —” Cố Yến uống một hớp cà phê, rút ra một tài liệu chứng cứ vừa nhìn vừa nói: “Thầy giáo trước kia của tôi mặc dù ít khi nói lời đứng đắn, nhưng dù sao vẫn có một câu có thể nghe được.”

Yên Tuy Chi cười lạnh một tiếng trong lòng, lòng nói được đấy, còn nói xấu tôi. Đợi sau này đến khi cậu biết được sự thật, sợ rằng cậu chỉ có nước khóc thôi.

Anh duy trì nụ cười khéo léo ôn hòa, hỏi: “Câu nào?” Dĩ nhiên anh biết là câu nào, trên thực tế căn bản anh cũng không muốn hỏi cái

vấn đề đàn độn này đâu, nhưng anh phải giả bộ làm thực tập sinh không có kinh nghiệm gì cơ mà, đơn giản dễ gạt dễ dàng nghi hoặc.

Kinh nghiệm nói cho anh biết, gần như mỗi một thực tập sinh cũng đều từng hỏi vấn đề tương tự, giả bộ một chút đều chính xác không sai.

Cố Yến buông cốc cà phê xuống, nói: “Liên quan tới những điều mà đương sự nói, cậu ta tùy tiện nói một chút, cậu tùy tiện nghe một chút.”

Yên đại giáo sư tiếp tục diễn: “Cho nên ý thầy của anh là Joshua · Dale không nói thật?”

Cố Yến nhìn anh một cái, ánh mắt lại trở về tài liệu chứng cứ một lần nữa, nói: “Câu vừa rồi kia đúng trong tình huống bình thường, nói cho cậu biết chẳng qua là để tránh việc sau này cậu hỏi lại loại vấn đề này.”

Yên Tuy Chi vẫn mỉm cười: “...” Vốn cũng không muốn hỏi đâu.

Cố Yến để mấy trang tài liệu về chứng cứ từ cửa hàng ở giữa hai người, ngón tay vòng quanh giao diện, để chúng hướng về phía Yên Tuy Chi: “Cậu đã xem mấy chứng cứ này chưa? Nếu như Joshua · Dale nói thật, như vậy nội dung mấy tờ này chính là giả. Nếu như mấy tờ này là thật, vậy cậu ta nói láo.”

Dĩ nhiên Yên Tuy Chi đã xem mấy cái này rồi, thứ bên trong đủ để điền vào cả đồng mắt xích chứng cứ, có thể chứng minh Joshua · Dale không chỉ dừng lại bên ngoài cửa phòng Kitty · Bell mà còn vào hẳn trong nhà, chạm vào công cụ gây án vân vân...

Những chứng cứ này đều đến từ phía cảnh sát.

Căn cứ những nội dung này, chuyện xảy ra hôm đó lại là một kiểu khác — khoảng 7 giờ 15 phút, Joshua · Dale leo tường vào nhà bà Kitty · Bell, cậu ta đã quan sát bà cụ này khá lâu, vô cùng quen

thuộc. Cậu ta canh đúng lúc bà lão ngồi trong phòng đan lát, cầm gối dựa trên ghế sa lon ngoài phòng khách và một món đồ trang trí bằng đồng, lặng lẽ tiến vào trong phòng.

Ghế tay dựa của bà Kitty · Bell luôn đưa lưng về phía cửa, bởi vì như vậy để bà dễ hướng mặt vào lò sưởi hơn, ngón tay có thể linh hoạt một chút. Sau khi Joshua · Dale vào phòng, lợi dụng gối dựa che đi âm thanh, dùng vật trang trí bằng đồng đánh vào gáy bà lão.

Khoảng 8 giờ, cháu trai vẫn sống cùng bà lão – Chester – trở về. Joshua · Dale nấp ở chỗ tối trong sân, sau khi Chester vào nhà mới vượt qua tường rào trở lại nhà mình, trong lúc vội vàng bỏ sót đôi hoa tai kia.

Nếu như Joshua nói đúng sự thật, như vậy cảnh sát đã làm giả.

Cố Yến: “Xem cậu tin tưởng cách sát, hay tin cậu ta.”

-----oOo-----

Chương 20: Chứng cứ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yên dừng một lúc rồi ngẩng đầu lên thêm một câu: “Cậu hi vọng tin tưởng bên nào?”

Lời này nghe rất quen tai, khiến Yên Tuy Chi đột nhiên có chút cảm khái.

Rất nhiều năm trước, trong một buổi tọa đàm, địa điểm cũng không phải ở đại học Melz mà là ở một trường đại học lâu đời trong tỉnh hệ Thiên Cầm, cách Decama khoảng hai ngày tàu bay. Yên Tuy Chi dẫn theo mấy giáo sư của học viện pháp luật sang đó làm giảng chính.

Còn sinh viên học viện pháp luật muốn tham gia hay không đều bằng việc tự nguyện, nếu muốn đi có thể đăng kí tại học viện, sau đó đi theo đoàn mà học viện tổ chức.

Buổi tọa đàm kia theo kiểu cởi mở, không hạn chế người nghe, mọi người từ các hệ tỉnh cầu khác nhau, trai gái già trẻ đều có, ngồi đầy ắp giảng đường lớn như vậy.

Mấy vị giáo sư dẫn đi gần như là không tẻ, mang theo một chút tính cách phổ cập khoa học, cũng khá là hài hước. Duy chỉ có một thầy giáo già không hợp đất nên bị bệnh, không có tinh thần gì cả, tốc độ nói cũng chậm.

Lúc ấy là một buổi chiều mùa xuân, người trong giảng đường lại nhiều, rất dễ lười biếng buồn ngủ. Vì vậy đến khi vị thầy giáo già kia nói xong, người trong cả giảng đường đều ngủ hết rồi, chỉ còn lại người ở hai hàng phía trước là vẫn còn để hai mí mắt đánh nhau.

Mà Yên Tuy Chi là người thuyết trình chốt hạ cuối cùng, vận may

cũng tốt, đúng lúc xếp sau thầy giáo già kia.

Anh bước lên bục phát biểu, cười cười quét mắt toàn phòng. Trong lòng thầm nói, hay cho một giang sơn hưng thịnh.

Nhưng anh cũng không ép buộc người khác nghe thói quen thao thao bất tuyệt của mình, không thêm để ý tình cảnh gục hết với nhau này chút nào, thậm chí còn đến gần một sinh viên nửa mơ nửa tỉnh đùa giỡn một câu: “Tôi còn chưa nói được câu nào mà cậu đã gật đầu mười hai cái rồi.”

Vì thế mà một đám sinh viên bên dưới cười âm lên, lúc này đều tỉnh táo lại.

Trong đám người nghe kia lại có một cậu sinh viên trẻ tuổi không hề cười, chỉ nhắc mắt liếc mấy người đang gà gật một cái. Một nửa người hắn ta tắm trong ánh mặt trời ngày xuân, nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng, giống như bạc hà trong cốc thủy tinh.

Điều này khiến hắn ta đặc biệt nổi bật trong đám người.

Sau khi hắn ta thu hồi ánh mắt, lại như có như không nhìn lên khán đài, vừa vắn đối với tầm mắt của Yên Tuy Chi.

Lúc đó tất nhiên Yên đại giáo sư sẽ không để ý đến một trong số những người nghe, cho nên chỉ cong mắt cười một chút, sau đó chính thức nói vào nội dung tiếp theo.

Lúc anh nói đến án lệ đầu tiên, người bên dưới đã tỉnh ngủ hết. Nhưng cũng rất đúng dịp, sinh viên đầu tiên giơ tay muốn đặt câu hỏi lại là người ngồi bên cạnh bạn bạc hà kia.

“Giáo sư, giống như vụ án này, đương sự cho ra chứng cứ ngược lại với bên truy tố thì nên tin ai ạ?”

Khóe miệng Yên Tuy Chi mang theo nụ cười, hỏi cô bé: “Em hi vọng sẽ tin bên nào?”

Sinh viên nữ đó há miệng, giống như ban đầu cảm thấy đây là một vấn đề rất dễ trả lời, nhưng sau khi chần chừ một lúc, ngược lại bắt đầu đắn đo, cuối cùng lắc đầu một cái: “Em không biết...”

Những sinh viên đó lúc đầu ở trong học viện pháp luật đều ôm theo tư tưởng bảo vệ chính nghĩa.

Hi vọng tin tưởng đương sự của mình, vậy đồng nghĩa với việc nghi ngờ tính chính nghĩa của bên truy tố, nếu như ngay cả nơi chính nghĩa nhất như cảnh sát hay viện kiểm sát đều bắt đầu bị nghiêng lệch, việc đó chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều người cảm thấy nản chí và dao động.

Nếu hi vọng tin tưởng bên truy tố, vậy đồng nghĩa với việc đương sự của mình thật sự có tội, mà mình lại phải đứng ở bên người có tội, giúp anh bày mưu tính kế.

Dĩ nhiên Yên Tuy Chi biết nữ sinh kia đang do dự cái gì: “Trên thực tế, thật ra thì vấn đề này cũng không có ý nghĩa với một số luật sư. Tin ai hay không tin ai, đối với bọn họ mà nói là quá đơn giản, bởi vì mỗi ngày bọn họ đều giao tiếp với đủ loại lời nói dối.”

Có một vài đương sự biết cách偷雞撏卵 do muôn hình muôn vẻ để chối tội, cho dù thừa nhận có tội thì cũng sẽ nghĩ đủ cách để tỏ ra mình chẳng phải kẻ xấu, để tranh thủ lấy được một chút sự thông cảm.

Có vài bên truy tố tìm mọi cách để đưa tội phạm vào tù, không tiếc lợi dụng các cách phi pháp để tạo ra chứng cứ, bảo đảm đối phương có tội.

“Dĩ nhiên còn có vài luật sư tự nói dối. Rất nhiều người biết đương sự của mình có tội, nhưng cuối cùng khi bào chữa, bọn họ thường sẽ quên mất điều này.” Yên Tuy Chi nói với nữ sinh kia: “Lâu ngày, bọn họ cũng không muốn em nhắc đến vấn đề này nữa, bởi vì điều này khiến họ khó mà vui vẻ hưởng thụ chiến thắng, mà trong phạm

vi này thì luôn tôn người thắng làm vua.”

Nữ sinh kia trông như thế nào, Yên Tuy Chi đã sớm không còn nhớ rõ. Anh chỉ nhớ lúc đó khuôn mặt cô bé mờ mịt như đưa đám thôi.

Vì vậy anh lại cười nói một câu cuối cùng: “Nhưng mà tôi rất vui khi em hỏi vấn đề này, cũng hi vọng em sẽ nhớ nó, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút, rất có thể em sẽ không có câu trả lời, trong quá trình suy nghĩ cũng không hề vui vẻ, nhưng điều này lại chứng tỏ ước nguyện ban đầu đơn thuần thời sinh viên của em, tôi hi vọng các em có thể giữ nó lâu một chút.”

Đó là trí nhớ duy nhất của Yên Tuy Chi về buổi tọa đàm hôm đó, những chi tiết khác anh đã sớm quên không còn một mống.

Sau đó không bao lâu, đã đến lúc sinh viên năm nhất của đại học Melz chọn thầy hướng dẫn, cái lá bạc hà hôm tọa đàm đó trở thành sinh viên của anh.

Chính là Cố Yến.

Sau đó Cố Yến có hỏi một vấn đề giống như vậy, chỉ là sâu hơn nữ sinh kia một chút thôi.

Đó là một bữa tiệc rượu nho nhỏ của Yên Tuy Chi và sinh viên, là sinh nhật anh hay giáng sinh gì đó thì anh đã không nhớ rõ, chỉ nhớ là mùa đông, bên ngoài tuyết rơi nhẹ. Anh để sinh viên chơi tự do, mình thì cầm một ly rượu lên sân thượng.

Anh vốn muốn đi hưởng thụ cảnh đường phố màu đen bên ngoài sân thượng, ai ngờ trên đó đã có người.

Kẻ chiếm mất chỗ phong thủy đó chính là Cố Yến.

Anh không nhớ rõ vấn đề gì đã đưa tới câu hỏi kia, chỉ nhớ cậu sinh viên vẫn luôn kiêu lời này lạnh nhạt hỏi anh: “Thầy cũng hay suy nghĩ đến vấn đề nên tin tưởng ai này sao?”

Lúc ấy Yên tuy Chi mang theo hơi rượu, lời nói ít hơn ngày thường, giọng điệu cũng lười nhác hơn bình thường, anh xoay ly thủy tinh trong tay nói: “Không.”

Cố Yến: “...”

“Tại sao? Không phải thầy nói hi vọng sau này sinh viên có thể thỉnh thoảng suy nghĩ một chút, giữ lại ước nguyện ban đầu sao?” Lúc Cố Yến hỏi vấn đề này đã hơi cau mày.

Yên Tuy Chi nhớ thời lúc đó Cố Yến còn chưa dễ tức giận như sau này, còn có thể nói đôi câu tốt đẹp, chắc đây là lần đầu tiên hắn ta cau mày trước mặt thầy mình.

“Đó là đề nghị cho người tốt.” Yên Tuy Chi lười biếng, lại có chút thờ ơ. Anh vừa nói quay lại cười một tiếng với Cố Yến, nói: “Tôi thì không phải.”

Thật ra thì những đoạn phim này, rất nhiều năm rồi Yên Tuy Chi không nhớ lại, còn tưởng rằng mình đã sớm quên mất.

Cho tới hôm nay Cố Yến đột nhiên nhắc tới, anh mới phát hiện mình còn nhớ.

Cậu hi vọng tin bên nào?

Lần này Yên Tuy Chi lên mười hai phần tinh thần, không bật thốt lên “tôi không có loại suy nghĩ này” theo thói quen nữa. Anh thử bắt chước suy nghĩ của những sinh viên kia một chút, suy nghĩ ra mấy câu trả lời, chuẩn bị phát huy thật tốt, diễn một lần thật giống.

Ai ngờ Cố Yến căn bản không chờ anh trả lời đã thu dọn những tài liệu chứng cứ kia, nói: “Tự nghĩ đi, tôi đi ra ngoài một chuYên.”

Yên Tuy Chi rất tức: “...” Cmn tôi vất vả lắm mới có kiên nhẫn diễn một lần thì cậu lại không nhìn?

Cố đại luật sư nói chuyện làm việc luôn dứt khoát, nói đi là đi, trong chốc lát trong phòng chỉ còn lại một mình Yên Tuy Chi.

Thật ra chân anh không đau lắm, nhưng đi đứng vẫn không được tự nhiên, cho nên Cố Yến ra ngoài không có ý định dẫn anh theo.

Khi một thực tập sinh không có việc làm, thật sự sẽ rảnh rỗi thành nham.

Nếu như ở luật sở Nam Thập Tự, anh còn có thể lấy án nỏ ra nhìn một chút, ở chỗ này anh muốn làm gì cũng không làm được, chỉ có thể không có chuyện làm mà tựa vào trên ghế phơi nắng một lúc.

Nhưng thật ra loại cảm giác ăn không ngời rồi này đối với anh mà nói thì vô cùng hiếm thấy, vì vậy không qua chốc lát, anh liền yên tâm thoải mái đọc sách.

Chỉ là trong quá trình đọc sách, anh lại không hề tập trung, mấy tờ chứng cứ kia luôn đảo mấy cái trong đầu anh, đây đã là bệnh nghề nghiệp rồi.

Thật ra vụ án này thì không tính là khó, ít nhất không phiền toái như anh biểu hiện trước mặt Joshua · Dale. Nếu như thật sự có nguy tạo chứng cứ, ít như vậy dồn sửa lại một lần, nhất định có thể tìm được rất nhiều chỗ sơ hở có thể đột phá.

Sở dĩ nói khó khăn với Joshua · Dale, chỉ là bởi vì nếu như luật sư biểu hiện quá mức ung dung, đương sự sẽ cảm thấy “Cho dù tôi nói ít đi một chút chi tiết và sự thật, anh vẫn có thể làm được.”

Mà anh muốn nghe lời thật, cực nhiều lời thật.

Anh nghĩ như vậy thì có chút xuất thần, ánh mắt xuyên qua cửa sổ thủy tinh, rơi xuống những căn nhà thấp bé bên dưới.

Ồ?

Nhìn trong chốc lát, hần đột nhiên nảy lên một suy nghĩ.

...

Joshua · Dale đang ngồi trên thảm trong phòng khách sạn, cúi thấp đầu ngăn người, em gái Rosi · Dale đã khôi phục hơn nửa, đang ngồi xếp bằng ở phía đối diện, đôi mắt đen linh lợi đảo một vòng nhìn cậu ta.

Một lát sau nó mới chạm vào chân Joshua, nhỏ giọng nói: “Anh, em đói.”

Mới vừa nói xong, bụng của nó liền phối hợp kêu một tiếng.

Joshua ngẩng đầu lên từ trong tinh thần sa sút, nặn ra một nụ cười với nó, “Đói sao? Được, chờ anh xuống dưới mua ít đồ ăn.”

“Hôm nay ngoại trừ bánh mì, em có thể muốn nhiều hơn một cái kẹo không?” Rosi hỏi.

Joshua không chút nghĩ ngợi đáp ứng: “Được, kẹo. Bánh mì có, kẹo cũng có, yên tâm.”

Cậu ta vừa nói, có chút mỗi một đứng lên, thuận tay xoa đầu của em gái.

Rosi móc ra một gói giấy bọc được lau sạch từ trong túi, “Em có thể ăn cái kẹo như thế này không?”

Joshua cầm gói giấy, nhìn chữ phía trên: “Socola? Cái này anh chưa từng thấy, em lấy đâu ra?”

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa.

Joshua vụng về dùng điều khiển từ xa mở cửa, chỉ thấy Yên Tuy Chi tựa vào cạnh cửa cười một tiếng mới hai anh em: “Rosi? Nhóc con

xinh đẹp, nói anh nghe nhóc có đói không?”

Rosi · Dale lập tức chỉ anh, nói với Joshua: “Kẹo là anh này cho.”

Joshua: “...” Anh cái rắm!

Rosi · Dale lại quay đầu nói với Yên Tuy Chi: “Đói!”

Yên Tuy Chi hất cằm lên một chút, “Mặc áo khoác vào, dẫn em đi ăn thịt cừu.”

Rosi · Dale đứng lên, liếm môi một cái, “Ăn ngon không?”

Joshua: “...”

Cậu ta sờ hộp điều khiển từ xa, cực kì muốn đóng cửa. Cậu ta cũng rất buồn bực, vị luật sư thực tập này uống lộn thuốc sao, đột nhiên lại muốn dẫn bọn họ đi ra ngoài ăn thịt cừu?

Hơn nữa lúc này mới là ba giờ chiều, ăn thịt cừu cái gì?

-----oOo-----

Chương 21: Chứng cứ (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Sao đột nhiên lại muốn kéo chúng tôi đi ra ngoài ăn? Tôi không có nhiều tiền, không ăn nổi cái đó.” Joshua vỗ túi mình một cái, cậu ta không có thứ đồ chơi như máy thông minh, cũng không có thẻ tài sản, dùng loại tiền mặt gần như không thấy được ở Decama.

Ai ngờ Yến Tuy Chi lắc đầu một cái, cười híp mắt nói: “Không có cửa đâu, chỉ có Rosi em gái cậu thôi, không dẫn cậu theo.”

Joshua: “...”

Mặt cậu ta cũng đỏ lên, nói không rõ là lúng túng hay là tức giận.

Cậu ta nín nửa ngày mới nặn ra một câu: “VẬY anh không thể nói rõ được à? Huống chi tại sao phải để anh dẫn một mình em gái tôi ra ngoài chứ?”

Yến Tuy Chi nói: “Tôi vừa nói rồi mà, vừa vào cửa đã hỏi cô bé luôn rồi. Cậu đỏ mặt cái gì? Ai... Tên tiểu quỷ này, tôi không phải cố ý làm cậu tức giận. Tôi chỉ muốn làm chuyện không thích hợp có cậu ở đó.”

Màu đỏ trên mặt Joshua từ từ tuột đi xuống, “à” một tiếng, gật đầu nói: “VẬY anh cứ đi đi, kéo em gái tôi theo làm gì? Tôi...”

Cậu ta dừng một chút, thấp giọng nói: “Tôi cũng không có tiền mua thịt cừu cho nó, không trả được anh.”

Yến Tuy Chi ở cửa nhìn cậu ta một hồi, đột nhiên hỏi một vấn đề rất kỳ quái: “Em gái Rosi của cậu có biết nhà mình không?”

Joshua: “... Nó mới 8 tuổi.” Anh đừng có công kích người không

muốn thân thiết rồi lại quay sang công kích em gái tôi được không?

Yến Tuy Chi cười: “Tôi biết chứ, ý tôi là nếu như xét từ góc độ không giống bình thường, cô bé có thể nhận ra nhà cậu không?”

“Có thể, nó rất giỏi tìm đường!” Joshua còn thật sự tự hào.

“Vậy là được rồi, tôi dẫn cô bé đi là hi vọng cô bé có thể giúp tôi bận một chút.” Yến Tuy Chi nói, “Còn thịt cừu là tiền công.”

Joshua do dự một chút, vỗ đầu Rosi: “Vậy em đi đi.”

Rosi nhéo ngón tay, còn có chút chần chừ, cô bé nhỏ giọng lầu bầu nói: “Anh không ăn sao?”

“Tay anh bị thương, không tiện ăn.” Joshua quơ quơ tay mình, vết bỏng ở mu bàn tay đã đỡ hơn, chẳng qua màu sắc nhìn rất dọa người.

“Vậy em cũng không đói bụng.” Rosi nói.

Mới vừa nói xong, bụng của nó liền hết sức không phối hợp lại kêu một tiếng.

Rosi yên lặng cúi đầu ôm bụng, cứ như làm thế là có thể che đi âm thanh.

Joshua: “...”

Yến Tuy Chi: “Cô gái nhỏ nhà cậu thật biết điều.”

Anh đi vào phòng, khom người xuống trước mặt Rosi, cong mắt nói: “Anh cần em giúp một chuyện, em đồng ý không? Nhất định buổi tối sẽ về.”

Cô bé Rosi · Dale ngửa mặt nhìn mắt anh, ý chí bắt đầu dao động.

Joshua không nhìn nổi, “Được rồi em đi đi, giúp anh ta cũng là giúp anh một việc.”

Ánh mắt Rosi sáng lên, “Có thật không?”

“Đúng, không sai.”

Cũng không lâu lắm, Yến Tuy Chi dẫn Rosi · Dale tới phố Song Nguyệt.

Trên đường người đến người đi, ngược lại rất náo nhiệt, nhưng phần lớn đều vội vã, không hề dừng lại ở chỗ này. Bọn họ luôn đi dọc theo bên đường, nhanh chóng xuyên qua con đường này, quẹo vào trong khu dân cư thấp bé.

Rõ ràng cách rất gần, nhưng giống như là hai thế giới hoàn toàn tách rời.

Bất hòa xảy ra trong khu dân cư không ảnh hưởng chút nào với con đường này, thậm chí ngay cả người đàm luận cũng không có.

Yến Tuy Chi dẫn Rosi · Dale lên trên một tòa nhà, đi thẳng đến nhà hàng cuối tầng.

Lần trước anh và Cố Yến ở đây ăn thịt cừu và súp.

À không đúng, chỉ có anh thôi, Cố Yến thì gọi một đồng đồ khiến anh phát thèm.

Lần này anh vẫn chọn một chỗ dựa vào cửa sổ ngồi xuống, mới vừa ngồi yên, một người phục vụ liền bê mâm tới.

“Xin lỗi tiên sinh, muốn gọi món ăn cần đợi thêm 10 phút.”

Yến Tuy Chi gạt đầu một cái, “Không sao.”

Dẫu sao ba giờ cũng là giờ khá khó xử, có thể chọn món ăn đã rất

tốt rồi.

Người phục vụ đặt hai ly nước trước mặt Yến Tuy Chi và Rosi, lại đặt hai món điểm tâm ngọt và một đĩa kẹo xuống, chắc là thấy có trẻ nít, “Đây là miễn phí. “

Yến Tuy Chi: “Cám ơn.”

Anh nói là có chuyện tới nơi này, nhưng thực tế cũng có chút dối. Ở khách sạn làm gì cũng phải qua mí mắt Cố Yến, sau khi từ đùì có thêm một mảng vết bỏng lớn, bạn học Cố này liền bắt đầu nhúng tay vào thực đơn của anh.

Mỗi lần khách sạn đưa đồ ăn là anh lại phát hiện nội dung bị đổi, món được đổi tuy đắt hơn, nhưng mà... nhạt muốn chết.

Anh ăn cỏ hai ngày rưỡi, quyết định thừa dịp Cố Yến không có ở đây, đi ra cho mình một chút bồi thường.

“Em có thể ăn không?” Rosi chỉ chỉ đồ trên bàn.

Yến Tuy Chi: “Dĩ nhiên có thể.”

Cô bé do dự giữa bánh ngọt vào kẹo ở hồi lâu, đưa tay lấy một viên kẹo.

Loại kéo đó chính là dùng để dỗ trẻ con, mỗi viên kẹo đều được gói rất đẹp. Người trưởng thành có lẽ nhìn sẽ cảm thấy quá phóng đại, hơn nữa có thể chẳng qua nhìn đẹp mắt nhưng ăn lại không ngon, nhưng tiểu quỷ luôn rất thích.

Rosi chọn một viên kẹo màu xanh nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa nhìn chằm chằm Yến Tuy Chi hỏi: “Anh cũng đói?”

Yến Tuy Chi uống ly nước làm ấm dạ dày trước, lúc này mới ăn một miếng bánh, “Ừ.”

“Anh nói, người lớn không đói bụng.” Rosi lại nói.

Yến Tuy Chi phát hiện hình như cô bé này nói chuyện có chút vấn đề, giữa các câu không nối nhau lắm, đứt quãng, không lớn như những tiểu quỷ 7, 8 tuổi mà anh gặp trước đây, những tiểu quỷ kia luôn có thể lải nhải lải nhải bởi vì cho nên sau đó hơn nữa, đến nỗi anh nhức hết cả đầu.

Có lẽ bởi vì những tiểu quỷ kia đang đi học, có người dạy dỗ. Mà Rosi chỉ có Joshua.

Yến Tuy Chi cười một tiếng với cô bé: “Anh dễ dàng đói, cũng thích ăn kẹo.”

Bây giờ mỗi bữa anh đều ăn rất ít, phân bố lượng ăn mỗi ngày trong năm khoảng thời gian, thỉnh thoảng còn phải ăn chút đồ ngọt để tránh đau đầu.

Rosi vừa nghe người lớn cũng giống như mình, nhất thời thân thiết với anh một ít, cảm thấy như có bạn. Nó chọn một viên màu xanh dương trong đĩa đưa cho Yến Tuy Chi.

“Cám ơn.” Yến Tuy Chi vừa nói quay đầu nhìn qua cửa sổ lướt qua dãy nhà thấp bé bên dưới, những căn phòng kia nhìn không khác nhau lắm, rất khó phân biệt ra đâu là nhà ai. “Rosi, đến nhìn giúp anh một cái, nhà em ở đâu?”

Rosi nằm ở trên cửa sổ nhìn một hồi, chỉ một trong đó nói: “Cái đó.”

“Cái đó là cái nào?”

“Có một cái thùng.” Rosi nói.

Yến Tuy Chi nhìn theo ngón tay cô bé, phân biệt nửa ngày, rốt cuộc tìm được căn phòng kia trong một đồng đồ chật chội, có một đồng thùng xám xịt nghiêng ngả ở một bên.

Có thể nhận ra nhà của Joshua là căn nhà kia, đương nhiên nhà của Kitty · Bell cũng không khó tìm.

Chỉ là từ vị trí bọn họ ngồi nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy nóc nhà của Kitty · Bell, bộ phận phía dưới đều bị tường chống gió của nhà trước mặt cùng với một đồng ván gỗ thẳng đứng chất đống chặn lại.

Yến Tuy Chi suy nghĩ một chút rồi đứng lên, từ góc độ anh đứng cũng chỉ có thể nhìn thấy hơn nửa nóc nhà của nhà Kitty · Bell, không nhìn thấy cái cửa sổ thông vào trong phòng.

Nhưng mà...

Anh ngẩng đầu nhìn về phía mấy cái camera trên nóc nhà hàng, có một cái rất gần với cửa sổ sát đất, nếu như là camera vòng tròn, như vậy có thể thu được hết tình hình ngoài cửa sổ, chỉ là chắc hẳn nhà hàng sẽ không để ý đến điều đó.

Nhưng nóc nhà hàng này không tính là cao, từ góc độ của cái camera đó, không biết có thể thu được đến chỗ cửa sổ của Kitty · Bell không.

“Tiên sinh sao vậy?” Người phục vụ thấy anh đứng lên, hỏi một câu.

“À, không sao, có thể chọn món chưa?” Yến Tuy Chi nói.

“Xin lỗi, cần đợi thêm khoảng 3 phút nữa, máy móc bên này có chút trục trặc, rất nhanh là tốt rồi.”

“Được.”

Luật sư ở đây muốn tìm chứng cứ thì phải đi xin phép trước, chạy một chương trình, nhưng quy trình này rất nhanh, cùng ngày là có thể thông qua. Tìm được chứng cứ mới cũng không thể tùy tiện vén tay áo xử lý, phải gọi công chứng viên.

Yến Tuy Chi suy tính một chút, mở ra toàn bộ giao diện tin tức của

máy thông minh.

Nhưng mà anh còn chưa làm cái gì, đã nhận được một cái thông báo rồi.

Anh mở tin ra ——

Hồ sơ bạn xin sao chép lại ở bên ngoài đã được đưa vào chương trình, nếu như thông qua, sẽ mở ra quyền chấm bài thi thông qua những thiết bị khác của bạn.

Người mượn đọc: Nguyễn Dã

Người đại diện: Cố Yến

Yến Tuy Chi: “???”

Anh suy nghĩ một chút, trực tiếp dùng số liên lạc nội bộ gửi cho Cố Yến.

Mặc dù Cố Yến đi ra ngoài làm việc, nhưng trả lời rất nhanh, không qua mấy giây, ngón tay Yến Tuy Chi liên rung một chút ——

[Cần cậu sửa lại hồ sơ 5 năm, xin thông qua là có thể gửi đến máy thông minh của cậu, miễn cho cậu không có việc làm ở khách sạn mà vẫn cầm trợ cấp.]

Yến Tuy Chi: “...”

Nói ai cầm trợ cấp? Một chút tiền còn chưa thấy đâu.

Nhưng mà hành động này của Cố Yến ngược lại đã đi sâu vào lòng anh, nếu như xin thông qua được, há chẳng phải lúc nào cũng có thể xem hồ sơ án nổ kia sao? Vậy thì thật là không thể tốt hơn nữa.

Rất nhanh Cố Yến lại gửi thêm một tin nữa.

[Hai ngày này không cần cậu ra ngoài, tiếp tục sửa lại hồ sơ là được.

Nhìn đến đây, Yến Tuy Chi hiếm thấy đàn ông trả lời:

[Không thành vấn đề, tôi sẽ đoan đoan chính chính ngồi trong khách sạn chờ hồ sơ gửi tới.]

[Ừ.]

Ai ngờ đoạn đối thoại này vừa qua không đến hai phút, cửa nhà hàng lại mở ra, một bóng người vào cửa.

Người phục vụ nói theo điều kiện phản xạ: “Hoan nghênh đến chơi, mời tiên sinh vào bên trong.”

Còn có ai cũng không bình thường ba giờ đến ăn cơm nữa vậy?

Yến Tuy Chi lơ đãng liếc mắt một cái sang bên kia, lúc này liền giơ tay lên che kín nửa bên mặt...

Thật đúng dịp nha, bạn học Cố.

-----oOo-----

Chương 22: Chứng cứ (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Rosi · Dale liếm mép, đổi vị trí của viên kẹo rồi nháy đôi mắt đen hai cái nhìn Yên Tuy Chi, thấp giọng nói: “Sao thế?”

Giọng nói của Yên Tuy Chi còn thấp hơn cô bé: “Mặt đau.”

Rosi · Dale cong mắt hì hì.

Yên Tuy Chi: “...” Nhóc thật đúng là một thiên sứ nhỏ.

Tiếng cười hi hi của thiên sứ nhỏ Rosi đã thành công đưa tới sự chú ý của người nào đó.

Lúc Yên Tuy Chi che nửa gương mặt yên lặng nhìn về phía cửa sổ sát đất, giọng nói của Cố Yến vang lên ở một bên: “Bùm mặt là tôi không nhìn thấy?”

Nhỡ may thì sao?

Sắc mặt Yên Tuy Chi biến đổi mấy lần, cuối cùng ho khan một tiếng, để tay xuống.

Rosi chủ động dịch vào bên trong một chút, để chừa lại hơn nửa cái ghế sa lon. Cô bé này rất sợ người lạ, nhưng từ viên socola lần trước và hai ngày sống chung đã khiến cho nó dần quen thuộc với hai người, gần như có thể gọi là thân thiết.

“Cám ơn.” Ngược lại Cố đại luật sư rất lễ phép với cô bé này.

Hắn ta ngồi xuống, gương mặt nhìn về phía Yên Tuy Chi, giọng đặc biệt mặn: “Đoan đoan chính chính ngồi ở khách sạn chờ hồ sơ, cậu định tối nay đổi tới ở nơi này?”

Yên Tuy Chi: “...”

Đến gần là đã mang theo vẻ mặt có hại, thật là một học sinh giỏi tôn sư trọng đạo.

Yên đại giáo sư không biết xấu hổ nói: “Ít nhất có một nửa là thật.”

Cố Yến vận mi: “?”

“Đoan đoan chính chính ngồi.” Yên Tuy Chi, “Đến đây thì là thật, chẳng qua là địa điểm có khác một chút.”

“...” Cố Yến trả lời bằng một tiếng cười nhạt.

Yên Tuy Chi nhú mày không lên tiếng. Dẫu sao mới nói lão đã bị phơi bày, cũng có chút đuối lý.

Ngón tay anh động một cái, vừa vặn chạm đến viên kẹo còn ở trong lòng bàn tay mình, đây là Rosi đưa cho anh hồi nãy, còn chưa kịp ăn.

Vì vậy, Yên đại giáo sư đặc biệt biết dỗ người rất nhanh trí nhét viên kẹo màu xanh vào trong tay Cố đại luật sư. Lại vì tỏ ra tự nhiên mà mình cũng đưa tay ra lấy một viên, nói: “Ăn một viên kẹo trước đi đã, ngọt miệng rồi nói tiếp.”

Cố Yến: “...”

“Được rồi, đừng lạnh mặt mà.” Yên Tuy Chi nói, “Tôi chỉ tới nơi này tìm chứng cứ quan trọng thôi, thuận tiện ăn một chút gì đó, quả thực đói bụng đến choáng cả đầu.”

Anh vừa nói vừa bóc viên kẹo trong tay mình, thuận miệng hỏi Rosi một câu: “Kẹo ngon không?”

Rosi gật đầu một cái, sau đó đưa lưỡi ra cho anh xem.

Một cái... lưỡi màu xanh.

Yên Tuy Chi: "..."

Kẹo này nhuộm màu có chút lợi hại đấy...

Anh yên lặng gói kĩ lại viên kẹo vừa bóc, ngón tay do dự trước mặt Cố Yến một chút, cuối cùng vẫn kín đáo đưa kẹo cho Rosi, "Trở về chia se cho anh nhóc một chút."

Cố Yến: "..."

"Cho nên sao anh lại đến đây?" Yên Tuy Chi uống một hớp nước ấm.

Cố Yến: "Tìm chứng cứ quan trọng."

Lí do này không hề khác câu Yên Tuy Chi vừa nói một chữ nào cả, mặc dù đây nhất định là lời thật, nhưng từ trong miệng Cố Yến nói ra liền có chút sỗ vả người một cách khó hiểu. Khá may là Yên Tuy Chi hoàn toàn chịu được.

Anh vểnh mép: "Vậy xem ra nghĩ giống nhau rồi, anh muốn tìm cái gì?"

Cố Yến nhìn camera trên đỉnh đầu một cái.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, cười nói: "Vừa vặn, cũng tiết kiệm thời gian tôi tìm anh. Cho nên trước khi anh ra cửa đã xin phép chưa đấy?"

"Có người nhìn chăm chăm thì bọn họ mới làm thủ tục nhanh hơn được." Cố Yến nói: "Đã xin được rồi, tôi cũng đã hẹn công chứng viên, sau khi anh ta xử lí xong một chuyện khác rồi sẽ tới đây—"

Hắn ta liếc nhìn đồng hồ treo trên tường nhà hàng rồi nói tiếp: "Hẹn

4 giờ, bây giờ còn 40 phút.”

Người phục vụ cầm menu đến rất đúng lúc: “Để các vị đợi lâu rồi, bây giờ có thể chọn món ăn, ba vị muốn ăn gì?”

Cố Yến nhìn về phía Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi: “...” Tôi muốn ăn thịt cừu.

Cố Yến không cần nghe cũng biết anh đang suy nghĩ gì, lúc này mặt đầy lạnh lùng nói: “Cúi đầu nhìn chân của cậu một cái rồi hăng gọi.”

Yên Tuy Chi: “Thịt cừu, món hầm vỏ bọ, hai phần, cảm ơn.”

Cố Yến: “...”

“Có hai ngày ăn cỏ làm nền tảng, ăn một chút thịt cừu cũng không đến nổi nhiễm trùng đâu.” Yên Tuy Chi cười nói, “Ngày mai tôi sẽ tiếp tục ngoan ngoãn ăn cỏ, được chưa?”

Lúc này gọi món ăn ngay trước mặt, cũng không có chủ khách sạn xui xẻo len lén mách lẻo kia, Cố Yến cũng không nỡ làm mất mặt người khác, cho nên rốt cuộc Yên Tuy Chi đã được như ý.

Người phục vụ đáp một tiếng, ôm menu đi.

Đám người trở lại sau quầy ba, Cố Yến mới quăng ra một câu: “Chân sừng thì đừng kêu.”

Yên Tuy Chi: “Yên tâm đi.”

Giá cả ở Tửu Thành đối với Yên đại giáo sư trước đây mà nói là không hề cao, hoàn toàn không thể so với Decama, nhưng hai phần thịt cừu và món hầm này đã tiêu của anh không ít tiền. Con số trong thẻ tài sản lập tức lại sụt đi một đoạn.

Nhưng bởi vì thoát khỏi bóng mờ tâm lý của việc ăn cỏ cho nên lúc

Yên Tuy Chi thấy con số kia cũng chỉ kéo khoe miệng một cái thôi.

Anh thu hồi toàn bộ giao diện, ngẩng đầu một cái liền đụng phải ánh mắt của Cố Yến.

“Số còn lại đẹp mắt không?”

Yên Tuy Chi cười: “Xấu hoắc. Nhưng cũng chơi vui mà.”

Anh vừa nói vừa tùy ý nhấc cầm hương ra ngoài cửa sổ: “Đời người rất khó đoán trước, nhờ may mắn lát nữa tôi xuống tầng bắt ngờ bị tai nạn chết người thì sao? Vậy bây giờ phải ăn một bữa ăn cuối cùng, muốn ăn thịt cừu còn không được nữa thì chẳng phải vô cùng đáng tiếc sao?”

“...”

Cô bé Rosi · Dale ra đời không lâu, lúc này bị cái đoạn “tìm lí do cho việc tiêu tiền để ăn vớ vẩn” này của anh làm cho rung động, ngậm kẹo một lát không lên tiếng. Trầm tư một lúc mới vội vàng ăn bánh ngọt.

Yên Tuy Chi vốn tưởng rằng Cố Yến nghe xong câu thuận miệng nói bậy này sẽ tổng sỉ vả anh đôi câu, sau đó không có biện pháp bắt anh nên làm gì thì làm cái đó.

Ai ngờ trong quá trình Cố Yến nghe anh nói liều chỉ híp mắt bàng hoàng mấy giây, sau đó lại phục hồi tinh thần, cho đến khi hấn ăn xong cũng không hề phun độc gì hết.

“Ăn no rồi?” Cố Yến rũ mắt uống hai hớp nước ấm, lúc này mới lên tiếng hỏi một câu.

Hiếm thấy không bị sỉ vả, Yên Tuy Chi lại có chút không thích ứng. Trong lòng anh nói vị bạn học này cậu uống nước hay là thuốc mê vậy? Sao uống được hai hớp đã có tác dụng như vậy rồi?

Anh sửng sốt một chút, mới gật đầu nói: “Ừ.”

Lúc người phục vụ đến dọn bàn thì vừa đúng lúc công chứng viên mở cửa bước vào, đồng hồ chỉ thời gian của Tửu Thành trên tường cũng vừa chỉ 4 giờ, không sớm không muộn.

“Chào anh, Cố luật sư? Tôi là Julian · Gower.”

“Chào anh.” Cố Yến chỉ Yên Tuy Chi, “Đây là luật sư thực tập của tôi, Nguyễn Dã.”

Ông chủ quán ăn đã được mời ra rất nhanh, sau khi nói chuyện với họ một lúc mới hiểu được ý đồ của bọn Yên Tuy Chi.

“Camera? Đúng là camera xoay vòng.” Ông chủ nói, “Tôi cũng đã nghe qua về vụ án cướp bóc đó rồi. hình như xảy ra ở khu lều trại kia đúng không? Nếu như có thể giúp thì tất nhiên tôi rất tình nguyện.”

“Trước có cảnh sát đã tới chưa?” Cố Yến hỏi.

Ông chủ dẫn bọn họ vào phòng giám sát, “Không có, tất nhiên không có. Nếu không vừa rồi tôi cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.”

Trong phòng giám sát có một chàng trai trẻ tuổi, thấy ông chủ đi vào liền đứng lên, lại bị Yên Tuy Chi cười cười kéo trở lại ghế ngồi, “Không cần khách khí như vậy.”

“Cho bọn họ xem camera vào đêm 23.” Ông chủ dặn dò.

Thanh niên này làm việc rất nhanh, lát sau đã tìm được, phút chốc một màn hình với nhiều góc quay khác nhau đã hiện ra trong phòng. Mọi người nhìn một cái liền tìm được cái quay về cửa sổ kia.

Tốc độ được trực tiếp kéo đến 7 giờ tối.

Nhất thời màn hình kia biến thành một màu đen.

Mọi người: “...”

Ông chủ cười khan hai tiếng, “Cái camera này cũng lâu đời rồi, nên hình ảnh có chút tối.”

Đây là có chút tối của ông đấy sao? Cái tối này của ông giống như là bị trục trặc đèn sì sì ấy chứ...

Nhưng mà chủ yếu cũng là do buổi tối mùa đông ở Tửu Thành đến quá sớm, ngay cả đèn đường ở trong ngõ hẻm cũng rất ít, phần lớn đều bị hỏng, số còn lại có thể sử dụng thì cũng rất mờ, có thể chiếu sáng được trong phạm vi một mét đã là không tệ rồi.

Không khéo chính là, gần nhà Joshua và Kitty · Bell lại không hề có một ngọn đèn đường nào có thể sử dụng.

-----oOo-----

Chương 23: Chứng cứ (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy người chịu đựng màn hình đen sì một lát.

Ông chủ hỏi thanh niên trong phòng giám sát: “Bình thường cậu có chú ý đến chỗ này không thể? Nó vẫn đen như vậy à?”

Thanh niên có chút lúng túng: “Ờ... Bởi vì chỗ kia không phải của nhà hàng nên cháu cũng không chú ý.”

Thật ra cho dù là máy quay trong tiệm thì không phải lúc nào hẳn ta cũng nhìn chăm chăm, tuy nói camera là để phòng ngừa một chút phiền toái, nhưng dù sao nhà hàng này cũng được mở ở đây, phần lớn người tới ăn đều là những người tương đối giữ thể diện, cũng sẽ không gây ra chuyện gì cả.

Đến 7 giờ 34 phút, vị trí nhà Kitty · Bell đột nhiên xuất hiện ánh đèn.

Chỉ là ánh đèn đó thoáng một cái thoáng một cái, giống như là chậm rãi xê dịch theo bước chân.

“Đây là... đèn pin khẩn cấp?” Cậu trai giật giật ngón tay, phóng to hình ảnh lên.

Từ góc độ của máy thu hình, vị trí cũng có chút bất tiện, có thể quay được đến giữa cửa sổ nhà Kitty · Bell nhưng chỉ có hơn nửa phần, phía dưới vẫn bị bức tường và những tấm ván chất đống ngăn cản. Xuyên qua hình ảnh phóng to, mọi người miễn cưỡng có thể thấy một bóng người đang cầm đèn pin khẩn cấp, đi từ căn phòng nào đó đến gần cửa sổ.

Từ động tác và dáng người, hẳn là bà Kitty · Bell rồi.

Bà ấy đứng xa một chút, mọi người còn có thể xuyên qua hơn nửa cái cửa sổ nhìn thấy bóng người bà và đèn pin. Đầu tiên là chân, sau đó là nửa người trên, sau đó là bả vai và mặt...

Chờ đến lúc bà ấy đi tới bên cửa sổ, mọi người ngược lại không nhìn thấy gì nữa=σ.

“Con mẹ nó, bức tường và đồng ván này thật cản trở!” Cậu trai này còn kích động hơn cả luật sư.

Yên Tuy Chi vỗ vai cậu ta một cái, “Bình tĩnh chút.”

Loại thời điểm quan trọng này mà mắt mắt xích chứng cứ, anh cũng đã gặp nhiều, hình ảnh này đã được coi là không tệ rồi, nào có cái gì vừa thấy là có thể chứng minh hết tất cả đâu.

Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng xuyên qua ánh sáng dao động thì có thể đưa ra vài suy đoán đại khái——

Hình như bà lão chỉnh chột điện xuống thấp một ít, làm chút gì đó, sau đó đèn trong nhà bật lên.

“Có đèn sao? Tôi còn tưởng rằng đường điện nhà bà ấy trục trặc hay đèn hỏng rồi chứ.” Người nói lúc này chính là ông chủ, “Dẫu sao cái nhà kia còn lớn tuổi hơn cả tôi mà.”

Công chứng viên Julian · Gower mỗi ngày tiếp xúc còn nhiều chuyện hơn cả ông chủ nghĩ, anh ta nói: “Nơi này có rất nhiều người vì muốn tiết kiệm mà chưa tối thì nhất định không bật đèn. Nhưng mà bà lão này có thói quen thế nào thì cũng không biết, chẳng qua là suy đoán thôi.”

Lại một lát sau, cửa sổ thủy tinh kia liền có một tầng hơi nước mỏng.

“Bà lão mở lò sưởi.”

Trong tài liệu vụ án đã nói qua, bà Kitty · Bell thích đan lát, ban ngày

có mặt trời sẽ ngồi ở dựa vào cửa sổ, buổi tối thì ngồi dựa vào lò sưởi, vừa để làm ấm ngón tay vừa để đan.

Lò sưởi đối với bà lão mà nói là đồ tốt, có thể khiến ngón tay của bà linh hoạt hơn. Nhưng đối với mấy người đang xem mà nói là quá không thân thiện rồi.

Bởi vì sau khi hơi nước xuất hiện trên kính thì chẳng còn nhìn rõ thứ gì trong phòng nữa, chỉ có thể thấy được ánh sáng mờ mờ và những đường nét mơ hồ.

Người trong những căn nhà thấp bé kia luôn rất tiết kiệm nhiên liệu, đa số ánh đèn đều vàng mà tối. Ánh đèn trong nhà bà lão này cũng thế, mấy người nhìn bằng ghi hình mà đau cả mắt.

Hơn nữa nhìn chằm chằm một tấm kính thủy tinh màu vàng tận hai mươi phút đúng là nhàm chán, cực kì khảo nghiệm tính nhẫn nại.

Băng ghi hình chạy đến 7 giờ 55 phút tối, một thứ xuất hiện đã khiến mọi người phải rung động tinh thần—

“Ê ê ê!! Cái này có là tóc không! Một nhúm tóc xuất hiện kìa!” Cậu trai đang mơ màng buồn ngủ chột ngồi thẳng, ngón tay cũng sắp đâm thủng màn hình, chỉ vào một cái bóng đen nhỏ xuất hiện trên cửa sổ thủy tinh.

Đây hẳn là một người, đang lặng lẽ đến gần từ phía sau bà lão.

Vẫn là bởi vì có bức tường và tấm ván che khuất cho nên chỉ có thể nhìn thấy một cái đỉnh đầu.

Nhưng mọi người vẫn nín thở, ngay sau đó, xuyên qua thủy tinh bị hơi nước bao phủ kia, mọi người có thể thấy một bóng đen vút qua đỉnh đầu người kia, sau đó lại rơi xuống.

Cho dù không nghe được âm thanh, cũng không nhìn thấy hình ảnh rõ ràng hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được người kia

đang cầm một vật cứng đập mạnh vào đầu bà lão.

Lần này cậu trai kiểm soát không cướp lời nữa, mà dùng hai tay che miệng, sững sốt một lúc lâu mới yên lặng hít một hơi khí lạnh.

Ông chủ thở dài một tiếng, “Bà lão có thể nghe được động tĩnh trước lúc đó thì tốt rồi, trong phòng những người già như vậy đều có chuông báo động gắn gần công tắc điện...”

Công chứng viên suy nghĩ một chút nói: “Thật ra thì chuông báo động trong phòng những người già này bị hỏng rất nhiều, không nhất định có thể sử dụng. Hơn nữa nếu như không phải là sợ báo động, cũng không cần đánh hôn mê bà lão trước.”

Trong lúc bọn họ thảo luận một câu rồi một câu, người thật sự cần xem băng ghi hình là Yên Tuy Chi và Cố Yến lại không hề mở miệng, vẫn nhìn màn hình không chớp mắt.

Cậu trai ngồi tại chỗ bỗng cảm thấy người sau lưng nghiêng về trước một chút, theo bản năng quay đầu liếc nhìn.

Trước khi những người này sau khi vào cửa, cậu ta nghe ông chủ nói một tiếng, biết rằng người đứng sau lưng mình là một luật sư thực tập. Ấn tượng ban đầu của cậu ta với vị luật sư thực tập này là hơi thở học sinh rất mạnh, có lẽ bởi vì người này luôn mang theo nụ cười, luôn tỏ ra ôn hòa dễ gần.

Nhưng bây giờ, lúc vị luật sư thực tập kia nhìn màn hình, trên mặt gần như không có chút biểu tình, nụ cười không có, cảm giác ôn hòa cũng mất. Trong mắt ánh lên màn hình trên tường, lốm đốm giống như thủy tinh xuyên thấu, đẹp nhưng lạnh.

Một người cười hoặc không cười có khí chất khác biệt lớn như vậy sao?

Cậu trai lại liếc mắt nhìn vị luật sư thực tập kia một cái, hắn ta chống một tay trên bàn, mặt không thay đổi nhìn màn hình, lạnh như băng.

“ ... ”

Bị hai núi băng lớn đè, cậu trai rút cổ một cái, yên lặng nghiêng đầu đi, lại dịch ghế lên trước một chút.

Lúc cậu ta nhìn màn hình một lần nữa, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên kính thủy tinh của nhà Kitty · Bell đột nhiên tối sầm.

“Ồi? Sao lại tối rồi?!” Cậu trai kinh ngạc nói.

“Người nọ tắt đèn.” Công chứng viên Julian · Gower nói.

Ngay lúc cậu trai trợn mắt nhìn màn hình, cậu ta cảm giác bả vai mình bị vỗ nhẹ hai cái.

Yên Tuy Chi: “Làm phiền, phóng to hình ảnh thêm một chút nữa.”

Cậu nhóc lại điều chỉnh hình ảnh một chút.

Một cái cửa sổ thủy tinh đen sì gần như chiếm nửa cái màn hình. Yên Tuy Chi lại nhích tới trước một ít, trọng lượng cơ thể nghiêng về trước, tay trái anh chống lên bàn, ánh mắt và sự chú ý lại không hề rời khỏi màn hình.

Thậm chí không phát giác bàn tay đè lên “mặt bàn” có gì khác.

Lại qua một lúc lâu, “mặt bàn” đột nhiên động một cái, rút ra từ dưới tay anh

Yên Tuy Chi liếc mắt, vừa vặn nhìn thấy Cổ Yến thu tay nhét vào trong túi quần.

“ ... ”

Ánh mắt Cổ Yến đảo qua mặt anh.

Yên Tuy Chi theo bản năng giật ngón tay mình một chút, cảm thấy dây thần kinh của mình chắc đã chết hẳn rồi, mu bàn tay và mặt bàn khác nhau lớn như vậy mà còn không phân biệt ra được.

Chờ anh giương mắt lần nữa, Cố Yến đã thu hồi ánh mắt nhìn về phía màn hình.

Màn hình đen sì được phóng to kia vẫn là hai mắt mù, chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Lại một lát sau, thời gian trong băng ghi hình chuyển tới 8 giờ 05 phút tối, đèn trong phòng sáng lên một lần nữa. Ngay sau đó là một bóng người vội vã chạy đến bên cửa sổ, bèn lên bèn xuống...

Hắn là cháu trai Chester của bà lão trở lại.

Đoạn thu hình hết sức có hạn này được yêu cầu tua lại ba lần, sau đó lấy được bản gốc dưới sự làm chứng của công chứng viên Julian · Gower.

Ông chủ xoa xoa tay nói: “Haiz — thật giống như không thể giúp được cái gì rồi, nếu không có nhiều vật cản như vậy thì tốt, hay là trong ngõ hẻm kia có một cái đèn được cũng được, ai biết lại không khéo như vậy chứ!”

Cậu trai kia cũng đi theo, gãi đầu một cái: “Bình thường tôi không hay nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu như lúc ấy nhìn ra, nói không chừng có có chút tác dụng.”

“Cám ơn.” Yên Tuy Chi nói, “Đoạn thu hình này rất có ích.”

Lúc anh nói chuyện với người ta, nụ cười đó lại hiện lên, thật giống như sự lạnh lùng trước đó đều là ảo giác vậy.

Ông chủ cũng nói lời khách sáo với anh: “Khách khí khách khí, thời gian cũng không còn sớm, các cậu có dùng bữa tối ở đây luôn

không?”

Cố Yến khoát tay một cái: “Không được, còn có việc.”

“Vậy sao? Được rồi...” Kiếm khách không thành công, mặt ông chủ đầy vẻ tiếc nuối.

Sau khi Yên Tuy Chi, Cố Yến cùng với Julian · Gower đi khỏi nhà hàng này thì có đến những nhà hàng xung quanh, cũng điều lấy được băng ghi hình của buổi tối ngày 23.

Nhưng mà thật đáng tiếc, lại không hề có một cái camera hồng ngoại nào bên ngoài cửa sổ, hơn nữa cũng không đúng góc độ hay cao độ, không thể cung cấp được nhiều thông tin có ích hơn.

Ngoại lệ duy nhất là nhà thứ sáu.

Máy ghi hình nhà này không chiếu tới cửa sổ của Kitty · Bell, nhưng nhân viên phụ trách theo dõi lại nói một câu. Anh ta chỉ vào một góc xó xĩnh cách bức tường không xa nói: “Chắc — tôi nhớ chỗ này vốn không tối như vậy, bên này hay dịch sang bên này một chút... à, hình như ở vị trí này có một cái đèn đường.”

“Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn, tôi nhớ chỗ này không tối như vậy.”

Nếu như chỗ đó có một ngọn đèn đường, có lẽ có thể chiếu ra một chút ánh sáng lên đầu tường nhà Kitty · Bell, như vậy có ai đó... hoặc là mấy người đó vượt qua tường rào trước lúc gây án là có thể bị ghi lại.

Vì để chứng thực lời nói của mình, anh ta đã chủ động mở băng ghi hình trước đó mấy ngày.

Quả nhiên, ban đêm ngày 15, góc tường của con đường kia có một ngọn đèn đường, không sáng lắm, phạm vi chiếu cũng không tính là

lớn, còn có chút không tốt, ánh đèn lò mờ giống như chỉ còn một hơi vừa đọng liền chết.

Nhưng cho dù nói thế nào, quả thật có thể chiếu đến bờ tường nhà Kitty · Bell.

Bị hỏng đúng lúc? Hay là có người cố ý làm hỏng?

Nhân viên kia lại tăng tốc độ chiếu từ đêm 15 đến đêm 16 một lần.

“Tạm dừng một chút.” Cố Yến nhìn chằm chằm màn hình lên tiếng nói: “Quay về đúng tốc độ ở đoạn này.”

Băng ghi hình đã khôi phục lại tốc độ vốn có rất nhanh, chỉ thấy có hai thiếu niên đứng ở gần đèn đường, đang nói gì đó. Hai người kia đối với Yên Tuy Chi mà nói cũng không xa lạ gì, một người là cháu trai Chester của bà lão, một người là Joshua · Dale.

Lúc hai người nói chuyện không biết làm sao nổi lên tranh chấp, huých nhau giống như sắp sửa đánh đấm vậy.

Lúc đang lôi lôi kéo kéo, Joshua · Dale lôi Chester quăng về chỗ cột đèn, sau lưng Chester chột đứng phải cột đèn. Ngay sau đó cậu ta lại kéo lấy Joshua · Dale lộn một cái, đè lên cột đèn.

Tốt, hai đứa đều bị thương nặng.

Ngọn đèn đường với hơi thở mong manh kia cứ như vậy mà tắt ngóm.

Như vậy mà hai con gấu xiếc này còn không buông tha cho nó.

Đánh được hai ba phút, bên cạnh có người ra can, ba người quần thành một đồng, hình ảnh đặc biệt đẹp mắt.

Yên Tuy Chi xem đến tê cả mặt: “...”

Anh quay đầu cười một tiếng với Cố Yến, đặc biệt từ ái nói: “Biết không, tôi rất muốn vật cái đầu của thằng nhóc Joshua · Dale kia xuống treo lên đèn đường.”

Anh nói “thằng nhóc” mà nghe cứ như “thằng đàn”.

“...” Cố Yến nhắc mí mắt, mặc cho anh cười một lát rồi đột nhiên đưa tay nắm cằm anh xoay về, lãnh đạm nói: “Đi mà nói với Joshua ấy, đừng có quay về phía tôi.”

Yên đại giáo sư chưa từng bị đối xử như vậy, bị bóp thì sưng sốt một chút, lòng nói tên này đúng là phản rồi.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến khi kiểm tra đại khái một nhóm video xong, đã là 7 giờ hơn buổi tối.

Yên Tuy Chi và Cố Yến dưới sự làm chứng của công chứng viên đã lấy được tất cả video chứng cứ, sau đó để lại một bản sao trong tay mình rồi nộp hết lên theo thủ tục.

Nếu như là người bình thường làm xong việc đến thời gian này rồi thì sẽ cùng nhau ăn cơm tối. Nhưng mà Julian · Gower là công chứng viên, dựa theo quy định của liên minh hiện nay thì bọn họ không thích hợp ăn cơm cùng nhau.

Đây cũng là quy củ được thừa nhận ngầm với nhau.

“Được rồi, vậy tôi về đây.” Julian · Gower tạm biệt hai người, một mình rời đi.

“Anh đói không?” Yên Tuy Chi nhìn đồng hồ, nhìn lướt qua bên đường Song Nguyệt, nghiên cứu tìm cái gì có thể ăn.

Cố Yến liếc anh một cái: “Không đói bụng.”

Yên Tuy Chi “chậc” một tiếng, “Vậy xem ra dạ dày anh đã đói đến mức tê rần rồi, chúng ta ăn gì đây?”

Cố Yến: “...”

Lúc hai người đang nói chuyện, Yên Tuy Chi phát hiện Rosi · Dale vẫn nắm lấy áo anh đang nhìn sang cách đó không xa.

“Nhóc đang nhìn cái gì đấy?” Yên Tuy Chi khom người hỏi nó một

câu.

Rosi rút một cái về sau lưng anh, lại ngửa mặt ngượng ngùng cười một tiếng với anh, lẩm bẩm nói: “Biết.”

Vừa nói ngón tay nó vừa chỉ chỉ về một hướng khác.

“Nó nói gì?”

Yên Tuy Chi vừa ngồi dậy liền nghe thấy Cố Yến hỏi một câu như vậy.

Giọng hắn ta rất trầm thấp, bất thành linh ở vang lên bên tai hơi ngửa một chút.

Yên Tuy Chi kín đáo nghiêng đầu đi, lúc này mới nhắc cầm về phía cách đó không xa: “Không có gì, nó nói nhìn thấy người quen.”

Chỉ thấy Rosi chỉ đầu đường Song Nguyệt, đầu hẻm khu cũ, có một chiếc taxi đang đậu ở bên kia, hai người đang trò chuyện ở bên cửa xe. Một người trong đó là một người đàn ông hơi có chút phát tướng, vịn cửa xe, giống như vừa đi ra từ ghế lái.

Một người khác bọn Yên Tuy Chi cũng biết, là Faiks ngày đó lái xe đưa Rosi đi bệnh viện.

Một màn này nhìn có chút quen mắt.

Yên Tuy Chi đột nhiên nghĩ đến ngày thứ nhất tới phố Song Nguyệt, tài xế xe đen chở anh chính là thả anh ở bên kia, sau đó truyền tin tìm người thay ca.

Chẳng qua không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, tìm người chính là Faiks?

Yên Tuy Chi lại liếc mắt nhìn biển số xe: EM1033.

Cũng rất quen mắt, hẳn là gần giống vậy.

Nhưng cách nói chuyện mà tài xế kia lúc liên lạc với Faiks cũng chưa ra gì, lúc này xem sắc mặt hai người hình như cũng chẳng phải khoái trá.

Loại không khí này cũng không cần phải đi chào hỏi, huống chi cho dù là Yên Tuy Chi hay Cố Yến đều không phải người nhiệt tình gì lắm. Vì vậy bọn họ chỉ liếc mắt một cái rồi dẫn Rosi đi về phía ngược lại.

Dựa theo quy định của luật sở Nam Thập Tự, đại luật sư dẫn thực tập sinh đi công tác, ăn ở là bao hết. Dĩ nhiên, bản thân thực tập sinh mời người khác ăn cơm thì không tính ở trong đó.

Nhưng người ta quy định nguyên câu là “một ngày ba bữa”, giống như Yên Tuy Chi một ngày năm bữa như vậy cũng khiến luật sư hơi keo kiệt phải đau lòng.

Cũng may Cố Yến không keo kiệt chút nào.

Vì vậy hẳn dẫn Yên Tuy Chi cùng Rosi đi đến một nhà đặc biệt đắt tiền... Nhà hàng món chay.

“...”

Yên Tuy Chi rất đau lòng.

Tuy nhà hàng đồ chay này cũng không phải có toàn món chay, nhưng món chính thì vẫn là món chay.

Cố Yến gọi một bàn rau củ, ở giữa có một phần tôm ngọt cùng một phần cua hoàng đế đông lạnh. Hiểu biết trước kia của Yên Tuy Chi về Cố Yến không tính là đặc biệt sâu, không đến nỗi ngay cả khẩu vị của anh cũng rõ ràng, nhưng trong ấn tượng của anh thì Cố Yến cũng không hề nhiệt tình với thứ đồ ăn sống này.

Số lượng tôm ngọt ở đây rất ít, trên bàn có ba cái đĩa nhỏ, mỗi đĩa chỉ có một con. Cua thì chỉ có hai con nho nhỏ.

Cố Yến đặt hai phần thức ăn ở trước mặt Rosi, mà Rosi ngồi ở bên cạnh Yên Tuy Chi, hai cái đĩa này vẫn luôn tung tăng đi dạo dưới mí mắt Yên Tuy Chi.

Vì vậy Yên Tuy Chi hợp tình hợp lí hoà nghi, đồ khốn này gọi ra là cố ý cho anh nhìn, bởi vì anh thật sự rất thích ăn.

Yên giáo sư càng đau lòng hơn rồi.

Một bữa cơm anh ăn như cha mẹ chết, đến cuối cùng anh ôm cánh tay dựa vào ghế thưởng thức một phần tôm ngọt long lanh trong suốt kia, cảm thấy vị cỏ càng thêm kham khổ.

Rosi ăn một con tôm giống như rất thích thú, lúc này đẩy cái đĩa đến trước mặt Yên Tuy Chi một cái, mặt đầy mong đợi giống như động vật nhỏ: “Anh ăn đi.”

Yên đại giáo sư giả bộ làm chó sói đuôi to, phong độ nhẹ nhàng cười: “Cám ơn, nhưng anh no rồi.”

Rosi “à” một tiếng, lại đẩy đĩa đến trước mặt Cố Yến: “Anh ăn đi.”

Yên Tuy Chi: “...” Con bé này có thể kiên trì một chút được không?

Cố Yến nói với Rosi: “Cám ơn, nhưng đây là gọi cho em, chúng tôi không cần.”

Rosi sờ bụng một cái: “Nhưng em cũng no rồi.”

Nói nó dứt khoát chia tôm ra, đặt một đĩa đến trước mặt Yên Tuy Chi, một đĩa ở trước mặt Cố Yến, sau đó tự mình cúi đầu nhìn kẹo trong túi. Cô bé này vẫn luôn nói chuyện câu được câu không như thế, chỉ trong chốc lát đã chơi một mình, quả thật không có ý muốn tiếp tục ăn nữa.

Yên Tuy Chi cúi đầu nhìn cái đĩa nhỏ, nói với Cố Yến: “Thịnh tình khó chối từ, hơn nữa quả thật tôi rất cần ăn một con tôm ngọt.”

Cố Yến: “Cần thiết ở chỗ nào?”

Yên Tuy Chi chỉ chỉ mặt mình, “Thấy không? Sắc mặt y như rau rồi đây nè, ăn chút màu khác để trung hòa chút.”

Cố Yến vẫn thờ ơ: “Tôm ngọt là trong suốt, không có tác dụng này.”

Yên Tuy Chi: “Sao tôi lại có thể dạy...”

Cố Yến ngược mắt lên.

Yên Tuy Chi: “Có thể có một người thầy như anh chứ.”

Cố Yến nhìn lại. Trong một cái chớp mắt, vẻ mặt của hắn có chút lạ, giống như muốn nói gì đó.

“Được rồi, vậy tôi muốn một phần tôm chín.” Vì để lấn át cái miệng ngu ngốc của mình, Yên Tuy Chi tránh ánh mắt của Cố Yến, thuận miệng bồi thêm một câu đổi chủ đề.

Trong dư quang, Cố Yến lại nhìn anh một hồi, cuối cùng cũng không nói gì, cũng không biết là bị ghen hay thế nào.

Cố đại luật sư thu hồi ánh mắt mới chùi một cái lên chiếc nhẫn thông minh của mình, một giọng nói phát ra.

Ngay sau đó, Yên Tuy Chi thấy giọng nói của mình chậm rãi phát ra từ trong cái máy thông minh đó: “Tôi sẽ tiếp tục ngoan ngoãn ăn cỏ, được chưa?”

Yên Tuy Chi: “???”

Đây là lời anh nói lúc ăn sườn cừu lúc trước, vạn lần không nghĩ tới

lại bị Cố Yến ghi lại! Nhân tài chày gỗ đều hay làm thế này sao?

Yên Tuy Chi: “Nếu tôi nhớ không lầm, tôi nói là bắt đầu ngày mai sẽ ngoan ngoãn ăn cỏ, bây giờ vẫn là hôm nay.”

Cố Yến: “Chứng cứ đâu?”

Yên Tuy Chi: “...”

OK, coi như cánh cậu cứng.

Một bữa cơm, Yên đại giáo sư bị hít khí rau, có thể nói vô cùng phong phú.

Lúc về khách sạn đã gần chín giờ, Rosi cầm một túi thức ăn và một viên kẹo màu xanh đẹp đẽ, như hiến bảo tặc trở về phòng.

“Đừng vội hỏi về chuyện đèn đường.” Yên Tuy Chi nói, “Tôi cẩn thận xem lại video một lần đã.”

Cố Yến “ừ” một tiếng, cũng không nói gì nhiều, đi vào phòng mình.

...

Chuyện thứ nhất khi Yên Tuy Chi trở về phòng chính là tắm để buông lỏng một chút.

Vết thương trên đùi anh vẫn rất lớn, nhìn có chút dọa người, nhưng trong thực tế đã tốt hơn rất nhiều. Trước đó Cố Yến không để cho anh ra cửa cũng có nguyên nhân, một là vết thương bị vải vóc va chạm vẫn sẽ đau, để lâu sẽ ảnh hưởng đến việc khép lại. Hai là khu vực Tửu Thành này gần giống Decama, cũng là mùa đông. Mang vết thương ra ngoài trời đông sẽ rất dễ làm vết thương đông lạnh, vậy thì lại phải chịu tội.

Nhưng mà đêm nay Yên Tuy Chi chủ yếu vẫn là hoạt động bên trong phòng, đi lại cũng đều bắt xe, thực tế cũng không đi trên

đường được bao nhiêu, cho nên vết thương chỉ có chút hơi đau nhói, cũng không làm người ta khó mà chịu đựng như vậy.

Ít nhất đối với Yên Tuy Chi mà nói, chút đau nhói này cũng như không hề tồn tại vậy.

Tắm nước nóng khiến người ta thoải mái trong lòng, cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là cái gì, tắm giặt xong đi ra, thương trên đùi anh còn phát nhiệt.

Anh dựa theo lời dặn lại bôi một lớp thuốc, dùng vải bông bác sĩ kia cho quấn lại một tầng.

Nhiệt độ trong phòng thích hợp, anh cũng lười sấy tóc, ngón tay thon gầy cào cào hai cái liền lấy một cốc nước ấm ngồi vào trong ghế tay vịn bên cửa sổ sát đất.

Bên ngoài cửa sổ mờ tối là khu dân cư của Tửu Thành, giống như từng sào huyết nằm tràn đầy trên mặt đất không giới hạn, ánh đèn vàng trắng lấm tấm. Điểm sáng rất thưa thớt, hiện ra một sự cô đơn.

Yên Tuy Chi uống một hớp nước ấm, hơi xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mi dính hơi nước đặc biệt đen, che khuất nửa con mắt, khiến người ta khó mà nhìn ra anh đang suy nghĩ gì, mang theo tâm tình gì.

Tinh ——

Nhấn thông minh trên ngón tay đột nhiên rung một chút.

Yên Tuy Chi đặt cốc thủy tinh xuống, mở màn hình ra.

Lại là một tin tức mới, nguồn tin không xa lạ gì, là sổ làm việc của luật sở Nam Thập Tự ——

Hồ sơ ngài gửi lên mượn xem bên ngoài xảy ra vấn đề, tạm thời không được thông qua.

Người xử lý là người quen cũ, cô Fizz.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, đứng dậy đi gõ cửa phòng bên cạnh.

Lúc Cố Yến tới mở cửa, áo sơ mi mới cài nút được một nửa, khớp xương ngón tay rõ ràng còn đang dừng ở cổ áo. Hắn đang truyền tin với ai đó. Có thể là bởi vì phòng cách âm quá tốt, ngay cả tai nghe hắn cũng lười đeo, cứ bật âm thanh lên.

Vì vậy Yên Tuy Chi vừa vào cửa, liền bị giọng nói của cô Fizz đánh đầy mặt: “Có mấy vụ án cấp 1 ở bên trong, làm sao có thể tùy tiện tiện để cho thực tập sinh mượn ra bên ngoài, đừng có nói đùa. Trước kia không phải anh phản đối nhất là việc đưa hồ sơ ra bên ngoài linh tinh sao, Cố? Sao anh vừa nhận thực tập sinh một cái là đã trở nên như vậy rồi? Mặc dù bạn sinh viên đó rất khiến người ta yêu thích, nếu như tôi là thầy thì tôi cũng muốn tạo điều kiện học tập tốt nhất cho cậu ấy, nhưng là quy định chính là quy định, không thể nhìn mặt mà thay đổi.”

Cố Yến: “...”

Yên Tuy Chi: “...”

Tùy tiện tìm một câu trong đoạn này của cô Fizz đều như phun nước miếng, làm hai người bên trong phòng tê liệt nghiêm mặt đối mặt với nhau mấy giây, không nói rõ ràng là ai lúng túng hơn ai.

Sự thật chứng minh là cô Fizz bất tiện nhất ——

Yên Tuy Chi vừa vịn “khụ” một tiếng, tỏ vẻ mình có tồn tại.

Fizz hít một hơi, kêu một tiếng “ai nha”, “Nguyễn?”

Yên Tuy Chi nói: “Là tôi, cô Fizz.”

Fizz: “Cố, anh...”

“Cậu ta vừa vào cửa.” Cố Yến vừa nói, ngón tay buông ra khỏi cổ áo.

Yên Tuy Chi liếc mắt một cái, phát hiện hắn cài lại một nút cúc áo vừa mới cởi ra.

Trước kia Yên Tuy Chi đã phát hiện, chỉ cần có những người khác thì Cố Yến vĩnh viễn là một dáng vẻ nghiêm túc không cầu thả, chưa bao giờ để lộ ra một mặt của riêng mình.

“Vậy cậu đều nghe thấy rồi?” Fizz cũng rất là sáng khoái, lúng túng mấy giây liền trực tiếp hỏi luôn.

Yên Tuy Chi cười một chút, “Nghe thấy cô khen tôi khiến người ta rất thích, cảm ơn.”

Nói như vậy thì Fizz sẽ không xấu hổ nữa, lúc này cười nói: “Đây là nói thật, không cần cảm ơn. Nhưng mà có quy định ở đó, tôi thật sự rất khó khăn.”

Cố Yến đối với quy định mà cô nói lại hơi có chút kinh ngạc, “Tôi thay mặt cậu ta xin cũng không được?”

Fizz bắt đầu dĩ thử dài, giống như già đi bốn mươi tuổi: “Cho nên nói đám luật sư các cậu thỉnh thoảng cũng nên đi nhìn quy định một chút đi, mặc dù bình thường không cần nhưng đó cũng không phải để trưng bày. Giống như việc xin mượn hồ sơ vụ án cấp 1 này ra bên ngoài thì theo quy định phải báo cáo lên cấp trên, một đồng thủ tục ấy chứ.”

Cố Yến nhú mày một cái, giống như muốn nói cái gì.

Tốc độ nói của Fizz nhanh như bắn đạn: “Nhưng tôi biết các anh toàn chê những thủ tục rườm rà đó nên không báo lần này lên.”

Mi tâm Cố Yến lại dẫn ra, “Được, trước tiên như vậy đi, chờ trở về luật sở lại cho cậu ta sửa sang lại, chẳng qua là thời gian sẽ rất gấp.”

Fizz rất nghi ngờ động cơ muốn mượn đồ này: “Các anh không nên ép chặt thực tập sinh như thế, mấy năm nay hiệp hội sửa lại danh sách lao lực mà chết cũng có chút dọa người, đừng để cho nó lan đến trên người thực tập sinh.”

“Nhưng mà —” Cô suy nghĩ một chút lại nói, “Thật giống như quả thật có chút gấp rút, bao giờ các anh về? Tôi đoán chỉ còn một hai ngày thôi nhỉ? Sau khi trở về rất nhanh sẽ đến kỳ khảo hạch đầu tiên của thực tập sinh, vừa muốn chỉnh lý hồ sơ lại phải chuẩn bị khảo hạch, quá khó khăn, nếu không cứ để hồ sơ trước đó đã?”

“Không được.”

“Không tốt đâu.”

Cố Yến cùng Yên Tuy Chi gần như đồng thời mở miệng.

Fizz: “...Nguyễn cậu đừng có tham gia náo nhiệt, nên để lại con đường sống cho mình đi. Tôi lấy tư cách là một người có kinh nghiệm nói cho cậu biết, làm hai việc cùng nhau sẽ khiến cậu khóc đấy, bị hồ sơ phân tâm, khẳng định sẽ không qua khảo hạch. Đáng sợ hơn là, cậu nhìn tên Cố bên cạnh cậu đấy. Đúng, nhìn anh ta á. Vị Cố luật sư này là người nghiêm khắc đáng sợ nhất mỗi đợt kiểm tra, người khác còn có thầy che chở, cậu không có, tỉnh lại đi.”

Yên Tuy Chi muốn cười mà không cười nói: “Tĩnh rồi.”

Fizz: “Tĩnh thì tốt.”

Cố Yến: “...”

Coi như hần đã nhìn ra, không thể để cho Yên Tuy Chi và Fizz ở chung một chỗ, một xưởng một họa làm người ta phải đau đầu.

Yên Tuy Chi giật giật ngón tay, quay đầu hỏi Cố Yến: “Thầy Cố, xin hỏi kì khảo hạch đầu tiên thầy sẽ che chở cho thực tập sinh của mình chứ?”

Mặt Cố Yến đầy lạnh lùng: “Cậu cho là thế nào? Nhiều nhất là 50.”

Yên Tuy Chi gật đầu cười, “Được.”

Nói xong anh chà xát cái nhẫn của mình một chút, một đoạn âm tần lại hiện ra ——

“Thầy Cố, xin hỏi kì khảo hạch đầu tiên thầy sẽ che chở cho thực tập sinh của mình chứ?”

“Cậu cho là thế nào? Nhiều nhất là 50.”

Yên Tuy Chi quơ quơ ngón tay mình, “Phi pháp cao nhất là đến 50, đây là chứng cứ.”

Fizz bên kia truyền tin bật cười, “Nguyễn, làm tốt lắm.”

Cố Yến: “...”

Sau khi Fizz cắt đứt truyền tin, trong phòng ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

So sánh quá mãnh liệt khiến Yên Tuy Chi cảm thấy có chút quá yên tĩnh, anh đang muốn há mồm nói gì đó, lại bị Cố Yến đoạt trước.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Lúc này Yên Tuy Chi mới nhớ tới ý định của mình, anh quơ quơ máy thông minh: “Vừa rồi nhận được thông báo là không được thông qua nên nghĩ qua nói với anh một tiếng, bây giờ không cần thiết nữa. Anh chuẩn bị tắm ngủ? Vậy tôi đi về trước.”

Anh vừa nói vừa mở cửa, vừa đi ra ngoài vừa tùy ý khoát tay một cái, “Ngày mai gặp.”

Cố Yên sau lưng giống như muốn nói cái gì đó, “Cậu...”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía hắn: “Còn có chuyện gì?”

Cố Yên nhú mày một cái, cuối cùng vẫn trầm giọng nói: “Không sao, hồ sơ thì đợi lúc về sắp xếp cũng được, có phải lúc cậu tắm không tránh vết thương không?”

Yên Tuy Chi cúi đầu liếc nhìn chân mình, xuyên qua vạt áo choàng tắm có thể thấy đến da dưới lớp vải thưa đến gần mắt cá chân có chút đỏ lên.

“...”

Anh quả thật là không tránh...

Yên đại giáo sư bị tóm, phản ứng đầu tiên chính là kéo chốt cửa, rầm một tiếng quả quyết đóng cửa lại.

Đợi đến lúc anh trở lại phòng mình, ngồi xuống lần nữa ở bên cửa sổ sát đất, cầm lên cốc nước đã lạnh đi vì vừa mới uống được một hớp, lúc này đột nhiên có chút dở khóc dở cười: Vết thương mọc ở trên người mình, mình chột dạ cái gì chứ...

Yên Tuy Chi một người lâu lẳng nhiều năm, bởi vì địa vị danh vọng quan hệ không có ai quản anh, cũng không ai dám quản, bất thành lỉnh lại có một người nhìn chăm chăm anh như vậy, cảm giác đúng là rất kì.

Anh uống xong cốc nước lạnh kia thì lôi đồng video hôm nay lấy được ra xem.

Đồng này là hắn và Cố Yên một người một phần, Cố Yên ở trong

điện toán quang, anh ở trong nhần thông minh.

Anh lấy tai nghe và bút điện tử lấy ra, làm mới mấy trang giấy, bắt đầu xem kĩ từ đầu tới đuôi mấy video kia. Trước đó vì thời gian ở trong nhà hàng có hạn, chỉ xem được chút điểm quan trọng, bây giờ đầy đủ thời gian, đủ để anh nhìn một lượt video mấy ngày trước sau vụ án kia.

Hơn nửa thời gian anh đều phát ra với tốc độ nhanh gấp mấy lần, khi nhìn đến một chút thời gian đặc biệt hay có người đặc biệt, anh mới tua chậm tốc độ, ghi lại chút ít vào tờ giấy.

Thứ anh ghi nhớ rất ngắn quăng, không phải từng chữ từng câu quy quy củ củ.

Thường là viết đến một điểm thì sẽ thêm vài ba chữ đơn giản bên cạnh, có lúc thời gian khác nhau thì từ sẽ khác nhau, còn bị anh khoanh hai vòng nối với nhau nữa.

Nhìn được hơn một nửa đồng video, chữ trên trang giấy cũng không nhiều, rải rác ở các vị trí khác nhau, những đường vòng cung dài dài ngắn ngắn liên kết chúng lại, nhìn qua thì không lộn xộn lắm, thậm chí còn có chút nghệ thuật.

Nhưng mà nhìn kĩ... Ngoại trừ chính anh, sẽ không có ai khác có thể đọc hiểu.

Trong video là khu nhà lùm xụp đó, cuộc sống hoàn toàn khác với phố Song Nguyệt.

Trong này ánh đèn luôn mờ tối, cho dù là ban ngày, cũng bởi vì đường hẻm chật hẹp, nhà nhà chật chội mà càng thêm u ám, bóng tối luôn nhiều hơn ánh sáng. Nơi bẩn thỉu ô nhiễm này luôn khiến cho người ta có cảm giác hỗn loạn, nhưng lại có một chút quy luật lặp đi lặp lại.

Phần lớn những ghi chú của Yên Tuy Chi trên giấy là những thứ này

Ví dụ như 9 giờ sáng hay 7 giờ tối mỗi ngày, một phụ nữ ở nhà chéo đối diện với nhà Joshua sẽ ra cửa đổ rác. Máy xử lí rác sẽ tản ra một ít hơi nóng qua lỗ thùng, cho nên thường sẽ có một con ma men dựa vào chút nguồn nhiệt này để qua đêm. Vì vậy cứ 7 giờ tối mỗi ngày, người đàn bà này vứt rác xong sẽ cãi nhau một trận với con quỷ say kia, một hình dung hết sức ồn ào.

Mà tên ma men kia sẽ dần tỉnh táo lại sau trận cãi vã, hoảng hốt nhìn xung quanh một vòng sau đó vò đầu đi về nhà, nhà gã ta là một căn phòng nhỏ sau nhà Kitty · Bell.

Hay như giờ cơm buổi trưa, buổi tối mỗi ngày, người trung niên tài xế xe đen kia sẽ dừng xe bên ngoài đường sau đó chuyển giao lại cho Faiks. Faiks sẽ lái xe vào trong ngõ hẻm, đi ăn một bữa cơm hoặc hút một điếu thuốc, nghỉ nửa giờ, rồi lại lái xe ra khỏi một đầu ngõ khác.

Thời gian gã thay thế tài xế không vượt qua nửa giờ thì sẽ trở về một mình, có lúc sẽ ở nhà ngây ngốc rất lâu, có lúc chỉ chốc lát sau lại ngậm thuốc lá đi ra ngoài.

Yên Tuy Chi nhìn tới đây, vốn muốn đứng dậy sang phòng cách vách cùng Cố Yến thảo luận đôi câu. Anh cũng đã đứng lên, lại cảm thấy vết thương trên đùi có chút căng đau, quá phiền toái, dứt khoát dùng máy thông minh nhắn cho Cố Yến một tin:

[Ngày mai đi tìm tên Faiks kia một chút đi.]

Cố Yến rất nhanh đã trả lời:

[Đang xem video?]

[Ừ. Vị trí góc độ mà chiếc xe kia dừng không tệ, đi hỏi một chút xem gã có lắp máy ghi hình trong xe không, là loại máy thể nào, có quay được phía sau xe không.]

[Đừng ôm hy vọng quá lớn]

[Nhớ may vận may của chúng ta không tệ thì sao]

Yên Tuy Chi gửi xong tin này, suy nghĩ một chút lại lắc đầu bỏ sung một cái:

[Hình như vận may của tôi chẳng ra gì hết, đây là đang xem anh đấy]

Lúc này Cố Yến không biết đang làm gì, rất lâu không có động tĩnh.

Lại qua nửa ngày, rốt cuộc hắn mới gửi về một cái:

[Ừ.]

Ừ cái rắm.

Khách khí một chút cũng không được sao.

Yên Tuy Chi tức giận đóng giao diện lại, tiếp tục xem video.

Nửa đoạn sau trên trang giấy của anh phần lớn đều vây quanh Joshua · Dale —

Ví dụ như Joshua · Dale mỗi sáng sớm hơn 6 giờ sẽ ra khỏi cửa, mười phần là đụng phải Chester nhà Kitty · Bell, oan gia ngõ hẹp, hoặc là mỗi người đi một bên ngõ hẻm, từ đầu tới đuôi không nói câu nào, thỉnh thoảng nói được hai câu là đã có vẻ muốn đánh nhau.

11 giờ trưa mỗi ngày, cô bé Rosi sẽ kéo một cái ghế dài ra ngoài giữ chức vụ của con sư tử đá ngồi canh ngoài cửa.

Khoảng 11 rưỡi, Chester sẽ về nhà.

Thần kỳ là, cậu ta và Joshua · Dale nước lửa không dung, lại đối với

Rosi không tệ. Có hai lần đi qua đưa đồ cho Rosi, hình như là quà gì đó. Có một lần con ma men kia đi loanh quanh gần Rosi, Chester sẽ luôn đứng ở bên tường như uy hiếp, cho đến khi quỳ say đi xa cậu ta mới về nhà.

Mà Joshua · Dale đến 12 giờ mới trở về. Sau khi trở lại thì Rosi sẽ ngoan ngoãn kéo ghế vào nhà cùng cậu ta.

Chester ăn cơm trưa xong sẽ rời đi, nhưng buổi chiều Joshua · Dale cũng không cố định, có lúc 2, 3 giờ mới rời đi, có lúc đi thật sớm đến 6, 7 giờ mới về.

Ngược lại Chester là cố định buổi tối 8 giờ mới về đến nhà.

Sau khi vụ án xảy ra thì ngõ hẻm ngược lại an tĩnh hơn rất nhiều. Không có bóng người Joshua và Rosi, ngay cả Chester cũng hầu như ở bệnh viện, chỉ có đêm đến mới có thể trở lại.

Ngay cả con ma men đó cũng yên tĩnh mấy ngày không lảo đảo ngủ ở bên cạnh thùng rác, thậm chí có hai ngày sáng sớm đã chạy bộ trong ngõ hẻm, lôi kéo vài người lại nói chuyện, thậm chí còn cả người phụ nữ đổ rác kia.

Faiks cho thuê xe thì vẫn dừng lại ở hai khoảng thời gian đó, rồi lại lái đi.

Yên Tuy Chi tua lại mấy lần, liền bắt đầu dựa vào ghế máy tờ giấy mình đã viết kia, khoanh vòng vài cái ở tên một số người. Anh lại kết hợp với tài liệu vụ án đã xem trước đó, cẩn thận so sánh...

Đối với anh trước kia mà nói, bởi vì yêu cầu của công việc mà lúc vội có thể qua hết nửa đêm như vậy là bình thường, có lúc sẽ ngủ gật một lát, phải uống cafe mới có thể tỉnh táo lại. Mỗi ngày anh đều luyện tập nửa giờ nên tuy cơ thể không được tính là quá tốt nhưng cũng có thể chịu được. Có rất ít trường hợp đang bận xem vụ án mà lại ngủ quên mất.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Anh không nhớ rõ mình ngủ từ khi nào, chuyển vị trí từ khi nào. Tóm lại đợi đến lúc anh mở nửa mắt thức dậy thì đã phát hiện mình đã ngủ ở trên giường, chân đạp ra một góc.

Lúc trước còn chưa tỉnh táo thì anh cảm thấy rất nóng, nóng đến khó chịu, lúc này đột nhiên tỉnh lại thì lạnh khó hiểu, hơn nữa đầu óc vẫn như còn hôn mê.

Lúc Cố Yến tìm người của khách sạn cưỡng ép mở cửa phòng, Yên Tuy Chi đang bọc chăn màu trắng ngủ rất không yên ổn.

Anh nhúu chặt chân mày, nghe thấy tiếng có người vào cửa thì theo bản năng chôn mặt vào trong gối, bất động.

Qua hai giây, anh lại chớp chớp mắt, chống đỡ ý thức không tỉnh táo phiên muộn hỏi: “Ai vậy? Đi ra ngoài...”

Giọng nói rất không kiên nhẫn, mang lại một cảm giác chênh lệch khá lớn so với ngày thường.

Hơn nữa giọng lại trầm thấp, nghe cũng thấy có cảm giác nóng đến không rõ.

Cố Yến sai bước đi đến mép giường, đặt tay lên trán Yên Tuy Chi. Đại khái là tay hắn có chút lạnh khiến mi tâm của Yên Tuy Chi nhúu càng chặt hơn, ngược lại hơi thanh tỉnh một ít.

“...Sao anh lại vào đây?” Yên Tuy Chi thích ứng một lúc lâu mới mở mắt ra, lờ mờ một câu.

Trán cũng nóng đến phỏng tay, còn có sức mà trừng người khác.

Chỉ là vừa trừng một cái liền khép lại luôn, mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Có thể là anh nóng đến khó chịu, mà bàn tay Cố Yến lạnh lạnh rất thoải mái, cho nên trước lúc Cố Yến chuẩn bị thu tay về, anh nhắm hai mắt dụi trán về phía trước, động tác kia cực nhỏ, lại có chút giống như chủ động chôn mặt vào tay Cố Yến.

Cho tới khi Cố Yến rút tay được một nửa thì lại ngừng một hồi.

“Sao rồi?” Cửa mở, trước mắt là người thanh niên đeo khuyên bạc ở quai tiếp tân.

Hai phút trước, Cố Yến nói với cậu ta là muốn lấy thẻ dự phòng, trong lòng cậu ta liền lộp bộp một chút, thiếu chút nữa thì nuốt cả viên kẹo cao su đang nhai vào bụng, gắng gượng lắm mới cố định nó trong miệng được.

Lúc vội vội vàng vàng đuổi tới, tim cậu ta vẫn còn như một con ếch lội nước, đập thành thịch không ngừng.

Mắc bệnh nhẹ thì không sao, nhờ may có chuyện không may, việc làm ăn của khách sạn này chắc phải gửi lời trần trời luôn mất.

“Lên cơn sốt.” Cố Yến thu lại cái tay đang dán trên trán, hơi do dự một chút liền vén một góc chăn của Yên Tuy Chi lên.

Hắn liếc nhìn một cái rồi lại che đi, quay đầu hỏi khuyên bạc: “Có thuốc hạ sốt không?”

Cũng không biết khuyên bạc nghĩ tới chuyện gì vớ vẩn, sắc mặt nhất thời trở nên đặc biệt xuất sắc. Cậu ta chậm chậm sờ cổ nói: “Có, thuốc giảm sốt hạ sốt gì cũng có hết, chờ tí.”

Nói xong, cậu ta liền mặt mày hớn hờ chạy ra khỏi phòng.

“...”

Cố Yến cảm thấy người này tám phần là có bệnh.

Bị giọng nói của hai người này gây ồn ào, Yên Tuy Chi lại nhú mày nheo mắt. Lần này anh hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Cố Yến một lúc lâu rồi lại ngã xuống gối, mơ hồ nói: “Xâm nhập bất hợp pháp nha Cố Yến, nếu còn không đi ra thì dưới ba năm...”

Cố Yến: “...”

Còn có thể nhận được người, nhớ được luật, không tệ, chính là thật giống như không biết mình đang ở nơi nào.

Hắn mặc kệ Yên Tuy Chi lại ngủ mất, không ồn ào nữa, tự ý đi rót một cốc nước ấm đặt trên tủ đầu giường.

Một lát sau khuyên bạc ôm một cái hộp y tế đến, trong đó có bảy tám loại thuốc trừ sốt và khoảng mười loại thuốc giảm sốt, còn có hai loại thuốc tiêm thông thường, giống y như một tên buôn: “Theo lý thuyết thì thuốc ở Tửu Thành không khác chỗ các anh lắm, nhưng nơi sản xuất thì có chút khác, cũng không biết các anh có xài được không.”

Cố Yến chọn hai hộp có tác dụng phụ tương đối nhỏ ở bên trong, lại cầm một cái ống thuốc tiêm, “Cám ơn.”

“Còn cần tôi giúp gì không?” Khuyên bạc hỏi một câu, “Trước kia tôi học qua hai năm hộ lý, ít nhất tiêm chích không thành vấn đề.”

Thật ra thì loại thuốc tiêm để dùng trong nhà này khá dễ dùng, cho dù không có kiến thức hộ lý cũng có thể làm được. Nhưng Cố Yến vẫn để cho cậu ta giúp một tay.

Lúc bấp chân và mắt cá chân bị bóng của Yên Tuy Chi lộ ra, khuyên bạc mới biết mình đã hiểu lầm lớn. Cậu ta nghiêng đầu ho khan một tiếng, lại cúi đầu nhìn vết thương rõ ràng đã nhiễm trùng kia, nói: “Chỗ này đúng là chịu đủ tội.”

Khuyên bạc bóc túi đựng thuốc tiêm, khoa tay múa chân hai cái bên chân Yên Tuy Chi, “Anh này đúng là không coi chân mình là chân

nha, giúp tôi ấn đầu gối của anh ta, tôi sợ lát nữa anh ta nữa mơ nữa tỉnh co chân thì lại cuốn cả kim tiêm vào.”

...

Yên Tuy Chi thực sự tỉnh táo ngay vào lúc này.

Dẫu sao bị người bất thành linh nắm đầu gối và sau lưng là một loại cảm giác... vô cùng kỳ quái.

Anh theo bản năng co chân lại một chút, sau đó mặt đầy không nhìn được chống người ngồi dậy. Kết quả là đối mắt với Cố Yến đang đè lên anh.

“Lại tỉnh rồi?” Khuyên bạc kịp thời lên tiếng, quơ quơ kim trong tay với hắn, “Vết thương của anh bị sưng... Chốc lát nữa phải tiêm mấy mũi dọc theo vết thương, có thể có chút đau. À... Trên thực tế có thể đau vô cùng, anh kiên nhẫn một chút nhé.”

Yên Tuy Chi rũ mắt, miễn cưỡng “ừ” một tiếng.

Loại thuốc tiêm hạ nhiệt này cậu ta cũng từng dùng rồi, một kim đi xuống quỹ khóc sói tru, không thể đùa được. Tiêm xong mấy mũi thì cũng kéo một đồng người đến cửa phòng cậu ta xem.

Ai ngờ tiêm một vòng quanh vết thương của vị khách này xong, trừ việc có thể cảm giác được bắp thịt đối phương căng thẳng mấy cái, còn đâu không còn phản ứng gì nữa.

“Không đau sao?” Khuyên bạc cất kim vào hộp xử lí.

Yên Tuy Chi rất qua loa lấy lệ, “Cũng hơi.”

Tay Cố Yến nắm đầu gối anh thả lỏng ra, Yên Tuy Chi cũng theo đó mà lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Cho đến khi cảm giác vai có chút chua xót, anh mới ý thức được vừa rồi mình gân cốt bắp thịt của mình vẫn luôn căng ra.

Khuyên bậc đưa thuốc và băng vải đến, Cố Yến nhận lấy.

Yên Tuy Chi giật giật chân, “Vừa rồi nếu tôi còn ngủ thì giúp cũng được, bây giờ nếu tỉnh, hay là để tôi tự làm đi.”

Cố Yến liếc hẩn một cái, cũng không kiên trì nữa, đưa vải thừa cho anh.

Lúc này Yên Tuy Chi mới hoàn toàn thoải mái, lúc anh cau mày dùng vải thừa băng vết thương mới phát hiện vết thương sưng đỏ lợi hại, không nhịn được khàn giọng tự giễu nói: “Ngủ một giấc mà như đổi cả cái chân.”

Cố Yến: “Đi hỏi sườn cừu hôm qua của cậu ấy.”

“Thấy hiệu quả quá nhanh.”

Cố Yến: “Hôm nay có muốn thêm nữa không?”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh tự biết đui lý, ngoan ngoãn im miệng không đề cập tới, băng xong mới đắp chần lên chân thật cẩn thận, mắt không nhìn thì tim không đau.

Khuyên bậc thu dọn đồ đạc xong, lên tiếng chào hỏi: “Vậy tôi đi xuống trước đây. Chân này của anh cũng đừng để dính nước nữa, dù sao cũng mọc ra trên người chứ có phải là trứng số đâu, quý trọng chút đi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Khuyên bậc vừa đi, phòng cũng chỉ còn lại anh và Cố Yến.

Vốn tưởng rằng vị bạn học này nhất định sẽ bắt đầu phóng độc bốn phía, độc đến mức anh băng hà luôn, ai ngờ Cố Yến chỉ ngồi ở mép

giường bóc thuốc giảm sốt cho anh.

“Tay.”

Yên Tuy Chi: “...”

Đầu óc anh nóng đến mức có chút mơ hồ, nhưng trong lòng có chút buồn cười, nghe lời Cố Yến xòe bàn tay ra.

Cố Yến đổ hai viên con nhộng vào tay anh, lại đưa cho anh cốc nước ấm: “Uống thuốc trước đi.”

Cổ họng Yên Tuy Chi rất khó chịu, uống thuốc con nhộng hay uống nước đều không thoải mái, chỉ qua loa lấy lệ uống hai cái liền nhét cái cốc vào tay Cố Yến, “Được rồi.”

“Có phải lúc trước tôi nói gì với anh không?” Yên Tuy Chi xoa xoa huyệt thái dương, “Không nghĩ ra, có nói mê sảng gì hay không?”

Cố Yến: “Cậu hay nói mê sảng sao?”

Yên Tuy Chi cười một chút, “Không có, sợ không lúc thanh tỉnh nói xấu anh ngay trước mặt anh thôi.”

Cố Yến nhìn anh chốc lát, lại thu hồi tầm mắt: “Còn chưa đến nỗi nói xấu, chẳng qua là uy hiếp tôi xâm phạm trái phép muốn xử hình tôi mà thôi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh cảm thấy có chút buồn cười, “Vậy tại sao anh lại ép buộc mở cửa phòng tôi?”

Cố Yến: “Tôi đề nghị cậu nên xem máy thông minh của mình trước đã.”

Yên Tuy Chi có chút buồn bực mở màn hình ra nhìn một cái:

38 tin chưa nhận...

Cố Yến đổ cốc nước lạnh đi, lại rót nước ấm vào. Giọng nói của hắn trong tiếng nước chảy có đem chút mơ hồ không rõ, “Gỗ cửa không trả lời, truyền tin không nhận, cả buổi trưa không có bất cứ động tĩnh gì...”

“Hết lần này đến lần khác đều ở khách sạn.” Hắn ngẩng đầu nhìn gương, cau mày thật nhanh rồi lại thả lỏng.

Lúc trở lại mép giường, vẻ mặt đã rất bình tĩnh.

“Hết lần này tới lần khác cái gì?” Yên Tuy Chi theo bản năng nhận lấy cốc thủy tinh, chậm rãi uống nước ấm nhuận họng, “Tiếng nước chảy quá lớn nên không nghe rõ.”

“Không có gì.” Cố Yến nói, “Buổi sáng vừa nhận được thông báo, ngày kia mở phiên tòa.”

“Máy giờ?” Yên Tuy Chi đưa tờ giấy tối qua vừa viết xong cho Cố Yến: “Hôm qua tôi có ghi chú một ít, cho anh xem. Lần này để ai bào chữa đây?”

Lời này hiển nhiên không phải hỏi nghiêm túc, anh nói xong liền cười trước.

Cố Yến cũng có chút im lặng: “Cậu còn nhớ mình là một thực tập sinh sao? Hay là cậu định nhảy lò cò lên bào chữa ngay trước mặt thẩm phán?”

-----oOo-----

Chương 25: Phát sốt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một ngày của luật sư luôn cực kì bận rộn, thời gian thật sự để ngồi quyết định hết sức có hạn. Cho nên sở luật Nam Thập Tự có lưu truyền một câu nói như thế này, mỗi một khách hàng mới đến nhất định phải nói cho bọn họ biết trước, có chuyện nhất định phải hẹn gặp trước với luật sư, ngàn vạn lần không nên lỡ mồm chạy thẳng tới luật sở.

Bởi vì luật sư mà bọn họ muốn tìm có thể ở bất kỳ chỗ nào, trừ phòng làm việc.

Dưới tình huống này, Cố Yên cũng như vậy.

Nhưng mà hôm nay lại phải phá vỡ quy củ.

Toàn bộ ban ngày, trừ buổi sáng đi tìm chứng cứ mới thì gần như hần ta vẫn ở trong khách sạn, trầm trầm lắng lắng ngồi ở trên ghế, dùng điện toán quang và bút điện tử làm việc.

Toàn bộ màn hình giao diện trước mặt là những video vừa lấy được từ lúc sáng, hần ta tựa vào trên ghế, đeo tai nghe màu trắng, một tay buông lỏng đặt trên tay vịn, một tay cầm một cốc cà phê.

Trên đầu gối có mấy tờ giấy chỉ viết vài chữ lẻ tẻ, nhìn đặc biệt chỉnh tề.

Trước kia rất lâu lúc hần ta còn đang đi học, tính cách có chút kiêu ngạo. Thứ gì nhìn xong học xong đều nhớ được ở trong đầu, không thích lãng phí thời gian dùng bút viết nữa. Đầu tiên là vì hần ta cảm thấy tốc độ viết không theo kịp tốc độ suy nghĩ, thứ hai là hần ta thích những vật cực kì sạch sẽ, tóm lại viết lên giấy không thể chỉnh tề nhẹ nhàng khoan khái bằng chữ điện tử, liếc qua là thấy ngay.

Sau đó lúc hắn làm việc với viện trưởng nào đó đã nhìn thấy ghi chép của đối phương, một đồng từ ngữ mầu chốt, cái gì quan trọng thì viết rất to, có cái lại giống như chú thích, thậm chí còn tiện tay vẽ ra mấy cái vòng nổi lại.

Theo lý thuyết thì phải vô cùng lộn xộn, nhưng quét mắt qua lại không hề khiến người ta cảm thấy không thoải mái, hơn nữa còn được coi như cảnh đẹp ý vui.

Vị viện trưởng trẻ tuổi kiêm thầy trực hệ của Cố Yến kia còn đề nghị hắn ta một câu. Anh ngồi sau bàn làm việc, mang một nụ cười châm biếm nói: “Đề nghị cậu lúc xem tài liệu nên có ý nghĩ dùng bút viết một chút. Bởi vì nội dung ghi chép, cách kí hiệu của mỗi người ghi đều không giống. Là thứ mà khi dùng con trỏ chuột copy không thể hiện được, nó đại diện cho trạng thái suy nghĩ của mỗi người, khác với bất kì một người nào khác, độc nhất vô nhị.”

Lúc đó Cố Yến cảm thấy lời này có mấy phần đạo lý, sau đó liền thử bắt đầu dùng bút viết, có ý thức đào tạo loại thói quen này, viết một cái liền viết cho tới tận bây giờ.

Bỏ toàn bộ màn hình video vào đầu một lần nữa, Cố Yến ấn nút tạm ngừng, hoạt động cổ một chút. Trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi này, hắn ta mở mấy giao diện và tờ giấy mà người nào đó phát ra cho mình ra.

Trên trang giấy là những thứ đối phương ghi chú ra sau một đêm xem video.

Cho tới hôm nay, hắn ta vẫn thừa nhận lời của người nào đó rất có đạo lý — ghi chép quả thật có thể đại diện cho trạng thái suy nghĩ độc lập của một người, độc nhất vô nhị.

Bởi vì mấy tờ giấy trước mặt hắn ta này, mặc dù đã tận lực biến hóa kiểu chữ, nhưng vẫn không che giấu được khí chất từ trong xương, nhìn một cái chính là một người không tuân theo quy củ không chịu

gò bó, giống năm đó y như đúc.

Cố Yến không nói tiếng nào nhìn xong mấy tờ giấy, lại day mi tâm tắt toàn bộ giao diện đi.

“ ... ”

Nói như thế nào đây, còn có thể nhớ sửa lại kiểu chữ, chắc cũng làm khó anh rồi.

...

Mặc dù Cố Yến chọn thuốc giảm sốt có tác dụng phụ nhỏ nhất, nhưng vẫn làm cho người ta lâm vào tình trạng ngủ mê man như bất tỉnh nhân sự.

Yên Tuy Chi gần 11 giờ sáng mới bắt đầu trùm chăn ngủ, ngủ thẳng cẳng đến 8 giờ tối. Cảm giác này đúng là quá sức, ngay cả một giấc mơ cũng không có, cho tới khi anh mở mắt ra thì có chút không biết bây giờ là ngày mấy rồi.

Anh tỉnh lại rất an tĩnh.

Ánh đèn trên trần nhà tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ màu vàng, không quá chói, thậm chí anh không cần híp mắt cũng có thể thích ứng được khá khá rồi.

Chăn gối màu trắng mềm mại được đắp đến cằm, không cản trở anh hô hấp, nhưng cũng không để cho chút gió lạnh nào chui vào.

Trong phòng cũng không phải là yên lặng như tờ, sau khi thính giác theo ý thức cùng nhau tỉnh táo, anh liền có thể nghe thấy thỉnh thoảng có mấy tiếng vài vóc ma sát vô cùng nhẹ, không đến nỗi quấy rầy giấc ngủ nhưng cũng khiến căn phòng không hề vắng vẻ như vậy.

Yên Tuy Chi theo thanh âm rất nhỏ kia vòng vo đầu, đã nhìn thấy Cố

Yến đang ngồi ở bên cửa sổ sát đất xem toàn bộ trang tin tức, trên đầu gối còn đặt trang giấy, trong tay thả lỏng cầm một cái bút điện tử, vẻ mặt trầm tĩnh.

Có lẽ là ngủ quá lâu nên có mấy phút Yên Tuy Chi đang xem lẫn trong hai trạng thái là ngẩn người nhìn và lười mở miệng.

Cho đến khi Cố Yến trong lúc vô tình liếc mắt sang bên này một cái...

“Tĩnh?” Cố Yến tháo tai nghe xuống, ném trên bàn thủy tinh rồi đứng dậy đi tới.

Lúc này Yên Tuy Chi mới lười biếng đáp một tiếng, “Ừ.”

Lại qua một lúc lâu, anh mới hỏi: “Anh vẫn luôn ở chỗ tôi?”

Bởi vì quá mức lười biếng, anh cũng không nâng giọng lên chỗ cuối câu, mà hạ xuống rất nhẹ giống như một câu trần thuật.

“Nếu không thì sao?” Cố Yến đi tới mép giường, giọng nói lãnh đạm trả lời, lại hết sức tự nhiên đặt tay lên trán Yên Tuy Chi một chút, “Nếu cậu xảy ra vấn đề gì ở đây thì người phải phụ trách là tôi.”

Yên Tuy Chi qua loa lấy lệ nhú mày, nhắc nhở: “Biết không, trên tủ đầu giường của khách sạn luôn có một cái nhiệt kế dự phòng, tôi cảm thấy chính xác hơn tay một chút đấy.”

Cố Yến: “Tôi có thói quen phải có dự tính trước trong lòng.”

Hắn ta nhàn nhạt nói xong, đúng là mở tủ đầu giường ra nhìn một cái, quả thật trong đó có một cái nhiệt kế điện tử.

“Tôi thấy là quên ấy.” Yên Tuy Chi khàn giọng, giọng nói rất nhẹ cũng rất chậm, lộ ra một sự vui thích khi được ngủ no: “Buổi sáng các anh cũng không có tác dụng.”

“Thứ cho tôi nói thẳng, lấy việc buổi sáng cậu làm bỏng cả mu bàn tay tôi thì căn bản cũng chẳng cần dùng đến nhiệt kế.” Cố Yến cầm nhiệt kế, dùng đầu đo lường chạm lên mặt Yên Tuy Chi một cái.

Nhiệt kế vang lên một tiếng ‘tinh’, tự động hiện ra số đo.

“... Cũng thứ cho tôi nói thẳng, đây là lần đầu tôi thấy có người đo nhiệt kế trên mặt người ta đấy.” Yên đại giáo sư cả người từ trên xuống dưới chỉ để lộ ra một cái đầu nói.

Có tinh thần như vậy, xem ra cũng hạ sốt hết rồi.

Cố Yến quét mắt nhìn nhiệt kế, sau đó lại chỉnh số về không, rũ mắt nói với Yên Tuy Chi, “Tay.”

Yên đại giáo sư thò ra một cái móng vuốt quý hiếm từ trong chăn ra, Cố Yến lại dùng nhiệt kế chạm lên tay anh một cái.

Tinh ——

Yên Tuy Chi: “Sao rồi? Hạ chưa?”

Cố Yến gật đầu một cái, “Ừ, hạ.”

Yên Tuy Chi: “Tôi cảm thấy thuốc ăn cho tôi rất có vấn đề, làm tôi không muốn động đậy gì hết.”

“Tôi có giục cậu phải động đậy sao?” Cố Yến có chút tức giận.

Yên Tuy Chi cười một cái, lười nhác cả người cuối cùng cũng tan hết, anh chống người ngồi dậy, làm vẻ muốn xuống giường.

Cố Yến đại khái là bị anh dọa sợ, rất nhạy cảm với mọi cử động của anh, lúc này nhíu mày hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Tắm.” Yên Tuy Chi.

Cố Yến: “Sau đó sẽ cho vết thương thêm chút nước, phát sốt một lần nữa? Cậu có thể tha cho cái chân đấy không?”

Yên Tuy Chi ngồi ở mép giường, theo lời hấn ta cúi đầu nhìn chân bị thương, chặc một tiếng, “Ở trong chăn cả một ngày, tôi cảm thấy mình ra một chút mồ hôi, không tắm sẽ thúi, anh có thể chịu được một thực tập sinh bị thúi sao?”

Cố Yến: “...”

Mặt hấn ta không thay đổi nhìn Yên Tuy Chi, vẻ mặt rất thu liễm, trong lúc nhất thời không nhìn ra hấn ta đang chắt vật lựa chọn hay chỉ đơn giản là không muốn nói.

Tóm lại, qua mấy giây hấn mới nói: “Cứ để thối đi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Thực tế trên người anh cũng không có mùi gì, nhưng anh luôn cảm thấy không thoải mái, vì vậy vẫn mượn cớ đuổi Cố đại luật sư như đại Phật đặc biệt thích làm người ta bức bối này ra khỏi phòng, sau đó dùng khăn lông ướt lau thân thể một lần.

Lần này cuối cùng anh cũng đành hoảng, toàn bộ quá trình đều tránh vết thương, không dầy vò nó nữa.

Cố Yến được anh mời vào cửa lần nữa đã là 9 rưỡi tối.

Cùng vào cửa còn có xe thức ăn của khách sạn, anh lên cơn sốt và nhiễm trùng giằng co một ngày, đến lúc này đã đói lắm rồi, nhưng cũng không có khẩu vị đặc biệt gì. Cho dù bây giờ Cố Yến thật sự dâng tôm ngọt cua đông sườn cừu gì gì đó lên trước mặt anh thì anh cũng chẳng thiết ăn. Cho nên chỉ để bảo khách sạn làm cho anh một nồi cháo.

Có lẽ buổi sáng cậu trai khuyên bạc kia bị vết thương của anh dọa sợ, lúc nồi cháo kia được đưa lên, Yên Tuy Chi phát hiện bên trong

không chỉ có đồ bổ, còn đặc biệt bỏ đi các loại thức ăn kích thích.

Tuy khách sạn này khá lạ nhưng cháo lại rất ngon, cho nhiều đồ vào trong như thế cũng không thấy ngán.

Yên Tuy Chi ăn hai bát, Cố Yến cũng ăn một nửa.

“Anh mà lại ăn bữa khuya?” Yên Tuy Chi có chút ngạc nhiên, dẫu sao anh chỉ thấy được về Cố Yến bận rộn dứt khoát, rất ít khi nhìn thấy hắn ta có thêm thời gian nghỉ ngơi không thích hợp.

“Không phải đến bây giờ anh vẫn chưa ăn cơm tối chứ?” Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn thùng rác trong góc phòng, nghi ngờ nói.

“Ăn rồi.” Cố Yến thu dọn chén bát xong thì nhấn chuông gọi phục vụ, trả lời một câu.

Yên Tuy Chi có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng rất nhanh sự chú ý của anh đã đặt lên việc chính.

Sau khi phục vụ đẩy xe thức ăn đi, Cố Yến ngồi xuống đối diện Yên Tuy Chi, mở mấy đoạn video trong điện toán quang ra cho Yên Tuy Chi nhìn, “Sáng tôi có đi tìm Faiks một chuYên.”

“Sao rồi?” Yên Tuy Chi vừa hỏi, vừa mở video ra.

“Một tin tốt và một tin xấu.” Cố Yến nói.

Yên Tuy Chi: “Nói cái nào trước? Tùy anh thôi, cũng không phải chưa nghe tin xấu.”

Cố Yến chỉ toàn giao diện: “Chủ xe taxi kia không phải Faiks, gã thuê của chủ trước là Jamie · Blake, chính là người trung niên chúng ta đã gặp đó. Chủ xe không thể đi đón khách vào giờ cơm buổi trưa và tối mỗi ngày nên do Faiks đón.”

“Tin tốt là Jamie · Blake không hề keo kiệt, trong xe có camera, hơn

nữa còn là loại có thể chụp phía sau, còn là kiểu hồng ngoại.”

Yên Tuy Chi nhắc mí mắt lên, có suy đoán không khác lắm: “Cho nên? Tin tức xấu là quay được thứ bất lợi với Joshua · Dale?”

Cố Yến gật đầu một cái, “Cứ coi là vậy đi.”

Yên Tuy Chi xem qua một chút, những video kia vừa vặn chụp được hình ảnh Joshua · Dale phi người qua bờ tường, hơn nữa còn không chỉ có một lần.

Anh tua video rồi hỏi Cố Yến: “Anh đã xem rồi?”

“Xem mấy lần.”

“Ghi lại chưa?”

Cố Yến: “... Đã nhớ. Cậu không cảm thấy mấy lời như vậy không nên do thực tập sinh nói sao?”

Yên Tuy Chi: “... Tôi chỉ hỏi một chút thôi.”

Anh lập tức đổi chủ đề: “Đúng rồi, mấy tờ hôm qua tôi đưa cho anh, anh đã xem chưa?”

Cố Yến dựa vào lưng ghế, vẻ mặt có chút một lời khó nói hết được, “Nhìn lướt qua.”

Yên Tuy Chi: “Không nhìn kỹ? Tại sao?”

Cố Yến: “Cho cậu một đề nghị, sau này nếu như đưa mấy thứ giống sách trời đó cho người khác xem thì nên mời cả phiên dịch.”

Yên Tuy Chi: “...”

Lời hay của thầy mà còn không xem, cẩn thận ra tòa lại khóc đấy nhé.

-----oOo-----

Chương 26: Án Joshua · Dale

(1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày mở phiên tòa hôm đó, Joshua · Dale trăn trở một đêm không ngủ, sáng sớm 5 giờ đã vác cái vành mắt xanh đen rời giường. Em gái Rosi co rúc ở một cái giường khác, cái chăn rộng lớn bọc cô bé giống như một con tôm.

Ở khách sạn này tốt hơn căn phòng cũ bọn họ đang ở không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn có xông hương an giấc. Cô gái nhỏ nhà cậu ta ngủ rất say. Nói chính xác, mấy ngày nay nó đều ngủ rất say, không có nửa đêm bị lạnh, không có bởi vì con chuột con gián mà cảm thấy sợ, cũng không có bị con ma men chửi đồng làm tỉnh giấc, đây là thực tế trước đó chưa từng có.

Cậu ta càng thêm hy vọng cô bé có thể có một thực tế như vậy mãi, nhưng cậu ta lại không thể có được bất kì đảm bảo gì.

Bởi vì hôm nay, cậu ta phải tiếp nhận một phiên xét xử.

Cậu ta rất thấp thỏm, rất kháng cự, lại vô cùng tiêu cực...

Không khí trong phòng khách sạn rất tốt, ít nhất mát mẻ hơn trên đường chính nhiều lắm, nhưng cậu ta vẫn cảm thấy mình không có cách nào ở được trong không gian bịt kín an tĩnh này, bị đè nén đến sắp nôn ra.

Vì vậy cậu ta dịch chăn cho Rosi rồi che kín áo khoác ra cửa.

5 giờ sáng sớm, trời còn chưa sáng, lộ ra đen âm trầm, tầng mây dày đặc giống như một ngày không trăng.

Joshua đứng ở dưới tầng khách sạn, người không khí rét lạnh, gió lạnh từ lỗ mũi rót vào tim. Bây giờ cậu ta chưa tính là người hoàn toàn tự do, sau này lại càng khó nói. Ở dưới rất nhiều hạn chế, cậu ta có rất nhiều người không thể gặp, rất nhiều nơi không thể đi.

Hơn nữa luật sư của cậu ta đã từng nhắc nhở là không nên chạy loạn.

Vì vậy cậu ta không mục đích qua lại trong ngõ hẻm tối tăm chẳng chịt, giống như một người sắp chết, không có quy củ mà muốn bắt lấy đời người còn sót lại.

Hàng năm cậu ta luôn xen lẫn trong các loại công trường, tiếp nhận các loại việc, bất tri bất giác luyện ra sức chịu đựng siêu cường. Từ khách sạn Ngân Trà đến phố Song Nguyệt với cậu ta mà nói cũng chỉ cần chạy hơn nửa giờ.

Vì vậy đợi đến khi cậu ta tỉnh táo lại thì đã đứng trước cửa nhà mình.

Trước đây thật lâu, khi bà ngoại vẫn còn, trong phòng luôn có một ngọn đèn cầm tay sáng suốt đêm, vì tiết kiệm nhiên liệu, độ sáng được điều chỉnh rất mờ. Nếu như có ai dậy vào ban đêm thì sẽ không đến nỗi hai mắt đen sì mà đập đầu lung tung.

Khi đó cho dù cậu ta ở bên ngoài như thế nào, khi trở về luôn nhìn thấy bên trong căn phòng kia có ngọn đèn cầm tay chiếu ánh sáng nhẹ nhẹ vào cửa sổ, cùng với bà ngoại đang ngồi trên ghế tay vịn chờ cậu ta về nhà.

Joshua · Dale ngẩn người nhìn chằm chằm cửa sổ đen ngòm một lát, tay cầm trong túi bắt một chút, nhưng bắt hụt.

Chìa khóa nhà không mang, còn đặt ở trong khách sạn, ở bên gối của Rosi.

Cậu ta lại nhìn chằm chằm cánh cửa kia nhìn một hồi, cũng không

biết là xuất phát từ tâm tình gì mà đột nhiên giơ tay lên chần chừ gõ ba cái lên cửa phòng.

Cậu ta cúi đầu đợi ngoài cửa cực kỳ lâu, nhưng vẫn không nghe được tiếng bước chân quen thuộc của bà ngoại.

Cõi đời này sẽ không có người mở cửa, lời cậu ta vào nói đông dài như “Có lạnh hay không, có phải gặp chuyện không vui hay không, làm sao không cười” ...

Cậu ta tựa vào cửa nhà mình rồi ngồi dưới đất, giống như một người không nhà để về, ngây ngốc hồi lâu.

Đồng hồ trên phố Song Nguyệt sớm hay muộn đều gõ một lần, buổi sáng 8 giờ, buổi tối 7 giờ, không lệch chút nào. Tiếng chuông vang lên 8 tiếng, Joshua thức tỉnh đứng lên, chà xát cái tay đông cứng của mình, sau đó chậm rãi chạy về phía khách sạn.

...

“Cậu đi đâu vậy?” Yên Tuy Chi và Cố Yến nói chuyện trên hành lang khách sạn, nhìn thấy cậu ta về thì hỏi một câu.

Joshua buồn buồn nói: “Chạy bộ sáng sớm.”

Chạy bộ sáng sớm có thể chạy ra hiệu quả như đưa ma vậy á?

Yên Tuy Chi không vạch trần, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu một cái.

“Thời tiết hôm nay rất tệ, trời đầy mây, nhìn như sắp mưa ấy.”
Joshua rũ mí mắt, nói: “Tôi cảm thấy đây không phải là một điềm tốt.”

Yên Tuy Chi: “Lời này của cậu như gộp cả hai chúng tôi vào vậy.”

Joshua nhếch mép một cái, lại không cười, quả thật ngày hôm nay

cậu ta không có một chút tinh thần nào, “Tôi không biết, chính là tôi... rất khó chịu, giống như không có ai tin tưởng tôi...”

Thông thường mà nói, loại thời điểm này nên có người nói với cậu ta một câu: “Tôi tin tưởng cậu.” Cho dù là thật hay giả.

Nhưng Yên Tuy Chi không nói gì. Anh đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng tự nhận không phải người tốt lành gì, có lẽ có chút thời điểm sẽ mềm lòng, nhưng nhiều hơn sự mềm lòng lại là cứng rắn kinh người. Thật đáng tiếc, anh không có cách nào nói với Joshua một câu có thể an ủi được cậu ta, quan hệ của luật sư và đương sự chính là như vậy —

Anh cần đương sự hết sức tín nhiệm anh, nói ra tất cả sự thật cho anh. Mà trên thực tế ở nhiều lúc, anh cũng đúng là cộng rơm cứu mạng duy nhất mà đương sự có thể tín nhiệm. Nhưng anh lại không có cách nào hoàn toàn tin tưởng đương sự.

Đối với bọn họ mà nói, từ đầu đến cuối anh chỉ có thái độ tạm thời.

Cuối cùng Yên Tuy Chi chỉ vờ bả vai Joshua một cái, ngược lại Cố Yến hỏi một câu: “Trước khi vào phiên tòa, tôi lại xác nhận với cậu lần nữa, là cậu làm sao?”

Yên Tuy Chi liếc hắn ta một cái.

Hắn ta hỏi vô cùng bình thản, giọng cũng lãnh đạm như bình thường, giống như là một chuyện công theo thông lệ.

Nhưng lúc này Joshua lại cảm thấy, dù chẳng qua là hỏi cậu ta một câu, nguyện ý nghiêm túc nghe cậu ta nói ra câu trả lời một lần cũng có thể làm cho cậu ta thoải mái trong lòng một chút. Vì vậy ánh mắt cậu ta nhìn Cố Yến, lắc đầu một cái rồi nghiêm túc nói: “Không phải.”

Những lời này nói ra, trái tim đầy khí lạnh của cậu ta đột nhiên tìm được một chút manh mối.

Buổi sáng 9 giờ 15 phút, Joshua · Dale cùng luật sư biện hộ Cố Yến của cậu ta tới tòa án, cùng đi còn có Yên Tuy Chi thân tàn chí kiên kéo một cái chân bị thương nhưng sống chết không chịu biểu hiện ra.

Trước phiên tòa của TỬ Thành vô cùng không nề nếp, tổ chức càng vội thì càng hỗn loạn. Cố Yến và Yên Tuy Chi cũng không phải lần thứ nhất ra tòa ở nơi này, đã sớm quen rồi. Có rất nhiều những quy tắc thông hành ở nơi khác nhưng lại không có ích mấy ở chỗ này, nên bọn họ sẽ tận lực thu thập càng nhiều chứng cứ hơn, làm hết khả năng tìm được chỗ sơ hở, để bảo đảm có thể giữ vững chân ở trong cái nơi hỗn loạn này.

Cố Yến và luật sư truy tố đưa ra chứng cứ riêng của mình, rất nhanh đã làm xong thủ tục.

Buổi sáng 10 giờ, phòng số 1, thẩm phán đến đúng giờ.

Cố Yến và luật sư truy tố gật đầu tỏ ý với thẩm phán, Yên Tuy Chi ngồi sau lưng Cố Yến, vắt chéo hai chân dưới bàn, tránh để chân bị thương chạm đất. Anh nhìn thẩm phán rũ mắt và mím chặt môi, bút điện tử giữa ngón tay gõ “cách” một tiếng nhẹ lên bàn.

“Xem ra hôm nay dự cảm của Joshua cũng không tính là không chuẩn.” Sau khi Yên Tuy Chi ngồi xuống phía sau Cố Yến, nhỏ giọng nói với cái gáy của hắn ta: “Ngày âm u như thế này đúng là không phải điềm tốt gì, lại đụng phải thẩm phán Murray · Liu.”

Cố Yến không quay đầu, chỉ thấp giọng ho khan một tiếng, tỏ ý anh đừng có mà dựa vào giọng nói thấp mà làm càn như vậy.

Phàm là người quen biết với vị thẩm phán đang rũ mắt này thì đều biết ông ta là một thẩm phán có khuynh hướng nghiêng về tính cách, thường không hoàn toàn đối đãi công chính với bị cáo, muốn bào chữa vô tội ở trong tay ông ta thì tỉ lệ thành công thấp đến dọa người.

Hai bên không biện ngồi xuống, bị cáo Joshua · Dale cũng bị hai vị pháp cảnh dẫn tới vị trí của cậu ta.

Sau khi cậu ta ngồi xuống thì hít một hơi thật sâu, sau đó liền gất gao nhìn chăm chăm một cửa vào phía bên phải. Bồi thẩm đoàn đang dần đi vào từ chỗ đó, từng người đứng yên ở chỗ bồi thẩm của mình.

Đó là những người có thể quyết định vận mệnh của cậu ta — một đám người xa lạ được chọn ra từ khắp nơi.

Tất cả mọi người đều được xác nhận đã đến, thẩm phán Murray · Liu rũ mắt, trong tay ông ta là một quyển từ điển vừa dày vừa nặng, hàng phía trên có một vị thẩm phán đang dùng mấy câu tiêu chuẩn nào đó.

Thật ra thì những câu kia các thẩm phán đã nói rất nhiều lần rồi, sớm có thể thốt lên luôn, nhưng vẫn muốn làm theo quy định liếc mắt nhìn quyển từ điển đang mở ra kia, điều này để chứng tỏ sự nghiêm túc không qua loa của tòa án.

Chuyện thứ nhất sau khi bồi thẩm đoàn đến chính là tuyên thệ.

Murray · Liu nhìn bồi thẩm đoàn, dùng giọng trầm ổn nói: “Tòa án trang nghiêm yêu cầu các vị chính thức tuyên thệ, các vị có thể sử dụng thái độ trung thực tấn trách với vụ án sắp thẩm tra này, lấy được phán quyết công chính nhất không?”

“Lấy danh dự để thề, tôi làm việc theo công chính, nếu như người nào có oan ức được giải quyết, tôi sẽ vui vẻ yên tâm, nếu như người nào lừa gạt bắt công, tôi sẽ áy náy cả đời. Tôi sẽ lấy thái độ lý tính nhất, làm theo quyền hành của luật pháp.”

Joshua · Dale chậm rãi thở ra một hơi, ngón tay hơi run rẩy đè ở trên đầu gối, từ từ siết chặt.

Cậu ta khẩn trương thái quá, cho tới khi thẩm phán đọc tên, xác nhận thân phận của cậu ta, cậu ta thậm chí không nghe rõ những lời văn đơn giản kia có ý gì. Cậu ta nhìn chằm chằm thẩm phán gần năm giây, mới chậm rãi tiêu hóa xong, gật đầu một cái, như mộng du nói: “Là tôi.”

Cậu ta tốn thời gian rất lâu mới nhớ ra mình có thể ngồi xuống.

Đợi lúc cậu ta ngồi xuống nhìn về phía chính giữa tòa án, mới phát hiện luật sư bên truy tố đã bắt đầu mở màn tố cáo, giọng nói của đối phương giống như vượt qua hai ngọn núi truyền vào trong lỗ tai cậu ta.

“— Đương sự Joshua · Dale bên biện hộ dùng một món đồ trang sức bằng đồng trên tủ đứng tường góc tây nam và một gói ôm bằng vải thô trên ghế trong nhà Kitty · Bell, che giấu thanh âm là điều kiện đầu tiên, đập vào gáy Kitty · Bell khiến cho bà Bell rơi vào hôn mê để phòng bà báo động, cũng đã lấy đi một hộp trang sức của bà, trong đó có một sổ trang sức và một phần phiếu tài sản hồi đoái chưa được trối định. Joshua · Dale rất quen thuộc với giờ làm một ngày của cháu trai Chester · Bell của bà Kitty · Bell, cho nên có thể tính chính xác thời gian Chester · Bell trở về để rời đi, trốn ở bên trong sân, cũng lợi dụng lúc Chester · Bell vào nhà để leo tường về chỗ mình ở. Tất cả sự thật trên đều có nhân chứng vật chứng và lời khai của bản thân Joshua · Dale...”

...

Luật sư bên truy tố lưu loát mạch lạc rõ ràng liệt kê chứng cứ ra, cuối cùng nhìn về phía thẩm phán Murray · Liu gật đầu một cái.

“Đối với tất cả những chuyện xảy ra với bà Kitty · Bell, tôi bày tỏ sự tiếc nuối.” Murray · Liu gật đầu một cái, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Cố Yến, khóe miệng ông ta kéo căng, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên cay nghiệt, “Luật sư biện hộ, ngài Cố? Ngài có thể trình bày mở đầu rồi.”

Thông thường mà nói, trình bày mở đầu chính là trước có bên truy tố tóm tắt tố cáo vụ án cùng với chứng cứ bọn họ đã nắm giữ, trình bày của luật sư biện hộ chủ yếu là bào chữa, cùng với nhấn mạnh lập trường của một bên.

Joshua · Dale siết ngón tay nhìn chăm chăm Cố Yến, Yên Tuy Chi cũng ngược mắt lên nhìn... cái gáy anh tuấn của bạn học Cố.

Ngay khi mọi người trong tòa án an tĩnh chờ đợi hắn ta mở miệng, hắn ta lại giơ tay lên làm một động tác với thẩm phán Murray · Liu.

Động tác tay đó có ý là — bên biện hộ từ bỏ trình bày mở đầu.

Vẻ mặt căng thẳng của Murray · Liu buông lỏng một chút, có chút ngạc nhiên, Yên Tuy Chi lại ngả người về phía sau, hơi nhếch khóe miệng lên.

-----oOo-----

Chương 27: Án Joshua · Dale

(2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Joshua · Dale ngồi ở chỗ bị cáo cũng không lập tức hiểu ý của động tác tay đó, cậu ta có chút không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, mờ mịt thấp thỏm nhìn Cố Yến.

Cho đến khi Murray · Liu mở miệng: “Cố, anh chắc chắn sẽ từ bỏ trình bày mở đầu chứ?”

Joshua · Dale: “... ..”

Cậu ta có cảm giác tim mình đang treo trên cạp quần vậy, rơi bịch một tiếng xuống đất, còn bị người ta hung hăng đạp mấy cái. Cậu ta chậm rãi há miệng ra, đầu óc đã phát nổ.

Bỏ trình bày mở đầu?! Đùa gì thế?

Cậu ta không hiểu được thứ gì thâm ảo cả, chỉ biết trong các phiên tòa từ trước đến giờ là anh tới tôi đi, anh nói năm phần thì tôi bác bỏ năm phần, thì mới có thể tiếp tục có sức tranh luận. Kết quả luật sư của cậu ta vừa lên đã trực tiếp từ bỏ một vòng rồi?!

Mọi người ôm giấy chứng nhận đến nghe phán quyết trong tòa án đều giữ năm giây yên lặng như tờ, sau đó đột nhiên vang lên những tiếng nghị luận “xì xào”.

Không phải là không thể từ bỏ trình bày mở đầu, mà là trong số những người đến nghe thẩm án này thật sự chưa từng thấy ai làm như vậy. Dù sao từ bỏ một vòng cũng có nghĩa là bỏ một cơ hội để thuyết phục bồi thẩm đoàn.

“Yên lặng!” Murray · Liu gõ búa một phát.

Tòa án lại khôi phục an tĩnh lần nữa, Murray · Liu rũ mắt nhìn về phía ghế bào chữa.

Cố Yên gật đầu một cái: “Chắc chắn.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của toàn bộ hội trường, chỉ có Yên Tuy Chi thả lỏng và tán dương.

Trước đây rất lâu anh đã từng có một số đề nghị với sinh viên. Anh nói: “Bản thân sẽ thường có xu hướng nghiêng về thẩm phán hoặc bồi thẩm đoàn, khi diễn giải thì cứ như đang áp dụng quan điểm của bọn họ lên người vậy, điều đó là không có ý nghĩa, có lẽ các cậu sẽ nói hùng hồn sục sôi, nhưng hiệu quả thường đi ngược lại. Có người một khi đã thiết lập kết quả trong lòng rồi thì sẽ rất khó chấp nhận điều ngược lại, nhất là không thích bị thuyết phục, cho dù các cậu có nói rất có lí thì trong đầu bọn họ luôn có thứ để phản bác các cậu. Nói như thế nào nhỉ... Đại khái là giống như lòng phản nghịch vậy đó.”

Thay vì dùng kết luận bắt đối phương phải tiếp nhận, không bằng ném ra một dây dẫn, để chính bọn họ tự cho ra kết luận kia.

Thứ mà mình nghĩ đến thì đâu còn cần người khác phải khuyên nữa?

Giống như trước mắt, có một thẩm phán như Murray · Liu, lại ở một nơi không dễ quản lí như Tửu Thành thì việc từ bỏ trình bày mở đầu chính là một sách lược bào chữa rất cao.

Thậm chí ở một trình độ nào đó sẽ dẫn ra sự phản nghịch trong lòng của một nhóm người nào đó — anh càng không nói, tôi lại càng muốn nghe.

Lấy lui làm tiến, lấy thủ làm công.

Có lẽ một chiêu này của Cố Yến cũng không phải là ảnh hưởng bởi lời nói năm đó của Yên Tuy Chi, nhưng Yên đại giáo sư vẫn rất vui vẻ yên tâm.

Cái vị vất chéo một cái chân sưng húp như hoàng đế buông rèm nhiếp chính này xoay bút điện tử trong tay một cái, viết xuống tờ giấy trống không trước mặt một chữ “A”.

Bởi vì Cố Yến từ bỏ trình bày mở đầu, tiến trình của phiên tòa liền được kéo sang vòng kế tiếp.

Luật sư bên truy tố căn cứ vào chứng cứ, bắt đầu gọi từng người làm chứng lên.

Nhân chứng thứ nhất đối với Yên Tuy Chi và Cố Yến cũng không xa lạ gì.

Đó là một người đàn ông có thể coi như là cao to, trên mặt có một vết sẹo, điều này khiến gã có vẻ hơi hung dữ.

Joshua · Dale ngồi ở chỗ bị cáo trợn to mắt, cậu ta cho là mình nhìn lầm rồi, dùng tay xoa hai mắt, nhưng khuôn mặt của người đàn ông ngồi ở vị trí nhân chứng vẫn không có gì thay đổi.

“Nhân chứng, ông Faiks · Gore.” Murray · Liu đọc tên của đối phương, “47 tuổi, số chứng minh W11992661882.”

Faiks gật đầu một cái: “Là tôi, ngài thẩm phán.”

“Là một nhân chứng, có nghĩa rằng anh cũng phải tuyên thệ trước.” Murray · Liu chậm rãi hỏi: “Tòa án cần anh thề, anh sẽ nói tất cả những điều mà anh biết, không được che giấu điều gì.”

Faiks gật đầu: “Tôi thề.”

Đối với sự xuất hiện của Faiks, mặc dù Joshua · Dale rất kinh ngạc, nhưng Cố Yến và Yên Tuy Chi lại không cảm thấy ngoài suy đoán,

dấu sao trước phiên tòa bọn họ cũng đã được xem bằng chứng của bên truy tố. Sự thật chứng minh, lúc bọn họ bận thu thập chứng cứ mới thì bên truy tố cũng không hoàn toàn nhàn rỗi, bọn họ lại bổ sung thêm mấy chứng cứ bất lợi cho Joshua · Dale, trong đó bao gồm cả hình ảnh được thu từ camera trên xe taxi của Faiks.

“Lu.” Thẩm phán Murray · Liu nói với bên truy tố: “Anh có thể bắt đầu hỏi rồi.”

Luật sư bên truy tố gật đầu một cái, rồi sau đó chuyển hướng sang Faiks. Vòng này của anh ta là hỏi trực tiếp, vì có thể chứng tỏ hi vọng phơi bày sự thật của anh ta trong quá trình nhân chứng trả lời, đương nhiên người nghe mà anh ta hướng tới là bồi thẩm đoàn.

“Ông Faiks · Gore?” Lu gật đầu tỏ ý với gã, “Anh là hàng xóm của bị cáo Joshua · Dale?”

Faiks: “Đúng vậy, nói chính xác tôi là hàng xóm của Joshua và Kitty.”

Lu mở ra một giao diện bản đồ trên màn hình thông tin, kí hiệu lên ba căn nhà: “Đây là chỗ ở của Joshua · Dale, đây là nhà của Kitty · Bell và đây là nhà của anh?”

“Đúng vậy, không sai.”

Lu: “Tần suất anh gặp Joshua · Dale như thế nào?”

Faiks: “Mỗi ngày đều có thể thấy một hai lần.”

“Quen thuộc sao?”

“Quen thuộc.”

“Quan hệ thế nào?”

“Thỉnh thoảng sẽ giúp chút ít việc.”

“Cậu ấy giúp anh hay anh giúp cậu ấy?”

Faiks chần chừ một chút: “Cậu ấy còn nhỏ.”

Ý ngầm chính là “tôi giúp cậu ấy nhiều hơn một chút, nhưng dù sao cậu ấy vẫn là trẻ con.”

Lu liếc nhìn bồi thắm đoàn một cái rồi hỏi tiếp: “Nhưng video này được lấy từ camera trên xe anh sao?”

Anh ta vừa nói vừa mở ra toàn bộ video trên màn hình. Ở mỗi video, hình ảnh hay ngày tháng thu được đều không giống nhau, nhưng nội dung lại không khác lắm, hoặc là Joshua · Dale đang trèo qua tường rào, hoặc là đang ngồi xổm trên đó.

“Đây là tường nhà bà Kitty · Bell?”

Faiks gật đầu một cái: “Đúng.”

“Tại sao xe của anh lại chụp được những thứ này?”

“Thật ra thì không phải là xe của tôi, tôi chỉ lái thay chủ của nó, chỉ vào hai giờ cơm buổi trưa và tối thôi. Gã ta sẽ lái xe đến đầu hẻm chờ tôi ra nhận.” Faiks nói: “Cái ngõ kia rất khó quay đầu, cho nên tôi phải lượn một khúc cong trong con đường này rồi đi ra từ đầu khác. Thường sẽ đậu ở bãi đất trống giữa nhà Joshua và Kitty, ăn nốt phần cơm chưa ăn xong hoặc hút một điếu thuốc để tỉnh táo rồi mới lái ra ngoài.”

Lu suy nghĩ một chút hỏi: “Làm như vậy được bao lâu rồi?”

“Chắc chưa tới một năm.”

“Cho nên đây chỉ là một phần được anh chụp lại trong một năm, vừa vặn vào giờ cơm buổi trưa và tối?”

Faiks suy tư một chút, “Tôi nghĩ vậy.”

Điều này đồng nghĩa với việc trừ những thứ này ra, có lẽ còn có nhiều hơn.

Lu lại hỏi một số chi tiết liên quan đến video.

Faiks đáp lại từng cái.

Rồi sau đó Lu đột nhiên nói: “Quan hệ của Joshua · Dale và cháu trai Chester · Bell của bà Kitty · Bell như thế nào?”

Faiks nói: “Không phải rất tốt.”

“Đã từng thấy bọn họ cãi vã sao?”

“Trên thực tế, tôi còn từng vào ngăn.” Faiks suy nghĩ một chút nói, “Hai đứa bé này không thích hợp sống chung một chỗ, cứ gặp là có mâu thuẫn, nhưng cũng có lúc không tệ.”

“Chester · Bell có từng xảy ra tranh chấp với Joshua · Dale vì cậu ta trèo qua tường nhà mình không?”

Faiks: “Tôi chưa từng thấy, tôi cảm thấy Joshua sẽ tránh thời gian Chester ở nhà.”

“Cho nên ý anh là, Joshua · Dale khá quen với thời gian của cháu trai bà Kitty · Bell?” Lu thử thăm dò suy những lời này.

Đột nhiên Cố Yến giơ tay với thăm phán, lãnh đạm nói: “Phản đối.”

Lúc đặt câu hỏi không thể nói về những vấn đề mang tính dẫn dắt, một khi nói ra, bên kia có quyền phản đối, mà thăm phán cũng có quyền quyết định phản đối có hữu hiệu hay không, để ngăn nhân chứng trả lời những loại vấn đề này.

Nhưng mà cái mộng của Murray · Liu cũng chẳng hề xê dịch chút nào, “Phản đối không có hiệu quả.”

Về mặt Cố Yến rất bình tĩnh, ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên một chút nào.

Yên Tuy Chi ngồi ở phía sau, bút điện tử trong tay quay một vòng rồi lại bị đầu ngón tay giữ lại. Với loại phán định này, anh cũng chẳng ngạc nhiên chút nào, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Murray · khốn kiếp · Liu này làm như thế.

“Đêm 23 đó, anh có thấy Joshua vượt qua tường rào không?” Lư hỏi.

“Không có, lúc ấy tôi không ở trong xe.” Faiks nói, “Tôi nhận xe rồi đỗ nó ở chỗ cũ, trước hết về phòng mình ăn tối nên không thấy được quá trình đó, đoạn video này là camera tự thu.”

Lư: “Tại sao thu 10 phút rồi lại im bật?”

Faiks nói: “Dùng hết nhiên liệu rồi.”

Lu lại hỏi một số vấn đề thất thất bát bát, đủ để bồi thẩm đoàn biết được vài thông tin từ các câu trả lời của Faiks — Joshua rất quen thuộc với sinh hoạt của một nhà Bell, đủ để nắm chính xác thời cơ gây án, quan hệ của Joshua và Chester rất kém, đêm 23 đó, Joshua có thể trèo vào trong sân nhà Kitty · Bell trong thời gian vụ án xảy ra.

Thông thường mà nói, lúc luật sư hỏi là đã có thể dự liệu được câu trả lời của nhân chứng. Một luật sư đủ ưu tú hoàn toàn có thể không chế câu trả lời của nhân chứng trong phạm vi đem lại hiệu quả mà mình mong muốn, cũng không ít hay nhiều hơn một chút nào.

“Tôi đã hỏi xong rồi.” Lu thu lại phản ứng của bồi thẩm đoàn vào trong mắt, sau đó gật đầu một cái với thẩm phán Murray · Liu.

Murray · Liu chuyển hướng sang Cố Yến: “Cố, anh có thể bắt đầu hỏi nhân chứng.”

Kết quả Cố Yến nâng tay lên một chút, lãnh đạm nói: “Tôi không có câu hỏi gì.”

Murray · Liu: “...”

Mọi người tại tòa án: “...”

Joshua · Dale: “... ..”

Mình tìm phải luật sư giả rồi phải không? CMN phiên tòa này còn tiếp tục nữa không vậy....

-----oOo-----

Chương 28: Án Joshua · Dale

(3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau đó bên truy tố lại xin gọi thêm hai nhân chứng nữa, bao gồm người phụ nữ đổ rác mà bọn Yên Tuy Chi nhìn thấy trong video và một ông cụ khác, đều là hàng xóm của Joshua · Dale và Kitty · Bell.

Những người này cung cấp một số sự thật cho bên truy tố như bà Kitty · Bell vẫn luôn sống một mình, trước đó anh trai của bà sống ở một hành tinh khác, sau khi ông ấy qua đời thì cháu trai duy nhất là Chester · Bell mới đến tìm bà.

Vốn là Kitty · Bell không bị coi là nghèo khổ, chẳng qua là quá tiết kiệm, lại ở lâu trong nhà không muốn chuyển đi, hơn nữa Chester còn mang theo một ít tài sản do ông nội để lại đến. Mặc dù chỉ là một phần nhỏ nhưng cũng đủ để khiến một ít người phải đổ con mắt.

Liên quan tới những điều này, cũng không có nhiều người biết lắm, chỉ có mấy người hàng xóm thường xuyên qua lại với nhà Kitty · Bell thôi.

Ví dụ như Joshua · Dale có biểu hiện khác thường vân vân.

...

Luật sư bên truy tố không nhanh không chậm nói ra rất nhiều vấn đề trong kế hoạch, đủ để bảo đảm bồi thẩm đoàn đi tìm hiểu về Joshua · Dale theo hy vọng của anh ta. Mà đối với hai nhân chứng kia, Cố Yên không trực tiếp đặt câu hỏi, nhưng cũng chẳng có gì khác mấy.

Hắn ta hỏi hai người vài vấn đề không quá quan trọng lắm.

Mà nhân chứng trả lời còn có chút lệch đề, thậm chí trong quá trình người phụ nữ đổ rác kia còn chuyển trọng tâm đến việc “than phiền về tên ma men cả ngày lắc lư trong ngõ hẻm” kia.

Sau đó bị thẩm phán Murray · Liu gõ búa.

Cố Yến cực kì bình tĩnh, hỏi xong liền ngồi xuống, tự mình lật xem hai trang hồ sơ chứng cứ.

Ban đầu luật sư bên truy tố còn có chút nghi ngờ, sau đó liền như nắm chắc phần thắng, hiển nhiên đã coi hấn ta thành loại luật sư “qua loa lấy lệ” điển hình.

Người duy nhất thấy hồng бет là Joshua · Dale, nếu bây giờ mà cho cậu ta một sợi dây thừng thì rất có thể cậu ta sẽ tự tử ngay trước ghế bào chữa mất!

Cậu ta nhớ tới tối hôm qua mình phải dỗ Rosi rất lâu, thuyết phục cô bé hôm nay ngoan ngoãn ở trong khách sạn, không muốn để nó đến tòa án. Đến khi vụ án kết thúc, cậu ta sẽ đưa nó về nhà. Dĩ nhiên, sự giải thích này đơn giản không phải vì để em gái bớt sợ hãi lo lắng.

Bây giờ thì cậu ta lại hối hận vạn phần, ba vòng hỏi đã kết thúc, cậu ta cảm thấy như mình đã đặt một chân vào trong cửa nhà tù.

Sớm biết thế thì sẽ cho Rosi tới, dù sao cũng có thể nhìn được một chút nữa...

Ngay lúc cậu ta sắp vặt trụi tóc mình, luật sư bên truy tố đã bắt đầu hỏi nhân chứng thứ tư.

“Jim · Cummings.” Luật sư Lu bên truy tố nói.

Ngồi ở chỗ của nhân chứng chính là một người đàn ông có vóc người vừa phải, đôi mắt vàng ó hiện lên tia máu, trên mặt lại có màu

tím đỏ và những vết sưng nhẹ. Có thể nhìn ra gã ta để đứng được ở đây thì cũng đã phải trau chuốt rất nhiều rồi, thậm chí còn dùng keo vuốt tóc nữa.

Nhưng vẫn có chút chưa đủ tinh thần.

Jim · Cummings ưỡn ngực: “Là tôi.”

Lu: “Từ 7 giờ tối đến 8 giờ tối ngày 23, anh đang ở đâu?”

“Trong ngõ hẻm.” Jim · Cummings nói, “Nói chính xác là đi mua thức ăn, đang đi trong ngõ hẻm, nhà của tôi ở sau nhà bà Kitty · Bell cho nên lúc đó có lượn vòng qua nhà Joshua · Dale và Kitty · Bell để về nhà mình.”

Lu gật đầu một cái: “Anh nhìn thấy cái gì?”

Jim · Cummings: “Tôi nhìn thấy Joshua · Dale ở nhà bà Kitty · Bell, ở khúc cua về nhà tôi có một đoạn tường rào bị mẻ một miếng, lúc tôi đi qua đúng lúc nhìn thấy cửa sổ nhà bà Kitty · Bell, Joshua · Dale đang ở chỗ đó!”

“Đó là mấy giờ?”

“Chắc là hơn 7 giờ 50.”

...

Lu hỏi Jim · Cummings không ít vấn đề, nhưng phần lớn đều xoay quanh thời gian nhạy cảm đó, một lần lại một lần mượn miệng của nhân chứng để nhấn mạnh với bồi thẩm đoàn — lúc vụ án xảy ra, Joshua · Dale đang ở trong phòng của bà Kitty · Bell.

“Tôi đã hỏi xong thưa ngài thẩm phán.” Lu gật đầu tỏ ý sau đó ngồi xuống, liếc về chỗ Cố Yến một cái.

Murray · Liu: “Cố, anh có thể bắt đầu phần đặt câu hỏi của mình.”

Joshua · Dale ngồi ở chỗ bị cáo, lòng đã như tro tàn, mặt còn dài hơn cả con lừa. Cậu ta không ôm hy vọng, thậm chí có thể dự đoán được Cố Yến sẽ giơ tay lên với thẩm phán như thế nào, tỏ ý hấn ta vẫn không có bất kỳ câu hỏi gì.

Rất nhiều người ngồi nghe thậm chí còn không ngẩng đầu lên, hiển nhiên cũng không nghĩ khác Joshua · Dale là bao.

Nhưng lần này, Cố Yến lại gật đầu một cái với thẩm phán

Hắn ta chuyển hướng sang Jim · Cummings, liếc nhìn tài liệu, bình tĩnh nói: “Jim · Cummings.”

“Đúng, là tôi.” Jim không hề lộ ra vẻ không kiên nhẫn nào cả, mỗi bị điểm một lần tên, gã đều theo bản năng ưỡn ngực một cái.

Cố Yến ấn nút điều khiển để hiện lên toàn bộ giao diện thông tin, hắn ta tiện tay vẽ một vòng trên một căn nhà trong đó, nhàn nhạt nói: “Đây là chỗ ở của anh?”

Jim · Cummings gật đầu: “Đúng vậy, anh có thể nhìn thấy, cách nhà Kitty · Bell rất gần, chỉ cách tường rào nhà bà ấy và tường rào nhà tôi thôi.”

“Năm phút trước, cô Logan lúc ấy đang đứng ở vị trí của anh, có đề cập tới một chuyện — gần như mỗi ngày cô đi đổ rác thì đều xảy ra cãi vã với một hàng xóm say rượu.” Cố Yến nói: “Anh có biết người hàng xóm đó là ai không?”

Trong nháy mắt Jim · Cummings có vẻ lúng túng, con ngươi vàng ố vòng vo một chút, liếc mắt đến chỗ luật sư truy tố rồi lại thu về.

Cố Yến không gấp, vẻ mặt đầy bình tĩnh chờ gã mở miệng.

Jim · Cummings nhắm mắt nói: “Tôi.”

Mọi người ngồi nghe đều “xì xào” bàn tán, rất nhiều người đang nhàm chán ngồi ngay ngắn lại lần nữa nhìn về chỗ bào chữa.

“Gần như mỗi ngày anh đều say ngồi ở bên cạnh thùng xử lí rác, ngủ đến rạng sáng thậm chí đến sáng sớm mới về nhà?” Cố Yến đang quan sát bản đồ rồi khoanh đúng vị trí thùng rác kia.

Đây cũng không phải là Logan nói, đây là hắn ta và Yên Tuy Chi nhìn thấy rất rõ ràng trong video.

Jim · Cummings há miệng.

Có người ngồi nghe nhỏ giọng nghị luận, dẫu sao một con ma men thì khó mà để lại ấn tượng tốt cho người ta, cũng rất khó để tạo ra hình tượng trật tự rõ ràng, mà trên thực tế, đôi mắt đầy tơ máu và khuôn mặt sừng vù của Jim · Cummings đã chứng minh một điểm này, điều này sẽ có chút ảnh hưởng đến thân phận của nhân chứng.

Lúc này Cố Yến không đợi gã trả lời, “Đêm 23 hôm đó, anh có uống rượu không?”

Jim · Cummings điên cuồng lắc đầu, “Không có! Thật sự là đêm 23 đó tôi không uống! Anh cũng nói là gần như mỗi ngày, cũng không phải là ngày nào cũng thế, trên thực tế mấy ngày qua tôi cũng không có say ngã trong ngõ hẻm, tôi đã sửa. Hơn nữa...”

Gã cố gắng suy nghĩ một chút, đột nhiên bắt được một cây gậy nổi: “Đêm 23 hôm đó tôi đi mua đồ ở cửa hàng tiện lợi Straw, nhân viên và camera ở đó có thể chứng minh điều này.”

Gã lại đắc ý, “Tôi vô cùng tỉnh táo, ngày đó không uống chút rượu nào cả.”

Cố Yến rũ mắt, lật một trang ghi chép, lại giương mắt hỏi: “Lúc anh đi ngang qua nhà Kitty · Bell, nhìn thấy Joshua · Dale qua cửa sổ là sau 7 giờ 50 phút tối và trước 8 giờ tối?”

Jim · Cummings gật đầu.

Cố Yến: “Tại sao lại có thể khẳng định thời gian như vậy?”

Jim · Cummings: “Lúc tính tiền ở cửa hàng Straw tôi có nhìn đồng hồ treo tường, tôi nhớ rất rõ ràng, lúc đó là 7 giờ 45. Từ cửa hàng Straw đến nhà tôi cần đi bộ khoảng 7 phút. Cho nên trước khi tôi vào trong sân có nhìn sang cửa sổ nhà bà Kitty · Bell, hẳn lúc ấy là sau 7 giờ 50 phút. Hơn nữa lúc tôi vào nhà cũng liếc nhìn đồng hồ, cũng nhớ rất rõ là 8 giờ kém 2 phút.”

Đoạn này gã nói vô cùng rõ ràng, thậm chí gián tiếp chứng minh ngày đó đúng là gã có tỉnh táo, cũng không uống chút rượu nào.

“Anh còn nhớ là trước khi mở cửa nhà, xuyên qua lỗ hổng ở một nơi nhìn thấy cửa sổ nhà bà Kitty · Bell?” Cố Yến lại hỏi.

“Đúng vậy.”

“Cửa nhà anh cách cửa sổ nhà bà Bell bao xa?”

“Khoảng 7 mét.”

“Thẳng tắp?”

“Hơi nghiêng một chút, chỉ một chút thôi”, Jim · Cummings nhấn mạnh.

Cố Yến nhìn vào đôi mắt vàng ố của gã, “Thị lực của anh như thế nào?”

“Rất tốt! Tốt vô cùng, không có bất kỳ vấn đề gì.” Jim · Cummings chỉ mắt mình, “Vàng ố tụ máu là do trước đó uống nhiều rượu thôi.”

Ánh mắt Cố Yến tùy ý đảo qua, tính toán một chút khoảng cách của đám người đến nghe sau lưng, muốn chọn một người để làm mẫu. Kết quả khóe mắt liếc đến trang giấy đang mở ra trước mặt Yên Tuy

Chi, trên đó viết một chữ “A” tiêu sái như chấm điểm.

“ ... ”

Hắn ta im lặng chốc lát, ngón tay chỉ vào một người rồi hỏi Jim · Cummings: “Con số trên áo khoác ngực trái của vị tiên sinh này, anh có thấy rõ không?”

Jim · Cummings lập tức nói: “68!”

Mọi người theo lời nhìn sang, đúng là 68 không sai. Nếu như khoảng cách này có thể nhìn thấy con số nhỏ như vậy, cách 7 mét thấy rõ mặt người căn bản không thành vấn đề.

Câu hỏi này khiến mọi người ngồi nghe đều có chút buồn bực, bọn họ có chút không rõ mục đích của vị luật sư biện hộ Cố Yến này, chỉ cảm thấy tính dẫn dắt của câu hỏi hắn ta đưa ra không những không có lợi với Joshua · Dale, thậm chí còn tăng thêm độ tin cậy cho bên truy tố.

Cố Yến vẫn rất tỉnh táo: “Cho nên anh có thể chắc chắn, lúc ấy người ở trong phòng và Kitty · Bell là Joshua · Dale? Anh nhìn thấy mặt cậu ấy sao?”

Jim · Cummings: “Đúng, tôi nhìn thấy! Vô cùng rõ ràng! Ít nhiều là có tôi nhìn thấy, may mắn là lúc đó tôi nhìn xung quanh một cái mới có thể cung cấp được chứng cứ quan trọng như vậy, không phải sao?”

“Chẳng qua là nhìn quanh một cái?”

“Đúng.”

“Có đi tới bên cửa sổ không?”

“Không có, làm sao có thể đi tới bên cửa sổ chứ, vậy không khác nào đi vào sân nhà người ta rồi.” Jim · Cummings nói.

“Anh thấy rõ ngũ quan? Có khả năng là người khác tương tự với Joshua không?”

“Sẽ không!” Jim · Cummings nói, “Ngay cả khóe mắt cậu ta tôi cũng thấy rõ, tuyệt đối sẽ không sai.”

“Anh chỉ nhìn xung quanh rồi vào nhà luôn?”

Jim · Cummings có chút tiếc nuối, “Đúng vậy, lúc tôi thấy thì Joshua · Dale mới đi tới, tôi chỉ cho rằng cậu ta đến đó làm khách, cũng không ngờ được sau đó lại xảy ra chuyện như vậy. Tôi chỉ nhìn một cái rồi vào nhà luôn, dù sao bên ngoài quá lạnh, dưới mười mấy độ chứ chả đùa đâu.”

Cố Yến gạt đầu một cái, lại rũ mắt lật trang giấy trên bàn, rút một tờ từ trong đó ra rồi nhấn nút điều khiển.

Tờ giấy hần ta rút ra liền hiện lên trên màn hình thông tin, đủ để cho tất cả mọi người nhìn thấy. Đó là miêu tả phát hiện của bên truy tố tại nơi xảy ra vụ án.

Cố Yến nói: “Toàn bộ tư liệu về hiện trường, ở hàng thứ 10 trang số 12, 7 giờ 30 tối ngày 23, bà Kitty · Bell ngồi bên cửa sổ mở lò sưởi để đan lát. Dòng thứ 14, lúc phát hiện thì bà Kitty · Bell bị đánh trúng vào gáy, ngã nghiêng người về phía bên trái, tóc bị dính vào cửa sổ thủy tinh đầy hơi nước.”

“Lò sưởi ở bên cửa sổ, bên ngoài dưới mười mấy độ, lấy nhiệt độ lò sưởi lúc ấy bà Kitty · Bell điều chỉnh, nhiều nhất chỉ cần năm phút là cửa sổ thủy tinh sẽ dâng lên một tầng hơi nước vừa dày vừa nặng—

“

Hần ta vừa nói, vừa nhắc mí mắt nhìn về phía Jim · Cummings, trầm giọng nói: “Xin hỏi anh làm thế nào mà dưới điều kiện không tới gần cửa sổ, cách khoảng 7 mét, xuyên qua tầng hơi nước kia có thể thấy rõ được ngũ quan và khóe mắt người trong phòng?”

...

Toàn căn phòng yên lặng như tờ.

-----oOo-----

Chương 29: Án Joshua · Dale

(4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cả người Jim · Cummings cứng ngắc, lạnh từ da đầu đến lòng bàn chân.

Gã giống như một con ngỗng bị bóp cổ, há miệng thở hổn hển, nhưng nửa ngày không thể nói ra một chữ. Ngay cả mái tóc vuốt keo của gã cũng ỉu xiu xuống, hiện ra độ sáng bóng của keo vuốt kém chất lượng.

Mặt luật sư Lu ngồi ở vị trí truy tố cũng trống rỗng nhìn chằm chằm Cố Yến một lát, lại đưa mắt nhìn sang nhân chứng.

Anh ta đột nhiên hồi hận vạn phần, tại sao mình không kiểm tra lại tất cả các chi tiết với nhân chứng trước. Hay đổi câu khác, anh ta còn từng tiếp xúc với nhân chứng trước phiên tòa, đã chú ý đến tất cả những điểm lớn nhỏ trong lời khai báo, nhưng tại sao lại không nghĩ đến một điểm này chứ.

Sự tĩnh mịch của toàn bộ tòa án duy trì được khoảng bốn năm giây, rồi ầm ầm sôi trào.

Người ngồi nghe rút cuộc đã lấy lại tinh thần, bắt đầu nhìn nhân chứng sôi nổi bàn luận, giọng nói từ mọi nơi xông vào lỗ tai Jim · Cummings, nhưng gã không nghe được lời hoàn chỉnh.

Mặt gã căng đến đỏ bừng, bởi vì hàng năm say rượu quá độ mà hai gò má thậm chí có chút tím bầm.

“Tôi...” Gã há miệng, ánh mắt liếc loạn bốn phía, hiển nhiên đã đứng không vững nữa, “Nhưng mà... tôi...”

Cố Yên chờ giây lát, lại không chờ được nhiều lời giải thích hơn. Đối với tình huống này, hẳn ta tỏ ra không ngạc nhiên chút nào, chẳng qua là thuận tay ném trang giấy kia xuống bàn, giao diện điện tử trong nháy mắt trở về chỗ cũ.

“Thật đáng tiếc, tôi không nghe được một câu giải thích hợp lý. Như vậy, tôi có thể hoài nghi động cơ của anh không?”

Những lời này hẳn ta nói ra vô cùng bình tĩnh.

Trên thực tế, cả phần tranh biện hôm nay, biểu hiện của hẳn ta cũng vô cùng bình tĩnh, không có đồng dục hùng hồn, không có cố ý đề cao hoặc là đề thấp giọng, không có bất kỳ lời nói mang tính xúi giục nào cả. Từ đầu tới đuôi, hẳn ta đều mang cái vẻ lạnh như băng, vô cùng xứng đôi với chất giọng lãnh cảm của mình.

Đối với động cơ của Jim · Cummings, hẳn ta có thể phân tích ra bất kỳ một điều nào đủ để khiến kẻ này hoàn toàn sụp đổ ở vị trí nhân chứng.

Nhưng cũng không cần phải phí miệng lưỡi như vậy.

Giống như đã từng có người nào đó nói về đạo lý đó — đối với bồi thẩm đoàn hoặc là người nào đó có khuynh hướng mà nói, cho một dây dẫn để tự bọn họ đưa ra kết luận còn có tác dụng hơn bất kỳ biện pháp nào.

Người ngồi nghe có đủ loại suy đoán, tỷ như Jim · Cummings mới là hung thủ, làm ra chứng cứ giả này là vì che giấu hành hung chân tướng, giá họa cho người khác.

Hay là một con ma men hàng năm say khướt, không có ai coi gã ra gì, cho rằng miệng lưỡi của gã sẽ bị thổi phồng lên cùng cơn say. Vất vả lắm mới có một ngày đột nhiên gã lại có cảm giác tồn tại, quan trọng đến mức thậm chí có thể quyết định cuộc đời của một người, gã đứng ở chỗ của nhân chứng, tất cả mọi người đều sẽ an

tĩnh lại, đưa ánh mắt đặt tiền cuộc lên người gã, cẩn thận lắng nghe mỗi một chữ mà gã nói. Loại thay đổi như cá mồi xoay người này đủ để khiến gã lấy được hư vinh và thỏa mãn.

...

Người ngồi nghe còn có những suy nghĩ này thì đương nhiên bởi thẩm đoàn cũng sẽ có.

Luật sư Lu bên truy tố không nhin được quay đầu liếc bởi thẩm đoàn ngồi trên cao kia một cái, những quý ông quý bà đó đều nghiêng đầu thảo luận, mặt mũi hoặc nghiêm túc, hoặc chán ghét.

Lu lại yên lặng quay đầu lại, chỉ cảm thấy phiên tòa ngày hôm nay, đột nhiên trên đầu của phe ta đã toàn là những chữ “toi rồi”.

Jim · Cummings ở trong vô số ánh mắt nghi kỵ hoặc khinh bỉ, từ thiên đường rơi vào địa ngục, loại cảm giác như nhảy lầu này khiến gã khó mà chống đỡ, choáng đầu hoa mắt gần như không đứng được.

Thẩm phán Murray · Liu đúng dịp gõ cái búa pháp “cạch” một tiếng, trầm giọng nói: “Yên lặng!”

Tiếng búa phát ra, cả người Jim · Cummings ở chỗ nhân chứng run lên, hai mắt trợn trắng như muốn ngất xỉu.

Thông thường mà nói, tòa án ở khu vực Decama, một khi lời làm chứng quan trọng của nhân chứng xuất hiện bất kì lỗ hổng nào, những lời của bên biện hộ như Cố Yến sẽ được trực tiếp quyết định cân nhắc, có mười phần là sẽ được chấp nhận, cũng lấy được một hiệu quả so sánh lí tưởng.

Nhưng mà cái mông của thẩm phán Murray · Liu vẫn rất oai phong, cho nên đề nghị cân nhắc quyết định bị cự tuyệt.

Ông ta chỉ để pháp cảnh đưa Jim · Cummings ra ngoài, gác lại màn

tra hỏi này, mà phiên tòa lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục diễn ra.

Lúc ông ta gõ búa, Yên Tuy Chi ngồi ở phía sau Cố Yến lại không cam lòng nghịch bút.

Đường đường là tiền viện trưởng của học viện pháp luật, đã từng là luật sư hạng nhất, thế mà lại vắt chéo hai chân ngồi vẽ một con ba ba lên giấy...

Bút pháp trêu tượng, tiêu sái không gò bó.

Chịu đau khổ nhất không ai bằng Joshua · Dale ở chỗ của bị cáo.

Cậu ta cảm thấy mình tựa như một con gà rừng nhãi con bị xách cổ, mười phút trước còn bị người ta ấn ở trên thớt, dùng dao phay khoa tay múa chân muốn băm đầu. Mắt thấy sắp phải chết, lại bị một người khác đoạt dao cứu đi, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng mà cậu ta vừa xuống đất, xách móng chạy chưa được hai bước, còn chưa thở được hai cái thì đã bị bắt lại lần nữa.

Cậu ta lại một lần nữa sống không còn gì luYên tiếc mà gác đầu lên trên thớt, cảm thấy nhân sinh thật CMN đau trướng, đến như vậy rồi mà còn không buông tha cậu ta, cơ bản chẳng còn gì để cậu ta trông cậy vào nữa. Lúc này, cậu ta cảm thấy từ cổ trở xuống đều đã vào ngục giam, chỉ còn dư lại mỗi cái đầu vẫn đang giãy giụa.

Đối với loại chuyện này, Cố Yến và Yên Tuy Chi đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Sau khi trực tiếp cân nhắc quyết định bị cự tuyệt, phiên tòa sẽ tiến vào giai đoạn biện hộ. Cố Yến không lay động đứng ở chỗ ngồi bào chữa, đưa tay lướt qua nút điều khiển, trong nháy mắt ghi chép về giám định dấu chân ở hiện trường của cảnh sát đã được hiện lên trên toàn bộ màn hình tin tức lớn.

Sau khi đã xin phép, kiểm quan dấu vết đứng ở chỗ của nhân chứng, trả lời câu hỏi Cố Yến đặt ra.

“Kiểm quan dấu vết, anh Trần?”

“Đúng vậy.”

“Phần giám định dấu chân này là ghi chép được thông qua anh?”

Trần gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

“Nội dung vô cùng rõ ràng.” Cố Yến nói, “Nhưng vì để tránh cho những vấn đề không cần thiết, tôi vẫn cần xác nhận một ít chi tiết với anh.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Dòng thứ 3 trang 2 của ghi chép, toàn bộ dấu giày dài 27.5 cm, đế trước dài 14.5 cm, chiều rộng 9.3 cm, chiều dài độ cong 6.3 cm, chiều rộng 6 cm, đế sau 6.6 cm, chiều rộng 6 cm. Căn cứ vào dấu vết mài mòn ở hiện trường, có thể tính được độ dày là 1.5 cm.”

[Không chắc với máy kích cỡ này lắm =.=]

Cố Yến điều chỉnh đèn chiếu lên giao diện thông tin để mọi người có thể tìm ra dòng này dễ hơn.

“Số liệu này có chênh lệch không?”

Trần lắc đầu một cái, “Sẽ không, thông tin về dấu chân được gửi đến bộ kiểm tra rất rõ ràng, sẽ không có sai lệch, chênh lệch duy nhất có thể có chính là độ dày gót giày.”

“Sai số là bao nhiêu?”

“Trên dưới 0.05 cm.” Trần vừa nói, lại bổ sung một câu, “Sai số này cũng không đủ để ảnh hưởng đến kết quả phân tích dấu giày, quá

nhỏ.”

Cố Yến: “Chắc chắn chỉ có sai số này sao?”

“Vô cùng chắc chắn.”

Cố Yến gật đầu một cái.

Luật sư Lu bên truy tố: “...”

Không biết tại sao, Cố Yến gật đầu một cái, tim anh ta liền bắt đầu đập rộn lên một cách khó hiểu. Thông thường mà nói, lúc hỏi riêng về dấu chân thì phần lớn nội dung câu hỏi sẽ đều tập trung về chiều cao của nghi phạm.

Nếu quả thật hỏi đến điều này thì ngược lại Lu không có gì phải lo lắng, bởi vì chiều cao vốn là một phạm vi có sai số, cho dù là bồi thẩm đoàn hay thẩm phán đều đã sớm biết được điều này rồi, cho nên xoay quanh vấn đề này ở trên phiên tòa cũng sẽ không đi sâu vào được cái gì cả, cũng khó mà khiến người nghe dao động.

Kết quả luật sư biện hộ lại chỉ hỏi gót giày?

Đây là vấn đề quỷ gì?

Cố Yến lại bình tĩnh lướt qua nút điều khiển, lúc này trên màn hình thông tin hiện ra những chứng cứ mà hắn ta và Yên Tuy Chi thu thập được mấy ngày gần đây. Hắn ta chọn lấy video thứ nhất, cũng chính là video ở cửa hàng sườn cừu kia, trực tiếp kéo tiến độ đến 7 giờ 55 phút đêm ngày 23.

Toàn bộ người trong tòa án đều ngược đầu lên nhìn cửa sổ nhà bà Kitty · Bell trong video, bởi vì có hơi nước nên mơ hồ không rõ.

Cố Yến tạm ngừng, sau đó thả video này vào trong bản đồ khu tập thể cũ nát.

Hắn ta lại chỉnh bản đồ thành mặt phẳng nằm ngang, điểm đỏ trên bản đồ thể hiện vị trí camera của nhà hàng sườn cừu, điểm đỏ ở nhà Kitty · Bell đại diện cho đỉnh đầu của nghi phạm được phát hiện trong thời gian vụ án xảy ra.

“Cảm ơn khoa học kỹ thuật hiện đại.” Cố Yến vẫn rất bình tĩnh, “Tất cả các vị trí đã được đánh dấu trên bản đồ, kiểm quan dấu vết, tôi muốn anh căn cứ vào những số liệu trên bản đồ này để tính toán ra chiều cao của nghi phạm, cần phải cao bao nhiêu thì mới có thể vượt qua mấy vật ngăn che này để lộ ra đỉnh đầu.”

Trên thực tế căn bản không cần con người tính toán, trên giao diện bản đồ, chỉ cần lựa chọn một chút, ấn phím là có thể tự động đưa ra số liệu.

Trần theo bản năng đưa tay sờ nút điều khiển ở chỗ ngồi của mình, màu đỏ đại diện cho nghi phạm trên bản đồ giạt một cái, bên cạnh đã hiện ra một trị số: “182.3 cm, sai số trên dưới xấp xỉ 0.2 cm.”

Cố Yến rũ mắt, đưa hồ sơ thân phận của Joshua · Dale cùng với thông tin được ghi ở trại tạm giam ra.

“Đương sự Joshua · Dale của tôi, cao 176 cm, đây là số mà trại tạm giam đo được.” Cố Yến phe phẩy tờ giấy, lãnh đạm nói: “Cho dù có cộng thêm số giám định độ dày của gót giày thì cũng không thể đến được 182.3 cm.”

“Xin hỏi, là số liệu của trại tạm giam làm giả, hay là giám định dấu chân làm giả?”

Trần: “... ..”

Anh ta còn có thể nói gì đây? Cái gì anh ta cũng không nói được, những sai số có thể nghĩ đến thì đều bị câu hỏi của Cố Yến bác bỏ hết rồi.

Toàn bộ căn phòng lại yên tĩnh một lần nữa.

Năm giây sau, một trận xôn xao còn lớn hơn lúc trước vang lên.

Joshua bị vây trong lớp kính thủy tinh chật hẹp buồn bực hai giây, bỗng nhiên ngồi ngay người lại, mờ mịt nhìn Cố Yến, thật không dám tin tưởng mình vừa nghe được cái gì.

Cậu ta phiêu đảng trong sự mờ mịt này rất lâu, đến khi trái tim tìm được thông tin, về mặt rốt cuộc mới lấy lại tinh thần, thẩm phán đã căng mặt gố búa, không thể không mời bồi thẩm đoàn đưa ra quyết định cân nhắc dưới sự áp lực và thôi thúc của sự thật.

“Cho nên, các quý ông quý bà đã có đáp án chưa?”

Murray · Liu nhìn bồi thẩm đoàn, trầm giọng hỏi ra những lời này.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều rơi vào chỗ ngồi của bồi thẩm đoàn, Joshua có cảm giác như quanh thân mình đều đang đông lại, cuộc đời này chưa bao giờ khẩn trương như vậy, nhân sinh cả đời của cậu ta đều đặt lên đáp án này.

Đoàn trưởng của bồi thẩm đoàn gật đầu một cái trong sự yên tĩnh, “Đúng vậy, chúng tôi đã có quyết định.”

Murray · Liu: “Có tội, hay vô tội?”

Trong sự nín thở, giọng nói trầm ồm của đoàn trưởng vang lên, đủ để cho mỗi người trong tòa án đều có thể nghe được —

“Vô tội.”

Tòa án phóng thích.

-----oOo-----

Chương 30: Đường về (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Tòa án phóng thích.”

Bốn chữ kia giống như mang theo lời nguyên vạ, một búa đập bay linh hồn của Joshua · Dale.

Cậu ta lơ mơ từ đỉnh đầu đến ngón chân, tròng hai mắt đứng thật lâu ở chỗ của bị cáo.

Đợi đến khi cậu ta lấy lại tinh thần, đã phát hiện cả người mình ướt đầm mồ hôi. Cậu ta giống như một lữ khách công bia đá bò lê lết, trong nháy mắt mất đi sức nặng thì đột nhiên sức cùng lực kiệt.

Cậu ta rất vui vẻ, cực kì vui vẻ, vui vẻ đến mức hận không thể lao ra ôm luật sư của mình gào hai tiếng.

Nhưng cậu ta lại khó thốt lên lời.

Làm xong tất cả các thủ tục, kí xong tất cả những chữ kí, Cố Yến quay về chỗ bảo chữa thu dọn đồ đạc, thuận tiện đưa ông hoàng đế chân sừng nào đó về cung.

Trước bàn của hoàng đế vẫn còn tờ giấy chưa cắt, Cố Yến trong lúc lơ đãng lại liếc mắt một cái, phát hiện trên tờ giấy có thêm một con ba ba, bên cạnh xác con ba ba đó lại mấy chữ rồng bay phượng múa viết tên của quý ngài thẩm phán — Murray · Liu.

Cố Yến: “...”

Diễn thực tập sinh thì diễn đến rối tinh rối mù, ngồi trên tòa án còn chằm chằm loạn cho “thầy” của mình, rồi lại vòng vo máng thẩm phán người ta là lão rùa già.

Cái gọi là viết hoa không chút kiêng kỵ, chính là đây.

Yên đại giáo sư trước kia cũng có cái đức hạnh này, bình thường ở trước mặt người ngoài thì luôn tỏ ra phong độ nhẹ nhàng ưu nhã ung dung giả bộ làm chó sói đuôi to, đến trước mặt sinh viên trực hệ thì cái lớp da kia đã không còn kín như vậy nữa rồi.

Ví dụ như một luận văn hồng bút đi qua cửa ái cuối cùng là vào tay hắn, những sinh viên khác luôn là “Đã duyệt, quy cách còn thiếu sót”, đến chỗ sinh viên trực hệ thì lại là “Cái rắm, quy cách chó gặm.”

Cái này được lưu truyền ở trong miệng các sinh viên trực hệ lại là “một cách thể hiện sự gần gũi”, chẳng những có nhiều người tin như gặp quỷ, mà còn có rất nhiều người thật sự hâm mộ mấy “sinh viên được viện trưởng gần gũi” như bọn Cố Yến này.

Thời điểm đó Cố Yến cảm thấy bọn họ rất có bệnh.

Bây giờ...

Bây giờ Cố đại luật sư định tìm thời gian tăng cường tư chất giáo dục cho vị “thực tập sinh” này một chút.

“Đứng được không?” Cố Yến cất điện toán quang, cũng không quay đầu lại hỏi một câu.

Yên Tuy Chi cũng thu dọn đồ đạc xong, thủ tiêu trang giấy như vẽ bùa tại chỗ, vịn bàn đứng lên, “Tạm được, ngồi lâu có chút tê dại. Bây giờ tôi có chút vui mừng vì luật sư đi cùng là anh.”

“Hửm?” Cố Yến thuận miệng trả lời một câu.

“Anh không nói nhảm mà tốc chiến tốc thắng.” Yên Tuy Chi quơ quơ cái chân bị thương với hắn ta, “Đổi lại là một tên thích diễn thuyết thao thao bất tuyệt, ra khỏi tòa án là tôi có thể đi cắt cụt chân luôn

rồi, giống như luật sư của đối phương vậy.”

Cố Yến: “...”

OK, một phiên tòa từ thẩm phán đến luật sư hai bên, không thắng nào không bị anh phê bình một lần.

“Đừng có khoe cái chân của cậu, tôi đi gọi xe.” Cố Yến mặt đầy lạnh lùng thu hồi ánh mắt.

Gọi xe ở Tửu Thành không dễ lắm, ở tòa án thì càng khó hơn. Mặc dù ở đây luật sư được phép mang điện toán quang và máy thông minh vào tòa án, nhưng tín hiệu và internet đều bị hạn chế. Cố Yến lật toàn bộ giao diện của máy thông minh xem một lần rồi dặn Yên Tuy Chi: “Ở đây chờ một lát.”

Nói xong hắn ta liền đi ra ngoài bắt xe trước.

Dĩ nhiên Yên Tuy Chi sẽ không thật sự bàng hoàng ngồi tại chỗ, như vậy quá ngu.

Chân anh còn không đến nỗi hoàn toàn không thể đi bộ, nhìn một chút vẫn có thể bảo đảm được một tư thế bình thường. Anh chờ sự tê dại kia tan dần đi mới không nhanh không chậm xuyên qua đám người túm năm tụm ba, đi đến gõ kính ở chỗ bị cáo một cái.

“Bạn nhỏ tượng người ời, cậu định triển lãm ở đây bao lâu vậy?”

Joshua · tượng gỗ · Dale cuối cùng mới lấy lại tinh thần sau lúc ngẩn người, bây giờ mới phát hiện cả căn phòng chỉ còn lại mỗi cậu ta còn duy trạng thái “đứng” nghiêm túc, toàn bộ tòa án cũng đã trống hơn một nửa.

“Đi hết rồi sao?” Joshua · Dale lẩm bẩm hỏi.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái: “Cậu có thể ra khỏi cái lồng chống đạn này rồi đấy, Cố Yến đã đi gọi xe.”

Joshua · Dale vòng qua lối đi đặc biệt rồi cùng Yên Tuy Chi đi đến đại sảnh tòa án.

Lúc đứng ở trước bậc thang chờ Cố Yến, cuối cùng Joshua · Dale mới thoát khỏi trạng thái mộng du, hai tay cậu ta buông thõng bên người, ngón tay không tự chủ được nắm chặt những khớp xương, phát ra tiếng vang răng rắc.

Do dự sau một hồi, cậu ta mới nói với Yên Tuy Chi: “Ờm... Cảm ơn.”

Yên Tuy Chi cười một tiếng, “Cậu khẩn trương nửa ngày muốn nói lại thôi, chính là vì cho ra một câu cảm ơn sao? Ngược lại tôi không biết hai chữ này lại khiến người ta khó mà mở miệng như vậy đấy.”

Mặt Joshua phồng đến đỏ bừng, giải thích: “Tôi không thường nói câu này.”

“Cậu còn rất kiêu ngạo?”

Joshua: “...”

Cậu ta bị Yên Tuy Chi chặn đôi câu, lại bắt đầu đỏ mặt lên muốn nói lại thôi.

Lúc này cậu ta nín nhịn khoảng mười phút, cuối cùng mới nói: “Những câu mà tôi mắng các anh lúc còn ở trại tạm giam kia... Thật xin lỗi.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái: “Được rồi tôi đã hiểu, ba chữ này cậu cũng không hay nói.”

Joshua: “...”

Cách đó không xa Cố Yến đã bắt được xe, lúc định xoay người trở về, kết quả vừa nhấc mắt liền nhìn thấy hai người bọn họ.

Yên Tuy Chi đứng ở bên kia đường giơ tay với Cố Yến.

Joshua theo anh từ từ đi về bên kia đường xe chạy, nhìn sang chỗ Cố Yến, thờ dài nói: “Anh ta rất lợi hại, lợi hại hơn bất kì ai mà tôi từng gặp.”

Bất kỳ người nào mà phải trải qua trạng thái “mạng treo một đường” như vậy mà được một người ngăn sóng dữ cứu lại thì cũng sẽ sinh ra sự cảm kích và sùng bái đặc biệt với người đó. Loại chuyện này cho dù là Yên Tuy Chi hay là Cố Yến thì đều đã gặp qua không ít rồi.

Yên Tuy Chi nhìn sang chỗ Cố Yến, cười một chút: “Ừ, rất ưu tú. Thật ra thì hai câu vừa rồi cậu nín nhịn nửa ngày, nên nói với anh ta thì hơn.”

Cái chày gỗ Joshua lại nghiêm túc gật đầu một cái, “Tôi biết rồi, tôi đang luyện tập ở chỗ anh một chút thôi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Cũng may là cái chày gỗ này rất nhanh ý thức được lời của mình rất khiến người ta nhột, lại kịp thời bồi thêm một câu, “Hơn nữa anh cũng giúp tôi bảo lãnh thành công, tôi cũng nên nói cả với anh nữa.”

Yên Tuy Chi không nhẹ không nặng vỗ một cái sau gáy cậu ta, tức giận nói: “Đừng có mà bồ sung, tôi không nghe.”

Anh câu được câu không mà đùa với tiểu quỷ, đi tới bên cạnh cái xe mà Cố Yến gọi. Kết quả là thấy Cố Yến hất cằm một chút sang góc tường bên cạnh.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi nhìn theo.

Lúc này mới phát hiện có một bóng người gầy nhom đang đứng ở góc tường, cúi đầu đá đá vụn dưới chân, sau đó làm bộ lơ đãng liếc một cái sang bên này.

Không là người khác, chính là cháu trai Chester · Bell của bà Kitty · Bell, cái chân sưng của Yên Tuy Chi chính là do con gấu xiếc này ban tặng.

Joshua vừa nhìn thấy Chester liền căng thẳng cả người, mâu thuẫn ưu tư đều hiện ra trên khuôn mặt của cậu ta.

Cậu ta nhìn hai chân Chester, lại muốn đến giải thích một câu “không phải tôi làm”, còn muốn hỏi xem “bà Kitty · Bell thế nào rồi”.

Cuối cùng cậu ta cũng không nói gì, cứ đứng ở đó như vậy, đối lập với Chester cách mấy bước.

Hai người kiếm bạt nở trượng trong nháy mắt, sau đó Chester lớn hơn mấy tuổi túm lấy một chút tóc, giống như từ bỏ mà đi tới, nhìn Joshua muốn nói lại thôi thật lâu, mới cho ra một câu: “Thật xin lỗi.”

Nói xong, cậu ta cứ như bị lửa đốt mông vậy, quay đầu bước đi.

Đi không đến hai bước, cậu ta lại như nhớ tới gì mà quay lại, có chút chật vật nắm tóc, lại nhìn Yên Tuy Chi nhin nửa ngày mới nặn ra một câu: “Thật xin lỗi.”

Hình dáng khó mà mở miệng kia giống như là muốn mạng của cậu ta vậy.

Yên Tuy Chi dở khóc dở cười, lòng nói cho dù là 14 tuổi hay là 17 tuổi, đám thiếu niên phản nghịch này quả nhiên là mèo ngai chó không muốn gặp.

Chester nói câu thật xin lỗi này với Yên Tuy Chi, ý của nó rất dễ hiểu, chính là nói xin lỗi về chuyện tạt nước. Mà cậu ta nói với Joshua nói thì phức tạp hơn rất nhiều...

Thật xin lỗi không nên tạt nước làm cậu bị thương.

Thật xin lỗi không nên hiểu lầm cậu.

Thật xin lỗi vì không lựa chọn tin tưởng cậu.

...

Joshua · Dale không hề tốt hơn khi nghe thấy câu “thật xin lỗi” này, ngược lại cậu ta lại vô cớ cảm thấy rất tủi thân. Đó là sự tủi thân không thể đè ép được sau khi được giải oan, khi trút được gánh nặng.

Cậu ta siết ngón tay, ngẩng cổ tròn mắt nhìn Chester, vành mắt lại đỏ lên trong nháy mắt, nỗ lực cắn răng làm ra vẻ mặt căng cứng.

“Này? Cậu đừng...” Chester có chút lơ mơ, lại có chút vội vàng, cuối cùng chỉ có thể lặp lại: “Thật xin lỗi.”

Joshua cắn răng chạy ra chỗ cái xe, chỉ nói với Chester: “Cút.”

Nói xong, cậu ta liền cầm đầu chui vào trong xe mà Cố Yên đã gọi.

Yên Tuy Chi nhún vai một cái, cũng không nói gì nhiều. Anh tùy ý khoát tay chặn lại Chester, cũng theo lên xe.

Cố Yên ngồi vào chỗ kế bên tài xế, rất nhanh xe đã chuyển động chậm rãi lên đường. Chester dần dần biến thành một cái chấm đen nhỏ ven đường, nhưng vẫn không hề di động.

Joshua vào xe rồi liền chụp cái mũ sau lưng áo lên mặt, kéo cao đến chóp mũi, khoanh tay làm ỏ ngồi ở đằng sau.

Yên Tuy Chi liếc cậu ta một cái, bình luận: “Vừa rồi khí thế không tệ, chỉ là chữ ‘cút’ quá kích động, có chút phá âm.”

Đến đây, rốt cuộc Joshua bị tức đến bật khóc.

Cố Yên: “...”

Chuyện ở bên Tử Thành này đã xong rồi, còn vụ án về Kitty · Bell, về sau được tra án như thế nào thì cũng đã là chuyện của cảnh sát, tin chắc rằng những manh mối mà hần ta và Yên Tuy Chi tìm được sẽ có thể cho cung cấp một ít đầu mối mới đám người kia, không đến nỗi vội vàng bắt một người đi nộp nữa.

Trong tay Cố Yến còn có những công việc khác, không thể nào ở lại đây quá lâu.

Ngày hần ta và Yên Tuy Chi ngồi tàu con thoi quay về Decama, Joshua và Rosi đặc biệt dậy thật sớm tới đưa tiễn bọn họ.

Mặc dù thời gian cô gái nhỏ ở cùng bọn họ không lâu, nhưng lại rất thích bọn họ, lúc đưa tiễn còn tỏ ra đặc biệt không có tinh thần, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm bọn họ, ngón tay cầm vạt áo Yên Tuy Chi không buông.

Yên Tuy Chi phải lừa gạt dỗ dành Rosi nửa giờ mới có thể khiến cô bé buông tay.

Lúc bọn họ vào làm thủ tục có quay đầu nhìn một cái, Joshua dắt Rosi đứng ở một góc đưa mắt nhìn bọn họ, lúc nhìn xa xa trông cậu ta cực kì gầy gò, cũng không coi là cao. Đến lúc này người ta mới nhận ra được một điều, thật ra thì cậu ta mới chỉ có 14 tuổi thôi, vẫn còn là một tiểu quỷ.

Lúc ngồi trên tàu bay, Yên Tuy Chi bảo tiếp viên hàng không cho một cốc cà phê. Vừa lấy vào tay còn chưa đưa lên mép thì đã bị một cái tay khác chặn lại.

“Làm gì đấy?”

Mặt Cố Yến đầy vẻ thờ ơ, nói với tiếp viên hàng không còn đang lơ mơ: “Làm phiền, cho cậu ta một cốc sữa bò.”

Yên Tuy Chi: “...”

Cuộc sống này đúng là không có cách nào sống được mà.

Nhưng mà hộp thuốc chữa thương ở chân được bày ra trước mặt anh, mục lưu ý được viết rất to rất rõ: Kiêng đồ ăn kích thích như rượu thuốc lá cà phê.

Hai phút sau, Yên Tuy Chi uống sữa bò tiếp viên hàng không đưa tới, trong lòng cảm khái — ở trong ấn tượng của anh, Cố Yển rất ít khi nhúng tay vào chuyện của người khác, hay chĩa mũi vào quyết định của người khác. Dĩ nhiên, nếu như có người đề nghị Cố Yển thì hẳn ta sẽ giúp rất kiên quyết. Nhưng nói tóm lại, hẳn ta sẽ không chủ động đi quấy nhiễu ý nghĩ và hành động của người khác đâu.

Yên Tuy Chi ôm sữa bò mặt đầy tiếc nuối.

Cái tính cách trước đây tốt biết bao a, làm sao vừa mới nhận thực tập sinh mà đã biến chất như vậy rồi...

Nhưng mà sau khi đổi lại thành sữa bò, Cố Yển mới bắt đầu mặc kệ anh, đeo tai nghe ngồi nhắm mắt dưỡng thần đi, đại khái là làm như không thấy ánh mắt của anh thì mới yên tĩnh được.

“Đúng rồi, vừa rồi trước khi vào làm thủ tục, Joshua lén lén lút lút gặp anh nói cái gì thế? Tôi nghe thấy cậu ta nói muốn số truyền tin của anh?” Yên Tuy Chi đột nhiên nghĩ đến chuyện này, tò mò hỏi một câu.

Cố Yển cũng không thèm mở mắt, chỉ dùng ngón tay đeo nhẫn thông minh gõ xuống bàn, máy thông minh kêu lên một tiếng rồi hiện ra một giao diện, trên đó là một cái thẻ điện tử.

“Giấy nợ?” Yên Tuy Chi thấy rõ chữ phía trên giao diện.

Đó là giấy nợ mà Joshua cứ nhất quyết phải ký, nghiêm túc viết rõ ngày tháng, tính toán thời gian trả lại số tiền viện phí và tiền phòng lại cho Cố Yển. Chữ kí bên dưới y như chó lết vậy, thể hiện ra một

sự ngây thơ linh tinh.

Yên Tuy Chi nhú mày, “Lại còn không tính sai, không tệ.”

Cố Yến lại gõ ngón tay một cái, toàn bộ giao diện thông tin liền thu vào. Hắn ta tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Nhiệt độ trên tàu bay được điều chỉnh rất thích hợp để ngủ bù, ngay cả Yên Tuy Chi cũng có chút mệt rãi rời. Trước khi anh nhắm mắt có nhớ tới mình lẫn lộn cả một ngày còn chưa xem máy thông minh có tin gì không, liền thuận tay lật hai cái.

Kết quả đúng là có hai tin mới gửi cho anh.

Hai cái tin một trước một sau, đều được gửi cho anh trước khi lên tàu bay.

Tin thứ nhất là nhắc nhở đến từ thẻ tài sản của anh —

Nhận được số tiền: 1000 xi.

Ghi chú: Trợ cấp đi công tác.

Tin thứ hai vẫn là nhắc nhở đến từ thẻ tài sản của anh —

Nhận được số tiền: 10000 xi.

Ghi chú: Không.

Yên Tuy Chi: “???”

-----oOo-----

Chương 31: Đường về (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặc dù không có nói rõ thêm, nhưng Yên Tuy Chi liếc nhìn nguồn tài khoản, đều hiện ra là tên Cố Yến.

Đang êm đẹp đột nhiên chuyển 10000 làm gì? Thấy tôi nghèo quá à? Yên đại giáo sư sống nhiều năm như vậy rồi, lần đầu tiên được trải nghiệm loại chuyện này, nhất thời có muôn vàn cảm khái hết sức phức tạp.

Anh quay đầu muốn hỏi một tiếng, nhưng phát hiện Cố Yến đã ngủ.

Ở Tửu Thành mấy ngày, Yên Tuy Chi vì lên cơn sốt ngủ trọn một ngày, nhưng Cố Yến vẫn không được nghỉ ngơi cho khỏe, lúc này lên tàu bay mới ngủ được, Yên Tuy Chi liền không nhẫn tâm đánh thức hắn ta.

Nửa chặng đường trước anh vừa đọc sách, vừa đợi Cố Yến Tỉnh. Nửa chặng sau Cố Yến còn chưa có tỉnh, chính anh lại mệt rã rời khép mắt lại.

Vì vậy đến lúc hai người thực sự nói chuyện với nhau thì tàu bay đã hạ xuống sân bay ở Decama rồi.

“Đang yên lành anh chuyển 10000 xi cho tôi làm gì?” Yên Tuy Chi mặc áo choàng và quần khăn, theo dòng người đi khỏi tàu bay, đang ngồi cùng Cố Yến chờ hành lí đến.

Còn chính anh, trừ mấy bộ quần áo đơn giản để thay mua ở Tửu Thành ra thì chẳng có tí hành lí nào, cả người ung dung.

Cố Yến xác nhận tên trên hành lí, cũng không ngần ngại lên nói: “Bồi thường tai nạn lao động. Bên trong sổ tay thực tập viết rất rõ ràng, bị thương đến mức nghiêm trọng khác nhau trong lúc làm việc thì sẽ được số tiền bồi thường khác nhau.”

Lúc hắn ta kéo hành lí ra ngoài cửa trạm, không ngần ngại nhấc liếc chân của Yên Tuy Chi một cái, bổ sung nói: “Dựa theo tiêu chuẩn, giá trị của cái chân này là 10000 xi.”

Hành khách đi ngang qua bọn họ nghe vậy thì liếc Yên Tuy Chi mấy cái, đại khái muốn biết một cái chân 10000 xi trông như thế nào.

Yên Tuy Chi: “...”

Anh xì một tiếng nói: “Trên sổ tay thực tập còn có điều này? Làm sao không nói sớm.”

Mặt Cố Yến cũng tê liệt: “... Cái gì gọi là không nói sớm? Nói sớm thì cậu định làm gì?”

“Không có gì.”

“...”

Quý cũng không tin.

Lúc bọn họ ra đến cửa cảng, Decama đã về đêm.

Cách hành tinh khác nhau thì bốn mùa cũng khác nhau, mặc dù thời gian này ở Tửu Thành có mùa giống với Decama, nhưng nhanh chậm vẫn có khác biệt. Thời gian ở Tửu Thành trôi qua rất nhanh, ngày ngắn hơn nhiều. Lúc bọn họ về lại Decama mới có cảm giác được điều chỉnh về bình thường.

“Trợ cấp đi công tác và bồi thường tai nạn lao động sẽ được gửi đến sổ của cậu. Phí luật sư của vụ Joshua chắc là sáng ngày kia sẽ tới,

bảo lãnh là của cậu nên ngày mai tôi sẽ đi tìm Fizz làm thủ tục, để cô ấy rút một phần chi phí theo quy định ra cho cậu.” Cố Yến nói.

“VẬY Á? Bao nhiêu?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Tôi không nhớ quy định tỷ lệ.” Cố Yến thuận miệng cho một con số, “Đến tay cậu chắc khoảng 10000 xi.”

Loại cơ cấu hỗ trợ chỉ định tiền ủy thác này luôn rất có hạn, nhưng có thể cấp cho một thực tập sinh 10000 xi cũng đã tốt rồi.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái.

Cố Yến liếc nhìn thời gian, nói: “Chờ ở đây, tôi đi lái xe tới.”

Bên cạnh cảng Decama có một bãi đậu xe chuyên môn, bởi vì rất nhiều người sẽ dừng xe ở bên này lên tàu bay hoặc chiến hạm để xuất hành, mười ngày nửa tháng mới trở về, nên phí thu cũng không giống nhau.

Giống như Yên Tuy Chi hàng năm đều phải bay thì sẽ đỗ ở một chỗ đặc biệt bên cạnh cảng, theo gói một năm.

Dĩ nhiên, bây giờ anh đã đổi thân phận, chỗ đậu kia chắc đã bị gạch bỏ rồi.

Không lâu sau, một chiếc phi xe màu đen bóng loáng dừng ở trước mặt Yên Tuy Chi. Xe này được sản xuất cùng một công ty với tàu con thoi, tính năng an toàn bên ngoài là không thể bắt bẻ, ngoại trừ đất ra thì chẳng có khuyết điểm nào cả. Yên Tuy Chi cũng có một chiếc tương tự.

“Tôi có thể ngồi ghế bên chỗ lái không? Có cần cung cấp giải thích gì cho chuyên gia không?” Yên Tuy Chi vịn cửa xe, liếc mắt với Cố Yến ngồi ở chỗ tài xế, cười một tiếng.

Sẽ hỏi vấn đề này, là bởi vì một vụ án nổi tiếng của học viện pháp

luật đại học Metz. Một đương sự trong đó là sinh viên của học viện pháp luật. Năm đó cô ta có một bạn trai mắc bệnh nghi ngờ nặng đến vận vẹo, trong ba tháng làm tàn phế bốn quý ông chỉ bởi vì bọn họ vô tình ngồi vào chỗ của cô gái đó bên cạnh vị trí tài xế.

Chuyện này lúc ấy làm sinh viên rất khiếp sợ, cho nên sau đó mỗi một sinh viên hay giáo viên đều biết được vụ án này, hơn nữa lúc ngồi vào ghế bên tài xế thì đều theo bản năng hỏi một câu.

“Không có.” Cố Yến lạnh lạnh trả lời một câu, “Cậu định ôm cửa xe đứng bao lâu?”

Yên Tuy Chi nhú mày, lên xe đóng cửa.

Xe bắt đầu lái tự động, nhưng để tránh việc bị động tay chân vào hệ thống tự lái do đặc tội người nào đó, cho nên đa số người vẫn có thói quen nắm vô lăng. Cố Yến cũng như vậy, dẫu sao luật sư ở trình độ nào đó mà nói cũng được coi là một nghề nguy hiểm.

“Cậu đi đâu? Tôi đưa cậu đến đó trước.” Cố Yến lái xe ra ngoài quảng trường, hỏi Yên Tuy Chi một câu.

“Đại lộ Butterfly đi.” Yên Tuy Chi nói.

Cố Yến sửng sốt một chút, “Đi đại lộ Butterfly làm gì?”

“Mua ít đồ.” Giọng Yên Tuy Chi rất tùy ý.

Hiển nhiên, trong thẻ tài sản của người này không thể có tiền, một khi có một khoản vào sổ thì anh liền bắt đầu không an phận.

Cố Yến không nhịn được châm chọc một câu: “Số dư còn nhiều thì sẽ cần cậu à?”

“...” Yên đại giáo sư không lời chống đỡ.

Thật giống như đúng là vậy.

Nửa giờ sau, phi xe của Cố Yến vững vàng dừng ở trước cửa một cửa hàng tổng hợp trên đại lộ Butterfly phồn hoa.

Yên Tuy Chi tháo dây an toàn, một cái chân cũng đã ra khỏi cửa xe rồi, liền nghe thấy Cố Yến lơ đãng hỏi một câu: “Tìm chỗ ở chưa? Mua xong đồ thì đi đâu?”

“Đã bảo Locke giúp tôi hỏi mấy chỗ, còn chưa quyết định.” Yên Tuy Chi từ trong xe đi ra, một tay chống lên cửa xe, khom người nói với hắn ta: “Trước hết tôi sẽ đặt phòng khách sạn ở tạm hai tối, ngày mai đi xem nơi cậu ta tìm được rồi mới quyết định.”

Cố Yến cau mày: “Khách sạn?”

Hắn ta cau mày, Yên Tuy Chi không phản ứng kịp, thuận miệng nói giống một câu: “Anh có vẻ mặt gì thế, khách sạn từng lừa tiền của anh à? Hay là khách sạn ở Tửu Thành mang đến bóng ma tâm lý cho anh rồi?”

Anh cười cười rồi đứng thẳng người, khoát tay một cái với Cố Yến trong xe, “Được rồi, tôi vào đây, tạm biệt.”

Vừa nói, anh thay Cố Yến đóng cửa xe, xoay người bước lên bậc thang đi vào cửa hàng tổng hợp

...

Từ khi lên tàu bay ở Tửu Thành đến bây giờ, đối với Yên Tuy Chi và Cố Yến mà nói đã qua hai ngày. Nhưng đối với người địa phương ở Tửu Thành mà nói, đã qua năm ngày rồi.

Sau khi được giải oan và được tòa án phóng thích, Joshua · Dale liền trở lại cuộc sống trước đây, cậu ta rất nhanh đã tìm được vài công việc mới, liền từ từ từ buổi sáng 5 giờ đến 10 đêm, một mặt là vì để mau sớm trả hết nợ Cố Yến, một mặt khác là vì tránh một người

Cậu ta cảm thấy vị hàng xóm Chester · Bell kia của mình bị bệnh cũng không nhẹ.

Ngày đó ở cửa tòa án, cậu ta đã trực tiếp bảo đối phương “cút”, nếu là ngày xưa thì hai người còn ra đường đánh nhau ấy chứ. Cho dù lúc ấy không đánh được thì sau này gặp mặt, sợ rằng cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

Ai biết bắt đầu từ ngày đó, Chester · Bell cứ như uống nhầm thuốc vậy, lúc thì nhét hai phần bánh mì ngọt trên bệ cửa sổ nhà bọn họ, lúc thì lại để một chùm nho đông.

Joshua không muốn nhận đồ của cậu ta, vốn định tìm một cái giỏ trả lại hết, kết quả bị em gái Rosi nhà mình kéo chân sau.

Chờ cậu ta tìm được một cái rổ sạch sẽ, Rosi đã ăn được một nửa chùm nho rồi, vừa ăn vừa cười hi hi với Chester ngoài sân, ăn một quả cười một tiếng. Joshua còn nghi ngờ tên vô liêm sỉ kia bôi độc lên nho rồi cơ.

Nếu không sao Rosi lại có thể ngốc thành như vậy.

Một ngày kia, cậu ta ở phía sau cánh cửa đóng kín dặn Rosi không được phép ăn linh tinh, sau đó nhịn đau bỏ tiền mua một chùm nho đông, kể cả những thứ khác cũng mua hết về.

Ngày thứ hai Chester lại bắt đầu định dùng kẹo trái cây và socola cầu tha thứ, Joshua cũng không mở cửa.

Ngày thứ ba, cậu ta liền chạy ra ngoài đi làm như ngựa hoang, mắt không thấy thì yên tĩnh hơn.

Nhưng hôm nay Chester · Bell cũng không chú ý tới việc mang đồ đi tặng, cậu ta đến bệnh viện đón bà Kitty · Bell về.

Bà lão ngủ mê man thật nhiều ngày, rốt cuộc tỉnh lại vào sáng sớm

ngày hôm đó, ở bệnh viện làm đủ loại kiểm tra, trả lời cảnh sát sau đó cùng cháu trai Chester trở về cái sân nhỏ của mình.

Cảnh sát chủ yếu đều tập trung ánh mắt trên người tên ma men Jim làm giả chứng cứ, vặn hỏi gã rất lâu, nhưng tiến triển vụ án vẫn có hạn. Tiếc nuối là, người bị hại là bà Bell khi tỉnh lại cũng không thể cung cấp cho họ nhiều thông tin hơn.

“Tôi không thấy được mặt gã, hơn nữa trong toàn bộ quá trình gã đều không lên tiếng.” Bà lão trấn trở, cũng chỉ nói ra những lời này, “Thật xin lỗi...”

Sau khi bà Kitty · Bell về nhà, cuộc sống cũng không có gì thay đổi. Bà giống như không bị tổn thương vậy, vẫn sẽ ngủ trưa, sau khi dậy thì ăn canh khoai tây Chester làm, cười híp mắt khen ngợi tay nghề cậu ta tiến bộ.

Bà thậm chí còn muốn mở lò sưởi tiếp tục đan lát, chỉ là mấy ngày nay hệ thống sưởi nhà bà không hoạt động, bị đông lạnh nên có một chút vấn đề, đúng dịp Faiks từ sân trước đi ngang qua, thuận tiện đi vào giúp bà sửa một chút.

“Cám ơn, cháu tới quá kịp lúc thân ái.” Bà Bell sờ vào hệ thống sưởi, nhiệt độ thích hợp.

Bà ngẩng đầu cười một tiếng với Faiks, “Muốn ăn một chút canh khoai tây rồi đi không?”

Faiks khoát tay một cái, “Không cần, cháu về đây, chốc lát nữa còn phải thay người lái xe.”

Gã nói xong liền thu dọn công cụ, cũng lên tiếng chào hỏi Chester rồi ra cửa. Mái tóc ngắn vừa vặn chạm vào đỉnh cánh cửa, làm Chester lo lắng gã sẽ va vào cửa mất.

Sau khi Faiks rời đi, Chester vừa dọn dẹp chén đĩa vừa thở dài nói với Kitty · Bell: “Lạnh như vậy mà buổi tối còn phải chạy ra ngoài,

may mà chú ấy ở trong xe.”

Kitty · Bell hơ tay bên lò sưởi: “Không phải trước đó nó nói không định làm sao? Sao bà chỉ ngủ có mấy ngày mà nó đã cần cù như vậy rồi?”

Chester nhún vai một cái, “Đúng vậy, nói là thắng cuộc được một khoản tiền, có thể mua một chiếc xe tự lái — “

Anh vừa nói, đột nhiên nhú mày, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, “Bà nội Kitty, cánh cửa này cao bao nhiêu thế ạ?”

Bà lão chép miệng: “À, trong sọt len của bà có thước cuộn đấy, tự cháu đo đi. Tại sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Không có gì.” Chester rút thước cuộn, đi tới bên cạnh cửa kéo một cái, rồi sau đó nhìn mà đổi sắc mặt ——

182.5 cm.

“Sao thế? Ăn phải sâu à?” Bà lão nhìn sắc mặt cậu ta liền nói một câu đùa giỡn, nói xong tự mình cười phá lên.

“...Đúng vậy, ăn phải con ruồi ạ.”

Faiks bị cảnh sát đưa đi điều tra vào ngày thứ năm, chuyện này thẳng đến tối Joshua · Dale làm xong về nhà mới nghe được.

Lúc cậu ta trở lại đã là 10 giờ đêm, nghe được một ít tin đồn lộn xộn từ miệng Rosi, không biết có phải là Chester nói cho nó biết không.

Lúc nghe những lời này, Joshua · Dale đứng bật dậy.

Đợi lúc cậu ta tỉnh táo lại thì đã đứng ở trước sân nhà bà Kitty · Bell rồi.

Mấy ngày nay hàng xóm đi thăm bà Kitty · Bell không ít, duy chỉ

không có cậu ta.

Trước đây cậu ta vẫn luôn không hiểu rõ trong lòng mình như thế nào, còn tưởng rằng chẳng qua là tủi thân vì bị hiểu lầm, cho nên không muốn gặp người nhà Bell, cho dù là Chester, hay là bà lão Kitty.

Cho đến lúc này, cho đến lúc cậu ta đứng ở trước cửa nhà bà lão, đột nhiên cậu ta mới biết, thật ra mình chỉ có chút hèn nhát mà thôi.

Cậu ta sợ bà lão từng bị tổn thương một lần liền bắt đầu phòng bị người xung quanh. Những khác người cậu ta không xen vào, nhưng cậu ta không muốn thấy bà lão cảnh giác và phòng bị với mình.

Như vậy, cậu ta liền có thể nhìn thấy hình ảnh bà lão chiếu trên cửa sổ, hoặc là thấy được nụ cười thân thiện ôn hòa, giả vờ như bà ngoại luôn yêu thương cậu ta vẫn còn. Như vậy lúc cậu ta đau khổ liền có thể đứng ngoài sân nhìn và lão, sau đó về mơ một giấc mơ đẹp có bà ngoại ngồi đan khăn cho mình...

Joshua ở bên ngoài sân ngơ ngác đứng một lát, cho đến khi bị hai tiếng gõ cửa sổ kéo cho tỉnh hồn.

Cậu ta nhìn thấy cửa kính thủy tinh đầy hơi nước bị mở ra, người giống như bà ngoại mình đưa mặt ra gần cửa sổ nhìn cậu ta một cái. Sau đó người đó đứng lên, hơi cong lưng, đi ra ngoài.

Joshua giống như một con mèo hoang bị hoảng sợ, theo bản năng muốn vọt vào trong phòng mình, nhưng mà lông cả người đều dựng lên rồi mà lòng bàn chân vẫn cứng ngắc ở đó không nhúc nhích.

Lại qua một lúc lâu, cửa phòng bị kéo ra từ bên trong, phát ra một tiếng kẽo kẹt.

Tiếp đó, ánh sáng dịu dàng ấm áp màu vàng liền chiếu lên trên người Joshua. Bà lão đi từ trong nhà ra, vẫy tay với Joshua, sắc mặt từ ái, giọng lo âu, “Sao lại ngổ đến mức đứng bên ngoài trong thời

tiết này vậy, có lạnh không?”

Lúc bà nói chuyện, sương mù tản ra khắp khuôn mặt, từ từ hợp với hình ảnh cụ già trong mơ của Joshua.

Lúc được đôi tay già nua kia nắm lấy, Joshua che mắt ngồi chồm xồm xuống, cực kì lâu sau, cậu ta mới khàn giọng nói: “Không lạnh lắm...”

“Tại sao lại khóc rồi?”

Joshua khàn giọng mang theo giọng mũi buồn rầu: “... Không có gì.”

Chỉ là nhớ bà.

Rất nhớ rất nhớ.

Những căn nhà lùm xụp ở khu ổ chuột của Tửu Thành lần lượt dựa sát vào nhau, lộ ra ánh đèn lay lắt, trong bóng đêm trông như một mảng ổ kiến yên tĩnh, hoàn toàn khác biệt với Decama cách xa mấy năm ánh sáng. Lúc Yên Tuy Chi mua xong đồ liền nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, không biết làm sao lại nhớ tới bóng đêm thừa thớt ánh đèn của Tửu Thành.

Anh bình tĩnh thu hồi ánh mắt, mỉm cười một cái với cô nàng thu ngân, rồi xách mấy túi giấy đi ra khỏi cửa hàng tổng hợp.

Chân anh còn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên đi có chút chậm, lúc đứng ở bên ngoài cửa hàng tổng hợp thì đã là 10 giờ đêm.

Người trên đường phố hơi ít một chút so với trước đó, bởi vì ban đêm gió rét nên ai nấy đều có vẻ vội vã.

Mà ở trong dòng người vội vã lui tới, chiếc phi xe màu đen sáng loáng nhìn rất quen mắt kia lại an tĩnh đỗ ở ven đường, ánh đèn trắng vàng đan xen chiếu xuống mặt đường giống như đang đợi anh vậy.

  HẾT QUYỀN 1

-----oOo-----

Chương 32: Tảo mộ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi dừng bước chân ở cầu thang một lát, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Anh nhìn một lúc sau đó mới bước tiếp, không nhanh không chậm đi về phía cái xe.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, để lộ ra gò má lãnh đạm của Cố Yến, mặc dù trong xe có lò sưởi nhưng cũng không đủ để che bớt đi cái nhiệt độ của hắn.

“Đang đợi ai đây?” Yên Tuy Chi xách túi giấy đứng yên bên cạnh xe.

Xung quanh cũng không thấy có bóng người quen nào cả, thật ra thì anh biết Cố Yến đỗ ở đây có tám chín phần mười là đợi mình, nhưng vẫn tuân theo lễ phép hỏi một câu.

Cố Yến liếc anh một cái, nghiêng đầu nói: “Lên xe.”

Yên Tuy Chi cũng không lập tức mở cửa xe, mà khom người nhìn xuyên qua cửa sổ xe rộng mở, quơ quơ ngón tay với Cố Yến, máy thông minh hình ảnh trên ngón tay hiện ra một chút ánh sáng nhẹ nhàng dưới đèn đường, “Tôi vừa — “

Đang nói chuyện, một chiếc màu đen cho thuê chậm rãi ngừng ở sau xe Cố Yến, tài xế riêng cúi đầu nhìn vị trí định vị, cũng hạ cửa kính xe xuống, ra dấu tay với Yên Tuy Chi, “Ngài gọi xe?”

Yên Tuy Chi: “...Đúng.”

Đến đúng lúc ghê.

Cố Yến nhìn xe kia trong kính chiếu hậu một cái, khuôn mặt vốn lạnh trực tiếp giảm thêm mười mấy độ, hình như là không cao hứng lắm, chắc cảm thấy mình vừa làm một chuyện dư thừa.

Nhưng có thể thấy rằng mỗi ngày hắn đều mất hứng, nhất thời rất khó phán được hắn chẳng qua là căng mặt theo thói quen, hay là thật sự không thoải mái.

Yên Tuy Chi vỗ nhẹ nhẹ cánh cửa xe vừa hạ xuống, giống như vỗ vai người ta: “Đợi tôi một chút.”

Nói xong, anh đi tới bên cạnh chiếc xe thuê kia, cười một tiếng với tài xế: “Xin lỗi, chắc phải hủy chuYên rồi, tôi tạm thời có chút việc.”

“Được, không sao.” May là tài xế còn không làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, rất chuyên nghiệp dặn dò: “Làm phiền ngài đổi trạng thái đặt xe, có thể phải đóng một chút tiền bồi thường.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, lại nói một tiếng xin lỗi, tài xế kia nhấn điều khiển rồi quay đầu lái xe đi.

Anh nộp tiền bồi thường trên máy thông minh, rồi mở cửa xe của Cố Yến ra.

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, anh còn có chút dở khóc dở cười, nhưng rất nhanh đã bỏ sự lúng túng “trùng xe” sang một bên, anh vẫn rất cảm động.

“Tôi không nghĩ anh vẫn chờ ở bên này.” Yên đại giáo sư liếc nhìn cái bản mặt lạnh của bạn học Cố lúc xe chạy, mở miệng định làm hòa hoãn một chút bầu không khí.

Cố Yến giật giật môi, lảnh lảnh nói: “Tôi cũng không nghĩ tới.”

Yên Tuy Chi: “...”

Cái này thì phải nói tiếp như thế nào đây?

Có lẽ là ý thức được mình phá hỏng câu chuyện, qua một lúc lâu sau, Cố Yến hỏi: “Cậu còn thừa tiền gọi xe?”

Yên Tuy Chi: “Trừ đi phí khách sạn thì còn lại một chút, không nhiều lắm, cho nên tôi chỉ đặt xe người lái rẻ nhất, không phải là xe thông minh.”

Tiết kiệm biết bao.

Cố Yến gác cùi chỏ lên cửa kính xe, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt đường phía trước, cho ra một tiếng cười nhạt.

Yên Tuy Chi: “...”

“Cho nên — anh định chở tôi về khách sạn?” Yên Tuy Chi hỏi.

Cố Yến không lên tiếng đáp lại, không nhìn ra là lười trả lời vấn đề này hay là cái gì khác, chỉ hơi cau mày một chút, có vẻ mất tập trung.

Lại qua một lúc lâu, hắn mới lên tiếng hỏi: “Cậu đặt khách sạn gì?”

Xe cũng đi được hơn hai cây số mới hỏi...

Yên Tuy Chi: “Khách sạn Mountain Pine.”

“Chính là nhà ở quảng trường Clock Tower kia?” Cố Yến hỏi vị trí đại khái.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái: “Đúng, chính là bên đó.”

“Nộp tiền đặt cọc chưa?”

“Vẫn chưa.” Yên Tuy Chi trả lời mà không nghĩ quá nhiều.

Hai mươi phút sau, phi xe vút qua quảng trường Clock Tower, chạy

thẳng về hướng mà quăng tám cái sào cũng không liên quan, không hề có ý định chậm lại một chút nào.

“...” Yên Tuy Chi tựa vào chỗ cạnh tài xế, nghiêm mặt nhắc nhở: “Khách sạn Mountain Pine bị anh bỏ rớt ở phía sau rồi.”

Cố Yến liếc nhìn kính chiếu hậu, “Khách sạn đó bốn tháng trước có xảy ra một án giết người.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái nói, “Hơi có nghe đồn.”

Trên thực tế lúc anh đặt khách sạn mới biết, nhưng tạm thời ghi chép thân phận của anh quá ít, lịch sử đi lại còn trống không, phần lớn cách khách sạn bình thường đều không đặt được. Quá xa thì không có cách, chỉ có nơi đây là ngoại lệ thôi.

Bản thân Mountain Pine cũng được coi như một khách sạn cao cấp, nhưng lại xui xẻo vướng phải vụ án như vậy. Án giết người kia không liên quan đến hệ thống an ninh, chính là bạn bè ở chung một phòng, một người trong số đó đã sớm chuẩn bị ý đồ mưu sát.

Hiện trường làm có chút thảm thiết, nên trong vòng mấy tháng việc làm ăn của khách sạn Mountain Pine gặp khó khăn, khách hàng giảm sút.

Bằng không ngay cả chỗ này Yên Tuy Chi cũng không đặt được.

“Tại sao không bảo tôi giúp?” Lúc xe chạy vào khu Fawang, Cố Yến đột nhiên hỏi một câu.

Bên trong xe chỉ có hai người, lúc nói chuyện không cần phớt lờ gì, cho nên giọng nói của hắn rất thấp cũng rất nặng. Khi đó Yên Tuy Chi đang xuất thần nhìn những ánh đèn đường vút qua rất nhanh bên ngoài cửa xe, nhất thời không có phản ứng kịp, “Cái gì?”

“Tôi nói...” Cố Yến nói xong hai chữ này liền ngừng một chút, giống như đang suy nghĩ gì đó. Lại qua một lúc lâu mới tiếp tục mở miệng,

“Số tiền còn lại của cậu quá ít, ảnh hưởng đến chữ tín, rất nhiều khách sạn không thể đặt được, tại sao không tìm tôi giúp?”

Hắn vẫn ở trong trạng thái lơ đãng, nhưng bởi vì trong xe quá mức yên tĩnh nên cực kỳ rõ ràng.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, anh có thói quen tự chủ, luôn muốn tự giải quyết mọi việc, không có thói quen để người khác nhúng tay và cũng không có thói quen nhờ người ta giúp đỡ, cho nên căn bản không nghĩ tới việc này. Nhưng nếu anh thật sự trả lời như vậy, cái mặt kia của Cố Yến chắc phải tụt xuống mười mấy độ nữa quá.

Anh muốn đùa một chút nói “Đừng quên lúc ban đầu anh hò hét đuổi tôi về nhà, tôi nào dám tìm anh giúp đỡ”, nhưng lời đến khóe miệng xoay một vòng, lúc ra liền biến dạng: “Quên mất, lần sau gặp phải tình huống này tôi sẽ nhớ tìm phiền toái cho anh.”

Vừa nói, anh còn liếc mắt cười một tiếng với Cố Yến để bày tỏ chân thành.

Thật ra thì... Yên đại giáo sư cũng đã từng nói mấy lời tương tự, tuy không tới mấy trăm thì cũng tới mấy chục lần rồi, nhưng cho tới bây giờ không có cái gọi là “lần sau”, về cơ bản đều là một câu khách sáo, nói xong cũng quên, nghe thì thành khẩn nhưng thực chất căn bản không để ở trong lòng.

Thật sự đến khi gặp phải phiền toái, anh vẫn không tìm bất kỳ ai nhúng tay giúp đỡ.

Cố Yến biết rõ đức hạnh này của anh, cho nên nghe anh nói vậy thì cũng chẳng thèm nhắc mí mắt.

“Vậy bây giờ đi đâu?” Yên Tuy Chi liếc nhìn ngoài xe, nghi vấn hỏi, “Khách sạn mới? Chỗ này khá nhiều công viên, không có khách sạn nào cả.”

Huống chi đến giờ này rồi mà muốn tìm một khách sạn ngủ tạm một

đêm ở Decama, nằm mơ còn nhanh hơn.

Cố Yến không mẫn không nhạt trả lời một câu: “Đi khách sạn gì chứ, tìm một cái ghế dài ở công viên cho cậu ngủ một đêm thôi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Mười phút sau, phi xe của Cố Yến đúng là lái vào một hoa viên trong khu Fawang.

Dĩ nhiên, nơi này không đơn giản là một hoa viên, xuyên qua cành lá là có thể nhìn thấy một khu biệt thự an tĩnh, những ngôi nhà nhỏ được xây dựng khá đẹp mắt. Đương nhiên... giá cả cũng cực kì đẹp mắt.

Khu này cách trung tâm mua sắm thành phố rất gần, luật sở Nam Thập Tự cũng ở kế bên, lái xe không tới năm phút, cho nên rất được nam nữ xuất sắc xem trọng.

“Chỗ anh ở?” Yên Tuy Chi hỏi.

Cố Yến “ừ” một tiếng, lúc này cuối cùng nói một câu câu tiếng người: “Cho cậu mượn gác xép ngay ngóc hai ngày.”

“Tiền thuê — “

“Theo giá cả cậu thuê khách sạn là được.”

Yên Tuy Chi yên tâm.

Nếu như nói hoàn toàn không thu tiền, chắc khoảng sáng mai là anh sẽ nghĩ cách để dọn ra ngoài thôi. Nếu Cố Yến đồng ý thu tiền thuê, vậy anh có thể yên tâm thoải mái ở thêm hai ngày, dẫu sao muốn tìm được một nơi ở hợp khẩu vị của anh, không phải nửa ngày là có thể làm được.

Xét về điểm này, anh đột nhiên cảm thấy rất hợp tính với bạn học Cố

Yến.

Yên Tuy Chi xách mấy cái túi giấy xuống xe, nhìn Cố Yến đỗ xe trong gara trước một hàng những ngôi nhà nhỏ.

Lúc anh chờ Cố Yến đi ra, lại có một cái xe màu đỏ rực rỡ lái vào hoa viên, dưới ánh đèn được có thể nói là rất chói mắt.

Yên Tuy Chi híp mắt nhìn sang bên kia, bởi vì đèn xe nên không thấy rõ người ngồi chỗ lái. Anh nhường ra phía sau mấy bước, đứng ở bên cạnh vườn hoa của Cố Yến, nhìn chiếc xe đỏ kia lướt qua anh rồi rẽ vào khu biệt thự.

Sau đó...

Quay ngược trở lại.

Yên Tuy Chi: “???”

Đang buồn bực, chiếc xe kia thẳng gấp một cái dừng ở trước mặt anh, tiếp đó cửa xe chậm rãi hạ xuống, một khuôn mặt còn lơ mơ hơn Yên Tuy Chi thò ra: “Tôi còn tưởng rằng nhìn nhầm, Nguyễn, tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Cô Fizz? Cô cũng ở đây?”

“Đúng vậy, rất nghèo, chỉ ở nửa căn thôi.” Fizz thuận miệng trả lời một câu, “Không biết có phải cậu đến tìm Cố không? Có nói trước với anh ta chưa? Mong rằng cậu hẹn rồi, nếu không sẽ rất thảm... Đến bây giờ Cố chưa hề tiếp ai ở nhà riêng cả, có mấy lần có khách lỡ mãng tìm đến đây, lại bị anh ta hẹn ở chỗ khác mới chịu gặp. Hơn nữa chỗ này á...”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, trước tiên tránh đề tài này, hỏi một chuyện khác. Bởi vì từ lúc hạ cửa kính xuống, Fizz vẫn dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái quan sát anh từ trên xuống dưới.

“Trên mặt tôi có dính gì bẩn sao, cứ nhìn tôi như vậy.” Anh cười hỏi, thuận tiện mượn kính chiếu hậu của Fizz nhìn một cái.

“Cũng không phải.” Fizz nói, “Tôi chỉ cảm thấy cậu đi Tửu Thành một chút, cũng chưa tới mấy ngày mà hình như đẹp trai hẳn lên, đẹp hơn cả lúc trước nữa. Chỗ Tửu Thành kia còn có tác dụng này sao? Sao mỗi lần tôi đi lại toàn mọc đầy mụn vậy?”

Yên Tuy Chi sửng sốt, hơi nhúu mày một cái. Nhưng rất nhanh anh đã đưa tay lên che, làm bộ xoa xoa mi tâm, cười nói: “Chỉ sợ là đèn đường này có khả năng làm người đẹp lên, bây giờ cô cũng có vẻ càng xinh đẹp hơn.”

Xinh đẹp hơn đã nói lên rằng bình thường đã rất đẹp rồi, Fizz đặc biệt hài lòng, chống cửa kính xe cười lên.

Kết quả cô vừa cười không đến hai tiếng liền mắc nghẹn.

Bởi vì cô nhìn thấy cửa gara nhà Cố Yến mở ra rồi khép lại, Cố luật sư gọi là “không tiếp khách ở nhà riêng” kia đi tới, mặt đầy bình tĩnh gật đầu với cô một cái, rồi nói với Yên Tuy Chi: “Mai tôi có việc không đến luật sở, cậu có thể hỏi xem Fizz có đồng ý cho đi nhờ xe một lần không.”

Fizz: “???”

Nửa người trên của cô gần như muốn nhô ra khỏi cửa xe, giống như một mỹ nhân rắn vừa bò ra khỏi hang: “Tôi cảm thấy lỗi tai mình bị hư, anh nói gì cơ???”

-----oOo-----

Chương 33: Tảo mộ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi duy trì khoe miệng mỉm cười, tỉnh bơ nhường về sau một chút, bởi vì mỹ nhân rắn gương nanh múa vuốt cũng sắp phun lên trên mặt anh rồi.

Cố Yến giống như không thể hiểu được phản ứng khoa trương của cô vậy, cũng có thể là hiểu nhưng cố tình hiểu lệch đi: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi chỉ bảo để cậu ấy sáng mai đi nhờ xe cô, chứ không phải là đập xe cô. Cho nên cô không cần phải nóng nảy như vậy.”

Fizz: “...”

Hắn liếc nhìn tư thế và biểu tình của Fizz, nhắc nhở: “Cửa xe sắp hư rồi đấy.”

Fizz: “...”

Mỹ nhân rắn liếc mắt, yên lặng rút về trong động, đàng hoàng mở cửa xuống xe, “Cố, lúc anh không nói chuyện thì tôi rất yêu anh, nhưng anh vừa mở miệng, tôi liền yêu Nguyễn luôn.”

Yên Tuy Chi: “...”

Thật ra thì thời gian anh ngây ngốc ở luật sở Nam Thập Tự cũng không nhiều, chỉ hơn nửa ngày mà thôi, nhưng những lời như vậy anh cũng đã được nghe mấy lần rồi — cô Fizz đã từng nói những lời như vậy với hơn nửa người trong luật sở, chắc đây chính là lời hỏi thăm sức khỏe hàng ngày của cô đi.

“Cho nên mấy người đang có chuyện gì vậy? Dĩ nhiên là tôi không phải đang hỏi thăm chuyện riêng tư gì cả. Chẳng qua là...” Cô Fizz

liếc mắt sang phía khác thật nhanh. “Dù sao lão Hobbs bảo thủ cũng ở khu này.”

Lão Hobbs bảo thủ trong miệng cô chính là ông thầy của Locke, tóc bạc kim mắt ửng, nhìn qua nghiêm túc lại khôn khéo, không giống như người dễ nói chuyện.

Cô tặng cho Cố Yến một ánh mắt hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra.

Yên Tuy Chi đứng ở bên cạnh cẩn thận làm ra vẻ ngây thơ, nhưng trên thực tế anh hiểu rất rõ ý tứ trong lời của Fizz.

Hàng năm đến quý thực tập, có vài luật sở sẽ xuất hiện một vấn đề so sánh lúng túng... Đó chính là một ít luật sư có cuộc sống riêng tương đối phóng lãng, rất dễ dàng ở cùng một chỗ với thực tập sinh của mình.

Loại hiện tượng này ở Decama rất nghiêm trọng, có lẽ bởi vì không khí nơi này đặc biệt thích hợp để xuân tiêu một khắc ngọc trong vàng son.

Chính anh trước kia cũng đã gặp phải những thực tập sinh chủ động gần gũi. Phần lớn đến từ những trường học khác, thực sự tốt nghiệp đại học Metz thì căn bản là không có lá gan đó.

Loại hiện tượng này khiến anh đã có một lần chọn phải thực tập sinh không coi ai ra gì, loại tư thái này phần lớn là khinh thường và hạ thấp. Nhưng không chừng có mấy người nửa đường biến dị, sau nhiều lần, anh liền dứt khoát từ chối nhận bất kì thực tập sinh nào nữa.

Không biết có phải Cố Yến cũng bởi vì một điểm này mới không nhận thực tập sinh hay không.

Yên Tuy Chi thích ứng giả bộ ngu ngơ mấy giây, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nhìn về phía Fizz, “Cô Fizz, cô sẽ không hiểu lầm rằng...”

Anh dừng một chút, dở khóc dở cười nói tiếp: “Nhà trọ tôi thuê đến hạn, vừa bay về là đã vào trạng thái không có nhà để về rồi, vừa rồi phải năn nỉ ỉ ôi nửa giờ, thầy Cố mới miễn cưỡng cho tôi ở đây hai ngày.”

Lời nói này đặc biệt vớ vẩn, cõi đời này sợ rằng không tìm được bất kỳ một người sống nào từng thấy Yên đại giáo sư “năn nỉ ỉ ôi” cả đâu.

“Đúng không, thầy Cố?” Yên Tuy Chi nhướn một bên lông mày, cười cười chọc Cố Yến.

Nhưng phát hiện khuôn mặt Cố đại luật sư vắn vẹo, chắc là không đành lòng nghe anh nói bậy như thế.

Lại qua hai giây, Cố đại luật sư mới chuyển về khuôn mặt căng cứng, “ừ” một tiếng.

Thật là cả người chính khí.

Fizz sừng sốt một chút: “...Tôi đã nói rồi!”

Cô dừng một chút mới tiếp tục cảm thán: “Tôi đã nói làm sao có thể mà... Nhìn Nguyễn cũng không giống như... Mặc dù chỉ nhìn tướng mạo... Phi! Tôi đang nói mê sảng gì thế này.”

Cô vẫn lải nhải một trận, nói mấy câu lung ta lung tung gì đó, dù sao Yên Tuy Chi và Cố Yến cũng không có nghe.

Chỉ thấy cuối cùng cô vẫn nghiêm túc dùng chất giọng bình thường nhắc nhở: “Chỉ ở mấy ngày thôi nên chắc không có vấn đề gì, nhưng tốt nhất vẫn đừng để Hobbs nhìn thấy. Năm nay xin trình lên luật sở để cấp luật sư hạng nhất chỉ có anh và lão. Dựa theo chất lượng vụ án và biểu hiện thì ưu thế của anh lớn hơn lão ta. Nhưng độ tuổi của lão thì gần gấp đôi anh, dù sao về phần lí lịch cũng chiếm được chút hơn. Ờm... Anh hiểu mà.”

Huy chương của luật sư hạng nhất đại diện cho luật sư có vinh dự cao nhất của toàn liên minh, cho nên số người trở thành luật sư hạng nhất cực kì có hạn. Hàng năm các luật sở lớn cũng sẽ có những luật sư kiệt xuất xin lên, nhưng thật sự lấy được lại rất ít.

Toàn liên minh có đến hàng ngàn luật sở lớn nhỏ, trong đó rất nhiều luật sở thành lập được mấy chục năm mà cũng không có luật sư nào xin thành công. Luật sở có tiếng tăm vang xa như Nam Thập Tự, cũng phải ba năm bảy năm mới có thể có được một người.

Tình huống một năm mà có tận hai người cùng xin thì càng không tưởng.

Điều này đồng nghĩa với việc giữa Cố Yến và Hobbs, chỉ có một người có khả năng thành công.

Một người hơn về số vụ án, một người có lí lịch tốt hơn, trên thực tế thì về tổng thể là ngang nhau. Nhưng nếu như trong lúc này có một người bị phơi ra vấn đề bị phê phán, thì bất kể là thật hay giả, nhất định sẽ có ảnh hưởng.

Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn Cố Yến một cái, hắn đang nói cảm ơn với Fizz, nhưng có thể nhìn ra được, hắn cũng không đặc biệt để ý đến loại chuyện này lắm.

“Được rồi, tôi chỉ nhắc nhở một câu, tôi phải về ngủ để dưỡng da đây.” Fizz phát tay với bọn họ, rồi ngồi về chỗ điều khiển. Vừa khởi động xe, vừa nói với Yên Tuy Chi: “Đúng rồi, buổi sáng tôi sẽ ra cửa lúc 8 giờ 30, hoan nghênh cậu đi nhờ xe.”

“Cảm ơn.”

Sau khi Fizz đi, Yên Tuy Chi đi theo Cố Yến về nhà hắn, lúc sắp bước vào cửa, anh dừng chân hỏi: “Nhà Hobbs là cái nào trong đồng này? Dùng ngón tay chỉ tôi coi.”

Cố Yến: “Cậu không tá túc ở nhà ông ta thì cần nhận dạng để làm gì?”

Yên Tuy Chi: “Nhận được một chút để dễ tránh trong hai ngày này, tránh gây phiền toái cho anh thôi. Dù sao loại hiểu lầm đó cũng không phải chuyện gì tốt.”

“...” Cố Yến đảo ánh mắt lạnh nhạt qua người anh một cái, “Hiểu lầm cái gì? Tôi nhìn qua giống như là người thích để mình phải chịu tội sao?”

Yên Tuy Chi: “...?”

Cuối cùng Yên Tuy Chi cũng không biết được Hobbs ở nơi nào, bởi vì Cố Yến căn bản lười trả lời loại vấn đề này.

Hắn đi thẳng vào phòng, sau đó tựa vào bên tường, ngón tay ấn nút khóa ngoài cửa, làm ra vẻ “rốt cuộc cậu có vào không, mề neho nữa là tôi khóa cửa đấy nhé.”

Yên Tuy Chi thở dài, lòng nói vị bạn học này thật là không có chút tính nhẫn nại nào hết. Thái độ không thèm để ý chút nào này, nếu để cho đối thủ cạnh tranh biết, sợ rằng phải tức chết đi được.

Phong cách trang trí nhà của Cố Yến vô cùng đơn giản, trắng đen xám làm chủ, cực kì sạch sẽ, cũng rất đẹp mắt, chỉ là không có mùi dầu khói gì, dù sao thời gian hắn ở đây cũng không coi là nhiều.

Nhưng có thể thấy rằng đối với Yên Tuy Chi cũng có một căn nhà không mùi dầu khói mà nói, phong cách này khá dễ thích ứng.

Tầng một chủ yếu là phòng khách và phòng bếp có vẻ chưa dùng mấy lần, có một phòng kính nửa trên đất nửa dưới mặt đất, thấp hơn những chỗ khác nửa phần, chuyên để dụng cụ tập thể hình.

Phòng ngủ thư phòng của Cố Yến đều ở tầng hai. Phòng cho Yên Tuy Chi thuê ở góc mái tầng ba.

Nói là gác mái, nhưng thật ra diện tích khá rộng, còn có nhà vệ sinh riêng.

Trước nghe Fizz nói, Cố đại luật sư chưa bao giờ dẫn người về nhà riêng của mình, anh còn cho rằng chẳng qua là khoa trương một chút mà thôi.

Kết quả nhìn thấy gác mái, anh mới phát hiện thật sự không phải là chỉ một chút thôi đâu.

Gác mái của nhà Cố đại luật sư được bố trí y như phòng khách, hần còn nhớ đặt một cái giường trong đó cũng đã là quá lắm rồi.

“Anh... định để tôi ngủ giường nệm đắp áo choàng sao?” Yên Tuy Chi cửa gác mái hỏi.

Cái giường kia khi mua về trông như thế nào thì bây giờ vẫn y như thế. Vẫn là cái vẻ chưa từng bị chấm dứt gì kia, vẫn phủ một tầng vải lên, có thể lôi ra bán lại cũng được.

Bước chân lên tầng của Cố đại luật sư ngừng một lát, khuôn mặt từ trước đến giờ vẫn dừng đọng lộ ra một vẻ lúng túng.

Từ một chút lúng túng kia để phán đoán, để Yên Tuy Chi vào cửa chắc thật sự là ý muốn nhất thời của hần.

Cố Yến đi lên nhìn lướt qua tình trạng của gác mái, Yên Tuy Chi hoài nghi số lần lên gác mái của hần có thể đếm được trên đầu ngón tay, chắc cũng đã quên luôn gác mái nhà mình trông như thế nào rồi cũng nên.

“Đi theo tôi.” Cố Yến nghiêng đầu một cái.

Mặt Yên Tuy Chi đầy buồn bực đi theo hần xuống tầng, đi vào một căn phòng khách trong đó.

Cố Yến mở tủ quần áo ra, quờ tay vào bên trong: “Ở đây có chăn ga, chọn một cái thuận mắt với cái giường kia đi mà đắp.”

Yên Tuy Chi nhìn lướt qua từ trên xuống dưới, xanh, cam, đen thui...

“...”

Thật sự... Chả có cái nào hợp mắt với giường cả.

Cố Yến dựa vào cửa, khoanh tay chờ anh chọn.

Yên Tuy Chi giật khóe miệng một cái: “Không nhìn ra anh lại có sở thích như vậy...”

Mặt Cố Yến còn tê liệt hơn anh: “Ban đầu lúc mua đồ dùng phòng khách và gác mái, tôi quá bận không có thời gian, nên nhờ một người bạn nào đó mua hộ, đây chính là bài học.”

Không trách những thứ trong phòng này ngay cả giường chăn đều không bày ra, hóa ra là bởi vì chủ nhân chế xấu, nên bỏ xó tất cả không thèm nhìn luôn.

Yên Tuy Chi chống cửa, thưởng thức một lần nữa, lại ngấm mắt sắc mặt Cố đại luật sư, không nhịn được cười lên.

“Kết bạn cần cẩn thận.” Trong mắt Yên Tuy Chi toàn ý cười.

Cố Yến nhìn anh hai giây, đứng thẳng người gõ vào cửa một cái: “Tùy tiện lấy một cái đi.”

Nói xong, hắn liền dời ánh mắt, cũng không quay đầu lại đi ra cửa: “Tôi đi lấy đồ rửa mặt cho cậu.”

Yên Tuy Chi nắm lỗ mũi, chọn một cái màu đen thui trong số ba cái mà một lời khó nói hết kia.

Mặc dù có chút... Nhưng vẫn còn đỡ hơn hoa hòe hoa sói.

Lúc Cố Yến cầm một bộ đồ rửa mặt mới tinh đi tới, Yên Tuy Chi vừa mới trải ga giường đen thui xong, đang phủ cái chăn cũng đen thui lên.

“Đừng lấy bộ này.” Giọng nói của Cố Yến đột ngột vang lên trong phòng.

Yên Tuy Chi quay đầu lại: “Cái gì cơ?”

Cố Yến nhú mày một cái, bỏ đồ rửa mặt lên trên bệ pha lê trong nhà vệ sinh, sau đó trực tiếp đi ra ôm đồng chăn nệm kia lên.

“Đừng lấy bộ này.” Giọng của hắn có vẻ rất căng thẳng, nghe qua có vẻ không quá vui vẻ: “Sau khi lấy về vẫn chưa giặt, đổi bộ khác đi.”

Hắn ném bộ kia về giường phòng khách, tiện tay rút một bộ màu xanh đậm ra rồi cầm lên gác.

Yên Tuy Chi: “...Không có lựa chọn khác sao?”

Cố Yến buông chăn xuống, nhắc lên mí mắt nhìn anh, ma xui quỷ khiến ném ra một câu: “Cậu có thể thử nắn nỉ ỉ ôi một chút.”

Yên Tuy Chi: “???”

Vừa mới xuống tầng một cái mà cậu đã ăn phải thuốc chuột rồi à?

-----oOo-----

Chương 34: Tảo mộ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sự thật chứng minh, thuốc chuột của Cố Yến có thể uống một lần, thời gian thuốc kéo dài rất ngắn, hoặc là tàu xe vất vả, hắn chỉ là có chút mệt nhọc nên nói chuyện mới không qua não.

Hắn ném xuống một câu không đầu không đuôi như vậy rồi yên lặng hai giây, chắc cũng cảm thấy lời này của mình nghe cũng có chút quái dị, vì vậy nhú mi tâm một cái nói: “Cứ đắp vậy trước đã, tôi xuống đây.”

Lúc Yên Tuy Chi nhìn về phía hắn, hắn đã đi xuống tầng.

Bóng lưng cao ngất chuyển qua khúc quanh, tiếp đó đèn ở cầu thang đột nhiên tắt, tiếng loẹt quẹt rất nhẹ vang lên trong phòng ngủ tầng hai.

Không lâu sau, một tiếng ken két nhỏ vang lên, cửa phòng ngủ của Cố Yến đóng lại.

Nói là ở cũng một nhà nhưng phòng mỗi người đều có nhà vệ sinh riêng, cửa phòng đóng chặt không quấy rầy nhau, đúng là không khác khách sạn lắm.

Yên Tuy Chi đóng cửa phòng gác mái lại, đứng ở chỗ Cố Yến vừa đứng nhìn cái giường còn nguyên. Nếu như trải xong ga giường màu đen sì kia, nằm vào thì cũng không xấu lắm, nhưng quả thật có chút không vừa mắt... Rất giống chỗ để mai táng vậy.

Anh nghĩ về phản ứng vừa rồi của Cố Yến một chút, không nhịn được mà bật cười.

Rất nhiều người rất nhạy cảm với loại chuyện này, nhưng anh thì lại

chậm hiểu đến mức khiến phương người ta tức lộn ruột.

Dĩ nhiên, anh cũng không phải là không nghĩ tới, mà là quả thật không quá để ý. Dù sao anh làm nghề này nhiều năm, gặp phải uy hiếp trực tiếp nhiều không đếm xuể. Lúc ban đầu còn có chút phản ứng, về sau nữa liền luyện thành thép luôn rồi, chứ đừng nói đến kiêng kị đến việc lỡ miệng hay là thói quen này.

Nếu như để ý quá nhiều, vậy đúng là nửa bước khó đi.

Nhưng mà cảm giác có người giúp đỡ này cũng không tệ lắm. Nhất là đối phương còn là người như Cố Yến, là bạn học cái gì cũng lãnh đạm, cũng đều không để vào mắt này...

Điều này làm cho anh cảm thấy có chút mới lạ.

Từ khi gặp nhau đến nay, hình như bạn học Cố luôn làm cho anh cảm thấy mới lạ...

Đi công tác vượt hành tinh xong, cần phải điều chỉnh là giờ sinh học bị chênh lệch. Không chỉ là sớm chiều khác nhau mà còn có thời gian mặt trăng mặt trời khác nhau.

Người bình thường để hoàn toàn điều chỉnh lại có thể phải mất hơn mười ngày, nhưng Yên Tuy Chi và Cố Yến lại điều chỉnh rất nhanh.

7 giờ sáng ngày thứ hai.

Yên Tuy Chi thay quần áo xong, để chân trần ở bên bồn rửa tay rửa mặt.

Rất nhiều nơi trong nhà Cố Yến đều được trải thảm, giống như phòng làm việc của hắn vậy, điều này làm cho tiếng bước chân trong phòng rất nhỏ, chỉ có tiếng vải vóc ma sát sột soạt, ngược lại càng lộ vẻ an tĩnh. Rất thích hợp với người sáng sớm đã phải nghe những tiếng động lớn liền nhức đầu như bọn họ.

Yên Tuy Chi gạt nước lên trên mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn gương một lát.

Từ sau khi làm phẫu thuật chỉnh gen, số lần anh soi gương có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Gen được điều chỉnh, thật ra thì từ phản ứng đến thực tế có biến hóa rất lớn. Có lẽ người nhạy cảm với những chi tiết trên khuôn mặt người khác như Locke sẽ cảm thấy khuôn mặt bây giờ của anh có góc nào đó giống trước. Nhưng ở trong mắt anh thì chẳng có tí gì giống cả.

Cho nên đến nay anh vẫn nhìn không quen.

Nhưng câu nói của Fizz tối hôm qua lại khiến anh phải để ý.

Là khuôn mặt thật sự có biến hóa rất nhỏ, hay là bị ánh sáng ban đêm ảnh hưởng?

Tác dụng của việc chỉnh gen trên người anh sẽ duy trì được bao lâu?

Nhưng sự biến hóa này lại không thể đi hỏi người khác, Cố Yến gần trong gang tấc mấy ngày nay ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, rất khó phát giác ra biến hóa rất nhỏ, cho dù nói xa nói gần cũng vô ích.

Muốn biết trình độ biến hóa thì còn phải chờ sau khi trở về luật sở, nhìn phản ứng của bọn Locke đã.

Mười phút sau, Yên Tuy Chi kéo ống tay áo sơ mi đi xuống tầng, vừa đúng dịp đụng phải Cố Yến mở cửa phòng ngủ.

“Chào buổi sáng.” Yên Tuy Chi đã đứng ở tầng một ngẩng đầu lên chào hỏi hần.

Ngón tay bầu nút áo sơ mi của Cố Yến ngừng một lát, rũ mắt nhìn xuống từ bên lan can.

Không biết Cố đại luật sư là mới thức dậy nên nhất thời không phản ứng kịp, hay đơn giản là không có thói quen vừa ra phòng ngủ thì có người chào hỏi.

Hắn rũ mắt nhìn mấy giây, mới đáp một tiếng: “Chào buổi sáng.”

Chất giọng trầm thấp còn mang theo chút khàn khàn đặc biệt vào sáng sớm, hiếm thấy có một chút vẻ lười biếng.

“Ngài chủ nhà.” Yên Tuy Chi đùa giỡn hỏi, “Có cho mượn phòng bếp không?”

Cố Yển cài khuy ống tay áo sơ mi, mắt cũng không nhấc đi xuống tầng: “Chỉ cần cậu không độc chết mình ở chỗ này.”

Yên Tuy Chi cười nhạo một tiếng, mở cửa tủ lạnh.

Những người ba ngày thì đến hai ngày đều đi công tác như bọn họ, hờ một tí là mười ngày nửa tháng, tủ lạnh cũng nên chọn loại giữ tươi tốt nhất để tránh lúc về thì thiu cả lũ.

Loại tủ lạnh giữ tươi cấp bậc này, cho dù vào cái gì thì cách một trăm tám mươi ngày vẫn là như thế, có thể lấp đầy nó mà không có chút gánh nặng nào.

Nhưng mà...

Yên Tuy Chi mở tủ lạnh ra nhìn từ trên xuống dưới một lần, “Xem ra ngay cả cơ hội để đầu độc anh cũng không muốn cho tôi rồi... Cái tủ lạnh trống trơn này đủ để nhét hai người trưởng thành vào đấy, anh thấy sao?”

Cố Yển: “...”

Người nào đó trào phúng còn chưa đã nghiên, giờ lại bị người bị trào phúng phụ họa cho một câu, có xấu hổ không cơ chứ?

Cũng may Cố Yến xuất sư danh môn, hấn đi qua sau lưng Yên Tuy Chi, cầm bình cà phê lên rót một cốc, không mẫn không nhạt trả lời: “Tôi cảm thấy sao á? Tôi cảm thấy hôm qua có thể tiết kiệm được cái gác mái, cho cậu ngủ luôn trong tủ lạnh còn hơn, hay tối nay cậu đổi đi?”

Yên Tuy Chi xì một tiếng, thể hiện sự bất mãn với đối với thái độ của bạn học này.

Lúc Yên Tuy Chi có ý đưa tay ra thì Cố Yến đã để máy pha cà phê vào máy rửa bát, còn không để lại cho anh một tí căn bã nào. Sau đó lại cầm một cốc cà phê đứng dựa vào bàn sứ, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Yên Tuy Chi động chạm phòng bếp của hấn.

“Trông anh cứ như một tên quân giáo khó tính.” Yên Tuy Chi liếc hấn một cái, trêu ghẹo nói, “Thật giống như chỉ cần anh hơi thất thần một cái là tôi có thể khiến phòng bếp nhà anh nổ tung ấy.”

“Nếu như cậu độc chết mình ở đây thì tôi chính là nghi phạm đầu tiên.”

“Ngang ngược vô lý.” Yên đại giáo sư phê bình nói.

“...”

Yên Tuy Chi để lại cho những người khác ấn tượng mười ngón tay không dính nước mùa xuân — ví dụ như đói bụng thì pha một cốc cà phê cho mình hoặc là rót một ly rượu nho đỏ trắng, mà không phải là cầm nồi niêu lên.

Sự hiểu làm cực kì vợ vắn này không biết được bắt đầu từ đâu, nhưng được lưu truyền rất rộng rãi.

So với bạn học Cố không muốn chia sẻ cà phê với người khác thì Yên đại giáo sư đã thể hiện ra trí tuệ uyên bác của anh. Anh chọn mấy thứ trong số những nguyên liệu nấu ăn không nhiều lắm ở tủ

lạnh, làm một phần bữa sáng cho mình, đồng thời cũng làm cho Cố Yến một chút ——

Anh mỉm cười nói với Cố Yến: “Cho anh một phần trứng ốp la, trứng lòng đào.” Coi như báo đáp lại cái miệng cà phê không thèm chia sẻ kia của hắn.

Cố · không thích ăn đồ sống, bao gồm cả trứng lòng đào · Yên: “...
... ..”

Nhưng mà lúc hắn cầm lấy đĩa thức ăn mới phát hiện, trứng tráng cũng không phải là có lòng đào như Yên Tuy Chi nói, mà là vừa đủ chín.

Yên Tuy Chi hiếm thấy đàn ông chủ động hâm nóng ly sữa bò. Trong quá trình chờ sữa bò, anh vẫn không hề nghe thấy tiếng dao nĩa đụng nhau bên phía bàn ăn.

Thật sự sợ tôi hạ độc đây à?

Anh có chút buồn bực quay đầu nhìn sang, lại thấy máy thông minh của Cố Yến rung rung.

Ánh mắt Cố Yến giống như vừa mới thu từ trên người anh về, đeo tai nghe lên nhận truyền tin.

“Ừ.”

“Đến bây giờ đây.”

Hắn đáp lại đối phương mấy chữ quý giá, sau đó an tĩnh ăn xong bữa sáng trước mặt.

“Phải đi sao?” Lúc Yên Tuy Chi ngồi vào bàn ăn, hắn đã đứng lên cầm áo choàng dài.

“Ừ, đã muộn rồi.” Cố Yến nói.

Yên Tuy Chi liếc nhìn thời gian, còn có chút kinh ngạc. Người tuân thủ hoàng kim mười phút(*) còn có lúc đến muộn á?

() Ý nói cực kì đúng giờ.*

“Đi gặp đương sự à?”

“Không phải, bạn học trước kia.” Cố Yến đáp rất đơn giản, không có ý muốn nói nhiều.

Yên Tuy Chi cũng chẳng có lòng tìm tòi nghiên cứu người khác, cũng không hỏi nhiều, gật đầu một cái rồi nháp một hộp sữa bò.

“Đúng rồi.”

“Hử?” Yên Tuy Chi nghe tiếng nhìn sang.

Cố Yến đã đi tới huyền quan(*), chuẩn bị mở cửa ra ngoài. Hắn chỉ vào đĩa trứng tráng trong máy rửa bát, “Cảm ơn.”

()Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.*

Cái này cũng phải cảm ơn á?

Yên đại giáo sư nhú mày, dứt khoát cho một câu đùa giỡn: “Đối với tôi mà nói, đây chính là năn nỉ ỉ ôi đấy, có tác dụng nào không?”

“...” Sắc mặt Cố Yến nhất thời đặc sắc, lại lần nữa đông lạnh. Sau đó hắn liền xoay người đi, hơn nữa còn dứt khoát đóng cửa lại.

Xe của Fizz đi ra rất đúng giờ, lúc Yên Tuy Chi một phút không kém đứng ở cửa thì cô cũng đúng lúc dừng xe.

Đi nhờ xe của Fizz cũng có cái lợi cái hại.

Lợi là dọc theo đường đi có thể nghe được vô số tin tức mới từ

trong miệng cô, dĩ nhiên, việc không nên để cho người khác biết thì một chữ cô cũng sẽ không nói, những thứ khác thì một khi trò chuyện là không thể dừng lại được.

Từ cấp bậc vụ án trong luật sở để phân chia tiêu chuẩn, cho đến những việc cạnh tranh trong thương trường ở Decama, hữu dụng vô dụng Yên Tuy Chi đều nghe một lần.

Thậm chí bao gồm cả Cố Yến và vụ án nổ kia.

“Nghiêm chỉnh mà nói thì Cố cũng được coi là học trưởng của cậu, anh ta tốt nghiệp sớm hơn cậu rất nhiều năm, cho nên cậu có thể chưa nghe nói qua...” Tốc độ nói của Fizz luôn là rất nhanh, giống như chim sơn ca luôn đầy sức sống: “Anh ta là sinh viên của vị Yên viện trưởng kia, năm đó những người cùng khóa với anh ta đều nói quan hệ của anh ta và viện trưởng rất tệ, sau khi tốt nghiệp cũng không hề liên lạc.”

“Hơi có nghe đồn.” Yên Tuy Chi nói.

Đâu chỉ nghe đồn, rõ ràng chính là đích thân trải qua.

Nhưng mà cho dù là năm đó hay đến bây giờ, ít nhất anh cũng không cảm thấy Cố Yến không được yêu thích. Trên người sinh viên này có phẩm chất mà anh rất thích, cho nên anh đối xử với Cố Yến khác những sinh viên khác.

Ở trong từ điển của Yên Tuy Chi thì đã có thể định nghĩa là thiên vị.

... Nếu như đặc biệt thích trêu chọc khiến người ta tức giận được coi là lòng thiên vị.

Cái gọi là quan hệ rất tệ, Yên đại giáo sư không biết xấu hổ cho là, chủ yếu là từ một bên Cố Yến thôi, có liên quan gì đến anh đâu.

“Nhưng mà tôi cảm thấy cũng không phải như vậy.” Fizz nói.

Yên Tuy Chi nhíu mày, lòng nói cô nàng này nhận xét có chút đặc biệt.

“Khi án nổ kia xảy ra, Cố đang đi công tác, ban đầu không nhận được tin tức, vụ án được luật sở giao cho Hobbs. Cố nghe được tin tức liền lập tức chạy về, nhưng vụ án đã được giải quyết xong, nên bồi thường đã bồi thường, nên xui xẻo thì đã xui xẻo. Anh ta phá lệ đi tìm nhân viên hành chính cao cấp yêu cầu hồ sơ vụ án, sau khi xem rất lâu thì lại còn nhận rất nhiều vụ án có liên quan hoặc tương tự. Lượng công việc hai tháng kia còn gần bằng nửa năm của anh ta trước đây.”

Fizz nói: “Tôi cảm thấy... cho dù quan hệ lúc còn ở đại học ra sao thì Cố vẫn có chút tình cảm thầy trò với vị viện trưởng kia

Ánh mắt của Yên Tuy Chi đưa ra ngoài cửa xe, trầm mặc chốc lát rồi cười một chút phụ họa nói: “Có lẽ vậy đi.”

Lại một lát sau, lúc Fizz dừng xe ở hầm đỗ xe Nam Thập Tự, anh đột nhiên mở miệng lơ đãng hỏi một câu: “Vụ án nổ đó trừ vài người liên quan thì bản chất không có gì đặc biệt, tại sao lại được coi là hồ sơ cấp một trong luật sở?”

Hồ sơ cấp một có nghĩa là sẽ hạn chế người được xem.

Fizz sững sốt một chút, lắc đầu nói: “Không biết, định cấp có tiêu chuẩn riêng, tôi không phụ trách việc này.”

Anh gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều, lại một lát sau anh mới thu hồi ánh mắt từ bên ngoài cửa xe về.

Yên Tuy Chi vốn cho là ngày thứ nhất trở về luật sở sẽ phải ngoạn ngoạn ngẩn ngẩn người trong phòng làm việc của Cố Yến cơ, dù sao thì hôm nay Cố Yến cũng không có ở trong sở, ra ngoài làm việc lại không dẫn theo anh, điều này đồng nghĩa với việc hôm nay anh không có nhiệm vụ gì khác, sửa lại hồ sơ là được.

Sự thật chứng minh, không thể nào có chuyện như vậy được.

Chưa đến 10 giờ sáng, chuyện đã đến rồi. Đề kiểm tra đầu tiên đã được đưa xuống. Lúc trước bọn họ có chọn cướp bóc giết người linh tinh gì đó, cũng không phải là hoàn toàn độc lập, mà là một vụ án lớn tổng hợp lại.

Vì để cho bọn họ thể nghiệm toàn diện thì sẽ được làm như thật vậy, tất cả đương sự nhân chứng vân vân đều phải do nhóm thực tập sinh tự đi tiếp xúc hẹn gặp.

Vì thế buổi sáng hôm nay, nơi bọn họ phải đi là để gặp nhân chứng liên quan đến vụ án.

Mấy vị thực tập sinh rất hưng phấn, rất khác với Yên Tuy Chi, “Đi đâu thế?”

“Nghĩa trang.” Locke nói.

“...” Trong lòng Yên Tuy Chi nói đúng là phải diễn thật, “Ai sắp xếp, có cần thiết phải đi không?”

“Thầy Hobbs của tôi.” Locke nhắc tới tên thầy cậu ta cứ như gà con thấy chim ưng.

Yên Tuy Chi: “...”

“Đi nhất định là phải đi rồi, nếu không cậu muốn bị 0 kiểm tra sao? Hay nghĩ đến người kia của cậu chút đi.” Locke thừa dịp Cố Yên không có ở đây, to gan lớn mật mà chọc chọc bàn làm việc của hắn, “Sợ rằng ngay cả chút khích lệ cũng không có, tình thế rất gay gắt đấy cậu bạn ạ.”

“Nghĩa trang nào?” Yên Tuy Chi hỏi.

Locke nói, “Nghĩa trang hồ Zilan.”

-----oOo-----

Chương 35: Tảo mộ (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghĩa trang hồ Zilan nằm ở một khu đất yên tĩnh phía tây, dựa lưng vào núi Lam, mặt hướng về hồ Zilan, cách khu Fawang sầm uất không tới một giờ đường xe.

Đây là một nơi rất tốt để yên nghỉ, cũng là nghĩa trang cách trung tâm gần nhất.

“Diện tích chỗ này đặc biệt lớn, nghe nói đủ để cho tất cả mọi người ở ba khu lớn quanh nó ngủ được đấy.” Locke ở trên xe giới thiệu như vậy.

Mọi người: “...” Không hề muốn ngủ như thế đâu nhé.

“Nhưng mà trước đây tôi chưa từng được đến đây.” Giọng của Locke nghe có một chút tiếc nuối, không biết cậu ta đang tiếc nuối cái quỷ gì nữa.

“Tôi nghi ngờ sáng nay có phải cậu uống rượu không đấy.” Anna tức giận nói: “Chưa từng tới đây, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?”

“Tôi biết, ý tôi là nơi này còn an táng rất nhiều danh nhân.” Locke, “Có thể thuận đường đi thăm...”

Cậu ta dừng một chút, lại bổ sung: “... Di ảnh của bọn họ.”

...

Mấy thực tập sinh trẻ tuổi thực tập sinh lú lú chíp chíp trò chuyện không ngừng, được trải nghiệm kiểu làm việc ở bên ngoài này đối với bọn họ mà nói có chút mới lạ, cho nên tỏ ra rất phấn khởi.

Yên Tuy Chi trừ lúc bọn họ nhìn sang thì mới cười một chút, toàn bộ hành trình đều không tham dự vào.

Anh cũng không có nhiều hứng thú với việc đi ra ngoài này lắm, trên thực tế sự chú ý của anh còn dừng lại ở đồng hồ sơ buổi sáng nhìn thấy.

Lần trước anh dùng cách lục tung lên để tìm án nổ, nhưng lần này mới phát hiện thật ra thì cũng không cần tìm như vậy nữa. Án nổ có liên quan đến anh kia đã được kí hiệu đặc biệt, còn được gắn thẻ đánh dấu vào nữa.

Kí hiệu đặc biệt được thống nhất trong luật sở, tất cả vụ án cấp một đều có. Thẻ đánh dấu hẳn là Cố Yến thêm vào, có lẽ cũng để tra tìm thuận lợi hơn.

Anh lật qua một chút, đồ vật bên trong còn rất đầy đủ, thư ủy thác, tài liệu bối cảnh, mục lục chứng cứ, lời khai của nhân chứng liên quan, văn bản ghi chép thẩm án, phương án phán quyết vân vân, tất cả đều có.

Nhìn sơ qua một chút, thứ anh cần hiểu cũng có ở trong.

Trước khi ra ngoài, anh đọc nhanh như gió tóm tắt vụ án, không khác tin tức trên báo chí mà anh thấy lúc trước lắm —

Hung thủ gây nổ là một người đàn ông trung niên tên là Carl · Richard, đã từng bị bỏng nặng, tinh thần có chút vấn đề, có lúc tỉnh có lúc điên cuồng. Nhưng cho dù gã thanh tỉnh hay điên cuồng thì đều rất hận công ty và quản lí bộ phận đã khiến gã bị bỏng rồi còn đuổi việc gã. Cuộc sống mấy năm này của gã hoàn toàn không có bảo đảm, công ty cam kết bồi thường từ đầu đến cuối đều không thích hợp. Bệnh điên của gã điên ngày càng nghiêm trọng, vợ lại đưa con bỏ đi.

Ngày đó ông chủ công ty dẫn theo mấy vị quản lí đến ngủ lại khách

sạn đó, vừa vặn cùng Yên Tuy Chi ở cùng tầng. Tầng của bọn họ có thang máy riêng, không phải tất cả mọi người đều có thể vào. Carl · Richard dứt khoát tìm một phòng dưới bọn họ hai tầng, hai quả lựu đạn nổ nát ba tầng trên dưới gã.

Ông chủ công ty, mấy vị quản lí, cộng thêm những vị khách xui xẻo như Yên Tuy Chi đều bị dính trong đó.

Bởi vì tinh thần có vấn đề, cuối cùng Carl · Richard bị đưa vào bệnh viện tâm thần đặc biệt, ở trình độ nào đó mà nói là tránh khỏi tai ương lao ngục rồi.

“Đúng rồi, có phải là nghĩa trang hồ Zilan...” Thực tập sinh Henri đột nhiên mở miệng, vẻ mặt có chút chần chờ.

Trừ Yên Tuy Chi, tất cả mọi người đều nhìn cậu ta, chờ cậu ta nói xong nửa câu kia.

“Tôi không biết tôi có nhớ lắm không, nhưng hình như là...” Henri vẫn lấp lửng.

Nhưng nhìn vẻ mặt của cậu ta, thật giống như cảm thấy tất cả mọi người đều có thể lập tức hiểu được ý cậu ta vậy.

Mọi người bị hấn làm cho đầu óc mơ hồ, một lát sau Feilida kịp phản ứng trước tiên, vỗ đùi ——

“Oái —— cậu vỗ vào chân tôi rồi đấy!” Henri kêu lên.

“Tôi nói là tôi nhớ ra rồi! Có phải Yên viện trưởng cũng nằm ở đây không?” Feilida bừng tỉnh hiểu ra.

Yên Tuy Chi cả kinh, rớt cuộc tỉnh hồn: “Hả?”

“Tôi nói là mộ của viện trưởng ở chỗ này!” Feilida nói: “Trên báo có nhắc đến mà, tôi nhớ không nhầm chứ?”

Yên Tuy Chi nhẹ nhàng “A” một tiếng, giống như là mới nhớ tới, thấp giọng nói: “Hình như có nhắc đến một câu.”

Vẻ mặt của anh thất thần trong nháy mắt, đôi mắt xinh đẹp hơi híp một chút, rất nhanh liền nhìn về ra ngoài cửa xe. Xe tiến lên phía trước, mơ hồ có thể thấy tám biển nghĩa trang Zilan to lớn, an tĩnh nằm ở bên bờ hồ toàn rừng thông.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung lên chuyện “muốn nhìn thấy mộ viện trưởng”, nhất thời cũng không phát hiện vẻ mặt anh khác thường.

Cũng chính vì bọn họ khơi ra chuyện này, cho nên mười phút cuối cùng trên đường xe chạy, tất cả mọi người đều đổi lại thành vẻ mặt như bia mộ, không khí trong xe tràn đầy vẻ thương tiếc.

Yên Tuy Chi lấy lại tinh thần lần nữa, tựa lưng vào ghế ngồi, yên lặng thưởng thức một đường, cảm giác mặt mình đều biến thành cái di ảnh đen trắng rồi.

“Có phải ngài Tăng không? Chúng tôi đến cổng nghĩa trang rồi.” Sau khi xuống xe, Locke lấy cách liên lạc mà Hobbs cho cậu ta để gọi cho người có liên quan đến vụ án.

Đối phương là một trong những nhân viên làm việc trong nghĩa trang Zilan, là một người bạn của Hobbs.

“Mấy bạn nhỏ ở luật sở Nam Thập Tự đúng không?” Locke mở loa, giọng nói của đối phương đủ để cho tất cả mọi người nghe thấy.

Tăng tiên sinh nói: “Tới phá án? Chờ một chút, bên này có mấy vị khách, đợi tôi tiếp chút đã, xong rồi tôi sẽ qua tìm các cậu, các cậu có thể chờ trong phòng tiếp khách ở khu vực làm việc một chút, hoặc là cũng có thể đi xem có ai để tế bái không?”

Mọi người: “...” Cách tiếp khách của nghĩa trang các ông đúng là đặc biệt.

Kì kiểm tra đầu tiên của thực tập sinh luật sở Nam Thập Tự thì người cần tìm đều là bạn của các luật sư, làm tròn trách nhiệm giúp bọn họ đóng vai người có liên quan đến vụ án. Trong đó có một số người vô cùng hưởng thụ quá trình diễn xuất này, diễn kinh khủng cứ như ảnh đế ảnh hậu nhập vào ấy. Giống như là mấy vụ án này đều có thật vậy.

“Lại còn có khách?” Locke cắt đứt truyền tin, lầu bầu một câu.

Thật ra thì bình thường ở nghĩa trang cũng không có người nào, vì không ảnh hưởng đến công việc của ngài Tăng nên ngày mà Hobbs hẹn giúp bọn họ là ngày đóng cửa trong tháng này.

“Vậy chúng ta đi dạo chút đi.” Feilida nói.

Nhờ có đề nghị độc đáo của ngài Tăng mà 10 phút sau, Yên Tuy Chi đi theo sau lưng mấy bạn thực tập sinh, xuyên qua thềm đá và cây cối sum suê trong nghĩa trang, đối mặt với cái bia mộ của mình, trong tay còn cầm hai bông hoa màu trắng mà Feilida cứng rắn kín đáo đưa cho anh.

Yên Tuy Chi trên di ảnh: “...”

Yên Tuy Chi cầm hoa: “...”

Nơi đặt mộ hẳn là do đại học Metz chọn, di ảnh cũng giống như ở trong nhà danh vọng vậy — Yên Tuy Chi đeo kính, ưu nhã ngồi trên ghế có tay vịn, trên đầu gối để một quyển bộ luật vừa dày vừa nặng, trong mắt có một nụ cười nhẹ nhàng.

Cho dù là dung mạo hay là khí chất đều không thể bắt bẻ.

Hình ảnh như thế xuất hiện trên bia mộ, đặc biệt khiến người ta phải thương tiếc.

Trước khi chuyện xảy ra anh không để lại lời nhắn gì, cho nên chữ

khắc trên bia mộ cũng không chính thức lắm——

Một linh hồn cao cả ngủ say nơi này, anh ấy đã cứu rất nhiều người, cũng từng dạy rất nhiều người, ánh trắng dịu dàng hồ Zilan cùng mùi hoa mang theo sự chúc phúc, mong anh ấy yên nghỉ.

Yên Tuy Chi: “...”

Thành thật mà nói, không hề yên nghỉ lắm đâu nhé.

Lúc anh đặt hoa trong tay lên vách bia mộ, hai cô gái khá tình cảm như Anna đã sớm thở dài đỏ vành mắt.

Có thể sống sờ sờ đứng ở chỗ này nhìn người khác hoài niệm mình, thật là vừa phức tạp vừa kỳ diệu.

Anh đang muốn nói gì đấy với hai cô bé, trên thềm đá sau lưng không xa đột nhiên truyền tới tiếng nói chuyện.

“Ồ? Có người đến trước rồi? Cũng là bạn học à?” Một giọng nữ nói.

Yên Tuy Chi nghe tiếng quay đầu, cách đường mòn yên tĩnh hơn hai mươi mét, nhìn thấy mặt của Cố Yến.

“...”

Làm sao chỗ nào cũng thấy cậu ta vậy??

-----oOo-----

Chương 36: Tảo mộ (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yến cũng không tới một mình, đồng hành còn có vài nam nữ xấp xỉ tuổi hấn, đếm qua thì có khoảng bảy tám người.

Những khuôn mặt kia Yên Tuy Chi cũng không xa lạ gì, thậm chí coi như là hết sức quen thuộc, họ đều từng là học sinh của anh. Trong đó có ba người giống Cố Yến là trực tiếp đi theo anh, mấy người khác bởi vì một ít chương trình học nghiên cứu nên được Yên Tuy Chi dẫn theo gần nửa năm.

Anh không có quá nhiều thời gian đi tìm hiểu chuyện riêng của học sinh, nhưng ở trong ấn tượng của anh thì nhóm người này hấn có quan hệ rất tốt.

Sở dĩ Yên Tuy Chi biết điều này là bởi vì có vài thành viên tích cực trong đây luôn nhắc tới những buổi tụ họp của bọn họ, hơn nữa còn chụp vài bức ảnh. Đa số trong những buổi tụ họp đó đều có bóng người Cố Yến.

Bạn học Cố luôn là một cảnh tượng độc đáo trong bầu không khí huyền ảo kia, hoặc là cầm ly rượu dựa vào ngòai ở một bên thưởng thức lũ quỷ múa loạn, hoặc là rũ mắt nghe người bên cạnh trò chuyện ba hoa chích choè.

Một cái chày gỗ như vậy mà vẫn còn được bọn họ túm đi, có thể thấy được quan hệ tốt vô cùng.

Đa số trong đám người này sau khi tốt nghiệp vẫn luôn duy trì liên lạc với Yên Tuy Chi, có trong việc công tác, cũng có trong phương diện sinh hoạt, ngày lễ ngày tết luôn gửi cho anh vài lời thăm hỏi sức khỏe.

Duy chỉ có hai người ngoại lệ.

Một người trong đó tên là Kha Cẩn, sinh ra trong cô nhi viện, vô cùng cố gắng, là một người rất nghiêm túc với cuộc sống. Ban đầu biểu hiện của cậu ta ở các môn học đều rất vượt trội, cho nên Yên Tuy Chi làm viện trưởng vô cùng tình nguyện thưởng các loại học bổng cho cậu ta, thỉnh thoảng cũng sẽ cho cậu ta một ít lời khuyên về việc học cũng như công tác.

Kha Cẩn vô cùng biết ơn và tôn kính Yên Tuy Chi, cho nên là người đầu tiên duy trì liên lạc. Sau đó bởi vì một ít chuyện bất ngờ, cậu ta mắc một căn bệnh nặng, tinh thần lại xảy ra vấn đề, lúc này mới cắt đứt.

Một người khác chính là Cố Yến.

Không nghĩ tới chỉ qua mấy năm mà Cố Yến lại thành một người có liên lạc chặt chẽ nhất với anh, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, chỉ có thể nói thế sự vô thường, đặc biệt quái đản.

Khoảng cách không tính là gần, Yên Tuy Chi không nhìn thấy biểu tình trên mặt Cố Yến, nhưng không biết tại sao anh cảm thấy đối phương thật giống như còn cảm thấy gấp quẻ hơn cả anh.

Không lâu sau, đoàn người kia đi tới gần.

“Không phải cùng khóa, hình như mới tốt nghiệp.” Một cô gái với mái tóc màu vàng dẫn đầu kinh ngạc quét bọn Locke một cái, lúc ánh mắt rơi vào trên mặt Yên Tuy Chi thì dừng lại hai giây.

Nhưng rất nhanh cô cũng nhận ra nhìn chăm chăm một người như thế là không thích hợp, vì vậy cười nói với Yên Tuy Chi: “Các cậu... cũng là đến thăm thầy?”

Cô gái này tên là Laura · Stephen, năm đó là một cô bé vô cùng hoạt bát thích cười, Yên Tuy Chi từng gặp cô một lần trong một vụ kiện vào hai năm trước, thành thạo hơn lúc còn đi học rất nhiều,

nhưng vẫn thích cười.

Nhưng mà hôm nay ở nghĩa trang, nụ cười của cô rất nhạt, chợt lóe rồi biến mất, nhìn ra được chỉ là vì biểu đạt sự hảo hữu và thân thiện.

Lúc cô nói xong lời này, Cố Yến vừa vặn đi lên bậc thang cuối cùng. Hắn đứng yên ở một bên, ánh mắt đầu tiên là rơi vào trên bia mộ, sau đó rơi xuống trên mặt Yên Tuy Chi, cuối cùng rơi vào tay anh.

Yên Tuy Chi theo ánh mắt hắn cúi đầu nhìn một cái, phát hiện tên ngốc Locke kia thấy tay anh không có gì, lại nhét cho anh một bông hoa viếng.

Yên Tuy Chi: "..."

"Tại sao cậu lại đưa cho tôi nữa vậy." Yên Tuy Chi nghiêng đầu, tức giận thấp giọng hỏi Locke.

Locke rất sợ Cố Yến, cứ thế không dám lên tiếng, vì để tránh bị Cố Yến liếc mắt qua, cậu ta thậm chí còn lạng lẽ lui về phía sau một bước nhỏ.

Yên Tuy Chi: "...". Sợ đến thế cơ.

Anh ngẩng đầu lên, cùng Cố Yến mắt lớn trừng mắt nhỏ. Không biết tại sao, sắc mặt Cố Yến vô cùng vô cùng... một lời khó nói hết.

"..."

Tình cảnh một lần nữa rất lúng túng.

Yên đại giáo sư yên lặng dùng ngón tay gảy bông hoa viếng một chút, lại muốn cắm nó vào vách bia mộ.

Hai người còn chưa mở miệng, bầu không khí vô hình đó cũng đã rất rõ ràng. Những người khác cũng cảm giác được một sự khác

thường, mặt đầy nghi vấn nhìn anh một chút rồi lại nhìn sang Cố Yến.

Cố Yến nhìn chằm chằm Yên Tuy Chi hai giây, mắt quét qua máy thông minh ở ngón tay, hiện ra thời gian: “Thời gian này, hình như cậu nên ở trong phòng làm việc đảng hoàng xem hồ sơ.”

Yên Tuy Chi tức giận nói: “Đúng vậy, tôi cũng cho là như thế, nhưng hiển nhiên xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Lúc anh nói chuyện, Locke mượn vật che chắn mà liều mạng dùng ngón tay chọt lưng anh, giống như muốn nhắc nhở anh chớ nói với thầy như vậy. Nhưng lực đạo kia chỉ khiến áo choàng của Yên Tuy Chi hơi lay động xíu thôi.

Mấy người bạn Anna cũng mở to mắt nhìn anh, giống như đang hỏi: “Cậu muốn làm hay không muốn làm thế?”

“Cố, cậu quen hả?” Mọi người đi cùng Cố Yến sửng sốt một chút, rồi rít hỏi.

Cố Yến nhàn nhạt nói: “Thực tập sinh mới nhận.”

Lúc này đến lượt những người đó gặp quỷ.

“Thực tập sinh? Cậu nhận?!” Hiển nhiên, các bạn của Cố Yến đều biết cậu ta có đức hạnh gì, “Cậu mà nhận thực tập sinh? Thiệt hay giả?”

Ánh mắt của những người đó trong nháy mắt tập trung hết vào trên người Yên Tuy Chi, có mấy người còn hận không thể dính tròng mắt vào người anh để nghiên cứu.

“Cùng trường với chúng ta à?”

“Đặc biệt xuất sắc?”

“Từng có hành động kinh người gì sao?”

“Ê, ngược lại dáng dấp có chút giống như —— “

Cố Yến kịp thời bóp chết lòng hiếu kì của đám bạn từ trong trứng nước: “Đừng có nghiên cứu, không có gì đặc biệt cả, vốn là phân cho một luật sư khác, nhưng anh ta gặp phải tai nạn không nhận được, tạm thời để cho tôi thay mặt quản lí.”

Lý do này bình thường cực kỳ, nghe còn dễ tiếp nhận hơn “Cố Yến chủ động nhận thực tập sinh” rất nhiều.

Đám bạn kia của hắn dường như đang tiếc không nghe được câu trả lời động trời gì, “ồ” một tiếng liền không có hứng thú.

Trong quá trình này chỉ có một người từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Cậu ta đi ở phía sau cùng, mặt mũi tái nhợt hơi có vẻ bệnh tật, màu mắt cậu ta rất nhạt, tầm mắt rơi ở chỗ nào cũng tỏ ra có chút rời rạc, giống như là ở một thế giới khác với mọi người vậy.

Cho dù như vậy vẫn có thể nhìn ra mấy phần tuấn tú trên mặt cậu ta, nếu như tinh thần tốt thì nhất định đây là một thanh niên tuổi trẻ tài cao lịch sự.

Ở trước mặt cậu ta, có hai bạn học từ đầu đến cuối luôn cúi đầu nhìn bước chân của cậu ta, rất sợ cậu ta hoảng hốt bước sai bậc thang.

Đây chính là Kha Cần.

Ở trong mắt Yên Tuy Chi từ lúc biết tình huống thì đại khái đây đã được coi như là lúc tình trạng tinh thần Kha Cần tương đối tốt rồi.

“Cho nên các cậu đều là thực tập sinh của Nam Thập Tự?” Laura lại hỏi.

“Vâng.” Feilida gật đầu một cái nói tiếp, “Gần đây phải làm kiểm tra đầu tiên nên phải mô phỏng lại như thật, cần tới đây tìm một vị tiên sinh hỏi tình hình của vụ án.”

Nói xong lời này, trong đám người có một khuôn mặt xa lạ đột nhiên giơ tay lên: “A, các cậu là Hobbs sắp xếp tới? Vừa gọi cho tôi là các cậu hả?”

Locke nhô đầu ra: “Tầng tiên sinh? Cháu là thực tập sinh Locke của ngài Hobbs. Cho nên ngài vừa nói phải tiếp khách chính là...”

“Đúng, chính là chúng tôi.” Laura nói, “Trước kia hàng năm vào mùa đông giáo sư cũng đều tổ chức một buổi tiệc rượu sinh nhật, năm nay cũng gần đến rồi, nhân lúc một người bạn của tôi có trạng thái cũng không tệ lắm, chúng tôi tới thăm giáo sư một chút.”

“Sinh nhật?” Locke liếc nhìn ngày tháng năm sinh trên bia mộ, “A... Không phải là còn một tháng sao?”

Mấy người bạn kia của Cố Yến nghe vậy thì nhìn về phía bia mộ, trầm mặc chốc lát nói: “Đúng vậy.”

Trước kia, Yên Tuy Chi vì để tránh cho học sinh hoặc người khác lấy quà sinh nhật làm lý do để đưa cho anh quá nhiều đồ. Cho nên đến bây giờ chưa từng đề cập rõ ràng về ngày sinh nhật của mình với học sinh.

Anh quả thật là có tổ chức một bữa tiệc rượu nhỏ trong đám thầy trò, nhưng mỗi lần đều tùy tiện chọn thời gian trước sinh nhật một tháng, cũng không cùng ngày với sinh nhật.

Cho nên cho dù là sinh viên trực hệ của anh cũng không biết được ngày tháng cụ thể.

Như vậy mỗi khi có người định tặng quà sinh nhật cho anh, anh liền có thể nói “còn chưa tới, xin miễn ý tốt.”

Có lẽ những học sinh này cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên biết ngày sinh nhật chính xác của giáo sư lại là ở trên bia mộ.

“Nhưng mà chúng tôi đã quen với thời gian cuối tháng 11 hoặc là đầu tháng 12 rồi, tin chắc giáo sư cũng rất vui lòng khi chúng tôi đến sớm một chút.” Laura cười một tiếng.

Bọn Locke gặt đầu một cái, vội vàng nhường chỗ.

Bọn Laura bọn họ đi tới trước mộ, mỗi trong tay người đều cầm một bông hoa viếng màu trắng nhỏ, bầu không khí càng ngày càng bi thương. Mặt Yên Tuy Chi cũng càng ngày càng tê liệt.

Anh yên lặng đi tới một bên, cảm thấy mắt không nhìn thì tâm mới tĩnh. Nghe nhiều từ tưởng nhớ sẽ có loại cảm giác chôn mặt vào đất vàng lấm.

Ngay tại lúc này, Laura thấp giọng mở miệng nói: “Cố, cậu thật sự không cầm hoa đấy à? Mấy bông cũng được, vẫn tốt hơn là tay không đi.”

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện hai tay Cố Yến trống trơn, một cành hoa đều không cầm.

“Không cần.” Mặt Cố Yến còn tê liệt hơn anh. Cả người hắn ta đang được viết mấy chữ “không tình nguyện” to đùng, giống như ngay cả chuyện tảo mộ cũng là các bạn cứng rắn kéo hắn tới, bản thân cũng chẳng phải tình nguyện.

Yên đại giáo sư khoanh tay tựa vào một cây tuyết tùng, nhìn Cố Yến từ chối Laura hai lần, lòng nói bạn học Cố này, thiệt thòi cho tôi là giáo sư trực hệ của cậu, mà chết rồi cậu cũng chẳng thêm cho tôi một bông hoa, tôi đang nhìn hết đó.

Có lẽ là ánh mắt của anh quá mạnh mẽ, Cố Yến đang định từ chối Laura lần thứ ba đưa hoa cho hắn, đột nhiên gương mặt nhìn về

phía Yên Tuy Chi, đối mặt với tầm mắt của anh, sau đó tay đang từ chối liền dừng lại.

Trong một cái chớp mắt như vậy, Cố đại luật sư giống như đang lựa chọn sống hay chết vậy.

Tựa như trong tay Laura không phải mấy bông hoa trắng tinh khiết, mà là dây dẫn thuốc nổ.

Yên Tuy Chi yên lặng chờ hắn lựa chọn, để quyết định có ghi cho bạn học này một khoản nợ hay không.

Ngay lúc Cố đại luật sư suy nghĩ về cuộc sống, có người đột nhiên thấp giọng gọi một tiếng: “Kha Cẩn cậu sao thế?”

Yên Tuy Chi nghe tiếng nhìn sang, kết quả là nhìn thấy Kha Cẩn ôm hoa viếng tán loạn đầy đất, cậu ta quy xuống đất, đầu tiên là lấy tay xoa thái dương của mình nói “nhức đầu”, tiếp đó đột nhiên bắt đầu dùng đầu đập vào bia mộ, rúc ở đó không ngừng thấp giọng nói: “Tôi không phải, tôi không có, tôi không phải, tôi không có...”

-----oOo-----

Chương 37: Tiệc rượu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tình huống này của Kha Cẩn này tới quá mức đột nhiên, mấy thực tập sinh bọn Locke lần đầu thấy, trong lúc nhất thời đều ngẩn ra, ngơ ngác tại chỗ không biết nên làm cái gì.

Nhưng mấy người bạn học của Cố Yến phản ứng rất nhanh, hiển nhiên không phải lần đầu đối phó với loại chuyện này.

Mấy người ôm ôm, kéo kéo, còn có một người trực tiếp ôm lấy đầu Kha Cẩn, ngăn đầu cậu ta với bìa mộ. Nhưng mà Kha Cẩn vẫn không có ý thức chút nào, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, tiếp tục dùng đầu đập vào tay bạn học kia. Trong miệng không ngừng lặp lại như lời nguyện..

“Haiz không sao không sao.” Laura không ngừng vỗ nhẹ lưng Kha Cẩn, an ủi: “Đều qua rồi, không sao, không liên quan đến cậu.”

Mặt bọn Locke đầy vẻ mờ mịt, “Chuyện gì vậy? Anh ấy... sao thế?”

“A.” Feilida thấp giọng kêu một tiếng, “Tôi nhớ ra rồi, trước đây có nghe nói đến một học trưởng hơn chúng ta rất nhiều khóa, bởi vì một vụ án mà tinh thần có vấn đề...”

Ban đầu chuyện của Kha Cẩn được lưu truyền rất rộng, dù sao trước đó cậu ta thật sự vượt trội trong một đám luật sư trẻ tuổi, danh tiếng không nhỏ.

Đánh giá đi theo cậu ta cũng không đồng nhất, một nhóm người cảm thấy cậu ta vô cùng chuyên nghiệp, tính cách ôn hòa, là một người bạn tốt, cũng là đối thủ đáng coi trọng.

Một nhóm người khác thì cảm thấy cậu ta “nhập vai diễn quá sâu”,

cho là cậu ta quá mức cảm tính, thường ôm lòng đồng cảm sâu sắc đối với đương sự và người bị hại trong vụ án, thật ra thì không thích hợp làm nghề này.

Điều này thì đã từng có người đánh giá như vậy ở thời điểm còn đến trường. Ban đầu Kha Cẩn mới vào học không lâu, còn mang theo vẻ ngây ngô và lơ mơ của sinh viên.

Bởi vì đánh giá như vậy nên cậu ta đã tìm Yên Tuy Chi để chia sẻ.

Lúc đó Yên Tuy Chi dùng ánh mắt trầm tĩnh nhìn cậu ta nói: “Đây thật ra là phẩm chất vô cùng đáng quý...”

“Cậu rất hiền lành. Nếu như có một ngày, cậu bởi vì hiền lành mà có mâu thuẫn với những người khác hoặc là chọc tới phiền toái gì, vĩnh viễn không biết là hiền lành có gì sai.”

“Nhưng giáo sư...” Khi đó Kha Cẩn ngồi trên ghê sa lon mềm mại trong phòng làm việc của viện trưởng, có chút gò bó uống một hộp hồng trà Yên Tuy Chi đưa cho cậu ta, “Thầy đã từng thấy câu nói kia chưa, in ở trang bìa 《ngoài vòng pháp luật》, nói làm trong nghề này, rất nhiều lúc là đang giao tiếp với ma quỷ địa ngục.”

“Dĩ nhiên là đã từng đọc, thế nhưng cũng không có nghĩa là cậu phải biến mình thành ma quỷ.” Yên Tuy Chi nhướn một bên mày, đặt tách trà lên đĩa, “Cậu cần làm quen với cách suy nghĩ của họ, nhưng không cần phải trở thành bọn họ. Như vậy một thời gian, có thể nhìn qua cậu sẽ không giống người tốt, nhưng cậu biết mình vĩnh viễn sẽ không phải là họ.”

Người tuổi trẻ rất dễ dàng chán nản, nhưng cũng rất dễ dàng cảm nhận được khích lệ.

Lúc đó Kha Cẩn có vẻ như trút được gánh nặng, cậu ta yên lặng uống mấy hộp hồng trà, cuối cùng lại hỏi một câu: “Vậy thầy có cảm thấy em thích hợp với nghề này không?”

Yên Tuy Chi không trực tiếp trả lời, mà hỏi cậu ta: “Cậu có thấy mình thích hợp không?”

Kha Cẩn: “Có.”

“Cậu làm nghề này có giữ lấy ước nguyện ban đầu không?”

“Có.”

Yên Tuy Chi cười nói: “Vậy thì đi thực hiện nó.”

Kha Cẩn cầm tách trà, thả lỏng cười.

Khi câu chuyện kia đến hồi kết, Cố Yến vừa vặn tới phòng làm việc tìm Yên Tuy Chi phê duyệt một phần tài liệu nghiên cứu. Khi đó tính cách của Kha Cẩn còn có chút xấu hổ, không thích để lộ nội tâm mình trước mặt người khác lắm. Cho nên sau khi Cố Yến đến, cậu ta chỉ nói đôi câu đơn giản liền rời đi.

Nhưng có thể nhìn ra, từ đó về sau Kha Cẩn kiên định hơn rất nhiều, không nữa tự mình nghi ngờ mình nữa.

Câu chuyện kia có thể trở thành động lực vững vàng để cậu ta trở thành luật sư sau khi tốt nghiệp.

Nhưng có một số việc trò chuyện thì dễ dàng, nhưng thật sự trải nghiệm lại cực kì khó khăn, có quá nhiều nhân tố khó khống chế, nhất là cảm xúc và tâm lý.

Giống như Kha Cẩn là người hiền lành mềm dẻo “nhập vai diễn quá sâu”, dự tính ban đầu hoặc mục tiêu hể dao động trong nháy mắt, liền rất dễ dàng rơi vào mâu thuẫn cực đoan và tình cảnh giằng xé.

Hai năm trước cậu ta gặp phải một vụ án, tìm được rất nhiều chỗ sơ hở và một phần chứng cứ để cậu ta ôm sự tin tưởng cực lớn với đương sự của mình, tin tưởng đối phương vô tội, mà đối phương cũng thể hiện giống như người vô tội sơ ý ngã vào bùn lầy, chỉ có

một cái phao cứu mạng là Kha Cẩn.

Cậu ta bào chữa vô tội cho đối phương, mà cuối cùng bồi thẩm đoàn lựa chọn giống cậu ta vậy.

Lại thêm một người vô tội được giải oan, điều này khiến cho Kha Cẩn với tính cách ôn nhu vui vẻ rất nhiều ngày.

Kết quả ba tháng sau, trong lúc vô tình cậu ta phát hiện một ít dấu vết mới, đủ để chứng minh suy đoán của cậu ta mắc sai lầm cực kì nghiêm trọng, đương sự kia không hề vô tội một chút nào, thậm chí còn nguy hiểm ác động hơn bên truy tố đã nói.

Mà khi đó hắn đưa chứng cứ báo cảnh sát lần nữa, nhưng tên đương sự kia đã nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật, đến nay vẫn chưa tìm được.

Nếu như là những người khéo léo “có thể chuyện trò vui vẻ cùng ma quỷ”, đối với loại chuyện này có thể sẽ ảo não chốc lát, sau đó nghĩ biện pháp để trung hòa, tránh cho danh tiếng của mình bị tổn hại. Những ảnh hưởng kia rất nhanh sẽ biến mất, mà bọn họ cũng sẽ càng có thêm nhiều vụ án với mức phí cao và những buổi tiệc rượu sang trọng, thậm chí sẽ biến loại chuyện này một câu chuyện nào đó, cười một tiếng rồi cho qua.

Nhưng Kha Cẩn không phải người như vậy.

Tính cách của cậu ta đã được định trước là rối rắm rất lâu với phán đoán sai lầm của mình, tự trách ảo não, giãy giụa trong mâu thuẫn không ngừng.

Sự thật thậm chí còn tệ hại hơn vậy — cậu ta đè nén mình trong nghi ngờ cực đoan và tự chán ghét bản thân hai tháng, cuối cùng tinh thần xảy ra vấn đề.

Lúc đầu tinh thần cậu ta còn không đến nỗi thất thường như thế này, sau đó vào một ngày nào đó đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Rất khó nói rõ tội cùng là cái gì đã làm tăng thêm bệnh tình của cậu ta, lời đồn lớn nhất là đương sự đang nhõn nhợ ngoài vòng pháp luật. Li · Connor đột nhiên gửi cho cậu ta một “thư cảm ơn” đóng kín, cứ như vậy đã trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Sau khi tinh thần có vấn đề nghiêm trọng, Kha Cẩn ngây ngốc ở bệnh viện một tuần, rồi được một người bạn đưa đi. Rất lâu không xuất hiện lại, nửa năm gần đây trạng thái của cậu ta hơi khá một chút, mới thỉnh thoảng có thể đi ra ngoài một chuYên.

Người bạn kia Yên Tuy Chi cũng có chút ấn tượng, lúc trước ở học viện pháp luật, Cố Yên và Kha Cẩn ngoại trừ mấy người bạn học cùng đến tảo mộ này, còn có quan hệ rất tốt với một nam sinh.

Chỉ là đối phương không học trong học viện pháp luật, mà là học viện cách tài chính ngay cạnh đps, là một nhị thể tổ theo chủ nghĩa hưởng lạc, tên là Joe.

Rất nhiều người nghi ngờ Cố Yên sao có thể trở thành bạn với người như vậy được, quá không hợp.

Yên Tuy Chi cũng không biết, nhưng anh cũng không chú ý tới những chuyện này. Chẳng qua là không nhiều tiếp xúc được mấy lần thì cậu kia đã được Yên đại giáo sư liệt vào hàng “tên đàn” trong từ điển của mình rồi.

...

Feilida vừa nhắc như vậy, mấy thực tập sinh khác đều nhớ ra rồi.

Nhưng bọn họ cũng không loại người không để ý đến tình hình mà trò chuyện, chỉ trao đổi một chút về chuyện của Kha Cẩn rồi thần thức chạy qua giúp.

Yên Tuy Chi cũng không dựa vào cây nữa, mà sải bước qua, nụ cười trên mặt cũng đã mất.

Trên thực tế, khi nghe được Kha Cẩn xảy ra chuyện sau một thời gian rất dài, anh vẫn luôn nhớ tới lúc trò chuyện ban đầu kia.

Anh cũng không hối hận vì nói những lời đó với Kha Cẩn, chuyện anh đã làm thì sẽ không có thực sự hối hận. Nhưng anh chỉ có chút tiếc nuối lúc ấy mình chỉ nghĩ tới việc khích lệ, mà không có nói thêm một câu làm Kha Cẩn tỉnh táo lại.

Đối với Kha Cẩn, anh có một chút áy náy vì điệu mà nhạt nhòa.

“Cần giúp không?”

“Không sao, không cần, chúng tôi có kinh nghiệm rồi.” Những bạn học kia của Cố Yến vây quanh Kha Cẩn, không ngừng trấn an. Quả thật cũng không có cơ hội để mấy người Yên Tuy Chi nhúng tay.

Chẳng qua là trừ bọn họ, còn có một người đứng ngoài cuộc —

Không ai khác, chính là Cố Yến.

Cố Yến hiển nhiên không phải là một người giỏi an ủi, nhưng hẳn đứng ở một bên cũng không khoanh tay đứng nhìn, mà là dứt khoát gọi một cuộc truyền tin.

Bên kia dường như bắt máy rất nhanh, Cố Yến liếc Kha Cẩn trong đám người, gần như không cho đối phương cơ hội mở miệng, liền trực tiếp nói: “Tâm trạng Kha Cẩn không ổn định, tôi cho cậu thông tin thực tế ảo.”

Một giây kế tiếp, toàn bộ màn hình thông tin trên máy thông minh của Cố Yến mở ra, xuyên qua màn ảnh, có thể nhìn thấy khuôn mặt của một người đàn ông trẻ tuổi. Tóc ngắn màu vàng, trán hơi cao, dùng keo vuốt tóc cực kì kiêu ngạo.

Cũng không cần thấy rõ ngũ quan, chỉ bằng vào phong cách kia, Yên Tuy Chi cũng có thể nhận ra đây chính là Joe.

Cố Yến trực tiếp mở toàn bộ màn hình thông tin trước mặt Kha Cẩn, giọng nói của Joe xuyên qua màn hình truyền tới, trấn an Kha Cẩn: “Ê, ê —— nhìn tôi, Kha Cẩn, nhìn tôi. Không sao, chuyện gì cũng không có. Tôi đã không để cho cậu một mình rồi, kết quả cậu không nói tiếng nào đã lừa tôi len lén chạy về Decama, cậu xem, hai ngày tôi không có ở đây, tâm trạng của cậu lại xấu đi có phải không? Tôi nói cả cậu, cả Cố nữa, mệt cho phải có người bôi keo dính lên các cậu mắt...”

Cách trấn an của Joe không giống những người khác, hoàn toàn không có loại cảm giác thận trọng, mà giống như nói chuyện phiếm, dùng chất giọng thả lỏng tự nhiên nhất để nói chuyện với Kha Cẩn, thậm chí còn mang theo chút oán giận nửa thật nửa giả, thật giống như đối phương đang nghe vậy.

Hắn ta nói gần một phút, Kha Cẩn rút cuộc chậm nửa nhịp nghe lời hắn nói, cái trán húc vào bàn tay người khác dần ngừng lại, ngược mắt nhìn về phía màn hình.

Lại qua một lúc lâu, ánh mắt cậu ta rút cuộc chuyển tâm.

Joe trong màn hình thấy cậu ta có phản ứng, biết lần này trấn an đã có hiệu quả, Kha Cẩn đang khôi phục về bình thường. Vì vậy hắn thở phào nhẹ nhõm, lại đưa mắt cho Cố Yến.

Cố Yến để màn hình gần Kha Cẩn hơn một chút, kéo cậu ta từ trong tay mấy bạn học ra.

“... Ngoài ra báo cho cậu một chuyện nữa, bây giờ tôi đang trên máy bay, hai mươi phút nữa sẽ đáp xuống cảng Decama.”

Kha Cẩn an tĩnh thật lâu, rút cuộc có phản ứng khác, con người chuyển động theo động tác của Joe, nhưng vẫn có chút hoảng hốt.

Cố Yến thay cậu ta hỏi: “Giờ cậu vọt tới Decama làm gì?”

Đầu tiên Joe cũng không vội trả lời hắn, mà là tỉ mỉ nhìn Kha Cẩn, xác nhận cậu ta đã hoàn toàn tỉnh táo lại, lúc này mới vừa cười Kha Cẩn vừa trả lời Cố Yến, “Thời gian của cậu eo hẹp, Kha Cẩn lại chạy, mấy người Laura là đồng lõa. Buổi tụ tập của tôi bị các cậu ném ở đảo Yaba không hỏi han, còn tới làm gì nữa? Đương nhiên là tự mình mời các cậu về rồi.”

Bốn mươi phút sau, nhị thế tổ nói gió là mưa chạy thẳng từ cảng tư nhân Decama tới nghĩa trang. Cũng không biết vị thiếu gia này tóm được bác sĩ ở đâu, bảo vệ Kha Cẩn lên xe, đồng thời cũng lừa một đồng bóng bán học không sót một ai lên cùng, bao gồm cả Cố Yến.

Dẫu sao Cố Yến đã đồng ý với hắn, phải dành ra ngày mừng 3 để hẹn hò.

Kha Cẩn ngồi ở trong buồng xe ngơ ngác nhìn ra ngoài xe ngăn người, cửa sổ không quay lên, để phòng không gian khép kín khiến cậu ta hoảng sợ lần nữa.

Tròng mắt cậu ta chuyển động có chút chậm, chậm rãi quét qua cổng nghĩa trang, cây xanh, cuối cùng rơi trên người Yên Tuy Chi ở lề đường.

Yên Tuy Chi nhìn cậu ta, qua một lúc lâu mới phát hiện ra mình đang cau mày từ ảnh chiếu trên nửa tấm cửa kính xe.

Anh thả lỏng mi tâm một chút, đang muốn dời tầm mắt sang chỗ khác, kết quả ngẩng đầu một cái liền đối mặt với ánh mắt của Cố Yến.

Động tác lên xe của Cố Yến ngừng một lát, nhìn hơi có vẻ chần chừ. Không qua hai giây, hắn vỗ bả vai Joe một cái, nói: “Có chuyện cần thương lượng một chút.”

-----oOo-----

Chương 38: Tiệc rượu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Joe rất buồn bực, đồng thời cũng có chút được sung ái mà lo sợ. Lấy tính cách của Cố Yến, hẳn rất ít khi đột nhiên yêu cầu với một người bạn, cho nên việc “thương lượng một chút” này quá khó được.

“Cậu chờ một chút!” Joe tạm ngừng động tác tay, “Cậu chờ một chút rồi hãy mở miệng, trước hết để cho tôi ghi nhớ giờ khắc này, cậu lại muốn cùng tôi thương lượng, cái này quá hiếm thấy, để tôi tiêu hóa đã.”

Cố Yến: “...”

Bệnh thần kinh...

Hắn thò đầu xuYên qua cửa kính xe nhìn thấy mặt Kha Cẩn, mặc dù Kha Cẩn đang xuất thần, có thể căn bản không thấy được hắn, hắn vẫn toét miệng cười một tiếng. Lúc này mới kéo Cố Yến qua một bên, “Tốt lắm, tôi đã chuẩn bị xong rồi, nói xem chuyện gì có thể khiến cậu mở miệng vậy?”

“Tôi dẫn thêm một người nữa.” Cố Yến nói.

Joe nháy mắt một cái, mắt hắn là màu xanh, nhạt hơn so với rất nhiều người, màu sắc vừa tinh khiết vừa đẹp, kết hợp với vẻ mặt hắn thì có chút dần.

Nói chính xác là cứ mọc ra trên mặt hắn là nhất định sẽ dần.

“Cậu nói gì cơ? Dẫn thêm một người?” Joe có chút mờ mịt, “Tôi phạm bị truy nã? Chính khách tranh luận? Hay là người có bối cảnh kinh thiên gì? Hay là kẻ địch gì đó của tôi?”

“...Mỗi ngày cậu đều nghĩ linh tinh cái gì vậy?” Mặt Cố Yến không chút thay đổi nói, “Chỉ là một thực tập sinh thôi.”

“Chỉ dẫn một thực tập mà cậu phải trình trọng thương lượng với tôi làm gì?” Joe lại trừng mắt nhìn, “Tôi không cung cấp nổi thức ăn cho thêm một người sao?”

“...”

Không thể “hỏi một câu theo sự lễ phép” với cái tên nhị thế tổ này được, hần căn bản không hiểu được việc này.

Cố Yến: “Coi như tôi chưa nói.”

Hắn đang định xoay người chuẩn bị gọi Yên Tuy Chi liễu, Joe mới kịp phản ứng chậm ba nhịp, ngạc nhiên kêu lên: “Ai ôi đầu má từ từ — “

Từ từ cái rắm.

“Cậu lại muốn dẫn theo một người! Tôi đm cậu lại muốn chủ động dẫn theo một người!” Về mặt của Joe kiểu như phi cơ của mình bị nổ mất một toa vậy.

Cố Yến chế giễu nói: “Lần tới tôi nhất định sẽ đổi thành dẫn theo một con quỳ.”

Hắn nói xong, cái tay vốn định gọi Yên Tuy Chi ngừng một chút, đổi ý gọi đến luật sở trước đã.

Lúc đợi bắt máy, ánh mắt của hắn quét qua lại giữa Kha Cẩn và Yên Tuy Chi một chút.

“A lô? Cố?” Giọng nói của cô Fizz không ngoài dự đoán xuất hiện ở đầu bên kia.

Cố Yến thu hồi ánh mắt, “ừ” một tiếng, mở cửa ra: “Ghi chú cho Nguyễn Dã một chút, hôm nay ngày mai cậu ta theo tôi ra ngoài, đi công tác.”

“Chơi cái trò gì mà lại đi công tác nữa?” Giọng của cô Fizz kiểu như muốn bỏ theo đường truyền tin đến đây: “Người ta mới vừa tốt nghiệp còn chưa thích ứng công việc mà ngày nào cũng bị xách đi công tác, sẽ sinh ra bóng ma với công việc anh biết không?”

Cố Yến: “...”

Số lần công tác của người ta chắc còn gấp đôi cô ấy chứ, căn bản là không có gì gọi là bóng ma đâu.

“Anh cười nhạt cái gì?” Fizz bị tổn thương.

“Không có gì.” Cố Yến bình tĩnh nói, “Không phải cười cô. Làm phiên ghi chú một chút, cảm ơn.”

Fizz vẫn còn làm hết bốn phần bảo vệ “thực tập sinh yếu ớt” khỏi bị ông thầy nghiêm khắc tàn phá, “Không phải cậu ấy vừa mới đi về sao, chạy tới chạy lui như thế có được không? Huống chi cứ như vậy, cậu ấy tham gia kiểm tra kì đầu kiểu gì?”

“...”

Người ta còn cầm huy chương luật sư hạng nhất để chơi rồi, tham gia kiểm tra cái gì?

Cố Yến hoàn toàn không bị thuyết phục: “Buổi tối phát cho cô một video, kiểm tra kì đầu dựa theo video đó mà tính thành tích.”

Fizz: “Video gì?”

“Ghi chép về phiên tòa ở Tòa Thành.” Cố Yến nói.

Lúc này Fizz mới nhớ tới, Cố đại luật sư không đi đường bình

thường, thực tập sinh vừa mới tới hai ngày mà đã để cho người ta thực chiến trên phiên tòa rồi.

Thực chiến và kiểm tra mô phỏng thì cái nào có chất lượng tốt hơn?

Đây là một vấn đề ngu dốt.

Fizz cảm thấy chỉ có nhân tài đầu óc như biển rộng mới có thể có nghi vấn này, cho nên cô lựa chọn không hỏi, Yên lặng “à” một tiếng, nói: “Chuyện này cũng không phải do tôi quyết định, để tôi hỏi mấy người nhân viên hành chính xem, còn phải thống nhất ý kiến với những luật sư nhận thực tập sinh khác nữa. Thật là phiền phức, nên anh phải cho ra một lý do thuyết phục tôi.”

Cố Yến: “Cậu ấy là thực tập sinh của tôi, không phải của cô cũng không phải của những luật sư khác.”

Tốt, một kích toi mạng.

Fizz dựa vào nơi hiểm yếu chống lại vài giây, rồi cuộc từ bỏ: “... Được rồi được rồi sẽ ghi cho cậu ta, bây giờ ghi luôn. Đi ra ngoài thì nhớ chú ý an toàn, anh hay cậu ấy cũng vậy, đừng có vác thêm một chân bị thương về nữa, không thì anh khỏi còn thực tập sinh luôn.”

Nói xong, cô Fizz suy tư một chút, lại Yên lặng nói: “Được rồi, tôi biết là anh chỉ mong được vậy.”

Cố Yến trực tiếp lướt qua những lời khác, gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Joe ở bên cạnh nghe toàn bộ cuộc gọi.

Sau khi Cố Yến cắt đứt truyền tin, hắn nhướng cao lông mày hỏi: “Xin xỏ hình như rất phiền toái?”

“Con mắt nào của cậu nhìn ra được?”

“Hai cái.” Joe cũng không sợ bị sỉ vả chút nào, hiển nhiên đã rất

quen thuộc, hơn nữa còn thích thú, “Xin phép cho cậu ta đi phiền phức nha vậy mà vẫn còn muốn dẫn theo, tại sao?”

Joe cố gắng để cho vẻ mặt mình tỏ ra kinh ngạc, nhưng giọng nói đã bán đứng hắn.

Cố Yến căn bản không muốn nhìn.

Joe biết rõ cá tính của hắn, ngoài miệng liền ghen cho qua, ngay tại lúc cho rằng mình căn bản không có được bất kỳ câu trả lời gì, Cố Yến đột nhiên mở miệng nói: “Lo nghĩ về những người khác, dẫn cậu ta theo khá tốt.”

Joe: “???”

“Có ý gì?”

Ý chính là cậu căn bản không biết người nào đó có thể xảy ra chuyện gì, một ngày không nhìn trong lòng khó Yến.

Dẫu sao toàn thế giới cũng không tìm ra mấy người sẽ cầm hoa đến mộ phần của mình phải không?

Cố Yến suy nghĩ một chút về tình cảnh lưỡng nan vừa rồi, lúc này mới phát hiện trong tay mình còn cầm bông hoa viếng mà Laura dưới tình thế cấp bách kín đáo đưa toàn bộ cho hắn.

Cứ cầm mãi.

Chuyện của Kha Cẩn xảy ra, ngược lại hắn không cần suy nghĩ có phải dâng hoa không nữa, nên trực tiếp nhét vào trong tay Joe, vỗ vai hắn một cái, “Tôi nhớ ông nội cậu cũng ở đây, thay mặt tôi hỏi thăm sức khỏe ông đi.”

Joe: “...”

Vốn dĩ sự chú ý của Yên Tuy Chi đều ở chỗ Kha Cẩn, sau đó cầm

giác ánh mắt dò xét của Joe quả thực quá mạnh mẽ, khiến anh không thể không nhìn sang bên kia một lần nữa.

Kết quả là nhìn thấy Cố Yến giật giật ngón tay với anh, cực kì qua loa lấy lệ vẫy anh qua.

Yên Tuy Chi: “...”

Cái đồ không biết tôn sư trọng đạo, chỉ sợ là không muốn sống.

Yên Tuy Chi hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, duy trì tư thế đối mặt với Cố Yến giằng co mấy giây.

Loại đối lập này trừ người trong cuộc ra thì sợ rằng những người khác cũng không cảm thấy được.

Cuối cùng, Yên đại giáo sư vẫn dễ dàng tha thứ cho bạn học Cố vô lý, không nhanh không chậm xuYên qua đường mòn trong nghĩa trang, đi tới bên cạnh xe đối diện.

Mấy thực tập sinh khác không biết rõ tình hình, đối với bọn họ mà nói Cố Yến là một người thầy tương đối uy nghiêm. Một người đi, mấy người khác liền theo bản năng kéo qua như chim cút.

Cố Yến: “...”

Giọi một người mà tới một đám, trời mới biết động tác của hắn đã đủ nhỏ rồi đấy.

“Làm sao thế?” Feilida len lén hỏi một câu, sợ hãi không dứt. Sợ rằng cô đã không nhớ ý đồ đối thầy với Yên Tuy Chi ban đầu rồi.

Locke lắc đầu một cái, giọng nói còn thấp hơn cô, “Không biết, tôi đi theo Nguyễn mà.”

“ ... ”

Yên Tuy Chi hiền hòa quay đầu liếc bọn họ một cái.

“Cậu ta theo tôi ra ngoài hai ngày, các cô cậu cứ tùy tiện.” Cố Yến vẫn là khuôn mặt lãnh đạm trước sau như một.

“A...” Feilida và Anna vừa rồi rất kinh sợ lại có một chút tiếc nuối. Không nói được là bởi vì Cố Yến phải đi hay là Yên Tuy Chi phải đi, hay là hai người đều đi.

Các cô tiếc nuối chốc lát lại đột nhiên nghĩ tới gì đó: “Buổi kiểm tra kì đầu của cậu ấy có kịp không ạ?”

“Cậu ta không tham gia.” Cố Yến bình tĩnh lại dứt khoát nói.

Tất cả thực tập sinh đồng loạt quay đầu nhìn về phía Yên Tuy Chi, mặt Yên đại giáo sư đầy vô tội: “Đừng nhìn tôi thế, tôi cũng vừa biết mà.”

Vừa nói anh vừa nhìn Cố Yến một cái, có chút không biết làm sao...

Nhưng mà Cố Yến căn bản không nhìn anh.

“Vây số điểm kiểm tra của cậu ấy...” Về mặt Feilida chần chừ.

“Để xem, cần thì tôi sẽ cho.” Cố Yến nói.

Mấy thực tập sinh trở mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời quăng ánh mắt hết sức đồng tình cho Yên Tuy Chi, thật giống như nửa người trên của anh đã bị đuổi ra đến tận cửa luật sở Nam Thập Tự rồi.

Yên Tuy Chi lại cảm thấy cái quyết định này rất tốt, anh vốn còn muốn hỏi thêm đôi câu, nhưng lại quyết định an phận một lát trước đã.

“Cậu... ờm bảo trọng.” Locke nhỏ giọng đưa ánh mắt cho Yên Tuy Chi, thật giống như Cố Yến mù không thấy vậy.

Nhị thế tổ Joe là một người theo trường phái hấp tấp, nói phải dẫn mấy người đi thì không hề trì hoãn chút nào.

Nửa giờ sau, Yên Tuy Chi đã ngồi chung với Cố Yến ở trong phi cơ tư nhân của Joe.

Sau lưng nhị thế tổ này có một gia tộc rất khổng lồ, ở khắp các hành tinh đều có mặt. Ví dụ như các loại phương tiện nền móng ở Tửu Thành, hay ở bệnh viện Xuân Đằng vân vân...

Mặc dù bây giờ đã có đường đi xuống núi, nhưng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, ít nhất cũng đủ để người ta sống hai đời mơ mơ màng màng.

“Cho nên bây giờ chúng ta đang...” Yên Tuy Chi ngồi cạnh Cố Yến, hỏi.

Phi cơ chậm rãi rời khỏi cảng tư nhân trong câu hỏi của anh.

“Đi công tác.” Cố Yến trả lời rất nghiêm túc.

Yên Tuy Chi nhíu mày, sau khi thấy Joe thì anh đã nhớ ra rồi, lúc trước nghe được truyền tin với giọng nói hơi quen, hóa ra đều là vị nhị thế tổ này gọi đến.

“Tôi nhớ không lầm thì hình như anh phải tham gia một buổi tụ tập cá nhân.” Yên Tuy Chi không chút do dự vạch trần hắn.

Cố Yến nhàn nhạt nói: “Tảo mộ, hay là dẫn đi công tác lấy trợ cấp, chọn một.”

“...”

Cái gì gọi là đánh rắn đánh bảy tấc, chính là đây.

Yên Tuy Chi dứt khoát nói: “Đi công tác.”

“Vậy thì yên lặng.”

Yên Tuy Chi cười lạnh một tiếng trong lòng, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Bọn họ vốn đã định nhắm mắt dưỡng thần, một bóng người đột nhiên đi tới, yên lặng ngồi xuống ở bên cạnh họ.

Nói chính xác là ngồi xuống bên người Yên Tuy Chi...

Là Kha Cẩn.

-----oOo-----

Chương 39: Tiệc rượu (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi và Cố Yến sững sốt một chút, đảo mắt nhìn về phía gã.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi thấp giọng hỏi gã.

Nhưng mà Kha Cẩn giống như chỉ tìm một chỗ trống để ngây ngô vậy, không lập tức mở miệng, thậm chí gã còn không có nhìn hai người một cái mà chỉ rũ mắt xuống.

Không lâu sau, Joe đi tới.

“Cố? Các cậu có nhìn thấy —” Joe nói được một nửa liền ngậm miệng, bởi vì hắn đã nhìn thấy Kha Cẩn.

Hắn thở một hơi nhẹ nhõm thật dài, “Haiz... Sao cậu lại chạy ra đây?”

Kha Cẩn vẫn không phản ứng.

Joe cũng không thêm để ý, dứt khoát ngồi xuống ở bên cạnh.

Phi cơ tư nhân của hắn được chia ra thành những chỗ ngồi khác nhau, không phải là chia theo đẳng cấp mà là có bạn thì thích yên tĩnh, có bạn lại thích náo nhiệt, cho nên mới làm theo thói quen của bọn họ.

Joe: “Không sang toa bên cạnh chơi với họ à?”

Cố Yến lắc đầu một cái: “Nghỉ một lát ở đây thôi, sau chuyện này còn có một vụ án cần xử lý một chút.”

“Cậu thì sao?” Joe lại hỏi Yên Tuy Chi, “Cậu là thực tập sinh của

hắn? Có phải lúc hắn nghiêm khắc thì căn bản không phải là người không?”

Yên Tuy Chi cười.

Nếu muốn nói đến nghiêm khắc, bản thân Yên đại giáo sư còn có quyền phát biểu hơn bất cứ ai, so với Cố Yến chỉ có hơn chứ không kém.

Joe lại nói: “Hoàn toàn thừa kế điệu bộ vị viện trưởng kia của bọn họ, à, không đúng, phải nói là tiền viện trưởng của các cậu chứ. Tôi không phải người của học viện pháp luật, nhưng mà tôi đã từng nghe nói mỗi lần học viện nghiên cứu kiểm tra thì cứ gọi là nạn lụt khắp nơi, thầy chất thành đống, vô cùng vô cùng thảm thiết.”

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yến: “...”

Cả hai đều tối sầm lại.

Hiển nhiên cái tên đàn Joe này không để ý tới hàm nghĩa sâu xa trong ánh mắt của bạn mình và cậu “thực tập sinh” này. Hắn thấy Yên Tuy Chi không lên tiếng, còn tưởng rằng đây là lần đầu tiên đối phương được dẫn đến một buổi tụ họp toàn người xa lạ, quá mức thận trọng.

Vì vậy đại thiếu gia Joe nhiệt tình không khách khí mà sỉ vả Cố Yến, muốn mượn cớ này để cậu thực tập sinh bình tĩnh lại: “Quan trọng là ngày thường vị Yên viện trưởng của các cậu có phong độ nhẹ nhàng, còn hay cười nữa, không khiến người ta phải phản cảm. Cố thì khác, hắn là một kẻ bị đông trong tủ lạnh, chỉ để lại hung danh thôi.”

“Cậu không dẫn Kha Cẩn sang bên kia à?” Cố đại luật sư lạnh căm căm bắt đầu đuổi người.

Joe lắc đầu một cái, “Ở đây một lát nữa đi, tôi thấy cậu ấy rất thích không khí nơi này.”

Có thể nhìn ra được thích hay không thích từ một người không có biểu tình cũng không nói chuyện, không có sự hiểu biết nhất định thì sẽ không làm được.

“Không phải cậu nói bác sĩ bảo để cho cậu ta tiếp xúc với nơi nào nhiệt sao?”

“Thật ra thì cũng không phải nào nhiệt, bác sĩ nói cậu ta thích hợp ở trong không khí thoải mái.” Joe nói.

Đang nói chuyện, ánh mắt Kha Cẩn im hơi lặng tiếng đảo qua lại, rơi vào cà phê trước mặt Yên Tuy Chi, cũng không biết gã đã nhìn bao lâu.

“Muốn uống cái này?” Yên Tuy Chi hỏi gã.

Vẫn không có bất kỳ câu trả lời gì, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng không có nhúc nhích một chút.

“Rất lâu cậu ta không mở miệng rồi.” Joe giải thích một câu với Yên Tuy Chi, sau đó trực tiếp nhấn chuông ở ghế sa lon, “Bác Thường, bảo người mang một cốc cà phê sang đây đi ạ, cho Kha Cẩn uống.”

Đồ cho Kha Cẩn đều là đặc biệt, ví dụ như cà phê, thật ra thì chỉ thêm rất ít vị cà phê, một cốc gần như toàn là sữa, nhạt hơn latte(*) nhiều.

() Cà phê latte: kiểu cà phê sữa của Ý.*

Hắn nhìn Kha Cẩn một lát, thấy đối phương vẫn giống thường ngày, liền thu hồi ánh mắt, lại tiếp tục nói với Yên Tuy Chi, “Bất luận là ai, nói chuyện gì, phản ứng lớn nhất mà cậu ta cho chỉ là nhìn vào mắt đối phương.”

Thật ra thì Yên Tuy Chi đã từng đi thăm Kha Cẩn, nhưng khi đó là lúc trạng thái của gã kém nhất, cả người cực kỳ tiều tụy, đêm ngủ không yên giấc, gầy như que củi, rất giống một con chim sợ cành cong.

Sau đó hẳn bị Joe đón ra bệnh viện, không thể đến thăm dễ dàng như vậy nữa.

Cho nên Yên Tuy Chi cũng không biết bệnh tình của gã đã phát triển như thế nào, chỉ cảm thấy bây giờ nhìn gã đã tốt hơn ban đầu rất nhiều rồi, có thể thấy là được chăm sóc cũng không tệ lắm.

“Lúc đầu bị bệnh cậu ta còn chẳng nói câu nào, không có cách để biết nguyên nhân khiến cậu ta sụp đổ là gì. Nửa năm nay mới bắt đầu tập nói một ít từ đơn giản.” Joe nói, “Bác sĩ cho rằng đây là tiến bộ. Những lúc không phát bệnh, cậu ta vẫn luôn rất yên tĩnh.”

“Nói những từ giống như hôm nay?” Yên Tuy Chi hỏi.

Joe không nói cụ thể, chỉ nói qua loa: “Không khác bao nhiêu đâu, một ít kiểu từ phủ nhận, hoặc là lặp lại lời xin lỗi, đều là vụ án lúc đó.”

Đến nay vẫn chưa tìm thấy tên đương sự nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật kia, cách giải thích phổ biến nhất là gã đã làm phẫu thuật chỉnh gen.

Điều chỉnh gen bị liên minh quản chế, chỉ có bệnh viện được trao quyền mới có thể làm giải phẫu về vấn đề này, bệnh viện Xuân Đằng chính là một trong số đó.

Việc quản lí ở phương diện giải phẫu này chính là để đề phòng tội phạm chạy trốn giấu giếm thân phận.

Nhưng hy vọng thì nhiều mà thực tế lại gầy như gà con.

Cứ chỗ nào có người thì sẽ có chợ đen. Nếu như gã đã có lòng

muốn làm thì sẽ luôn có thể tìm được một ít đường dây xám.

Có một vài cách có thể kiểm tra ra dấu vết gen bị điều chỉnh, nhưng cực kì phiền phức, hơn nữa nhất định sẽ tồn tại sai số, giá lại cao, không thể thông dụng trong toàn dân được.

Điều này đã mang đến cơ hội cho những kẻ đó.

Vừa nghĩ tới người kia có thể đổi sang một thân phận khác, đổi một cái tên khác, lấy dáng vẻ đó để sống một cuộc đời tự do tự tại trên thế giới này, tâm trạng của vị nhị thế tổ cũng xấu đi, “Không nhắc đến chuyện này nữa, tôi nhất định phải tìm thấy gã.”

-----oOo-----

Chương 40: Tiệc rượu (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đảo Yaba cách Decama còn xa hơn cả Tửu Thành, nhưng phi cơ của Joe cũng nhanh hơn tàu con thoi bình thường không ít.

Mười hai giờ sau, mọi người đáp xuống đảo Yaba là thắng cảnh nghỉ ngơi lớn nhất Cẩm tình.

Nơi này có bãi biển xinh đẹp và rừng thông với diện tích lớn nhất, chỗ mà Joe sắp xếp là trên sườn núi cạnh rừng thông, đây là chỗ ngắm toàn đảo tốt nhất.

Đảo Yaba cũng có mùa khác với Decama, giờ đang đầu mùa hè, lại là buổi trưa, mấy người bọn họ mặc áo choàng dài tới, thiếu chút nữa thì bị nóng chết trên đường đến biệt thự.

Có hai vị tiên sinh tính cách khá tùy ý vừa đi vừa cời, áo choàng dài lông cừu đều lột hết xuống, chỉ còn lại áo sơ mi và quần dài.

“Đúng là muốn mạng những người sợ nóng như tôi mà.” Một người trong đó nắm cổ áo sơ mi run lên, “Áo sơ mi cũng là cmn dành cho mùa đông, tôi ở trần thì các cậu có để ý không?”

Một người khác nói: “Chúng tôi khẳng định không ngại, cho dù cậu có trần như nhộng thì cũng không có vấn đề gì, nhưng mà cậu phải suy nghĩ đến cảm nhận của Laura và Elena chứ. Cậu nhất định muốn để cho hai bạn nữ nhìn thấy bụng bia của mình sao?”

Laura cũng cời áo khoác, vừa dùng tay quạt vừa cười nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Elena, “Vậy chúng ta cần phải đi rửa mặt rồi.”

Tay cầm áo choàng của Cố Yến dừng một chút, nhấc mắt nhìn về phía bọn họ.

“Không không không, chúng tôi không lên tiếng nữa.” Laura cười hề hề, làm một động tác kéo khóa trên miệng, “Cậu cứ tiếp tục đi, đừng để ý chúng tôi.”

Yên Tuy Chi ở một bên nhìn bọn họ đùa giỡn Cổ Yến, chọc một chút lại vội vàng lùi về, chốc lát nữa lại chọc một chút, không biết là cuồng ngược hay là cái gì.

Cổ Yến không quan tâm đến bọn họ, vắt áo khoác cời xuống lên khuỷu tay, quay đầu liếc Yên Tuy Chi, thấp trầm hỏi một câu: “Cười cái gì?”

Bạn học Cổ hiếm thấy nói chuyện tử tế, Yên Tuy Chi dĩ nhiên sẽ không dẫu mỡ lại. Anh nhú mày, mượn bức tường kính bên cạnh soi một chút, “Tôi đang cười? Nhìn từ chỗ nào thế?”

Cổ Yến dùng ngón tay chỉ khoe mắt mình, “Chỗ này.”

Hắn nói vô cùng tùy ý, giọng nói còn mang theo chút lười biếng, không biết là nóng hay là bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh nơi này nữa.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, không nói nữa.

Một đường bọn họ đi tới chỗ ở cũng không nhìn thấy những du khách khác, toàn bộ đảo yên tĩnh lại an nhàn, đây là cảnh không thể nào tưởng tượng được ở đảo Yaba. Có thể thấy vị nhị thế tử này đã bao hết đảo trong mấy ngày nay rồi.

Chỗ ở là một dãy biệt thự nhỏ, không giống với những chỗ khác là giữa những biệt thự này đều có hành lang kính nối với nhau. Thời tiết đảo Yaba hay thay đổi, thường xuyên có mưa như thác đổ, có hành lang thì có thể tránh khỏi bị kích bị biến thành ướt như chuột lột lúc đi qua các biệt thự.

Bởi vì có những hành lang mà gang biệt thự nhỏ này hợp thành một cái chỉnh thể, chọt nhìn giống như kiểu lâu đài hiện đại.

“Đã từng thấy cây thông đèn chưa?” Lúc sắp xếp chỗ, Joe hỏi Yên Tuy Chi một câu.

Hắn không hề có một chút vẻ kiêu ngạo nào của nhị thế tổ, hoặc có lẽ hắn rất nhiệt tình với người mà Cổ Yến dẫn đến.

Yên Tuy Chi cười một tiếng, lắc đầu nói: “Chỉ thấy trên văn bản điện tử thôi.”

Joe: “Vậy cũng bình thường, đâu sao đây là loại thông độc nhất ở đảo Yaba, nghe nói chỗ khác cũng không có.”

Loại cây thông này đến ban đêm sẽ tỏa ra một mùi thơm đặc biệt thoang thoảng, còn có chút hơi lạnh, tóm lại đối với đại đa số người mà nói đây cũng được coi như một mùi rất dễ ngửi. Đối với một loại côn trùng thì chính là tình yêu lớn nhất thế gian.

Loại côn trùng đó tên là sâu đèn, hơi giống với đom đóm đã từng xuất hiện ở một tinh cầu xa xưa, chỉ là thể tích lớn hơn một chút, hơn nữa số lượng túi đèn không cố định. Nhiều thì có ba cái mà ít thì chỉ có một cái nho nhỏ.

Mỗi khi đêm về, thông đèn phát ra loại mùi thơm đó, sâu đèn giống như vô căn cứ từ trong rừng chui ra vậy, bay lượn quanh thông đèn.

Một cây thông đèn có thể thu hút ba mươi đến bốn mươi con sâu đèn, nếu như có một rừng thông đèn, vậy thì quá đẹp.

Mà đảo Yaba là nơi có rừng thông đèn lớn nhất trên hành tinh này, trong ban đêm, đẹp đến mức có thể rung động toàn thế giới.

Tất nhiên là Yên Tuy Chi đã từng ngắm được cảnh đẹp này rồi, anh đã từng có một kì nghỉ ngắn ở đây, vô cùng thích cây thông đèn này. Sau đó trở lại Decama, anh tâm huyết dâng trào muốn trồng hai cây thông đèn trước cửa biệt thự của mình làm thần giữ cửa, còn nhờ người mang không ít về.

Nhưng mà loại thông đèn này rất khó sống ở Decama, phải chăm sóc cực kì cẩn thận. Yên đại giáo sư cũng không có thời gian như vậy. Mấy ngày đầu anh còn ung dung thông thả nhớ đúng giờ tưới cây, không bao lâu đi một chuYên công tác chính là nửa tháng, lúc anh trở lại lần nữa, thông đèn đã cười hạc về tây mất rồi.

Sau đó anh trồng ba đợt, cuối cùng mới đành hoang thu tay, không hãm hại những cây thông đèn kia nữa.

Nhờ phúc của bạn học Cố và nhị thế tổ, lần này anh có thể đến một chuYên nữa, tâm trạng cực kì tốt.

“Vậy các cậu ở nhà số 3 đi, bên kia cũng yên tĩnh.” Joe vỗ bả vai Cố Yên một cái, chỉ căn nhà nhỏ gần rừng thông nhất, chỗ kia cách mấy nhà khác hơi xa một chút, hành lang kính cũng dài hơn.

“Hai ngày này chỉ có hai người các cậu thôi, những người khác còn chưa tới, nhà rất trống, hoàn toàn đủ hai người một nhà. Chờ ngày mai những người khác đến, có thể phải ba bốn người một nhà đấy.”

“Không sao.” Cố Yên gật đầu một cái.

Dù sao tối mai bọn họ đã ở trên tàu bay về rồi, ở chung không hề có liên quan gì đến họ hết. Nhưng Cố đại luật sư vẫn mặt không đỏ thỏ không mạnh mà đáp lại.

“Đói không? Muốn ăn gì không?” Joe hỏi.

“Nửa giờ trước vừa ăn xong.” Laura tức giận nói, “Tôi cảm thấy sau này không thể tùy tiện ngồi phi cơ của cậu nữa, một đường cứ như nuôi heo vậy, mười hai giờ ăn mười hai bữa, mỗi giờ một bữa, ngồi một chuYên bay toa mà nặng thêm năm cân, một tháng rưỡi vận động của tôi cứ như vậy mà ném đi mất.”

Joe: “Cậu có thể chọn không ăn, Cố và thực tập sinh của hắn cũng chỉ ăn ba bữa kia.”

Cố Yến không khách khí uốn nắn: “Thực tập sinh của tôi ăn năm bữa.”

Yên Tuy Chi: “...” Sao lúc này cậu lại nói nhiều thế nhỉ.

“Nếu không ai đổi, vậy thì trở về phòng của mình đổi quần áo đi, lần trước ai la hét muốn đi cầu đấy? Dụng cụ lặn tôi đã chuẩn bị hết rồi.” Joe hét lên.

Mọi người liền giải tán.

Yên Tuy Chi đi theo Cố Yến vào nhà số 3.

Nói là nhà nhỏ, trên thực tế diện tích cũng không coi là nhỏ, số phòng tầng trên tầng dưới đủ để một nhóm bọn họ vào ở hết được.

Yên Tuy Chi treo áo khoác vắt trên tay vào trong phòng thay quần áo. Anh phát hiện trong đó cũng đã chuẩn bị xong đồ để thay, mới tinh và rất thích hợp với mùa hè.

“Còn thật chu đáo.” Yên Tuy Chi lầu bầu một câu.

Cố Yến nói: “Mỗi một quý, cậu ta đều chuẩn bị quần áo mới ở đây, thuận tiện cho việc lúc nào cũng có thể kéo người tới.”

Ban đầu Joe để bộ mùa hè là áo sơ mi hoa và quần xà lỏn, không có ý tốt muốn bắt Cố Yến mặc như vậy, sau đó toàn bộ phòng quần áo đều bị Cố đại luật sư đập hỏng luôn.

Nếu mà cứ như vậy nữa, tiếp theo rất có thể Cố đại luật sư sẽ đập lên người Joe thiếu gia lắm.

Sau hai lần, Joe đành hoảng đổi thành quần áo bình thường.

“Anh ở phòng nào?” Yên Tuy Chi hỏi.

Cố Yến nói: “Rất muốn xem rừng thông đèn?”

Yên Tuy Chi: “Cũng hơi.” Thật ra thì nếu như có thể ở tầng ba, thẳng ngay rừng thông đèn, anh vẫn là vô cùng cam tâm tình nguyện. Nhưng Yên đại giáo sư rất dè dặt, không nói thẳng mà chỉ nhìn xem năng lực lĩnh ngộ của bạn học sinh trước mặt này có thể đạt tiêu chuẩn hay không.

Cố Yến gật đầu một cái, một bộ dáng hiểu rõ, sau đó nhìn lướt qua các phòng rải rác rồi chỉ vào gian phòng đối diện rừng thông tùng kia: “Tôi ở đó.”

“ ... ”

Đạt tiêu chuẩn cái rắm, 0 điểm.

Yên đại giáo sư gật đầu cười, lòng nói tôi ghim rồi đấy.

Mọi người nghỉ dưỡng sức một lát, thay quần áo mùa hè mà Joe đại thiếu gia đã chuẩn bị trước rồi lục tục đi ra bãi biển.

Từ cửa chính biệt thự đi ra, bọn Laura mới chú ý tới hai bên cổng khu biệt thự dựng hai cổng kiểm tra, thoạt nhìn không quá thu hút, hơn nữa tạm thời còn chưa được bắt đầu sử dụng.

“Ở đây còn để cửa kiểm tra an ninh sao?” Mọi người nghi vấn hỏi.

Cố Yến giao thiệp với Joe nhiều hơn người khác một chút, biết cũng không ít, “Không đơn giản là cửa kiểm tra an ninh.”

Mọi người sửng sốt một chút: “Đó là cái gì?”

Lại qua mấy giây, Laura kịp phản ứng đầu tiên: “A tôi biết rồi! Là cái đó có đúng hay không? Có thể kiểm tra dấu vết điều chỉnh gen?”

“Từ bệnh viện Xuân Đàng đưa đến à?”

“Lần trước tới còn không có đây.”

Những bạn học này đều vô cùng rõ ràng với chuyện khi đó, cũng biết Joe đại thiếu gia cực kỳ nhạy cảm với vật này.

Người ta tra đồ nguy hiểm, hẳn tra thay đổi gen.

Yên Tuy Chi liếc mắt sang bên kia một cái, lại nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, thật giống như vật kia không có chút quan hệ nào với anh vậy.

“Làm sao không mở chứ?” Laura lại nói.

“Nhàn rồi không chuyện gì mở cái đó đo lường làm gì?”

“Chưa được đo bao giờ, muốn thử một chút.”

Mọi người hi hi ha ha trò chuyện.

Joe vừa vặn đi theo Kha Cẩn từ bên kia bãi biển tới, nghe bọn họ nói chuyện thì bảo, “Không đo được, vừa chở về thì bị tôi làm hỏng rồi, buổi chiều có người sẽ tới sửa. Huống chi sửa xong cũng sẽ không để ở nơi này, là đặt ở cổng vào đảo, bạn tốt của tôi thì có gì mà phải tra.”

Dụng cụ lặn Joe đều đã chuẩn bị xong, mọi người thay xong lại được Joe đặc biệt mời huấn luyện viên hướng dẫn xuống nước.

Kha Cẩn an tĩnh ngồi xuống ở bên bãi biển. Cảnh tượng đầy sức sống này dường như có thể khiến gã yên tâm. Hai nhân viên bảo hộ không xa không gần đi theo, vừa cho gã đầy đủ tự do, vừa có thể thuận lợi chăm sóc.

“Lặn xuống nước không?” Joe sắp xếp cho Kha Cẩn ổn thỏa rồi mới tới hỏi Yên Tuy Chi một câu, “Ngồi không ở bãi biển mà không nhàm chán sao? Tuổi trẻ cần vận động nhiều.”

Yên Tuy Chi hát cảm với Cố Yên, cười nói: “Sao không hỏi anh ta?”

Joe: “Tôi đã từ bỏ cậu ta rồi, tài nghệ lặn xuống nước của cậu ta rất ghê gớm, không muốn chơi cùng chúng tôi, cậu nói xem loại bạn như cậu ta thì có ích lợi gì?”

Yên Tuy Chi thoải mái dựa vào ghế nằm phía sau: “Đúng vậy, đừng nghĩ nữa.”

Joe cười ha hả, “Cố, thực tập sinh này của cậu thật biết điều.”

Cố Yên ngồi xuống bên bờ biển cũng không quên dùng máy thông minh xử lý công chuyện, căn bản lười để ý đến hai người. Hắn đang truyền tin cho đối phương: “Được, để tôi xem một chút, tối sẽ phản hồi lại sau.”

“Trước đây đã lặn bao giờ chưa?” Joe hỏi.

Yên Tuy Chi nói: “Từng có một thời gian đam mê, đã từng học.”

Anh rất ít khi đàm luận về chuyện đã qua của mình, cho nên lúc anh nói xong câu này, hàng cao cấp Cố Yên lại ngược mắt lên khỏi máy thông minh của mình.

Joe: “Nghe giống như là trong quá khứ ấy, bây giờ không nóng à?”

Yên Tuy Chi: “Bây giờ lười rồi.”

Trên thực tế là bởi vì từng gặp tai nạn khi lặn nên sau đó anh cũng không thường xuống nước nữa.

“Được rồi.”

Joe cũng không dừng lại lâu ở chỗ bọn họ, ngay lúc hắn đang chuẩn bị đồ xuống biển, bác Thường quản gia đi theo hắn đột nhiên chạy tới.

“Tiên sinh, có mấy vị khách tới trước lịch hẹn.”

“Tới trước lịch hẹn?” Joe sững sốt một chút.

Khách đến trước là một đám bạn Joe biết khi còn bé, giữa cha chú cũng có lui tới, cũng coi là có quan hệ.

Mặc dù Joe vẫn nhiệt tình hi hi ha ha. Nhưng có thể nhìn ra được, hẳn không quan tâm những người này bằng bạn Cố Yến.

Chỉ là giới thiệu sơ lược một chút, uống một ly rượu với nhau rồi cùng xuống biển.

Không biết tại sao Yên Tuy Chi ngồi ở trên bờ nhìn bóng từng người biến mất trên mặt biển, lại có chút không thoải mái khó hiểu.

-----oOo-----

Chương 41: Quỷ nước (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Ai xuống đều dẫn theo bạn lặn à?” Yên Tuy Chi nhìn mặt biển yên ả lại lần nữa, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Ừ, không ai đi xuống một mình đâu.” Cố Yên trả lời, “Đây không phải lần thứ nhất bọn họ lặn xuống nước, huống chi Joe cũng sắp xếp huấn luyện viên cho họ rồi.”

Hắn vẫn gõ lách cách trả lời đủ loại điện thư về công việc trên màn chiếu bàn phím, lúc trả lời thậm chí còn không ngẩng đầu mấy lần mà vẫn chú ý đến những việc khác.

Có huấn luyện viên đi cùng luôn an toàn hơn rất nhiều, Yên Tuy Chi yên tâm, “Vừa rồi thật ra thì tôi rất muốn nói, Jason · Charles thích hợp ngâm ngốc ở trên bờ hơn, nhưng như vậy quá mất hứng.”

Jason · Charles chính là cậu chàng la hét nóng quá muốn nude mà lại bị mấy tên khác đùa vì cái bụng mỡ kia.

Ngón tay gõ bàn phím của Cố Yên ngừng một lát, nhắc mí mắt, “Nếu như nhớ không lầm thì hình như tôi vẫn chưa giới thiệu tên cậu ta cho cậu mà.”

Có phải có một số loại người luôn để ý thái quá rồi không nhờ?

Kết quả Yên Tuy Chi cũng chẳng lắ bắ một chút nào, vô cùng tự nhiên nhún vai một cái, “Người kiệt xuất có quyền lợi được biết đến, phong cách trên tòa của anh ta rất giỏi, tôi rất tán thưởng anh ta.”

Cố Yên: “...”

“Chẳng qua là không ngờ rằng anh ta có quan hệ không tệ với anh

như vậy.” Yên đại giáo sư nói bậy đến mức không thèm nháy mắt, cũng không có bất kì gánh nặng gì. Kết quả nói xong ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Cố luật sư không bận gõ bàn phím nữa, cứ nhìn anh như vậy, làm ra vẻ “tôi đang lặng im nghe cậu khen đây”.

“Sao vậy?” Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn.

Cố Yến nhìn anh hai giây, lại thu mắt tiếp tục gõ bàn phím, dùng một loại giọng vô cùng bình tĩnh nói: “Không sao, tôi sẽ thay cậu chuyển lời cho Jason.”

Nụ cười trong mắt Yên Tuy Chi càng tăng lên, chuyện này giống như ở trong trường học, giáo sư khen một học sinh, những người khác không được tán thưởng sẽ mất mát một chút xiu, anh gọi đây là tâm tư nhỏ của sinh viên trẻ tuổi.

Anh cảm thấy có thể bây giờ Cố Yến cũng có loại tâm tình này, không biết tại sao, chuyện gì xảy ra ở trên người Cố Yến đều khiến anh cảm thấy vô cùng thú vị, có thể là bởi vì cái vẻ mặt trầm ổn lạnh lùng trước sau như một này của bạn học Cố không thể lẫn vào đâu được.

Yên Tuy Chi thường thức chốc lát, trấn an nói: “Anh cũng rất giỏi, có thể trở thành thực tập sinh của anh là vinh hạnh của tôi.”

Cứ há mồm ra là nói bậy.

Cố Yến nghe xong mặt càng tê liệt.

Lời này đối với Cố đại luật sư mà nói có chút không thể tiêu hóa nổi, hắn trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói tiếp đề tài trước đó: “Hai năm nay Jason có chút mập ra, nhưng mà Joe đã cho cậu ta một bộ trang bị thích hợp rồi, xuống lặn một lát thì không có vấn đề gì.”

Mấy chuyện linh tinh gì mà “tán thưởng sùng bái” đều bị hắn cho vào quên lãng.

Buổi chiều hai giờ, bác Thường đã được dặn dò sai người đưa rượu và điểm tâm đến, phần lớn đặt trên bàn ăn màu trắng đã được chuẩn bị sẵn trên bãi biển, có thể để cho người đang lặn lúc nào cũng có thể dùng. Còn có hai phần riêng lẻ được đưa vào trong tay Cố Yên và Yên Tuy Chi.

Phần của Kha Cẩn vẫn là đặc biệt, không có rượu, chỉ có nước trái cây và sữa bò.

Buổi chiều trà mới được đưa ra, mấy tiếng nước vang ào ào trên mặt biển, bốn năm bóng người lục tục lên bờ.

“Không chơi nữa à” Bác Thường đứng xa xa chào bọn họ, “Ở đây có đồ ăn này.”

Những người đó đi dọc bên bờ, phun ống dẫn khí và tháo trang bị bảo vệ mặt ra, cười nói với Yên Tuy Chi và Cố Yên: “Thật sự không xuống chơi tí nào đấy à? Phê lắm đó!”

Yên Tuy Chi nhìn lướt qua, dáng người Jason · Charles vô cùng nổi bật trong đó, đồ lặn cực kì tốt vòng quanh người hắn hiện lên mấy đường cong không nên có. Nhưng mà có thể nhìn ra được, kích cỡ trang bị mà Joe chuẩn bị cho hắn quả thật rất thích hợp, không đến nỗi khó chịu vì chật chội.

Cố Yên nhìn lướt qua vóc người kinh khủng của Jason, nói: “Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì sang năm bọn Laura lặn xuống nước sẽ bị cậu đẩy lên trên bờ mất.”

Jason tức giận gườ gườ ống thông khí lên, “Yên tâm, tôi sẽ không mập thêm nữa đâu.”

Còn có hai người lên bờ nữa là bạn từ nhỏ của Joe, một người tên là George · Manson, một người tên là Triệu Trạch Mộc. Người trước có vẻ là một người thích vận động, đường cong bắp thịt trên người hoàn hảo mà không quá thô kệch. Người sau thì rất gầy, chắc là

người đàn ông gầy nhất trên hòn đảo này.

Ngay cả Kha Cẩn bị ảnh hưởng bởi bệnh lý cũng còn tốt hơn anh ta.

Còn có một huấn luyện viên lặn cũng lên bờ nữa.

Ý vào việc trên bờ tạm thời không có phụ nữ, đám người này vừa đi vừa phí sức cởi trang bị và đồng phục bó sát trên người ra, cởi đến khi chỉ còn mỗi cái quần lót, nghênh ngang đến nhà nhỏ trước mặt tắm rửa.

Những bộ đồ lặn và trang bị kia được xếp thành những đống khác nhau ở trên bờ chỗ Kha Cẩn nghỉ ngơi. Phản ứng của Kha Cẩn có chút chậm chạp, rất lâu sau mới chậm rãi cúi đầu nhìn đống đồ cách đó không xa, dường như có chút hứng thú, hoặc cũng có thể chỉ là tìm một chỗ khác để ngăn người mà thôi.

“Tôi về biệt thự một chuYên.” Cố Yên xử lý xong điện thư trên máy thông minh, chào Yên Tuy Chi rồi đứng dậy đi về.

Buổi chiều mặt trời đổi phương hướng, không bao lâu liền dờn đến đối diện góc nhìn của Yên Tuy Chi. Anh híp mắt giơ tay lên che, quyết định hay là trở về tìm một cái kính râm.

Đi về chưa được mấy bước, anh lại đụng phải bác Thường.

“Cần kính râm phải không? Đi theo bác.” Bác Thường đưa anh đi chọn một cái kính râm, trước khi đi, anh suy nghĩ một chút rồi cũng cầm cho Cố Yên một cái.

Bác Thường dứt khoát ôm cả hộp ra, đi cùng Yên Tuy Chi trở lại bãi biển.

Mấy người Jason · Charles đi tắm rửa đều đã trở lại bên bờ biển, đang nâng ly rượu vây quanh bàn ăn tán gẫu.

“Các tiên sinh, mặt trời rất nhức mắt, tôi cầm kính râm đến rồi đây.”

Bác Thường nói.

“Cảm ơn, bác chu đáo quá ạ.” Jason · Charles nói: “Nhưng mà lát nữa chúng cháu còn phải xuống nước nữa cơ, cho nên tạm thời không dùng được.”

Triệu Trạch Mộc đùa giỡn, “Cháu cũng không cần đâu, cháu bị quáng gà.”

George · Manson hừ cười một tiếng: “Trò cười này đông chết tôi rồi.”

Mấy người đều nở nụ cười, Triệu Trạch Mộc uống rượu cũng vô tội nhún vai một cái, “Vừa lúc hạ nhiệt cho các anh một chút còn gì, nhưng mà tôi quáng gà thật đấy.”

Lúc Yên Tuy Chi đi ngang qua bọn họ, George · Manson cầm ly đột nhiên nhìn anh một cái, ánh mắt mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

“Có phải tôi đã gặp cậu ở đâu rồi không nhỉ?” George · Manson giờ giờ ly rượu với anh.

Yên Tuy Chi cũng đứng từ xa giờ ly rượu với gã: “Đúng vậy, vừa lúc anh lên bờ chúng ta có gặp nhau mà.”

Những người khác ồn ào cười to.

George · Manson cũng cười một chút, nói: “Cậu thật thú vị. Ý tôi là có phải trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi không?”

Gã dứt khoát cầm ly đi tới, “Vừa rồi cậu đưa lưng về phía bãi biển đứng với mặt trời, tôi cảm thấy hình như đã từng quen.”

Yên Tuy Chi: “Vậy thì thật đáng tiếc, tôi ít khi đi biển lắm.”

George · Manson nhún vai một cái: “Được rồi, không cần để ý. Cũng

chỉ là trong nháy mắt vừa rồi, tôi nghĩ tôi thấy quen là do khung cảnh thôi. Bây giờ đến gần nhìn cận thì không thấy giống nữa rồi.”

Bọn họ nghỉ ngơi một lát, lại rất nhanh đi tới chỗ đồng trang bị của mỗi người vừa cởi xuống, mặc vào lần nữa rồi lại xuống nước.

“Lúc mặc còn khó hơn lúc cởi nhiều.” Jason · Charles oán trách.

“Đó là trên người cận quá nhiều mồ hôi.” George · Manson nói, “Tôi cảm thấy khá tốt.”

Jason · Charles mặc đồ lên cũng đã đổ một tầng mồ hôi rồi, mặt cũng hơi đỏ. Yên Tuy Chi ăn xong một cái bánh quy sữa đặc, quay đầu nhìn thấy sắc mặt hắn liền nhíu mày.

Anh đang muốn gọi Charles một tiếng, lại thấy đối phương đã dứt khoát lao xuống biển, vừa đi vừa nhét ống thông khí vào trong miệng, rồi lặn xuống nước bơi đi, nhìn tâm trạng có vẻ không tệ lắm.

Yên Tuy Chi cau mày nhìn những người đó lên thuyền, huấn luyện viên lặn xuống nước nói với Charles cái gì đó, thuận tiện điều chỉnh trang bị cho hắn, sau đó lần lượt xuống nước.

Có huấn luyện viên thì chắc không phải lo nữa đâu nhỉ...

Anh thu hồi ánh mắt, thừa dịp cái ghế nằm của Cố Yến trống không, đưa tay lấy một ly rượu trên băng rượu, có thể uống một tí ở trong hoàn cảnh này thì đúng là tuyệt.

Nhưng mà ngón tay của anh vừa chạm đến cái ly, tay của Cố Yến đã từ trên trời hạ xuống, nhắc ly rượu kia từ trong tay anh ra, để sang một bên, rồi lại cầm một cái bánh quy phô mai nhét vào trong cái tay trống trơn của Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi: “...”

Khóe miệng anh giật một cái, quay đầu lại, chỉ thấy Cố Yến không biết lúc nào đã đứng ở sau lưng anh, đang liếc anh từ trên cao, lạnh lùng nói: “Trách nhiệm của tôi là không cho thực tập sinh say rượu lúc đang đi công tác.”

“ ... ”

Hai người đang lúc đối đầu, giọng nói của Joe theo tiếng nước chảy truyền tới.

“Sao cậu lại bắt đầu quan tâm người khác rồi?”

Yên Tuy Chi và Cố Yến theo tiếng nhìn lại, liền thấy Joe đại thiếu gia nhét trang bị vừa cởi xuống vào trong cát mềm, vừa đi lên bờ vừa vuốt mái tóc ngắn ướt nhẹ về phía sau.

Hắn khom người lắc lắc đầu giữ nước trên tóc xuống, không xa không gần nói với Cố Yến: “Không phải trước kia cậu luôn mặc kệ chuyện của người khác sao, sao lại đổi tính rồi? Vừa lên bờ đã nghe thấy cậu không cho thực tập sinh uống rượu.”

Cố Yến căn bản không thêm quan tâm đến hắn, chỉ giơ tay lên chỉ chỗ Kha Cẩn.

Joe đại thiếu gia theo ngón tay nhìn sang.

Thật ra thì Kha Cẩn cũng không làm cái gì cả, âm thanh luôn miệng cũng không có, chỉ nhìn sang đây thôi, Joe liền phi qua như ném đĩa, hoàn toàn quên mất lời vừa nói với Cố Yến.

Cố đại luật sư không chiến mà làm người ta khuất phục, nhẹ nhàng tách mình ra ngoài.

Trên bờ đang rất hài hòa, dưới biển lại có một người đang kinh hoàng giãy giụa.

Jason · Charles vốn cảm thấy lần này mình xuống nước sẽ không

có vấn đề gì, ai ngờ vừa lặn xuống chỗ sâu, áp lực trên người càng ngày càng lớn, ngực ngày càng bức bối, thít chặt đến mức tay chân hắn không hoạt động, thậm chí còn thấy khó thở.

Phản ứng này có chút quá mức, không phải tình huống bình thường khi lặn tới chỗ này sẽ có.

Vào lúc này hắn đã làm ra chuyện sai lầm thứ nhất, hắn theo bản năng nhanh chóng thay đổi hô hấp, nhưng hô hấp quá nhanh là điều tối kỵ vào lúc này, làm như vậy không hề khiến bức bối ở ngực hắn tốt hơn chút nào cả.

Sau lúc khó khăn này, hắn bắt đầu giãy giụa, định nắm lấy bộ đồ lặn trước ngực, để cho cảm giảm đè ép bớt đi một chút.

Nhưng động tác quá kịch liệt cũng là đại kỵ.

Cho đến lúc này, hắn có chút thiếu dưỡng khí, đầu óc mới mơ mơ hồ hồ kịp phản ứng, đồ lặn của hắn hình như không đúng lắm, đây không phải là đồ phù hợp với người như hắn.

-----oOo-----

Chương 42: Quỷ nước (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Joe khom lưng nói hai câu với Kha Cẩn, sau đó chào hỏi một tiếng với bọn Yên Tuy Chi, dẫn Kha Cẩn về biệt thự trước. Hai nhân viên hộ lý cũng đi theo. Trên bờ biển trừ Yên Tuy Chi và Cố Yến, chỉ còn lại bác Thường đang sửa sang đồ lặn còn thừa, cùng với một cô bé mang thức ăn tới.

“Vừa rồi nhận được —” Cố Yến vừa nói ra một vế, liền phát hiện Yên Tuy Chi có chút không bình tĩnh, ánh mắt vẫn luôn quét quanh bốn phía, “Cậu đang lăm lét nhìn cái gì?”

Yên Tuy Chi nhìn mặt biển tĩnh lặng, “chậc” một tiếng, “Tôi vẫn có chút lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Cố Yến hỏi.

“Vừa rồi trạng thái của Charles không tốt lắm.” Yên Tuy Chi nói, “Xuống nước phải mất rất nhiều sức, dáng vẻ kia không quá thích hợp để xuống nước lần nữa.”

“Huấn luyện viên có theo xuống không?” Cố Yến cũng nhíu mày.

“Có, nhưng ở dưới nước luôn khó mà nói được.”

“Nếu như gặp vấn đề gì, cậu ta hẳn phải dùng đèn tín hiệu.” Cố Yến vừa nói xong, ánh mắt quét qua cát mềm cách đó không xa, đột nhiên liếc thấy một thứ đồ màu đỏ đen, “Đó là cái gì?”

Hai người đi tới nhìn một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Nói gì trúng đấy, nằm trên cát mềm đúng là đèn tín hiệu khi lặn xuống nước.

Bất luận cái này có phải là của Jason · Charles hay không, cũng làm cho lòng người lộp bộp một chút.

Yên Tuy Chi ngược mắt lên, cùng Cố Yến trở mắt nhìn nhau.

“Bác Thường!”

“Cần gì sao?” Bác Thường ngẩng đầu lên.

“Bác có biết lặn không?” Sắc mặt Yên Tuy Chi nghiêm túc.

Bác Thường lơ mơ lắc đầu một cái, “Chưa từng học kỹ năng này.”

“Được rồi.” Yên Tuy Chi nhéo sống mũi, gật đầu một cái, “Bác đừng cất đồ lặn vội.”

Anh cẩn thận kiểm tra ống lặn loại vòng o dán kín của mấy bộ đồ lặn trong tay bác Thường, lúc này mới ném một bộ cho Cố Yến, tự cầm lấy một bộ.

...

Jason · Charles giã giụa ở trong nước biển.

Thật ra thì vốn không đến nỗi như vậy. Ảnh hưởng của đồ lặn hơi chặt một tí lỏng một tí cũng không lớn như vậy. Nhưng cân nặng một năm qua của hắn quả thực tăng lên không ít, dáng người này của hắn mà lặn xuống nước thì trong quá trình sẽ dễ sinh ra một ít phản ứng. Hai điều cộng lại khiến cho hắn gặp phải phiền phức cực lớn.

Mặc dù trước khi lặn xuống nước đã được nghe về rất nhiều điều chú ý, cũng biết được một số cách đối phó với tình trạng lúc này. Nhưng thật sự vào lúc nguy hiểm thì hắn căn bản không có cách suy nghĩ nhiều như vậy, tất cả hành động đều tuân theo bản năng.

Cho nên hắn theo bản năng muốn nổi lên nhanh hơn, có thể nhô lên khỏi mặt nước. Nhưng mà tốc độ lên cao quá nhanh khiến không khí trong phổi hắn nhanh chóng trướng lên...

Hình như đèn tín hiệu đã tắt rồi, mà cũng không thấy bóng dáng vị huấn luyện viên kia!

Mình sắp nổ rồi.

Mình sẽ phải chết ở chỗ này.

Jason · Charles loạn tưởng trong tuyệt vọng cực độ.

Một giây cuối cùng trước khi hắn mất đi ý thức, hắn cảm thấy dai trên bộ đồ của mình bị nắm lấy, còn không chỉ có một cái tay.

Thật giống như có mấy cái tay đang bắt lấy hắn.

Cmn đây là cái gì? Ảo giác? Bạch tuộc tám chân? Hay rốt cuộc có người phát hiện hắn sắp chết?

Đây là một số suy nghĩ cuối cùng trước khi ngất xỉu của Jason · Charles.

...

Chưa tới 4 giờ chiều, trên bờ của đảo Yaba cực kì hỗn loạn.

Mấy người lặn xuống nước lúc trước cũng dần lên bờ, bọn Laura đã thay quần áo bình thường, không để ý đến những giọt nước còn lăn trên người và mái tóc ướt, vội vàng đi theo cáng cứu thương.

Joe kéo một cái mặt lừa, kéo tóc sắp xếp nhân viên y tế trên đảo đưa cáng vào trung tâm cứu thương.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Elena tắm xong đi ra liền phát hiện thế giới đều thay đổi, nhất thời có chút lơ mơ, không biết rõ tình huống,

“Không phải lúc tôi lên bờ vẫn còn tốt sao?”

Laura giải thích thật nhanh: “Là Jason, lúc lặn xuống không biết xảy ra vấn đề gì, thiếu chút nữa chết trên biển, hơn nữa cậu ta lại không mang đèn tín hiệu đã xuống. Tốc độ lên cao lại quá nhanh, cảm ơn trời đất, thật may có Cố và thực tập sinh của hắn, bọn họ kịp thời ý thức được vấn đề, có lẽ trực giác trên bờ bén nhạy hơn? Tóm lại may là trước đó bọn họ không xuống nước.”

“Vậy tại sao có ba cái cáng?”

“Còn có vị Triệu tiên sinh kia cùng với huấn luyện viên, ở dưới nước bị rạn biển quán lấy, bác sĩ vẫn còn đang tìm vết thương, chỉ mong không sao, nhưng tôi nghe Joe nói trên đảo có huyết thanh kháng độc.”

Elena nghĩ mà sợ: “Trời ạ, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.”

Sắc mặt kém nhất là George · Manson, dù sao ba người cùng xuống nước với gã đã hoàn toàn ngã xuống, chỉ còn gã an toàn lên bờ. Mặc dù xác suất cũng không phải tính như vậy, nhưng gã vẫn có ảo giác suýt nữa thì cũng phải chết đuối.

Gã ngồi nghỉ ngơi trên ghế nằm ở bãi biển, nghiêm mặt lấy một ly rượu, cố gắng để mình tỉnh táo lại.

Cách chỗ gã không xa, Yên Tuy Chi cũng ngồi ở trên ghế nằm, rũ mắt tháo găng tay màu đen chuyên dùng để cứu viện.

Lúc trước anh và Cố Yến kéo Jason · Charles lên bờ, nhân viên y tế hận không thể vác anh lên cáng để đi kiểm tra một phen, nhưng đều bị anh từ chối.

Nhiều lần xác nhận anh quả thật không sao, mấy nhân viên y tế kia mới yên tâm rời đi.

Trên thực tế anh vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi đến mức căn bản không

muốn đứng lên.

Đã lâu rồi anh không lặn xuống nước, mà tên xui xẻo Jason Charles này lại mập, gần như gấp rưỡi anh. May là có Cố Yến có thể phụ một tay, nếu không kết quả của việc một người đi tìm Jason chính là cùng nhau chết trong biển.

Lúc những người khác mệt mỏi thì trên mặt sẽ đỏ gay, thở hồng hộc, nhưng Yên Tuy Chi chỉ mang vẻ mặt mệt mỏi đến trắng bệch, đồ lặn màu đen càng làm nổi bật sắc trắng này hơn.

Anh theo thói quen điều chỉnh hô hấp trong một tần số nhất định, điều này khiến anh có vẻ vô cùng tỉnh táo, lại có chút lãnh đạm vì uể oải.

Yên Tuy Chi rũ mắt cuộn găng tay lại.

Trên bờ biển trước mặt truyền tới tiếng vang xào xạc nhỏ, giống như có người đang đi tới.

Quá độ mệt mỏi khiến cho Yên Tuy Chi cũng lười kéo ra nịt cười, cứ lãnh đạm nhấc mắt lên nhìn. Chỉ thấy Cố Yến một tay xách mặt nạ lặn và ống thở, vừa kéo găng tay ra.

Tóc ướt được hất vén qua loa về sau, một sợi cũng không rơi xuống, bên ngoài vẻ kĩ lưỡng còn để lộ một chút kiêu ngạo khác với ngày thường, giống như vương tử thời xưa.

“Đưa vào trung tâm cứu thương rồi?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt.” Yên Tuy Chi miễn cưỡng đáp một tiếng.

“Đi thôi, đi đổi đồ lặn.” Cố Yến đi tới trước mặt Yên Tuy Chi, lấy tay chỉ biệt thự cung cấp vòi sen cách đó không xa.

Yên đại giáo sư miễn cưỡng nói: “Anh đi trước đi, tạm thời tôi chưa muốn, để lát nữa.”

Cố Yến rũ mắt nhìn anh một hồi, găng tay và trang bị đều ở tay trái, sau đó đưa tay phải ra, “Cậu muốn ngâm thối trong bộ đồ lặn này?”

Cái tay vừa cởi găng của hắn không hề dính một giọt nước nào, cũng không hề có mồ hôi, thon dài khô ráo, vô cùng sạch sẽ.

Yên Tuy Chi liếc mắt một cái, tức giận đặt tay vào trong lòng bàn tay kia, Cố Yến nắm chặt ngón tay lại.

Anh mượn lực của hàng quý này để đứng lên, tức giận nói: “Nếu phải ngâm thối trong bộ đồ này thì nhất định tôi sẽ đến phòng anh ngồi tĩnh tọa xông hương một giờ.”

“Cậu có thể thử một chút, xem có hậu quả gì không.” Cố Yến chờ anh đứng vững mới buông tay ra, lãnh đạm trả lời một câu.

-----oOo-----

Chương 43: Quỷ nước (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài phòng tắm thay đồ, Laura bận rộn nửa ngày không dừng được, lúc này mới có thời gian thu dọn cho mình. Cô soi gương ấn mí mắt xuống để lấy kính áp tròng ra, vừa lấy được một nửa, đã thấy Yên Tuy Chi và Cố Yến vào cửa từ trong gương.

Cái tay ấn mí mắt của cô vẫn không dừng, kính áp tròng đậm màu mang theo nước chảy xuống, quay đầu nói với hai người: “Vừa rồi hai người quá soái luôn! May là có hai người, nếu không bây giờ chúng tôi còn đang trên đường mò tìm Jason ấy chứ.”

Yên Tuy Chi vừa vào cửa đã đối mặt với cô gái từng là sinh viên của mình này, lúc này bị bộ dáng kia làm kinh ngạc giật mình.

Anh ho khan một tiếng, theo bản năng hướng lui về sau một bước, lại đạp lên chân Cố Yến.

Cố Yến: “...”

May quá, lặn xuống nước đi lên còn chưa xỏ giày, nếu không lấy mấy cái đinh trên giày da kia...

Ha hả.

“Cậu lùì làm gì?” Cố Yến đỡ bả vai anh để tránh anh lại lùì cái chân thứ hai.

“Có thể là do cậu ấy nhìn thấy mặt tôi.” Laura chống bòn sứ cười sáng sặc, “Cố, thực tập sinh của cậu thú vị quá, cho tôi mượn mấy ngày nhé?”

“...”

Cố Yến nhú mày, lòng nói chỉ sợ cậu đã quên sau khi nhận thành tích bài kiểm tra nghiên cứu đầu tiên, đã đi tìm viện trưởng nào đó khóc lóc rồi.

Ỗ mình lớn hơn vài tuổi, vẫn không từ bỏ việc trêu đùa thực tập sinh “trẻ tuổi”: “Vừa rồi còn khiến tôi sợ hết cả hồn, sao hôm nay lại liếc mắt đưa tình với tôi thế?”

Yên Tuy Chi híp mắt trái dờ khóc dờ cười, bây giờ anh mới biết phong cách đám sinh viên ngoan ngoãn của mình, giải thích: “Kính áp tròng bên trái sắp chui vào trong rồi.”

“Được rồi không đùa cậu nữa.” Laura cười xoay qua chỗ khác tiếp tục tẩy trang.

Cố Yến im lặng không lên tiếng quay đầu ra, nếu như ngày nào đó Laura biết vị thực tập sinh này là ai...

Có thể cô sẽ hối hận tại sao cái gì lưỡi của mình cũng nói ra hết.

Phòng thay quần áo của đàn ông cạnh bồn rửa mặt, Yên Tuy Chi lấy một cái kính áp tròng ra rồi, một cái khác có chút phiền toái, chắc là bị anh vô tình ấn vào trong.

Đây là đồ đặc biệt chuyên dùng để lặn xuống nước do đảo Yaba cung cấp, cho dù lặn bao sâu cũng sẽ làm cho bạn thấy rõ vật dưới đáy biển, còn có cực năng phóng đại nữa.

Nhưng sau khi lên bờ nếu như không tháo ra sẽ không thoải mái, còn khiến người ta sinh ra ảo giác với đồ vật.

Yên Tuy Chi lấy một lát vẫn không lấy được kính áp tròng đó ra.

Mắt bên trái đỏ thành một vòng, còn dâng lên một tầng hơi nước sinh lí. Anh nhắm mắt lại đảo tròng mắt, lại dứt khoát dùng ngón tay xoa xoa một lát.

Lúc mở mắt ra chỉ thấy Cố Yến đã đứng ở bên cạnh.

“Sao thế?” Cố Yến hỏi: “Chưa lấy ra được?”

“Mắt kính này hơi dai, chắc bị tôi ấn vào trong rồi.” Yên Tuy Chi nhún vai một cái, ngược lại cũng không gấp gáp.

Vào lúc này, tính kiên nhẫn của anh vô cùng tốt, giống như người khó chịu không phải anh vậy.

“Anh đi thay quần áo đi, không cần chờ tôi.” Yên Tuy Chi dứt khoát ngồi xuống trước gương.

Nhưng mà vừa dứt lời, Cố Yến đã khom người, dùng ngón tay mang khớp xương nâng cằm anh lên, “Để tôi nhìn một chút.”

Lúc Yên Tuy Chi ngẩng mặt lên, cái kính áp tròng không nghe lời kia đúng lúc trở về vị trí cũ.

Kính áp tròng có chức năng phóng đại lập tức kéo Cố Yến lại gần không ít.

Yên Tuy Chi: “...”

Hiệu quả đánh vào thị giác có chút mạnh, Yên đại giáo sư cảm thấy lúng túng và không được tự nhiên khó hiểu.

Sắc mặt Cố Yến rất nhạt, tay đưa về phía anh hơi dừng một chút, hình như có cảm ứng với loại lúng túng vì điệu đó.

Ngón cái treo giữa không trung của hắn hơi cong một cái, giống như muốn thu lại, lại có chút do dự không nói rõ được.

Thật ra thì ngón tay của Cố Yến cách Yên Tuy Chi còn hơi xa, nhưng được kính áp tròng lặn ảnh hưởng, ở trong mắt Yên Tuy Chi lại giống như muốn hạ xuống vuốt ve mắt anh vậy.

Vì vậy, anh nghiêng đầu sang bên cạnh, cười nhìn Cố Yến trong kính, “Cái kính này đúng là nghe lời anh, anh nói muốn tìm nó, hắn nó liền ngoan ngoãn đi ra.”

Vừa nói anh vừa cúi đầu xuống ngón lấy kính ra ngoài.

“Tôi đi thay quần áo.” Giọng nói thật thấp của Cố Yến vang ở bên tai.

Lúc Yên Tuy Chi ngẩng đầu lên lần nữa, hắn đã cầm đồ vào phòng thay quần áo.

Trung tâm cứu thương trên đảo Yaba cũng phụ thuộc với bệnh viện Xuân Đăng, trình độ chữa trị khá tốt, dụng cụ cũng rất hiện đại. Hơn nữa bác sĩ cũng đề nghị không được tùy tiện di chuyển Jason · Charles, cho nên hắn được sắp xếp đầu vào đây ở chỗ này.

Trước khi Yên Tuy Chi và Cố Yến mò được hắn, tốc độ lên cao của hắn quá nhanh khiến phổi bị tổn thương, cần nằm trong phòng chữa trị hai ngày mới làm được một cuộc giải phẫu không tính là quá lớn.

Thật may thời gian tìm được hắn khá nhanh, nếu không não bộ bị tổn thương còn phiền toái hơn bây giờ rất nhiều.

Còn Triệu Trạch Mộc và vị huấn luyện viên kia...

Đặc sản rắn biển cắn bị thương ở đảo Yaba nhỏ vô cùng, rất khó phát hiện, nhưng độc tính lại cực mạnh, thời gian phát tác từ một giờ đến hai ngày, gần như không có dấu hiệu nào. Cho nên gặp phải rắn biển, nếu như không tìm được huyết thanh kịp thời thì sẽ là một tình huống cực kì xui xẻo và cũng cực kì nguy hiểm.

Hai con rắn biển dây dưa với Triệu Trạch Mộc và huấn luyện viên, cắn bọn họ bị thương mấy chỗ, nọc độc rót vào đủ để chết người. May là bọn họ đã từng được chích huyết thanh kháng độc, thời gian chưa hết một năm nên vẫn còn tí phòng ngừa độc tố này, mà trung

tâm cứu thương lại có đủ huyết thanh cấp cứu.

Nếu không kết quả chờ đợi bọn họ chính là vài bố trắng khăn voan rồi.

Bác sĩ xử lí vết thương cho bọn họ, nhưng hai người bởi vì quá sợ hãi mà tinh thần không tốt, từ đầu đến cuối vẫn luôn ngủ mê man.

Trung tâm cứu thương dù sao cũng không chuyên nghiệp hết lòng. Joe sắp xếp đón hai người về biệt thự tiếp tục chăm sóc, cũng coi như làm hết lễ nghĩa của ông chủ địa phương.

Hỗn loạn mới vừa lắng xuống chưa tới nửa giờ, cảnh sát trú đóng trên đảo đã tới.

“Ai gọi cảnh sát đấy?” Elena hỏi.

“Tôi.” Joe đại thiếu gia ngồi xuống ghế sa lon trong biệt thự trung tâm, sắc mặt vẫn rất thối.

Thật ra mọi người cũng có chút kinh ngạc với lần này, dù sao là buổi tụ họp của nhị thế tổ, mà chuyện lại xảy ra trong nhà hần, ở đối trình độ nào đó mà nói, thật ra thì hơi có chút vớ vẩn.

Một cuộc tụ họp biến thành mất mặt như vậy, đổi thành những người khác, cho dù không hét lên thì thôi, nhưng lại trực tiếp gọi cho cảnh sát như hần thì đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

“Cậu...” Laura chần chừ mở miệng.

Joe vén tóc ngắn trên trán, có chút phiền não nói: “Giữa hai lần mà ba người bọn Triệu lặn xuống biển, đồ lặn và trang bị đều cởi ra đặt trên bãi biển trước mặt Kha Cẩn đang ngây ngô.”

“Cho nên?” Laura nói: “Không biết là...”

“Tôi nghe được có lời đồn, nói là gã thần...” Joe nói được một nửa

liền gắng gượng dừng lại, đen mặt nuốt một vài từ về, “Làm xáo trộn mấy bộ trang bị lặn kia.”

Mặc dù hắn đã nuốt từ kia vào, nhưng ai nấy ở đây đều biết rõ. Có liên quan đến Kha Cẩn chỉ có thể là “thần chí không rõ”.

Yên Tuy Chi vui trên ghế sa lon, anh hơi nhú mi, phàm là người có quan hệ với Kha Cẩn nghe như vậy cũng sẽ không thoải mái.

Nhất là người đã từng thấy dáng vẻ hăm hở của gã.

Giống như Joe toàn tâm che chở Kha Cẩn, không trực tiếp bùng nổ đã là kết quả của tính khắc chế lắm rồi đấy.

Cũng có thể khi hắn nghe thấy có kẻ nói như vậy đã bùng nổ rồi, ngồi ở đây là kết quả sau tỉnh táo.

“Ở đây có nhiều người học luật.” Đại thiếu gia Joe lạnh mặt, “Vậy cứ dùng cách công chính nhất chứng minh Kha Cẩn không nhầm chán như vậy đi.”

Thật ra nếu thật sự là gã đổi trang bị lặn, là một người tinh thần có vấn đề thì không cần chịu trách nhiệm.

Nhưng hiển nhiên ngay cả trường hợp này Joe cũng không thể chịu đựng.

Đối với cách làm của Joe, những người khác vẫn có thể hiểu được.

Bọn Cố Yến đều là bạn học của Kha Cẩn, lời đồn tuyệt đối không thể nào truyền từ trong mấy người bọn họ được.

Mà trừ bọn họ, ở đây chỉ còn mấy “con em” có quan hệ với gia tộc của Joe, lời đồn từ đâu tới, bọn Yên Tuy Chi biết rõ trong lòng.

Thật ra quan hệ giữa các thiếu gia rất phức tạp, sau lưng bọn họ đại diện cho quan hệ của các thế lực, không chỉ đơn giản như thân

quen sơ sơ là có thể giải thích được, bút dây động rừng, vì thế Joe không thể vì một đôi lời mà trở mặt với bọn họ.

Không chỉ là Joe, nhóm những luật sư ở đây cũng từng có chút quan hệ với những tập đoàn kia. Máy người Laura chuyên về dân sự, dính líu với họ rất sâu, ngay cả Yên Tuy Chi chuyên hình sự cũng từng quen biết mấy người trong đó, thậm chí còn từng đối mặt trên tòa.

Đối với việc không có cách nào trực tiếp đánh người, Joe định mượn tay cảnh sát dày vò bọn họ.

Yên Tuy Chi yên lặng nhìn trong mắt, lòng nói đây chắc là cách “có tâm cơ” duy nhất mà tên đàn kia có thể nghĩ ra.

“Bởi vì cần điều tra, tạm thời mọi người không thể rời khỏi đảo, đợi sau khi mọi chuyện được làm rõ hoặc loại bỏ hiềm nghi, các vị sẽ được tự do.”

Cảnh sát trưởng Kane trú đóng ở đảo Yaba vừa vào cửa liền tuyên bố như vậy.

Vị cảnh sát trưởng này là một cục xương cứng nổi danh, vốn đảm nhiệm chức vụ trong sở cảnh sát cao cấp ở Decama, bởi vì quá ngay thẳng, chưa bao giờ làm việc tư mà đặc tội không ít người.

Yên Tuy Chi quen biết hần trong vài vụ án, cũng coi như thân quen, thậm chí còn có một hai phần giao tình.

Lúc gặp mặt lần trước, Kane vẫn chỉ bị giáng cấp, không ngờ lần này chạm mặt, hần đã bị điều đến đảo Yaba rồi.

Nơi này không ít chuyện vụn vặt nhưng không có nhiều chuyện lớn, còn cách xa trung tâm, là một nơi lưu đầy tốt, thích hợp nhất với trò lừa “nhìn như thăng cấp nhưng thật ra là cách chức”. “

Nhưng Kane vẫn rất ra sức như cũ.

“Được rồi, được rồi, dù sao kế hoạch của tôi vốn phải ngây ngô ở đây một tuần.”

“Ngày kia có thể kết thúc chưa? Tôi còn có một hội nghị quan trọng.”

“Có thể gia hạn nửa ngày không. Tôi phải trở về một chuYên, giải quyết chuyện xong lại tới.”

Kane là một người nói thẳng, nói phong tỏa đảo thì sẽ phong tỏa đảo luôn. Dù sao hấn không sợ đắc tội người ta, kệ anh có là ông giời đi nữa thì cũng đừng hòng ra ngoài được.

Kế hoạch vốn có của khách khứa ở đây đều bị làm rối loạn, tiệc rượu chính thức của Joe không thể không đẩy về sau mấy ngày.

Cố Yến và Yên Tuy Chi vốn định rời đi ngày mai cũng tạm thời không đi được.

Nhưng dù sao không phải là chuyện riêng, Cố Yến dứt khoát đưa một tờ đơn xin dời phiên tòa cho tòa án.

“Cám ơn các quý ông quý bà đã phối hợp.” Sắc mặt Kane vẫn nghiêm nghị như cũ, “Mặc dù mọi người đều là nhân vật nổi tiếng, nhưng nếu đã báo cảnh sát thì không thể không làm theo trình tự.”

Hấn đưa tay chỉ ra bên ngoài biệt thự một cái: “Thứ cho tôi xúc phạm, nhưng tôi không thể không kiểm tra thân phận của mọi người một lần.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên nhìn hướng tay hấn chỉ, hai cái máy nhìn rất quen thuộc đang đứng ở đó.

Mấy giờ trước, bọn họ suýt nữa nhận nhầm là cửa kiểm tra an ninh.

Trên thực tế, thứ mà bọn họ có thể bị kiểm tra có rất nhiều, thậm chí cả dấu vết điều chỉnh gen.

“Hai thiết bị này là do bệnh viện Xuân Thành giới thiệu cho đảo Yaba, thủ tục kiểm tra thân phận tăng theo đồng bộ, những chỗ khác không phải như vậy, nhưng ở đảo Yaba thì cần mọi người đi qua hai cánh cửa này một lần.”

Yên Tuy Chi nhìn cái cửa kia, trong nháy mắt tê liệt.

Không phải thằng nhóc xui xẻo Joe nói hai cánh cửa kia cần sửa chữa sao, má nó sao không sửa tiếp nữa vậy?

Yên đại giáo sư đột nhiên muốn cắt lưỡi thằng nhóc nhà giàu này, dày vò mấy thiếu gia không biết nói tiếng người kia thì không sao, nhưng đừng làm tổn thương người vô tội chứ...

-----oOo-----

Chương 44: Điều tra (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kane cầm trong tay bản ghi chép phối hợp với hai cánh cửa kiểm tra kia, khi có người đi qua hai cánh cửa đó, số liệu liên quan sẽ tự động hiện ra trong tay hắn.

Nếu như cơ thể có tình huống khác thường, ví dụ như đã từng có dấu vết chỉnh sửa gen, cho dù là sống hay chết, báo động nhắc nhở cũng sẽ vang lên, đèn chỉ thị sẽ biến thành màu đỏ cảnh giác.

Trước mắt bao người để lộ việc gen đã bị chỉnh sửa, chỉ nghĩ thôi cũng thấy kích thích. Yên đại giáo sư lo lắng những người trẻ tuổi này... nhất là sinh viên của anh sẽ không chịu nổi.

Huống chi anh vẫn chưa tra ra án nỏ, anh ở ngoài sáng địch ở trong tối, nhanh như thế mà đã tuyên bố “thân phận tôi không rõ”, anh thì cũng không sợ, chẳng qua là không cần phải gây phiền toái cho mình quá sớm thôi.

Nhưng cửa cũng đã mang đến trước mặt anh rồi, Kane lại là một tên đầu gỗ không nói tình cảm riêng tư, làm thế nào mới tránh được lúng túng đây...

Yên Tuy Chi chống cằm, ngón tay mang khớp không nhanh không chậm đánh nhịp, khóe miệng còn mang một nụ cười nhạt lễ phép, hoặc đứng hoặc ngồi trong đám người, tư thế của anh rất ung dung buông lỏng, không nhìn ra khác thường chút nào.

Chỉ cần không nói chuyện với anh, tuyệt đối sẽ không biết anh đang thất thần.

Bộ dáng kia ở trong mắt những người không biết chuyện đương nhiên là không có vấn đề gì, chỉ coi anh là thực tập sinh ngoài cuộc,

trong lòng không có gánh nặng.

Nhưng Cố Yến lại khác.

Lúc hắn vừa vào học viện pháp luật, trở thành sinh viên của Yên Tuy Chi, thật sự cũng đã bị khí chất của viện trưởng lừa gạt, luôn cho rằng anh đã chuẩn bị tốt mọi thứ nên tới bây giờ đều không hốt hoảng hay nóng nảy.

Phàm là người sống luôn thở thì sẽ có lúc sai sót, làm sao mọi chuyện có thể ở trong dự đoán thật sự được?

Sau đó chung sống lâu, hắn mới biết — không phải ngài viện trưởng này đều chuẩn bị được hết mọi thứ, mà cho dù có chuẩn bị hay không, anh vẫn luôn giữ cái dáng vẻ mưa gió bất động kia.

Quý mới biết anh lấy tự tin ở đâu ra.

Cố Yến liếc nhìn Yên Tuy Chi nhẹ nhíp tay ngón tay, đó là động tác rất nhỏ mỗi khi Yên đại giáo sư suy nghĩ, nhưng lại không có ai quen thuộc.

Dẫu sao năm đó không có nhiều sinh viên đi vào phòng làm việc viện trưởng, lại càng ít người hay thất thần trong đợt khóa đề, có thể thấy một vị viện trưởng xuất thần trầm tư, cơ bản đều có thể xưng là cá Koi(*) luôn.

() Ý chỉ người may mắn. Cá Koi tượng trưng cho sự may mắn ở Trung Quốc.*

Cố Yến chính là một con cá Koi.

“Lin, Danny, đến giúp tôi một tay, mang hai cánh cửa kiểm tra này vào.” Kane chỉ huy cấp dưới của mình, đồng thời còn không quên dặn dò mọi người trong biệt thự không nên tùy tiện rời đi, chốc lát nữa sẽ có thể công khai đo lường, dưới sự làm chứng của mọi người, kết quả còn đáng sợ hơn thông tin nhiều.

Đây là thứ Kane để ý nhất.

Cố cá Koi liếc mắt nhìn nhân viên cảnh sát đang bận rộn, mở giao diện thông minh gửi tin cho một người bạn.

[Có cách nào để làm xáo trộn kết quả nhanh nhất giống như thiết bị kiểm tra an ninh không?]

Là một luật sư, gặp phải vụ án quái lạ, trong đó cũng sẽ có đủ những nội dung chuyên môn liên quan.

Trong nghề luôn có những kĩ thuật chuyên môn, cho nên luật sư thường đi tìm các chuyên gia hỏi về vấn đề chuyên nghiệp của vụ án, lấy một ít khả năng xảy ra hoặc khả năng có thể thay đổi.

Cố Yến đương nhiên không ngoại lệ.

Đối phương nhận được tin này thì không cảm thấy kỳ quái chút nào, cho rằng Cố đại luật sư đang suy luận chi tiết một vụ án nào đó, cho nên trả lời hai câu rất nhanh:

[Dĩ nhiên có thể.]

[Là hỏi cái cách lạng lã, thần không biết quỷ không hay đó sao?]

Cố đại luật sư nhìn hai cái tin này, luôn cảm giác hình như mình đang làm thủ đoạn gì đó mà người ta không nhận ra.

Hắn nhàn nhạt “chậc” một tiếng, nhìn lướt qua một vị chuyên tìm phiền toái cho hắn, lại thu hồi ánh mắt, mặt không thay đổi gờ chữ:

[Đúng, công cụ có thể dùng vô cùng có hạn, có lẽ chỉ có máy thông minh, thời gian cũng rất có hạn, trong vòng ba phút.]

Đối phương trả lời rất nhanh:

[Nếu như cậu mô phỏng lại tội phạm không có đồng bọn, vậy hẳn phải là một hacker cao cấp, có lẽ trình độ chỉ kém tôi một chút.]

Cố · tội phạm · Yên: “...”

Trên lý thuyết hẳn có đồng bọn, hơn nữa đối phương còn là tội phạm chính, cùng lắm thì hẳn chỉ là đồng mưu thôi.

Nhưng thật đáng tiếc, lá gan tên đầu sỏ kia quá to, chẳng có tính tự giác nào cả, có thể còn muốn vào tù nữa.

Cố Yên hỏi người bạn kia có thể biểu diễn năng lực chuyên nghiệp về phương diện này của mình không, lúc này sẽ thực hành ý tưởng đó.

Một phút sau, Cố Yên nhận được một văn kiện thủ tục rất nhỏ.

Theo sát phía sau là tin của đối phương:

[Nhận được tin của tôi chưa? Bây giờ cậu có thể thử nghiệm một chút. Mở tài liệu này ra, hàng thứ sáu có “tìm kiếm tín hiệu gần đây”, nếu như bên cạnh cậu có máy trò vui như cổng kiểm tra an ninh thì máy thông minh của cậu sẽ tự động kết nối với nó. Nếu hiện lên chữ “hoàn thành” thì hàng cuối cùng sẽ cho ra một chữ “E”, nếu kết quả kiểm tra là “lỗi” thì sẽ cho chữ “R” và một kết quả kiểm tra ngẫu nhiên, đưa vào trong ô trống thì sẽ nhận được kết quả ngược lại.]

Cố Yên nhìn nội dung phản tác dụng dị thường này, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Có người bạn nói gió chính là mưa, không nói hai lời trực tiếp hành động đúng là không tệ.

[Trước khi thử nghiệm phải đảm bảo cậu sẽ không bị mời đi đồn cảnh sát đấy.]

Đối phương lại gửi tin tới.

“ ... ”

Thật xin lỗi, chính là muốn làm thử dưới mắt cảnh sát đó.

Cố đại luật sư ngay cả mí mắt cũng không có nhúc nhích, định trực tiếp bắt đầu làm.

Cảnh sát trưởng Kane đã dẫn cấp dưới sắp xếp cửa kiểm tra xong, cũng đã chuẩn bị bản ghi chép đầy đủ.

“Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút được không?” George · Manson giơ tay.

Nếu quả thật có một ít sự thay đổi trên thân thể, cũng không phải đi WC một chuyến là có thể giải quyết được.

Đối với điều này, cảnh sát trưởng Kane vô cùng yên tâm. Cho nên hắn chỉ nhún vai một cái nói: “Cứ tự nhiên. Như vậy thì bắt đầu từ quý cô này đi.”

Sau khi George · Manson đề xướng ra vấn đề này, mấy người khác cần đi vệ sinh trong phòng khách cũng đều đứng lên.

“Vậy tôi cũng đi một chút đi, xem ra không kết thúc trong chốc lát được.”

“Tôi cũng đi.”

“Xin lỗi, tôi xuống bếp rót cốc nước.” Trong những tiếng người vụn vặt, Yên Tuy Chi vẫn luôn ngồi yên cũng giơ tay lên.

Anh vừa mở miệng, Cố Yến liền nâng mắt lên.

Không thể trách hắn nhạy cảm, chỉ tại người nào đó cho tới bây giờ không phải người biết thân biết phận gì. Vào lúc này đi phòng bếp làm chi?

Cố Yên hơi nhú mày.

Yên Tuy Chi đứng dậy đúng lúc đối mặt với ánh mắt của hắn, vô cùng thản nhiên cười với hắn một cái, sau đó đi về phía phòng bếp.

Trên thực tế, Yên đại giáo sư đột nhiên có một suy nghĩ.

Một suy nghĩ chưa thử nhưng lại rất thú vị. Vô cùng đơn giản, anh cũng không dám bảo đảm sẽ có tác dụng, nhưng nếu như thành công...

Khả năng hiệu quả có thể sẽ... có một chút tổn hại.

Ngại quá, ông bạn Kane chuyên nghiệp ạ.

Yên Tuy Chi không nhanh không chậm cầm cốc thủy tinh rỗng đi về phía phòng bếp, trong lòng nói một câu áy náy, trên mặt lại không có tí sấm hối nào, đúng là một tên vô sỉ.

-----oOo-----

Chương 45: Điều tra (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Cô là người thứ nhất.” Kane dứt khoát gõ bút điện tử chỉ thứ tự những người ở đây, ngón tay hần chỉ vào Laura xong lại quay sang Elena, “Cô thứ hai...”

“Ngài Glenn thứ ba.” Kane khá quen thuộc những con ông cháu cha bạn của Joe, đừng nói đến Kane, rất nhiều người đều có thể gọi tên họ trong lần gặp đầu tiên.

Hắn điểm từng người không đi WC hoặc bếp, sau đó chuyển hướng sang Joe, “Ngài thứ sáu, ngài Kha thứ bảy, ngài Cố thứ tám...”

Trong quá trình hần báo ra từng cái tên, máy thông minh của Cố Yến lặng lẽ rung một chút.

Người bạn nhiệt tình kia lại gửi thêm một tin, thậm chí còn cân nhắc đến những tình huống khác thay Cố Yến:

[Đúng rồi, nếu như lúc cậu mô phỏng tội phạm ở cổng kiểm tra an ninh có xảy ra vấn đề, mà không được sử dụng máy thông minh hoặc quang não, vậy cũng không sao. Cái này là để chuẩn bị sẵn, điền # trước số thứ tự, sẽ cho kết quả của lần kiểm tra thứ mấy. Vô cùng đơn giản.]

“Thực tập sinh của ngài Cố? Thứ chín đi. Ngài Manson thứ mười...”

Kane sắp xếp người đi WC và phòng bếp vào cuối danh sách.

Cố Yến hơi nghĩ ngợi, rồi mở tài liệu chương trình ra, đánh 9# vào cuối và thêm một dấu cách... đợi đến lượt Yên Tuy Chi, kết quả sẽ hiện ra ngược lại với kết quả kiểm tra.

“Bên này số lẻ, bên này số chẵn. Cảm phiền, mời các quý ông quý bà vào xếp hàng.” Kane vỗ tay một cái, kéo sự chú ý của mọi người lên người mình, “Hai cánh cửa, tốc độ rất nhanh, không đến mấy phút. Đúng rồi, cần mọi người tạm thời tháo hết đồ như máy thông minh xuống.”

Tiếng than phiền của các thiếu gia thi nhau vang lên trong phòng khách, tỏ ra hơi rối loạn.

Cố Yến đã đoán trước nên nghe vậy cũng không gấp, cực kì bình tĩnh tháo máy thông minh ở ngón áp út xuống, đặt lên trên bàn thủy tinh.

Chỉ là lúc hắn đứng dậy thì tỉnh bơ liếc vào bếp một cái, nhìn thấy Yên Tuy Chi đang bám vào cửa tủ lạnh, không nhanh không chậm bỏ ba viên đá vào cốc thủy tinh, lại bình tĩnh rót một ít nước trắng.

Những người khác căn bản không cảm thấy hành động này có vấn đề gì, nhưng Cố Yến lại cảm thấy có vấn đề rất lớn... Mặc dù nhiều người trẻ tuổi thích cho vài viên đá vào cốc uống nước, nhất là ở mùa hè trên đảo Yaba...

Nhưng điều này tuyệt đối không bao gồm Yên Tuy Chi.

Người này lúc nào cũng uống nước ấm, có bao giờ cho thêm đá đâu.

Sự chú ý của Cố Yến theo bản năng đặt lên cốc nước đá kia.

Một vài người... sẽ không tắt thẳng cốc nước vào cửa kiểm tra làm hỏng chứ?

Laura và Elena đã đi qua hai cánh cửa kiểm tra theo thứ tự. Mỗi một người đi qua, cửa kiểm tra đều chạy một lần, đèn nhắc nhở vẫn là màu xanh lá cây.

Tất cả đều diễn ra bình thường.

Lúc hai người thông qua, Yên Tuy Chi cầm cốc nước đá từ bếp đi ra. Những người khác đều bận chuyện riêng, duy chỉ có ánh mắt của Cố Yến từ đầu đến cuối vẫn rơi vào người anh, nói chính xác là cốc nước đá và ngón tay thon dài đang cầm cốc kia.

Hắn nhìn thấy lúc Yên Tuy Chi đi tới thì bị mấy thiếu gia cà lơ phát phơ xoa cổ đụng nhẹ một cái, liền đưa tay đỡ lấy khung cửa.

Nhưng cốc nước kia cũng không thuận thế nghiêng đổ lên cửa kiểm tra.

Vừa ngoài dự đoán, lại ở trong dự đoán.

Vậy cốc nước đá kia...

Đang suy nghĩ, Yên Tuy Chi cách đó không xa uống nước đá trong tay, cười cười với Kane, trả lời một câu: “Cái gì? Cần bỏ máy thông minh á? Được, không thành vấn đề.”

Ngay sau đó, Cố Yến nhìn thấy anh đặt cốc nước lên bàn nhỏ, thuận tiện tháo nhãn thông minh xuống.

...

Yên Tuy Chi vừa mới ngồi xuống liền cảm giác có người nắm lấy cổ tay mình.

Anh sửng sốt, nhìn sang theo cái tay bắt lấy anh, chỉ thấy Cố Yến quét từ trên xuống dưới một lần, sau đó nhướn mày hất cằm về phía một cửa kiểm tra, “Cậu ở bên đó, hai bên lần lượt thay nhau vào cửa, nước thì để tí rồi uống, đừng đi nhầm.”

Nói xong, hắn liền buông lỏng tay.

Cổ tay Yên Tuy Chi trống không, rũ ngón tay nhẹ nhàng miết một cái lúc Cố Yến không nhìn thấy, anh nở nụ cười nói: “Tôi biết rồi, xếp

hàng thứ chín mà, sợ tôi đứng sai làm mất mặt anh?”

Vừa nói anh vừa đi tới chỗ cửa kiểm tra, hai tay trống trơn, nhìn qua vô cùng biết thân biết phận.

Dĩ nhiên, chẳng qua là nhìn qua mà thôi.

Trên thực tế trong tay Yên Tuy Chi có đồ — mấy hạt đỗ đen mà anh thuận tay lấy từ hộp thủy tinh trong tủ lạnh ra.

Phải nói về thay đổi gen, rau củ được cung cấp trên đảo Yaba phần lớn thuộc về loại này, nếu không bọn chúng căn bản không thể sống được ở đây. Nói cách khác, trong tủ lạnh đều là thứ mà Yên Tuy Chi có thể lợi dụng, anh chỉ là tiện tay lấy thứ nhỏ nhất trong lúc lấy đá thôi.

Vừa rồi lúc bám lấy một cánh kiểm tra, anh đã nhét hai hạt vào trong kẽ hở. Lần này lúc đến bên một cái cửa khác, mượn cơ thể George · Manson che chắn, anh lại nhét hai hạt còn lại vào kẽ hở cánh cửa bên cạnh.

Cứ như vậy, chỉ cần cửa hoạt động một lần, lúc quét người cũng sẽ quét luôn cả hạt đỗ...

Lúc Yên Tuy Chi đứng ngay ngắn ở cuối hàng, người xếp hàng thứ ba là Glenn vừa vặn đi tới trong cửa kiểm tra, lúc đặt chân lên vị trí thì cửa kiểm tra cũng tự động chạy, quét từ chân hắn ta lên đỉnh đầu một lần.

Glenn đút hai tay vào túi quần, vẻ mặt kiêu ngạo, chắc hắn ta cảm thấy mình đang phối hợp làm một chuyện rất không cần thiết.

Ánh sáng vừa quét qua khỏi đầu, hắn ta cũng bước đi luôn, ngay sau đó đèn đỏ trên đỉnh cửa kiểm tra sáng lên không báo trước, âm thanh máy móc báo ra kết quả: Cảnh cáo, có dấu vết sửa đổi gen! Cảnh cáo, có dấu vết sửa đổi gen!”

Lúc này Glenn ngẩn người tại đó giống như một con ngỗng bị bóp cổ.

Lúc hắn đang sửng sốt thì đồng thời người thứ tư đi qua cửa kiểm tra khác cũng vừa được quét xong. Ngay sau đó đèn đỏ cũng sáng lên, còi báo động vang âm âm.

Lại thêm một con ngỗng ngây người tại chỗ.

“CMN tôi sửa gen lúc nào? Gen nhà tôi đắt như thế, đầu óc tôi phải bị súng bắn thành cái rỗng mới làm ra chuyện ngu như vậy!” Glenn thấy có người đi theo, bỗng nhiên tỉnh lại, bắt đầu há mồm mắng.

Vấn đề là hắn mắng thì mắng, nói còn rất có đạo lý. Kane sửng sốt một chút, yên lặng xoa xoa huyết thái dương.

“Sửa xong cửa kiểm tra chưa vậy hả?”

“Chưa sửa xong đã vội kéo tới, có phải làm liều rồi hay không?”

“Đùa tôi đó hả.”

Chợt nhìn một cái, hình như cánh cửa này vẫn còn hỏng. Nhưng Kane là một người rất quật cường, cho dù là hỏng, cũng phải đi qua hết mới chứng minh được nó hỏng hoàn toàn.

Vì vậy cảnh sát trưởng này tăng hắng một tiếng, hắng giọng ra lệnh: “Tiếp tục đi, đừng có ngừng.”

Vì vậy vị thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, tất cả đều đỏ, không có ai ngoại lệ.

“...”

Cố đại luật sư nhìn như say.

Không cần kiểm tra hắn cũng biết đến cùng là ai giờ trò quỷ, người

nào đó ra tay một cái chính là chiêu gây tổn hại, trực tiếp kéo tất cả mọi người lấy mạng đổi mạng.

Đến khi chính hắn đi qua, đèn quét từ chân đến cuối một lần, sau đó còi báo động quen thuộc không chút khách khí vang lên, bản mặt tê liệt của hắn lại càng tê liệt hơn.

Cố đại luật sư vừa đứng yên ở cửa bên kia, bên này Yên Tuy Chi cũng đang đứng ở trong cửa, bị đèn quét qua.

Hai cánh cửa là một hệ thống, vì để ghi chép thuận lợi, người của hai bên không rời nhau, cho nên đến chỗ của anh thì vừa đúng là người thứ chín, không hơn không kém.

Yên đại giáo sư vốn dự đoán là người phía sau kể cả chính anh cũng sẽ có đèn đỏ, như vậy mới giấu được, không nổi bật chút nào, rất hoàn mỹ.

Nhưng mà...

Ánh sáng quét đi hết một lần, đèn nhắc nhở trên đỉnh đầu anh lóe lóe, lại “tinh” một tiếng, xanh biếc.

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yên: “...”

Cố đại luật sư biết ngọn nguồn thật là muốn giận cười, không biết là giận mình nhiều hay là tức người nào đó nhiều hơn. Tên đồng lõa như hắn đúng là đặc biệt.

Đèn xanh gâu gâu phản chiếu mặt Yên đại giáo sư cũng xanh gâu gâu.

Điều đáng may mắn duy nhất là trước đó Laura và Elena cũng là đèn xanh, vừa vắn một đầu một đuôi với anh. Nhìn qua giống như cửa kiểm tra vừa có một đợt bệnh dịch, đến lượt anh mới bình

thường một chút.

Nhưng cho dù nói thế nào, hai cánh cửa đã bị định nghĩa là “chưa sửa xong” trong lòng mọi người rồi, cho dù lúc này Yên Tuy Chi có rút tay chân ra, Kane có bắt mọi người kiểm tra lại lần nữa thì kết luận vẫn sẽ không có sức thuyết phục.

Cảnh sát trưởng Kane trung thực đầy vẻ bất ngờ, phát tay với cấp dưới, “Xem thế nào đi, sửa chữa gì đây hả, bảo bọn họ sửa lại, sửa xong thì nói sau.”

Càng bất ngờ chính là Joe, dấu sao người đưa cửa lên trên đảo là hấn, ban đầu không cẩn thận làm hỏng cũng là hấn.

Cố Yên về trên ghế sa lon, lúc đeo máy thông minh lên ngón tay thì trong lòng lại yên lặng ghi một khoản cho Joe đại thiếu gia, coi là mình thiếu bạn một khoản.

Sau lần ồn ào này, cảnh sát trưởng Kane tạm thời từ bỏ việc dùng cửa kiểm tra, đảng hoàng lấy quang não ra ghi danh cho mỗi người, sau đó là hỏi theo thường lệ.

Tra hỏi cần tiến hành riêng lẻ, để tránh tình huống có người thông đồng. Chuyện không được tính trước nên không thể kéo người vào phòng tối để hỏi, cho nên Kane dứt khoát phân chia cấp dưới tại chỗ, hai người một nhóm, địa điểm tra hỏi là phòng mỗi người trong biệt thự.

Nhóm Yên Tuy Chi tới trước nên gần như là hai người chiếm một biệt thự nhỏ. Sau đó đột nhiên có thêm mấy người đến thì không thừa biệt thự, cho nên đều sắp xếp trong biệt thự trung tâm của Joe.

Biệt thự trung tâm quá lớn, nhiều phòng, hơn nữa không có chỗ chủ và khách khác nhau, chọn phòng toàn theo sở thích.

Ví dụ như George · Manson ở tầng một.

Biệt thự trung tâm được thiết kế theo hình cầu, phòng khách tầng một thuộc vòng trong, trong đó có cả bếp và nhà vệ sinh, thậm chí còn có phòng gym và sàn nhảy. Bên ngoài phòng khách là một vòng hành lang, mấy phòng ngủ rộng lớn liên tiếp, George · Manson ở một phòng trong đó.

Cả buổi chiều, trừ lúc đi WC báo với Kane một tiếng thì gã không nói chuyện gì nữa. Trạng thái cả người đều rất kém.

Sau khi nghe nói muốn hỏi riêng, gã lại mang vẻ mặt uể oải đứng lên, đi về phòng ngủ của mình trước tất cả mọi người.

Hai nhân viên cảnh sát phụ trách gã trao đổi ánh mắt, vội vã đi theo.

“Hình như Manson có vẻ rất sợ hãi...” Người tên Glenn kia lầu bầu.

Bởi vì chuyện này có liên quan đến Kha Cẩn nên cả ngày Joe cũng lười phản ứng với đám con ông cháu cha này, hấn không lên tiếng đáp lại. Ngược lại Laura ngồi bên cạnh hấn trả lời một câu, “Tôi nhớ lúc lên bờ gã có nói một câu, hình như là con rắn kia chạy theo hấn đầu tiên, sau đó bị anh Triệu cản lại mới chuyển mục tiêu.”

Mấy người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Elena cảm khái nói: “Nếu là như vậy thì chắc chắn sẽ sợ rồi, hơn nữa cũng không chỉ là nghĩ mà sợ thôi đâu, dù sao anh Triệu vẫn còn ngủ mê man kia.”

Nhưng người chất vấn đầu tiên vẫn là đám con ông cháu cha kia.

“Không thể nào chứ...” Glenn nhíu mày, “Còn có chuyện này sao?”

Những người khác cũng phụ họa mấy câu.

Bởi vì ở trong mắt mấy vị thiếu gia này, ai nấy đều biết rõ sở dĩ quan hệ của họ không tệ, cũng không phải bởi vì tình cảm sâu sắc. Với điều kiện đầu tiên này, lại có một người mạo hiểm tính mạng đi cứu

người khác khỏi bị rấn cấn sao?”

Đây là điều mà bọn họ không thể hiểu được.

Mấy người kia chỉ cảm thấy khả năng này không lớn lắm, trong lời nói của Glenn đã mang theo vẻ giễu cợt nhỏ nhỏ.

Joe xoay đầu lại, quay gáy về phía đám Glenn, nháy mắt với Cố Yến, sau đó cho hấn một đôi mắt trợn trắng.

Cảnh sát trưởng Kane lại vỗ tay một cái, xụ mặt thúc giục: “Mọi người, các quý ông quý bà, làm ơn đừng tán gẫu nữa, hãy về phòng riêng của mình đi, nhân viên cảnh sát của tôi sẽ hỏi đơn giản về tình hình của mọi người trước sau khi xảy ra chuyện kia, mong mọi người phối hợp một chút, biết cái gì nói cái đó, nhưng không nên quá dài dòng, nói sự thật là được rồi.”

Mọi người trong phòng khách lần lượt đứng lên, có vài thiếu gia đã dẫn cảnh sát đi lên cầu thang xoắn ốc, Glenn thì dẫn hai người đi thang máy.

Cửa thang máy sẽ lượn quanh hành lang, đi qua phòng George · Manson.

Vì vậy lúc bọn Yên Tuy Chi đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy giọng nói của Glenn từ ngoài hành lang truyền tới, “Phòng của Manson vừa có động đất sao, lộn xộn thành như vậy?”

Joe lại cho một đôi mắt trợn trắng, làm bầm với lật Cố Yến và Yên Tuy Chi: “Ông giời của tôi ạ, tôi phải thật sự cân nhắc lần tới không gọi Manson nữa, mỗi lần Manson đi, gã đều phải dẫn theo cái tên ngu ngốc Glenn này theo, tên đàn này cả ngày đều cảm thấy ngay cả cọng tóc của mình cũng quý hơn người khác, những người khác đều không đáng tiền, cả người hấn ta thì đáng tiền thật, có bệnh! Trước kia Manson đi theo hấn ta cũng nhiễm đầy lời ngu đàn, chắc hai năm qua đầu óc được gột rửa rồi nên mới bình thường không ít, nhưng chỉ cần một ngày hai nhà đó không cắt đứt thì gã sẽ tiếp tục

dẫn theo tên ngu ngục kia mất. Cứ như vậy, kẻ hít thở khó khăn chính là tôi, tôi thật sự phải suy nghĩ lại một chút...”

Hắn oán trách một chuỗi dài như gãy đậu, sau đó lên tiếng chào hai người, dẫn Kha Cẩn về phòng.

“Tiên sinh, phải hỏi riêng.” Cảnh sát nhắc nhở hắn.

Joe nói: “Tôi và cậu ấy cùng một nhóm, lại thêm một bác sĩ nữa, yên tâm, không trao đổi được đâu. Nếu như cậu ấy có thể mở miệng trao đổi với tôi, tôi còn phải mua pháo hoa về đốt ấy chứ.”

Hai cảnh sát khó xử quay đầu nhìn về phía Kane.

Kane phát huy trọn vẹn vẻ đặc sắc của chày gỗ, không chút tình cảm nói: “Tách ra, có thể cho ngài Kha một bác sĩ.”

Joe: “...Tôi thi đậu giấy hành nghề bác sĩ khoa tâm thần đấy.”

Kane: “...Bác sĩ tại chức.”

Joe nghiêng đầu xoắn một câu tục, hắn lau mặt nói với Kane: “Có biết vì sao mãi mà mình không được lên chức không anh bạn?”

Kane gật đầu một cái: “Biết.”

Joe: “...”

Trên thực tế, quan hệ của Joe và Kane cũng không tệ lắm, nhưng đụng phải chuyện công thì không nhìn ra được tí gì.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ giằng co nửa ngày, rốt cuộc Joe khuất phục, “Vậy lúc mọi người hỏi thăm tôi có thể đứng ở cửa nhìn không, không nói lời nào chỉ nhìn thôi, tôi sợ cậu ấy vô tình bị kích thích lại bắt đầu khó chịu.”

Kane suy nghĩ một chút về những quy định pháp luật trên đảo Yaba,

không tìm được lời phản bác, cuối cùng đành nói: “Có thể.”

Yên Tuy Chi ở bên cạnh nhìn toàn bộ quá trình, cảm thấy vị thiếu gia này cũng thật thần kỳ, đều nói vật hợp theo loài. Từ nhỏ đã chơi chung một chỗ với đám Manson và Glenn, cuối cùng lại trưởng thành đáng vẻ bây giờ.

“Đi thôi.” Cố Yến thu hồi ánh mắt từ chỗ Joe, nói một câu.

Yên Tuy Chi và hắc dẫn hai cảnh sát đến biệt thự nhỏ của họ. Lúc đi ngang qua hành lang, Yên Tuy Chi liếc về phía phòng của George · Manson. Từ góc độ của anh thì chỉ có thể nhìn được một phần nhỏ, nhưng đủ để anh biết được tiếng kêu lúc trước của Glenn có ý gì.

Phòng của George · Manson rất bừa bộn, trên đất có đủ loại chai rượu ly rượu, quần áo tán loạn, còn có vài thứ đứng từ xa không thấy rõ, trong đó có không ít kim loại, lóe rất sáng ra ngoài cửa sổ.

Căn phòng này không có còi báo động cũng không cần lo lắng có kẻ gian, bởi vì kẻ gian cũng không có chỗ đặt chân nữa, sợ ý một chút sẽ còn dẫm phải đồ, vang lên leng ca leng keng, không chừng sẽ còn ngã một cái.

Bịch —

Vừa nghĩ xong, một nhân viên cảnh sát trong phòng Manson liền bị vướng chân ngã nhào, đụng vào mép giường.

Một cảnh sát khác nghiêm túc nhắc nhở: “Cậu nhìn dưới chân một chút.”

Nhưng mà George · Manson không hề có ý định thu dọn, gã chỉ cầm ly thủy tinh rơi bên cửa sổ, rót ít rượu vang uống.

Biểu hiện khác thường này tuyệt đối sẽ là đối tượng được cảnh sát quan tâm đặc biệt.

Yên Tuy Chi lắc đầu một cái, bước xuyên qua hành lang.

Biệt thự nhỏ của bọn họ hơi xa một chút, nhưng tầm nhìn rất rộng rãi. Yên Tuy Chi thích ở chỗ nào cao một chút, có thể thấy cảnh vật xa hơn, cho nên sau khi Cố Yến chiếm căn phòng thẳng với rừng thông đèn, anh liền chiếm lấy căn phòng đối diện Cố Yến.

Từ ban công của anh có thể nhìn thấy bờ biển rộng lớn và mặt biển mênh mông.

Cố Yến dẫn hai cảnh sát vào phòng, lúc đóng cửa còn liếc anh một cái, vẫn là loại ánh mắt lãnh đạm như chỉ nhìn lơ đãng, nhưng lại có như có chút ý tứ không rõ.

Yên Tuy Chi đóng cửa lại, suy nghĩ một chút.

Phản ứng đầu tiên là lúc đèn xanh sáng lên khi đi qua cửa kiểm tra khiến Cố Yến chú ý, dù sao luật sư ít nhiều đều có chút bệnh nghề nghiệp, khi chú ý tới một vài chuyện thì sẽ suy nghĩ tản ra quanh chuyện đó, rút củ cà rốt mang bòn(*).

() Ý là một tội phạm sa lưới sẽ kéo theo một tội phạm khác bị bại lộ.*

Để xem hẳn suy nghĩ tản ra theo logic nào.

Nhưng mà nói đến cái đèn xanh đó, Yên Tuy Chi hơi nhú mày một chút.

Rõ ràng anh đã quấy nhiễu, sự thật chứng minh quấy nhiễu cũng có hiệu quả, tại sao những người chưa từng giải phẫu gen kia đều đỏ, hết lần này tới lần khác người từng giải phẫu là anh lại sáng đèn xanh?

Cũng chỉ có hai khả năng...

Một là sự quấy nhiễu của anh đúng là đã khiến cửa kiểm tra rối loạn.

Hai là cửa kiểm tra còn bị bên khác quấy nhiễu...

Nói cách khác, trừ anh ra, còn có người khác động tay chân với cửa kiểm tra...

“Nguyễn Dã?” Cảnh sát đột nhiên lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của anh.

Ánh mắt Yên Tuy Chi động một cái, cười một chút, “Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi mất tập trung.”

“Không sao, có thể bắt đầu hỏi chưa?”

“Đương nhiên.”

-----oOo-----

Chương 46: Điều tra (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Ngài Manson, ngài Manson?”

Cảnh sát phụ trách tra hỏi gọi hai tiếng liên tiếp, người phụ trách ghi chép lại nghiêm chỉnh nói lần nữa: “Ngài Manson, xin phối hợp với chúng tôi, tạm thời đặt ly rượu xuống được không?”

Khí phách kia giống như đang nói “Nếu anh không đặt xuống, tôi sẽ úp cái chai lên đầu anh!” Đương nhiên, cũng chỉ là giống như mà thôi, không ai lại nói thế với một vị thiếu gia của tập đoàn tài chính vào lúc này cả.

Mặc dù vị thiếu gia này có thể sẽ không trở thành người thừa kế.

George · Manson chợt tỉnh hồn, quơ quơ ly rượu vang đã rỗng trong tay.

Cảnh sát nhìn chằm chằm ngón tay gã, hơi nhú mào, bởi vì không biết tại sao cái tay đang cầm ly rượu của vị thiếu gia này đang run.

George · Manson buông ly rượu xuống, chà xát ngón tay, rốt cuộc đã nói câu đầu tiên sau khi vào phòng, “Đừng nhìn, uống nhiều rượu khiến ngón tay tôi không nghe lời.”

Mặc dù trên đất toàn là chai rượu, nhưng nhìn gã vẫn không có say. Lúc nói chuyện cũng không uốn lượn, không suy luận hỗn loạn, càng không có hưng phấn hoặc choáng váng. Có thể thấy vị thiếu gia này là cua lớn trong hồ rượu, những thứ này không là gì với gã cả.

“Anh chắc chắn trạng thái bây giờ vẫn tốt chứ?” Cảnh sát nhìn ngón tay gã, nhú mào một cái, “Nếu như cần, có thể để cho bác sĩ...”

“Không cần.” George · Manson ngắt lời nói, “Có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh đi, xong tôi còn muốn ngủ.”

“Được rồi.” Cảnh sát gật đầu một cái, cũng không phải lần đầu họ thấy loại thái độ phối hợp chẳng ra gì này, nhưng có chức trách nên nếu nhìn được thì vẫn phải nhìn.

Hắn nhìn danh sách những vấn đề cần quan tâm mà cảnh sát trưởng Kane đưa cho, chọn trước mấy câu đơn giản để George · Manson thích ứng với tiết tấu hỏi đáp, sau đó mới chuyển tới chuyện sau khi lặn xuống nước.

“Đồ lặn của Jason · Charles đã được chứng minh là bị ngài Triệu Trạch Mộc mặc.” Cảnh sát nói, “Trước khi xuống nước các anh có để ý đến không?”

George · Manson: “Không. Không chỉ tôi, cá rằng bọn họ cũng không chú ý đến. Khi đó chỉ muốn mặc đồ lặn vào rồi nhanh chóng xuống biển thoải mái một chút, quần áo đều là cầm lên mặc luôn, ai mà nghĩ đến sẽ mặc nhầm chứ.”

“Jason · Charles và ngài Triệu Trạch Mộc từng có chuyện gì không vui không?”

George · Manson nói: “Không biết, nhưng Jason · Charles là một luật sư rất... không giống luật sư, rất ít có vẻ hùng hổ dọa người, lại có chút hiền lành, không dễ va chạm với người ta, huống chi hai người này cũng không hay xuất hiện cùng nhau.”

“Vậy giữa ngài Kha và ngài Jason · Charles?”

George · Manson dùng một loại ánh mắt một lời khó nói hết nhìn cảnh sát, “Các anh muốn dùng suy nghĩ của người bình thường để giải thích một hành động của... người bị bệnh?”

“Được rồi.”

Cảnh sát trầm ngâm chốc lát, rồi cuộc thử đi vào điểm chính, “Sau khi xảy ra chuyện, phản ứng của anh từ đầu đến cuối có chút khác thường, có cái gì rất không đúng.”

George · Manson rũ mí mắt, hoạt động mấy ngón tay, “Tôi rất khác thường?”

“Đúng, mặc dù anh vẫn đang phối hợp trả lời, nhưng tâm trạng từ đầu đến cuối có chút...” Cảnh sát cân nhắc một chút, “Hình như anh có chút quá tiêu cực, có thể giải thích một chút không?”

Lần này George · Manson trầm mặc một lúc lâu.

Ngay lúc cảnh sát cho rằng gã muốn chống đối, gã lại uể oải mở miệng, “Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua trước kia tôi đã từng bị tai nạn dưới nước, lần này khi lặn xuống, nhìn con rắn biển kia bơi về phía mình, tôi lại nghĩ đến lần đó.”

“Tai nạn gì?” Cảnh sát lại hỏi sâu vào.

George · Manson cắn chặt hàm răng vào lúc mọi người không chú ý, lại rất nhanh thả lỏng ra.

Tai nạn gì chứ? Đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước.

Gã cảm thấy trí nhớ của mình cũng không tính là kém, nhưng lại không thể nhớ rõ được đến cùng chuyện kia xảy vào khi nào.

Thậm chí, gã đã không thể nhớ được chi tiết vụ tai nạn đó, chỉ có thể nhớ một ít đoạn phim mơ hồ, giống như những trí nhớ kia có ý thức ẩn nấp, không để cho gã bắt được. Hay là trong tiềm thức của gã càng nghiêng về việc muốn quên mất chuyện kia.

Chắc là ở một vịnh nghỉ dưỡng nào đó của Decama, lúc đó chắc gã vẫn đang đi học, thậm chí có thể vẫn còn học trung học? Tóm lại tuổi không lớn lắm.

Mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng khi đó gã đã là một cao thủ lặn, vô cùng kiêu ngạo, rất ghét lặn xuống nước có người đi theo, gã cho rằng đó là điều cần thiết của nghề này. Vì vậy lúc gã xuống nước đã ra lệnh cho những người khác tránh xa một chút, thậm chí còn bảo người ta giúp hấn ngăn huấn luyện viên lại.

Sau đó những người bảo vệ kia thật sự không đi theo, để mặc gã lặn xuống nước một mình.

Lúc đó thậm chí gã còn rất đắc ý, cảm thấy lời mình rất có oai phong, gã nói thế nào thì những người khác nghe thế đó.

Bây giờ suy nghĩ lại, đúng là quá ngu đần.

George · Manson trầm mặc một lát, nói với cảnh sát: “Là tai nạn rất đơn giản, quên kiểm tra dụng cụ lặn xuống nước, ống khí hơi bị biến chất, hình vòng tròn bị biến dạng nên khiến tính chất dán kín xảy ra vấn đề.”

Gã không nhớ được chi tiết cụ thể nữa, chỉ nhớ khi mình lặn xuống sâu mới phát hiện ống khí cắm vào miệng bị thoát khí, có quá nhiều chất khí chui vào trong miệng và lỗ mũi gã.

Cảnh sát: “Tôi rất tiếc, sau đó anh được huấn luyện viên cứu?”

George · Manson lắc đầu một cái: “Không.”

Gã không có cách nào khống chế, không có cách nào tự cứu, lúc giãy giụa trong nước mới ý thức được gã không dẫn theo bạn lặn cũng không dẫn theo huấn luyện viên, mình lại đang ở độ sâu mà chỉ có người có kinh nghiệm mới lặn xuống được, người bình thường căn bản không thể xuống.

Nói cách khác, cho dù giãy giụa thế nào đi nữa cũng không làm được chuyện gì...

Bàn tay đang ghi chép của cảnh sát ngừng một lát, “Ừ. Sau đó...”

George · Manson vuốt ve ly rượu, chậm rãi nói: “Được một người xa lạ cứu.”

Người nọ tìm thấy gã dưới vực sâu, hình như đã chỉnh lại ống khí cho gã. Nhưng lúc đó gã rất kinh hoàng, kéo lấy người đó như cọng rơm cứu mạng, gần như muốn khiến người đó trải nghiệm cảm giác gần kề cái chết.

“Trong hỗn loạn tôi căn bản không thấy rõ khuôn mặt người đó, chỉ nhớ ngón tay hắn nắm tay tôi rất trắng...” George · Manson giống như đang vui lấp trong trí nhớ, “Rất trắng, chắc là một người trẻ tuổi, ngón tay vừa gầy vừa dài, nhưng lực lại rất lớn, hơn nữa vô cùng tỉnh táo.”

Gã dừng chốc lát, lại như thất thần lặp lại một lần, “Vô cùng vô cùng tỉnh táo.”

Bởi vì sau đó gã thử đã điều tra, dụng cụ lặn ở vịnh nghỉ dưỡng đó được chia theo khu vực, mỗi lần gã lặn đều lấy trang bị từ tủ vip6. Mà rất đúng dịp là, lúc ấy người cứu gã cũng lấy đồ từ tủ đó, ống khí cũng bị động tay chân, khiến vòng O biến dạng dẫn đến vấn đề về độ kín.

Nói cách khác, rất có thể đối phương cũng gặp phải chuyện như gã ở dưới nước, không khí vào miệng rất khó hô hấp bình thường. Nhưng hiển nhiên đối phương trầm ổn hơn gã nhiều lắm, không chỉ có thể đối phó được mà thậm chí còn cứu được một người lên bờ.

Cảnh sát nghe vậy thì tán thưởng một câu: “Gặp được người tốt.”

George · Manson không trả lời, qua một lúc lâu mới gật đầu nói: “Đúng vậy, người tốt.”

Chẳng qua là người tốt kia có chút đặc biệt.

Khi đó George · Manson chừng mười tuổi, năng lực có hạn, từ đầu

đến cuối không biết rõ người cứu mình là ai.

Đến rất nhiều năm sau, khi gã rút cuộc có thể dùng nhiều sức hơn để điều tra thì đã không tra được tin tức hữu dụng gì. Gã đã từng nghi ngờ rằng thật sự là đã quá lâu rồi, hay là có người cố ý không cho gã tra được.

Nhưng cuối cùng chuyện kia đã biến hóa theo thời gian và tâm trạng của gã, không giải quyết được gì.

“Cho nên lần tai nạn đó chỉ là một bất ngờ bình thường?” Cảnh sát hỏi.

Trên thực tế lại ngược lại, đó căn bản không phải là một sự trùng hợp. Nửa năm sau chuyện kia, trong lúc vô tình gã đã phát hiện, ban đầu rất có thể người động tay chân vào trong đám trang bị lặn đến từ gia tộc gã, là một trong mấy người anh của gã.

Toàn bộ trang bị tử số vip6 đều bị phá hỏng, cho nên tùy tiện lấy một bộ đều sẽ bị tai nạn.

Người cứu gã là bị gã liên lụy.

Sự thật này khiến George · Manson lại có tâm trạng cực đoan chán chường, nghi thần nghi quỷ, không dám tin ai cả. Gã bắt đầu lêu lổng theo Glenn, chuyện vô liêm sỉ gì cũng làm, lời ngu dốt gì cũng nói, rượu thịt triền miên, một năm có ba trăm ngày là say, thật giống như sinh mạng đã không phải là sinh mạng, mà đang cố gắng đi vào chỗ chết.

Có vài người trải qua chuyện như vậy, lúc này có thể sẽ không bao giờ lặn nữa, nhưng gã lại không, gã giống như bất chấp tất cả, càng mê luyến cảm giác lặn xuống chỗ sâu sắp chết kia.

Tất cả mọi người đều nói, mấy năm nay gã điên cực kì.

Trước đó, gã vẫn miễn cưỡng có mấy người bạn, ví dụ như Joe hay

Triệu Trạch Mộc, ví dụ như mấy người bạn học khác.

Sau đó, bạn thật cũng từ từ hơi hột thành bạn giả, chỉ còn lại lợi ích và giả tạo.

Bây giờ nói chuyện với những người khác, chỉ nhớ bọn họ là “bạn” trên danh nghĩa, chứ không nhớ đã từng có kích động muốn dùng cả mạng sống để giúp bạn như hồi còn bé nữa.

“Ngài Manson?” Cảnh sát hơi buồn bực, đối tượng tra hỏi thất thần còn không lấy hồn về nữa.

“Xin lỗi, tôi lại bắt đầu suy nghĩ người cứu tôi là ai theo thói quen.” George · Manson nói xong, trả lời câu hỏi vừa rồi của cảnh sát, “Anh nói thế nào là một bất ngờ bình thường? Đúng thế, đương nhiên là chỉ vì tôi không cẩn thận khinh thường mà thôi.”

Cảnh sát: “Vẫn không tìm được người cứu anh sao?”

George · Manson gật đầu một cái: “Đúng vậy, không biết tại sao, mặc dù tôi không có ấn tượng cụ thể với hắn, nhưng luôn là rất chắc chắn hắn rất trẻ tuổi. Có thể sử dụng tử trang bị số vip6, nói rõ cũng là một con em nhà giàu, hoặc là tuổi trẻ tài cao? Trừ những thứ này ra, tôi không biết gì cả.”

Cùng lúc đó, đến căn phòng tầng ba của biệt thự mini gần rừng thông đèn.

Cảnh sát cũng đang hỏi Yên Tuy Chi vấn đề liên quan: “Kỹ thuật lặn của cậu rất tốt, nhưng một buổi chiều cậu đều ngồi trên bờ, từ đầu đến cuối không xuống nước. Hơn nữa vừa cậu nói rất nhiều năm không lặn rồi, tại sao?”

“Không có tiền.” Yên Tuy Chi cực kì thản nhiên nói.

Cảnh sát: “...”

Yên Tuy Chi vì muốn chứng minh mà còn quơ quơ máy thông minh trên ngón tay. Nụ cười mang vẻ bất đắc dĩ nói: “Học sinh nghèo, trước đây còn có chút căn cơ, nhưng bây giờ đã không có.”

Cảnh sát nghĩ về tài sản cá nhân của mình, cực kì đồng tình.

Thực tập sinh này vốn cũng không ở trong danh sách hỏi thăm chính của bọn họ, dù sao cậu ta cũng được tạm thời dẫn đến, ít nhất là không quên những người ở đây. Cho dù đồ lặn của Jason · Charles bị đổi là có người cố ý làm, cũng sẽ không liên quan đến cậu ta.

Hoàn toàn không tìm được động cơ.

Lúc cảnh sát cúi đầu lật xem danh sách câu hỏi của cảnh sát trưởng Kane, ánh mắt Yên Tuy Chi rơi vào bờ biển bên ngoài ban công.

Từ bên ngoài cửa lớn biệt thự đến gần bãi biển cuối rừng thông đèn, có mấy nhân viên sửa chữa đang để tay trần, ngồi xổm, lặn qua lộn lại kiểm tra hai cánh cửa kia. Yên Tuy Chi hơi thất thần nhìn bọn họ.

Trên thực tế, cả quá trình tra hỏi, từ đầu đến cuối anh đều đang thất thần, chỉ là cảnh sát không nhận ra mà thôi.

Anh nghĩ lại cảnh tượng đi quan cửa kiểm tra lúc trước, lại rút ra củ cà rốt mang bùn tìm ra hết mấy chỗ khả nghi, một chuỗi người, những chi tiết đã từng bị anh không thèm để ý lướt qua cuối cùng đan thành mấy luồng suy luận...

Mỗi một cái đều có khả năng, cho nên anh cần loại bỏ một chút.

Cảnh sát lật xong danh sách, ngẩng đầu cười một tiếng với anh, nói: “Được rồi, cậu Nguyễn Dã, chúng tôi tạm thời không có vấn đề khác, cảm ơn đã phối hợp.”

Yên Tuy Chi đứng lên đưa bọn họ ra phòng.

Cảnh sát tiến hành tra hỏi tất cả mọi người ở đây đại khái kéo dài hai giờ, ngắn nhất là Yên Tuy Chi, dài nhất Kha Cần.

Cuối cùng, lúc cảnh sát trưởng Kane ôm một đồng quang não ghi chép chuẩn bị rời đi, sắc trời đã sớm đen sì, đã qua giờ cơm.

“Chúng tôi cần sửa lại tài liệu về tất cả mọi người, để xác định tính chất sự việc lần này.” Kane nói, “Trước khi có kết quả, tôi sẽ để một tiểu đội lại khu biệt thự trông nom, trong một hai ngày này việc đi lại có thể sẽ bị hạn chế. Nhưng tôi bảo đảm, chậm nhất là chiều mai, nhất định cho mọi người một câu trả lời.”

Nghe bảo ngày mai có thể giải quyết, mấy vị khách bị trì hoãn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tên Glenn luôn cảm thấy gen của mình rất đắt giá kia chân thành nói: “Theo kinh nghiệm của tôi, chuyện mà cảnh sát chỉ cần một hai ngày đã tra ra, sẽ không quá nghiêm trọng. Điều này nói rõ nội dung tra hỏi hôm nay cũng không có gì đáng để kích động. Tin tôi đi, chuyện lần này mười phần chỉ là một việc bất ngờ, chắc chắn cảnh sát cũng cho là như vậy.”

Vị công tử này phải nín nhịn hai ngày, lượn một vòng trong phòng khách, để cho người ta phải chú ý tới, lại bị đa số người dùng lời nói dụ dằng từ chối khéo, vì vậy liên lần bầu một câu “CMN chẳng thú vị gì, Manson cũng mắc bệnh ở đây, ngay cả một người kích thích cũng không có.”

“Đậu má, ở cùng một chỗ với hần ta, tôi chẳng cần uống rượu cũng say.” Joe trừng mắt nhìn sang chỗ Cố Yến và Yên Tuy Chi, sau đó bảo phòng bếp bê điểm tâm đã chuẩn bị trước lên bàn, vì phối hợp với công việc của cảnh sát nên hần đặc biệt không cho rượu mạnh, chỉ có mấy chai rượu ngọt, tránh có người uống đến mức đầu óc mê muội.

Mọi người thấy chuyện hôm nay hơi nhiều, có vẻ tinh thần ai nấy đều không tốt, lúc dùng cơm vô cùng an tĩnh. Thỉnh thoảng có người

nói chuyện, cũng rất thấp giọng.

Lúc Joe bỏ miếng thịt gà cuối cùng vào trong miệng, lấy cùi khuỷu tay đụng vào Cố Yến ngồi bên cạnh.

Cố Yến “hử” thật thấp, tỏ ý hẳn có rắm mau thả.

“Sao tôi cứ có cảm giác thực tập sinh của cậu đang nhìn cậu vậy?” Joe dùng chất giọng rất nhỏ hỏi, “Cậu đã làm cái gì? Hay là cậu ta muốn làm gì với cậu?”

Cố Yến sắc một miếng thịt bò bít tết, nhúu mày uống một chút rượu. “Cậu có biết tại sao cậu thi ba lần mà vẫn trượt tâm lí học ở đại học không?”

Joe xoa lồng ngực bị chọc dao, “Nhưng thật sự là cậu ta liếc cậu mấy lần mà, hơn nữa từ xưa đến giờ cậu không bao giờ nhúng tay vào chuyện của người khác, nhưng mấy ngày này lại muốn nhúng tay vào cậu ta bao nhiêu lần rồi, tôi thấy kì lắm đấy nhé.”

Cố Yến không trả lời, ngón tay thon dài nắm dọc theo ly thủy tinh, vẻ mặt lạnh nhạt, rũ mắt nhìn chất rượu màu hổ phách hơi nghiêng trong.

Lại qua một lúc lâu, hẳn mới uống xong một hớp cuối cùng, trầm giọng trả lời một câu, “Vậy sao?”

Hắn không lập tức đi chứng thực lời của Joe, mà không nhanh không chậm xong bữa tối, lại lau khóe miệng. Lúc này mới ngược mắt nhìn sang Yên Tuy Chi đang cách gần nửa cái bàn dưới ánh đèn nhạt trong phòng ăn, rồi nhàn nhạt thu hồi ánh mắt trước khi Yên Tuy Chi ngẩng đầu.

Joe cảm thấy bầu không khí hình như không đúng lắm.

Không nói được là không đúng chỗ nào, dù sao hẳn ngồi ở chính giữa, lại thấy có chút khẩn trương vô hình.

Bởi vì dùng cơm muộn, nên các vị khách trở về biệt thự mini của mình cũng trễ hơn, đến mức mà đom đóm đã bay đầy trong rừng thông đèn.

Yên Tuy Chi treo áo choàng dài trên kệ áo trong phòng, mặc áo sơ mi quần dài đơn giản, khoanh tay dựa cạnh cửa trên ban công. Trên bờ biển có một hai ngọn đèn trắng, đám nhân viên sửa chữa kia vẫn còn đang so tài với hai cánh cửa.

Hai ánh đèn xa xa chiếu vào trong đôi mắt đen của anh, hiện ra một màu sắc nhàn nhạt.

Anh nhìn một lát, sau đó thu mắt, đến gõ cửa phòng ngủ của Cố Yến phía đối diện.

Không lâu sau, cửa mở ra. Cố Yến vịn khung cửa, ánh mắt quan sát anh từ trên xuống dưới, cũng không hỏi có chuyện gì, liền gật đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Vào đi.”

Trở về đã được một lát, nhưng hắn không cởi một nút áo sơ mi nào cả, cũng không có vẻ như muốn nghỉ ngơi, hình như còn đang suy nghĩ cái gì.

Yên Tuy Chi nhìn thấy rừng thông đèn bên ngoài ban công, nhíu mày nói: “Quả nhiên vẫn là chỗ của anh có phong cảnh tốt.”

“Cậu tới mượn ban công ngắm phong cảnh à?” Cố Yến cầm một cốc nước lọc, nhắc mắt lên nhìn anh.

“Không khác lắm.” Yên Tuy Chi dừng một chút, lại nói: “Thuận tiện tới thảo luận một vấn đề với anh.”

Tiếng máy thông minh rung lên cùng với những chữ cuối, Cố Yến cầm hai cốc nước ra, không đeo tai nghe đã dứt khoát dùng tay gõ lên ngón áp út, trực tiếp bắt máy.

Cùng lúc đó, toàn bộ giao diện tin tức tự động nhảy ra ngoài, lúc số truyền tin của đối phương hiện ở trên màn hình, đồng thời giọng nói cũng vang trong phòng ——

“Cố? Có bận không? Tôi thấy cả ngày cậu không trả lời, tôi chỉ muốn hỏi là trước đó chương trình quá nhiều cửa kiểm tra mà tôi cho cậu có tác dụng không?”

Đối phương nói rất nhanh, không kịp giấu gì cả. Cảm xúc rất đầy đủ, câu chữ rất rõ ràng. Muốn không nghe rõ cũng không được.

Cố đại luật sư đang đưa cốc nước cho Yên Tuy Chi nghe vậy thì trượt tay một cái, bình tĩnh làm rơi cốc.

Lạch cạch một tiếng, nước lạnh tạt đầy đất.

-----oOo-----

Chương 47: Tróc da (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên đại giáo sư rũ mắt, trầm mặc nhìn thi thể cái cốc: “...”

Cố đại luật sư cũng rũ mí mắt, không nói một lời nhìn thi thể cái cốc: “...”

Hai người giống y như nhau, mặt không thay đổi lễ truy điệu cho cái cốc kia.

Bầu không khí làm người ta ngột thở, không nói được ai lúng túng hơn ai, ai cần cần một viên thuốc giả chết để yên tĩnh hơn một chút.

Nhưng ông trời luôn không chiều theo ý bạn, cứ phải sắp xếp một cái chày gỗ gọi hồn ở bên cạnh...

“Cố? Cậu có nghe rõ không vậy? Hey? Chẳng lẽ tín hiệu không tốt?” Đối phương lăm bắm một câu, lạch cà lạch cạch cũng không biết làm cái gì, qua hai giây lại bắt đầu tiếp tục kiên nhẫn, “Tín hiệu chỗ tôi không sao cả, Cố? Có nghe thấy tôi nói không?”

Cố Yên rút cuộc không truy điệu nổi nữa.

Hắn “chặc” một tiếng, liếc mắt nhìn khuôn mặt ngu si nào đó trên màn hình, yên lặng nhắm mắt một cái, nói: “Có nghe, chỗ tôi có chút chuyện, sẽ gọi lại cho cậu sau.”

“Hả?” Đối phương không phản ứng kịp, “Không phải, tôi cũng không có chuyện gì lớn, không cần gọi lại, cũng chỉ muốn hỏi cậu cái phần mềm kia thế nào rồi? Có quá nhiều thành công không?”

Cố Yên: “...”

Một gương mặt tuấn tú đông lại, hấn trầm mặc hai giây, chậm rãi trả lời: “Kết quả rất kích thích, cảm ơn.”

Đối phương: “???”

Nhưng mà Cố Yến không nói nhảm nhiều nữa, trực tiếp cắt đứt truyền tin.

Truyền tin vừa đứt, trong phòng bỗng yên tĩnh lại.

Bởi vậy, bầu không khí càng làm cho người ta thêm ngột thở.

Yên đại giáo sư giả chết nửa ngày rốt cuộc không giả bộ được nữa, anh khẽ thở ra một hơi, giống như là có chút bất chấp tất cả mà thở dài, sau đó nhấc mắt, chống với ánh mắt của Cố Yến.

Hai người đối mặt chốc lát, sau một lúc lâu, Cố Yến vẫn không mở lời, không biết là có chút ảo não, hay là đơn thuần biểu đạt ý nhắm mắt làm ngơ.

“Xem ra, vấn đề mà tôi muốn bàn bạc với cậu đã không cần thiết nữa.” Yên Tuy Chi chậm rãi nói xong, ngừng một chút, lại nói: “Nhưng tôi lại có thêm một vấn đề muốn hỏi cậu.”

Cố Yến vẫn không nhìn anh, chỉ giật giật miệng, phun ra một chữ: “Nói.”

“Bại lộ thân phận là tôi, sao nhìn cậu còn lúng túng hơn cả tôi vậy.”

“...”

Cố Yến thật là muốn giận cười.

“Cậu đoạt cả phần của tôi rồi, ngược lại khiến tôi xấu hổ.” Yên đại giáo sư nói xong thì khẽ mỉm cười một cái, tỏ ra như không có vấn đề gì.

Một ít người chắc là có dị bẩm thiên phú, tùy tiện nói một câu đều khiến người ta có giận thế nào cũng không biết phải làm gì với anh ta, lúc nào cũng không đề cập đến vấn đề nhân phẩm đạo nghĩa gì, tức thì tức, nhưng bạn cũng không có cách nào so đo với anh ta cả.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng tựa như tái hiện lại.

Trước mặt hai người như có một cái bàn làm việc của viện trưởng, sau lưng Yên Tuy Chi là một cái ghế làm việc, giống như đúc những cảnh tượng đã xuất hiện trong phòng làm việc của viện trưởng rất nhiều năm trước. Nếu như dựa theo vở kịch cũ, một giây kế tiếp, bạn học Cố giận nhưng không có chỗ phát tiết, mặt lạnh xoay người đập cửa rời đi.

Hắn vừa đi, Yên Tuy Chi càng không cần lúng túng nữa.

Tất cả đều vui mừng, vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng mà, Cố Yến chỉ nhéo sống mũi một cái, mặt lạnh chỉ ra cái ghế ngoài ban công, “Ra đó ngồi, tôi dọn mảnh thủy tinh dưới đất đã.”

“Làm sao không đập cửa nữa vậy?”

Người nào đó vẫn rất tiếc nuối.

Cố Yến: “...”

Hắn tê liệt nghiêm mặt nhìn Yên Tuy Chi chốc lát, lạnh nhạt nói: “Nếu như không làm, đây là phòng của tôi, tại sao tôi phải đập cửa rời đi?”

Bạn học Cố tốt nghiệp nhiều năm, tuổi trẻ tài cao, cánh đã cứng rắn, sớm đã không phải là học sinh mặt lạnh chọc tức một chút là bỏ chạy năm đó, còn có gan chỉ huy thầy mình.

Hắn lại hất cằm chỉ ra ban công, tỏ ý Yên Tuy Chi nhanh biết điều

mà đi ra, chớ ở chỗ này làm bực mình.

Đang lúc nói chuyện, cửa phòng ngủ bị người gõ ba cái, nhân viên phục vụ trong biệt thự rất lễ phép hỏi: “Anh Cố? Vừa rồi có tiếng đồ vỡ, có cần dọn dẹp không?”

Cố Yển nhìn Yên Tuy Chi một cái, xoay người mở cửa phòng ra, gạt đầu một cái với người phục vụ ở ngoài cửa, nhàn nhạt nói: “Vỡ một cái cốc, làm phiền.”

Những nhân viên phục vụ này đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, dẫu sao có thể ra vào trong khu biệt thự này đều là nhân vật có mặt mũi, cho dù xảy ra chuyện gì đều không thích có người nghị luận suy đoán. Người phục vụ dẫn hai người đi lên, mắt nhìn thẳng đi thẳng tới chỗ thủy tinh, rất nhanh dọn dẹp mảnh vụn và nước sạch sẽ. Vì đề phòng vẫn còn sót lại, còn cẩn thận trải thêm một tấm thảm.

Lúc những người này bận rộn, toàn bộ quá trình đều chặn cửa, Yên Tuy Chi cũng không có cách ra ngoài, huống chi anh còn có một chút chuyện muốn xác nhận với Cố Yển nữa, vì vậy thật sự đành hoàng ngồi ra cái ghế ngoài ban công.

Cuối cùng khi nhân viên phục vụ đã ra khỏi phòng hết, Cố Yển nói gì đó với hần ở ngoài cửa, người phục vụ kia gạt đầu một cái rồi vội vã xuống tầng, không đến chốc lát lại đi lên, cho Cố Yển một cái hộp nhỏ màu trắng.

“Cám ơn.”

“Vâng.”

Tất cả người phục vụ vừa rút lui, Cố Yển lại đóng chặt cửa lần nữa.

Hần không nhanh không chậm đi ra ban công, đặt cái hộp nhỏ trắng đó lên trên bàn tròn.

Yên Tuy Chi liếc nhìn, không phản ứng kịp đó là cái gì. Anh vốn định hỏi gì đó, nhưng Cố Yến đứng bên cạnh quá cao, nói chuyện còn phải ngược đầu lên nhìn. Vì vậy Yên đại giáo sư tức giận nói: “Cậu ngồi xuống trước.”

Cố Yến rũ mắt nhìn anh chốc lát, khom người mở hộp nhỏ ra, từ bên trong rút một cuộn bông gòn.

Hắn khom người xuống, cảm giác bị áp bách liên không mạnh như vậy nữa, vì vậy Yên Tuy Chi nhìn động tác trên tay hắn, thuận miệng hỏi một câu: “Cậu nhận ra từ khi nào?”

Ngón tay Cố Yến dừng một chút, không nhắc mắt. Hắn chọn một lọ thuốc sát trùng nhỏ trong hộp, khi mở nắp, một mùi bạc hà nhàn nhạt tản ra, “Muốn nghe nói dối hay nói thật?”

Hai người cách rất gần, giọng hắn lại rất thấp, bởi vì khom người nên đem lại cho người ta một cảm giác rất gần gũi.

Yên Tuy Chi đổi một tư thế buông lỏng, dựa vào lưng ghế, “Nghe nói dối làm gì?”

Cố Yến rũ mắt, nghiêm túc đổ thuốc sát trùng lên miếng bông, thuận miệng đáp: “Ai biết được, có lẽ thầy muốn nghe nói dối một chút, để tự an ủi kĩ thuật diễn của mình cũng không tệ lắm.”

“...Nói thật.”

“Lời thật?” Cố Yến rút cuộc nâng mí mắt lên nhìn anh một cái, “Nếu như nói nghi ngờ, thì chính là ngày đầu tiên đến luật sở. Sau mỗi một ngày, thầy đều có thể làm ra chuyện khiến tôi nghi ngờ, còn xác thật sự thì ở Tửu Thành.”

Yên Tuy Chi nghe xong, cũng không lộ ra vẻ mặt hoàn toàn bất ngờ, chỉ “chặc” một tiếng, hình như có chút không hài lòng, “Tôi còn cho rằng ít nhất có thể kiên trì được một tháng chứ.”

“...”

Lấy sức đâu ra?

Cổ Yến cũng không cho anh mặt mũi, lạnh lùng nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, tôi chẳng nhìn ra tí “kiên trì” nào trong hành động của thầy cả, chắc là giấu kĩ lắm.”

Phun độc quen thuộc, mùi vị quen thuộc.

Yên đại giáo sư bị châm chọc dính đầy mặt phải nhẫn nhịn, lại nói: “Nhưng bây giờ mới có bao lâu, có một tuần sao? Thời gian ở bên Tửu Thành nhanh hơn ở Decama, tính tới tính lui cũng chỉ có sáu bảy ngày thôi.”

Cổ đại luật sư nhàn nhạt nói: “Thế sao, tôi còn nghĩ là đã sáu bảy năm.”

Yên Tuy Chi: “...”

Vòng vo châm chọc một ngày bằng một năm, sao anh lại xúi quẩy đến mức nhận phải đũa học sinh thế này nhỉ.

“Mặc dù quả thật là tôi cũng không chăm diển lắm, nhưng cũng tạm được chứ?” Yên đại giáo sư bắt đầu lấy ví dụ, “Cậu nhìn đám Laura, Elena, Jason vẫn chưa nhận ra được kia đi. Thật ra thì người bình thường cũng không thể kịp phản ứng nhanh như vậy đâu, dẫu sao tôi đã chết. Sự nhận biết này một khi đã hình thành thì rất khó sửa được, chứ đừng nói đến chỉ nhìn một người hơi giống liền đoán đối phương sửa gen...”

Người này nói không kiêng kị chút nào, nói xong vừa nhấc mắt, mới phát hiện Cổ Yến hơi nhíu mày một cái.

Yên Tuy Chi bỗng dưng nhớ tới cái chăn màu đen lúc trước bị kéo đi, hoa tang màu trắng bị chối từ, còn có vài chi tiết nhỏ. Lúc ấy anh không để ý, đột nhiên nghĩ tới lại thấy có cảm giác khác.

Rất khó để hình dung, nhưng lại khiến cho trong lòng Yên đại giáo sư đột nhiên yếu dần đi.

Có lẽ là có quá trình muốn khen phải chê trước, điều này càng khiến người ta phải cảm động hơn việc anh bất thành linh gặp đám Laura cầm hoa tang đi tìm mộ anh.

Yên Tuy Chi dừng một chút, vô cùng tự giác sửa lại: “Tôi nói là, trong nhận thức của họ, tôi đã chết rồi.”

Cố Yến không nghĩ tới Yên Tuy Chi sao cũng được sẽ đổi lời nói, hơi sửng sốt một chút.

Ánh sáng của hàng ngàn con đom đóm từ bên ngoài rừng thông đèn chiếu lên đôi mắt của Yên Tuy Chi, giống như ánh trăng trên hồ nước ban đêm.

“Cậu bạn này, tôi cũng sửa lời rồi, đừng nhíu mày nữa chứ.” Trong mắt Yên Tuy Chi mang theo nụ cười.

Trong một chớp mắt như vậy, Cố Yến theo bản năng nhíu mày chặt hơn, nhưng hắn đã kịp phản ứng rất nhanh, phút chốc buông lỏng mi tâm. Hắn rũ mắt, không trả lời, mà hất cằm vào chân Yên Tuy Chi, “Nâng chân phải lên một chút.”

“Hử?”

“Chắc vừa rồi bị thủy tinh văng đến, chảy máu mà không nhìn thấy?”

Yên Tuy Chi nghe vậy thì cúi đầu nhìn, mới phát hiện chân phải mình bị mảnh thủy tinh văng đến làm bị thương, vết thương không lớn, nhưng rỉ ra một vết máu, da anh lại trắng, càng có vẻ gai mắt.

“Thật đúng là không chú ý đến, vết nhỏ mà thôi, tróc tí da nào thì kệ nó, không cần phải để ý.” Yên đại giáo sư vẫn đang vắt chéo hai chân, bị Cố Yến chỉ một cái như vậy, không những không nâng chân

phải cao lên mà thậm chí còn buông xuống theo bản năng.

Nhưng mà Cố Yến cũng cúi người xuống, không để ý nắm lấy mắt cá chân anh.

Yên Tuy Chi: "..."

"Để tôi." Anh kinh ngạc giật mình, gân cốt ở đầu gối cũng căng cả ra rồi.

Cố Yến không mẫn không nhạt nói: "Tôi làm rơi cốc, mảnh vụn thủy tinh làm thầy bị thương, đương nhiên tôi phải có trách nhiệm." Vừa nói hắn còn nhú mày một cái, nói: "Đừng động."

Yên Tuy Chi: "..."

Dùng bông gòn đã sớm chuẩn bị xong thấm lên vết thương một lần, hỗn hợp sát trùng vị bạc hà rơi vào trên chân có chút lạnh. Đây là loại nhẹ nhất trong số đám thuốc sát trùng rồi, thấm vào vết thương cũng không đau.

Cố Yến rũ mắt, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường, "Thật đúng là bị Fizz nói trúng, ra cửa một chuyến là bị thương chân một lần."

Hắn vừa nói, lúc quần bông vô tình làm nặng hơn một ít, một giọt thuốc sát trùng còn thừa chảy dọc theo bắp chân gầy nhỏ của Yên Tuy Chi, Cố Yến thuận tay dùng ngón cái lau đi.

...

Chân này mà không chăm tốt sẽ què mắt.

Lúc Cố Yến thu dọn cái hộp nhỏ rời khỏi ban công, Yên đại giáo sư nhìn lỗ nhỏ trên chân, nghĩ.

-----oOo-----

Chương 48: Tróc da (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong phòng truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Cố Yến lại cầm lấy hai cốc thủy tinh sạch sẽ khác, đang rót nước lọc.

Yên Tuy Chi nhìn bóng lưng hắn, hỏi một câu trong tiếng nước chảy, “Nếu đã sớm nhìn ra, tại sao không nói cho tôi?”

Tiếng nước chảy không hề ngừng, Cố Yến cũng không trả lời.

Không biết là không nghe thấy, hay là đang suy nghĩ làm sao để trả lời thích hợp hơn.

Ở góc tường mép giường có để tủ lạnh một người dùng. Cố Yến cầm hai cốc nước lọc đi ra, đỡ cửa tủ lạnh, khom người lục lọi bên trong. Một tiếng vang sột soạt rất nhỏ, hắn thả vào cốc nước một cái lá cây màu xanh, lại cho thêm hai viên đá.

Viên đá va lên thành cốc, phát ra “hai tiếng vang “leng keng”, nghe cũng có thể cảm giác được một sự thấm lạnh.

Cố Yến mở miệng trong bối cảnh lạnh nhạt này, vô cùng lơ đãng đáp một câu: “Xem trò vui, nhìn xem thầy có thể diễn tới trình độ nào.”

“...”

Nín hai phút liền phun ra câu trả lời như vậy, nhân tài đầu gối cõ nào mới có thể làm ra loại chuyện này?

Nếu như đặt cuộc đối thoại này trên người một số người khác, bảo đảm có thể bất tỉnh nhân sự luôn, nếu không bất tỉnh thì cũng chẳng hề thoải mái tí nào, nhưng Yên Tuy Chi là ngoại lệ.

“Nếu cậu để lộ cái bản mặt này sớm hơn thì đừng hi vọng sẽ tốt nghiệp được.” Anh nói ngoài miệng như vậy, nhưng trong mắt vẫn mang một nụ cười nhẹ.

Đối với phong cách nói chuyện của Cố Yến, nhất là phong cách nói chuyện với anh, anh vẫn hiểu một chút — lời nói ra không nhất định là thật, nhưng chắc chắn là không hề lợt tai tí nào.

Nói cách khác, lời thật sự nhất định sẽ dễ nghe hơn câu này không ít.

Thật ra thì, cũng may mà Cố Yến không nói mà cứ kéo dài tới hôm nay, nếu như lúc ấy đã lật bài ngửa thì có thể sẽ có một kết quả khác.

Dẫu sao Yên Tuy Chi là người không dễ thân cận như vẻ bề ngoài. Anh rất tùy tính, cái gì cũng không quá để ý, nhưng muốn lấy được sự tin tưởng hoàn toàn từ anh là điều quá khó khăn.

Anh luôn có thứ để giữ lại, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể nhìn rõ anh giữ mình với người ngoài đến mức độ nào, có đánh giá ra sao, thân cận hay là tin tưởng người khác.

Nếu như Cố Yến vừa phát hiện đã ngửa bài, như vậy trong một đoạn thời gian rất dài, có thể hẳn cũng không có cách nào nghe được một câu nói thật từ miệng Yên Tuy Chi nữa. Chính là bởi vì kéo dài thêm mấy ngày, mà trong mấy ngày này lại xảy ra rất nhiều chi tiết đủ để cho Yên Tuy Chi tin tưởng Cố Yến đang giúp anh, không có những lập trường khác, hoàn toàn đứng ở một chiến tuyến với anh.

Điều này thuyết phục hơn bất cứ sự giải thích nào, ít nhất càng có thể dùng được ở chỗ Yên Tuy Chi.

Cố Yến cầm hai cốc nước ngồi xuống cái ghế đối diện Yên Tuy Chi, đặt một cốc trước mặt anh, còn cốc có lá cây và cục đá để cho

mình.

Động tác của hắn mang theo làn gió nhẹ, mùi vị của cốc nước đã kia bay đến trước mũi Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi ngửi thấy một mùi bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái lại lãnh đạm.

“Lá bạc hà?” Anh hất cằm với cái cốc của Cố Yến.

“Ừ.”

“Cho bạc hà mà lại còn cho đá...” Yên Tuy Chi chặc một tiếng, “Quá lạnh, cậu bị nóng trong người à?”

Cố Yến nhàn nhạt nói: “Còn chưa, nhưng không bảo đảm chắc nữa sẽ không nóng trong người.”

Yên Tuy Chi: “???”

“Chuẩn bị trước khi nói chuyện với thầy vẫn an toàn hơn.” Cố Yến ngược mắt lên, “Thầy đã hỏi xong rồi, có phải đến tôi không?”

Trong lòng Yên đại giáo sư nói dĩ nhiên còn chưa hỏi xong, nhưng đặt câu hỏi cũng không phải là ra đề thi, hỏi liên tiếp sẽ rất cứng nhắc. Anh uống một hớp nước lọc, nước ấm vừa vặn, không lạnh không nóng, “Muốn biết cái gì? Nói một chút coi.”

Cố Yến trầm ngâm chốc lát, nói: “Trước khi nỗ thầy được người khác cứu ra ngoài?”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

Thật ra đây không phải là vấn đề quan trọng, dấu sao hai người đang ngồi đằng hoàng ở đây, hơi đưa đẩy chút là có thể tìm ra đáp án của vấn đề này, căn bản không cần lãng phí miệng lưỡi hỏi lại.

Bọn họ đã quen với công việc này, lúc nói chuyện chính sẽ rất ít khi nói nhảm, mà những vấn đề được đưa ra đều rất quan trọng, lấy được một đáp án, là có thể tự mình xâu chuỗi với những thứ khác, sẽ không hỏi dư thừa.

Câu này của Cố Yến chính là dư thừa.

Đây không giống như một vấn đề, càng giống như là... thông qua miệng của Yên Tuy Chi, nghiêm túc xác nhận lại lần nữa: Anh còn sống, anh đã thoát được vụ nổ kia.

Yên Tuy Chi nhìn hắn một lát, cũng không ngại cho vấn đề dư thừa này một đáp án: “Đúng, có người giúp tôi, tôi đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.”

Cố Yến gật đầu một cái.

Đến đây, vấn đề mới bắt đầu trở về khuôn khổ.

“Đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Yên Tuy Chi: “Không biết.”

Cố Yến nhíu mày.

“Đừng có nhíu, thật sự không biết.” Yên Tuy Chi tức giận nói, “Nội dung trên báo có vài phần là thật, tôi thật sự đau dạ dày, nên ngủ luôn ở khách sạn.”

Cố Yến lại hỏi: “Người cứu thầy đã nói gì?”

Yên Tuy Chi: “Không hề.”

Cố Yến: “...”

“Quả thật không có, chỉ nói cứu tôi ra trước lúc đó.” Trong lòng Yên đại giáo sư nghĩ, tôi phải là người giải thích cho người ta từ khi nào,

hơn nữa còn là cho một tên học sinh xui xẻo cả ngày chẳng có một câu dễ nghe nào nữa chứ.

Cố Yến hỏi lại: “Người cứu thầy là ai?”

Yên Tuy Chi: “Không biết.”

Cố Yến: “...”

Ba vấn đề đã hỏi xong, Cố đại luật sư yên lặng cầm cốc nước bạc hà lên uống một hớp.

Yên Tuy Chi: “...”

Anh thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay giao nhau đặt ở trước người, không nói tiếng nào giả bộ vô tội một lát, sau đó lúc Cố Yến đặt cốc thủy tinh xuống mới mở miệng nói: “Trên thực tế tôi ngủ thẳng cẳng từ đêm có vụ nổ đó đến hạ tuần tháng này, cũng chính là trước mấy ngày đi báo danh ở luật sở. Lúc tỉnh lại, bên người có cái này——”

Anh giơ ngón tay lên, quơ quơ chiếc nhẫn thông minh.

“—— cũng chỉ có cái này.”

Anh chọn những điểm chính nói lại cho Cố Yến một lần, sau đó cười một tiếng, nói: “Vừa rồi lúc cậu nhận truyền tin, tôi nghe người bạn của cậu nói vậy, trong nháy mắt lại nghi ngờ cậu là người cứu tôi.”

Dẫu sao để lại vé tàu bay và số tiền buồn đến chết người kia, thật là có chút phong cách của Cố Yến.

“Tôi?” Cố Yến lạnh lùng, “Nhưng tôi sẽ không để mặc cho thầy tự xử lí tờ vé kia đâu, mà trực tiếp xách thầy đến một hành tinh xa nhất, đảm bảo thầy sẽ không về được.”

Yên Tuy Chi: “...”

Lời này cũng vẫn không biết là thật hay giả, nhưng lại khiến người nghe muốn treo ngược hần lên đánh.

“Cậu chẳng có dáng vẻ của một người học sinh gì cả.” Yên Tuy Chi mỉm cười nói.

Cố Yến nhắc mí mắt nhìn anh chốc lát, không mảy may không nháy nói: “Như nhau cả thôi.”

“...”

“Thầy vào luật sở Nam Thập Tự là để xem hồ sơ?”

“Không thì sao?” Yên Tuy Chi nhướn mày, “Tôi thiếu việc đến mức phải đi làm thực tập sinh thế sao?”

Cố Yến không hề nề mặt vạch trần anh: “Vị trí của thầy có thể sẽ có dị nghị.”

Yên Tuy Chi: “...”

“Cậu còn có bạc hà không?” Yên đại giáo sư rất ôn hòa hỏi, “Chắc tôi cũng cần một lá quá.”

Cố Yến tạm thời làm như không nghe thấy, nghiêm mặt nói: “Tôi đã xem hồ sơ vụ nổ mấy lần, với điều kiện đầu tiên là không biết nội tình, quả thật không nhìn ra được sơ hở nào, chứng cứ vẫn còn nguyên vẹn, động cơ rõ ràng, lời khai cũng không có vấn đề, tòa án ghi chép vô cùng bình thường, kết thúc như điều mà mọi luật sư đều thích.”

Có thể kết án gió êm sóng lặng, ngay cả tranh cãi xã hội cũng không có.

Trên thực tế, vụ án này quả thật không đưa tới tranh cãi gì, tiêu điểm báo chí và nghị luận vĩnh viễn dừng lại ở việc viện trưởng trẻ tuổi bị

dính líu có bao nhiêu xui xẻo, còn có một bộ phận người thì oán hận với khối bài miễn tử của bệnh tâm thần này.

Đối với bản thân vụ án, tất cả mọi người đều tiếp nhận đến thuận lí thành chương, trừ Yên Tuy Chi và Cố Yến, không có một ai từng có nghi ngờ.

“Cậu cũng nói như vậy... Vậy há chẳng phải là tôi không cần lãng phí thời gian lật hồ sơ một lần nữa sao?” Yên Tuy Chi nâng khóe miệng.

“Tôi cũng đã cho thầy quyền hạn rồi, xem hay không xem là do thầy.” Cố Yến vừa nói, dừng lại chốc lát. Ngón tay hấn vòng quanh cốc thủy tinh trước mặt mình, rũ nhìn lá bạc hà nhẹ nhàng dập dềnh trong nước, sau đó đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, “Lúc ở Nam Thập Tự, đừng không kiêng dè gì như vậy.”

“Cậu cảm thấy luật sở Nam Thập Tự cũng có liên quan?” Yên Tuy Chi rất rõ hàm ý trong lời hấn, nói chính xác, anh cũng từng nghi ngờ như thế, vừa vặn không hẹn mà hợp với Cố Yến.

“Không cần phải để ý đến mấy luật sư kia, có tôi rồi.” Cố Yến nói xong, dừng một chút. Chắc hẳn cũng ý thức được cái vẻ đương nhiên này có chút không thích hợp, nhưng hấn cũng chỉ nhú mày một chút, rất nhanh liền tiếp tục nói, “Bớt tiếp xúc với nhân viên hành chính, không cần câu nệ ở trước mặt Fizz, làm sao cho tự nhiên là được.”

Tính cách của Fizz nói chậm hiểu cũng không chậm hiểu, nói nhạy cảm cũng không nhạy cảm. Đối với việc Yên Tuy Chi không chút kiêng dè gì như vậy, cô chỉ biết nghĩ linh tinh trong đầu mà không cảm thấy kỳ quái chút nào. Nếu như ngày nào đó mà Yên Tuy Chi trở nên quy củ cẩn thận, ngược lại cô sẽ cảm thấy có vấn đề.

Có lẽ lập trường của cô không liên quan đến Yên Tuy Chi và Cố Yến, rất có thể không biết tí gì về chuyện sau lưng, nhưng dù sao cô cũng là chỗ tin tức đầu mối then chốt của luật sở Nam Thập Tự, có

rất nhiều người đều phải tìm hiểu chuyện từ chỗ cô.

“Nhưng mà...” Cố Yến vừa nói, lại đổi đề tài, “Tôi vẫn đề nghị thầy sớm rời khỏi Nam Thập Tự thì hơn.”

Yên Tuy Chi cười, anh cầm cốc thủy tinh không nhanh không chậm uống một hớp, không gật đầu cũng không lắc đầu. Chỉ hơi cân nhắc một chút, nói: “Tại sao, ngược lại tôi cảm thấy như vậy cũng không tệ. Lúc đầu mới không đủ thì tự mình vạch trần, đến khi đối phương có nghi ngờ, nhất định sẽ chủ động tìm tới cửa, còn đỡ để tôi phải động tay chân.”

Cố Yến: “...”

Hắn cũng biết.

Người nào đó từ lúc bắt đầu chưa từng tự giác khoác lớp áo cừu bên ngoài.

Cố đại luật sư tê liệt nghiêm mặt, lại uống thêm hai hớp nước bạc hà, sau đó im lặng không nói nhìn chằm chằm Yên Tuy Chi thật lâu, không rõ là đang lờm hay là cặn lời luôn rồi.

“Ý này rất hay, không phải sao?” Yên đại giáo sư không hề có chút tự giác nào.

Cố Yến uống xong nửa cốc nước bạc hà, dùng ngón cái lau mép một cái, hất cầm ra hướng cửa phòng, giọng đặc biệt mặn: “Về phòng của thầy đi.”

Yên Tuy Chi: “Xì.”

Nhưng mà “xì” cũng không làm gì được, bạn học Cố đã quyết tâm không muốn nói nhảm với anh nữa, nhất định phải đuổi anh ra cửa.

Yên Tuy Chi cũng không giận, đứng dậy xỏ dép lê màu đen, ung dung đi tới cửa, trước khi ra cửa anh còn có một suy nghĩ: “Nếu như

đã ngã bài rồi, đổi phòng có được không?”

Cố Yến xuy một tiếng, nhìn thoáng qua rừng thông đèn bên ngoài ban công, lạnh lùng thốt: “Đừng nghĩ nhiều làm gì.”

“ ... ”

Cái đồ không biết tôn sư trọng đạo.

Yên Tuy Chi hừ một tiếng, cũng không chọc cười hắc nữa. Chỉ là trước khi anh đóng cửa, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, quay đầu cười một tiếng với Cố Yến: “Đúng rồi, hình như tôi quên chưa nói, mấy ngày qua cậu đã vất vả rồi.”

Nói xong, anh cũng không chờ Cố Yến có phản ứng gì, liền thay hắc khép cửa phòng lại.

Tiếng dép loẹt xoẹt lập tức bị ngăn cản bên ngoài, hành lang đột nhiên an tĩnh lại.

Cố Yến đứng ở bên hành lang, dựa vào nửa cánh cửa kính nhìn cảnh đêm một lát, rồi sau đó động ngón tay, mở giao diện máy thông minh gửi cho Joe một tin:

[Ngủ chưa? Giúp tôi một chuyện.]

—

-----oOo-----

Chương 49: Tróc da (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xế chiều ngày hôm sau, lúc đến gần chạng vạng tối, cảnh sát trưởng Kane đi tới khu biệt thự lần nữa, mang tới cho mọi người một tin tức tốt rười.

“Một tin tốt là —” Ánh mắt của Kane quét qua gương mặt của từng quý ông quý bà ở đây, “Luật sư Jason · Charles của chúng ta đã thành công thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, một giờ trước vừa mở mắt, duy trì tỉnh táo được hai mươi phút, hơn nữa cũng động đậy được ngón tay, giải đáp cho chúng ta một vấn đề. Bác sĩ nói may mà hấn hơi mập, cho lên áp lực trong quá trình nổi lên đã làm giảm xóc ở một mức độ nhất định...”

Cảnh sát trưởng Kane nói tới chỗ này, không nhịn được bĩu môi, “Dĩ nhiên, hấn xảy ra bất ngờ như vậy cũng có liên quan đến dáng người, cho nên hy vọng các vị đang ngồi ở đây chăm chỉ rèn luyện, giữ sức khỏe và vóc người, nếu quả thật vượt quá cân nặng, cũng đừng cố chấp với việc lặn xuống nước như vậy. Đồng ý với tôi là hãy để cho mình sống an toàn hơn chút, để cho chúng tôi bớt việc đi chút, được không?”

Mọi người trong phòng khách đều nở nụ cười, không khí âm trầm bao phủ trên hải đảo một ngày một đêm cuối cùng cũng hơi tiêu tán.

“Tôi đã nói người tốt như Jason sẽ sống lâu mà.” Bọn Laura thở phào nhẹ nhõm, cực kì vui vẻ.

Trong lòng Yên Tuy Chi cũng ung dung được mấy phần, nhưng không phải ai cũng như trút được gánh nặng.

Ánh mắt của anh tỉnh bơ quét qua tất cả mọi người, phát hiện ít nhất có hai người mang vẻ mặt không giống như những người khác, có

vẻ như đang khốn khổ vì chuyện gì đấy, hoặc chẳng qua chỉ đơn giản là không tập trung.

Một người là George · Manson tinh thần sa sút một ngày một đêm, hôm nay lúc gã mở cửa phòng đi ra, còn không cẩn thận làm vỡ một chai rượu, cho tới đến bây giờ trên ống quần gã còn tản ra mùi vị rượu mạnh.

Một người khác là huấn luyện viên lúc ấy phụ trách bọn họ – Trần Chương, vóc người hần thuộc trung đẳng, khuôn mặt phổ thông, luôn mặc đồ màu xám tro, không hề bắt mắt trong mọi người, trước kia vẫn luôn bị làm lơ. Nhưng vào lúc này, cảm giác tồn tại của hần lại cao hơn mấy phần. Bởi vì những người khác đang vui mừng, không biết tại sao, hần lại tỏ ra có chút không yên, chân trái vẫn luôn run rẩy theo một tần số nhất định, có lẽ rất nhiều người vào lúc thất thần hoặc là bất an sẽ có biểu hiện như vậy.

Động tác của hần rất nhỏ, hơn nữa đã nhanh chóng nhận ra mà thu lại. Có lẽ trừ Yên Tuy Chi, không có quá nhiều người chú ý tới.

Nhưng biểu hiện của mỗi người luôn phức tạp như vậy, có lẽ hôm nay nhìn anh vô tội, ngày mai lại cảm thấy anh rất khả nghi. Rất khó nói là trong lòng đối phương thay đổi, hay là lòng người quan sát thay đổi. Yên Tuy Chi làm luật sư nhiều năm như vậy, đã rất hiểu chuyện này.

So với việc suy đoán đối phương khả nghi từ biểu hiện rất nhỏ, anh nghiêng về việc không có chứng cứ thì không có vấn đề gì hơn.

Dẫu sao, đề cử vô tội đối với luật sư mà nói, là quy tắc dao động không nên nhất.

Cho nên anh chỉ nhìn chốc lát rồi bình tĩnh thu hồi ánh mắt, nghe nước miếng của cảnh sát trưởng Kane văng tung tóe nói về chuyện thứ hai: “Ngoài ra nửa tin tức tốt là căn cứ vào thông tin mà luật sư Jason · Charles cung cấp, kết hợp với cuộc trò chuyện của chúng tôi với mọi người, còn có kết quả khám nghiệm hiện trường... đa số

các quý ông quý bà ở đây đã được loại bỏ hiềm nghi.”

“Vậy tại sao lại nói là nửa tin tức tốt?”

“Bởi vì chúng tôi hy vọng kết luận cho ra là nghiêm ngặt, mà không có chỗ sơ hở, cho nên có vài người có liên quan khá sâu với sự việc lần này, phải cần kiên nhẫn chờ thêm một ngày nữa.” Cảnh sát trưởng Kane giải thích, “Chúng tôi cần kiểm tra hai lần, nếu như có thể xác nhận kết quả hôm nay không sai, như vậy chuyện lần này chỉ là bất ngờ, chẳng qua là cầm nhầm đồ lặt của nhau mà thôi.”

Thông thường mà nói, kết quả một lần kiểm tra căn bản là có thể xác định được rồi. Kiểm tra hai lần chỉ là vì Kane là một người ngay thẳng quá mức thôi, trong lòng đa số người ở đây đều biết rõ kết luận sẽ không có cái gì sai lệch. Nói cách khác... Chuyện lần này cơ bản là ngoài ý muốn.

Bởi vậy, sắc mặt của mọi người đã thật sự bình tĩnh lại.

...

Sắc trời dần tối, Yên Tuy Chi cùng Cố Yến lên tiếng chào hỏi với Joe, hai người bọn họ đã được giải trừ hiềm nghi, định đi trước một bước.

“Được rồi, biết trong tay cậu có nhiều chuyện phải làm hơn rồi.” Joe sớm đã sớm quen việc Cố Yến tới đi vội vàng, vô cùng hiểu, “Vốn muốn để cậu buông lỏng đầu óc một chút, không nghĩ tới lần này lại thành ra mất hứng như vậy.”

“Đây không phải là chuyện cậu có thể khống chế.” Cố Yến nói, “Lần tới cho cậu một buổi tụ họp sau.”

“Ai ui!” Joe vui vẻ, móc móc lỗ tai, “Cậu nhắc lại đi?”

“Tôi nói là lần tới cho cậu một buổi tụ họp sau.”

Joe đại thiếu gia quơ quơ máy thông minh, rung đùi đắc ý, “Ở chung với đám không có đạo đức như các cậu, tôi phải thu âm lại, ai không giữ lời là cháu trai!”

Cố Yến bình tĩnh nhìn hấn.

Joe: “Ngang vai vế ngang vai vế, đều là ông nội, đều là ông nội.”

Yên Tuy Chi: “...” Có vài người trẻ tuổi đúng là khiến người ta phải kinh hãi.

“Đúng rồi, tối hôm qua cậu bảo tôi giúp một tay...” Joe nói được một nửa, liền phát hiện vẻ mặt Cố Yến đột nhiên trở nên cổ quái, “Mặt cậu sao thế? Nói xanh liền xanh?”

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn sang.

Cố Yến đã day mi tâm một cái, khôi phục như thường, “Chuyện ngày hôm qua để nói sau đi.”

Bộ dáng kia của hấn có vẻ như cũng không định nói sau, nếu như có khả năng, hấn càng muốn quên mất chuyện hôm qua, thậm chí là ép mình quên luôn cả Joe đi.

Nhưng Joe đại thiếu gia là một cái chày gỗ, năng lực phân tích của hấn chắc chỉ có đầy đủ trên người Kha Cẩn, còn tất cả thời điểm khác đều là số không. Hấn khoát tay áo nói: “Không, tôi chỉ muốn nói tôi đã sắp xếp người đi làm hai chuyện kia rồi, hiệu suất không cao lắm?”

Cố Yến tê liệt nghiêm mặt, chỉ chốc lát sau mới gật đầu một cái, “Được, cảm ơn.”

“Cái này có gì mà phải cảm ơn, đều là chuyện nhỏ.” Joe cười ha ha một tiếng, “Những người khác còn phải ở đây thêm mấy ngày, tôi cũng không đặc biệt đưa tiễn hai người nữa, dù sao cũng không cần phải khách khí như vậy với cậu mà.”

Hai người rời đi biệt thự chính, lúc đi sang con đường mòn trong vườn hoa phía tây, sẽ phải đi qua cửa sổ tầng một của biệt thự chính.

Yên Tuy Chi đi sau lưng Cố Yến chưa được mấy bước, dư quang liếc thấy một bóng người. Quay đầu chỉ thấy đằng sau cửa kính một căn phòng ngủ, George · Manson đang ngồi bên bệ cửa sổ, gập một chân, trong tay cầm một ly thủy tinh, rượu màu hổ phách đang sáng ánh bên trong đó.

Có vẻ gã hơi say, ánh mắt nửa mở, mặt mũi mệt mỏi, giống như vẫn không được nghỉ ngơi cho khỏe. Gã cách vườn hoa khoảng năm sáu mét, nhìn sang phía Yên Tuy Chi.

Thấy Yên Tuy Chi quay đầu, gã lễ phép nâng ly lên, “Phải đi rồi sao?”

Đầu lưỡi hơi sưng, Yên Tuy Chi thầm nói vị thiếu gia này đừng có mà uống một ngày một đêm không nghỉ chứ?

Nhưng từ lễ phép, anh vẫn cười trừ trả lời: “Đúng vậy.”

Cố Yến đi ở phía trước nghe được cuộc đối thoại, dừng lại quay đầu nhìn sang, ánh mắt dừng trên người Yên Tuy Chi chốc lát, sau đó nhìn về phía George · Manson.

Theo lý thuyết, George · Manson còn phải quen thuộc với hắn hơn là một thực tập sinh như Yên Tuy Chi, nhưng bị khóm hoa cản trở, vị thiếu gia này hình như không nhìn thấy hắn, chỉ nhìn thấy Yên Tuy Chi.

“Lần tới uống rượu với nhau nhé.” George · Manson mời mọc Yên Tuy Chi.

Hiển nhiên là say thật, không thèm quan tâm có quen hay không mà cứ mời.

Yên Tuy Chi vẫn duy trì nụ cười nhạt, gật đầu một cái qua loa với tên quỷ say: “Được, nếu có cơ hội.”

Vừa mới dứt lời, anh phát hiện Cố Yến đi sang bên này hai bước.

“Say quá rồi.” Yên Tuy Chi nhún vai một cái với hắn, thấp giọng nói.

Mới vừa nói xong, liền nghe thấy tên thiếu gia ma men kia lại nói câu mê sảng, “Da cậu rất trắng.”

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yến: “...”

Đã nhiều năm rồi Yên đại giáo sư chưa được nghe câu đánh giá lỗ măng như vậy, anh nhìn George · Manson, lại thấy vị thiếu gia kia đang nhìn chăm chăm tay mình.

Yên Tuy Chi giật giật ngón tay, có chút dở khóc dở cười trả lời: “Cám ơn... Hử? Cậu quay lại làm gì?”

Lúc anh đang đối phó với tên ma men kia, không biết tại sao Cố Yến lại vòng về đường cũ.

Chắc muốn nhìn xem thiếu gia Manson còn có thể nói ra lời quỷ quái gì nữa.

Nhưng tiểu thiếu gia không thể tiếp tục biểu diễn nữa, bởi vì gã nhìn chăm chăm tay Yên Tuy Chi quá lâu, trọng tâm có chút mất thăng bằng, hơi lệch về phía trước một chút, suýt nữa lao ra khỏi bệ cửa sổ. Trong lúc tay chân luống cuống, rượu trong ly văng ra ngoài, không có thời gian hồ ngôn loạn ngữ nữa.

“Đi thôi, đừng đùa với kẻ say.” Yên Tuy Chi thúc giục một câu.

Lúc này hai người mới rời khỏi khu biệt thự.

Trên đường trở về, Joe lại nói cho Cố Yến biết thêm mấy tin, vẫn là về chuyện nhờ giúp đỡ, mà mặt Cố Yến từ đầu đến cuối vẫn rất tê liệt.

Yên đại giáo sư vốn không có hứng thú gì cũng bị hấn làm cho tò mò, cười híp mắt hỏi: “Cậu bảo cậu ta giúp cái gì mà dọc đường cứ như cha mẹ chết thế?”

Người này lúc nói bậy nói bạ luôn dùng từ rất khoa trương, Cố Yến lựa chọn xem nhẹ một nửa, “Không có gì.”

“Qua loa lấy lệ.” Yên Tuy Chi nhướn một bên lông mày, “Cậu cứ che che giấu giấu như vậy, rất dễ khiến cho người ta hoài nghi động cơ của cậu đấy.”

“Tôi trả lại thầy nguyên vẹn một câu ‘Thầy có thể có khứu giác bén nhạy, nhưng không thể xằng bậy ghim người ta vào vị trí hiềm nghi’ mà trước kia thầy nói.” Cố Yến nói.

Hy vọng vị viện trưởng này có thể tự giác làm gương

Đáng tiếc viện trưởng này lại không có: “Hử? Tôi từng nói như thế à?”

Cố Yến: “...”

Lúc hai người lên tàu con thoi trở về Decama, đảo Yaba đã là ban đêm.

Cảnh đêm đẹp nhất trên đảo chính là rừng thông đèn, cho nên để làm nổi bật ánh sáng của đom đóm, ánh đèn nổi ngoài phòng rất có hạn, cho dù là khu biệt thự cũng không có một ngọn đèn đường nào, chỉ có vài cái ở đường mòn vườn hoa.

Phạm vi ánh đèn chiếu rất có hạn, chắc có thể nhìn thấy mép đường mòn.

George · Manson say khướt ngồi một lát trong bóng đêm, lão đảo lắc ly xách chai rượu, ly rượu vào phòng, chỉ để lại gió đêm theo cửa sổ rộng mở lẳng lẳng chui vào.

Trong phòng khách biệt thự chính, để ăn mừng luật sư Jason · Charles bình yên tỉnh lại, cũng để ăn mừng mọi người được giải trừ hiểm nghi, một đám thiếu gia thích ăn chơi tổ chức một bữa tiệc rượu.

“Manson đâu rồi?” Có người hỏi một câu trong tiếng ly rượu va chạm.

Joe lắc đầu một cái, “Vừa nãy có đi gọi gã rồi, lời không rõ ràng, chỉ nói không tới mà muốn đi tắm, nói phải nghĩ cách ngủ một lát.”

Hắn vừa nói vừa thuận tay chỉ ra hướng hành lang, “Tôi bảo gã mở cửa phòng, nhờ may có ngã thì kêu một tiếng.”

Những người khác thò đầu nhìn một cái, chỉ thấy cửa phòng George · Manson nửa mở, nhưng bên trong rất đen, hiển nhiên căn bản không bật đèn, thiếu gia kia chắc đang ở trong phòng tắm. Nhân viên an ninh và người phục vụ đứng ở ngoài cửa, nếu thiếu gia ma men kia có động tĩnh gì, bọn họ cũng có thể kịp thời phối hợp.

Có Glenn ở đây, một đám người rất huyền não, càng về sau, ngay cả Triệu Trạch Mộc cùng huấn luyện viên Trần Chương chưa hoàn toàn bình phục cần nghỉ ngơi cũng đến phòng khách, tìm ghế sa lon một góc ngồi xuống. Joe cho người bưng đến cho họ mấy cốc nước hoa quả, không để cho bọn họ đụng vào rượu.

Laura thì tìm một cái giá để máy ảnh, nói phải chụp lại đám người điên này.

Lúc tàu con thoi rời khỏi hành tinh Thiên Cầm, Cố Yến nhận được một đoạn video ngắn do Laura gửi tới, là toàn cảnh quần ma loạn vũ, nhưng cuối cùng ống kính rơi lên trên người Kha Cẩn, chỉ thấy

hắn ngồi ở một góc trong đám bạn học cũ, đôi mắt đen nhánh an tĩnh nhìn bữa tiệc linh đình, uống hai cốc nước trái cây, có vẻ trạng thái cũng không tệ lắm.

Cùng là đùa cợt, không khí của bọn họ lại hơi khác với không khí của đám thiếu gia kia, bên này càng ôn hòa một chút, các thiếu gia càng điên một chút.

Mà Joe vốn nên lẫn lộn thành đồng cùng các thiếu gia lại gác chân ngồi bên cạnh Kha Cẩn, nói gì đó với đám Elena, tất cả mọi người đều cười ầm lên, chỉ có Kha Cẩn lặng yên ngồi, đôi mắt chậm rãi chuyển động rơi lên người Joe.

“Hình như trạng thái của Kha Cẩn đã tốt hơn một chút rồi.” Laura nói.

Cố Yến lười nhìn cảnh quần ma loạn vũ này thêm, rất nhanh đã kéo video đến đoạn kết, sau khi xem xong hắn dứt khoát tháo máy thông minh khỏi ngón tay, “Tay.”

“Cái gì?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, nhưng vẫn theo bản năng đưa tay ra cho hắn.

Chiếc nhẫn kia rơi vào trong lòng bàn tay hắn còn mang nhiệt độ ngón tay Cố Yến.

“Làm sao? Cống nạp máy thông minh cho tôi?” Yên Tuy Chi cười đùa nói.

“Video.” Cố Yến bồi thêm một câu, hắn đưa tay mở đoạn video kia ra lần nữa, nhàn nhạt nói, “Tôi cảm thấy có lẽ thầy sẽ muốn nhìn một chút.”

Nhưng mà Cố đại luật sư không có cân nhắc đến việc hắn nói quá mức đơn giản, cho nên Yên Tuy Chi không biết hắn đang nói đến phần nào của video.

Dù sao ở trên tàu bay cũng không có chuyện gì, Yên Tuy Chi dứt khoát xem xong đoạn video dài một giờ lẻ năm phút, còn xem rất cẩn thận. Cho đến lúc kết Kha Cẩn đi ra, anh mới mơ hồ biết ý của Cố Yến, bỗng nhiên bật cười.

“Xem xong rồi, cậu....” Anh nói được một nửa, quay đầu mới phát hiện Cố Yến đã ngủ.

Mà trên màn hình máy thông minh vừa vắn nhảy ra tin mà Fizz gửi tới:

[Anh đã xem tài liệu vụ án tối qua tôi gửi chưa? Bên tòa án đã liên lạc với anh rồi, nhưng trễ nhất chỉ được tới trưa mai thôi, nói cách khác anh phải bay về nhanh một chút, mai tôi sẽ đón hai người ở bến tàu.]

Đây là kế hoạch ra tòa của Cố Yến trước đó, bởi vì chuyện ở đảo Yaba làm trì hoãn phải rời lại hai ngày, hẳn phải giải quyết xong vụ án.

Nhìn nội dung tin nhắn này, cũng biết tối hôm qua Cố Yến lại chôn đầu trong vụ án không thêm ngủ. Vất vả lắm mới được nghỉ ngơi trên tàu bay, tất nhiên ở Yên Tuy Chi sẽ không đánh thức hắn.

Anh nghịch nhấn thông minh trên tay, định nhẹ nhàng đeo lên ngón út của Cố Yến với điều kiện là không đánh thức hắn.

Thử ba lần đều thất bại, Yên Tuy Chi dứt khoát từ bỏ, tạm thời cầm trong tay mình.

Trong cả chuyến đi, máy thông minh của Cố Yến lại rung mấy lần, nhưng đều để ở trạng thái chờ, không hiện nội dung ra nữa, Yên Tuy Chi cũng không có khả năng tùy tiện tra cứu tin nhắn của người khác, cũng chỉ đành mặc kệ bọn họ.

Thật ra hơn mười giờ bay vô cùng chán, lúc hạ cánh cả người rất uể oải, còn không muốn mở miệng nói chuyện.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi cửa kiểm tra, đã nhìn thấy cô Fizz đứng ở chỗ dễ thấy nhất vẫy tay với bọn họ.

“Cố, Nguyễn.” Fizz nói: “Trong sở muốn họp thực tập sinh, chốc lát nữa Nguyễn sẽ về với tôi. Còn Cố, tôi đã gọi xe cho anh rồi, trợ lí đã chuẩn bị những thứ cần thiết trong xe cho anh, cứ đến thẳng tòa án là được.”

“Được.” Cố Yến gật đầu một cái.

Trước giờ cô Fizz rất năng nổ, gật đầu với Cố Yến xong thì muốn kéo Yên Tuy Chi ra bãi đậu xe, nhưng mà vừa quay người, cô đã nhìn thấy Cố Yến bắt lấy cổ tay Yên Tuy Chi, “Chờ một chút.”

Cô Fizz chỉ thấy Cố đại luật sư lãnh đạm bảo người ta đợi một lát, chứ chưa từng thấy trực tiếp động tay chân như vậy.

“Sao thế?” Fizz hỏi một câu.

Chỉ thấy Cố Yến chìa tay với Yên Tuy Chi, “Máy thông minh của tôi.”

Trong nháy mắt đó, cơn buồn ngủ lúc Fizz rời giường vào sáng sớm đã tan thành mây khói, lập tức vực dậy tinh thần.

Ngay sau đó, cô đã nhìn thấy thực tập sinh trẻ tuổi hời hợt cười nói: “Tí nữa thì quên.” Vừa nói, anh vừa tháo máy thông minh từ ngón út của mình xuống, đặt trong tay Cố Yến.

Fizz: “Hừm...”

Cô cảm thấy có thể là cách cô rời giường sáng nay không đúng, nếu không tại sao máy thông minh của Cố Yến lại ở trên ngón tay của thực tập sinh này?

Hơn nữa còn là thứ riêng tư như máy thông minh chứ??

“Đúng rồi, có mấy tin nhắn mới, anh nhớ xem đấy.” Yên Tuy Chi nhắc nhở.

Cố Yến “ừ” một tiếng, lần nữa đeo nhẫn lên.

“Có thể là trước đó tôi gửi cho anh, chỉ để nói với anh một tiếng là tôi sẽ chờ ở bến tàu.” Fizz nhắc một câu.

“Được, tôi đi trước.” Cố Yến phát tay, xoay người đi đến chỗ cái xe mà Fizz đã chuẩn bị, rất nhanh đã biến mất ở cửa trạm.

Yên Tuy Chi nhìn hắt đi xa, vừa quay người liền phát hiện cô Fizz đang nháy mắt nhìn mình, trên mặt đầy vẻ hóng hớt.

Nhưng mà Yên đại giáo sư cũng không phải là người biết điều phúc hậu gì, anh khẽ mỉm cười một cái, tao nhã lịch sự nói với Fizz: “Sao vậy? Nhìn cô không thoải mái thì phải, có muốn đi WC không? Tôi ở đây đợi cô.”

“...”

Fizz yên lặng hộc máu.

Phiên tòa của Cố Yến có hơi lâu, vượt qua một bữa cơm trưa, sau khi ăn xong lại tiếp tục kéo dài thêm hơn ba giờ.

Mấy tin nhắn kia nằm trong máy thông minh của Cố Yến mấy giờ liền, cho đến buổi tối trở lại luật sở, Cố Yến mới nhận được thông tin từ một nguồn khác, vào đêm sau khi bọn họ rời đi, đảo Yaba đã xảy ra chuyện.

-----oOo-----

Chương 50: Thư ủy thác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người xảy ra chuyện là George · Manson.

Vị công tử trẻ tuổi này được phát hiện nằm trong bồn tắm sang trọng, bên cạnh có rất nhiều chai rượu ngon ngang, trong bồn tắm tràn đầy chất lỏng tỏa ra mùi rượu mạnh nồng đậm, hai cánh tay gã gác ở hai bên bồn tắm, trong đó trên một cổ tay có năm sáu lỗ kim, trên đất có một ống tiêm và ba bình chất lỏng đã bể nửa.

Chất thuốc trong bình tỏa ra mùi thơm đặc biệt đã chứng minh đó là một loại thuốc ngủ hiệu quả mãnh liệt.

Nhìn trạng thái khi bị phát hiện, George · Manson hình như đang khốn khổ, nóng nảy vì mất ngủ, sau khi uống rượu mạnh một ngày một đêm vẫn không thấy hiệu quả, cậu ầm uồng đến say khướt này dứt khoát đổ hết rượu vào trong nước tắm, có lẽ muốn khiến mình càng say hơn?

Tóm lại tâm tư của ma men đều rất khó dùng lẽ thường để cân nhắc, gã phát hiện mình không thể ngủ trong lúc tắm được thì lại ở dứt khoát tiêm cho mình mấy mũi thuốc ngủ. Lúc mới tiêm còn lóng ngóng, tí nữa thì châm cổ tay mình thành tổ ong bò vẽ.

Nhưng cuối cùng gã vẫn thành công truyền những thứ thuốc ngủ kia vào thân thể mình, nhưng mà một tên ma men không có chút tính nhẫn nại nào, còn bị mất ngủ hành hạ, làm sao có thể chú ý đến liều lượng, dưới sự xung động đã cho mình dùng liều lượng gấp ba lần...

Mấy tin nhắn trong máy thông minh của Cố Yến đều nhận được trong quá trình trên tàu bay.

Tin thứ nhất đến từ Laura:

[Trời ạ, cậu biết không, lại xảy ra chuyện rồi.]

Tin thứ hai theo sát phía sau, chênh lệch chỉ đến mấy giây, đến từ Joe:

[ĐM! Manson xảy ra chuyện rồi!]

Tin thứ ba cách hai tin trước khoảng hai giờ, vẫn là đến từ Joe:

[Đang ở phòng cấp cứu, tôi gọi hết những bác sĩ có thể gọi đến rồi, có vẻ tình hình không tốt lắm. ĐM chứ, một buổi tụ họp thôi mà ba lần bốn lượt suýt chút nữa xảy ra án mạng, Kha Cẩn vừa rồi lại phát tác một lần.]

Joe còn chả thèm dùng dấu chấm than, rõ ràng tình huống lúc đó khiến hấn mệt mỏi quá độ, trạng thái của Manson cũng rất nguy hiểm.

Sau ba tin nhắn này thì không còn tin nào nữa.

Cho dù là Laura hay là Joe, hoặc là những người khác, cũng không hề gửi tới bất kì tin nhắn nào nữa.

Cố Yên gọi cho Joe, nhưng lại nhận được thông báo không có tín hiệu, gọi cho Laura cũng giống như vậy.

Lúc hấn định liên lạc với đám người ở đảo Yaba, Yên Tuy Chi mở cửa phòng làm việc ra.

Cố Yên lại gọi cho Elena, nhìn thấy Yên Tuy Chi thì hơi sửng sốt một chút, “Sao trễ vậy rồi mà thầy vẫn còn ở phòng làm việc? Cầm cái gì trong tay thế kia?”

Yên Tuy Chi giờ túi giấy cho hấn nhìn, chỉ thấy phía trên in một cái logo lớn của một nhà hàng. Nhà hàng kia cách luật sở Nam Thập

Tự rất xa, nhưng bởi vì bánh ngọt ở đó rất nổi tiếng, cô Fizz cũng tán thưởng rất nhiều, cho nên Cố Yến có chút quen tai.

Hắn không có hứng thú với đồ ngọt, cũng chưa từng ăn. Nhưng nghe Fizz nói hình dáng đồ ngọt ở nhà hàng kia rất đẹp, giá cả còn đẹp hơn.

Cố đại luật sư dựng đứng lông mày lên, “Phòng làm việc không cho phép ăn uống.”

Huống chi còn chọn đồ đắt tiền, một vài người xài tiền đến nỗi không hề nhớ bây giờ mình đang nghèo rớt mùng tơi.

Trên thực tế Yên Tuy Chi cũng không muốn ăn trong phòng làm việc của Cố Yến, nếu không cẩn thận làm rơi đồ ngọt trên thảm lông, sợ rằng lại chọc giận Cố Yến, vị bạn học này không nói đến cái khác, nhưng việc dạy dỗ ngược lại thầy thì đặc biệt thuận tay, có phải gan quá lớn không.

“Vậy cậu phải hỏi nhân viên hành chính ở luật sở cao cấp của các cậu.” Mặt Yên Tuy Chi rất vô tội, “Một buổi giáo dục thực tập sinh không có chút ý nghĩa nào lại kéo dài từ 10h sáng đến 7h tối, chỉ để dành bốn mươi phút cho thời gian cơm trưa.”

Từ lúc anh tỉnh lại đến bây giờ mới được hơn một tuần, chỉ tiêu cơ thể không đạt tiêu chuẩn, thể chất cũng vẫn yếu ớt. Từ 4h buổi chiều đã bắt đầu đói, đến lúc tan họp đã có cảm giác choáng váng.

Dưới tình huống đó mà Yên Tuy Chi đi ra ngoài kiếm ăn, sợ rằng ngày hôm sau sẽ phải gặp Cố Yến trên báo – thực tập sinh ở luật sở nổi tiếng chết ngất ở đầu đường bởi vì đói, đại luật sư cực kì vô nhân đạo. Cho nên cứ gọi ship đến, vừa mới xuống tầng để lấy.

Anh đi vào trong phòng, ánh đèn chiếu một cái, Cố Yến mới phát hiện sắc mặt anh rất trắng, là màu trắng không có chút huyết sắc nào.

Vì vậy Cố Yến yên lặng xoay người, đưa lưng về phía bàn của thực tập sinh, tạm thời người vừa nói “không cho phép ăn gì đó” không phải mình, hoặc là dứt khoát mắt không thấy thì yên.

Rất nhanh số máy của Elena truyền đến nhắc nhở: Tạm thời không thể liên lạc được.

Hắn nhíu mày lại, đang muốn gọi một lần nữa, cảm thấy bả vai mình bị người vỗ một cái.

“Hử?” Hắn hỏi một tiếng, kết quả vừa mới quay đầu liền bị người nhét một thứ gì đấy lạnh lạnh ở mép.

Cố Yến hơi ngửa ra sau, mới nhìn rõ đó là một quả anh đào, phía trên còn dính một chút kem tươi, hiển nhiên là vừa lấy từ trên bánh ngọt xuống.

“Làm gì thế? Còn sợ tôi hạ độc à?” Yên Tuy Chi tức giận nói.

Cố Yến rũ mắt không lạnh không nóng nhìn chằm chằm quả anh đào kia trong chốc lát, “Tôi không cần.”

“Cậu đã chạm vào rồi, lại trả cho tôi thì không ổn lắm nhỉ?”

Cố Yến lại yên lặng chốc lát, cuối cùng như nhận mệnh ăn quả anh đào đó. Lúc ăn vẫn nhíu chặt mày, giống như trên anh đào bị bôi thạch tín vậy.

Yên Tuy Chi ném cái cuống trong tay vào thùng rác, sau đó nói với Cố Yến: “Nếu đã ăn thì coi như là đồng lõa, sau này nếu trong sở có người báo cáo, nhớ là cũng có cả phần của cậu đấy.”

Cố Yến nhắc mắt, mặt đầy chết lặng nhìn anh.

Yên Tuy Chi thản nhiên cười một tiếng, quay đầu trở về chỗ của mình, mút một ít kem dính trên đầu ngón tay, sau đó xịt một ít dung dịch làm sạch trên bàn lên tay, vô cùng cẩn thận nhẹ xoa một lần,

lúc này mới rút một cái khăn giấy lau sạch.

Lúc anh ngẩng đầu lên lần nữa, Cố Yến đột nhiên thu hồi ánh mắt, vẫn cau mày nhìn máy truyền tin.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi hỏi, “Không gọi được?”

“Ừ.” Cố Yến đáp một tiếng trầm trầm, “Manson xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Hờ?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới thiếu gia say khướt trước khi đi còn nhìn chằm chằm tay mình, “Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Joe nói cho cậu?”

Cố Yến quơ quơ máy thông minh, “Là mấy tin nhắn nhận trên tàu bay đó, có Joe, cũng có Laura. Tin nhắn cuối cùng đã cách bây giờ gần hai mươi giờ rồi, không có một người nào liên lạc được.”

Hắn nói đơn giản lại chuyện của George · Manson cho Yên Tuy Chi một lần, lại nói: “Vừa rồi còn có hai tin mới đưa ra, bây giờ đã xóa rồi.”

Yên Tuy Chi nghe vậy, cũng kiểm tra mấy lần trên quang não, lật hơn mười trang, rốt cuộc tìm được một bài báo trên một trang mạng nào đó, há mồm ngậm miệng đều là “Người sắp thừa kế tập đoàn Manson tự sát”, nội dung thực tế lại viết rõ nói là chưa được xác định.

Nhưng cũng như vậy, load lại một lần đã bị xóa mất.

Loại giao diện ít người để ý này, nếu không phải đặc biệt tìm kiếm thì tỉ lệ nhìn thấy tin sẽ rất nhỏ.

Sau đó, cho dù đổi từ khóa gì đi nữa thì cũng không tìm được tin tức liên quan.

Loại chuyện này nhìn qua không phải tự sát thì chính là chuyện bất

ngờ, chắc chắn bên cảnh sát không cần phải xóa đi, nếu nói về bên chịu ảnh hưởng thì cũng phải là tập đoàn Manson. Cho nên ai chủ trương xóa đi, liếc qua là thấy ngay.

Nhưng những thứ này cũng không phải là điểm chính, điểm chính là...

“Nếu như thông tin trên báo là thật, chuyện này là bất ngờ hoặc là tự sát, sẽ không liên quan đến bọn Joe và Laura.” Yên Tuy Chi nói, “Nếu không gọi được cho cả đám thì chỉ có một khả năng.”

Tất cả đều ở đồn cảnh sát, tạm thời cắt đứt liên lạc với bên ngoài.

“Đúng rồi.” Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, đi tới trước bàn làm việc của Cố Yến, “Hỏi Kane một chút đi.”

“Cảnh sát trưởng Kane?” Cố Yến nói, “Tôi không có số truyền tin của hắn.”

“Cậu chờ một chút.” Yên Tuy Chi theo bản năng gõ hai cái lên máy thông minh của mình, mở danh bạ ngay trước mặt Cố Yến, đang muốn tìm số của cảnh sát trưởng Kane thì đột nhiên dừng lại.

Bởi vì trong danh bạ của anh còn chưa dài đến một trang, chỉ có ba người – Cố Yến, Fizz, còn có Locke cùng là thực tập sinh.

Hai người sau đều là tên vốn có, duy chỉ có một người đặc biệt khác, tên được lưu là: Học sinh xấu tính.

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yến: “...”

Tình cảnh lại trở nên tương đối lúng túng lần nữa.

Cố đại luật sư không sợ khiến nó trở nên lúng túng hơn, chỉ thấy hắn nhắc mí mắt liếc Yên Tuy Chi một cái, sau đó ngồi dậy, bấm

mấy cái trên máy thông minh của mình, mặt rất bình tĩnh gọi một số.

Một giây sau, trên màn hình máy thông minh của Yên Tuy Chi hiện ra cuộc gọi của “Học sinh xấu tính”.

Người và tang vật đều lấy được, chứng cứ xác thật.

Cố Yến gật đầu một cái, không biết gửi tin nhắn cho ai.

Yên Tuy Chi cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Mười phút sau, Cố Yến vẫn tìm được cách liên lạc với cảnh sát trưởng Kane, hỏi thăm chuyện từ đầu đến đuôi mới biết được. Một giờ trước, chuyện của George · Manson còn được tính là một chuyện bất ngờ, nhưng sau đó kết quả khám nghiệm lại chứng minh tình hình hơi khác.

“Bây giờ, chúng tôi đang nghiêng về cố ý mưu sát.” Cảnh sát trưởng Kane nói, “Cụ thể còn cần điều tra, hơn nữa theo quy định, tôi không thể nói tỉ mỉ cho cậu được. Hai ngày này đảo Yaba sẽ bị phong tỏa tạm thời, các cậu cũng không đến được, kiên nhẫn chờ tin tức đi.”

Hắn ở đây nói chuyện điện thoại với Kane, Yên Tuy Chi cũng đột nhiên nhận được một tin nhắn riêng tư.

“Cô Fizz?” Anh có chút kinh ngạc, “Cô chưa tan làm à?”

“Vừa ghi chép xong cái cuối cùng, đang chuẩn bị đi đây.” Fizz nói, “Đúng rồi, tôi muốn nói là trợ cấp công tác hai ngày trước đã được gửi đến thẻ rồi đấy, cậu xác nhận lại xem.”

Yên Tuy Chi sợ mình nói chuyện điện thoại ảnh hưởng đến Cố Yến, dứt khoát đi ra khỏi phòng làm việc, liếc nhìn thẻ tài sản của mình.

Quả nhiên nhận được một khoản vào sổ, chỉ là thêm một thông tin: Đã khấu trừ 2000 xi.

“Khẩu trừ?” Yên Tuy Chi không phản ứng kịp.

Fizz nói: “À đúng vậy, bởi vì Cố nói biểu hiện lúc công tác của cậu khiến người ta không hài lòng.”

“...” Yên Tuy Chi, “Ví dụ như?”

Fizz: “Ặc... Hay cãi.”

Yên Tuy Chi: “...” Ai cãi ai cơ?

Fizz: “Không tuân theo quy củ.”

Yên Tuy Chi: “...” ĐM.

Đời này Yên đại giáo sư chưa từng bị phạt vì vấn đề này bao giờ, nhất thời không thể tiêu hóa nổi. Qua một lúc lâu, anh mới khẽ cười một cái, “Đều là Cố đại luật sư cáo trạng? Nói bao giờ?”

Fizz suy nghĩ một chút, “Hơn mười phút trước.”

Yên Tuy Chi: “...Được.”

Cúp điện thoại, Yên Tuy Chi liền đổi “Học sinh xấu tính” lại thành “Bạc hà tinh nhỏ mọn”.

-----oOo-----

Chương 51: Thư ủy thác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiếc xe in hai chữ “cấp cứu” dừng lại trước cửa bệnh viện trung ương hành tinh Thiên Cầm, khoang chữa bệnh được đưa vào phòng cấp cứu, mấy chục thanh huyết dịch như mạng nhện được truyền vào trong cơ thể tái nhợt, nó giống như dòng xe bận rộn chạy suốt đêm, vội vã tới lui trong ống truyền trong suốt.

Thải chất bẩn ra, cho chất sạch vào.

Số liệu lên xuống trên các thiết bị theo dõi, không thể yên ổn vượt qua mấy giây ở đường an toàn, tiếng nhắc nhở “tích tắc” cùng với đèn đỏ không ngừng hiện lên trên màn hình, nguy hiểm nội tạng suy kiệt vẫn luôn bao phủ trong phòng cấp cứu.

Người nhà Manson đều ngồi trong một phòng nghỉ ngơi bên ngoài phòng cấp cứu, ai nấy đều trầm mặt, mang tới một sự áp lực vô hình.

So với bác sĩ y tá cau mày mặt đầy khẩn trương, mặt mũi người im hơi lặng tiếng nằm ở bên trong khoang lại coi như an tĩnh, thật giống như không biết gì về tình cảnh nguy hiểm của mình cả.

George · Manson quả thật không biết gì về tình cảnh mình sắp chết cả, gã đang đi trong một cái đường hầm thật dài, trong đường hầm đen sì, phía trước rất xa lại có ánh sáng không lóa mắt, hấp dẫn gã không ngừng hướng phía trước.

Nhưng cạm bẫy trong đường hầm quả thực quá nhiều.

Có lúc đang đi, gã liền lại đột nhiên ngã vào một đoạn trong giấc mơ, giống như muốn hỏi tường lại từng chuyện từ bé đến lớn của gã một lần.

Lần này, gã nằm mơ thấy mình khi còn bé.

Có thể là 5 tuổi? Hay là 7 tuổi? Tóm lại không tính là quá lớn.

Đó hẳn là một buổi liên hoan, khi đó mỗi năm đều sẽ có mấy ngày như vậy, nhà Manson sẽ mời tất cả bạn bè có quan hệ buôn bán cùng nhau liên hoan nghỉ phép. Trong đó có vài người cố định, còn có một vài người năm nay tới, sang năm sẽ không còn ở đây.

Thời tiết tốt, bọn họ sẽ có đủ trò giải trí. Nhưng George · Manson lại mơ thấy một lần thời tiết hẳn không tốt lắm, cho nên bọn họ chỉ ở trong phòng thưởng thức trà chiều.

Trà chiều của người lớn, một tên tiểu quỷ như gã không có tư cách tham dự, nhưng các anh gã lại có tư cách.

Dẫu sao anh cả gã lớn đã 30 tuổi, đã sớm bắt đầu tham gia vào chuyện của tập đoàn. Nhưng có lẽ là bởi vì gã nhỏ tuổi nhất, cho nên vợ chồng Manson càng có khuynh hướng thích gã hơn một chút.

Khi đó gã vẫn có một lòng muốn biểu hiện tốt, cho nên ban đầu định ở trong thư phòng làm bộ làm tịch, nhưng vẫn không thể ngăn được lời dụ dỗ của mấy tên tiểu quỷ khác trong vườn hoa, vì vậy không được mấy phút đã xuống tầng, chạy thẳng tới hoa viên.

Trong vườn hoa có Joe, Glenn, Triệu Trạch Mộc vân vân, mấy nhà này đều là khách quen của nhà Manson, gần như hàng năm đều ở đây. Nhà Joe có sản nghiệp lớn, căn cơ sâu, nhà Glenn đang nổi, mặc dù nhà họ Triệu mới nổi lên, nhưng ôm chặt chân nhà Manson, coi như là một đàn em không tệ...

Dĩ nhiên, đây không phải là điều mà mấy tiểu quỷ như George · Manson cần phải suy nghĩ, bọn họ chơi vui vẻ, chỉ quan tâm là có quen hay không. Đối với gã mà nói, Joe và Triệu Trạch Mộc đều là bạn, Glenn hay đánh nhau với gã, nhưng đánh xong liền quên, đầu

óc không tốt.

Hôm đó ở trong vườn hoa, kẻ đầu tiên vẫn là tên gốc Glenn kia. George · Manson bị giật dây leo lên một thân cây, đi lấy những quả trứng chim xinh đẹp trên ngọn. Kết quả không biết Glenn lôi đầu ra một con rắn, dùng móc câu để nó bò lên trên thân cây.

George · Manson vừa với được quả trứng liền bị tiếng kêu sợ hãi dưới tán cây làm cho sợ hết hồn, cơ thể lệch một cái liền ngã lộn xuống.

Cũng may cái cây kia không hề cao, xung quanh đều là bùn mềm. Gã rơi xuống đất được Joe đỡ một cái, hai tên tiểu quỷ ngã lăn ra đất. Joe là một đứa hay kích động, liền bò dậy tấn cho Glenn một trận. Mà Triệu Trạch Mộc lớn hơn bọn họ hai tuổi, trầm ổn hơn một ít. Hắn nắm lấy tắc thứ bảy của con rắn kia, đi đến bên chân tường của vườn hoa, dùng đá đập hai nhát rồi chôn xuống đất.

Hắn vẩy một chút máu trên tay, quay đầu nhìn về phía George · Manson, nói: “Được rồi, không còn rắn nữa.”

Mặc dù con rắn kia rất nhỏ, cũng không có độc, nhưng lúc đó George · Manson vẫn bị Triệu Trạch Mộc làm chấn động một cái. Sau đó vừa quay người, lại bị Joe thay gã đánh nhau đánh mà máu mũi chảy làm cảm động một cái, thuận tiện cho Glenn cũng đang chảy máu mũi một đấm.

Cuối cùng, đám tiểu quỷ mặt đầy máu bọn họ vẫn bị hai người lớn đi ngang qua dẫn đi rửa sạch, còn nhân tiện nghiêm túc dạy dỗ.

Đó là một đôi vợ chồng trung niên với đôi mắt rất sáng, trai tài gái sắc, có một vẻ rất phong độ trí thức, không giống thương nhân lắm.

Nhưng bọn họ đúng là khách mới mấy năm nay của nhà Manson, nghe nói vô cùng giàu có, còn vượt qua cả nhà Glenn, nhưng hai vợ chồng lại có tính cách ôn hòa, không có cảm giác tồn tại mãnh liệt bằng nhà Glenn.

Là một tiểu quý, George · Manson biết rất ít về bọn họ, so với gia tài sự nghiệp, gã vẫn ấn tượng về nụ cười của đôi vợ chồng nhiều hơn.

Dù đã qua nhiều năm, vẻ mặt của đôi vợ chồng trong mơ đã không còn rõ nữa, nhưng từ đầu đến cuối gã vẫn nhớ đến đôi mắt cong cong khi cười của người phụ nữ kia, khóe mắt có một nốt ruồi rất nhỏ, vừa đẹp vừa dịu dàng, không hề nhìn ra tuổi tác chút nào.

Chỉ đáng tiếc là sau đó gã không còn gặp hai người đó trong những buổi gặp mặt nữa. lại

Có lẽ là không thích tụ họp, có lẽ là đã sụp đổ như phù dung sớm nở tối tàn sau.

...

Gã không biết tại sao phải mơ thấy những đoạn phim đã lâu này, nhưng nghĩ lại, cuộc đời của gã đúng là có rất nhiều tiếc nuối nhỏ bé.

Ví dụ như người có bàn tay rất trắng, kéo gã lên từ trong biển...

Ví dụ như vợ chồng có cặp mắt rất đẹp, nụ cười ôn hòa...

Đến nay gã vẫn chưa biết được họ tên là gì.

“Tích —— “

“Thận suy kiệt —— “

Giọng nói điện tử trong thiết bị theo dõi dồn dập nhắc nhở lần nữa.

Các y tá có chút nóng nảy, sắc mặt mấy bác sĩ cũng rất khó nhìn.

“Thử thêm lần nữa.”

“Đến!”

...

Không khí mấy ngày này ở luật sở Nam Thập Tự có chút quỷ dị, Yên Tuy Chi và Cố Yến đều phải gánh vác một phần trách nhiệm, nguyên do là “kì kiểm tra đầu tiên của thực tập sinh”.

Lúc Yên Tuy Chi bị Cố Yến kéo đi đảo Yaba, bọn Fizz đã nhắc nhở về kì kiểm tra đầu tiên đã chuẩn bị xong xuôi rồi, nếu như lúc này mà Yên Tuy Chi đi công tác theo, nhất định sẽ bị lỡ. Dù sao loại kiểm tra này trừ việc kiểm tra tư cách của thực tập sinh, phần lớn là để kiểm tra thời gian của luật sư.

Nói tóm lại, Yên Tuy Chi đã bỏ lỡ.

Chỗ để tranh cãi là có cần phải sắp xếp một bài kiểm tra nữa khi anh về hay không.

Chủ yếu phụ trách lần kiểm tra này là thầy Hobbs của Locke, có lẽ là vì việc tranh đua vinh dự “luật sư hạng nhất”, lão già này có ý muốn nhằm vào Cố Yến. Nếu người khác dẫn thực tập sinh đi, có thể liếc mắt cho qua, nhưng bởi vì là Cố Yến, cho nên lão cực kì tích cực.

“Chúng tôi có thể phí công sức lần nữa, tìm mấy người bạn giúp đỡ, thiết kế một vụ án nhỏ mà hoàn mỹ để cho cậu có một cơ hội thể hiện năng lực.” Lúc lão Hobbs có vẻ mặt nghiêm túc, tỏ ra cực kì không hợp tình hợp lý, không giống vẻ lạnh lùng của Cố Yến, mà có một loại cảm giác khôn khéo đối phó hơn.

Lúc này còn có mấy thực tập sinh khác như Locke, Feilida, Anna, mặc dù Hobbs đang nói với Yên Tuy Chi, ánh mắt cũng chỉ nhìn anh chằm chằm, nhưng mấy người còn lại, nhất là Locke, lại bị dọa sợ đến không dám ho he gì.

Ngược lại Yên Tuy Chi có vẻ rất thả lỏng. Trong lòng anh nói: “Còn phải dùng cái từ nhỏ mà hoàn mỹ, chỉ sợ suy nghĩ này của ông rất có

vấn đề,” nhưng ngoài miệng lại nói: “Vì một mình em mà lãng phí cả nhân lực vật lực, quá phiền toái, em hồ thẹn không dám nhận.”

“Có gì đây, nếu không rất không công bằng với cậu.” Hobbs nói, “Mặc dù là kiểm tra, nhưng về bản chất vẫn là để rèn luyện các cậu thôi, các cậu đã đến thực tập ở Nam Thập Tự, chính là vì có cơ hội như vậy.”

Trên thực tế, lúc trước khi thảo luận về vấn đề Yên Tuy Chi vắng mặt trong bài kiểm tra, Fizz đã đưa video lần nộp tiền bảo lãnh để chờ phán xét ở Tù Thành cho các luật sư chấm điểm xem, ngoài ra còn có các thực tập sinh khác.

Video chiếu xong rồi, bọn Locke vẫn còn há miệng.

Mấy luật sư vốn không đồng ý cho vắng mặt yên lặng cho mình một cái tát, chấm điểm kiểm tra cho Yên Tuy Chi ngay tại chỗ.

Dĩ nhiên, trong sở có quy định, nếu kì kiểm tra đầu tiên mà có chuyện ngoài ý muốn, điểm cao nhất cũng chỉ được 60, cùng lắm là ho đến mức đạt tiêu chuẩn thôi. Những luật sư trừ vài người đều không trừ điểm nào cả, ai nấy đều cho 60 điểm.

Trừ Hobbs.

Lão luật sư rất tích cực nổi tiếng này cứ như bị mù, xem xong video thì quay đầu không nhận.

“Bảo lãnh chỉ là một khâu cực nhỏ, cứ biết bảo lãnh thì sẽ là luật sư à? Ngay cả hỏi chéo nhau còn không có, thế mà gọi là một phiên tòa sao?” Hobbs phản bác như vậy.

Tóm lại, lão vẫn tuyên bố Yên Tuy Chi thiếu cơ hội rèn luyện.

“Nếu như cậu vẫn nhất quyết không muốn kiểm tra lại...” Hobbs chuyển lời.

Giống như trước đó ông ta làm màu nhiều như vậy, cũng không phải thật sự muốn tốn công tốn sức cho Yên Tuy Chi thêm một cơ hội, mà chỉ vì chuyển biến lúc này.

“Như vậy thì thật đáng tiếc, tôi không có cách nào thuyết phục bản thân tôi cho cậu thành tích cao được.” Hobbs vừa nói, vừa cau mày lắc đầu một cái, đánh một số 0 lên cột chấm điểm kiểm tra của tổ trưởng tổ giám khảo.

Tất cả thực tập sinh: “...”

Bọn Locke rồi rít quay đầu nhìn về phía Yên Tuy Chi, bầu không khí trong phòng thảo luận bỗng chốc nặng nề, giống như đang viếng ma cho anh vậy.

Feilida phát hiện Yên Tuy Chi vẫn là bộ dạng không hề nhúc nhích, còn tưởng rằng anh không biết về điều nguy hiểm này, dùng giọng nói cực nhỏ để nhắc nhở: “Tổ trưởng chiếm tỷ lệ cao hơn so với những luật sư khác, người duy nhất có thể chống lại lão chỉ có thầy của mình, nhưng thầy của cậu lại là luật sư Cố, theo tôi biết, đến bây giờ luật sư Cố chưa từng cho ai thành tích quá 70 cả, nhất là đối với người của mình. Tình hình bây giờ của cậu, trừ khi luật sư Cố lần đầu phá lệ, cho cậu 90, nếu không thì không thể cứu vớt đâu.”

Bọn Locke thừa dịp Hobbs không nhìn thấy, mặt đầy đau thương, điên cuồng gật đầu, nhấn mạnh tính nghiêm trọng cho Yên Tuy Chi.

“Tôi phân tích cho cậu một chút nhé,” Feilida nói, “Hoặc là cậu đi xin lỗi lão ta, để lão cho cậu thêm một cơ hội, hoặc là cậu phải đi lôi kéo luật sư Cố. Mà theo tôi thấy... hình như độ khó của việc trước thấp hơn một chút, người sau có thể là cấp độ địa ngục đấy, có cho 2kg thuốc mê cũng không được gì đâu

Locke suy nghĩ một chút nói, “Hình như thầy của tôi... chắc cũng phải rớt 1kg ấy chứ.”

Mọi người: “...”

Hobbs đến bàn thủy tinh bên cạnh lấy một cốc cà phê, quay lại chống lên mặt bàn, chậm rãi uống một hớp, nói với Yên Tuy Chi: “Cậu có ý kiến gì về thành tích kiểm tra tôi cho cậu không? Tôi cảm thấy hết sức hợp lý.”

“...”

Chẳng lẽ cái huy chương luật sư hạng nhất kia của tôi lại không đề chết được lão già này.

Yên Tuy Chi lễ phép cười một tiếng, đang muốn há mồm, Hobbs lại chưa thỏa mãn mà cho một câu, “Hiện tại cậu đang từ bỏ cơ hội kiểm tra để rèn luyện, sau này ai đảm bảo cậu lên tòa mà không làm mất thể diện được chứ?”

“Tôi.”

Một giọng nói trầm thấp thanh âm dễ nghe vang lên cạnh cửa phòng thảo luận, vừa vặn trả lời câu của Hobbs.

Đám thực tập sinh ngây ngốc quay đầu nhìn sang, chỉ thấy “cấp độ địa ngục” trong miệng bọn họ – luật sư Cố đang đứng ở cửa, lãnh đạm nói với Hobbs: “Tôi vừa gửi thành tích kiểm tra của cậu ta lên, tất cả các luật sư, bao gồm cả ông và tôi, thành tích cuối cùng là 68, có thể coi là đạt tiêu chuẩn.”

Bọn Feilida kêu lên một tiếng nho nhỏ, “Má nó, 68? Vậy phải cho bao nhiêu điểm mới kéo lên được kết quả thế này?”

Locke lau mặt, “Đừng tính nữa, 100.”

Mọi người: “...”

Yên Tuy Chi: “???”

Vị bạn học này hôm nay uống lộn thuốc à, tinh chất bạc hà đổi thành kẹo bạc hà hả?

Sắc mặt Hobbs có chút không nén giận được. Lão cho rằng mình biết tính cách của Cố Yến rất rõ, hẳn sẽ không nhúng tay vào những chuyện thế này. Theo như lão nghĩ, giết chết nhuệ khí của một thực tập sinh, sau đó sắp xếp một bài kiểm tra cá nhân, vụ án không phức tạp như trước, không có nhiều đường sống để phát huy, lão lại động viên một lần nữa, chỉ sợ kết quả sẽ không tốt mấy. Hơn nữa là nói có sách mách có chứng, như vậy còn có thể ảnh hưởng đến Cố Yến một chút.

Nhưng ngàn lần lão lại không nghĩ tới sẽ có kết quả này.

“Thực tập sinh của còn có việc, tôi dẫn cậu ta đi trước.” Cố Yến vừa nói, vừa hát đầu với Yên Tuy Chi, tỏ ý anh có thể ra khỏi phòng thảo luận rồi.

Vừa rồi còn bao che, lúc này lại vẫn lạnh lùng với thực tập sinh như thế, cứ như người cho 100 điểm đó không phải là hẳn vậy.

Mọi người đều ngơ ngác, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Yên Tuy Chi mỉm cười gật đầu với Hobbs, ra cửa đi theo Cố Yến trở lại phòng làm việc.

Anh vốn tưởng rằng cái gọi là có chuyện chỉ là Cố Yến thuận miệng mượn cớ, không nghĩ tới vừa vào cửa, Cố Yến thật sự ném cho anh một chuyện quan trọng.

“Gì đây?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

“Thư ủy thác.” Cố Yến nói.

Câu trả lời này càng khiến cho Yên Tuy Chi nghi ngờ hơn, thư ủy thác có tìm thì cũng phải tìm luật sư như cậu, đưa tôi làm gì? Anh không nhin được cúi đầu lật xem một chút.

Đúng là một thư ủy thác đóng kín, đến từ trung tâm hỗ trợ pháp luật, là cơ quan đặc biệt giúp đỡ nghi phạm tìm luật sư.

Trước đây vụ án của Joshua · Dale, chính là được bọn họ điều đến cho Cố Yến, còn lần này...

Yên Tuy Chi nhìn lướt qua tên luật sư ở trên thư ủy thác, lại không phải Cố Yến, mà là Nguyễn Dã.

“...” Thật sự không phải là in nhầm sao?

Mà Yên Tuy Chi nhìn tên đương sự còn thấy quen quen, tên là Trần Chương.

-----oOo-----

Chương 52: Thư ủy thác (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Trần Chương?” Yên Tuy Chi hơi nghi ngờ, “Có phải là huấn luyện viên lặn của cậu thiếu gia George · Manson kia cũng tên như thế này không? Cùng là một người hay là trùng tên trùng họ? Những tài liệu khác đâu?”

Cố Yên: “Trước mắt chỉ có vài thứ này.”

“Cậu nhất định phải dùng ‘vài’ để hình dung thứ trong tay tôi?” Yên Tuy Chi quơ quơ một trang giấy mỏng tang kia.

Thông thường mà nói, thư ủy thác của trung tâm hỗ trợ pháp luật Liên Minh sẽ bao gồm ba phần...

Một là khái quát đơn giản về vụ án, có thể nói rõ vụ án kia có tính chất gì, tình huống, thân phận của người bị hại và đương sự.

Hai là tài liệu truy tố liên quan, cái này có thể để cho luật sư được ủy thác biết trước được tiến triển của vụ kiện, cũng có thể biết được mình có bao nhiêu thời gian chuẩn bị.

Phần thứ ba là một phần thông báo đóng dấu, thông báo chỉ có mấy câu lễ tế, còn lại đều là mấy lời nói nhảm cách thức hóa của phía chính phủ.

Trừ những thứ này ra, lúc thư ủy thác được đưa đến, những tài liệu rất dày kia cũng sẽ được đính kèm, được trợ lý công việc ở luật sở chỉnh sửa lại, sau đó mới đưa cho luật sư được ủy thác.

Đây là thường thấy nhất.

Mà thứ bây giờ Yên Tuy Chi nhận được, cũng chỉ có một phần

“thông báo” lẻ loi.

Trừ tên luật sư và đương sự, còn lại không nhìn ra được những thứ khác.

“Tài liệu bị rơi rớt à?” Yên Tuy Chi nói.

Cố Yến: “Đã bảo trợ lí công việc đi hỏi rồi.”

Yên Tuy Chi chỉ chỉ tên giả của mình, “Thuận tiện hỏi một câu là có viết sai tên người không? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

“ ... ”

Thật ra thì, trung tâm hỗ trợ pháp luật trừ luật sư đang hành nghề bên ngoài, còn có một phần danh sách dự bị, là những thực tập sinh đã có tư cách luật sư nhưng vẫn đang ở thời kì thực tập. Không phải là không có chuyện thư ủy thác được nhét vào tay luật sư thực tập.

Hoặc là có tình huống đặc biệt, hoặc là thư ủy thác đã liên tục bị nhiều luật sư có tiếng trực tiếp từ chối.

Tóm lại là tương đối ít thấy.

Nhưng tên của Trần Chương thật sự rất dễ khiến người ta liên tưởng đến George · Manson, cùng với việc ngoài ý muốn xảy ra trên người gã.

“Chẳng lẽ là vụ án của George · Manson đã rõ ràng rồi?” Yên Tuy Chi suy đoán xong thì lại lắc đầu, “Không đến nỗi nào, hơi nhanh quá.”

Cố Yến liếc nhìn đồng hồ báo thức thông minh trên tường phòng làm việc, hành tinh Thiên Cầm có đảo Yaba kia là một hành tinh nghỉ dưỡng nổi tiếng, cực kì nhỏ, thời gian cũng chênh lệch với ở Decama, từ sau lần liên lạc với cảnh sát trưởng Kane đã qua năm sáu ngày ở Decama rồi, bên hành tinh Thiên Cầm cũng được hơn

một tuần.

Lấy hiệu suất của cảnh sát ở hành tinh Thiên Cầm, một vụ án từ lúc xảy ra đến khi điều tra lấy chứng cứ, rồi đến khi xác nhận nghi phạm, bình thường cần năm mươi ngày. Mà từ khi xác nhận nghi phạm đến lúc bên truy tố khởi kiện, rồi đến khi trung tâm hỗ trợ pháp luật ủy thác luật sư cho bị cáo, lại thêm mười ngày nữa.

Cho nên mặc kệ là năm ngày hay là một tuần, khoảng thời gian này cũng không tính là lâu.

Cố Yến suy nghĩ một chút, thử gọi số truyền tin của cảnh sát trưởng Kane. Lúc này không vang đến mấy giây, đối phương liền nhận.

Hai người đều không phải là người thích lòng vòng, há mồm liền đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện của George · Manson là thế nào?”

“À, hai ngày nay tăng giờ làm việc sút đầu mẻ trán, quên nói cho cậu một tiếng. George · Manson vẫn còn đang nằm trong khoang cấp cứu, có thể giữ được hay không còn khó nói được, cơ thể gã bây giờ quá yếu, nhà Manson lại giấu việc này khá kín, tôi cũng không tiện nói nhiều. Còn về vụ án, đã giao lại cho sở cảnh sát cao cấp rồi, về chuyện cố ý mưu sát thì cấp sở cảnh sát của tôi chỉ có quyền điều tra thôi, tìm được chứng cứ ở hiện trường, cho ra kết quả xét nghiệm bước đầu là xong rồi.” Cảnh sát trưởng Kane nói, “Đã qua mấy ngày, tạm thời số truyền tin của mấy người bạn kia của cậu vẫn bị hạn chế, nhưng rất nhanh thôi, cũng chỉ là chuyện một hai ngày.”

Kane cho rằng hắn chỉ đơn giản là lo lắng cho bạn, cho nên nói đơn giản lại tình hình. Tiến triển cụ thể của vụ án, sở cảnh sát cấp cao không công bố ra, hắn không thể tự tiện nói.

Đương nhiên Cố Yến biết một điểm này, cũng biết tính tình của Kane, cho nên không truy hỏi nữa, nói mấy câu đơn giản liền cúp

truyền tin.

“Nghe ý của Kane, chắc vụ án thật sự phải kết thúc rồi.” Yên Tuy Chi có chút kinh ngạc với hiệu suất lần này của sở cảnh sát, “Xem ra nhà Manson tạo áp lực không nhỏ.”

“Cũng có thể không khó điều tra lắm.” Cố Yến nói.

Hoặc là cả hai đều có.

Lúc phản hồi của trợ lí công việc gửi đến trước mặt Yên Tuy Chi, đã là sáng ngày hôm sau.

Không khéo chính là đây lại đúng dịp Liên Minh kiểm tra bước đầu với người xin cấp luật sư hạng nhất. Sáng sớm, Cố Yến và Hobbs đã bay đến hành tinh có trụ sở chính ủy ban thẩm tra, dăm ba ngày căn bản không về được, hơn nữa loại chuyện này cũng không thích hợp để dẫn thực tập sinh theo.

“Bên trung tâm đã kiểm tra, đối tượng ủy thác đúng là cậu không sai đâu.” Trợ lí công việc giải thích với Yên Tuy Chi, “Tài liệu vụ án đã được chỉnh sửa cả đêm xong rồi, bây giờ sẽ gửi cho cậu, cậu xem một chút đi.”

Rất nhanh, một xấp tài liệu không tính là dày phun ra ngoài từ quang não, Yên Tuy Chi nhanh chóng xem một lần, cho đến lúc này, anh mới hiểu được tại sao hiệu suất của sở cảnh sát lại cao như vậy.

Sau khi vụ án của George · Manson được chuyển giao đến sở cảnh sát lớn thứ ba hành tinh Thiên Cầm, các nhân viên cảnh sát cả đêm tiến hành vòng khám nghiệm và phân tích chứng cứ lần thứ hai, rất nhanh đã hướng kẻ hiềm nghi đến huấn luyện viên lặn Trần Chương của George · Manson, lúc đào lại quá trình tiếp xúc của hắn, phát hiện hắn có một vài bất hòa với nhà Manson, tìm được động cơ phạm tội.

Vụ án này thuận lợi ở chỗ Trần Chương cũng không tranh cãi và chống cự quá nhiều, bị hỏi liền nhận tội tại chỗ, nội dung lời khai hai lần đều thống nhất, tiết kiệm rất nhiều phiền toái.

Hơn nữa gia tộc Manson lại điên cuồng thúc giục phía sau cứ như đòi mạng, lúc này mới khiến cho án George · Manson trở thành vụ án giải quyết nhanh nhất từ trước tới nay của sở cảnh sát lớn thứ ba này, nhanh đến mức khiến đám cảnh sát còn thấy ngỡ ngàng.

Có câu có tiền có thể sai khiến ma quỷ, nhà Manson dán bùa đòi mạng ở sở cảnh sát xong, lại lập tức đổi đầu súng bắt đầu dồn ép bên truy tố và tòa án. Nói rằng chỉ có khi hung thủ bị trừng trị, George · Manson cảm thấy được trấn an mới có thể tỉnh lại được.

Liên quan đến mạng người, bên truy tố và tòa án có thể từ chối sao?

Hiển nhiên không thể.

Vì vậy tầng áp lực mắt thường có thể thấy được này đẩy nhanh tốc độ của cả quá trình, còn chưa bỏ lệnh cấm với những người liên quan khác, vụ án đã được đưa đến tay luật sư ủy thác rồi.

Trong toàn bộ quá trình này, thái độ của Trần Chương trong giai đoạn trước cực kì phối hợp, về sau lại hết sức tiêu cực, thậm chí trực tiếp từ bỏ quyền lợi mời luật sư ủy thác.

Vì vậy vụ án này đi một lượt trong trung tâm hỗ trợ pháp luật, rơi xuống tay một luật sư thực tập.

Thực tập sinh này chính là Yên Tuy Chi.

“Nguyễn?” Locke cũng bị ông thầy bỏ lại lén lút mò vào phòng làm việc của luật sư Cố lúc chạng vạng tối.

Yên Tuy Chi ngược mắt, nói: “Sao lần nào cậu cũng như kẻ gian vậy?”

“Nghe nói cậu nhận một vụ án?” Vẻ mặt của Locke giống như cáo thấy gà, có chút hưng phấn.

“Đúng vậy.” Yên Tuy Chi gật đầu một cái.

“Dạng gì? Phức tạp không?”

Yên Tuy Chi nhìn vẻ mặt của cậu ta, phối hợp nói: “Rất phức tạp.”

“Có thật không?!” Lúc này cáo già đã trộm được gà vào tay. Nhưng rất nhanh cậu ta lại thở dài, “Haiz... thật tốt, tại sao không ai phân cho tôi một vụ chứ.”

Cậu ta hăm mộ một lát, lại rất nhanh rời sự chú ý đi, nói: “Đúng rồi, luật sư Cố không có mặt, tối nay cậu không cần làm thêm giờ chứ?”

Yên Tuy Chi lắc đầu một cái, “Đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc đây.”

“Vậy thì thật là tốt!” Locke nói, “Lần trước cậu đi đảo Yaba bị chậm trễ hai ngày, nhà trọ tôi tìm cho cậu đã bị lấy mất. Buổi chiều chủ nhà mới gọi cho tôi, nói người kia đổi ý rồi, cho nên bây giờ nhà trọ vẫn trống không, nếu lúc này cậu không bận, tôi có thể đưa cậu đi xem một chút.”

Mấy ngày nay bởi vì vẫn không thể quyết định chỗ ở, cho nên Yên Tuy Chi còn ở nhờ chỗ của Cố Yến.

Chỉ là mấy ngày nay Cố Yến không phải ra tòa thì chính là đi hội họp, công việc bị chậm trễ lúc ở đảo Yaba, trong đó phải đi qua mấy luật sở liên, gần như không lúc nào ở trong phòng mình, thời gian hai người chạm mặt cũng không nhiều.

“Hôm nay sợ rằng không được rồi.” Yên Tuy Chi đứng lên thu toàn bộ tài liệu vụ án vào quang não.

Locke sững sốt một chút: “Hử? Tại sao?”

“Vừa nói rồi mà.” Yên Tuy Chi cười, “Phải thu dọn đồ đạc, trợ lí công việc mới đặt vé tàu bay, mai tôi phải đến hành tinh Thiên Cầm.”

“Đi hành tinh Thiên Cầm làm gì?” Locke vẫn rất mờ mịt.

Yên Tuy Chi dùng ngón tay bắn nhẹ vào quang não, nói: “Bởi vì vụ án được phân cho tôi đấy.”

“Nhanh như vậy?!” Locke nói, “Cậu không đợi luật sư Cố trở lại sao? Dù thế nào cũng phải để cho hắn giúp cậu chuẩn bị một chút chứ. Tôi nghe một đàn anh đã tốt nghiệp nói, lần đầu tiên hắn tham gia phiên tòa một mình, biểu hiện rối tinh rối mù, mặt đỏ đến có thể chiên trứng, rất tiết kiệm.”

“...”

Đời này có khả năng giáo sư Yên cũng không biết đỏ mặt là cảm giác gì.

Anh thuận miệng khen một câu: “Ồ? Thú vị đấy, khí huyết rất đầy đủ.”

Locke: “...”

“Cậu thật sự muốn đi một mình đấy à?” Locke lại hỏi một lần.

Giọng nói kia cứ như chỗ Yên Tuy Chi phải đi không phải tòa án, mà là đường xuống mồ vậy.

“Ừ.” Yên Tuy Chi cười hừ một tiếng, vừa mặc áo choàng dài đeo khăn quàng, vừa nói: “Không chờ được luật sư Cố rồi, thời gian mở phiên tòa ở bên này hơi gấp.”

“Lúc nào mở?”

“Tuần tới.” Yên Tuy Chi nói.

“Không phải là chỉ còn mấy ngày thôi sao?” Locke kêu lên, “Sao lại gấp như thế? Không có đạo lí! Sắp xếp cho luật sư thực tập rồi, lại chỉ cho thời gian chuẩn bị vài ngày như thế. Không phải là muốn thua kiện đấy chứ?”

Nói xong, cậu dừng một chút, như đột nhiên biết cái gì đó, nói: “A... Chẳng lẽ...”

Tại sao trung tâm hỗ trợ lại tìm đến một luật sư thực tập?

Nói là bị luật sư lớn từ chối nhiều lần, có lẽ thế...

Dẫu sao bào chữa cho nghi phạm, trong mắt người đó chính là đối đầu với nhà Manson của người bị hại, nhất định có rất nhiều người không vui.

Nhưng thời gian ngắn như vậy, đủ để bọn họ tìm được mấy luật sư chứ?

Khả năng lớn hơn là nhà Manson áp chế cảnh sát, tòa án xong, lại nhắm ngay mũi tên vào trung tâm hỗ trợ, vì vậy trung tâm hỗ trợ dứt khoát thỏa mãn ý của bọn họ, loại đi luật sư lớn có kinh nghiệm, cũng có nguy hiểm, quay sang chọn một luật sư thực tập trong kho dự bị.

Lí lịch của thân phận Nguyễn Dĩ còn không đủ hai dòng, nhìn một cái là biết không lý tưởng, lại không quá thích hợp.

Loại tình huống qua loa lấy lệ tóm thực tập sinh đến này, trước kia không phải Yên Tuy Chi chưa từng thấy, cho nên nhìn một cái liền hiểu được một hai.

Buổi chiều anh còn xách nhận lại với Fizz, ở trong kho tài liệu của trung tâm hỗ trợ, thân phận thực tập sinh của anh vẫn được treo dưới tên luật sư Moore, bởi vì luật sở Nam Thập Tự ngầm thừa nhận Cố Yển là thầy tạm thay, mà luật sư Moore cũng không nổi bật lắm, cho nên thực tập sinh như anh cũng không có gì đặc biệt hay.

Locke cứng lưỡi, há hốc mồm sửng sốt hồi lâu mới phun ra một câu: “Cho nên tìm luật sư thực... Chính là đoán được cậu sẽ thất bại sao?!”

Yên Tuy Chi xuyên qua cửa sổ sau bàn làm việc nhìn ra bên ngoài, còn chưa ra ngoài đã có thể cảm giác được khí lạnh. Anh kéo khăn quàng che lại cằm, nhếch mép một cái nói: “Đúng vậy, còn hâm mộ nữa không?”

Locke suyt chút nữa lắc bay đầu mình, “Không được không được, cậu... haiz... cậu bảo trọng đấy.”

Sáng ngày thứ hai, Yên Tuy Chi xách quang não và hành lý đơn giản ngồi lên tàu bay đến hành tinh Thiên Cầm.

Một mình đi công tác, đây là một chuyện quá quen thuộc với anh, quen đến mức anh cũng sắp quên mình vẫn đang đóng vai thực tập sinh rồi, điều quan trọng nhất là quên luôn việc báo cáo với thầy mình.

Giáo sư Yên sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ không có thói quen báo cáo với ai cả, nhất thời căn bản không ý thức được điều này.

Cho đến khi nhận được một tin lúc đang trên tày bay.

Thấy “Bạc hà nhỏ mọn” hiện lên trên màn hình, Yên Tuy Chi do dự hai giây, có một chút chột dạ khó hiểu, nhưng đảo mắt đã biến mất dạng.

Anh ho khan một tiếng, nhận máy, há mồm một cái liền cây ngay không sợ chết đứng nói: “Đang muốn tìm cậu đây, cậu cũng rất biết chọn thời gian đấy.”

Cực kì cực kì thần nhiên.

Cố Yến đầu bên kia: “...”

Lừa quỷ à?

Nhưng đã chặn miệng một cái như vậy rồi, Cố đại luật sư chỉ có thể nói: “Tình hình vụ án thế nào?”

ChuYên bay này cũng không nhiều người lắm, chỗ bên cạnh Yên Tuy Chi trống không, nhưng anh vẫn không muôn thao thao bất tuyệt trong loại trường hợp này thao, cho nên dùng vài ba lời nói điểm chính, tin chắc đối phương cũng có thể hiểu được.

Trong tòa nhà ủy ban thẩm tra liên hiệp, trợ lí công việc cao cấp bê một cốc cà phê đến, lại đưa một cốc khác cho Cố Yến.

Cố Yến đeo tai nghe, vừa mở nắp cốc cà phê, vừa “ừ” một tiếng thật thấp, đơn giản trả lời người đầu dây bên kia.

Cho đến khi trong tai nghe truyền đến lời bình về trung tâm hỗ trợ của người nào đó, “Chuyên chọn trái hồng mềm để bóp.”

“ ... ”

Luật sư Cố sắc một hớp cà phê trong cốc hống.

“Ờ kia? Sao thế?” Trợ lí công việc cao cấp nhìn hẩn cau mày ho khan mấy tiếng, “Sao đang bình thường lại bị sặc? Hút phải gió à?”

Cố Yến khoát tay một cái, lúc ngẩng mặt đã không còn vẻ gì nữa, “Không sao, nghe được một chuyện hoang đường thôi.” Nói xong, không đợi người nào đó trong tai nghe có phản ứng, hẩn liền trực tiếp cúp máy.

Chuyên chọn trái hồng mềm để bóp... Kết quả chọn trúng Yên Tuy Chi.

Thật sự quá tinh mắt.

-----oOo-----

Chương 53: Trầm mặc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hành tinh Thiên Cầm không lớn, dựa theo mùa và sự chênh lệch thời gian để chia ra các khu vực khác nhau. Đảo Yaba thuộc khu thứ ba, mặc dù có vẻ không phải là khu vực quan trọng, nhưng trong thực tế lại là trung tâm của cả hành tinh Thiên Cầm, là nơi phồn hoa nhất, là một nơi nghỉ dưỡng nổi tiếng trong tinh hệ.

Ấn tượng của Yên Tuy Chi đối với khu thứ ba chính là có rất nhiều người, cực kì nhiều người, đặc biệt đặc biệt nhiều người.

Anh đi ra khỏi tàu bay lúc cập bến tàu, liền đụng phải một đợt cao điểm, đoạn đường trên không hay đoạn đường dưới đất đều đông hung nhúc, anh bị chặn lại trên đường đến khu thứ ba.

“Lại tắc rồi.” Tài xế ngồi phía trước than phiền, “Thời gian này, người trên đảo vừa mới chơi xong, tất cả đều lên đường đến khu thứ ba hoặc đi ngược lại ra cửa cảng.”

Đảo Yaba vì để giữ gìn toàn bộ tình hình, rất hiếm khách sạn có thể ở lại, hơn nữa còn rất đắt tiền. Đa số người đến nghỉ dưỡng sẽ chọn cách kinh tế hơn, ở lại khu thứ ba, buổi sáng lên đảo, ban đêm ngắm xong cảnh đêm thì rời đảo.

Lúc này mới khiến cho khu thứ ba đầy ắp người.

“Sớm tắc một lần, trưa tắc một lần, tối tắc một lần, đi một cái là hết cả đời người.” Tài xế rung đùi đắc ý nói.

Trên đầu gối Yên Tuy Chi đang bày la liệt mấy giao diện điện tử liên quan đến vụ án, nghe vậy cũng không nhấc mắt lên, chỉ cười nói: “Lúc tắc đường thì một giây bằng một năm, có thể sống được nhiều năm như vậy cũng không tính là lỗi.”

Tài xế bị buồn cười, “Xem cậu nói này.”

Hắn nhìn Yên Tuy Chi từ trong kính chiếu hậu một cái, hiểu kỳ nói: “Tối nghỉ dưỡng một mình?”

“Công việc.” Yên Tuy Chi trả lời đơn giản.

“Cậu đã có công việc rồi?”

Giọng tài xế nghe có chút kinh ngạc, lần này Yên Tuy Chi đã ngược mắt lên, hình như anh cảm thấy lời này của tài xế rất thú vị: “Nhìn tôi giống học sinh lắm sao?”

“Đúng vậy, mặt mũi rất giống học sinh. Nhưng nghe cậu nói chuyện một chút, cảm giác lại hơi khác.” Tài xế cười khà khà, tán dương: “Dù sao cũng là một người thông minh. Tôi nói cho cậu hay, gọi tài xế phục vụ vào lúc này là rất sáng suốt đấy.”

Trời mới biết, nếu như không phải là đang mang cái thân phận thực tập sinh, còn phải thanh toán lộ phí, chắc chắn Yên Tuy Chi sẽ chọn trí lái xe.

Bởi vì anh thích trong xe yên lặng, không muốn nói chuyện với ai hơn.

Nhưng thật ra gặp được một tài xế thích trò chuyện như vậy, anh cũng sẽ hưởng ứng mấy câu, trong lời nói mang theo nụ cười. Khiến người ta căn bản không nhìn ra anh đang hứng thú với cuộc trò chuyện, hay chỉ là theo lễ phép.

“Dù sao cho dù có phải xe tự lái hay không thì đều bị tắc hết, xe tự lái còn đắt hơn, tắc đến ngày hôm sau muốn khóc cũng không kịp.” Tài xế nói, “Trừ khi có thể đi đường bạch kim, như thế nào cũng phải mất hai giờ.”

Yên Tuy Chi lại rũ mắt, lướt qua trang giấy thuận miệng nói: “Đoạn

này vẫn chưa tới đường bạch kim, phải qua một đoạn cua trước mắt.”

Lần này tài xế thật sự kinh ngạc: “Sao cậu biết?”

Thật ra “đường bạch kim” là một khái niệm rất lâu đời, từ mấy thập niên trước, bên trong tinh hệ có rất nhiều hệ thống giao thông vừa đổi mới cải tiến, quỹ đạo đường hàng không bao gồm con đường trên không và đường mặt đất đều bị bỏ hoang thay đổi. Có một bộ phận người lo công việc bận rộn bị tắc đường, bắt đầu xây lên những con đường tư nhân.

Lúc ấy người có thể xây dựng được không giàu thì cũng sang.

Nhưng loại chuyện này chỉ kéo dài không tới nửa năm liền bị Liên Minh bắt dừng lại, bởi vì lo lắng có nhiều tuYên đường tư nhân sẽ ảnh hưởng đến đường công cộng.

Những con đường tư nhân đó không bị đóng mà vẫn được giữ đến bây giờ, nhưng bởi vì số lượng rất ít, cũng không có mấy ai sử dụng, cho nên được gọi đùa là “đường bạch kim”.

Trên thực tế, có một bộ phận đường bạch kim còn đang được sử dụng, ví dụ như con đường lần trước Joe dẫn mọi người đến đảo Yaba chính là của nhà hắn.

Một phần đường bạch kim khác đã dần hoang phế không có ai sử dụng.

“Hình như lúc có đường bạch kim cậu còn chưa ra đời mà?”

Tài xế lại nhìn Yên Tuy Chi từ trong kính chiếu hậu mấy cái, từ trên xuống dưới quan sát. Lòng nói chẳng lẽ mình còn được chở cậu ấm nhà nào? Nhưng chắc không đâu, cậu ấm nhà nào mà lại đi gọi loại xe này chứ, không biết hưởng thụ như vậy...

Hắn nhìn thấy vị khách trẻ tuổi trong kính chiếu hậu hình như không

nghe thấy, vẫn chuyên chú xem tài liệu công việc của mình...

Qua một lúc lâu, vị khách kia mới đặt trang giấy sang một bên, chà xát ngón tay của mình.

Ngón tay có gì để nhìn?

Tài xế cũng học động tác của anh theo bản năng, chỉ thấy được chỉ tay và vết chai trên tay mình.

“ ... ”

Đợi đến lúc tài xế ngại ngừng thả tay xuống, lại nhìn về phía kính chiếu hậu, liền phát hiện vị khách kia đã để tay xuống, đang nghiêng mặt nhìn dòng xe chạy không thấy đầu đuôi bên ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời mùa hè ở khu thứ ba chiếu lên mặt anh, làm nhạt đi tất cả biểu tình trên mặt.

Nhìn qua anh có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng tài xế lại im lặng theo bản năng.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy tâm trạng người khách này trở nên không tốt lắm, rất sợ mình vô tình nói cái gì khiến đối phương không vui.

Nhưng rất nhanh, tài xế liền phát hiện đây có lẽ là ảo giác do mặt trời chói mắt. Bởi vì vị khách kia đã thu hồi ánh mắt, cười với hắn một cái, nhắc nhở: “Xe trước mặt đi rồi.”

Tài xế sửng sốt một chút, vội vàng đuổi theo.

Hắn cười khan một tiếng trêu ghẹo nói: “Lơ đang lơ đang, tôi còn cho rằng cậu sẽ báo cho tôi một số hiệu bạch kim theo bản năng chứ.”

“3990121, anh thử một chút đi.” Yên Tuy Chi há mồm cho ra một chuỗi con số.

Tài xế lòng nói “ĐM? Thật đúng là một cậu ấm nhà giàu sao?!” Hắn đã nhập mấy số đầu “3990” vào trong thiết bị lái, lại nghe nửa câu sau: “Mật mã thì tôi bắt lượ, không tạo ra được.”

Tài xế: “...”

Suýt nữa là tin cậu á đù.

Tài xế đang muốn mượn kính chiếu hậu tròng anh một cái, kết quả ngẩng đầu lên chỉ thấy anh mỉm cười: “Vắt vả rồi, lái chậm chậm thôi, không gấp.”

“...” Tài xế lại yên lặng rút đôi mắt muốn lườm về.

Yên Tuy Chi đã sớm dự đoán về tình trạng tắc nghẽn ở hành tinh Thiên Cầm, cho nên đã xin chuyển cuộc gặp gỡ sang ngày thứ hai, đúng thật là không hề gấp.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, chiếc xe tiến tiến lùi lùi cả một buổi chiều mới vào được khu thứ ba, đưa Yên Tuy Chi đưa dưới tầng khách sạn. Trước khi đi, tài xế nhiệt tình nhìn lướt qua xung quanh, vẫn không nhịn được nhắc nhở một câu, “Tốt nhất mấy ngày nay cậu xem gần đây còn khách sạn nào khác không, khu vực này nhiều người hỗn loạn, một mình cậu tốt nhất nên chọn ở trong khu vực trung tâm.”

“Loạn?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

Nhưng đây là khách sạn mà trợ lí công việc trong sổ đặt trước cho anh, cách trại tạm giam không xa lắm, muốn anh đi lại dễ dàng một chút.

“Cuối năm nhiều tiền mà.” Tài xế nháy nháy mắt, “Dù sao đi trên đường phải để ý túi và vật đáng tiền, nơi nhiều người luôn có loại chuyện này.”

Yên Tuy Chi cúi đầu đảo qua toàn thân, nói đùa: “Không chặt ngón tay, chắc tôi cũng không có tổn thất gì.”

Trừ máy thông minh thì cũng không có gì đáng tiền cả.

Tài xế: “Thật ra thì có vẻ một bộ quần áo của cậu cũng không rẻ.”

Yên Tuy Chi: “...”

Nhưng giáo sư Yên đã quên mình là một tên miệng mắm muối chính cống. Thật bất hạnh, chỉ sợ vị tài xế này cũng vậy.

Hiệu quả quần anh tụt hội cự kì nhanh chóng...

Buổi tối 7 giờ, Yên Tuy Chi đến một cửa hàng tiện lợi cách khách sạn không xa, đột nhiên có mấy tên ma men từ con hẻm bên cạnh lão đảo chạy về phía anh.

Mùi rượu khó ngửi đập vào mặt, Yên Tuy Chi nhường đường cho bọn họ.

Kết quả lúc tránh sang bên cạnh, ngón tay đang rũ của anh chạm phải một thứ đồ. Trong đêm hè ẩm áp, nó lại kinh người. hướng Yên Tuy Chi nhìn một cái, chỉ thấy một người bị dòng người đẩy đến bên cạnh anh cầm một con dao găm trong tay.

Loại dao loại này đặc biệt nhỏ, đầu nhọn có móc câu. Nhiều người thừa lúc chật chội rạch một cái trên túi người khác, rất nhiều thứ có thể rơi vào trong tay.

Chắc đối phương cũng không nghĩ tới thủ đoạn phi pháp của mình lại bị tránh được, lúc này xoay lưỡi dao một cái, móc đến ngón tay của Yên Tuy Chi. Vành mũ che nửa khuôn mặt gã, khóe miệng nâng lên một độ cong mang tính uy hiếp, muốn dọa lui Yên Tuy Chi để nhân cơ hội chạy trốn.

“Cẩn thận!” Bên cạnh có một cô gái kêu lên một tiếng.

Nhưng mà một giây kế tiếp, Yên Tuy Chi đã nắm được lưỡi dao, trở tay vặn một cái.

“Ssh...” Ngón tay côn đồ bị vặn một cái, tự thể không được tự nhiên, không làm được gì. Đúng lúc này, Yên Tuy Chi gõ chuẩn xác vào cùi chỏ gã một cái.

“Đờ — mờ!”

CMN tên kia lấy đầu ra sức lớn như vậy?!

Tên côn đồ mắng một câu, ngón tay đột nhiên tê dại, một tiếng “leng keng” nhỏ rơi xuống mặt đất.

Tên côn đồ hất tay Yên Tuy Chi ra, đang muốn nhào qua nhặt cái dao kia, một cái giày cao gót đột nhiên bay đến từ sau gáy, đập vào mặt gã.

Yên Tuy Chi nhìn sức lực kia, liền yên lặng “chậc” một tiếng.

Lúc này tên côn đồ che sống mũi kêu lên một tiếng, nước mắt tuôn ra, lao đảo về sau, va phải đám ma men từ trong ngõ đi ra.

Hai người vướng một người, ngã lăn ra.

Tên ma men kia là một kẻ mập mạp, mơ mơ màng màng chống người lên tên côn đồ, lơ mơ nhìn chăm chăm gã ba giây, sau đó ọe một tiếng, há mồm nôn ra.

“...”

Tên côn đồ bị mùi vị kia xông cứng lại, vừa muốn bật lên lại ngã ngửa tại chỗ.

Những người bên cạnh nhìn Yên Tuy Chi không nghiêng không lệch dùng chân dẫm lên người côn đồ, lúc này báo cảnh sát, đánh côn đồ

lăn lộn.

Yên Tuy Chi đi mượn khăn giấy, khom người nhặt cái dao lên.

“Nhìn mặt cậu lịch sự hiền lành thế kia, không ngờ cũng biết đánh nhau nha?”

Yên Tuy Chi ngồi dậy, giương mắt nhìn một cái, chỉ thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, một chân cao một chân thấp đi đến xỏ chiếc giày vừa dùng để đập tên côn đồ.

“Không biết đánh.” Yên Tuy Chi dùng khăn giấy bọc kĩ con dao găm kia lại, “Chỉ biết bóp gân tê, miễn cưỡng có thể cứu trong lúc nguy cấp.”

“Tìm được vị trí chuẩn như vậy, chắc chắn luyện tập không ít.” Cô gái kia nhìn trên dưới Yên Tuy Chi một cái.

Ai lại rảnh đi luyện cái này chứ? Chẳng lẽ là một loại may mắn, nếu gặp phải loại chuyện này mới dùng được.

Nhưng sự chú ý của cô gái kia rất nhanh liền dời đi, ánh mắt cô rơi vào trên tay Yên Tuy Chi, khẽ hô một câu: “Ôi, tay cậu đang chảy máu kìa, chắc chắn là vừa nắm lấy con dao kia rồi, vết thương không nhỏ đâu.”

Yên Tuy Chi không quá để ý, cong hai ngón tay, nói: “Lướt qua một chút mà thôi.”

Cô gái kia lập tức lấy một hộp băng dán vết thương từ trong túi ra, đưa cho Yên Tuy Chi một cái, “Cậu cũng quá kinh khủng, gã ta cầm dao quơ tay múa chân với cậu, cậu lại nắm thẳng lấy nó. Cái này để cầm máu, cậu dán lên đi, chốc lát nữa hẵng bóc ra.”

Yên Tuy Chi vốn là không có ý định dán vết thương đó lại, nhưng anh lại nhìn thấy trên túi xách tin một dòng chữ màu xanh – câu lạc bộ lặn Hammond.

Đương sự Trần Chương của vụ án lần này anh nhận cũng ở trong câu lạc bộ Hammond này.

Lúc trước, chuyện đầu tiên sau khi anh xem tài liệu vụ án chính là điều tra tài liệu về câu lạc bộ lặn này, muốn tìm những hoạt động mấy năm gần đây của Trần Chương. Nhưng tài liệu thực tế liên quan đến câu lạc bộ này rất có hạn, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện, chắc câu lạc bộ đã nghe được một ít tin tức, xóa hết những phần có liên quan đến Trần Chương.

Yên Tuy Chi nhận lấy bằng cá nhân, cười một tiếng với cô: “Cảm ơn.”

Hai phút sau, cảnh sát phụ trách trị an khu vực này chạy tới, ném tên côn đồ cùng đám ma men vào xe.

Yên Tuy Chi và cô gái kia cũng bị dẫn đi phối hợp điều tra.

Một cảnh sát phụ trách ghi danh tới nói: “Chu Gia Linh, Nguyễn Dã? Hai người cho tôi một số liên lạc khẩn cấp đi.”

Cô gái tên là Chu Gia Linh đó không phản ứng kịp: “Muốn số làm gì?”

“À không sao cả, trước kia hai người chưa từng vào đồn cảnh sát trị an này đúng không? Chỉ là một thủ tục thôi, ở đây có quá nhiều du khách từ nơi khác, người địa phương lại ít, cho nên quy định tương đối đặc biệt.” Cảnh sát trẻ tuổi nói.

Chu Gia Linh suy nghĩ một chút, báo ra một cá tên và một số truyền tin.

Cảnh sát lại chuyển hướng sang Yên Tuy Chi, “Cậu thì sao? Cũng điền cha mẹ là được.”

Yên Tuy Chi thất thần trong nháy mắt, lại rất nhanh phục hồi

ting thần lại, có chút tiếc nuối cười một tiếng: “Tôi không có ai để điền cả.”

Cảnh sát sững sốt, “A... Thật xin lỗi. Vậy bạn bè người thân khác thì sao? Chỉ cần là số hay liên lạc là được.”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, mở danh bạ ra nhìn. Sau khi do dự chốc lát, anh nhấn vào cái tên dài nhất kia, báo số truyền tin cho cảnh sát.

Mười giây sau, anh chàng cảnh sát luôn mồm luôn miệng này bấm gọi số truyền tin khẩn cấp ngay tại chỗ.

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yến đang ở trong khách sạn mà thẩm tra ủy viên sắp xếp cho ở hành tinh Hồng Thạch xa xôi, vừa tắm xong liền nhận được một cuộc truyền tin. Hắn rũ mắt nhìn một cái...

Nguồn truyền tin: Khu thứ ba hành tinh Thiên Cầm.

Số truyền tin: Số của sở cảnh sát.

Bỗng nhiên có dự cảm bất tường...

“Xin chào, là anh Cố ạ? Chúng tôi hỏi thăm theo quy định một chút thôi, có phải anh có một người bạn tên Nguyễn Dĩ ở hành tinh Thiên Cầm không?”

Quả nhiên...

“Ừ.” Tay lau tóc của Cố Yến dừng một lát, “Cậu ta làm sao vậy?”

“Được, xác nhận thân phận là được rồi, gần đây có rất nhiều người nhân cơ hội cuối năm để lén lút, cảm ơn anh đã phối hợp. Ngoài ra, bạn anh – Nguyễn Dĩ – bây giờ đang ở sở cảnh sát trị an của chúng tôi, cậu ấy bị một tên côn đồ cắt tay.”

-----oOo-----

Chương 54: Trầm mặc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vì câu không nặng không nhẹ này mà anh chàng cảnh sát trị an trẻ tuổi kia đã phải trả cái giá nặng nề. Hắn vừa tắt máy, giáo sư Yên đã mỉm cười vẫy tay với hắn, ôn hòa thân thiết oán giận hắn năm phút.

Từ những từ ngữ hình dung cho đến những lí lẽ “mỗi một sự kiện nổi tiếng đều vì một câu dẫn không rõ nghĩa mà gây ra thảm án diệt cả nhà” vân vân.

Cô nàng Chu Gia Linh bên cạnh nghe vậy thì sửng sốt, mặt cũng xanh lét.

Yên Tuy Chi dọa sợ đủ người rồi, cuối cùng quay lại đề tài, còn nói một câu: “Anh nói có đúng không?”

Thấy rằng toàn bộ quá trình anh đều nở nụ cười, cảnh sát bị mắng cũng lơ mơ cười một tiếng theo anh, gật đầu nói: “Đúng lắm, cảm ơn.”

Chu Gia Linh: “...”

“Như vậy bây giờ tôi có thể dùng máy thông minh của mình một chút không?” Giáo sư Yên tranh thủ thời cơ, rất lễ phép hỏi một câu.

Kết quả anh chàng cảnh sát lấy lại tinh thần trong vòng một giây, nghiêm túc lắc đầu nói: “Vô cùng xin lỗi, vẫn phải tuân theo quy định, chờ đến khi ghi chép xong cậu có thể sử dụng thoải mái.”

Yên Tuy Chi: “...”

Ok, nói cũng vô ích.

May là hiệu suất làm việc của sở cảnh sát trị an này rất cao, ghi chép lại cực nhanh, nhưng lúc bọn họ ra khỏi sở cũng đã đến 8 giờ rồi.

Chu Gia Linh thả chậm bước chân, sóng vai cùng Yên Tuy Chi. Ánh đèn trong sở cảnh sát chiếu lên làn da trắng của anh, đường nét mi mắt sống mũi càng hiện rõ lên trong bóng đêm, có một loại khí chất lãnh đạm mà dịu dàng.

Người đẹp mắt như vậy, cô rất vui lòng nói nhiều thêm mấy câu, ở cùng nhau lâu thêm một chút, đó là điều hết sức bình thường.

Nhưng sự chú ý một đường của Yên Tuy Chi đều ở trên máy thông minh, ngón tay gõ nhẹ mà nhanh trên bàn phím giả tưởng, không biết đang gửi tin cho người nào.

Lúc sắp ra khỏi sở cảnh sát, Yên Tuy Chi đột nhiên nói với cô: “Chờ một chút.”

Chu Gia Linh sửng sốt.

Chỉ thấy anh ngẩng đầu nhìn ánh đèn, bóc băng cá nhân trên ngón tay xuống, ném vào trong thùng rác cạnh cửa. Còn rất chú ý cuộn phần dính vào để tránh dính vào chỗ linh tinh.

Tiếp đó, anh liền chụp một tấm ảnh chỗ ngón tay bị thương của mình.

Nhìn kiểu cách kia là biết anh không hay chụp ảnh cho mình, góc độ chính xác cứ như chụp ảnh chứng cứ hiện trường vậy.

Cũng không biết anh gửi tấm ảnh kia cho người nào, lúc gửi, anh còn để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng tuyệt đối không hề có chút chán ghét nào.

Kết hợp với phản ứng của anh chàng cảnh sát lúc trước, Chu Gia Linh cảm thấy chắc anh đang giải thích với người liên lạc khẩn cấp

rằng vết thương rất nhỏ, không hề có chuyện gì cả.

Không phải cha mẹ, vậy thì là ai?

Chu Gia Linh theo bản năng hỏi một câu: “Bạn gái à?”

“Ừ?” Yên tuy thuận miệng đáp, đáp xong anh mới phản ứng được, ngẩng đầu lên, có chút dở khóc dở cười phủ nhận: “Không phải.”

“Dĩ nhiên không phải.” Anh vừa nói, vừa thu toàn bộ giao diện tin nhắn vào. Liếc nhìn sắc trời, nói với Chu Gia Linh: “Đói không? Cùng nhau ăn một chút gì đó nhé?”

Trên thực tế trước khi ra cửa Chu Gia Linh đã ăn một chút xà lách, coi như là cơm tối, nhưng cô cũng không ngại ăn thêm một chút.

Phong cách nhà hàng rất đặc biệt, âm nhạc thư giãn khiến người nghe thả lỏng tâm trạng, có cảm giác như nói về bất kì đề tài gì dưới bầu không khí này đều có thể nói nói cười cười, cho nên khi tâm Yên Tuy Chi khách khí nói xin lỗi, cho thấy anh mời cơm chỉ vì có chuyện muốn hỏi, Chu Gia Linh chỉ cười ha ha một tiếng: “Tôi đã nói rồi mà!”

Cô chỉ máy thông minh của Yên Tuy Chi, nói: “Cho dù cậu không có bạn gái, ít nhất cũng có một người gần như bạn gái.”

Yên Tuy Chi: “...???”

“Máy thông minh còn chưa rung, cậu đã luôn liếc mắt nhìn nó, nhìn một cái rồi lại rút về, cứ thế mãi.” Chu Gia Linh vừa nói, còn học động tác chuyển động con người.

Nhưng hiển nhiên, cô gái hoạt bát này có một tật xấu giống anh chàng cảnh sát trẻ tuổi kia – thích khoa trương.

Dù sao động tác nhìn máy thông minh của Yên Tuy Chi chắc chắn không rõ ràng như cô, thậm chí nếu Chu Gia Linh không đề cập tới,

chính anh còn không ý thức được lại nhìn máy thông minh thêm mấy lần.

“Tóm lại, nhìn một cái chính là đang chờ tin nhắn trả lời của người nào đó.” Chu Gia Linh kết luận như đinh đóng cột.

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười.

Nhưng cũng bị cô nàng này nói trúng một ít, đúng là anh đang chờ tin nhắn. Việc đầu tiên sau khi anh được dùng máy thông minh là gửi tin cho Cố Yến, giải thích đại khái rằng anh chàng cảnh sát kia dùng từ khoa trương như thế nào, cái gọi là cắt tay chỉ là rách da một chút mà thôi. Vì để chứng minh mình nói thật, còn phá lệ chụp một bức ảnh tay mình gửi đi.

Nhưng không biết bạn học Cố đang làm gì mà không thèm hỏi âm lại.

“Anh cảnh sát kia dùng từ khiến tôi có chút lo lắng...” Yên Tuy Chi vừa nói, đột nhiên ngừng một lát, giống như bỗng quên nửa câu sau muốn nói gì.

“Lo lắng cái gì?” Chu Gia Linh hỏi.

“Chắc không đâu, không có gì.” Yên Tuy Chi cười cười, “Đổi đề tài đi, không bằng nói một chút về chuyện câu lạc bộ?”

Mặc dù nói lấp lửng rất dễ bị đánh chết, nhưng khuôn mặt đẹp mắt luôn có chút đặc quyền.

Chu Gia Linh rất phối hợp, “Thật ra thì câu lạc bộ cũng không có gì đặc biệt, tài liệu đều có trên mạng cả, nhưng cũng có những lời đồn không tồn tại trên mạng.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như mấy con em nhà giàu thường tới chơi, thật ra là ông chủ

lớn ẩn hình của CLB chúng tôi.” Chu Gia Linh nói, “Nhưng mà tôi cảm thấy không phải, nếu không lần này ông chủ lớn xảy ra chuyện, chỉ sợ đều phải bị dọa chết rồi. Hơn nữa nếu thật sự có những người đó chống đỡ ở sau lưng, quản lý sẽ không hỗn loạn như bây giờ.”

“Tại sao?” Yên Tuy Chi không nhanh không chậm ăn uống, ngay cả món cá tuyết rán cũng phải cắt thành từng miếng rất nhỏ, mỗi miếng cũng không nhiều, ung dung thong thả. Mỗi lần nhất định phải nuốt hết thức ăn xuống, uống một hớp nước ấm nhỏ rồi mới mở miệng.

Chu Gia Linh luôn cảm thấy anh đặc biệt chú trọng cả việc giơ tay nhắc chân, giống như một người sống trong nhung lụa từ nhỏ, không giống như một tên thực tập sinh đang lo lắng về vụ án như anh nói.

Quý cũng không nhìn ra sự lo lắng.

Cô không nhận được suy nghĩ linh tinh, lại tỉnh hồn nói: “Thật ra trước kia tôi không ở trong CLB Hammond, mà làm huấn luyện viên ở một CLB tên là Champagne ở Decama cơ. Chắc cậu không biết, vì nó không nổi tiếng lắm ở bên ngoài, năm đó ngài Manson còn là VIP của Champagne.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Vừa vặn biết.”

“Cậu cũng biết?”

“Trước kia có một tấm thẻ VIP, nhưng sau đó không hay dùng lắm.”

Chu Gia Linh đầy vẻ tiếc nuối, “Hoàn toàn không nghĩ tới cậu cũng biết lặn nha? Vậy chắc lúc tôi ở Champagne thì cậu đã không còn chơi nữa rồi. Sau đó Champagne xảy ra chút biến cố, tí thì phải đóng cửa, lúc nguy hiểm nhất lại bị CLB Hammond thu mua, ngay sau đó đổi thành chi nhánh bên bờ biển của nó ở Decama.”

“Tóm lại Hammond có được quy mô như hôm nay chính là vì thu mua từng nhà một, cho nên người trong CLB có chút hỗn tạp, huấn

luyện viên bối cảnh gì cũng có.”

Yên Tuy Chi: “Bối cảnh của Trần Chương phức tạp sao?”

“À đúng, trước kia Trần Chương cũng ở trong Champagne.” Chu Gia Linh nhớ lại một chút, “Nhưng bình thường anh ta không nổi bật lắm, lúc uống say thì có nói với tôi đôi câu, nói trước kia anh ta có là giáo viên dạy riêng ở Champagne, sau đó bởi vì một lần tai nạn không phải do lỗi của anh ta mà bị khuyên rời đi.”

“Tai nạn gì?” Ánh mắt Yên Tuy Chi động một cái, tựa như nhớ ra chuyện gì đó.

“Anh ta không nói, tôi cũng không hỏi nhiều.” Chu Gia Linh nói, “Sau đó hẳn có mấy năm anh ta không tìm được việc. Thật ra điều kiện nhà anh ta không được tốt lắm, trong nhà có mấy cái ấm sắc thuốc, cho nên mấy năm kia cực kì khốn khổ. Lúc anh ta còn ở Champagne cùng làm việc với tôi, lúc tôi đi thì anh ta cũng không còn ở đó nữa. Tôi biết anh ta ở Hammond, nghe nói là có người hỗ trợ bắt cầu, sắp xếp cho anh ta vào đây. Lúc tôi mới quen còn cảm thấy anh ta cực kì liêu, việc gì cũng nhận, có lúc tôi còn nghi ngờ không biết anh ta có ngủ bao giờ không.”

“Thứ cho tôi lỗ mãng.” Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút hỏi, “Mấy năm này nhận dạy riêng có thể kiếm được mức lương bao nhiêu? Không cần phải nói đúng số, chỉ cần một phạm vi đại khái là được.”

Chu Gia Linh dùng ngón tay tạo thành một con số, “Phải xem tài năng và thời hạn, chắc xấp xỉ tầm này.”

“Rất cao.” Yên Tuy Chi nói.

“Đúng vậy, theo tôi hiểu, cường độ làm việc bình thường cũng đã đủ để kiếm toàn bộ tiền thuốc cho nhà anh ta rồi.” Chu Gia Linh nói, “Anh ta làm việc thật sự rất kinh khủng, là cái loại mà chi nhiều hơn thu đó, giống như có hôm nay không ngày mai. Không biết là ban đầu có bóng ma vì bị buộc mất việc, hay là cái gì khác.”

Chu Gia Linh rất đồng tình với Trần Chương, vừa nói vừa cúi mặt xuống, cầm cái ly nói. “Cả ngày anh ta không nghỉ ngơi, cho nên nhìn có vẻ u ám, không phải là không sạch sẽ, chính là rất... mệt mỗi phờ phạc. Không nói nhiều, rất nhiều người chúng tôi ban đầu còn cho rằng tính tình anh ta không tốt, có vẻ hơi dữ. Sau đó mới phát hiện anh ta là người tốt.”

“Có việc bận mà nhờ giúp, anh ta cũng sẽ giúp. Thật sự không giống như là sẽ gây chuyện.” Chu Gia Linh nói.

Cảnh sát và nhà Manson bùng bít tin tức rất chặt, nhưng loại chuyện ở trong club liên quan trực tiếp đến Trần Chương thì bọn họ là không có cách nào hoàn toàn bảo mật được, điều tra lấy chứng cứ cũng rất dễ dàng truyền ra tiếng gió trong nội bộ.

Nhưng bọn họ không biết nhiều chuyện cụ thể, đều cho rằng lúc lặn xảy ra chuyện, trách nhiệm là do Trần Chương.

Cho nên Chu Gia Linh suy nghĩ một chút lại thay Trần Chương nói một câu, “Có lúc anh ta nghỉ ngơi không tốt sẽ tỏ ra không yên, một năm nay anh ta thường xuyên như vậy, đi bộ còn va vào cột đèn nữa. Có phải... có phải lúc lặn anh ta cũng chỉ là quá mệt mỏi hay không? Chắc sẽ không phải cố ý chứ?”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, cũng không đánh giá nhiều.

Chu Gia Linh hơi thất vọng. Nhưng cô lại tự trấn an, nói thực tập sinh mà, dù sao cũng chỉ là sinh viên vừa tốt nghiệp, không thể vỗ ngực bảo đảm cái gì được. Hơn nữa... Quả thật bọn họ cũng chỉ thấy được một mặt tốt của Trần Chương, lỡ may sau lưng còn có mặt khác thì sao?

Bữa ăn tối này cũng không kéo dài quá lâu.

Mặc dù chỗ ở của Chu Gia Linh cách nhà hàng rất gần, Yên Tuy Chi vẫn đưa cô đến trước cửa rồi mới đi vòng về khách sạn.

Trên đường trở về, Yên Tuy Chi lại mở màn hình máy thông minh ra nhìn một cái. Giao diện tin nhắn cho Cố Yến vẫn dừng lại lúc anh gửi đi, không có tin hồi âm nào cả.

Anh xoay nhẫn suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn truyền tin cho đối phương.

Âm thanh chờ đợi vang lên rất lâu, lại tự động ngừng.

Không ai nghe?

Yên Tuy Chi đang nghi ngờ, máy thông minh đột nhiên rung lên, anh cúi đầu nhìn một cái, là Cố Yến truyền tin lại.

“Tại sao vừa rồi lại không nhận?”

Bên Cố Yến yên lặng một chút, tiếp theo là tiếng sột soạt của quần áo, giống như đi mấy bước ra chỗ khác, “Để chế độ yên lặng không chú ý.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, “Vậy xem ra gửi tin nhắn cho cậu cũng không nhìn thấy.”

Cố Yến nói: “Lúc nhận truyền tin mới thấy.”

Yên Tuy Chi nhướn mày, “Vậy là được rồi.”

“Thầy chỉ muốn nói như vậy thôi?” Giọng nói thật thấp của Cố Yến truyền vào tai nghe, đặc biệt rõ ràng trong màn đêm.

“Đúng vậy, tránh cho lại bị bảo ra cửa một lần là bị thương một lần.” Yên Tuy Chi đáp một tiếng, mơ hồ nghe chỗ đối phương có tiếng xe cộ và tiếng gió, “Cậu đang ở bên ngoài?”

Cố Yến dừng một chút, bình tĩnh nói: “Ừ”, máy pha cà phê ở khách sạn xảy ra chút vấn đề, đi ra ngoài mua cốc cà phê. Một ngày dạo

chơi ở sở cảnh sát kết thúc rồi?”

Yên Tuy Chi: “...” Có thể nói chuyện bình thường được không?

Anh tức giận nói, “Kết thúc rồi. Được rồi, tôi về khách sạn đây, bye.”

Ngay một giây trước khi cúp máy, trong tai nghe đột nhiên truyền đến một câu ngắn ngủi của tại Cố Yến, cùng với tiếng gió vi vu, tỏ ra dịu dàng như nước, “Chú ý an toàn.”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, lúc lấy lại tinh thần thì cuộc trò chuyện đã kết thúc, trong tai nghe hoàn toàn yên tĩnh.

Anh đứng sững tại chỗ một lát, cười khanh khách.

Bạn học Cố nói tiếng người đúng là trăm năm khó gặp, nếu như loại hiện tượng khác thường này xảy ra vào lúc bình thường thì chứng tỏ chắc chắn sắp có chuyện xấu xảy ra.

Ngày hôm sau, lúc Yên Tuy Chi đến trại tạm giam gặp Trần Chương như đã hẹn, cuối cùng chuyện xấu đã được kiểm chứng...

Anh ngồi trong phòng gặp mặt, uống gần nửa cốc nước, đợi năm phút, kết quả quản giáo phụ trách đi truyền lời trở về một mình, còn mang theo một tin tức xấu: “Trần Chương nói anh ta không lời gì để nói cả, không muốn gặp.”

-----oOo-----

Chương 55: Trầm mặc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hành nghề nhiều năm như vậy, loại đương sự gì cũng có. Cũng không phải lần đầu tiên thấy người không phối hợp, nhưng ngay cả hai lần đều gặp phải người bài xích luật sư như vậy thì cũng quá xui xẻo rồi.

Yên Tuy Chi uống xong một hớp nước, yên lặng liếc nhìn bàn tay mình, tức giận cười một tiếng, lòng nói cũng không tệ lắm, ít nhất cũng không gặp phải người vừa mới gặp mà đã hỏi thăm tám đời tổ tông nhà người ta.

Ở Tửu Thành cách mười mấy năm ánh sáng, thiếu niên nổi loạn Joshua · Dale nghiêng đầu hất xì một cái.

“Mùa đông mà còn để lộ tay, sợ mình khỏe quá à?” Hàng xóm Chester · Bell lớn hơn mấy tuổi ở bên cạnh thì thào một câu, “Bị cảm hả?”

“Không phải, nhất định là có người đang nói xấu sau lưng tôi.” Joshua · Dale xoa xoa chóp mũi mình, xoa đến khi đỏ lên mới thả tay xuống, lại dùng đầu gối hung hăng đề lên đồng thùng các tông cao gần nửa người, dùng một sợi dây bó chặt lại, sau đó tức giận liếc Chester, “Tôi đi giúp đỡ trại mồ côi vì ngày xưa từng thiếu ân tình người ta, anh đến đây làm gì?”

Hơn nữa hề một cái là lại lải nhải, phiền chết, một câu cảm lạnh thôi mà nguyên rủa đến tận ba ngày, ruồi còn không phiền bằng anh.

Cậu ta liếc mắt, theo thói quen lâu bầu một câu thô tục, “Biển bà anh đi...”

Chester · Bell giơ tay chỉ chóp mũi đỏ ửng của cậu ta, nửa thật nửa

giả nói: “Tôi nghe thấy rồi đấy, sẽ báo lại câu này của cậu cho bà tôi biết!”

Đôi phó với Joshua · Dale, chỉ có hai người hữu dụng — em gái cậu ta, còn có bà Bell.

Hiệu quả cực kì nhanh chóng.

“...” Joshua · Dale ừng ực một cái, nuốt nửa câu sau về. Cậu ta trợn mắt nhìn Chester, im lặng mấp máy môi, cuối cùng chỉ có thể bực bội mà kéo dây, tiếp tục làm việc.

Ngay cả chửi tục cũng không cho, thật sự là không có cách nào qua nổi cuộc sống này mà.

“Cậu mắng ít đi đôi câu, số lần bị đánh một năm có thể ít đi một nửa.” Chester · Bell chuyển một thùng các tông ra ngoài, đặt thùng rỗng ở bên cạnh.

Joshua · Dale: “Cút đi, trừ anh ra thì cmn ai dám đánh nhau với tôi?”

“Gần đây tôi có đánh cậu sao?” Chester · Bell chắt đồng đồ trước mặt cậu ta, “Đây – để những thứ này vào trong tủ kính.”

Đây là đồ đạc của một trại mồ côi cũ, mấy năm trước trại mồ côi bởi vì vài chuyện mà phải đóng cửa rất lâu, gần đây lão viện trưởng trở lại định mở cửa lần nữa, mời một ít người làm công đến sửa sang lại đồ đạc chất chứa nhiều năm, chuyển chúng từ trong hộp vào tủ kính, thuận tiện xử lí đám hộp rỗng.

Lúc còn rất nhỏ Joshua · Dale được trại mồ côi này chăm sóc một chút, lần này không cần tiền công, chủ động tới giúp đỡ.

Cậu ta nhận lấy đồng đồ lật vặt mà Chester dờ ra ngoài, phân loại những tài liệu bằng giấy ra với những thứ khác, bỏ từng cái vào trong tủ kính. Khi cầm đến một tờ trong số đó, cậu ta bỗng nhiên “ồ” một tiếng.

“Sao thế?” Chester thò đầu tới.

“Bức ảnh chụp chung này...” Joshua chỉ một tấm ảnh cũ được kẹp trong tài liệu, “Anh nhìn người này đi, có phải giống với luật sư trước đó giúp tôi ở tòa không? Là phiên bản nhỏ hơn của người đó.”

Chester nhớ lại một chút, “Tên gì?”

“Nguyễn Dã.”

“Để tôi nhìn xem.” Chester cầm lấy tấm hình, trước tiên nhìn mặt sau.

Chỉ thấy phía trên in một hàng chữ — uống trà chiều cùng ngài Y trẻ tuổi hiền lành ở vườn hoa, cậu ấy tới quyên góp một khoản tiền, vẫn không muốn để lại ảnh như thường lệ, Howl len lén giúp tôi chụp một bức, mong ngài Y đừng để ý.

Trong hình, hoa trà nhạt màu nở rất đúng lúc, ánh mặt trời nhảy trên cành lá. Một người trẻ tuổi đang cúi đầu cầm tách cà phê trước mặt lên, ánh sáng chiếu lên đường nét gò má anh, từ trán đến sống mũi rồi đến cằm, mỗi một đường cong đều giống như dày công điêu khắc. Anh hơi rũ mắt, khóe miệng nở nụ cười, cho dù bất động cũng có khí thế phấn chấn của người trẻ tuổi.

Ngồi đối diện với anh là một ông lão tóc bạc, tinh thần phấn chấn, khuôn mặt hiền lành, đang thừa dịp người thanh niên không chú ý mà len lén giơ ngón tay cái về phía ống kính.

Chester lật xem một lát, nói: “Cậu bị mù mắt(*) sao? Nhìn từ góc độ này còn thấy hơi giống một chút, nhưng hiển nhiên không phải một người.”

() Bệnh mù mắt: hay còn gọi là hội chứng mất nhận thức khuôn mặt. Là chứng bệnh mà bệnh nhân không thể nhận ra gương mặt của bất cứ ai, kể cả người thân trong gia đình và ngay bản thân*

mình.

Cậu ta khó mà làm cho một tên bị mù mặt hình dung ra sự khác nhau của hai người, cuối cùng chỉ có thể chọn một điểm khác rõ nét nhất để nói, “Cậu nhìn đi, khóe mắt người này có một cái mụn ruồi. Ờm... Có thể hơi nhỏ, nhìn không rõ lắm, cậu nhìn kỹ một chút. Tôi nhớ luật sư Nguyễn Dã kia không có mụn ruồi nhỉ? Có không?”

Joshua: “...Quên rồi.”

Là một tên mù mặt còn cực kì đúng lý hợp tình, Joshua · Dale nói: “Sao mà không giống được! Giống nhau như đúc!”

Chester: “...” Chỉ sợ cậu mù thật rồi.

Nhưng cậu ta không dám nói lời này, vấp vả lắm cậu ta mới hoàn hoãn được quan hệ với tên nhóc bướng bỉnh này, không muốn tranh cãi chỉ vì loại chuyện nhỏ không đáng giá.

Joshua · Dale cắn đầu lưỡi suy nghĩ một chút, nói với Chester: “Máy thông minh của anh đâu?”

Chester yên lặng móc ra một cái máy kim loại nhỏ màu đen, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, cái này không phải máy thông minh, không cao cấp như thế được, nó chỉ là một cái máy truyền tin rất rẻ thôi...”

“Cho tôi mượn dùng một chút.” Joshua nói.

Cậu ta nhận lấy máy truyền tin, vụng về chụp lại bức ảnh, gửi cho một người.

Chester nhìn chuỗi số truyền tin xa lạ kia, hỏi: “Gửi cho ai thế?”

“Luật sư lần trước.” Joshua cũng không ngần ngại đầu lên, bấm từng chữ nội dung, “Luật sư Cố, tôi còn nợ tiền của hấn, cho nên phải lấy số truyền tin của hấn. Hình như hấn là thầy của Nguyễn. Tôi để cho hấn xem một chút, nhất định hấn có thể nhận ra.”

Chester: "...Cậu thật là nghiêm túc."

Nếu như có thể đi học, chắc chắn sẽ là một người có căn ngón tay cũng muốn gặm nát sách giáo khoa mất.

Joshua đang ngồi ngay ngắn cầm máy truyền tin chờ phản hồi, cực kì phù hợp với trí tưởng tượng của Chester. Cũng không lâu lắm, máy truyền tin rung lên.

"Trả lời trả lời!" Joshua có chút phấn khởi, cậu ta rất ít khi được dùng thứ như máy truyền tin, có chút mới lạ, "Luật sư Cố trả lời tôi."

Chester liếc mắt, qua loa lấy lệ trả lời: "Ừ ừ ừ."

Cố Yến đáp lại rất đơn giản:

[Ảnh chụp kẹp trong hồ sơ gì?]

Joshua không biết có thể tùy tiện cho người khác xem nội dung hồ sơ không, cho nên chỉ chụp trang đầu và cuối gửi cho Cố Yến.

Lúc chụp, cậu ta còn lẩm bẩm đọc theo một lần: "...Quyên tặng sách.... ngài Y... ngày 15 tháng 4..."

Kết quả vừa mới gửi hình đi, cậu ta liền sửng sốt, lại nhìn ngày tháng kí tên cuối hồ sơ, nhìn chằm chằm vào số năm, "Ê, không đúng, đây là... Đây là hình của 20 năm trước sao?"

Mặc dù với tuổi thọ bây giờ mà nói, 20 năm cũng không tính là gì, nhưng khuôn mặt khí chất vẫn phải có chút biến hóa.

"Hình như luật sư Nguyễn kia vẫn là thực tập sinh." Joshua có chút mờ mịt, "Vậy thực tập sinh bao tuổi?"

Chester nói: "Không biết, tuổi tác tốt nghiệp đại học hay là tốt nghiệp nghiên cứu sinh vẫn có sự khác biệt, chắc... chắc tầm 28? Vậy 20

năm trước anh ta...”

Joshua: “...8 tuổi.”

Chester: “...”

“Ừ... Nhìn người trong hình cũng rất trẻ, giống như chưa tới 20.”

Thế nhưng cũng đã là người thành niên rồi, vẫn có sự khác biệt rất lớn với 8 tuổi.

Đúng như dự đoán, không đến mấy giây, máy truyền tin trong tay Joshua lại rung một chút. Cố Yến hồi âm lại, tổng cộng chỉ có 2 câu, cũng cực kì đơn giản:

[Không phải cậu ấy.]

[Cảm ơn.]

Joshua mờ mịt cầm máy truyền tin hỏi Chester: “Hắn nói cảm ơn, cảm ơn cái gì? Sao tôi thấy không hiểu?”

Chester: “Ừm... Chắc theo lẽ phép thôi.”

Joshua: “???”

Hành tinh Hồng Thạch, xe thông minh đã được đặt trước đang im hơi lặng tiếng dừng lại ở ven đường, Cố Yến gửi tin xong, rũ mắt nhìn bức hình trên màn ảnh, gió đêm thổi bay vạt áo choàng của hắn, lại nhẹ nhàng buông xuống.

Qua một lúc lâu, hắn mới tắt màn hình đi.

Một truyền tin mới hiện ra, giọng la hét của trợ lí công việc vang lên: “Sao cậu không có trong phòng?”

Cố Yến: “Hơn nửa đêm tìm tôi làm gì?”

“Không ngủ được thì tìm cậu đối chiếu tài liệu lần nữa, tôi cảm thấy lần này cậu thẩm tra rất ổn, chỉ cần ngày mai không có chuyện ngoài dự đoán.” Trợ lí nói, “Cho nên hơn nửa đêm, tại sao cậu lại không có trong phòng?”

Cố Yến: “Mua cà phê.”

Công việc quan: “??? Quỷ nào nửa đêm còn uống cà phê?”

Cố Yến không đáp, thái độ vừa cứng rắn vừa lạnh lùng, ý là muốn tin hay không thì tùy.

Trợ lí công việc: “Được rồi, vậy cậu đi đâu? Lúc nào mới về?”

Cố Yến mở cửa xe, hệ thống lái thông minh tự động đặt câu hỏi: “Xin cho biết mục tiêu.”

“Khách sạn Cán Cân.” Cố Yến nói.

Trợ lí công việc: “Cậu đi mua một cốc cà phê mà phải đặt xe?”

Cố Yến day trán một cái, sắc mặt cũng khó coi. Ánh mắt hần quét một vòng xung quanh, cuối cùng rơi vào dòng xe chạy tới lui trên cảng, hô hấp tạo thành một làn khói trước mặt, giống như hơi có vẻ tự giấu mà thở dài, “Ừ.”

Trợ lí công việc truy vấn một câu: “Ừ cái gì? Cậu đừng có mà lừa tôi, tôi không ngốc đâu, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Cố Yến thắt dây an toàn, đóng cửa xe lại, bình thản trả lời một câu: “Ai biết được.”

Nói xong, hần cắt đứt truyền tin, tựa vào ghế bên người lái nhắm mắt dưỡng thần, ánh đèn ngoài cửa xe tạo thành một dải màu sắc sỡ trong bóng đêm yên tĩnh...

Tính tình quản giáo trại tạm cũng coi như tốt, Yên Tuy Chi ngồi trong phòng chờ, mắt tập trung gõ ngón tay lên bàn, gã cũng không giục, chỉ ôm đùi cui điện đứng ở cạnh cửa, chuẩn bị lúc nào cũng có thể tiến vị luật sư trẻ tuổi này đi ra ngoài.

Trên thực tế Yên Tuy Chi cũng không phải thật sự mất tập trung, mà đang suy tính. Sau khi anh nhớ lại một vài chuyện, liền mở quang não tìm tài liệu về Trần Chương ra xem lần nữa, cười với quản giáo một cái: “Làm phiền.”

“Làm sao?” Đối với người lễ phép, ai cũng không thể quá ác được. Quản giáo cố gắng thả lỏng sắc mặt, hỏi: “Còn cần gì?”

“Có thể giúp tôi chuyển một câu cho Trần Chương không.”

“Nói cái gì?” Quản giáo hỏi.

“Nói rằng luật sư của anh ta là khách quen của Champagne vào mấy năm 31-47, hỏi anh ta có biết một huyền luyện viên tên Trần Văn không.” Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn của Yên Tuy Chi dừng lại, lại nhấc mắt cười một tiếng, “Ngoài ra, tôi sẽ chờ anh ta ở đây đúng giờ này ngày mai.”

-----oOo-----

Chương 56: Trần Văn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thành thật mà nói, lời này nghe qua giống như có bí mật động trời gì đó, căn bản sẽ không tìm người truyền lời, mà phải được hỏi trong trường hợp mặt đối mặt với đương sự để tránh tai mắt của người khác.

Tùy tiện tìm người truyền lời như Yên Tuy Chi quả thực hiếm thấy.

Quản giáo lần đầu thấy được luật sư như vậy, nhướng một bên lông mày lên, dùng ánh mắt tò mò một lời khó nói hết liếc Yên Tuy Chi một cái, chốc lát lại liếc một cái. Như vậy tới tới lui lui mấy lần mới sờ dùi cui điện nói: “Chỉ có câu này?”

“Đúng, cảm ơn.” Yên Tuy Chi đặt cốc xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Đến khi ra cửa, anh như nghĩ tới cái gì mà bổ sung một câu, “Đúng rồi, nếu như anh ta căn bản không kịp đợi đến ngày mai, đòi phải gặp trong hôm nay, giúp tôi nhắc anh ta một câu, tôi chỉ nghe lời thật.”

Quản giáo: “...Cậu nghiêm túc?”

Vừa rồi còn chạm phải cái đinh(*), còn chưa tới năm phút đã bắt đầu ảo tưởng đối phương đòi gặp rồi? Nằm mơ cũng nhanh quá...

() Ý chỉ việc khó giải quyết, ở đây đang muốn nói đến chuyện Trần Chương không muốn gặp Yên Tuy Chi.*

Yên Tuy Chi nửa thật nửa giả nói: “Đương nhiên là chỉ đùa chút thôi.”

Quản giáo ngoài cười nhưng trong không cười, coi như là cho luật

sư trẻ tuổi này một chút mặt mũi.

Có không ít luật sư thực tập bị không trâu bắt chó đi cày, nhưng đây là lần đầu gã thấy loại phong cách như vậy. Hình dung thế nào nhỉ... Chính là biểu hiện của đối phương giống như khách quen của trại tam giam vậy á.

Điều này bình thường sao?

Dĩ nhiên không bình thường.

Quản giáo lại nhìn chằm chằm bóng lưng ung dung của Yên Tuy Chi mấy cái, lẩm bẩm trong lòng: Bây giờ tâm trạng của thanh niên vừa tốt nghiệp luôn buông lỏng như thế sao? Bị đương sự chặn cửa mà không tức giận không nóng nảy?

Gã yên lặng suy tư một chút, cảm thấy chắc vẻ ngoài của mình không có đủ lực uy hiếp, quá dễ tính, không làm đối phương cảm nhận được không khí thật sự của trại tam giam. Hoặc là đối phương giả vờ trấn định để che giấu sự sợ hãi, ra khỏi trại tam giam mới tìm một xó ngồi khóc.

Gã khá nghiêng về về sau.

Vì vậy ánh mắt gã nhìn về phía Yên Tuy Chi dần có chút đồng tình, cho đến khi Yên Tuy Chi chuyển qua khúc quanh hành lang dài, rồi đi theo tiếng két của cửa sắt, quản giáo mới nhún vai nói với một đồng nghiệp khác: “Chắc sắp khóc rồi.”

Đồng nghiệp liếc nhìn thời gian, “Chắc rồi. Vốn sắp xếp thời gian cho họ gặp mặt là một giờ, lúc này mới hết mười phút, hầy, quá lãng phí. Ra quân bắt lợi, ai mà chịu nổi.”

“Ông gác tiếp đi, tôi đi chuyển lời cho cậu thực tập sinh đáng thương đó.”

Trên thực tế sau khi Yên Tuy Chi ra khỏi cửa trại tam giam, đúng là

không rời đi lập tức.

Dĩ nhiên, anh cũng không thể ngồi khóc ở một xó được, mà đi tìm một quán cà phê phía đối diện, gọi một cốc cà phê, vô cùng lạnh nhạt ngồi xuống.

Máy thông minh rung lên, nhận được mấy tin nhắn liên tiếp.

Anh mở ra nhìn một cái, một cái đến từ Fizz, hai cái đến từ tên nhóc ngố Locke.

Locke: [Vụ án tiến hành vẫn thuận lợi chứ?]

Locke: [Đúng rồi, tôi đã bàn bạc với chủ nhà kia, ông ta đồng ý giữ đến khi cậu về, đợi cậu về đi xem, nếu hài lòng sẽ cho thuê.]

Yên Tuy Chi đơn giản trả lời cậu ta.

Mà nội dung tin nhắn của Fizz lại giống như gắn máy theo dõi trên người Yên Tuy Chi vậy:

[Tôi tính theo giờ của hành tinh Thiên Cầm, chắc cậu sắp đi gặp đương sự rồi, sao nào? Có khẩn trương không? Ngoài ra, cậu còn chưa đưa báo cáo công việc ngày hôm qua đâu.]

Trước khi đi, biểu hiện lo lắng về mọi thứ của Fizz giống như Yên Tuy Chi không phải tới để ra tòa một mình, mà là tới để anh dừng lại chết. Cô còn dặn dò anh mấy lần, nhất định phải gửi báo cáo công việc mỗi ngày vào hệ thống thực tập sinh, loại chuyện cộng điểm như tự mình ra tòa thế này không thể để thiếu ngày nào được.

Kết quả tối hôm qua Yên Tuy Chi liền quên chuyện này mất tiêu, không hề gửi một chữ nào cả.

Anh nhú mày, định bắt chước tâm trạng của thực tập sinh bình thường để trả lời, vì vậy tiện tay tóm tên ngố Locke làm đối tượng bắt chước:

[Cực kì tệ hại, bị đương sự chặn cửa, lo lắng đến sắp ói rồi.]

Hai giây sau, cô Fizz gửi lại đám dấu ba chấm vô biên vô hạn, sau đó là một câu:

[Hôm nay cậu ăn phải thứ gì không đúng à???]

Yên Tuy Chi bật cười, anh nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Cố Yến, bảo anh “làm như bình thường” trước mặt Fizz, xem ra thật sự quá đúng. Cố gắng giả làm thực tập sinh, ngược lại cô còn cảm thấy kỳ quái.

Yên Tuy Chi: [Không có, chỉ đùa một chút thôi. Nhưng bị chặn ngoài cửa là thật.]

Fizz: [Vậy rõ ràng là đương sự không muốn gặp.]

Fizz: [Tôi cũng không biết xử lí thế nào khi bị chặn ngoài cửa cả, hay là hỏi thầy cậu đi.]

Yên Tuy Chi gõ ba chữ “Không cần đâu”, còn chưa kịp gửi, tin nhắn của Fizz lại bay tới:

[Tôi biết chắc chắn cậu ngại đi hỏi, cho nên tôi hỏi giúp cậu rồi, không cần cảm ơn.]

Yên Tuy Chi: “???”

Nhờ có cô Fizz nhiệt tình mà sau khi Yên Tuy Chi nhìn chằm chằm máy thông minh mấy giây, quả nhiên nó lại rung lên, lúc này không phải tin nhắn mà là truyền tin, không phụ sự kì vọng của cô Fizz, đến từ “Tinh chất bạc hà nhỏ mọn”.

Trong chớp mắt, Yên Tuy Chi cảm thấy tần số gọi điện với Cố Yến gần đây hơi cao, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, thật ra thì cũng chỉ có hai ba lần, còn rất ngắn gọn nữa chứ.

Anh chần chờ một giây, đeo tai nghe, nhận truyền tin.

Giọng nói của Cố Yến vang lên trong tai nghe, cực kì bình thản:
“Fizz vừa gửi cho tôi một ảnh chụp màn hình, nghe nói thầy không gặp được đương sự, lo đến mức sắp ói.”

Yên Tuy Chi: “...” Sao cô Fizz có thể truyền lời như vậy chứ?

“Tôi đề nghị lúc thầy diễn nên có chừng mực.”

Lời của Cố Yến vẫn chẳng có câu nào xuôi tai, giống như câu “chú ý an toàn” lúc trước căn bản không phải của hắn, mà là quỷ quần người ép hắn nói vậy.

Nhưng sau hai câu ngắn ngủi, Yên Tuy Chi liền nghe được một vấn đề khác...

“Cậu nghỉ ngơi trước đã rồi hẵng châm chọc.” Yên Tuy Chi đặc biệt bình tĩnh chặn lời hắn, hỏi: “Có phải cậu bị cảm hay không?”

“Không.”

Yên Tuy Chi có chút kỳ quái, “Vậy sao nghe cậu nói như giọng mũi vậy?”

Giọng Cố Yến trầm hơn bình thường, hiếm thấy lộ ra vẻ lười biếng.

Đối diện trầm mặc chốc lát, tiếp theo là tiếng dép loẹt xoẹt rất nhỏ, cùng với tiếng cốc thủy tinh chạm nhau, “Vừa rồi đang ngủ.”

Yên Tuy Chi theo bản năng mở múi giờ các hành tinh, “Bên cậu là mấy giờ?”

Cố Yến nói: “11 giờ, nhưng hôm nay ở hành tinh Hồng Thạch là đêm đôi.”

Hành tinh Hồng Thạch là một trong những hành tinh thuộc trung tâm Liên Minh, thể tích rất lớn, hơn nữa có một hiện tượng đặc biệt gọi là ngày đôi và đêm đôi, nghĩa như tên, cái trước là ban ngày gấp đôi bình thường, cái sau là ban đêm dài gấp đôi. Vào ngày này, tiết tấu hoạt động của tất cả mọi người ở hành tinh Hồng Thạch đều chậm lại, tương đương với việc có thêm một ngày nghỉ phép.

“Lại gặp đêm đôi?” Yên Tuy Chi nói, “Lần này cậu còn mấy lần kiểm tra nữa?”

“Ngày mai một lần.” Cố Yến nhàn nhạt nói.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, ngón tay tùy ý lướt qua khung giờ của hành tinh Hồng Thạch trên màn hình, anh nhìn giao diện thời gian của hành tinh Hồng Thạch và Tinh Cầm, đột nhiên nghĩ ra: “Tối hôm qua lúc tôi gọi cho cậu, bên cậu là mấy giờ?”

“Tầm ba giờ rạng sáng.” Có lẽ là vừa tỉnh ngủ, Cố Yến đáp theo bản năng.

Ngón tay Yên Tuy Chi vòng qua cái cốc trước mặt mình, ngừng một chút, nói: “Ba giờ rạng sáng mà cậu đi ra ngoài mua cà phê?”

Trong tai nghe, tiếng róc rách của cà phê được rót vào cốc thủy tinh rất rõ, còn có tiếng hít thở nhẹ nhàng mà mơ hồ của Cố Yến...
Dường như hắn vẫn đang bình tĩnh làm chuyện của mình, không trả lời.

Yên lặng kéo dài một lát, Cố Yến thả thìa vào trong cốc, lúc này mới nhàn nhạt trả lời một câu: “Đây là hành tinh Hồng Thạch.”

Hành tinh Hồng Thạch cực lớn, tùy tiện đi chỗ nào cũng tốn rất nhiều thời gian, nhưng cũng cực kì sầm uất, so với những đêm sáng đèn không ngủ ở Decama, bên này chỉ có hơn chứ không có kém. Cho dù hai giờ rạng sáng ra ngoài mua cà phê, cũng không phải là không thể.

Cố Yến muốn biểu đạt ý này.

Yên Tuy Chi “ừ” một tiếng, dừng chốc lát anh lại hỏi như xác nhận: “Bây giờ đúng là cậu đang ở hành tinh Hồng Thạch?”

Cố Yến: “...”

Đề tài tới đây gần như tắc nghẽn, nguyên nhân chủ yếu là viện trưởng khôi hài nào đó căn bản là không muốn nói chuyện tử tế, nếu không sẽ chỉ nói chuyện trong một hai câu. Nhưng anh lại không nói hết ra, mà xé từng xít một, để cho đối phương hiểu ý của mình.

Chiếc thìa quấy cà phê trong tay Cố Yến leng keng một chút, cách mấy trăm ngàn năm ánh sáng cũng có thể tưởng tượng về mặt hán lúc này có bao nhiêu tê liệt.

Yên Tuy Chi cười một cái, nói: “Có phải tôi nên vui rằng truyền tin rất kịp thời không?”

Cố Yến vẫn không lên tiếng, trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì.

Yên Tuy Chi tạm thời cho rằng hán vẫn chưa co giãn mặt được, lại mở miệng nói: “Xem ra năm đó tôi không nhìn sai, không nhận sai học sinh.”

Cố Yến tĩnh một lát, rót cuộc lạnh lùng mở miệng: “Thầy chắc chắn là thầy chọn học sinh?”

Người không biết xấu hổ thì đến quỷ cũng thấy sợ, rõ ràng năm đó là học sinh tự lựa chọn.

Hôm nay ở hành tinh Thiên Cầm là một ngày trời đầy mây, khu vực gần trại tạm giam còn xám xịt hơn, chỉ mới nói mấy câu mà chân trời đã chất đầy mây đen.

“Trời sắp mưa rồi.” Yên Tuy Chi liếc nhìn sắc trời.

Trong tai nghe, ngậm cà phê thứ nhất đã giúp bạn học Cố lấy lại bản tính không mạn không nhạt, ném ra một câu: “Tiền thì phải nhìn thẻ tài sản một chút, ít nhất phải giữ lại ít tiền mua ô cho mình.”

“ ... ”

Giáo sư Yên tối hôm qua mới vừa xài hết một thẻ có chút chột dạ, lòng nói thôi cậu biến đi, toàn mấy lời không hay thôi à.

...

Bên trong trại tạm giam, quản giáo sai bước vào sâu trong hành lang, mở một cánh cửa hẹp ra.

Trong cửa, Trần Chương đang cong lưng, mặt hướng tường nằm ở trên giường, không nhúc nhích, giống như căn bản không nghe thấy tiếng động ở cửa.

“Ê...” Quản giáo kéo ra một phần cửa chỉ để lộ khuôn mặt dọa người, quát lên với người trên giường, “Nói với anh đấy có nghe thấy không? Quay lại! Đưa lưng về phía tôi là có ý gì?”

Đầu Trần Chương động một chút, có chút cứng đờ chống giường ngồi dậy, động tác hơi chậm, giống như già hơn nhiều tuổi, ngay cả chân cẳng vai lưng cũng không nhanh nhẹn, nhưng một loạt động tác đều biểu đạt một ý — anh nói đi, tôi nghe.

Thật ra thì biểu hiện của Trần Chương không tính là kém, hắn rất phục tùng, trên căn bản quản giáo nói gì thì hắn làm nấy, không hề gây phiền phức cho người ta. Điều duy nhất không phối hợp chính là quá trầm mặc, quá tiêu cực.

Quản giáo thấy hắn vẫn thành thật, giọng nói cũng hòa hoãn hai phần, cộc cằn nói: “Luật sư của anh bảo tôi truyền lời cho anh.”

Trần Chương vẫn không nhúc nhích, giống như là không nghe thấy.

Quản giáo có chút không nhịn được, nói: “Cậu ta nói, cậu ta là khách quen ở Champagne mấy năm 31 – 47...”

Tốc độ nói của gã hơi nhanh, có lẽ cho rằng lời này không tạo được bao nhiêu tác dụng. Kết quả mới vừa nói được một nửa, Trần Chương từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu lại giống như là bị người ta nhấn nút chạy vậy, giật giật cổ, cứng ngắc chậm rãi ngẩng đầu lên, mờ mịt chuyển ánh mắt đến.

Quản giáo: “Ặc...”

Trong nháy mắt gã có hơi quên mất lời, nhưng rất nhanh đã nhớ lại, “Cậu ta hỏi anh có biết một người tên là Trần Văn không?”

“... Ai?” Trần Chương có chút khó khăn hỏi, “Anh nói... Ai?”

Quản giáo liếc mắt: “Trần Văn, chắc tôi không nghe nhầm.”

Rất khó hình dung trong nháy mắt đó, sắc mặt Trần Chương đã biến đổi bao nhiêu lần, ít nhất ánh mắt hắn đã sáng rực lên, lấp đi lấp lại vài lần. Như là vô cùng rối rắm, lại khó mà tin được.

Thật sự sống lại à?

Quản giáo có chút kinh ngạc, nhưng gã đợi hai phút, Trần Chương vẫn đắm chìm trong tâm trạng mà không có ý đứng dậy, vì vậy gã tức giận nói: “Được rồi, tôi chuyển lời xong rồi đó, anh tự sắp xếp cho ổn.”

Nói xong, gã xoay người muốn đóng cửa lại.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, lúc cửa sắp khép lại, một cái tay đột nhiên đưa ra từ sau lưng quản giáo, đập vào trong khe cửa.

Quản giáo được huấn luyện nghiêm chỉnh, theo bản năng túm lấy cái tay kia, quay lại khóa cổ.

Trong tay gã là cổ Trần Chương, bởi vì bị gã ấn lên tường, sắc mặt vốn vàng khè của Trần Chương lại nhanh chóng biến thành màu đỏ, hần dùng sức giải thích: “Tôi... Tôi chỉ muốn gọi anh lại... Tôi... Tôi có thể gặp cậu ta một chút... luật sư của tôi...”

Quản giáo: “...Ngày mai.”

Trần Chương: “Hôm nay... khụ khụ, hôm nay không được sao?”

Quản giáo: “...”

Tốt, mặc dù không kêu khóc, nhưng nhìn cái vẻ sắp chết ở chỗ này, đúng là rất gấp gáp.

“Sớm làm gì?” Quản giáo giễu cợt một câu, buông tay ra để cho Trần Chương thở hổn hển, “Người đi rồi anh mới đổi ý?”

Trần Chương khom người ôm cổ họng ho khan.

Quản giáo vừa thầm nói thật sự bị cậu thực tập sinh kia nói trúng, vừa bất đắc dĩ nói với Trần Chương một câu: “Luật sư của anh còn nhờ tôi nói một câu.”

Trần Chương ngẩng đầu lên, trong mắt cũng ho khan đầy máu.

“Cậu ta nói, nếu như anh kêu khóc đòi gặp cậu ta, cậu ta chỉ nghe sự thật.”

Trần Chương: “...”

Chắc đây là tên quản giáo dễ nói chuyện nhất. Gã trợn mắt nhìn Trần Chương nửa ngày, cuối cùng xụ mặt, không nhin được lâu bầu một câu “Phiền toái!” Liền dùng số công truyền tin.

Tiếng nhắc nhở vang lên mấy giây, đối phương không nhanh không chậm nhận máy, “Xin chào.”

Quản giáo: "...Tôi ở bên trại tạm giam."

Đối phương: "Trần Chương muốn gặp tôi?"

Quản giáo: "...Đúng."

"Được, bây giờ tôi sẽ đến."

Quản giáo suy nghĩ một chút lại nói: "Cậu đi đến chỗ nào rồi? Trở lại cần mất bao lâu? Thời gian gặp mặt cũng không còn nhiều, nếu đến lúc cậu quay lại mà chỉ còn mười phút, vậy tôi đề nghị ngày mai hãy gặp."

Thật ra thì gã cũng chỉ vì tốt cho thực tập sinh này thôi, gặp người khó chịu như Trần Chương, vội vã cuống quýt hỏi hai câu không đau không ngứa, không chỉ có không có tác dụng gì, không chừng lần tới còn chẳng muốn gặp.

Ai ngờ trong giọng nói của đối phương lại mang ý cười, "Không lâu đâu, tôi ở trong quán cà phê đối diện thôi."

Quản giáo: "..."

Phải, chắc là đoán được Trần Chương muốn đổi ý, cho nên người ta cũng lười đi, chỉ chờ ở chỗ đó đây mà!

Còn quý sở...

Chỉ sợ thực tập sinh này đã thành tinh mất rồi.

Quản giáo vừa nói trong lòng, vừa vẫy tay với Trần Chương, "Được rồi, đi theo tôi."

Trong quán cà phê, Yên Tuy Chi đã cúp máy của quản giáo, đứng dậy chuẩn bị tiến cung lần hai. Theo quy định ở hành tinh Thiên Cầm, lúc một mình gặp đương sự, dưới tình huống không có quản giáo, luật sư không thể mang máy thông minh vào, càng không thể

cung cấp công cụ truyền tin cho đương sự.

Trước khi Yên Tuy Chi vào phòng gặp mặt thì lấy máy thông minh ở ngón tay xuống, đang định bỏ vào túi trong suốt của quần giáo, lại như chợt nhớ ra cái gì mà dừng lại.

“Chờ một chút.” Anh cười với quần giáo một tiếng, sau đó mở máy ra gửi cho Cố Yến gửi một tin:

[Kiểm tra tốt.]

Trần Chương gặp được luật sư của mình trong phòng gặp mặt.

Nói thật, trước khi đến đây, thậm chí hắn còn chẳng hỏi sư là ai, cũng không muốn hỏi. Chỉ thỉnh thoảng đoán được từ trong lời bàn luận của đám quần giáo, biết được là người trẻ tuổi, là loại trẻ đến mức chắc chắn sẽ thua kiện đó.

Điều này nằm trong dự đoán của hắn, nhưng hắn không nghĩ tới lại là người quen biết.

“Là cậu?”

Trần Chương còn chưa ngồi xuống đã kinh ngạc mở miệng.

Vừa chủ động mở miệng, liền định trước hắn rơi xuống thế yếu.

“Cậu không phải là... thực tập sinh đi theo vị luật sư kia sao?” Trần Chương sững sốt ở trước bàn một lúc lâu, mới kéo ghế ngồi xuống.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái: “Nhìn thấy tôi trong việc nghiêm chỉnh cũng không phải là chuyện gì tốt, cho nên chỉ có thể nói rằng thật đáng tiếc, lại gặp nhau rồi.”

Trần Chương: “...”

Hai người lần trước mới gặp nhau trên buổi tiệc rượu ở bãi biển, lần

này lại gặp lại trong hoàn cảnh này, Yên Tuy Chi rất thản nhiên, nhưng Trần Chương lại cực kì lúng túng. Loại lúng túng này thậm chí làm hòa tan tiêu cực chống cự với luật sư trước đó của hắn.

Quản giáo liếc nhìn thời gian, nhắc nhở: “Thời gian xin gặp mặt chỉ còn lại nửa giờ, nắm chắc.”

Nói xong, gã rời khỏi phòng gặp mặt, thay hai người đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa cách một cái, đánh thức Trần Chương từ trong lúng túng. Hắn đột nhiên kịp phản ứng, tuổi tác của luật sư thực tập trước mặt này thật sự rất trẻ tuổi, trẻ đến mức quá đáng, cho nên...

“Cậu bảo quản giáo nói cho tôi câu kia... Cậu... năm 31 đến 47, cho dù là năm 47 thì cũng đã là 10 năm trước rồi, khi đó cậu mới bao nhiêu tuổi chứ?!”

Trên thực tế, khi đó Yên Tuy Chi 25 tuổi, nhưng hiển nhiên “Nguyễn Dã” không phải. Lần này giáo sư Yên nhớ rất rõ thân thế này của mình, vô cùng không biết xấu hổ rút số tuổi nhỏ đi: “7 tuổi?”

Trần Chương: “...”

Môi hắn giật giật, suýt nữa thì chửi đồng một câu.

Năm 47 mới 7 tuổi, nói cách khác năm 31 ngay cả phôi thai còn không phải, cmn cậu là khách quen của clb Champagne ở đâu ra!

“Cậu lừa tôi?” Trần Chương trợn mắt nhìn anh.

Yên Tuy Chi đặc biệt thản nhiên gật đầu một cái: “Ai nói không phải đâu.”

Anh đổi thành một tư thế thả lỏng hơn, nhìn vào mắt Trần Chương nói, “Nhưng đây cũng không ngăn cản tôi biết chuyện lúc trước được, tôi cho rằng nó có thể trở thành cánh cửa đột phá cho chuyện lần này, anh là cảm thấy thế nào? Ngài Trần Chương, hoặc là... ngài

Trần Văn?”

Khớp hàm Trần Chương kêu rắc một cái, nhưng vẻ mặt của hắn cũng không phải là tức giận, mà là khẩn trương, “Cậu, làm sao cậu biết? Cậu biết bao nhiêu?”

-----oOo-----

Chương 57: Trần Văn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có thể nhìn ra được, Trần Chương cực kỳ để ý chuyện lúc ban đầu. Bằng không cũng sẽ không vừa nhắc tới đã mắc câu, đang hoảng thay đổi thái độ mà tới phòng gặp mặt.

Hắn trợn to hai mắt, nín thở nhìn Yên Tuy Chi, không dám thở gấp chờ anh mở miệng.

Kết quả Yên Tuy Chi tựa lưng vào ghế ngồi, chậm rãi cho hắn hai chữ, “Anh đoán.”

“ ... ”

Trần Chương tí nữa thì tắc luôn một hơi.

“Thật ra đây là một vấn đề rất không cần thiết.” Yên Tuy Chi nói, “Nếu như tôi là anh, nhất định sẽ không lãng phí thời gian có hạn vào đáp án rất rõ ràng này.”

Trần Chương sửng sốt một chút.

Quả thật, còn có thể biết được như thế nào? Cậu thực tập luật sư này nhìn còn nhỏ tuổi, nhưng lại biết được chuyện kia, tất nhiên là nghe được từ miệng những người khác. Vậy sẽ là ai chứ...

Sự chú ý của hắn chuyển đến câu nói mà được quản giáo chuyển lời kia theo bản năng, năm 31 đến năm 47 là khách quen của Champagne... Những lời này không phải nói về bản thân luật sư, nhất định chính là của người báo cho biết. Năm đó câu lạc bộ Champagne có khách quen mười mấy năm sao?

Trần Chương nhớ lại một chút, hắn vẫn còn có chút ấn tượng về

danh sách khách quen năm đó của Champagne.

Dĩ nhiên, hấn cũng không phải là nhớ được nhiều cái tên trong danh sách như vậy, mà là nhớ một vài đặc điểm — trong số những khách ở Champagne, có rất ít khách du lịch, bởi vì quy mô CLB Champagne không lớn, giá cả cũng rất cao, không phải là một lựa chọn tốt đối với du khách bãi biển, rõ ràng có nhiều câu lạc bộ hấp dẫn lớn, cần gì phải phí tiền vào đó.

Nhưng câu lạc bộ Champagne đặc biệt được con em nhà giàu coi trọng. Nhưng đa số đều thỉnh thoảng mới tới nghỉ phép để giải tỏa áp lực. Nếu thường xuyên kiên trì đến rất nhiều năm thì chỉ có hai loại người...

Một loại là tầm từ 70 đến 90 tuổi, thuộc về giai đoạn sau của thời thịnh niên, bọn họ coi loại vận động như lặn này là một loại rèn luyện bình thường, đến rất đúng thời gian. Một loại khác chính là đám thiếu gia nhà giàu mười mấy hai mươi tuổi, mới trưởng thành, có nhiều thời gian nên thích đến tìm kích thích.

Nhưng bất kể là loại nào thì đều có một điểm giống nhau, cho tiền boa khá dày.

Ban đầu Trần Chương đến Champagne chỉ vì một điểm này.

Khi đó hấn mới chuyển từ thợ lặn chuyên hoạt động dưới nước sang, lại cần tiền gấp, liền nhờ người tìm một vị trí ở CLB Champagne, làm một huấn luyện viên có tiếng nhưng không có miếng. Bởi vì không có tiếng nên hấn không có khách cố định, luôn là hôm nay giúp đỡ cái này, mai lại làm cái khác. Làm gì có khách nào nhớ hấn?

Làm sao có thể...

“Có vẻ như anh lại chui vào ngõ cụt rồi.” Yên Tuy Chi nói, “Tôi đoán, anh đang nhớ lại xem trong số những người anh quen trước đây, có ai có thể nói cho tôi những chuyện kia chứ gì?”

Trần Chương lại sừng sốt một chút, vẻ mặt có chút lúng túng vì diệu.

Hai phút ngắn ngủi, mấy câu nói lẽ tẻ, Yên Tuy Chi đã có thể hiểu được đại khái tính cách của Trần Chương – hắn rất dễ bị người ta lôi kéo suy nghĩ, không bắt được điểm chính, nói dễ nghe một chút là ai nói gì cũng tin, dễ dàng tin người khác, nói khó nghe một chút gọi là ngu, hơn nữa quá rõ rệt.

Mặc dù chút hiểu biết này cũng không sâu lắm, nhưng ít ra...

Nếu như hiềm nghi của Trần Chương còn có ẩn tình khác, vậy thì Yên Tuy Chi cũng chẳng thấy bất ngờ với cách tính cách này của hắn.

Nhưng Yên Tuy Chi cũng không thích cho ra kết luận trước thời hạn, mặc dù mọi hành động của Trần Chương đơn giản là đúng tiêu chuẩn “Tôi có giấu một ít chuyện, có thể còn có chút oan uổng, nhưng tôi không nói”.

“Điều này rất quan trọng sao?” Giọng Yên Tuy Chi rất nhạt.

Trần Chương hơi đỏ mặt, “Tôi chỉ nghĩ không ra, tại sao cậu lại biết...”

Tại sao lại biết?

Đương nhiên là chính mắt nhìn thấy.

Câu nói mà anh bảo quản giáo truyền lời cũng không đúng hết. Từ năm 31 đến năm 47 thật ra chỉ là Yên Tuy Chi thuận miệng nói thôi. Năm 31 anh mới có chín tuổi, cuộc sống cực kì an nhàn, chưa hề có chuyện gì hết, hơn nữa đó cũng không phải là độ tuổi có thể hoàn toàn làm chủ được.

Nhưng anh thực sự trở thành khách quen của Champagne rất sớm, là khoảng 16 tuổi.

Từ 16 tuổi đến 25 tuổi, anh đều là khách quen của Champagne. Cho nên lời mà anh bảo quản giáo nói thay cũng không hẳn là giả.

Năm đó anh luôn lười quan tâm đến người khác, bên cạnh luôn có huấn luyện viên cố định, nhưng anh thường xuyên không nói tiếng nào, không dẫn theo huấn luyện viên mà đã xuống nước, không ít lần khiến huấn luyện viên bị sợ đổ mồ hôi. Huấn luyện viên đó là một người có tính tình ôn hòa, cũng thích nói chuyện trên trời dưới biển với khách.

Nội dung cuộc trò chuyện của hắn rất rộng, từ đạo lý đời người xảy ra bất ngờ, đến hàng xóm đồng nghiệp bình thường xung quanh hắn, nghĩ đến cái gì là nói với Yên Tuy Chi cái đó.

Đối với những chuyện vặt mà hắn nói, thật ra thì Yên Tuy Chi chả có hứng thú gì. Nhưng anh luôn “ừ” một tiếng đúng lúc, hoặc là cười một cái. Điều này khiến huấn luyện viên hứng thú bưng bưng nói rất lâu.

Anh nhớ có một lần, anh chống người ngồi bên mạn thuyền lặn, biếng nhác uống một cốc nước, nhìn một thuyền lặn cách đó không xa, trên chiếc thuyền kia không có người đang hăng hái muốn lặn, chỉ có một huấn luyện viên lẻ loi đứng ở một góc, chống nạnh nhìn nước biển ngăn người.

Anh nhìn một lát rồi hất cằm về phía đó, hỏi: “Đó là ai? Trước giờ chưa từng gặp.”

Giáo viên của anh đứng bên cạnh uống hết nửa chai nước tăng lực như trâu, sờ bụng nói: “À, là một đồng nghiệp mới tới.”

Yên Tuy Chi sau thời thiếu niên sẽ rất ít sẽ chủ động đặt câu hỏi, cho nên huấn luyện viên hiếm thấy được hỏi một câu cũng rất phấn khởi, mở miệng ra là giới thiệu một đồng cho anh, dong dài đến nỗi chỉ thiếu viết hắn một bài luận văn về cuộc đời đối phương.

Yên Tuy Chi chỉ thuận miệng hỏi một chút, cũng không phải thật sự có hứng thú, cho nên lúc nghe cũng không quá cẩn thận, qua nào chỉ có mấy câu.

“Hắn tên là Trần Văn, hai ngày trước có người giới thiệu tới câu lạc bộ, vốn là thợ lặn chuyên nghiệp, kỹ thuật không có vấn đề.” Huấn luyện viên nói, “Hơn nữa rất trẻ tuổi, sở dĩ từ vị trí thợ lặn chuyển xuống vì hình như một năm trước cơ thể xảy ra vài vấn đề, không thích hợp tiếp tục làm việc dưới nước nữa.”

Thật ra thì câu lạc bộ Champagne rất ít khi dùng người có bối cảnh không rõ ràng như thế, hơn nữa dù sao khách khứa đều là con em nhà giàu, tiền tip phong phú, không có huấn luyện viên nào tình nguyện chia tài nguyên đang có của mình ra cả. Cho nên Trần Văn là một huấn luyện viên mới vào Champagne, lẻ loi quả thực quá bình thường.

“Tôi cảm thấy tính cách cũng không tệ lắm, chính là rất buồn chán.” Huấn luyện viên nói, “Hắn không thích thân với người ta, cho nên người trong câu lạc bộ cũng không quá quen với hắn. Tôi đã là người có thể trò chuyện tương đối nhiều với hắn mà hiểu biết cũng chỉ có hạn.”

Huấn luyện viên chỉ cặp mắt mình, nói: “Tuy nhiên ấn tượng đầu tiên tương đối sâu, chính là thị lực hắn rất kỳ lạ. Ban ngày không nhạy cảm với rất nhiều thứ, ngược lại ban đêm thấy rất rõ ràng, đúng là trời sinh để xuống nước.”

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn hắn: “Làm sao anh biết?”

“Lần trước tôi có đồ quên ở câu lạc bộ, trở lại lấy, ngày đó hắn cũng có công việc muốn sắp xếp, ở trên phòng làm việc trong câu lạc bộ làm thêm giờ. Lúc tôi đến phòng thiết bị, đang mò mẫm công tắc điện như người mù, kết quả sờ phải tay hắn.”

Huấn luyện viên rùng mình, “Sợ đến vãi linh hồn! Náo loạn nửa ngày, hóa ra là ông tướng ấy cũng muốn đi lấy đồ lặn của mình

trong phòng thiết bị, lười bật đèn, đang tìm thì gặp tôi tiến vào, sờ phải tay hắn vì hắn thấy tôi đập đầu lung tung, định bật đèn giúp tôi.”

Có lẽ là biểu hiện lúc ấy của huấn luyện viên quá khoa trương, hoặc là thuyền lặn lẻ loi của Trần Văn có chút đặc biệt, cho nên mặc dù cảnh tượng đó cũng không quá quan trọng, nhưng qua nhiều năm vậy rồi mà Yên Tuy Chi còn có thể nhớ rõ.

Sau đó trong mấy năm, có lẽ là thời gian đến đây của Yên Tuy Chi không giống Trần Văn, hoặc là anh rất ít khi chú ý đến người khác, anh cũng không còn ấn tượng gì đối với Trần Văn nữa. Thỉnh thoảng thấy, cũng là xa xa cách biệt, hoặc là trong đám người, mà Trần Văn vẫn cô đơn chiếc bóng như thường lệ.

Nhưng không phải là anh không cùng xuất hiện với Trần Văn, một lần đồng thời duy nhất là năm 47.

Ngày đó, huấn luyện viên của anh không cần anh bỏ rơi đã lặn mất tăm...

“Trong nhà có một chút việc gấp, tôi nhờ Trần Văn giúp cậu.” Lúc anh đến Champagne, huấn luyện viên gửi cho anh một câu như vậy.

Hôm ấy Yên Tuy Chi gặp phải một ít chuyện, lòng có chút không yên, tùy ý đáp một tiếng rồi đến phòng vip lấy đồ lặn. Lúc từ phòng thay quần áo ra bãi biển, anh vừa đứng dịp nhìn thấy Trần Văn, bị mấy tên vệ sĩ kè vai sát cánh nửa mời nửa bức bách kéo đi.

Anh cũng có chút ấn tượng với mấy vệ sĩ kia, hình như đi theo một cậu ấm chừng mười tuổi. Anh cũng nhớ trước khi đi huấn luyện viên đề cập tới một câu, nói chiều hôm đó Trần Văn còn phải dẫn theo một vị khách phiền phức nữa.

Chắc là nói đến vị này rồi.

Là một người có kinh nghiệm phong phú trong việc bỏ rơi huấn

luyện viên, Yên Tuy Chi liếc mắt một cái cũng biết những vệ sĩ kia đang làm gì, lúc ấy cũng chỉ cười một tiếng, vẫn đến chỗ thuyền lặn. Anh chờ một lát ở đó, không thấy Trần Văn tới, liền dứt khoát xuống nước một mình.

Không nghĩ tới lần đó liền gặp phải tai nạn...

Trong phòng gặp mặt, Trần Chương dùng sức chà xát ngón tay mình, được Yên Tuy Chi nhắc hai lần, rốt cuộc từ bỏ việc đâm đầu vào ngõ cụt không có chút ý nghĩa nào, hỏi: “Cậu... Vậy cậu nói cậu biết lần tai nạn đó, cậu biết là như thế nào?”

Hắn suy nghĩ một chút, lại có chút tự giận mình mà rũ mắt, hơi có vẻ giễu cợt nói: “Tôi có chút không làm tròn trách nhiệm, khiến khách của mình gặp tai nạn lúc lặn?”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, “Không khác bao nhiêu đâu.”

Trần Chương hừ một tiếng, vặn vẹo mặt, sắc mặt muốn thối bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thù hận vô cùng.

Yên Tuy Chi dừng một chút, lại nhíu mày tiếp tục nói, “Nhưng vẫn cần phải thêm một vết trước, anh bị vệ sĩ cố ý ngăn cản.”

Trong một cái chớp mắt như vậy, Trần Chương không thể phản ứng kịp, vẫn duy trì vẻ mặt chán ghét lỗ mũi không phải lỗ mũi, ánh mắt không phải ánh mắt.

Qua khoảng ước chừng ba giây, hắn mới chột quay đầu lại, nhìn chằm chằm Yên Tuy Chi nói: “Cậu thật sự biết?!”

Yên Tuy Chi vuốt tay, “Rõ ràng, tôi đã nói rồi mà.”

Trần Chương vẫn luôn nhớ đến ngày đó, ban đầu mấy vệ sĩ kia ngăn hắn như đùa giỡn, sau khi kéo hắn đến phòng thay quần áo thì thái độ lại thay đổi trong chớp mắt, cuối cùng gần như là kiên quyết bắt hắn chờ trong đó, không cho phép ra bãi biển cản trở người

khác.

“Cản trở”, từ ngữ lúc ấy bọn họ dùng khiến Trần Chương biết thiếu gia Manson kia quyết tâm không muốn huấn luyện viên đi theo.

Nhưng dẫu sao Manson mới mười bốn tuổi, hấn quả thực không yên lòng, mấy lần định rời khỏi phòng thay quần áo đi xem. Nhưng bất kể là nói phải trái hay là trực tiếp ra tay, những vệ sĩ kia vẫn thờ ơ.

Sau đó hấn biết được xảy ra tai nạn, trong lòng lộp bộp một chút, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Lúc Manson nằm viện, hấn vẫn luôn chạy đến đó, kết quả ngay cả cửa phòng bệnh cũng không thấy, lại bị vệ sĩ ngăn cản tiếp, thái độ vẫn cương quyết.

Sau đó, hấn bị Champagne thông báo không cần đến câu lạc bộ nữa, hấn lại mất công việc vất vả lắm mới tìm được.

Nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Lúc đó vốn là thời gian khó khăn nhất của hấn, tất cả chuyện xấu đều cùng nhau nện xuống, mà điểm chết người là không có việc làm. Mỗi lần nghĩ tới đây, hấn cũng không nén được sinh ra oán hận với cậu ấm Manson mười bốn tuổi kia.

Nếu như không phải là Manson khẳng khẳng cho vệ sĩ ngăn cản hấn, căn bản sẽ không có chuyện sau đó, hấn cũng không đến nỗi bị các câu lạc bộ chặn ngoài cửa nhiều năm như vậy.

Mấy năm kia, hấn vất vả đến mức không có nổi một bát cơm.

Mà sự oán hận này, mỗi lần suy nghĩ sẽ càng sâu một lần, rất khó trừ tận gốc.

Cảnh ngộ của hấn một ngày không chuyển tốt, hấn sẽ không thể

quên được một ngày.

Sau đó, hắn định giải thích ngọn nguồn với người ta, nhưng không ai muốn tin hắn. Hoặc là không ai dám tin tưởng hắn.

...

Cho dù bây giờ, nhắc tới chuyện năm đó, trong ánh mắt hắn vẫn còn loại âm trầm kia.

“Anh không có mặt trong vụ tai nạn đó.” Yên Tuy Chi nói, “Tôi biết.”

Về mặt của anh không có bất kì cảm xúc đồng tình nào cả, vô cùng bình tĩnh, giống như chỉ thuận miệng nói một câu như bình thường.

Nhưng chính bởi vì đặc biệt yên tĩnh, cho nên lại khiến cho người cảm thấy anh đang nói điều anh cho rằng, cũng không phải là vì an ủi người ta.

Điều này lại là điều mà Trần Chương để ý nhất, hắn không cần an ủi, đã nhiều năm như vậy, an ủi chẳng có tác dụng gì với hắn cả, dù sao điều nên chấp nhận đã chấp nhận xong rồi. Điều duy nhất hắn muốn nghe chính là có người không cần hắn giải thích, không cần hắn bày chứng cứ ra, là có thể hiểu rất rõ ràng hắn không phải cố ý, hắn không phải một người không chịu trách nhiệm.

Trần Chương sững sờ nhìn Yên Tuy Chi.

Hắn không giống Joshua · Dale, có lẽ chỉ có oan khuất nhưng không biểu đạt ra, nhiều năm rèn luyện khiến hắn ngay cả hốc mắt cũng không đỏ. Hắn chẳng qua chỉ ngây người rất lâu, sau đó cúi đầu lau mặt một chút, lúc này mới giương mắt nghiêm mặt nói với Yên Tuy Chi: “Bất kể nói thế nào, tôi rất vui khi nghe cậu nói những lời này.”

Ánh mắt Yên Tuy Chi quét qua mặt hắn, nói: “Sau đó anh có chỉnh hình? Khuôn mặt của anh không giống lúc anh còn tên là Trần Văn.”

Đây cũng là lí do tại sao mà lúc ở bãi biển, Yên Tuy Chi thấy hấn nhưng không cảm thấy quen mắt.

Mà liên quan tới chuyện này, ngay cả tài liệu vụ án cũng không đề cập tới, sở cảnh sát cũng không đề ý đến một điểm này, có lẽ bởi vì câu lạc bộ Champagne đã sớm không còn tồn tại, mà đồng nghiệp trước kia của hấn có vài người đã sớm không làm nghề này, không biết đến hành tinh nào sinh sống, có vài người cũng chẳng có ấn tượng gì với hấn.

Quan trọng nhất chính là, lấy khẩu cung Trần Chương quá thuận lợi, cho nên căn bản không cần phí sức đi thăm dò những chuyện chẳng liên quan kia.

Trần Chương chần chờ một chút, nói: “Sau đó tôi gặp phải một quý nhân, hấn đề nghị tôi thay hình đổi dạng, đổi một thân phận, đổi một cuộc sống. Cho nên tôi quyết định bỏ tên, cũng điều chỉnh hình dáng một chút, ném những điều không vui đi để bắt đầu lại. Trong quá trình này, cũng may mà có hấn hỗ trợ. Trên thực tế tôi không phải chỉnh hình, mà là điều chỉnh gen.”

“Điều chỉnh gen?” Yên Tuy Chi lặp lại một lần, hỏi: “Điều chỉnh gen trong Liên Minh phải đăng kí, nếu anh đã từng làm, tin tức về thân phận anh phải tự động có kí hiệu này. Nhưng hồ sơ cá nhân về điều chỉnh gen của anh rất sạch sẽ.”

“Dĩ nhiên không phải làm thủ tục ở phía chính phủ.” Trần Chương nói, “Thứ tôi cần chính là bắt đầu lại, mà không phải là công bố ra ngoài rằng tôi là tên Trần Văn gây ra tai họa đó, chỉ là đổi mặt và tên thôi.”

“Cho nên là qua đường dây xám?”

Trần Chương gật đầu một cái, “Vị quý nhân kia nói, hấn có một ít cách, có thể khiến tôi lặng yên không một tiếng động đi làm điều chỉnh gen.”

Loại cảm giác này đúng là quen thuộc.

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái nói: “Trực giác nói cho tôi, nếu như không hỏi một chút xem vị quý nhân này của anh là ai, cùng với đường dây xám mà hắn chỉ ở đâu, nhất định tôi sẽ vô cùng tiếc nuối.”

Trần Chương lộ vẻ do dự, chậm chạp không mở miệng.

“Hoặc anh có thể lựa chọn nói tất cả những điều xảy ra trong đêm đó ở đảo Yaba cho tôi.” Yên Tuy Chi liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Dẫu sao lần gặp mặt này chỉ có nửa giờ, ít nhất có hai mươi lăm phút, chuyện anh làm đều là ngăn người, cùng với mặt đầy oán hận mà ngăn người. Bây giờ thời gian còn dư lại không có mấy, chỉ có thể chọn một cái.”

Trần Chương: “...”

“Tôi chỉ là một thực tập sinh.” Yên Tuy Chi nói mà không thấy chướng ngại chút nào, “Đây là lần đầu tiên tôi nhận vụ án, rất khẩn trương cũng rất thấp thỏm.”

Trần Chương: “... ..”

“Mà biểu hiện trong quá trình này sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển nghề nghiệp trong một đoạn thời gian rất dài về sau của tôi.” Yên Tuy Chi nói, “Nếu như biểu hiện quá mức tệ hại, ví dụ như ngay cả miệng đương sự còn không cạy ra được, không thu hoạch được gì, rất có thể tôi sẽ không tìm được bát cơm.”

Trần Chương: “... ..”

Yên Tuy Chi giật giật môi, giống như còn muốn nói gì nữa.

Trần Chương mặt đầy tan vỡ nói: “Lời khai đã nói hết rồi, đêm hôm đó có chuyện gì xảy ra tôi đã viết rõ ràng, cậu có thể trực tiếp xem.”

Yên Tuy Chi mỉm cười nói: “Đương nhiên là tôi đã xem qua rồi, nhưng vẫn muốn nghe anh nói lại một lần.”

Trần Chương: “...”

Hắn nhìn một lát, lại nhìn một lát, rốt cục vẫn phải không nhìn được, nói: “Tôi lựa chọn nói cho cậu biết đường dây đáng chết đó.”

Yên Tuy Chi làm một động tác tay, mời hắn tự do trần thuật.

Trần Chương suy nghĩ lại một chút, nói: “Vị quý nhân kia... Hắn giúp tôi rất nhiều, tôi... Tôi rất cảm kích hắn, cho nên thứ cho tôi không tiện nói nhiều, không muốn khiến hắn có nhiều phiền phức không cần thiết. Còn về đường dây xám kia, tôi đến đó là ở phía tây Decama. Tôi không biết cậu có nghe nói hay không, nhưng chỗ đó có một khu chợ đen.”

Ánh mắt Yên Tuy Chi động một chút, “Vừa vặn biết.”

“Phía Tây chợ đen đó có một lối vào, bên cạnh cửa hàng thứ bảy bên trái có một cầu thang đi lên tầng. Ở tầng ba cửa có một căn phòng, tôi tìm được người có thể giúp tôi điều chỉnh gen ở đó.” Trần Chương nói rất cặn kẽ.

Yên Tuy Chi không đổi sắc mặt, trong lòng cũng đã ghi nhớ đường đi.

Bởi vì con đường kia quá quen, sau khi anh tỉnh lại đã bị sắp xếp ở khu vực kia. Anh cảm thấy, có lẽ cũng không phải là trùng hợp.

-----oOo-----

Chương 58: Phóng viên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trần Chương nói được là làm được, kể xong về đường dây xám điều chỉnh gen thì không hề mở miệng nữa. Không biết tại sao, hắn cảm thấy vị thực tập sinh trước mặt có vẻ ôn hòa lễ độ, nhưng trên thực tế há mồm là có thể ăn thịt người.

Hắn luôn cảm giác mình không cẩn thận sẽ bị đối phương nuốt mất, cho nên dứt khoát không nói một lời, lấy điều này để cho thấy hắn quyết tâm không muốn nhắc lại chuyện đêm đó ở đảo Yaba, hoặc có thể nói là hắn quyết tâm muốn nhận cái tội đó.

Vì vậy trong ba phút cuối cùng, toàn bộ phòng gặp mặt cực kỳ yên tĩnh.

Hắn không nói lời nào, thực tập sinh kia cũng không gấp, càng không có ý muốn hỏi, mà chỉ ngồi uống nước, yên tĩnh đứng đứng nhìn ngón tay mình.

“ ... ”

Điều này lại khiến Trần Chương cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên.

Hắn không hề nghĩ tới, cuối cùng lại là hắn trầm mặc khó yên, mà vị thực tập sinh đối diện kia dù bận vẫn nhàn, lại cứ bình tĩnh thường thức sự khó yên của hắn như vậy.

Cuối cùng người giải cứu hắn là quản giáo mở cửa đi vào.

Vị quản giáo kia cao lớn khỏe mạnh, khuôn mặt hung dữ, đi vào thì nói ồm ồm: “Ê! Thời gian hết rồi, không được nói chuyện nữa...”

Vừa nói xong, gã đã kịp phản ứng, trong phòng gặp mặt chẳng có ma nào đang nói chuyện cả...

Mà quỷ dị nhất là, mặt kẻ hiềm nghi Trần Chương đầy vẻ “Má nó cuối cùng ông cũng đến” mà nhìn gã như chúa cứu thế, chỉ hận không thể nhanh chóng trở về phòng giam.

Quản giáo: “...Hai người vừa nói cái gì?”

Gã hỏi “hai người”, nhưng ánh mắt chỉ rơi vào trên người Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi đứng lên, đẩy cốc nước về phía trước một cái, “Nói một chuyện khá thú vị, nhưng mà ngài quản giáo, hỏi nữa là phạm quy đấy.”

Ở chỗ này, không được nghe lén cuộc trò chuyện của luật sư và đương sự, đương nhiên cũng không cần nói nội dung cho quản giáo. Ngược lại, nếu như quản giáo cố ý hỏi quá nhiều, sẽ đến lượt bị đưa vào phòng thẩm tra uống trà.

Mặt gã quản giáo càng hung dữ, “Oh, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, cậu cũng ngàn vạn lần đừng nói cho tôi, tôi không muốn nghe đâu.”

Gã nói xong, vỗ vai Trần Chương một cái, “Đi.”

Trần Chương ngẩng đầu, nhìn gã một cái như cha mẹ chết.

Quản giáo: “...”

“Tôi còn chưa chết đâu, viếng mồ mả cho ai xem?” Giọng điệu của gã cũng không còn dữ lắm, có lẽ là cảm thấy người bị tình nghi này lộ vẻ quá đáng thương.

Trần Chương để lộ ra vẻ nhẫn nhục chịu đựng thích mắng thì mắng, không đáp lại, cũng không có vẻ mặt nên có gì cả. Hắn đang hoàng đứng lên, động tác có chút chậm chạp, cứng ngắc giống như ở

trong phòng giam trước đó vậy.

Trước khi đi lại theo bản năng xoa eo một cái, lúc này mới đi theo quần giáo ra cửa.

Yên Tuy Chi đang thu dọn tài liệu bằng giấy mà anh mang tới, đây là thứ duy nhất có thể đem vào trong phòng gặp mặt.

Anh còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, sự chú ý cũng không ở trên người Trần Chương, nhưng trước khi ra cửa đột nhiên anh lại giương mắt hỏi một câu: “Bệnh cũ lại phát? Bệnh di truyền?”

Cũng bởi vì những lời này mà Trần Chương suýt nữa vướng phải bậc cửa ngã nhào, hấn va đầu vào trên người quần giáo, sức va cũng không nhẹ, khiến tên quần giáo lão đảo hai bước, bóp một cái — dán lên tường.

Yên Tuy Chi cười đi ra, trước khi đi còn nói với Trần Chương, “Ngày mai vào khoảng giờ này, tôi vẫn sẽ chờ anh ở phòng gặp mặt, tôi không ngại mất lớn trừng mắt nhỏ với anh một giờ, anh có thể chuẩn bị tâm lí trước.”

Trần Chương: “...”

Tên quần giáo đứng thẳng bên tường cảm thấy cậu thực tập sinh này còn nguy hiểm hơn nghi phạm, nụ cười rất khéo, khiến gã muốn mỉm cười cũng không mỉm được.

Ra khỏi trại tạm giam, Yên Tuy Chi lấy nhãn thông minh từ trong túi ra, mở ra xem có tin nhắn mới hay không, lại mở bản đồ liên minh chọn Decama, đánh một kí hiệu ở chỗ Trần Chương vừa nói.

Lúc anh đeo máy thông minh lên ngón tay lần nữa, đột nhiên có hai bóng người một trước một sau nhảy ra trong ngõ hẻm bên đường, lao thẳng tới bên này.

“ ... ”

Yên Tuy Chi thầm nói ở cửa trại tạm giam mà cũng dám tới? To gan thật?

Có kinh nghiệm vừa nãy, anh chuyển mũi chân một cái, kịp thời né người nhường đường. Vì vậy hai bóng người kia nhào hụt, lao thẳng qua người anh, khó khăn lắm mới dừng lại được, quay đầu nhìn về phía Yên Tuy Chi.

“Ế! Đừng đi đừng đi, hiểu làm...” Người đàn ông có khuôn mặt tròn và dáng người nhỏ đi đầu biến ba thành hai bước chạy tới, la lên.

Yên Tuy Chi nói thầm, hiểu làm cái gì, ông nói như vậy tôi sẽ tin sao?

Anh xoay người muốn đi, người mặt tròn kia lập tức queo thật nhanh, cản ở trước mặt anh, vội vã lấy ra một tờ giấy chứng nhận.

“Không có ác ý, yên tâm chúng tôi không có ác ý!” Mặt tròn chỉ hình trên giấy chứng nhận, so sánh với mặt mình, “Phóng viên, chúng tôi là phóng viên. Jim · Bunche.” Ông ta lại chỉ một người trẻ tuổi có tàn nhang trên chóp mũi đi theo phía sau, “Norman · Hussey, phóng viên trợ lí của tôi, chúng tôi đến từ mạng Tổ Ong, cậu nhìn xem, có giấy chứng nhận nhé.”

Mạng Ổ Chó cũng chẳng liên quan đến tôi, giáo sư Yên nghĩ vậy, nhưng vẫn gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Hân hạnh, xin cho qua.”

Đúng là không hề nề mặt.

Hai vị phóng viên: “...”

Người mặt tròn tên Bunche lại ê ê mấy tiếng, “Chỉ xin cậu chút xíu thời gian thôi, nói chuyện một lát được không?” Ông ta lại cố gắng chìa giấy chứng nhận ra trước mặt Yên Tuy Chi để mời, cứ như làm vậy thì sẽ có tác dụng vậy.

Kết quả đúng là có tác dụng.

Bởi vì Yên Tuy Chi nhìn thấy logo trang web trên giấy chứng nhận, thấy hơi quen quen.

Anh nhớ lại một chút, một hình ảnh hiện ra trong đầu. Lúc ấy trong phòng làm việc ở Nam Thập Tự, Cố Yến vừa nhận được tin tức nói George · Manson xảy ra chuyện, anh dùng quang não tìm kiếm thông tin, chỉ có một trang mạng nhỏ đứng ra viết báo, nhưng đảo mắt đã bị xóa đi rồi.

Nếu như nhớ không nhầm thì logo của trang mạng nhỏ đó giống logo trên giấy chứng nhận của phóng viên này như đúc.

Nhìn một cái cũng biết hai phóng viên này ngăn anh lại làm gì.

Bunche mặt tròn nhìn thấy anh không muốn đi nữa thì lập tức lấy lại tinh thần, nhiệt tình chỉ một quán cà phê phía đối diện, “Bên kia có chỗ ngồi ngoài trời, chúng tôi rất đàng hoàng, chỉ muốn trò chuyện mấy câu đơn giản với cậu thôi, nếu cậu thật sự không yên tâm, chúng ta ngồi ở chỗ ngoài trời kia, nếu cậu không thích có thể rời đi bất cứ lúc nào, được không?”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, vui vẻ đồng ý.

Đương nhiên anh đồng ý không phải đi đưa tin tức cho người ta, viện trưởng chó sói đuôi to không có lòng tốt như vậy, anh muốn moi ít thứ từ miệng phóng viên hơn.

Nếu như trang web này có thể lấy được thông tin viết bài đầu tiên, chắc chắn phải có ít hàng, chỉ ngồi mấy phút cũng không lỗi. Quan trọng nhất là người trẻ tuổi có tàn nhang trên mặt phía sau khá tốt, nhìn một cái là biết Bunche mặt tròn này là một người lẳng nhăng, nếu muốn thoát đi cũng có chút phiền toái.

Ba người gọi cà phê, Yên Tuy Chi còn gọi thêm một phần bánh ngọt, anh cảm thấy như bị tụt huyết áp, phải ăn chút gì đó giòn ngọt.

“Không ngại chứ?” Lúc anh nhận bánh còn rất tử tế hỏi một câu.

“Cậu cứ ăn bình thường, đương nhiên không sao hết!” Giọng của Bunche rất lớn, hơn nữa còn nhiệt tình cười ha ha hai cái. Có chút khoa trương, nhưng miễn cưỡng có thể tỏ ra thân quen một chút.

Nhưng cùng với lúc ông ta cười, bàn tay để dưới bàn đã gửi đi một tin nhắn thật nhanh.

Trong nháy mắt, máy thông minh của người trẻ tuổi có tàn nhang ngồi ở bên cạnh – Norman · Hussey rung lên, hắn có vẻ hơi xấu hổ, từ đầu tới cuối trừ việc đi theo cười trừ thì vẫn chưa hề mở miệng.

Cho nên lúc này hắn vẫn xấu hổ cười khan hai cái với Yên Tuy Chi, nâng tay lên một chút, sau đó xoay người đọc tin nhắn.

Kết quả là nhìn thấy tin nhắn của người bên cạnh mình — Jim · Bunche.

Ngồi bên cạnh không cách hắn đến 30 cm.

Hussey: “...”

Bunche: [Luật sư thực tập trong truyền thuyết này rất dễ đối phó! Cậu nhìn cậu ta đi, ăn bánh ngọt còn quan tâm đến lễ nghi như thế, nhìn một cái cũng biết là có gia giáo, người như vậy sẽ không hay từ chối người ta, hơn nữa còn là học sinh, nhất định sẽ rất thành thật!]

Hussey: “...”

Kết hợp cả câu, cái tin này cứ như đang trào phúng Bunche nói mình không có lễ nghi không biết xấu hổ.

Hussey trừng mắt nhìn, mím môi nghiêm túc cất tin nhắn đi, ngồi thẳng lưng không dám nhắn lại.

Yên Tuy Chi không nhanh không chậm ăn hai miếng bánh ngọt, để lại cảm giác choáng váng đến mơ hồ kia.

Anh không gấp chút nào, đổi lại là Bunche cảm thấy nóng nảy.

Ánh mắt Bunche đảo quanh cái đĩa và miếng bánh của anh chốc lát, sau đó toét miệng cười.

Yên Tuy Chi: "...” Đúng là anh không gấp, nhưng vị phóng viên này sẵn đến cười như thế rất ảnh hưởng đến khẩu vị của anh.

Nếu là người có khuôn mặt như Cố Yên, đến gần còn có thể nhìn được. Nhưng ông này trông kiểu gì thế kia, hở?

Từ trước đến nay giáo sư Yên hoạt động trong lòng còn nhiều hơn nói ngoài miệng, chỉ là Yên rất ít biểu đạt ra ngoài, hoặc cho dù có biểu đạt ra ngoài, cũng sẽ dùng đủ từ ngữ lễ phép ôn hòa để giả bộ một chút.

Đương nhiên là Bunche không nhìn ra anh đang suy nghĩ gì, chỉ lo dẫn đầu nói: "Là như vậy, chúng tôi là phóng viên của mạng Tổ Ong, vẫn luôn chú ý đến chuyện bất ngờ của ngài George · Manson. Đương nhiên, trước tiên chúng tôi khá tiếc nuối..."

Ông ta nói xong thì rũ mắt xuống, Hussey bên cạnh căn bản không theo kịp tiết tấu của ông ta, lơ mơ nhìn ông ta diễn.

"Nhưng tiếc nuối không có nghĩa là từ bỏ việc theo đuổi sự thật." Bunche lại ngẩng đầu nói, "Chúng tôi biết, ngài..."

"Không cần khách khí như vậy." Yên Tuy Chi nói.

"Được rồi, cậu..." Bunche cười ha ha đổi từ, cảm thấy cậu thực tập sinh này khá dễ dụ, "Lần này cậu là luật sư biện hộ. Thành thật mà nói, tôi ít khi thấy thực tập sinh bị phân cho vụ án quan trọng thế này, bình thường biểu hiện của cậu khá xuất sắc, tuổi trẻ thành công."

Yên Tuy Chi bình tĩnh nghe ông ta khen, cuối cùng cười một cái tỏ vẻ ông quá khen rồi.

Hussey ở bên cạnh yên lặng uống cà phê, hẳn đã thuộc nằm lòng dáng vẻ này của thầy Bunche rồi. Trước tiên đút cho đối phương một miếng đường, đến khi đối phương chóng mặt lâng lâng thì quay ngoắt một cái, tỏ ý đối phương cái gì cũng có chỉ thiếu mỗi sự giúp đỡ, sau đó bày tỏ bên mình đúng lúc có vài thứ có thể giúp được...

Đúng như dự đoán, sau khi ông ta ba hoa chích choè một lát thì chuyển đề tài, nói: “Trên thực tế tôi có biết chút ít, nhưng mà...”

Ông ta liếc mắt bốn phía, hạ thấp giọng, “Haiz, kệ đi, dù sao tôi có thể bảo đảm với cậu, chắc chắn không phải do huấn luyện viên lặn Trần Chương kia làm. Máy ngày nay chúng tôi vẫn canh ở bệnh viện, mặc dù không vào được phòng bệnh, nhưng cũng thu hoạch không ít.”

Ông ta vừa nói, vừa mở toàn bộ thông tin trong máy thông minh ra, tắt bảo mật đi, như vậy Yên Tuy Chi bên cạnh cũng có thể nhìn thấy nội dung trên màn hình.

“Cậu nhìn mấy tấm ảnh này chút đi, nhìn xem, nhiều như vậy!” Bunche nói, “Tất cả đều được chúng tôi chụp gần đây. Còn có một vài video, trong đó có nhiều chứng cứ quan trọng, có thể giúp cậu rất nhiều.”

Ông ta nhìn Yên Tuy Chi một cái, xác nhận ánh mắt của đối phương bị mấy tấm hình này hấp dẫn, trong lòng có chút đắc ý, nói: ‘Thậm chí chúng tôi đã có thể suy ra hung thủ rồi. Tôi biết phiên tòa này rất quan trọng với cậu, nói chính xác, lần đầu tiên ra tòa đối với bất kỳ một luật sư nào cũng rất quan trọng, chắc chắn cậu sẽ muốn biểu hiện thật tốt. Cho nên... Như thế nào? Tôi đưa ảnh và video cho cậu.’

Yên Tuy Chi không vội trả lời, mà chỉ nói, “Ông lướt nhanh như vậy,

tôi rất khó đoán được nội dung bức ảnh. Mặc dù nói như vậy có chút mạo phạm, nhưng mà...”

Bunche lập tức biết ý anh, “Tôi biết, đương nhiên là tôi biết. Cậu sợ tôi chụp bừa ảnh ở đâu đó để lừa cậu! Được rồi, cậu có thể nhìn qua một lần.”

Ông ta vừa nói vừa chìa cổ tay ra trước mặt Yên Tuy Chi, trực tiếp phóng to hình ảnh để cho đối phương có thể thấy rõ ràng.

Yên Tuy Chi nhìn ảnh, tốc độ rất nhanh, có khoảng trăm tấm, anh chỉ tốn năm phút để nhìn một lần. Đúng như Bunche nói, ông ta chụp được không ít người, thậm chí còn có không ít thứ, có Joe, có Triệu Trạch Mộc, có đám luật sư bọn Laura, đều là đến bệnh viện thăm lúc được bỏ lệnh cấm.

Bên trong có mấy bức khá thú vị, một bức là hai người Joe và Triệu Trạch Mộc từ bệnh viện đi ra, mỗi người đều lạnh mặt, có vẻ không được vui lắm, hoặc là vì xảy ra tranh chấp.

Còn có mấy tấm là hai người đối lập với nhà Manson.

Gần trăm bức ảnh chụp đủ kiểu người, người nhìn có tâm trạng nhất vẫn là Joe và Triệu Trạch Mộc, lạnh nhạt nhất vẫn là đám người nhà Manson. Nhưng điều này vẫn ở trong dự đoán của Yên Tuy Chi, không có gì để bất ngờ cả.

Còn có mấy bức không chụp trong bệnh viện, mà ở trong một dãy nhà xám xịt, có vẻ giống như nhà trọ, rất không bắt mắt.

“Đây là đâu?” Yên Tuy Chi hỏi một câu.

Bunche nhìn lướt qua nói: “À, đây là nhà của huấn luyện viên Trần Chương kia, nhưng cũng không có gì đáng kể cả, chụp mấy ngày mà không thấy có ai đến.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, anh lướt qua đám hình kia một lần,

cũng không đến năm phút, gật đầu nói: “Được rồi, tôi lướt qua một lần rồi. Cảm ơn. Đúng rồi, ông nói đã biết hung thủ?”

Bunche cất máy thông minh đi, giảm thấp giọng xuống, thần thần bí bí nói: ” Đúng.”

“Ai?”

Bunche: “Joe.”

Yên Tuy Chi: “...”

Nếu để Cố Yến nghe được lời này, chắc chắn sắc mặt hắn sẽ rất đẹp.

Đương nhiên cũng không phải có thể loại Joe ra khỏi diện tình nghi, mà vẻ mặt và chất giọng của ông phóng viên này rất có triển vọng. Nếu để Joe thiếu gia thấy được, chắc chắn có thể úp mặt ông ta vào trong ổ chó.

“Trước kia Joe từng có mâu thuẫn với Manson, đến mức đánh nhau gãy răng cơ mà.” Bunche nói, “Mà Triệu thiếu gia quá yếu đuối, chỉ biết ôm đùi Manson mà không làm được gì. Còn mấy vị luật sư này cũng không có liên quan mấy, quan trọng là không tìm được động cơ gì, gần đây cũng không có hành động gì khả nghi. Chỉ có Joe, cảm xúc của hắn mấy ngày nay rất rõ thấy.”

Bunche nói: “Có chút... bất thường. Nói thế nào nhỉ, không biết cậu có thể tưởng tượng trong lòng được không... Tôi làm một chuyện sai trái, nhưng tôi tin mình có thể thoát được, cho nên tôi không sợ. Nhưng đến khi cảnh sát thật sự vào cuộc, tôi lại thấy hơi khẩn trương.”

Ông phóng viên này kể chuyện còn cần minh họa, vừa nói vừa mở mấy bức ảnh ra: “Cậu nhìn xem, bức này chụp ở chỗ cảnh sát, có phải có cảm giác đặc biệt căng thẳng không, nhưng cậu nhìn biểu hiện của hắn kìa.”

“Sau đó quả nhiên cảnh sát không tra được gì hết.” Phóng viên lại chỉ vào mấy bức ảnh khác, “Có thể thấy hấn thả lỏng lại, không còn vẻ gà trống dựng lông như vừa rồi đúng không?”

“Ngay sau đó, chính là tâm lí quan trọng nhất, có chút đặc ý, có chút điên cuồng.” Phóng viên nói, “Cậu xem ánh mắt của hấn ở sau lưng cảnh sát này, có phải có chút khiêu khích không.”

Yên Tuy Chi: “...”

Đừng nói, được ông Bunche mặt tròn này nhìn ảnh mà bắt hình dong một lát, đúng là thấy giống thật.

Anh suy nghĩ một chút, nói với Bunche: “Nói về điều kiện của ông chút đi, ông sẽ không tự nhiên giúp tôi nhỉ.”

Bunche cười, ông ta nói: “Tôi chỉ thích nói chuyện với người thông minh, nhưng thật ra yêu cầu của chúng tôi rất nhỏ. Trong phiên tòa lần này, bởi vì nhà Manson nhúng tay, yêu cầu không công khai ra bên ngoài, cho nên không thể vào nghe được. Ngoại lệ duy nhất là luật sư có thể dẫn theo trợ lí.”

Thật ra nói là trợ lí, nhưng không nhấn mạnh là “trợ lí nào”, mà chỉ là luật sư cũng cần có người ra tòa cùng. Nhiều nhất là hai người.

Bunche nói đến đây, Yên Tuy Chi đã sáng tỏ.

“Hiểu chưa!”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Hy vọng tôi lấy danh nghĩa ra tòa cùng để dẫn hai người theo?”

Bunche nói: “Đúng, chúng tôi bảo đảm không mang theo bất kỳ dụng cụ quay phim nào, đảng hoàng dựa theo yêu cầu của phiên tòa, sau khi vào cũng chỉ ngồi trong góc thôi.”

Có quỹ mới tin được ông.

Nếu như là Hussey hay xấu hổ ngồi bên cạnh nói như vậy, Yên Tuy Chi có thể sẽ còn tin đôi câu, nhìn một cái cũng biết ông Bunche này không phải là người đàng hoàng. Nhất là lúc ông ta nói chuyện, Hussey vẫn luôn cúi đầu, ánh mắt liếc sang một bên, hiển nhiên cũng không đồng ý với cách làm của Bunche lắm.

Yên Tuy Chi “à” một tiếng, ung dung thong thả uống xong một hớp cà phê cuối cùng.

Bunche cảm thấy có nhiều hình ảnh trong tay như vậy, thực tập sinh này không thể nào không động tâm, cho nên trong lòng đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng mà...

Yên Tuy Chi đặt cốc cà phê xuống, đứng lên nói, “Cám ơn, gặp lại sau.”

Bunche: “????”

Cậu xem xong liền đi, có biết xấu hổ hay không?!

Ba phút sau, Hussey kéo Bunche một cái, “Ngài Bunche, cậu ta đã đi rồi, chúng ta vẫn nên về thôi. Tôi cảm thấy thật ra thì vụ án này không thích hợp để nhúng tay, không bằng...”

“Không bằng không bằng không bằng!” Bunche liếc hần một cái, “Cậu lại nói về vụ án nổ kia phải không? CMN đấy là chuyện bao lâu trước rồi, chẳng còn tí độ hot nào, có sức không bằng tìm một trang bìa làm tí kỉ niệm cho viện trưởng kia đi, còn có thể thu hút sự chú ý một chút.”

Ông ta khiển trách xong, càng nghĩ càng khó chịu, lâu bầu nói: “Không được, bị một thực tập sinh chặn miệng thế này, tôi không thở được.”

Hussey nhúu mầy một cái, “Còn muốn làm gì nữa?”

“Đi, đi theo cậu ta.” Bunche nói.

-----oOo-----

Chương 59: Phóng viên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa rồi lúc xem ảnh, Yên Tuy Chi ghi nhớ hai thứ. Một thứ trong đó chính là căn nhà không mấy bắt mắt của Trần Chương, lúc anh nhìn thấy nó, mặc dù ánh mắt sớm rời đi rất nhanh, trên thực tế lại nhớ rõ tấm biển trên góc tường, trên đó viết số 19 đường Chương Lâm.

Yên Tuy Chi gọi xe tự lái, cho nên anh lên xe liền ngồi luôn vào ghế điều khiển.

Lúc xe lăn bánh được ngăm thừa nhận là kiểu thông minh tự lái, không có người sẽ tự đi, Yên Tuy Chi tìm được số 19 đường Chương Lâm trên bản đồ của khu thứ ba, đặt nó làm mục tiêu đến rồi không xen vào nữa, để hệ thống tự lái tự do phát huy. Mà anh thì mở quang não ra xem tài liệu vụ án lại một lần.

Nhưng không được bao lâu, anh lại ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt rơi vào trong kính chiếu hậu.

Thông thường mà nói, thật ra thì hệ thống lái thông minh có một chức năng quá mức, gọi là theo dõi xe trước. Nhưng là chức năng này chỉ có xe cảnh sát mới có thể quang minh chính đại mà dùng, những xe xã hội khác không được phép vô cớ mở chức năng này. Nếu thật sự có hoạt động gì đặc biệt cần mở thì phải xin phép trước, được bên sở cảnh sát thông qua mới được.

Cho nên, nếu như bạn đang đi trên đường mà đột nhiên muốn đi theo chiếc xe nào đó, hoặc là gọi một chiếc xe có người lái sẵn, hoặc tự mình đuổi theo.

Nói tóm lại, tự chủ động.

Chủ động lái xe luôn cực kì nổi bật trong số những chiếc xe thông

minh đầy đường, nhìn cách đi cách của là nhận ra ngay.

Cho nên Yên Tuy Chi chỉ liếc mắt một lát là có thể nhận ra một chiếc xe đặc biệt từ trong kính chiếu hậu...

Sở dĩ nói đặc biệt, là bởi vì chiếc xe kia vẫn luôn đi theo anh.

Yên Tuy Chi thử sờ vào vô lăng, chiếc xe của anh liền muốn rẽ. Chiếc xe xa xa trong kính chiếu hậu kia cũng do dự rẽ theo anh.

“ ... ”

Bám đuôi mà ngu như thế cũng là một loại bản lĩnh.

Trước kia vì đủ loại lí do mà anh bị theo dõi không ít lần, có thể nói là kinh nghiệm phong phú, cho nên ngược lại là lần đầu thấy cách lố mẫm thế này, đơn giản là dăng đến cửa để chọc cười anh. Còn người trong chiếc xe kia là ai, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể đoán được.

Ngoại trừ hai phóng viên vừa bị anh trêu chọc ra, còn có ai khác ư?

Không thể nào.

Yên Tuy Chi dù bận vẫn nhàn thong thả chiếc xe kia vụng về diễn một lát, cho đối phương mười phút tự do phát huy, sau đó không nhanh không chậm cắt ngang đường đi, một tay nắm lấy vô lăng, một tay mở bản đồ nhìn qua một lần, sau đó dứt khoát đóng hệ thống tự lái.

...

Trên cầu, một chiếc xe tự động dòng Silver leopard s60 đang chạy, luôn luôn rẽ ngang dọc không cần thiết, khiến toàn bộ thân xe dinh dưỡng không đầy đủ như bị rút gân.

Ngồi trong xe không là ai khác, chính là hai vị phóng viên của mạng

Tổ Ong. Bunche ngồi kế bên người lái, một đôi mắt đậu đen đang chăm chú nhìn chiếc xe trước mặt. Ông ta luôn nhìn một lát, quay đầu thúc giục tài xế một chút, nhìn lát nữa, lại giục tài xế lần nữa.

Mặt tài xế kia đau khổ đến mức như không muốn sống, giống như chỗ ngồi phía dưới mông không phải chỗ điều khiển, mà là tấm đinh thép vậy. Nhìn vẻ mặt thỉnh thoảng co rút khóe miệng kia của gã, cũng biết gã đã cực kì hối hận khi nhận cuộc này.

Bunche lái nhải được mười phút ở trên xe, tài xế rốt cuộc không thể nhìn được nữa, cũng không nhìn phía trước mà nghiêng đầu nói với Bunche: “Vị khách này, ngài có thể im miệng một lát được không?”

“Cậu!” Bunche tròn đôi mắt đậu đen, điều này khiến ông ta trông như một con bọ rùa, “Nói năng kiểu gì thế? Thái độ phục vụ gì thế này?”

“Thái độ này là đủ rồi. Không thì đổi người đi, từ lúc ngài nói muốn theo dõi xe trước mặt, nên vút bịch ngài rồi! Xuống xe.”

“Thả cái...”

“Ê ê ê!”

Lúc hai người ngồi trước sắp cầu véo nhau, Hussey ngồi phía sau vẫn luôn bực bội không lên tiếng đột nhiên mở miệng, “Chờ một chút, hai người nhìn kia!”

Hắn giơ ngón tay chỉ xe trước cửa sổ, nói: “Chiếc xe kia!”

Tài xế và Bunche chợt quay đầu nhìn sang, chỉ thấy chiếc xe bọn họ theo dõi kia một giây trước còn theo sát dòng xe chạy, một giây kế tiếp liền đột nhiên queo thật nhanh, tốc độ tăng vọt trong nháy mắt, cua một góc độ xảo diệu trong dòng xe chạy, hai ba cái đã vòng qua khỏi cầu, tiêu sái rẽ một vòng lớn, cuối cùng bay vùn vụt biến mất khỏi tầm mắt.

Cách xa như vậy, người trong xe như có thể nghe được tiếng gió gào thét lúc chiếc xe kia rời đi.

Đám người Bunche lơ mơ thường thức màn biểu diễn cắt đuôi vừa rồi, bá đạo đến mức khiến người ta không nói ra lời. Bên trong xe im phăng phắc, bầu không khí cực kì nghiêm trọng.

Qua mấy giây, tài xế nói: “Nếu như không phải tôi bị chiếc xe kia bỏ rơi, sợ rằng tôi phải cho vị kia tài xế kia năm sao.”

Bunche chợt lấy lại tinh thần, hít một hơi, vội la lên: “Đi con mẹ nó năm sao, mau đuổi theo! Bóng người ta còn chưa biến mất đâu!”

Tài xế bất chấp tất cả dựa vào ghế ngồi, chỉ kí hiệu trên vô lăng, “Mời ngài mở to mắt nhìn một chút, ngài gọi chiếc Silver leopard, người ta thì gọi hện chính là chiếc Á Phi Toa, chỉ kém tàu con thoi một xíu thôi, nhanh hơn chúng ta không biết mấy con đường đâu, ông nói tôi đuổi thế nào được?”

“Vậy sao cậu không nói sớm là không đuổi được?”

Tài xế vuốt mặt: “Hệ thống lái thông minh có tính giới hạn tốc độ, đương nhiên có thể đuổi, nhưng CMN sao tôi biết được nửa đường người ta lại đổi thành chạy nhanh như thế? Ông làm được thì ông ngồi đây đi! Không được thì im miệng!”

Bunche giận dữ trở về ghế ngồi, cảm thấy một hơi kia của mình không những không đi xuống, ngược lại muốn nghẹn chết ông ta.

Hussey ngồi phía sau yên lặng nhìn một trận náo nhiệt, vừa ngắm những con đường liên tiếp sau cầu, mặc dù chiếc kia Á Phi Toa kia đã sớm mất tích, nhưng hắn vẫn phải nhìn mấy giây, sau đó không nhin được cười một chút.

“Cậu làm gì đấy?” Bunche giống như con gà xù lông, nhay cảm nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

Hussey lập tức mím môi, lúng túng “ừm” một tiếng, có chút hốt hoảng chuyển đề tài, “Không có gì, tôi đang suy nghĩ bây giờ chúng ta nên đi đâu hả thầy?”

Bunche quan sát hẩn từ trên xuống dưới nửa ngày, cho đến khi Hussey bắt đầu đứng ngồi không yên, ông ta mới mở miệng nói: “Muốn trở về rồi?”

Hussey cân nhắc một chút, hỏi: “Ngài định về sao?”

Bunche liếc mắt, “Mơ đẹp.”

“ ... ”

Bunche quay đầu lại lần nữa, tựa vào ghế bên người lái, ném cho tài xế một câu nói: “Đi trang viên Cherry, lúc này không cần đuổi theo xe gì cả, cậu lái chậm chút, tôi ngủ một lát.

Nói xong, ông ta hừ một tiếng. Lúc dựa vào ghế ngồi nhắm mắt lại, ông ta mơ hồ nghe được Hussey nhẹ nhàng thở dài một cái.

Đương nhiên ông ta biết Hussey đang than thở gì.

Cậu trai trẻ Hussey này vừa tốt nghiệp, có nhiệt tình, có lễ phép, có lý tưởng, chỉ là da mặt mỏng, làm chuyện gì cũng không dám mở miệng, có vẻ quá thận trọng. ChuYên đi này chính là sợ xấu hổ.

Cho nên đường xin việc của Hussey không hề thuận lợi, một đường trần trở cuối cùng đến cái chốn nhỏ như mạng Tổ Ong này.

Tuy nói là một chỗ nhỏ, nhưng có thể sống sót trong số những trang web đếm không hết ở Liên Minh, cũng đã có thể tính một loại thành công. Cho nên cuối cùng, công việc này không tính là quá tốt, nhưng cũng không tính là kém, yêu cầu tuyển người hàng năm còn rất cao.

Ban đầu quản lí nhân sự cũng không muốn nhận Hussey, cuối cùng lại nhận chỉ vì một câu vô tình của ông chủ.

Lúc ấy ông chủ liếc tấm ảnh mà chụp Hussey một cái, nói học sinh này có lòng thương hại.

Lòng thương hại cái gì, dù sao Bunche chả nhìn ra, có khi chỉ là ông chủ đột nhiên hứng lên nói mấy câu văn nghệ. Ông ta chỉ biết là, chỉ nhìn vào kỹ thuật chụp ảnh, Hussey kém hai vị nhiếp ảnh gia của trang web một trăm lẻ tám ngàn dặm. Hiển nhiên quản lí nhân sự cũng cảm thấy như vậy, cho nên sắp xếp hẳn làm trợ lí phóng viên cho Bunche, nói trắng ra chính là làm việc vặt, thuận tiện học hỏi một chút mà thôi.

Bunche cảm thấy mình đủ mềm lòng, có vài ông thầy không muốn dẫn học sinh theo để mình chết đói, nhận trợ lí tạm thời chỉ để rót nước, chả dạy cái gì hết. Ông ta lại khác, mỗi lần đi đâu cũng dẫn Hussey theo, mỗi lần nhớ lại điều gì cũng sẽ chỉ bảo cho hẳn. Ông thầy hết lòng như thế có đốt đèn cũng chẳng tìm ra được, thế mà tên nhóc Hussey này lại không hề cảm kích.

Cả ngày chỉ nhớ nhung án nổ, án nổ... Cùng với án nổ.

Ban đầu sau khi vụ án nổ xảy ra, đó chính là vụ nhận được sự quan tâm nhất, Bunche cũng từng nhiệt tình như vậy. Nhưng ông ta bám theo nó mười ngày, lại chẳng chụp được thứ đồ hay thông tin gì về vụ nổ cả. Hussey cũng chụp không ít, nhưng kỹ thuật của hẳn thì...

Tóm lại, Bunche nhìn xong mấy trăm tấm hình kia, đánh giá cuối cùng chính là: Chả được cái gì.

Trong mắt ông ta, ngay cả một tấm có tí thông tin hữu ích gì cũng không có, chứ đừng nhắc đến việc có thể đăng lên trang web.

Những bức ảnh kia bị trang web bỏ đi, nhưng Hussey lại tự giữ riêng cho mình một phần mà không bỏ được, còn luôn nói trong đó có nhiều nội dung, cũng nhiều điểm khả nghi. Có điều tên nhóc này ăn nói vụng về, không biểu đạt ra được, quả thực không có sức thuyết phục gì.

Vì vậy cuối cùng chuyện này bị gác lại.

Về sau, độ hot của án nổ đã qua, vô số truyền thông báo cáo chứng thực bản thân vụ án kia không có cái để nói cả, sở dĩ lúc ấy được thảo luận nhiều như vậy, cũng chỉ vì có liên quan đến vị viện trưởng của học viện pháp luật kia thôi.

Ai mà chẳng thích tham gia náo nhiệt chứ, đây là bản tính của rất nhiều người rồi.

Như vậy có mấy ai đưa tin là người có liên quan đến viện trưởng kia đâu? Không mấy ai, theo một đợt gió xuống, những người kia trừ việc có được vài tấm hình kinh điển, chắc gì đã nhớ được mặt vị viện trưởng kia, không chừng vẽ thêm cho đối phương ít râu, hoặc đổi một kiểu tóc, một đồng người cũng không nhận ra được.

Dù sao Bunche cũng thế.

“Đừng có than thở, tôi cũng chỉ vì cậu thôi...” Bunche lâu bầu một câu, “Thời điểm nào thì nói chuyện thời điểm đó, đừng lao vào đề tài cũ, hiểu chưa?”

Nói xong lời này, Hussey ngồi sau ông ta trầm mặc một chút, có chút lúng túng trả lời, “Tôi biết.”

Cậu biết cái đéch gì!

Bunche trợn mắt, quyết tâm đi ngủ.

Sau khi Yên Tuy Chi bỏ rơi chiếc xe kia, lại đặt về hệ thống lái kiểu mẫu, thả tay khỏi vô lăng, tiếp tục xem tài liệu vụ án trong tay. Nhìn anh có vẻ khá bình tĩnh ổn định, giống như người vừa lái xe như điên không phải anh vậy.

Quay lại hai mươi năm trước, phong cách lái xe của anh vẫn luôn như thế này, lúc tăng tốc còn chẳng có vẻ mặt gì, ngược lại người

ngồi trên xe thường phải xiết chặt nắm tay, mặt đầy vẻ tim tôi sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Sau đó anh mới chú ý tới điều này, tốc độ dần chậm xuống, có thể dùng hệ thống tự lái thì sẽ dùng, càng ngày càng lười chạm vào vô lăng.

Không bao lâu, chiếc xe liền dừng ở điểm mục tiêu, số 19 đường Chương Lâm.

Giá phòng ở khu thứ ba hành tinh Thiên Cầm rất đắt, bởi vì khu vực đường Chương Lâm không thuận tiện nên mới hơi rẻ chút. Nhưng như vậy cũng không phải là nơi mà người thường có thể chấp nhận được, cho nên những căn nhà ở khu vực này thường rất nhỏ, còn san sát nhau. Lại bởi vì có đường trên không vắt ngang qua mà phải xây nhà rất thấp, cao nhất không quá ba tầng.

Căn nhà nhỏ của Trần Chương chỉ có hai tầng, nhìn thẳng mặt, tầng một chỉ có thể nhét được một cái phòng khách và phòng bếp nhỏ, tầng hai nhét được một phòng ngủ và nhà vệ sinh.

Yên Tuy Chi lấy hai cái găng tay trắng chuyên dụng mong mỏng từ trong túi ra, đây là thứ anh mua được vào đêm mới đến hành tinh Thiên Cầm. Kinh nghiệm dồi dào cho anh biết thứ gì cần chuẩn bị trước những dạng vụ án gì. Thứ đồ dùng một lần như khẩu trang hay găng tay, anh đều mua ở điểm đến.

Hòm thư trước cửa và trên bệ cửa sổ đều đã tích một tầng bụi mỏng. Nhưng vẫn có thể nhận ra được dấu vết giấy niêm phong khi cảnh sát điều tra ở chỗ này.

Vào lúc này thứ nên tra cũng đã tra xong rồi, đa số giấy niêm phong đã trở nên bừa bộn, cảnh sát canh gác cũng đã rút đi, chỉ còn giữ lại vài tờ giấy niêm phong ở cửa chính và mấy cánh cửa sổ, tỏ ý người không phận sự miễn vào.

Có một vị cảnh sát vẫn còn làm hết bốn phận canh gác chỗ này, lúc

Yên Tuy Chi tới, hấn bóp còi chiếc xe ở ven đường.

“Làm gì đấy?” Tên cảnh sát thò đầu ra khỏi cửa xe.

Yên Tuy Chi chìa thẻ căn cước ra, “Tôi đã xin trên đường đến đây.”

“Luật sư biện hộ à?” Tên cảnh sát quan sát anh từ trên xuống dưới một lần, chắc cảm thấy anh quá trẻ tuổi nên để lộ ra vẻ mặt không mấy tin tưởng. Nhưng thẻ căn cước cũng có rồi, hơn nữa hiển nhiên trước đó hấn cũng nghe được thông tin, cho nên không hỏi nhiều nữa, gật đầu một cái.

Hấn không ngồi trên xe nhìn, mà xuống xe đi theo Yên Tuy Chi đến cửa.

Hấn im lặng không lên tiếng nhìn cậu thực tập sinh trẻ tuổi này chú trọng đeo găng tay, lại đeo thêm khẩu trang, sau đó liếc mắt cười một tiếng với hấn, “Làm phiền mở cửa?”

Tên cảnh sát vừa dùng quyền hạn mở khóa, vừa nói thầm trong lòng: Sao cậu không dứt khoát bọc cả người trong túi bóng đi...

Trên con đường này có quá nhiều xe cộ qua lại, chỉ mấy ngày không có ai quét dọn mà trong phòng đã đầy mùi bụi bặm, mở cửa một cái liền bám đầy vào mặt hai người. Tên cảnh sát đã quen, chỉ che miệng một cái rồi vào cửa.

Ngược lại là Yên Tuy Chi, tuy anh đã đoán được mà đeo khẩu trang, nhưng vẫn bị đồng bụi kia làm cho sặc, nghiêng đầu nhẹ giọng ho khan mấy cái.

Tên cảnh sát thầm nói: Cậu thực tập sinh này đúng là cao quý...

Thật ra chỗ có thể lục soát được trong phòng đã bị lục soát rồi, Yên Tuy Chi cũng không định tìm ra được cá lọt lưới động trời gì cả. Anh chỉ đi lại mấy vòng trong phòng khác, rồi lại mấy vòng trong bếp.

Ánh mắt hơi hột lướn qua mấy thứ đồ.

“Cậu làm thế thì nhìn ra được cái gì? Không cần chạm vào sao? Mấy thứ ở đây đều được kiểm kê rồi, có thể chạm.” Tên cảnh sát nhìn cái găng tay của anh chốc lát, rốt cuộc vẫn không nhin được nhắc nhở một câu, uyển chuyển bày tỏ cậu không cần sợ, dưới tình huống có tôi giám sát thì có thể động chạm thoải mái.

Hắn cho là thực tập sinh này còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, quá mức câu nệ. Ai ngờ đối phương nghe hắn nói thế thì gật đầu một cái, cười nói: “Tạm thời không cần.”

Cảnh sát: “...” Tôi còn thấy gấp thay cậu.

Ở đầu giường phòng ngủ tầng hai có một máy thông minh dùng trong nhà, ở trình độ nào đó có thể thay thế quang não, chỉ là rẻ hơn quang não nhiều.

Trần Chương vào trại tạm giam, đương nhiên không thể mang máy thông minh trong cái nhà này đi, cảnh sát chỉ kiểm tra qua một lần, sau đó lại để lại chỗ cũ, chỉ là vẫn còn trong quản chế.

Yên Tuy Chi báo với tên cảnh sát: “Tôi cần mở cái này ra.”

Cảnh sát đầy vẻ “cuối cùng cậu cũng ra tay”, đi đến mở nó cho anh. Yên Tuy Chi vẫn rất tiếc rẻ, chỉ động mấy ngón tay, mở giao diện tin nhắn ra nhìn mấy cái.

Nhiều ngày không chạm, trong giao diện tin nhắn của Trần Chương chất đầy tin chưa đọc. Bao gồm tin nhắn của đủ loại cửa hàng tổng hợp trong khu thứ ba, thông tin thời tiết từ phía chính phủ, đủ loại tin bán hàng lừa gạt vân vân.

Mỗi ngày bắt cảnh sát phải nhìn mấy thứ này đúng là khó khăn cho họ.

Hiển nhiên bình thường tên cảnh sát kia đã phải sụp đổ không ít,

thấy mấy tin này cũng chỉ cúi đầu day mắt, lúc ngẩng đầu lên vẫn thấy cậu thực tập sinh kia lẳng lặng nhìn, trong con ngươi đen láy có một tầng ánh sáng dịu dàng, thỉnh thoảng chuyển động theo tin nhắn trên màn hình.

Yên Tuy Chi lẳng lặng xem tên người gửi, thỉnh thoảng thấy có chút hứng thú thì sẽ liếc mắt nhìn sang phía cảnh sát, sau đó mở ra nhìn nội dung.

Tin nhắn mà anh nhìn lâu nhất là tin nhắn đến từ bệnh viện phúc lợi, là loại tin về hỏi thăm sức khỏe, xem xong anh liền đóng màn hình lại, đứng thẳng người, gật đầu nói với cảnh sát: “Cảm ơn, tôi xong hết rồi.”

“Được.” Tên cảnh sát gật đầu, trong lòng nói chắc đây là lần kiểm tra nhanh nhất của hắn mất.

Nhưng trên mặt hắn không lộ ra cái gì cả, vẫn theo phép công mà dẫn Yên Tuy Chi ra khỏi phòng.

Yên Tuy Chi đi sau hắn mấy bước, vừa xuống tầng vừa như có điều suy nghĩ mà tháo găng tay.

Cho đến cuối cùng, khi đi tới trước cửa, nhìn cánh cửa được tên cảnh sát đóng kín lại lần nữa, anh mới tháo khẩu trang xuống, cười với đối phương: “Vất vả rồi, vậy tôi đi trước đây.”

Tên cảnh sát gật đầu một cái, chui vào trong xe lần nữa, nhìn bóng lưng bình tĩnh của Yên Tuy Chi đi đến chiếc xe đỗ cách đó không xa, hắn không nhịn được lầu bầu một câu, không phải là học sinh này không biết nên làm gì, cho nên tới để xả giận chứ?

Nhưng trên thực tế, dĩ nhiên Yên Tuy Chi không hề tức giận.

Anh vừa lên xe liền xác định mục tiêu đến là bệnh viện phúc lợi tên là Tri Canh kia.

Bởi vì trùng hợp là anh cũng biết đến bệnh viện này, những thứ khác thì khó mà nói, nhưng ít nhất những tin nhắn tuyên truyền kiểu này không phải tùy tiện gửi đi, có thể nhận được loại tin nhắn này, nói rõ Trần Chương đã từng đến bệnh viện thăm ai đó.

Bệnh viện phúc lợi Tri Canh cũng không ở khu thứ ba hành tinh Thiên Cầm, mà ở khu thứ nhất, một nơi hẻo lánh yên tĩnh, rất thích hợp để dưỡng bệnh.

Đoạn đường này hơi xa, lúc Yên Tuy Chi lái xe đến đó, trời đã vào đêm.

Lúc anh sửa lại nếp nhăn trên áo sơ mi rồi xuống xe, máy thông minh trên ngón tay rung lên mấy lần.

-----oOo-----

Chương 60: Phóng viên (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yên?

Còn chưa mở màn hình ra, Yên Tuy Chi đã theo bản năng cho rằng đó là tin nhắn của Cố Yên. Kết quả mở ra nhìn một cái, mới phát hiện không phải.

Tên người gửi nhảy nhót tên màn hình tin nhắn: Cô Fizz.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, rồi sau đó bật cười. Không biết là vì suy đoán hiển nhiên trước đó, hay là vì tính cách riu rít chuyện gì cũng có mặt này của cô Fizz.

Cô Fizz: [Đã qua 8 giờ rồi, báo cáo công việc hôm nay lại bị cậu quên luôn đúng không bạn học Nguyễn Dã?]

Cô Fizz: [Nhưng tôi vẫn phải nói cho cậu một tin tốt, vừa nhận được điện thoại của trợ kí công việc cao cấp Adams, hấn len lén nói cho tôi rằng mười phút trước, thầy Cố Yên của cậu đã hoàn thành kiểm tra, một vị tiền bối vô cùng hòa ái trong tổ thẩm tra tiết lộ tin cho hấn, đã không thành vấn đề rồi.]

Mười phút trước? Yên Tuy Chi yên lặng liếc nhìn thời gian, lại mơ hồ nhớ tới, 11 giờ vào đêm đôi ở hành tinh Hồng Thạch, thật ra đã đến gần sáng của ngày bình thường, lại qua nhiều giờ như vậy rồi, ở đó cũng đã sang buổi sáng.

Thông thường mà nói, thủ tục sau khi xin được cấp luật sư hạng nhất tổng cộng có ba bước, bước đầu tiên là kỳ kiểm tra đầu tiên trong vòng 3-5 ngày, bước này sẽ đánh rớt phần lớn người, luật sở nhỏ cơ bản là toàn quân chết hết, luật sở lớn cũng chỉ còn lại mấy người. Cho nên khi bước này kết thúc, có thể ở lại đều là người xuất

sắc, không tới 5%. Dựa theo kinh nghiệm, đây chính là bước đầu của danh sách.

Phần danh sách này sẽ công bố 45 ngày, đây chính là bước thứ hai. Trong kì công bố, nếu như không có dị nghị gì, như vậy người trong danh sách sẽ tiến vào bước cuối cùng — bỏ phiếu cuối cùng.

Người tham dự bỏ phiếu chính là đám đại lão treo huy chương luật sư hạng nhất trên tường. Nếu như Yên Tuy Chi không “chết”, anh cũng là một trong những đại lão có quyền biểu quyết.

Được 2/3 số người bỏ phiếu, coi như thông qua.

Nếu như đám người biểu quyết là một đoàn thể tương đối ôn hòa thân thiện để nói chuyện, dựa vào suy nghĩ không muốn làm khó người cùng nghề, 2/3 là một tiêu chuẩn rất dễ đạt được. Nhưng mà thật bất hạnh, người tạo thành cái quần thể đều rất có cá tính, không có một người tốt bụng nào là loại người “ông tán thành thì tôi cũng tán thành” cả.

Cho nên bước bỏ phiếu cuối cùng này, mỗi lần đều có một đám người bị đánh rớt, nhưng số lượng này vẫn còn ở trong phạm vi chấp nhận được.

Bây giờ Cố Yến đã qua bước đầu tiên. Dưới tình huống bình thường, có thể truyền tin ra, nói rõ đã ổn, kết quả sẽ không có sự thay đổi nữa. Nói cách khác, mặc dù danh sách còn chưa được công bố ra, nhưng đã có thể chúc mừng Cố Yến thuận lợi tiến vào bước thứ hai.

Cô Fizz: [Người thầy của cậu lại gần huy chương luật sư cấp một thêm một bước, có kích không không? Có phải rất phấn khởi hay không?]

Yên Tuy Chi hơi nhếch khóe miệng, trả lời: [Vui đến mức nhảy cẫng lên.]

Cô Fizz: [... ..]

Cô Fizz: [Cậu đừng tưởng rằng tôi không nhìn thấy cậu mà không biết cậu đang nói hươu nói vượn nhé. Rể cây lòng bàn chân cậu quá dài, tôi nghi ngờ lúc cậu học trung học dùng nó để nhảy cao đấy.]

Yên Tuy Chi: [Lúc tôi học trung học, giờ thể dục không có môn nhảy cao.]

Cô Fizz bị dòi sự chú ý thành công: [Không có nhảy cao? Vậy thì có cái gì?]

Yên Tuy Chi: [Thuật cưỡi ngựa, bơi lội, leo núi, ba chọn một, không nhớ lắm.]

Cô Fizz: [??????]

Thời trung học cũng đã là chuyện hơn hai mươi năm trước rồi, ấn tượng với mấy chuyện vặt vãnh này của giáo sư Yên không quá sâu, anh chỉ nhớ ban đầu chương trình học bị trêu là “Lên núi xuống biển phi ngựa trên đất bằng”, sau đó anh chọn cái mà có thể ngồi.

Thảo luận loại chuyện cũ năm xưa này có chút lãng phí thời gian, Yên Tuy Chi không hứng thú lắm. Huống chi đề tài vốn là ở trên người Cố Yến, kéo một cái như vậy liền lượn ra xa.

Anh lại kéo đề tài về, nói: [Cho dù thế nào, tôi rất vui.]

Dĩ nhiên, Fizz nói kích động phần khởi, anh không có gì để lĩnh hội cả, dẫu sao cái gọi là “huy chương luật sư hạng nhất chói lóa” kia anh đã có một cái rồi. Nhưng vui vẻ là thật, anh có một học sinh đang trở nên ưu tú, đương nhiên anh rất vui vẻ.

Có thể còn nhiều hơn là vui vẻ một chút.

Cô Fizz còn gửi một loạt hình ảnh bắn pháo hoa, cực kì phấn khởi

cực kì vui vẻ. Nhưng vì để thể hiện mình không thiên vị, cô còn thêm một câu: [Chắc ngài Howl phải thất vọng rồi, kiểm tra của Hobbs vẫn còn đang tiến hành, nhưng hiển nhiên kết quả...]

Thông thường mà nói, nếu như một luật sở không chỉ có một người xin lên, như vậy vì lý do công bằng, mỗi người đều sẽ có một trợ lí công việc cao cấp phụ trách riêng. Adams là người phụ trách của Cố Yến, Howl chính là người phụ trách Hobbs.

Theo kinh nghiệm trước kia, cuối cùng một luật sở sẽ chỉ còn lại một người duy nhất, nếu đã cố ý để lộ Cố Yến được vào danh sách, như vậy cũng có thể đoán được Hobbs không trúng.

Yên Tuy Chi vừa đi đến cửa bệnh viện phúc lợi Tri Canh, vừa cân nhắc một câu trả lời không hề thiên vị.

Anh đứng ở máy thông tin tầng một chốc lát, định nhập họ “Trần” vào trong đó, nhưng có vẻ danh sách đưa ra ngoài lại khiến người ta tuyệt vọng.

Yên Tuy Chi nhẹ nhàng chặc một tiếng, cô gái bên cạnh quầy phục vụ rất có trình độ thò đầu hỏi một câu, “Tiên sinh, ngài muốn đi thăm ai sao?”

“Đúng vậy.”

“Có phải tên họ không xác thực lắm, cho nên rất khó tra?” Cô gái vô cùng thân thiện, “Không sao, chuyện như vậy rất thường gặp, ngài không cần cảm thấy lúng túng. Ngài có hình không? Hoặc là thông tin gì khác? Tôi có thể giúp ngài tra.”

“Cám ơn.” Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, lấy tấm ảnh Trần Chương trong hồ sơ vụ án ra, “Một người bạn bảo tôi đến thăm người nhà họ anh ta...”

“A...” Về mặt cô gái có chút phức tạp, còn không chờ hẳn nói xong đã đáp một tiếng, “Tôi biết hẳn.”

“Vậy thì thật là thật trùng hợp.”

“Tôi biết người ngài muốn thăm là ai.” Cô nói, “Nhưng người này khá đặc biệt, có cảnh sát trông nom, cần phải giao thẻ căn cước ra.”

Cô vừa nói như vậy, Yên Tuy Chi lập tức hiểu.

Vừa rồi ở trong nhà Trần Chương, anh còn hơi buồn bực, tại sao trong tài liệu vụ án không có đề cập đến người nhà của Trần Chương, nếu thật sự muốn tra tin từ bệnh viện phúc lợi, cũng không tính là quá khó khăn.

Bây giờ nhìn lại, thực tế cảnh sát đã tra được. Chỉ là phát hiện người nhà ở đây không có liên quan đến vụ án ở đảo Yaba, cho nên một mặt vì bảo vệ những người này không bị liên lụy, ví dụ như không bị nhà Manson giận cá chém thớt, không bị truyền thông thấy kẻ hở mà cắm chân vào vùn vùn... cho nên không để trong tài liệu vụ án. Nhưng mặt khác vì tiến một bước theo dõi, lại phải một số người ở đây trông nom.

Yên Tuy Chi đi làm thủ tục, dĩ nhiên không có gì ngại cả. Anh đang ở quầy phục vụ chứng thực thân phận, cô gái kia kinh ngạc nói: “Không ngờ là luật sư biện hộ...”

“Thực tập sinh.” Yên Tuy Chi còn không quên tìm hiểu một chút, cười hỏi cô gái, “Vừa rồi nhìn vẻ mặt của cô, hình như có vẻ không thích người tên Trần Chương này lắm, tại sao?”

Nếu như là người xa lạ hoàn toàn không hiểu gì, cho dù nghe thấy có người liên quan đến một vụ án cũng sẽ không có vẻ mặt này. Biểu hiện vừa rồi của cô giống như biết gì đó về Trần Chương vậy.

“À... Cũng không phải là không thích...” Cô gái có chút lúng túng giải thích, nhưng đã tỉnh táo lại rất nhanh trong nụ cười ôn hòa của Yên Tuy Chi, suy nghĩ một chút nói: “Ông nội, cha mẹ, còn có một người chị của Trần tiên sinh đều ở chỗ chúng tôi. Ông nội, cha và

chị gái đều mắc bệnh di truyền, bây giờ tất cả đều tê liệt, mẹ thì không bị bệnh di truyền đó, nhưng vì lo lắng và vất vả, cho nên chức năng tim phổi rất kém, đã bị bệnh nhiều năm. Thật ra thì ngài Trần Chương cũng rất đáng thương, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Ban đầu hấn còn hay đến thăm bọn họ, mỗi tuần một lần, cho nên chúng tôi cũng có chút ấn tượng đối với hấn. Nhưng sau đó hấn tới rất ít, mỗi lần cũng chỉ dừng lại rất một lát liền vội vã rời đi. Hai ba năm này lại chưa đến lần nào, có thể nhìn ra được hấn cũng không muốn nhìn thấy những người nhà này. Có thể gánh nặng lâu, đối với hấn mà nói là quá mệt mỏi, giống như...” Cô gái do dự một chút, vẫn khẽ cắn răng nói ra, “Giống như rất phiền toái.”

Mặc kệ thì không mặc kệ được, bỏ cũng không bỏ được, cho nên một mặt đang cố gắng cấp dưỡng, mặt khác lại không muốn thấy bọn họ...

“Tôi biết ý của cô.” Yên Tuy Chi như có điều suy nghĩ trầm mặc chốc lát, lại giương mắt cười một tiếng với cô gái, nói: “Vậy tôi đến phòng bệnh trước, cảm ơn.”

Cô gái vội vàng khoát tay một cái, “Không cần cảm ơn, nên làm mà.”

Sau khi rời khỏi quầy phục vụ, Yên Tuy Chi cũng không vội đi tìm số phòng bệnh mà cô gái cung cấp, mà vo một vòng ở cửa hàng trong khu nội trú dưới tầng, mua một cái bút thu âm không có bất kỳ những chức năng gì khác, chỉ có mỗi chức năng thu âm.

Trên hành lang bên ngoài phòng bệnh, quả nhiên có mấy người mặc quần áo thường đội mũ, hoặc là làm bộ như đang chờ ai đó ngồi trên ghế dài.

Nhưng lúc Yên Tuy Chi đi về phía cửa phòng, bọn họ cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía anh.

Yên Tuy Chi nhìn một cái liềm biết bọn họ là người nào, chìa thẻ căn cước về phía họ.

Mấy người kia gạt đầu một cái, tỏ ý Yên Tuy Chi có thể đi vào, nhưng không muốn đóng cửa phòng bệnh lại. Yên Tuy Chi lại xòe bàn tay ra với họ, giải thích đơn giản: “Bút thu âm, loại cổ nhất.”

Mấy người cười một chút, hất cằm về phía cửa phòng với anh: “Có thể dùng, đi đi.”

Thành thật mà nói, quá trình gặp người nhà Trần Chương không hề làm người ta thoải mái.

Mẹ Trần Chương khóc rất kinh, trên mũi bà vẫn còn máy hô hấp, nhiều lần Yên Tuy Chi chỉ sợ động tác của bà làm rơi máy hô hấp ra, nhưng bà lại chẳng hề để ý. Chỉ là vẫn cứ khóc mãi, nói rất lâu không nhìn thấy Trần Chương, nói hẩn khổ, nhiều năm như vậy hẩn còn chẳng có thời gian thở lấy hơi.

Y tá bị tiếng khóc của bà kinh động, vội vã tới kiểm tra chỉ tiêu thân thể, giống như cực kì lo lắng bà sẽ phải vào phòng cấp cứu trong lúc khóc.

Trong quá trình này, y tá nhỏ giọng nói với Yên Tuy Chi, “Bà lão lén chạy đi nhiều lần rồi, nói muốn kiếm ít tiền cho con trai giảm gánh nặng. Có hai lần thiếu chút nữa không tìm về được, may là cô bé ở quầy phục vụ dưới tầng thấy bà rúc một góc ở gần đó bày sạp hàng với một đám người, nên mới tìm về được, bây giờ trong máy đo ở cổ tay đã gắn thêm một con chip định vị nhỏ.”

Lúc Yên Tuy Chi nghe được từ bà lão, có chút nhạy cảm khó hiểu. Ánh mắt của anh rơi vào trên người mẹ Trần Chương, Trần Chương hơn 50 tuổi, mẹ hẩn cùng lắm chưa đến 100 tuổi, trên thế giới, tuổi thọ bình thường ở đây là 200, cũng mới chỉ đi được nửa đời người, dựa theo tốc độ già yếu của người hiện đại, thậm chí còn đang ở cuối tuổi thịnh niên. Nhưng bà đã già đi rõ ràng, hốc mắt trũng xuống không chỉ tỏ vẻ già nua, mà còn cực kì tiều tụy.

Không chỉ có bà, mà cả phòng này, ông nội, cha và chị gái Trần Chương cũng già hơn nhiều so với trạng thái bình thường.

Ông nội hần nằm trên giường cuối cùng, cơ thể già yếu không ngừng héo rút, vừa gầy vừa nhỏ, thần trí cũng có chút không rõ ràng. Cụ nghe bọn họ lẩm bẩm tên Trần Chương, rất lâu mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lau mắt nói: “Văn sao, nó không muốn ở với chúng ta nữa rồi?”

Mỗi câu của cụ đều rất chậm rất mất sức, nói một câu còn phải nghỉ một lát.

“Không muốn nữa rồi?”

“Hình như tôi không nhớ rõ mặt nó nữa rồi...”

Chị Trần Chương vẫn không mở miệng, nhưng vào lúc này lại thấp giọng nói một câu, “Không cần cũng tốt, đừng đến nữa, đỡ phải khổ.”

Y tá nghiêng đầu lau mắt thật nhanh, chớp mũi hồng hồng nói với Yên Tuy Chi: “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài một chút, có tình huống gì nhất định phải nhấn chuông gọi tôi.”

Yên Tuy Chi rất ít khi sợ thứ gì đó, phải nói điều duy nhất anh không ứng phó được chính là tình hình này.

Cũng không phải là anh sẽ luống cuống tay chân, ngược lại, rất nhanh anh đã lấy thân phận bạn bè của Trần Chương trấn an mấy người đang ghen ngào này, có lẽ là trông anh có vẻ dịu dàng dễ tin tưởng, nói gì bọn họ cũng tin, đến cuối cùng nghe đến mức sửng sốt, quên cả khóc.

Y tá chạy ra ngoài rửa mặt lúc này mới có gan trở lại.

Trước khi đi, cha Trần Chương đột nhiên khàn giọng hỏi một câu:

“Nó không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Yên Tuy Chi cười một tiếng, “Không có, sáng nay cháu còn đi gặp anh ta, chỉ là anh ta thật sự không rảnh.”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Cha Trần Chương lặp lại, “Nói với nó là không sao, không cần lo, chúng tôi rất tốt.”

Từ bệnh viện phúc lợi đi ra, thời gian thăm ở khu nội trú đã kết thúc, thời tiết ở khu thứ nhất không giống khu thứ ba, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều, ban đêm gió thổi tới từ cửa sổ hành lang khiến người ta cảm thấy có chút lạnh, dù có buồn ngủ cũng bị thổi đến tỉnh táo.

Mấy tầng hành lang đều yên tĩnh không có ai, trên mặt Yên Tuy Chi đã sớm thu hồi nụ cười, ánh trăng chiếu vào mi mắt hơi rử của anh, phản chiếu về mặt rất nhạt. Anh đi một lát, đột nhiên nhớ ra gì đó mà nhìn máy thông minh, quả nhiên, phía trên có một cuộc gọi nhớ, vẫn là đến từ Fizz.

Trước đó trong phòng bệnh khóc lóc nhốn nháo, anh hoàn toàn không phát hiện ra cuộc gọi.

Anh liếc nhìn thời gian ở Decama, gọi lại cho cô.

“A lô?” Fizz tiếp máy rất nhanh.

“Xin lỗi, vừa rồi có chuyện.” Yên Tuy Chi nói.

“À à không sao!” Fizz vừa nói, đột nhiên cảm thấy được cái gì đó mà hỏi một câu, “Cậu sao thế? Nghe có vẻ như... là lạ?”

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ của Yên Tuy Chi không có gì thay đổi, ngoài miệng lại cười: “Là lạ ở chỗ nào? Có lẽ là hơi mệt. Có chuyện gì thế?”

Fizz bị anh nhắc, lập tức kêu lên: “À đúng! Cậu biết không! Vừa rồi danh sách thông qua kiểm tra đầu tiên mới được công bố ra ngoài,

cậu đoán thế nào! Thầy Cố của cậu và Hobbs đều ở trong danh sách!”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút: “Chắc chắn đều có sao? Không phải trùng tên?”

“Không phải, chính là Cố Yến và Hobbs.” Fizz nói, “Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

Hai người đều ở trong danh sách, nghĩa là hai người đều có thể trở thành luật sư hạng nhất? Không thể nào. Quy củ cũ tuyệt đối không thể nào bị đổi được, chắc chắn đến cuối chỉ có một người có thể thành luật sư hạng nhất, không phải Cố Yến thì chính là Hobbs. Chuyện hai người cùng vượt qua vòng thứ nhất này thật sự hiếm thấy, mười mấy năm cũng rất khó thấy một lần. Điều này nói rõ ở trong vòng kiểm tra này, hội ủy viên rất khó lựa chọn, bắt buộc dĩ lắm mới kéo dài sự lựa chọn này về sau, để chờ đến kỳ công bố hoặc kỳ bỏ phiếu.

Đối với Cố Yến mà nói, đây cũng không phải là chuyện tốt lắm.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, trả lời Fizz: “Xem cô cứ khẳng khẳng không thiên vị kia.”

Anh dừng một chút, lại nói: “Dù sao tôi sẽ thiên vị.”

Dù sao người bình thường phải có đôi câu xã giao, thân nhiên như anh hơi hiếm thấy, Fizz sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha ha ha ha nửa ngày, “Được đấy, cậu nói thế làm tôi đột nhiên cảm thấy tâm trạng không tệ nữa, điều này nói rõ tôi cũng rất thiên vị!”

“Cố Yến ——” Yên Tuy Chi theo bản năng nói xong, lại gắng gượng bổ sung về sau, “Thầy tôi về Decama chưa?”

“Trước đó có nói với tôi là vào cảng rồi. Nhưng hình như Cố Yến còn phải đi công tác? Không biết nữa, dù sao đám luật sư bọn họ phải bay cả ngày mà.” Fizz nói.

...

Ngày thứ hai, phía bên trại tạm giam có chút vấn đề, phải sửa lại thời gian gặp mặt của Yên Tuy Chi.

Cho đến buổi chiều bốn giờ, anh mới được vào phòng gặp mặt lần nữa, trước khi vào, anh đột nhiên nhận được một tin nhắn mới, đến từ Cố Yến.

Cục tinh chất bạc hà biến mất một ngày một đêm này lại không đầu không đuôi hỏi một câu: [Ở đâu?]

Yên Tuy Chi bị ánh mắt của quản giáo thúc giục, cũng không nói nhiều, lời ít ý nhiều trả lời: [Trại tạm giam.]

Nói xong anh liền tháo máy thông minh bỏ vào túi trong suốt.

Lúc quản giáo nhận túi còn nhìn tay anh một cái, “Còn có công cụ truyền tin khác sao? Đó là cái gì?”

Yên Tuy Chi mở nắm tay ra.

Quản giáo gật đầu một cái, để cho anh vào phòng gặp mặt.

Không quá hai phút, Trần Chương đã được tên quản giáo mặt hung dữ ngày hôm qua dẫn đến, trong nháy mắt hai người nhìn thấy Yên Tuy Chi đều lộ ra một loại biểu tình tê liệt chết lặng, nhưng lại có một chút chua xót, có thể thấy trước ngày hôm trước bị tổn thương không nhẹ.

Lúc Trần Chương ngồi xuống trước bàn, lại đưa tay nhấn eo một cái. Sau đó đi thẳng vào vấn đề, ném cho Yên Tuy Chi một câu: “Tôi vẫn giữ vững thái độ ngày hôm qua.”

Đánh chết cũng không nói.

Yên Tuy Chi cũng không gấp, chỉ là có chút buồn cười hỏi: “VẬY anh hoàn toàn có thể từ chối đến phòng gặp mặt, giống như lúc đầu ngày hôm qua ấy.”

Trần Chương mím môi, không trả lời.

Thật ra hắn khá sợ cậu thực tập sinh này, hắn sợ sau khi hắn từ chối không gặp, cậu thực tập sinh này lại giống như hôm qua, làm ra chuyện gì đó để gạt hắn. Gạt một lần là tâm trạng hắn lại kích động một lần, mùi vị thấp thỏm bất an cũng không hơn được gì, hắn không muốn nếm lại nữa. Cho nên dứt khoát tới, cứ ngồi đối mặt nhau như vậy, ngược lại trong lòng còn dễ chịu chút.

Bởi vì chỉ cần không nói lời nào, quyền chủ động vẫn ở trong tay hắn.

“Đã dẫn người đến rồi đấy, thời gian gặp mặt vẫn là một giờ.” Quản giáo như bị đau răng hừ hừ một câu, xoay người rời đi.

Cửa đóng lại cách một tiếng, phòng gặp mặt lại rơi vào bầu không khí khiến người ta khó hít thở như ngày hôm qua.

Trần Chương nghệt thờ.

Yên Tuy Chi cũng không gấp, hôm qua anh đã nói trước khi đi rồi, hôm nay nói được là làm được. Quả thật là anh chẳng làm gì cả, cũng không nóng nảy, cứ ngồi uống nước, bình tĩnh nhìn Trần Chương.

“...”

Mười phút trôi qua, Trần Chương bắt đầu xê dịch cái ghế.

Hai mươi phút trôi qua, Trần Chương bắt đầu vò đầu bứt tai.

Ba mươi phút trôi qua, Trần Chương có chút không nhịn được.

Hắn đang muốn há mồm, Yên Tuy Chi đột nhiên đưa ngón trỏ ra để lên môi, tỏ ý hắn không cần nói, an tĩnh một chút.

“ ... ”

Trần Chương muốn điên rồi.

Ngay lúc hắn sắp sụp đổ trọn mắt nhìn Yên Tuy Chi, Yên Tuy Chi hơi hột quét mắt nhìn đồng hồ trên tường, sau đó lấy ra một thứ đặt lên giữa bàn, “Anh không cần lên tiếng, hôm nay tôi cũng không có ý định hỏi vấn đề gì. Bây giờ còn có 25 phút, tôi cho anh nghe một đoạn thu âm.”

Thứ trên bàn chính là bút thu âm anh mua ngày hôm để mang vào phòng bệnh, anh tìm một phần trong đó, không dài không ngắn, vừa vặn 25 phút. Trong phòng gặp mặt không thể mang bất kỳ công cụ truyền tin nào, cho nên anh mới chọn một kiểu đồ cũ như vậy.

Cũng may mặc dù hơi cổ, nhưng âm thanh lại không tệ, nội dung rõ ràng như vang ở bên tai.

“Đã rất lâu rồi tôi không gặp nó, nó có khỏe lắm không?”

Trong nháy mắt giọng nói phụ nữ già nua vang lên, Trần Chương giống như bị định thân, tròng hai mắt, cơ thể căng cứng, không nhúc nhích...

Bên ngoài trại tạm giam, hai bóng người đang ngồi ở quán cà phê đối diện, ở chỗ này có thể thấy cửa trại tạm giam rất rõ, còn có thể ngồi uống cà phê, tầm nhìn tốt vô cùng, thích hợp chờ người cũng thích hợp rình người.

Hussey nhìn Bunche chuyên nghiệp chỉnh ống kính, không nhịn được nói: “Như vậy không tốt lắm đâu thầy.”

Bunche bị hắn bất thành linh lên tiếng làm cho run tay một cái, thiếu chút nữa quăng máy ảnh đi, “Ê bảo bối hơn trăm nghìn xi của tôi

đấy, cậu đừng đột ngột nói chuyện như thế chứ? Cái gì cơ?”

“Theo dõi thực tập sinh đó ấy.” Hussey lâu bầu nói, “Còn chụp ảnh cậu ta làm gì...”

“Đương nhiên là tìm chút thông tin chứ sao!” Bunche híp một con mắt, nửa bên mặt dán vào máy ảnh, vẻ mặt vừa khôn khéo lại gian xảo, “Đừng nghĩ chỉ là một thực tập sinh, có thể viết được khá nhiều bài báo đấy. Cậu ta bào chữa cho đương sự như thế nào, cuối cùng thua hay thắng, nếu thua thì có phải là có giao dịch không chính đáng với nhà Manson hay không? Nếu thua thì ó phải là có quan hệ tốt với thẩm phán không? Hay còn điều gì quanh co khác nữa, người liên quan đến vụ án này cũng không đơn giản, tùy tiện tìm một góc độ đều có thể viết được. Có thể nhìn hình mà nói được không?”

Hussey nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy như vậy không tốt lắm, ông cũng đi theo cậu ta một ngày rồi, còn ở đối diện khách sạn của cậu ta...”

“Cậu luôn cảm thấy thế này không tốt, thế kia cũng không tốt.”

Bunche tức giận cắt đứt hẳn, “Cậu là thầy hay tôi là thầy? Tôi sẽ hại cậu hả? Cậu làm việc là để kiếm miếng cơm ăn, trước kia sống thế nào vậy cậu trẻ? Hơn nữa...”

Ông ta điều chỉnh ống kính, tìm được một góc độ thì liềm môi nói: “Một hơi kia của tôi còn chưa phun được ra ngoài đây, ghen chết cậu có nhật xác không? Không chơi tên nhóc thực tập sinh kia một lần, cả người tôi sẽ không thoải mái.”

Vừa mới dứt lời, ông ta đã cảm thấy bả vai mình bị vỗ hai cái không nhẹ không nặng.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là, ai thế, còn rất có lễ phép.

Chờ ông ta sững sốt quay đầu lại, đã nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn cao lớn đang nhìn ông ta từ trên cao, có vẻ người này mới

từ chỗ khác đến, trên tay còn vắt một cái áo choàng dài màu xám không hợp với thời tiết ở đây, nhưng áo sơ mi trên người vẫn thẳng thớm như vừa được là qua.

Bunche: “Cậu là ai???”

Dưới ánh mắt thấp kém của ông ta, đối phương lạnh lùng lấy mất cái máy ảnh, sau đó rũ mắt nhìn ông ta một cái, giọng nói bình tĩnh nhưng lại làm cho lòng người hoảng sợ: “Nếu như đoán không lầm, người ông đang chụp trộm trùng hợp là thực tập sinh của tôi. Tôi không ngại lãng phí thời gian nghe ông giải thích một chút, ông định chơi cậu ta kiểu gì?”

Bunche: “... ..”

Toang rồi ông giáo ơi =]]]]]]]]

-----oOo-----

Chương 61: Phóng viên (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

25 phút gặp mặt cuối cùng, đối với Trần Chương mà nói, đây cứ như đã phải chịu đựng qua nửa đời, lại giống như chỉ trong một cái chớp mắt.

Trong quá trình mở file ghi âm, thậm chí hắn còn chẳng hề nháy mắt, toàn bộ quá trình cứ như cứng lại vậy, từ đầu đến cuối vẫn duy trì cái tư thế kia. Trên con người ứ máu có một tầng hơi nước, lại bởi vì cố gắng trợn to, cho nên hơi nước chậm rãi ẩn về.

Như vậy tới tới lui lui nhiều lần, cứ thế không có một giọt tràn khỏi mi mắt.

Cuối thu âm là tiếng bất mãn và than phiền lẻ tẻ của y tá về hắn, cùng với tiếng mẹ hắn luôn miệng giải thích: “Không phải là nó không tới, chỉ là nó quá bận rộn, bận xong sẽ tới thôi...”

Câu giải thích kia đối với Trần Chương mà nói, nó đâm vào tim hơn bất kì thứ gì, Yên Tuy Chi thấy mí mắt hắn run nhẹ một cái, hơi nước trong mắt cũng dao động theo...

“Haiz — thời gian đến rồi!” Quản giáo đúng lúc mở cửa đi vào, có ý thúc giục nhắc nhở hai người thời gian gặp mặt đến đây là chấm dứt.

Thừa dịp quản giáo nói chuyện, Yên Tuy Chi không có sức nhìn chăm chăm hắn nữa, Trần Chương dùng tay áo lau mặt thật nhanh, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, lại là dáng vẻ yên lặng cắn chặt hàm răng.

Ánh mắt quản giáo mang theo nghi ngờ và là lạ, nhưng Trần Chương không cho bất kỳ lời đáp lại nào, chỉ cúi đầu, cứng đờ

người mà đứng lên, chuẩn bị lúc nào cũng có thể rời khỏi phòng gặp mặt theo gã.

Yên Tuy Chi nói cái gì là cái đó, thật sự không hỏi hần bất kỳ một vấn đề gì, chỉ lạnh mặt thu hồi bút thu âm, lại cho Trần Chương một câu nói quen thuộc: “Thời gian gặp mặt ngày mai, tôi vẫn ở chỗ này.”

Lần này Trần Chương yên lặng hồi lâu, rốt cuộc đáp một tiếng thật thấp, “Ừ.”

Sau đó quay đầu đi theo quần giáo.

Trần Chương hiếm thấy phối hợp đáp lại một lần, cũng coi như là một điềm tốt, nhưng có lẽ vừa rồi bị nội dung thu âm ảnh hưởng, lúc Yên Tuy Chi từ trại tạm giam đi ra, vẻ mặt vẫn rất nhạt.

Đa số thời gian anh đều cười, ngay cả lúc sỉ vả người ta cũng không ngoại lệ. Nhưng một khi anh đã không cười, cả người sẽ tản ra một loại lãnh đạm hời hợt. Luôn khiến cho người ta lo lắng có phải anh mất hứng hay không, nhưng lại không dám đường đột đi hỏi, chỉ dám đứng xa mà nhìn.

Anh cứ mang vẻ mặt lãnh đạm như thế đi ra ngoài đường, còn chẳng thèm liếc nhìn xung quanh, rũ mắt mở máy thông minh định gọi xe.

Còn chưa kịp gọi, máy thông minh đột nhiên rung một chút.

Có một tin nhắn mới.

Yên Tuy Chi tạm thời gác lại việc gọi xe, mở ra nhìn một cái.

Từ: Tinh chất bạc hà nhỏ mọn.

[Ngẩng đầu.]

Yên Tuy Chi: “???”

Anh ngẩng đầu lên theo bản năng ——

Trong quán cà phê ngoài trời phía đối diện, vị luật sư nghe nói “đang đi công tác” kia ngồi trên một cái ghế có tay vịn, về mặt nhìn sang đây vẫn lạnh nhạt như cũ, còn không nhanh không chậm uống một hớp cà phê.

Yên Tuy Chi ngây ra, quay lại cười.

Nhưng anh nhìn một cái liền phát hiện, luật sư Cố không ngồi một mình ở chỗ đó, ngồi cùng bàn với hắn còn có hai người nữa, là hai... người quen.

Là hai phóng viên đến từ mạng Tổ Ong, Hussey và Bunche.

Phóng viên trẻ tuổi Hussey kia để lại cho Yên Tuy Chi ấn tượng tạm được, lúc này giống như đang làm chuyện gì đó vừa mất mặt vừa đuối lí, nhìn sang bên anh một cái liền cúi đầu yên lặng che trán. Còn người tên Bunche kia lại lúng túng quay sang cười với anh.

Trùng hợp là ông ta ngồi bên cạnh Cố Yến, khuôn mặt xanh như rùa đặt chung một chỗ với bản mặt lạnh của Cố Yến, hiệu quả so sánh có thể nói là thảm kịch nhân gian.

Giáo sư Yên không chút lưu tình cay nghiệt nói trong lòng: Hận mình lắm mới chọn chỗ ngồi như vậy...

“Tối hôm qua Fizz nói với tôi rằng anh phải đi công tác.” Yên Tuy Chi xuyên qua con đường đi tới quán cà phê, ngồi xuống bên cạnh, rồi mắt nhìn Cố Yến, “Công tác ở quán cà phê?”

“Đúng là đi công tác. Hôm trước mới kết thúc một vụ án ở khu hai, tôi phải đến ký mấy chữ.” Cố Yến ngược mắt lên, “Nhưng ngày nào Fizz cũng cáo trạng cậu với tôi, từ tình hình đó, tôi cho rằng tôi cần phải thực hiện nghĩa vụ dạy dỗ của một người thầy.”

Lời này phiên dịch ra chính là: Mặc dù tôi căn bản không muốn quản lý thầy, nhưng ngại vì tình cảnh, tôi còn phải lê tấm thân cao quý này đi diễn với thầy đấy.

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười, “Cô Fizz tố cáo tôi cái gì? Nói nghe một chút.”

“Không đề cập tới việc báo cáo hàng ngày, không điền đơn thanh toán, không tuân theo quy củ.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh có thể đánh cuộc, chắc chắn câu cuối cùng kia là ai đó tự tiện thêm vào, giọng điệu cũng khác hẳn.

Hussey vốn đang cúi đầu nghe được đoạn đối thoại này, không nhìn được ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn hai người một cái, trong mắt lộ ra vẻ hơi hâm mộ.

Hắn cảm thấy đây mới là cuộc sống chung lí tưởng giữa tiền bối và người mới... Ặc, hình như cũng có vẻ hơi khác, nhưng ít ra còn tốt hơn giữa hắn và Bunche.

Có lẽ là ánh mắt của hắn quá mạnh mẽ, Yên Tuy Chi dư quang liếc thấy, hơn nữa còn thấy rõ một chút hâm mộ trong ánh mắt hắn.

Yên Tuy Chi: “...”

Anh cảm thấy thanh niên này có thể có chút hiểu lầm rồi.

Nhưng mà...

“Hai người đây là...” Yên Tuy Chi chuyển hướng sang Hussey và Bunche, ánh mắt đảo qua máy ảnh chuyên nghiệp được Bunche ôm chặt trong tay một cái, lại rơi vào Hussey đang lúng túng nghịch máy ảnh bản thường, “Hử?”

Hử cái gì mà hử...

Bunche cứ như đau răng, hử hử nói, “Thật xin lỗi, chúng tôi vốn muốn chụp cho cậu mấy tấm hình làm kỷ niệm.”

Yên Tuy Chi liếc nhìn vẻ mặt Hussey, nói rõ ràng: “Đừng dùng từ “chúng” chứ, tôi nghĩ vào lúc này không cần phải khiêm tốn đâu.”

Bunche càng đau răng, bùm mặt yên lặng trợn mắt nhìn Yên Tuy Chi nửa ngày, khuất phục nói: “Tôi vốn định chụp, nhưng không có cân nhắc đến sự đồng ý của cậu và một vài quy tắc thực tế...”

Yên Tuy Chi cười.

Chỉ sợ là ông bạn phóng viên này không giao dịch được, theo đuôi lại bị bỏ rơi, vì vậy then quá hóa giận mà muốn tìm chút phiền toái, kết quả bị Cố Yến nửa đường tịch thu tài sản, trò chuyện một chút về vấn đề pháp luật.

Không phải trong Liên Minh vẫn lưu truyền một câu nói như này sao, nói chọc ai thì chọc chứ đừng chọc đám luật sư có tiếng bên ngoài, bởi vì nếu thật sự bị chọc giận, bọn họ có mười ngàn cách hợp lý để cho anh thua ngay cả quần sịp cũng chẳng còn.

Chắc Bunche đã được đón nhận giáo dục tư cách từ Cố Yến, lập tức ngoan ngoãn nhận sai, dàn xếp ổn thỏa.

Ông ta xin lỗi xong, cảm thấy dường như thái độ của mình còn hơi được, vì vậy quay đầu thử hỏi dò Cố Yến: “Những bức ảnh kia...”

Cố Yến nhàn nhạt nói: “Tôi không có hứng thú gì với mấy trăm nghìn tấm ảnh của các người, nhưng vẫn cần để lại vài cái.”

Nhỡ may ngày nào đó quan tòa có hứng thú thì sao...

Bunche bổ sung nửa câu sau thay hử, sau đó tự hù chết mình, yên lặng ngậm miệng, không dám nói nữa.

Gây rối không thành, còn bị người ta nắm được đuôi, hôm nay không còn gì hỏng bét hơn được nữa. Cho nên lúc Cố Yến và Yên Tuy Chi tỏ ý không định giữ họ lại, Bunche lôi Hussey, không thèm quay đầu lại mà chạy mất dép.

“Vị đương sự khiến thầy lo lắng đến muốn ói kia thế nào rồi?” Cố Yến hỏi.

“...Nói tử tế chút đi.” Yên Tuy Chi tức giận nói, “Hôm nay vẫn không hề mở miệng, nhưng ngày mai thì không nhất định.”

Anh nói hơi hợt, nhưng luôn có thể khiến cho người nghe cảm thấy cực kì yên tâm.

“Cho nên tôi phải về khách sạn xem lại nội dung lời khai lần nữa.” Yên Tuy Chi hỏi hẩn, “Cậu thì sao?”

“Đi khu hai một chuyến.”

“Thật đúng là đi công tác hả?”

Cố Yến: “...”

Nhìn thấy vẻ mặt không cảm giác của hẩn, giáo sư Yên trêu học sinh vui vẻ vô cùng, cong mắt nói: “Được rồi, không đùa nữa. Đi khu hai bao lâu, còn về khu ba nữa không?”

Cố Yến nhìn anh một lát, lại rũ mắt nhìn cốc cà phê trong tay, lạnh nhạt uống một hớp, nói: “Còn phải xem.”

“Coi như là thầy trên danh nghĩa, cậu không đi xem học sinh mình ra tòa à?” Yên Tuy Chi cảm thấy bạn học Cố còn chưa diễn đạt bằng anh.

Anh thuận miệng hỏi một chút, lại cúi đầu dùng máy thông minh gọi xe.

Rất nhanh, xe đã hẹn tự động đỗ ở bên lề đường, hai người một trước một sau lên xe, rất nhanh liền đổi mặt với vấn đề “tiêu tiền như nước” và “số tài sản đáng sợ còn lại”, cho đến khi Yên Tuy Chi quên mất Cố Yến vẫn chưa trả lời “có ra tòa xem hay không”.

Yên Tuy Chi để xe thông minh đưa Cố Yến ra cảng trước.

Khu ba và khu hai cũng không phải là mảnh đất liền nhau, lái xe không nhanh bằng đi bằng đường thủy, đặc biệt là tàu bay chuyên để đón khách đi biển, năm giờ là đến nơi.

Lúc sắp xuống xe, Cố Yến như nhớ ra gì đó mà bảo Yên Tuy Chi mở máy thông minh nhận mấy tin liên tiếp.

“Cậu truyền hai folders gì đấy?” Yên Tuy Chi có chút buồn bực, “Sao nhiều như vậy?”

“Là ảnh chụp trong máy của hai phóng viên kia.” Cố Yến nói, “Dù sao người họ nhắm vào là thầy, quyền xử lý để cho thầy thì thích hợp hơn, nếu như tạm thời không có ý tưởng gì thì cứ để đó đã.”

Yên Tuy Chi vui vẻ tiếp nhận. Trong quá trình đợi tải folders, anh lại không nhận được nhớ lại tình trạng sống chung giữa Hussey và Bunche, thuận miệng nhắc một câu: “Hai thầy trò kia... Tạm thời coi là thầy trò đi, suy nghĩ chênh lệch quá nhiều, nhìn rất tức cười, chắc không ở với nhau lâu đâu.”

Không chắc mấy năm sau lại là kết quả cả đời không qua lại với nhau.

Nói xong lời này, Cố Yến không lên tiếng đáp lại.

Không lâu sau, máy thông minh của hai người kêu “tinh” một tiếng, đã truyền xong thư mục.

Lúc Cố Yến cất màn hình đi, đột nhiên nói một câu: “Đã từng có một

lần tôi cảm thấy suy nghĩ của mình với thầy có sự chênh lệch rất lớn.”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, lại nghĩ tới gì đó mà nhẹ nhàng “à” một tiếng, qua mấy giây, anh vừa cười vừa hỏi, “Bây giờ thế nào? Còn khác không?”

Cố Yến yên tĩnh ngồi một lát ở bên cạnh anh, sau đó mở cửa xuống xe. Bàn tay hất đỡ nóc xe, hơi khom người nhìn vào trong, nhàn nhạt nói: “Lần tới rồi nói, tôi không cầm vali, giúp tôi đặt một phòng, tối mai gặp.”

-----oOo-----

Chương 62: Chuẩn bị (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đường về lại đứng dịp gặp phải giờ cao điểm ở khu thứ ba, Yên Tuy Chi lười đi từ từ phía sau một đồng xe, dứt khoát sửa lại đường đi. Anh không quá để ý nhanh hay lâu, chỉ cần dừng năm mét phải thắng xe một lần là được.

Lúc này anh vẫn chưa có gì lót dạ, phanh nhiều sẽ không thoải mái.

Bởi vì đường vòng quá mức hẻo lánh, quả nhiên thông suốt hơn những đường trong khu kia. Nhưng cũng không phải có mỗi anh tình nguyện đi đường vòng để tránh kẹt xe, cho nên nửa đường cũng phải dừng lại một lần hơi dài.

Trong quá trình chờ đợi, ánh mắt Yên Tuy Chi quét qua ven đường.

Trang viên Cherry?

Tầm mắt của anh cuối cùng rơi vào tấm bảng lớn ở đầu ngã ba phía trước. Đầu mũi tên lớn chỉ sang một con đường rừng với cái cây cối rậm rạp, hiển thị khoảng cách còn có 700 mét.

Chỗ này anh không hề xa lạ, rất nhiều người cũng không thấy lạ với cái tên này – đây là một nhà máy rượu nổi tiếng ở khu thứ ba hành tinh Thiên Cầm, chỉ là phía sau nó có một khu vườn cherry rất lớn, cùng với đủ loại hoa cỏ cây cối, xây dựng cực kì đẹp. Vườn hoa ở đây được các vị khách lui tới truyền miệng, cuối cùng trở thành một nơi tuyệt vời để những người đó cử hành tiệc rượu vườn hoa hoặc là việc giải trí tương tự.

Người quản lý nhà máy rượu này rất biết cách nghĩ, vì để lấy lòng những vị khách kia mà cất cho mỗi người một loại rượu theo khẩu vị coi như là món quà đặc biệt, mỗi năm một chai, ghi rõ tên và kí hiệu

độc nhất vô nhị, chia ra để khắp nơi trong vườn cherry, có lẽ ở sau vài khóm hoa, hoặc có lẽ ở trong cành lá um tùm trên cây.

Khách có thời gian một năm từ từ đi tìm ngọc nhiên mừng rỡ.

Bên ngoài những chai rượu kia được bọc một lớp màng mềm đặc biệt, có ích cho việc bảo quản rượu. Khách tìm được sớm thì là may mắn, tìm được muộn thì rượu càng thơm.

Việc khiến người ta vui vẻ này đương nhiên vừa lòng người, cho nên trang viên Cherry cực kì nổi tiếng.

Nhưng lúc này thứ thu hút sự chú ý của Yên Tuy Chi cũng không phải là danh tiếng của nó, mà là bởi vì trước kia trong những bức ảnh mà Bunche cho anh xem cũng có mấy bức ở chỗ này. Có hai người Joe và Triệu Trạch Mộc, cũng có một mình Joe.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, dứt khoát đổi tay lái kiểu mẫu thành chủ động, chuyển tay lái một cái, ngoặt từ đầu ngã ba, đi thẳng vào đường rừng.

Thật ra anh cũng chưa đến trang viên Cherry được mấy lần, dù sao cuộc sống bận rộn ngày xưa quyết định anh cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi mà đến một hành tinh khác tổ chức tiệc rượu được, nhưng tên anh vẫn ở trong danh sách vip của trang viên, bởi vì hàng năm anh đều đặt một ít rượu ở đây làm quà, hoặc để cho đám học sinh nếm được một mùi vị khác trong tiệc sinh nhật.

Mà loại rượu chế riêng cho anh thì được gửi thẳng đến Decama mỗi năm.

Yên Tuy Chi từ dừng xe, lúc đi tới cửa trang viên Cherry lại đột nhiên ngừng bước.

Tí nữa thì quên, bây giờ anh chỉ có thể vào sảnh trước của trang viên Cherry, không vào được vườn cherry phía sau, dẫu sao bây giờ anh không còn là “Yên Tuy Chi”, mà là “Nguyễn Dã”.

Lúc anh đang chần chờ, có hai người trùng hợp đi ra từ sảnh trước trang viên.

Không ai khác mà chính là Bunche và Hussey xui xẻo.

Bunche vốn đi ở phía trước, vừa đi vừa ra dấu tay thao thao bất tuyệt nói gì đó, kết quả liếc thấy Yên Tuy Chi, dưới chân thảng gặp một cái.

Yên Tuy Chi cười: “Thật là trùng hợp.”

Bunche dùng vẻ mặt đưa đám ôm chặt máy ảnh của mình, “Tại sao lại là cậu!”

Bởi vì chuyện trước kia, bây giờ Bunche nhìn thấy Yên Tuy Chi hoặc là Cố Yến là muốn chạy, chỉ hận không thể chạy ra tám trăm mét rồi nói tiếp.

“Đừng hoảng hốt.” Yên Tuy Chi trấn an nói, “Lần này không cướp máy ảnh của ông đâu.”

Lời này rất đáng để suy nghĩ, ý chính là “mặc dù không cướp máy ảnh, nhưng tôi muốn làm gì khác đây.”

Bunche tự giao tiếp với đủ loại ngôn ngữ của mình, đương nhiên vừa nghe đã bắt được điểm chính, mặt càng như đưa ma, “Cậu muốn làm gì, cậu nói trước.”

Yên Tuy Chi nhìn một cái vào trong trang viên, hỏi ông ta, “Vừa rồi nghe ông nói đến Triệu Trạch Mộc, bây giờ hắn đang ở trong đó?”

Bunche gật đầu: “Đúng thế, bằng không tôi dẫn Hussey tới đây làm gì? Uống rượu không à?”

Ông ta nghi ngờ nhìn chằm chằm Yên Tuy Chi, “Làm sao? Cậu... Cậu muốn đi vào?”

Cái này khiến Yên Tuy Chi vô cùng hài lòng, còn đỡ để anh phải lên tiếng.

“Rất thông minh.” Giáo sư Yên không keo kiệt khen một câu, “Làm phiền dẫn tôi vào vườn Cherry một chuYên nhé?”

Bunche rất muốn nói: “Không làm phiền, không dẫn, nằm mơ đi.” Nhưng nhớ tới việc giáo dục trước đây, ông ta lại nuốt lời vào, hừ hừ như đau răng: “Ừ ừ, cậu, haiz... cậu đi theo tôi.”

Trước đó Bunche có mấy tấm ảnh chụp trong vườn cherry, nói rõ hiển nhiên ông ta có tư cách vào vườn.

Bunche dẫn Hussey và Yên Tuy Chi trở về đại sảnh, nhân viên tiếp đón sửng sốt một chút, “Ngài làm rơi thứ gì ở đây sao?”

“À không phải, tôi ngẫu nhiên gặp được một người bạn, thuận tiện dẫn cậu ta vào vườn cherry uống một ly.” Lúc Bunche nói “gặp được một người bạn”, giọng nói cứ như “gặp phải quỷ”, khiến người phục vụ phải nhìn Yên Tuy Chi mấy cái.

“À được, không thành vấn đề.” Người phục vụ thể hiện thái độ tốt đẹp, sau khi nghe hiểu liền lập tức nhiệt tình cười, làm một động tác tay vào đường mòn dẫn đến vườn cherry, “Mời đi theo tôi, như vậy tiên sinh muốn loại rượu gì?”

Tôi muốn rượu độc cậu có dám đưa lên không?

Bunche lăm bằm trong lòng hồi lâu, chọn một loại khá rẻ: “Garden Sweet Bar.”

“Được.” Người phục vụ cũng không hỏi nhiều.

Yên Tuy Chi thuận lý thành chương được dẫn vào vườn cherry.

Vườn khu rất lớn, phân ra từng không gian từ những cây cối hoa cỏ

khác nhau, đi một đoạn theo con đường đá sẽ gặp một nơi rộng rãi để bàn tròn và ghế mây xinh xắn, khách có thể thưởng thức rượu ở chỗ này, hoặc là gọi một bình trà cherry đặc biệt, ăn một ít bánh ngọt.

Đã vào rồi, Bunche cũng không làm ra vẻ nữa, dứt khoát đưa phật đưa đến tây, phô ra một vẻ mặt oan nghiệt dẫn Yên Tuy Chi vào sâu trong khu vườn.

“Ngồi ở đây trước đi.”

Bọn họ chọn một cái bàn được vây quanh bởi dậu tây và cỏ sao, người phục vụ mang rượu ngọt, đá cục, bơ, một đĩa nhắm rượu và một vài miếng bánh ngọt xinh xắn đến rất nhanh, cùng với ba ly thủy tinh nhỏ, trong một ly đều có một viên sữa cherry màu đỏ.

Cậu ta thành thực phối rượu cho ba người, cười một tiếng với bọn họ: “Từ từ dùng, có cần gì thì nhấn chuông trên bàn.”

Yên Tuy Chi ăn một ít bánh ngọt lót dạ, lúc này mới cầm ly lên uống một hớp nhỏ.

Anh luôn phân rõ chuyện nào ra chuyện nấy, bị chụp trộm là một chuyện, được Bunche giúp đỡ dẫn vào lại là chuyện khác, cho nên sau khi anh uống một ngụm rượu ngọt mới quay sang nói với Bunche: “Cảm ơn, sau này tôi sẽ tặng ông một chai Silver Bottom Carmon.”

Silver Bottom Carmon là rượu nổi tiếng nhất ở trang viên Cherry, có phong cách và mùi vị được hoan nghênh nhất, rất phù hợp để làm quà tặng.

Nhưng đất...

Bunche liếc mắt, “Cậu cũng có thể mua Silver Bottom Carmon mà còn phải để tôi dẫn cậu vào?”

Ý nói chính là đừng chọc cười tôi, tôi chả trông mong đâu.

Yên Tuy Chi nhú mày, cũng không giải thích.

“Triệu Trạch Mộc đi nhà cầu nguyện.” Bunche hát cảm về một con đường mòn phía xa, “Mỗi lần cậu ta đều ngây ngốc ở đấy rất lâu, nếu cậu rảnh thì cứ chờ, đi, dù sao chúng tôi phải đi rồi.”

Hình như ông ta còn có chuyện khác phải làm, hoặc là còn muốn chụp người khác, cũng không định ở đây lâu. Bực bội uống xong một hớp rượu ngọt rồi thúc giục Hussey uống nhanh để còn rời đi.

Vì vậy năm phút sau, sâu trong vườn cherry cũng chỉ còn lại một mình Yên Tuy Chi không nhanh không chậm uống rượu ngọt, ánh mắt quét một vòng nhìn đám hoa cỏ xung quanh, cuối cùng vẫn rơi lên con đường mòn kia.

Cuối đường mòn có một căn nhà màu sắc ấm áp, được gọi là nhà cầu nguyện.

Trang viên Cherry có dịch vụ trọn gói, đặc biệt xây dựng một nhà cầu nguyện cho vài quý ông quý bà muốn mượn rượu giải sầu, trong đó có vị linh mục chuyên nghe những lời linh tinh khi say, có vài phần tương tự với nhân viên thần chức(*) ngày xưa. Có thể yên lòng nói bất kỳ chuyện gì trước mặt ông ta, hơn nữa theo quy định, ông ta có quyền, cũng có nghĩa vụ phải giữ bí mật cho người ta.

() Nhân viên thần chức: người phụ trách công việc tôn giáo trong Thiên Chúa Giáo.*

Bunche không hổ là rình chụp người ta rất lâu, cực kì hiểu biết về thói quen của Triệu Trạch Mộc.

Yên Tuy Chi ngồi ở đây một giờ, sắc trời đều tối, Triệu Trạch Mộc mới đi ra khỏi nhà cầu nguyện. Một thời gian không gặp, trông hẩn tưng thương không ít, trên cằm mọc lên một tầng râu ria, chênh lệch rất lớn với vẻ chảnh chu lúc trước.

Hắn gặp phải một người quen trên đường, cố gắng lên tinh thần hàn huyên đôi câu.

“Tại sao đột nhiên cậu lại chạy tới nơi này? Tôi cho là gần đây cậu sẽ không ra cửa.” Người kia nói.

Triệu Trạch Mộc gật đầu một cái, có chút mỗi mệ nói: “Gần đây đột nhiên nghĩ muốn đến thăm mệ chút.”

Người kia bừng tỉnh hiểu ra, “À tôi nhớ ra rồi, cậu và Manson, còn có Joe, trước kia mấy người hay đến đây uống rượu nhỉ? Tôi nhớ là nghe ai đó nhắc đến rồi?”

Triệu Trạch Mộc: “Ừ, trước đây rất lâu rồi, tầm mười tuổi, mượn danh tiếng của nhà để lên lên tới uống.”

Người nọ cười lên, “Xem ra ai cũng từng làm chuyện này, tìm chai rượu có ghi tên cha mẹ trong vườn hoa rồi đổi tên, khi đó cảm thấy đùa dai thật hay.”

“Đúng vậy.”

Người nọ suy nghĩ một chút lại thở dài, “Nghe nói Manson còn chưa khỏe?”

Mặc dù gia tộc Manson che giấu một số tin tức, nhưng người cùng tồn tại trong một vòng kia ít nhiều cũng nghe được một ít tiếng gió.

Triệu Trạch Mộc: ” Ừ... Gần đây luôn nhớ tới những chuyện ngốc nghếch mà Manson làm lúc mười tuổi, cho nên đến đây lòng vòng một tí.”

“Haiz...” Người nọ vỗ bả vai Triệu Trạch Mộc một cái, “Không biết hắn như thế nào rồi.”

Triệu Trạch Mộc yên lặng một lúc lâu, nói tiếp, “Cũng xuất viện được

rồi. Được rồi, không nói nữa, tôi đi trước.”

“Được, lần tới có thời gian uống rượu!”

“Ừ.”

Lúc Triệu Trạch Mộc đi qua, Yên Tuy Chi mượn việc uống rượu để nghiêng mặt vào bên trong.

Theo quy định ở đây, anh là luật sư biện hộ của người hiềm nghi Trần Chương, không thể tùy ý gặp nhân chứng hoặc người bị hại, nếu muốn gặp cần phải báo trước, để tránh việc uy hiếp hoặc thay đổi chứng cứ.

Yên Tuy Chi tới trang viên Cherry vốn là nhất thời hứng lên, đương nhiên không đi làm thủ tục. Anh chỉ đến quan sát trạng thái của Triệu Trạch Mộc một chút, cũng không định trực tiếp đối thoại với hắn.

Quả nhiên Triệu Trạch Mộc không nhìn thấy anh, vội vã rời đi.

Để lại người kia vẫn còn ở trong vườn, nhắc tới Triệu Trạch Mộc với người đi cùng.

“Quan hệ của hắn và Manson tốt như vậy? Sao tôi không nhìn ra?”

“Đó là trước kia cậu không nhận biết bọn họ, khi còn bé quan hệ của bọn họ cũng không tệ lắm, hắn, Joe còn có Manson, sau đó lớn lên thì không thân nữa, dù sao không phải là người cùng một đường.”

“Đúng thật, hắn nhìn qua khá là trầm ổn nhỉ?”

“Từ trong xương rồi! Nếu nói ai gốc nhất trong ba người kia, Manson hoàn toàn xứng đáng.”

...

Yên Tuy Chi nghe bọn họ rỉ và xong một vòng người, uống hợp

rượu cuối cùng, lại dùng khăn giấy sạch sẽ cẩn thận lau ngón tay cầm bánh ngọt, lúc này mới rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau không có gì là điềm tốt cả, sắc trời âm u, gió thổi ù ù khắp nơi.

Yên Tuy Chi đến trại tạm giam đúng giờ hẹn gặp.

“Chờ một chút, tôi dẫn Trần Chương tới.” Quản giáo mặt hung dữ nhìn anh ngày nào cũng tới, ngày nào cũng làm cho Trần Chương hoảng hốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại không hề đứng đắn mở miệng nói về vụ án, cũng thật xui xẻo. Ngay cả giọng nói cũng hòa hoãn mấy phần.

Yên Tuy Chi ngồi xuống chỗ cũ trong phòng gặp mặt, gạt đầu một cái: “Làm phiền.”

Kết quả lần này tốn đến mười phút.

Ngay cả quản giáo canh ở cửa cũng không đành lòng nhìn, một người trong đó nhìn vào phòng gặp mặt một cái, nhỏ giọng nói với người kia, “Đừng có mà đi một vòng lại trở về điểm bắt đầu chứ, sao tôi cứ có cảm giác Trần Chương sẽ không đến nhỉ?”

“Đó cũng quá khó khăn.”

“Cậu thực tập sinh đúng là xui xẻo, vừa tới đã gặp phải đương sự như thế.”

“Vận may quá kém.”

Hai người cho rằng mình đã nói rất nhỏ, nhưng thực tế Yên Tuy Chi có thể nghe rõ hơn nửa cuộc trò chuyện lầm rầm đó, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Nhưng anh cũng không gấp, vẫn thả lỏng ngồi dựa trên ghế.

Lại mười phút sau, quần giáo ở cửa đứng thẳng người, gót chân va vào tường đánh bịch một cái.

“Gặp quý, lại tới kìa!”

“Qua hơn nửa thời gian gặp mặt mới đến...”

Trong hành lang vang lên tiếng bước chân chậm rãi, nặng nề mà kéo dài, đi đôi với tiếng kim loại va chạm từ còng tay.

Yên Tuy Chi thả lỏng hai tay giao nhau đặt trước bàn, anh biết, Trần Chương đã nghĩ thông suốt. Có lẽ trước kia có vô số lý do để cho hắn bài xích và kháng cự việc nói thật, có lẽ có vô số chướng ngại ngăn cản hắn mở miệng, nhưng bây giờ, hắn nhất định đã nghĩ thông suốt.

Hôm nay Trần Chương tiều tụy gấp đôi hôm qua, dưới mắt là một quầng xanh đen, râu trên dưới môi đã mọc thành vòng, tóc tai bù xù, ngay cả bắp thịt luyện được từ việc lặn lâu năm cũng như sứt đi, bị quần áo che giấu.

Nhưng ánh mắt hắn rất sáng, rất nặng.

Hắn ngồi xuống ở vị trí của mình, chậm rãi mở miệng: “Thu âm ngày hôm qua vọng lại trong đầu tôi rất nhiều lần, rất nhiều rất nhiều lần, cho nên một đêm tôi không thể ngủ được. Tôi nghe thấy cha mẹ tôi vẫn luôn hỏi bên tai, có khổ hay không, có phải không cần bọn họ hay không...”

Hắn yên lặng một chút, lại cười khở một tiếng, “Tôi nói, sao có thể chứ... Tôi chẳng qua là...”

“Chẳng qua là tôi sợ gặp bọn họ...”

“Cậu biết chưa? Nhà tôi có bệnh di truyền, đến 60 tuổi thì đến tám chín phần mười là sẽ bị tê liệt, tôi cách ngày đó cũng không xa nữa, nhiều nhất cũng chỉ còn bốn năm năm. Thật ra thì loại bệnh này

không phải không trị được, bao gồm tim phổi của mẹ tôi, nếu thật sự muốn chữa thì phải tìm bệnh viện tốt nhất để nuôi cấy, chọn một phần khỏe nhất, cho ra ngoài nuôi cấy rồi thay phần bệnh tật đi là được. Tôi cũng đã từng hỏi thăm... Chỉ là... Chỉ là không kiếm được nhiều tiền như thế.”

Trần Chương nói: “Nếu như là một người còn có thể dùng sức, kiếm càng nhiều một chút, bây giờ có lẽ bọn họ đã không cần nằm ở bệnh viện như vậy. Cho nên tôi không muốn gặp bọn họ, không có mặt mũi gặp... Thời gian cách ngày bị bệnh càng gần, lại càng không muốn gặp, muốn đi xa một chút, tìm một cái bệnh viện nhỏ mà bọn họ cũng không biết chờ bệnh phát.”

“Hai năm nay, cứ mấy ngày là tôi lại run sợ ảo tưởng như vậy, tại sao trên trời lại không có bánh có nhân, hoặc là một trận bão ở đâu đó cuốn tiền đến trước mặt tôi... Ngày nào cũng nghĩ như vậy, nằm mơ cũng nghĩ.”

...

Hắn giống như là coi Yên Tuy Chi thành linh mục trong trang viên Cherry, xả hết những bức tức mê sảng mấy năm nay ra, càng nói càng không dùng được.

Nhưng Yên Tuy Chi không hề thúc giục, cũng không có lộ ra bất kỳ vẻ không nhin được gì, cũng không có vẻ mặt thương hại hoặc là đồng tình, giống như chỉ nghe một câu chuyện chẳng có gì, điều này lại khiến Trần Chương rất buông lỏng, cảm thấy nói gì cũng không sao hết.

Qua rất lâu sau, cuối cùng Trần Chương cũng đã đào xong lớp bùn tích tụ rất lâu, phun ra một hơi thật dài.

Cho đến lúc này, hắn mới ngược mắt lên, không tránh không nhường nhìn Yên Tuy Chi, “Tôi nghĩ một đêm, cảm thấy... so với việc tiền rơi từ trên trời xuống, bọn họ càng muốn gặp tôi hơn chứ?”

Yên Tuy Chi nói: “Dĩ nhiên.”

Anh suy nghĩ một chút lại nói, “Hơn nữa về những cuộc giải phẫu khách xù mà anh nói, có vài nơi có thể được cắt giảm, ít nhất tôi cũng biết một hai nơi.”

Trần Chương bỗng trợn to mắt, “Thật?”

“Đương nhiên, sẽ có một vài điều kiện, nhưng không hà khắc.” Yên Tuy Chi nói, “Chẳng qua là hoàn cảnh có thể không bằng hành tinh Thiên Cầm, nó ở Tửu Thành.”

Trần Chương nhìn chằm chằm anh rất lâu, giống như đang xác nhận độ đáng tin của lời này. Hồi lâu, hắn mới tựa như quyết định mà nhắm hai mắt lại, lại mở ra lần nữa, nói: “Liên quan tới... Liên quan tới vụ án... Liên quan tới Manson tiên sinh... Tôi có sai.”

Yên Tuy Chi nhìn hắn.

Hắn nói xong câu này, hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi phun ra, “Nhưng không phải là mưu sát.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Như vậy, anh hy vọng tôi bào chữa có tội, hay bào chữa vô tội, nói cho tôi biết.”

Trần Chương nhéo ngón tay một cái, nói: “Vô tội.”

“Được.”

“Tôi không làm những chuyện kia, nhưng mà...” Trần Chương nói, “Nhưng tôi đã kí lời khai nhận tội, trên ống chích có dấu vân tay của tôi, đáy bình thuốc cũng có, còn có —”

Yên Tuy Chi bình tĩnh cắt đứt hắn, “Những thứ kia không phải là điều anh cần suy nghĩ, anh chỉ cần bảo đảm sẽ nói thật, còn lại cứ giao cho tôi.”

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm sét, xuyên qua tường mơ hồ truyền vào, ngón tay Trần Chương run lên, lại từ từ nắm chặt, đột nhiên như tỉnh mộng như nói: “Được, tôi bảo đảm.”

Sau cả một ngày âm u, cuối cùng mưa cũng trút xuống như thác đổ, hạt mưa lạnh như băng nện trên mái hiên vách tường, phút chốc đã làm ướt một mảnh.

Bên đường nước chảy ồ ồ, rất nhanh sẽ không có chỗ đặt chân.

Yên Tuy Chi dọc theo hành lang trại tạm giam đi ra ngoài, cửa sổ thủy tinh bị nước mưa làm mù mờ, luôn luôn có tia chớp chột lóe chiếu sáng nửa bầu trời.

Anh yên lặng mở thẻ tài sản ra nhìn một cái, lòng nói xong rồi, đúng là bị cái miệng mắm muối kia của Cố Yến nói trúng, số đáng sợ còn lại đã đến mức mua cây dù cũng đau.

Hành lang của trại tạm giam cũng có điểm cuối, mắt thấy bên ngoài mưa ngập trời, anh không thể không dừng lại ở chỗ cách cửa ra một mét.

Ngay lúc anh đang định bắt chập tất cả mà dựa vào tường đợi mưa tạnh, anh nhìn thấy bên đường đối diện có một bóng người đang từ trong xe đi ra, vai lưng thẳng tắp thân hình cao ngất, cầm một cái ô không nhanh không chậm bước về bên này.

Đi tới trước bậc thang ở cửa trại tạm giam, hần hơi nghiêng dù, ngẩng đầu nhìn sang chỗ Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, đứng thẳng người.

Mưa như thác đổ khiến mặt mũi của đối phương mơ hồ không rõ, nhưng vẫn có thể nhận ra là Cố Yến.

Yên Tuy Chi mở giao diện tin nhắn ra, ngón tay nhẹ nhàng gửi một tin:

[Không phải nói buổi tối mới đến sao?]

Cố Yến căn bản không nhìn máy thông minh, che ô đi dọc theo bậc thang. Hắn dừng lại ở trước cửa, không mặn không nhạt nói: “Cách không tới năm mét mà cũng phải nhắn tin?”

Yên Tuy Chi: “Hôm qua là ai gửi tin bảo tôi ngẩng đầu? Tôi không nhớ nữa.”

(Ý anh Yên là hôm qua bạn Cố ngồi bên đường đối diện cũng phải nhắn tin cho anh Yên mà không mở mồm ra gọi được, nay anh Yên cũng làm thế:v)

Cố Yến: “...”

Yên giáo sư được giải cứu, lúc này đi theo Cố Yến xuống bậc thang, sóng vai ra cửa.

“Đặt phòng chưa?” Cố Yến hỏi.

Yên Tuy Chi nói: “Không đặt.”

Cố Yến: “?”

Yên Tuy Chi thản nhiên nói: “Số còn lại chỉ đủ thêm một cái giường trong phòng tôi thôi, thêm nữa giờ tôi còn chẳng thể mua nổi một cái ô cơ mà.”

“...”

Mặt luật sư Cố trống rỗng, không nói được là bị việc “thêm giường” chấn động, hay là bị “không mua nổi ô” chấn động.

Nhưng nhìn qua, hắn có chút muốn buông ô nhét ai đấy vào trong làn mưa như thác đổ.

Yên Tuy Chi yên lặng thưởng thức sắc mặt của hắn, rốt cuộc không nhìn được cười lên, “Được rồi trêu cậu thôi, đặt xong rồi. Nhưng cậu phải giải thích cho tôi một chút, tôi là nước lũ và mãnh thú sao, thêm một giường mà mặt cậu căng thành như vậy?”

Cố Yến mắt nhìn thẳng, im lặng không lên tiếng, đi tới bên đường thì mở cửa xe nhét người nào đó vào.

Chính hắn thì ngồi vào chỗ điều khiển, đặt ô vào trong chỗ để ô, đang muốn cho xe chạy, bên cạnh đột nhiên thò ra một bàn tay thon gầy trắng nõn.

“Đưa tiền, tiền đặt cọc phòng. Nhờ phúc của cái miệng mắm muối này mà thầy của cậu thật sự không mua nổi cái ô đâu.” Yên Tuy Chi nói.

Cố Yến: “...”

Sao thầy không dứt khoát mang mình đi cầm mà lấy tiền xài đi?

-----oOo-----

Chương 63: Chuẩn bị (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ban đầu Cố Yến không nhúc nhích, Yên Tuy Chi theo ánh mắt hắn nhìn ngón tay của mình.

“Nhìn cái gì, có bụi hả?” Anh cuộn tròn đầu ngón tay lại một chút, rút về.

Cố Yến nghe vậy thì đôi mắt động một cái, cũng thu về. Hắn khởi động xe, đặt kiểu lái thông minh, vừa chọn mục tiêu vừa nói: “Tôi chỉ nhìn một chút, tay dài mới có thể tiêu mà không biết đếm.”

Yên Tuy Chi: “...”

Mặc dù bị Cố Yến nhìn chằm chằm cũng không phải bởi vì có bụi bẩn, nhưng Yên Tuy Chi vẫn ma sát đầu ngón tay một chút, lấy một cái khăn giấy sạch sẽ trong hộp được cung cấp sẵn trong xe ra, không nhanh không chậm lau ngón tay.

Mỗi lần anh làm loại động tác này đều có vẻ thờ ơ. Giống như là quá mức nhàm chán, tùy ý tìm ít chuyện giết thời gian vậy.

Trước kia ở trong phòng làm việc của viện trưởng cũng giống vậy — mỗi lần anh xử lý xong một đống công việc, cũng sẽ đầy quang não ra một bên, rồi nhìn màu xanh bên ngoài cửa sổ để thả lỏng mắt. Mỗi lần như vậy, anh đều ngồi dựa trên cái ghế bành rộng lớn, vừa ưu nhã lại ung dung thong thả lau sạch ngón tay mình từng chút một.

Cũng không biết đây là thói quen anh hình thành lúc nào.

Thành thật mà nói, rất nhiều học sinh trong lúc vô tình nhìn thấy đều cho rằng tư thế như vậy rất là cảnh đẹp ý vui, sẽ mang đến cho

người ta cảm giác viện trưởng cực kỳ chú trọng về lịch sự sạch sẽ.

Duy chỉ có một lần Cố Yến hỏi anh, “Tại sao phải chà xát ngón tay?”

Lúc đó Yên Tuy Chi mệt mỏi nhìn một đồng tài liệu, còn chưa tháo kính xuống, đôi mắt đẹp ẩn sau tròng kính hơi cong, đáp: “Xem tài liệu mệt mỏi, tạm thời hoạt động một chút.”

Nhiều năm sau, cho đến bây giờ, Cố Yến mượn kính chiếu hậu nhìn anh một cái, thả lỏng mi tâm vừa nhú ra, “Thầy...”

“Ừ?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn nhau với hần từ trong kính chiếu hậu, sau đó gấp khăn giấy khử độc đã dùng xong lại, ném vào thùng rác trong xe.

“Được rồi, không sao.”

Xe đã được thiết lập kiểu lái mẫu, không cần Cố Yến làm gì nữa. Vì vậy hần mở màn hình máy thông minh ra, chuyển cho Yên Tuy Chi số tiền đặt cọc phòng khách sạn. Sau khi chuyển xong, hần nhìn số tiền cũng không tính là lớn kia, hơi trầm ngâm.

Trong khoang xe, máy thông minh của Yên Tuy Chi vang lên một tiếng, một con số nhắc nhở số tài khoản còn lại trong thẻ tài sản hiện lên, lại biến mất rất nhanh.

Yên Tuy Chi ngồi phía sau nhìn sang, có lẽ là do góc độ anh ngồi, toàn bộ hình thức bảo mật màn hình ảo trên máy thông minh của Cố Yến không hề có tác dụng với anh, nội dung trên màn hình đập vào mắt Yên Tuy Chi rất rõ.

Cố Yến mở giao diện sổ tay thực tập sinh ra.

Ánh mắt Yên Tuy Chi động một chút, rơi vào gò má nghiêng của Cố Yến, “Mặc dù như vậy có chút không lễ phép, nhưng tôi vẫn muốn nói là tôi vô tình nhìn thấy màn hình của cậu.”

“... ”

Ngón tay Cố Yến ngừng một lát, mí mắt hơi nâng, nhưng không nhìn sang đã thu về. Ngón tay đang do dự xem có nên tắt màn hình hay không.

“Có thể cái suy đoán này có chút tự mình đa tình.” Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, “Cậu đang muốn tìm trong sổ tay thực tập sinh một lí do hợp lí để đến đón... ông thầy nghèo khổ vất vả của cậu sao?”

Lúc nói mấy chữ “nghèo khổ vất vả”, anh không nhịn được bật cười, giống như cảm thấy loại từ này rơi vào trên người mình có cảm giác vi diệu hoang đường, nhưng lại không đến nỗi buồn phiền. Anh giống như đang xem một vở kịch không liên quan đến mình, thậm chí còn cảm thấy thật hài hước.

Cuối cùng Cố Yến vẫn phải nâng mắt lên.

Hắn cũng chưa hoàn toàn quay hẳn lại, chỉ nghiêng mặt, ánh mắt hơi lệch sang đây một chút. Nhất định phải nói, tầm mắt của hắn rơi lên chỗ nào đó trên lưng ghế, hoặc là trên cửa sổ.

Nhưng Yên Tuy Chi lại cảm giác được dư quang khóe mắt hắn rơi vào trên người mình.

Hình như hắn đang cân nhắc nên trả lời câu hỏi của Yên Tuy Chi như thế nào, có thể muốn giấu cọt sỉ vả, nhưng lại bởi vì một ít nguyên nhân nên có chút do dự.

Yên Tuy Chi rất quen thuộc với vẻ mặt này, nhiều năm trước lúc còn ở trường học Cố Yến cũng đều như vậy. Cái này cũng không dễ thấy trên người bạn học Cố lạnh như băng, cho nên mỗi lần nhìn thấy, giáo sư Yên với bản tính có chút vô liêm sỉ luôn muốn cà khía sương sương.

Vì vậy anh lại bồi thêm một câu: “Giống như 10000 xi tai nạn lao động lần trước ấy? Sau đó tôi rảnh rồi đi tra chút, cái chân kia chỉ

mất 6000 thôi.”

“ ... ”

Lời này vừa ra, luật sư Cố không chút do dự thu hồi toàn bộ màn hình, tựa như nhìn sổ tay thực tập sinh lâu một chút cũng có thể bị mù vậy.

Nhìn thấy Cố Yến đóng màn hình, Yên Tuy Chi lại cười một cái.

“Nếu quả thật thầy không có chuyện gì làm, tôi đề nghị thầy tỉnh lại một chút.” Kính chiếu hậu chiếu ra khuôn mặt vô cảm của Cố Yến, “Theo tốc độ này, số tiền còn lại kia của thầy không đủ sống đến ngày mai.”

“Không sao, cô Fizz đã nói rồi, ngày mai tiền ủy thác của vụ án này sẽ được chuyển đến.” Yên giáo sư vô cùng lạc quan.

Cố Yến: “ ... ”

Lối sống được ngày nào hay ngày nấy này, mà nếu tài chính không cẩn thận chậm mất một ngày sẽ có thể chết đói, hán quả thực không còn lời gì để nói nữa.

Kiểu lái thông minh tự có cảm ứng và hệ thống dẫn đường, không hề như tự lái cần phải phối hợp cả cửa kính xe và kính chiếu hậu hai bên để quan sát đường xá. Cho nên dưới cơn mưa như thác đổ, mỗi một cánh cửa kính xe đều bị nước chảy làm cho mờ hồ, ngăn cách tất cả ở bên ngoài.

Chạng vạng tối trong loại thời tiết này luôn đen sì như đã vào đêm, ngoài cửa sổ luôn có ánh đèn xẹt qua rất nhanh.

Yên Tuy Chi chống cằm, an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn vẻ mặt của anh thì rất khó đoán được anh đơn giản là mất tập trung hay đang suy nghĩ về vụ án của Trần Chương, hay chỉ là nhìn cảnh đêm với ánh đèn mờ hồ không rõ.

“Cố Yến.” Anh nhìn cảnh đêm một lát, bỗng nhiên lên tiếng.

Cố Yến ngồi phía trước đang tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, hành trình không ngừng nghỉ hai ngày qua khiến cho hắn ít có thời gian nghỉ ngơi. Có lẽ là bên trong xe khép kín, không gian yên tĩnh cách biệt với tiếng mưa rơi ngoài xe, khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ khó hiểu, hắn không mở mắt, chỉ đáp một tiếng thật thấp: “Nói.”

“Thật ra thì tôi rất vui khi vào luật sở Nam Thập Tự.” Yên Tuy Chi nói nhẹ nhàng, “Đương nhiên là có rất nhiều nhân tố và cơ duyên trùng hợp ở bên trong.”

Có vẻ Cố Yến đã buồn ngủ, một lát sau mới lại đáp một tiếng. Nhưng bởi vì quá ngán ngủ, nghe giống như là cũng không tin cách giải thích của Yên Tuy Chi.

“Nhưng tôi rất vui khi gặp được cậu mà không phải là ai khác.” Yên Tuy Chi nói, “Bởi vì cậu rất mềm lòng...”

Anh cười một chút, giống như đùa giỡn nói, “Cho dù không thích hay không ưa ai, cũng không đành lòng nhìn người ta bị vùi lấp trong khốn khó, nếu có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

Lần này, người ngồi trước im lặng rất lâu, lâu đến mức Yên Tuy Chi cho là hắn đã ngủ, giọng nói trầm thấp mới vang lên, mang theo vẻ mệt mỏi, “Nói cũng không đúng lắm.”

-----oOo-----

Chương 64: Chuẩn bị (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói không đúng chỗ nào?

Những lời này vòng một vòng ở đầu lưỡi Yên Tuy Chi, lại nuốt vào, ma xui quỷ khiến không hỏi ra. Có lẽ là bởi vì tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ quá lớn, làm nhiều giọng nói, có lẽ là hô hấp của Cố Yến từ từ nhẹ nhàng, bất kỳ một câu nói nào cũng sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của hắn.

Vì vậy anh không hỏi, Cố Yến cũng không đáp.

Không khí bên trong xe rơi vào an tĩnh lần nữa, ánh đèn ngoài xe lại chậm chạp thành hàng.

Trên đường mặc dù tắc, nhưng luôn có điểm cuối. Xe vững vàng đi một đoạn rồi dừng dưới tầng khách sạn, Cố Yến còn chưa tỉnh lại. Hắn lúc thanh tỉnh luôn duy trì trạng thái nghiêm cẩn tỉnh táo, không nhìn ra có mệt hay không. Sau khi ngủ liền hiện ra mấy phần mệt mỏi.

Có thể buổi chiều chạy về khu thứ ba, trước đó không được nghỉ ngơi cho khỏe.

Điểm này mặc dù Cố Yến không nói tới một chữ, nhưng Yên Tuy Chi kinh nghiệm phong phú, rất rõ ràng với những vất vả trong các chuYên đi dài ngắn này.

Anh lặng lẽ chỉnh ghế ngồi ngả ra sau, trước khi giọng nói điện tử nhắc nhở “đã đến mục tiêu” vang lên thì tắt tất cả thông báo đi, điều chỉnh nhiệt độ. Bên trong xe duy trì sự yên tĩnh trong tiếng mưa rơi, không có động tĩnh đột ngột gì quấy rối Cố Yến.

Yên Tuy Chi nhìn về phía trước mặt một cái, mở điện toán quang lẳng lẳng xem tài liệu vụ án.

Khung cảnh này có vẻ quen thuộc, rất giống một buổi chiều cuối mùa xuân nhiều năm trước.

Phòng làm việc của viện trưởng có diện tích rất lớn, trừ bàn làm việc của Yên Tuy Chi và một hàng tủ đứng lớn dùng để lưu trữ tài liệu ra, còn có hai cái bàn làm việc cung cấp cho sinh viên dựa vào cửa sổ.

Có đôi khi anh đưa ra vài đề án học thuật, để cho bất cứ sinh viên nào tham gia có thể tùy ý tới phòng làm việc, thậm chí trực tiếp dọn điện toán quang và đủ loại tài liệu lên trên cái bàn làm việc kia, như vậy nếu có gặp phải vấn đề gì, ngẩng đầu là có thể hỏi anh.

Nhưng trên thực tế có rất ít học sinh làm như vậy, bởi vì ai cũng có chút sợ anh.

Người thật sự dùng hai cái bàn kia nhiều nhất, đại khái chính là Cố Yến. Bởi vì có một đề án, sinh viên trực hệ của anh chỉ có mỗi Cố Yến. Trong ba tháng kia, hơn nửa thời gian Cố Yến đều ở trong phòng làm việc của viện trưởng.

Buổi chiều ngày hôm đó cũng như vậy, Yên Tuy Chi hiếm khi ở phòng làm việc cả ngày, vẫn luôn đeo kính, cúi đầu xử lý tài liệu vụ án chất thành đống trong quang não, thỉnh thoảng còn gửi mấy cái thư điện tử.

Trong phòng làm việc cũng yên tĩnh như vậy, thỉnh thoảng chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ.

Không biết ngày hôm trước Cố Yến có chuyện gì mà hình như không ngủ, ngày đó hiếm thấy lộ ra vẻ buồn ngủ rõ ràng.

Vì vậy Yên Tuy Chi xử lý xong một đống văn kiện, lúc ngẩng đầu thả lỏng mắt, đã nhìn thấy Cố Yến chống cằm, duy trì tư thế lật xem tài liệu, tiến vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ, dây leo thật dài rủ xuống, bị gió thổi phát phơ mấy cái, khuôn mặt trẻ tuổi của cậu sinh viên và sống mũi thẳng tắp hiện ra đường nét rất rõ ràng.

Giáo sư Yên là người thầy vô cùng sáng suốt, cho nên lúc đó cũng không lên tiếng đánh thức hắn, chẳng qua là cười một tiếng mặc hắn tiếp tục lim dim.

Nhưng đồng thời, giáo sư Yên cũng là một người thầy có bản chất thích trêu chọc người ta, cho nên anh tiện tay lấy một tờ giấy mới trên mặt bàn, cầm bút điện tử vẽ một bức ký họa cho cậu sinh viên trẻ tuổi đang lim dim, để lại một hàng chữ rồng bay phượng múa, sau đó gửi vào hòm thư của cậu học sinh.

Điện toán quang vang lên một tiếng “tinh” rất nhẹ, Cố Yên hơi nhú mày, lúc này mới tỉnh lại.

Hắn vừa mở mắt đã đối mặt với một trang giấy được điện toán quang phun ra, đầu tiên nhìn bức ký họa thì sửng sốt một chút, sau đó tiếp tục thấy được hàng chữ cực kì tiêu sái – bạn học Cố, tối hôm qua đi làm kẻ gian sao?

“...”

Cũng bởi vì ngủ gật bị bắt, hôm ấy Cố Yên da mặt mỏng đặc biệt ngoan ngoãn, căng cứng khuôn mặt, nói cái gì thì làm cái đó, một câu cũng không cho ra khỏi miệng.

...

Yên Tuy Chi nhìn tài liệu rất lâu, đang nhớ lại những chuyện cũ trong lúc thả lỏng, mặc dù chỉ là chuyện nhỏ vặt vãnh, cách nhiều năm như vậy mà hồi tưởng lại vẫn rất thú vị. Anh hơi nâng khóe miệng, giương mắt nhìn về phía trước một cái.

Kết quả là thấy Cố Yên đang ngủ đã nửa mở mắt, mượn kính chiếu

hậu nhìn anh.

“Tỉnh?” Yên Tuy Chi sững sốt một chút, “Tỉnh khi nào thế?”

“... Mới vừa.” Cố Yến bóp sống mũi một cái, lúc này mới thật sự tỉnh lại, “Đến bao lâu rồi? Sao không đánh thức tôi?”

Giọng hắn vẫn còn có chút khàn khàn do chưa hết buồn ngủ, có lẽ là vì nói rất thấp, cho nên mới hiện ra một phần ôn hòa.

“Xem tài liệu không chú ý, quên gọi cậu.” Yên Tuy Chi há mồm liền nói nửa thật nửa đùa.

Cố Yến không đánh giá, chỉ cời dây an toàn, nói với anh: “Xuống xe.”

Không biết là có phải bị cơn buồn ngủ của Cố Yến lây sang hay không, mà Yên Tuy Chi gần đây ngủ không sâu, đêm nay hiếm thấy ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, mưa to vẫn không ngớt, lần này Yên Tuy Chi đến trại tạm giam không còn là một thân một mình nữa, mà còn dẫn theo Cố Yến.

Lúc đi qua bảo vệ ở cửa, Yên Tuy Chi ở phía trước, Cố Yến ở phía sau, theo thứ tự quét thẻ căn cước, giống như một đôi luật sư và thực tập sinh bình thường, chỉ là người ta là luật sư làm chủ, thực tập sinh tung tăng theo phía sau nghe giảng, đến lượt bọn họ rõ ràng quá khác thường, thực tập sinh cực kì phấn khích đi ở phía trước.

“Tới rồi?” Quản giáo mặt hồ đã được huấn luyện tinh thần mấy ngày liên tiếp, quá quen thuộc với Yên Tuy Chi, chủ động chào hỏi, “Vị này là?”

“Tôi dẫn luật sư hướng dẫn tới.” Yên Tuy Chi đáp.

Quản giáo mặt hồ đầy vẻ cổ quái — sao nghe giống “tôi dẫn học sinh” đến quá vậy, cũng thiệt cho luật sư kia có thể nhin được.

Lúc gặp mặt đương sự, luật sư vốn có thể dẫn theo một trợ lí luật sư hoặc nhân viên khác đi theo, cho nên mặc dù quản giáo hơi hiếu kì, nhưng không hỏi nhiều nữa, cho bọn họ đi vào.

Không quá hai phút, Trần Chương đã được dẫn đến.

Từ khi mở miệng, độ phối hợp của hắn ta cao lên không chỉ một bậc thang, ngay cả bước chân đi đến cũng nhanh hơn rất nhiều. Nhưng lúc hắn ta vào cửa nhìn thấy Cố Yên, vẫn phải sửng sốt một chút, “Cậu... luật sư Cố? Sao cậu đến đây?”

Yên Tuy Chi vô cùng thản nhiên thay hắn trả lời: “Tớ giám sát.”

Cố Yên: “...”

“Anh có phiền khi thêm một người không?” Yên Tuy Chi nói xong, lại rất vô liêm sỉ cười một cái, “Dĩ nhiên, phiền cũng vô ích.”

Trần Chương: “... Không phiền.”

“Vậy thì là tốt nhất.”

Cố Yên đúng lúc nói với Trần Chương: “Không cần có gánh nặng, vẫn là cậu ta làm chủ.”

“Không, hôm nay anh làm chủ.” Yên Tuy Chi hất cằm với Trần Chương, “Anh nói anh cũng có lỗi khi George · Manson xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rốt cuộc là anh làm sai ở đâu, nói một chút coi.”

Trần Chương giao hai tay rất lâu, cân nhắc một lát mới mở miệng nói: “Thật ra thì lúc trước tôi cũng biết sẽ xảy ra chuyện.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Hoặc là nói, lúc trước tôi nên biết lần tự

hợp này sẽ xảy ra chuyện...”

Joe thông báo buổi tụ họp này ra ngoài từ rất sớm, cho nên những người khác đã xác định được hành trình trước một tháng rồi, dù là Cổ Yến cực kì bận rộn, Joe cũng dựa theo quy củ cũ, gọi cho hẳn trước đó nửa tháng.

Sau khi chắc chắn số người đại khái xong, Joe liền hẹn câu lạc bộ Hammond gửi cho họ mấy huấn luyện viên lặn.

Câu lạc bộ Hammond nhận được lịch hẹn thì thông báo cho mấy huấn luyện viên đã ký hợp đồng, hỏi bọn họ hôm đó ai có việc bận khác, để có thể tính toán thời gian.

Thiếu gia hào phóng như Joe, đối xử thẳng thắn với người ta, cho tiền boa tới cũng rất phong phú, khiến người ta thấy mà thèm. Cho nên dù là huấn luyện viên bận vào mấy ngày đó cũng gắng gượng góp ra mấy ngày rảnh rồi để đăng kí.

“Tôi nhớ không lầm, ngày đó tất cả huấn luyện viên đều đăng kí, không thiếu ai cả.” Trần Chương nói, “Dĩ nhiên, bao gồm tôi.”

Ba mươi huấn luyện viên ở chi nhánh đảo Yaba đều đăng kí hết, cạnh tranh cũng coi như kịch liệt. Trong đó lí lịch của Trần Chương không sâu lắm, cho nên có thể được chọn đi hay không còn phải xem vận may.

“Lúc thấy tên sáu người cuối cùng, tôi vẫn rất hưng phấn. Nhưng không ngờ đến ngày hôm sau, sự vui vẻ đã bị đánh vỡ.” Trần Chương dừng một chút, nói, “Có người đến tìm tôi, tôi không biết tại sao bọn họ lại khóa mục tiêu trên người mình, nhưng tóm lại, bọn họ nói muốn tôi giúp một chuyện.”

“Hai người kia vừa đến đã nói ra những chuyện đã qua của tôi, bao gồm điều chỉnh gen, bao gồm cái tên Trần Văn, tôi... Tôi quá mức thấp thỏm, lại có chút hốt hoảng, cho nên không thể ổn định được, để cho bọn họ tìm được cửa đột phá.”

Những người đó nói với Trần Chương rất đơn giản, chỉ nói có chút chuyện cần hắn giúp nói dối.

Trần Chương cảm thấy không phải chuyện gì tốt, cho nên ban đầu cũng không trực tiếp đáp ứng. Ban đầu đối phương cũng không có ép sát, chỉ cho ra một cái giá đủ để người ta cảm thấy choáng váng, sau đó bảo hắn cân nhắc một chút.

Thật ra cách làm lúi lại một bước này rất gian xảo, cho một con số đủ cám dỗ, lại cho thời gian suy nghĩ, sẽ mang đến cho người ta một loại ảo giác, cảm thấy bọn họ cũng không phải là người không biết nói phải trái, hắn cũng sẽ không có yêu cầu quá khác người.

“Khi đó tôi đang cần tiền gấp, tôi... Tình trạng cơ thể tôi không tốt lắm, vừa nhận được giấy khám bệnh từ bệnh viện, nói xương eo chân của tôi bắt đầu xấu đi giống ông nội, bố và chị gái tôi, nhiều nhất chỉ còn ba năm.” Trần Chương nói, “Ban đầu tôi rất kiên định từ chối, nhưng mấy ngày sau đó vẫn không thể ngủ được, vẫn luôn suy nghĩ, cả ngày đều nghĩ, ngồi cũng nghĩ, nằm cũng nghĩ, lời của hai người kia từ đầu đến cuối vẫn xoay quanh trong đầu tôi như ma chướng.”

Suy nghĩ ba ngày ba đêm, Trần Chương dùng cách hai người kia để lại chủ động liên lạc với bọn họ, bày tỏ muốn nghe một chút về chuyện cụ thể hơn, rồi quyết định có hay không giúp.

Đây là quyết định sai lầm thứ nhất của hắn.

Một khi chủ động mở miệng với người ta, sau này muốn khép miệng lại thì đã không dễ nữa.

Lần kia thái độ của đối phương đã có chuyển biến, không dùng phương pháp mềm mỏng lúc trước nữa, mà là trực tiếp dùng thủ đoạn cứng rắn, nhốt Trần Chương trong phòng hai ngày, lại dùng người nhà ở bệnh viện phúc lợi để bức bách, đồng thời dùng chiêu mềm...

“Bọn họ nói, nếu như tôi đồng ý giúp, bọn họ sẽ trả hết viện phí đời này của ông nội, ba mẹ còn có chị gái tôi ở bệnh viện phúc lợi.”

Có thể đưa ra loại điều kiện này, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản gì. Lúc ấy Trần Chương đã mơ hồ ý thức được, nếu như hắn đáp ứng, thứ nhận được sẽ không chỉ là cuộc sống đơn giản nữa...

Nhưng đối phương ép buộc rất gắt gao, cho lợi ích cám dỗ từ trong lòng hắn.

“Tôi ngồi nhìn giấy khám của mình một ngày một đêm, suy nghĩ có thể tôi... cũng không có gì có thể cho vào được, cho nên tôi đồng ý.” Trần Chương nói.

Tiền đề thế này không khác Yên Tuy Chi nghĩ là mấy, cho nên cũng không bất ngờ.

Anh gật đầu một cái, hỏi Trần Chương: “Anh có biết những người đó là không?”

“... Không biết.” Trần Chương đáp.

Yên Tuy Chi: “Được rồi, trong dự đoán. Như vậy anh còn nhớ rõ hình dáng của họ không?”

“... Bọn họ đeo khẩu trang và đội mũ, chỉ để chữa mắt.”

“Ánh mắt có cái gì đặc biệt không? Nếu nhìn thấy lại có thể nhận ra không?”

Trần Chương chần chờ một chút, có chút lúng túng nói: “Một người màu xanh da trời, một người màu nâu sậm. Là đôi mắt cực kì... bình thường, không có gì đặc biệt, cũng không có nốt ruồi.”

Yên Tuy Chi lại hỏi: “Vậy anh có chứng cứ gì khác liên quan đến sự uy hiếp và giao dịch của họ không?”

Ban đầu Trần Chương lắc đầu một cái, ngay khi Yên Tuy Chi dứt khoát muốn bỏ qua đề tài này, muốn hỏi hấn vấn đề tiếp, hấn lại đột nhiên như nhớ tới cái gì đó mà nói, “Thu âm, tôi... tôi chắc có một phần thu âm. Sau lần đầu tiên bọn họ đến tìm tôi, tôi có lo lắng nên đã để một cái bút ghi âm trên trần nhà. Sau đó bọn họ đi, tôi vẫn luôn hôn vía lên mây, đã quên lấy xuống. Cho nên lần bọn họ đến thứ hai, bút thu âm còn ở phía trên.”

Yên Tuy Chi đã lên tinh thần, nhưng suy nghĩ một chút lại hỏi: “Anh đang chỉ cái bút thu âm kiểu truyền thống giống cái lúc trước tôi cho anh nghe sao?”

Trần Chương gật đầu một cái: “Loại đó khá rẻ...”

Hấn vừa nói xong, đã nhìn thấy hai vị luật sư phía đối diện đồng thời bóp sống mũi một cái, giống như hết lời để nói.

“Thế nào?”

Yên Tuy Chi mỉm cười nói: “Cái loại bút thu âm đó chỉ tích điện duy trì được một ngày đêm, cho nên hiển nhiên, nó không ghi âm được nội dung ngày thứ hai, cùng lắm chỉ ghi được câu nói mở buổi tối ngày thứ nhất của anh thôi.”

Trần Chương: “...”

Vậy làm sao bây giờ?

“Được rồi, anh tiếp tục.” Yên Tuy Chi tỏ ý hấn nói tiếp, “Tôi muốn biết trước khi sự việc xảy ra, anh biết sẽ là ai và kiểu tai nạn gì? Tôi chỉ nghe nói thật.”

-----oOo-----

Chương 65: Chuẩn bị (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trần Chương lắc đầu một cái: “Không biết.”

Về mặt hấn hết sức thành khẩn, đáng tiếc lúc Yên Tuy Chi tra hỏi chưa bao giờ coi về mặt đối phương là thật, cho nên chỉ liếc một cái rồi bình tĩnh nói: “Tiếp tục.”

Người bình thường vào lúc không có chỗ dựa sẽ luôn muốn lấy được một sự tín nhiệm để cho mình bình tĩnh lại. Nhưng hấn lại không lấy được gì từ trên người Yên Tuy Chi, hấn không đoán ra suy nghĩ của đối phương, liền không nhịn được có chút hoảng, “Thật sự không biết.”

“Ừ, tôi nghe thấy rồi, anh có thể nói tiếp.” Yên Tuy Chi cười.

“Thật đấy.” Trần Chương lại nhấn mạnh một lần nữa, tỏ ra có chút bất lực, nhưng lại không thể không nói tiếp, “Lúc những người đó xuất hiện khiến tôi cảm thấy, cái bọn họ gọi là hỗ trợ, hấn là vào lần tụ họp của cậu Joe, hơn nữa nếu tôi là huấn luyện viên lặn, lúc ấy tôi suy đoán chín phần mười là có liên quan đến việc lặn đó. Cho nên lúc đến đảo Yaba tôi vẫn luôn thấp thỏm bất an, trong quá trình lặn rất sợ xảy ra vấn đề gì.”

“Hôm đó những huấn luyện viên khác đều là một người dẫn theo hai vị khách, lúc chia đến chỗ tôi, khách khứa nhiều hơn một người, cho nên tôi dẫn theo ba.” Trần Chương nói, “Nói thật, khi đó tôi đã vào trạng thái chim sợ cành cong, phàm là thấy một chút không giống người khác thì sẽ treo cả tim...”

Dẫu sao bản tính của hấn không xấu, mặc dù bị uy hiếp dụ dỗ mới đáp ứng phải giúp một tay, nhưng theo bản năng vẫn muốn ngăn cản chuyện xảy ra. Cho nên hấn định nói với quản gia phụ trách sắp

xếp rằng hắn không dẫn theo được ba người, muốn quản gia sắp xếp lại một vị huấn luyện viên kỹ thuật tốt hơn, an toàn, còn có bảo đảm, tốt nhất để hắn chỉ dẫn theo hai người giống đa số người khác, thậm chí chỉ dẫn theo một người.

Con người có lúc chính là mâu thuẫn như vậy, rõ ràng hắn rất cần tiền, đáp ứng giúp đối phương cũng bởi vì tiền, nhưng khi thật sự đến lúc đó, hắn lại tình nguyện mất một số tiền để đổi lấy bình an vô sự.

“Nhưng quản gia nói cho tôi rằng sắp xếp như thế cũng không phải là ông làm chủ được, mà đưa danh sách huấn luyện viên cho các vị khách xem, các vị khách tự thương lượng lựa chọn, ông ấy không dễ làm trái lại.” Trần Chương nói.

“Sau đó anh có chứng thực chuyện này không?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Có. Thật ra thì sau khi lặn xuống nước xảy ra chuyện, cảnh sát trưởng Kane tìm tôi lấy khẩu cung cũng hỏi qua vấn đề này.” Trần Chương có chút lúng túng nói, “Nhưng lúc đó tôi nói với anh ta rằng tôi không rõ lắm. Thật ra thì tôi đến đảo Yaba liền nghi thần nghi quỷ, xem ai cũng giống như là người của đám muốn tôi giúp kia, quản gia nói như vậy dĩ nhiên tôi không tin, sau đó thấy khách liền hỏi một câu, đúng là chính bọn họ chọn.”

“Vị luật sư Jason · Charles mặc nhầm đồ rồi xảy ra chuyện kia nói hắn đã từng đến câu lạc bộ Hammond mấy lần, lúc ấy hắn không thích huấn luyện viên được xếp cho mình lắm, luôn lải nhải hắn phải điều chỉnh dáng người, hắn cảm thấy đối phương rất dài dòng. Sau đó có một lần huấn luyện viên đó không có ở đây, tôi tạm thay một lần, hắn có ấn tượng rất tốt với tôi. Có thể là bởi vì tôi không thích nói chuyện phiếm. Điều xấu hổ là tôi không có ấn tượng với luật sư Jason · Charles...”

Nhưng điều này không trở ngại Jason · Charles thấy hắn trong danh sách đã không chút do dự chọn hắn.

Mà Triệu Trạch Mộc lựa chọn hẳn, Trần Chương biết nguyên nhân, dấu sao Triệu Trạch Mộc là khách quen của câu lạc bộ Hammond, trước kia Trần Chương luôn là bạn lặn với anh ta.

George · Manson có thể là người duy nhất trong đó chưa cho ra lý do gì, gã ta chỉ dùng một câu qua loa lấy lệ lại tự do phóng khoáng đuổi Trần Chương đi: “Không có nguyên nhân gì, tùy tiện chọn một người thuận mắt ở trong danh sách thôi.”

Tính cách vị thiếu gia này rất nổi danh, chuyện gã đã quyết định rồi, bất kể có đạo lý hay không, cũng rất khó để gã đổi ý.

Hơn nữa lúc đó Trần Chương có một chút tư tâm...

“Đây là chuyện sai lầm thứ hai của tôi.” Trần Chương nói, “Trước đó tôi không biết sẽ gặp phải cậu Manson trong buổi tụ họp của cậu Joe, tôi đổi tên đổi gương mặt, gã không nhận ra tôi. Cho dù không đổi gã cũng không nhận ra, dấu sao lần đó ở câu lạc bộ Champagne, tôi cũng chỉ là một huấn luyện viên thay thế, gã cũng không quen. Nhưng tôi nhận ra được gã. Mặc dù đã qua mười mấy năm, nhưng không thể không thừa nhận, tôi vẫn canh cánh chuyện đó trong lòng, không hết oán hận. Cho nên khi cậu Manson nói lười đổi huấn luyện viên, tôi cũng không khuyên một câu, cứ thế đón nhận.”

Canh cánh trong lòng của Trần Chương cũng không phải là sẽ làm gì Manson, mà là cực kì muốn chứng minh trước mặt Manson một lần, nếu như không phải năm đó bị vệ sĩ chặn lại, nếu để cho hẳn là huấn luyện viên xuống nước theo, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Manson xảy ra tai nạn gì cả.

“Lúc ấy tôi hành động theo cảm tình, nếu như khi đó tôi nhất quyết chuyển khách hàng cho một vị huấn luyện viên kinh nghiệm phong phú hơn, ít nhất luật sư Jason · Charles và cậu Triệu cũng không phải chịu tội.” Trần Chương nói.

Toàn bộ quá trình Yên Tuy Chi nghe rất bình tĩnh, thỉnh thoảng dùng

giấy bút cung cấp chuyên dụng để ghi chép đơn giản. Ngay cả Cố Yên bên cạnh cũng không hiểu anh viết thứ sách trời gì cả, chứ đừng nói là Trần Chương.

Nhưng đến khi nghe Trần Chương nói lời này, bút trong tay Yên Tuy Chi ngừng một chút, ngược mắt lên nhìn Trần Chương.

Không biết tại sao, vị luật sư trước mặt rõ ràng chỉ là thực tập sinh vừa tốt nghiệp, tuổi tác có thể còn không bằng một nửa hần, nhưng Trần Chương bị anh liếc thì cứ như trở lại thời đi học. Hần giống như học sinh thi trượt, nơm nớp lo sợ các thầy cho thành tích, bị liếc một cái, tim cũng có thể nhảy tới cổ họng.

Nhưng lần này, Yên Tuy Chi cũng nói một câu tiếng người xuôi tai với hần, “Nếu như lời anh vừa nói đều là thật, anh có oán hận chất chứa nhiều năm đối với Manson như vậy, lúc gặp mặt điều nghĩ tới không phải là gây phiền toái cho gã, mà tốt bụng bảo vệ an toàn, mặc kệ là xuất phát từ chứng minh bản thân hay là tính toán gì khác, đều đáng giá tán thưởng, lại làm người ta khâm phục.”

Trần Chương sửng sốt một chút, trái tim vẫn luôn thấp thỏm đột nhiên rơi xuống đất mọc rễ.

Đây là lần đầu tiên hần lộ ra nụ cười sau khi chuyện xảy ra, mang theo một chút áy náy cùng không dám nhận, chột lóe rồi biến mất, “Thật ra thì tôi không có... Ừm, cảm ơn.”

Về mặt Yên Tuy Chi giống như thuận miệng khích lệ học sinh, mà biểu hiện của Trần Chương lại giống như một học sinh được khen.

Cố Yên: “...”

Có một câu khẳng định lơ đãng như vậy, Trần Chương bỗng nhiên yên tâm hẳn, thậm chí không cần Yên Tuy Chi nhắc nhở, hần giống như mở đập chứa nước, thao thao bất tuyệt đổ tất cả những chuyện có thể nghĩ được ra ngoài.

Yên Tuy Chi nghe đôi câu, lại thuận tay viết mấy chữ lên tờ giấy.

Viết xong dư quang liếc một cái, liền phát hiện vẽ mặt Cố Yên có chút... Ừ, không biết hình dung thế nào.

Yên giáo sư tự mình xem kỹ một phen—

Mới vừa rồi biểu hiện có chỗ nào không được bình thường sao?

Không có.

Trừ việc đang hoàng ghi chép “giống như một thực tập sinh”, anh có nói bậy bạ gì sao?

Không có.

Còn trấn an cảm xúc của đương sự rất hợp lí nữa chứ.

Vô cùng hoàn mỹ.

“Anh sao thế?” Yên giáo sư quyết định quan tâm đến thể xác và tinh thần của bạn học Cố một chút. Để tránh hấn làm ra vẻ muốn giấu cột mà không giấu cột, giấu độc dưới nước, khiến lá gan của đương sự vừa to ra lại bị dọa lần nữa.

Cố Yên nhàn nhạt nói: “Không có gì, cậu cứ tiếp tục lên lớp.”

Yên Tuy Chi: “???”

Trần Chương: “...”

Yên giáo sư cảm thấy vấn đề cả người bạn học Cố có thể là bệnh tật nhiều năm, trong chốc lát không tốt lên được, vì vậy chỉ đành phải yên lặng chuyển tầm mắt trở về, nói với Trần Chương: “Tiếp tục.”

“À...” Trần Chương gật đầu một cái, nói tiếp lời bị cắt đứt, “Hơn

mười năm trước cậu Manson gặp tai nạn, tôi vẫn cảm thấy mình rất oan. Nhưng lần này luật sư Jason · Charles gặp tai nạn ở dưới nước thì thật là trách nhiệm của tôi. Đây là sai lầm thứ ba của tôi...”

Sau khi hắn gặp George · Manson, bởi vì quá muốn chứng minh gì đó, cho nên toàn bộ sự chú ý đều đặt trên sự an toàn của Manson, thời gian để ý đến Manson vượt xa thời gian quan tâm đến Triệu Trạch Mộc và Jason · Charles.

Mặc dù dự tính ban đầu của hắn không xấu, thậm chí rất tốt, nhưng thái độ trong quá trình đó có chút ma chướng. Lần đầu tiên lặn xuống, hắn vẫn luôn ôm tâm tình thấp thỏm, cho dù là xuống nước hay là nổi lên, đều có chút sợ bóng sợ gió.

Tuy lần đầu tiên lặn xuống rất thành công cũng rất an toàn, nhưng điều này cũng không thể để cho hắn thanh tĩnh lại.

Cho nên cho dù bọn Manson đã lên bờ, Trần Chương cũng nửa bước không rời. Đi theo bọn họ vào phòng thay quần áo, lại cùng bọn họ đi ra ngoài ở bên bờ uống rượu nghỉ ngơi. Thoạt nhìn Manson thật sự không nhớ hắn, thậm chí trò chuyện với hắn còn nhiều hơn với Triệu Trạch Mộc và Jason · Charles, khen kỹ thuật lặn của hắn, thậm chí còn nói sau này phải đến Hammond tìm hắn.

Trần Chương một mặt vẫn không có cách nào đối diện với chuyện năm đó và sự vất vả mấy năm nay để có cuộc sống thư thái, một mặt lại cảm thấy Manson không giống thiếu gia ngang ngược không nói lý trong ấn tượng của hắn, mặc dù vẫn nhìn ra được sự tự do phóng khoáng và chơi bời lêu lổng.

Ấn tượng mới khác ấn tượng cũ khiến Trần Chương vẫn luôn có chút lòng không bình tĩnh, mới dẫn đến lần lặn thứ hai, hắn kiểm tra đồ lặn cho Jason · Charles và Triệu Trạch Mộc không phát hiện ra có vấn đề gì.

Dĩ nhiên, đồ lặn có vừa người hay không chỉ có mình là rõ ràng nhất, lúc đó Jason · Charles chỉ ở trên bờ làm bầm một câu rồi

không nhắc lại nữa, mà Triệu Trạch Mộc cũng không thấy có gì không đúng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khi Trần Chương kiểm tra không ý thức được vấn đề.

“Rất xấu hổ, đến khi xuống dưới nước sự chú ý của tôi vẫn ở chỗ cậu Manson.” Trần Chương nói, “Lúc thấy rạn biển, trong lòng tôi lộ bộp một chút. Bởi vì con rạn biển kia rất khó gặp trong khu vực biển đó. Trong đầu tôi nghĩ chắc chắn là mục đích của đám người kia rồi.”

Lúc ấy Trần Chương theo bản năng cho rằng đây chính là mục đích những người đó tìm hấn. Lúc rạn biển vừa bơi về phía Manson, Trần Chương rất vui khi mình từ đầu đến cuối vẫn chú ý đến an toàn của Manson, cho nên mới có thời gian nhanh nhất giải quyết phiền toái cho gã.

Trong này cũng không thiếu công lao của Triệu Trạch Mộc.

“Phản ứng của cậu ta còn nhanh hơn cả tôi, lúc rạn biển tới, cậu ta chỉ sửng sốt một chút rồi cũng bơi tới. Nhưng cậu cũng không biết xử lý như thế nào để giảm tổn thương xuống mức thấp nhất, cho nên tôi đi giúp. Mặc dù quá trình có chút khó khăn, nhưng may là cả đám đều lên được bờ.”

Chuyện về sau thì bọn Yên Tuy Chi cũng biết, bởi vì Trần Chương và Triệu Trạch Mộc bị rạn biển cuốn lấy, bên Jason · Charles xảy ra tai nạn.

“Sau khi tôi lên bờ rất mê man.” Trần Chương nói, “Tôi cho là giải quyết rạn biển, tôi sẽ nhẹ cả người. Kết quả không nghĩ tới luật sư Jason · Charles lại xảy ra chuyện, điều này làm cho tôi bắt đầu hoài nghi có phải mình đã nghĩ sai đối tượng rồi hay không, có lẽ luật sư Jason · Charles mới là mục tiêu của đối phương.”

Nhưng bất kể nói thế nào, gã và Triệu Trạch Mộc thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, mà chỉ số của Jason · Charles cũng khôi phục mức bình thường. Điều này làm cho Trần Chương quả thực thở phào nhẹ

nhóm, bởi vì hẳn cho rằng chuyện nên xảy ra đã xảy ra rồi, không có án mạng, sự kiện bị cho là ngoài ý muốn, tất cả đều vui mừng.

Một ngày một đêm sau khi xảy ra tai nạn lúc lặn, hẳn vẫn luôn chờ tin, chờ hai người kia liên lạc với hẳn.

Hắn cảm thấy cho dù kết quả như thế nào, vẫn phải có một kết thúc. Nhưng tin tức của đối phương chậm chạp không đến, hẳn càng ngày càng nóng nảy bất an.

“Khi đó thậm chí tôi không hề nghĩ là chuyện không thành công, tôi lo là có thể tôi đã phá hỏng tính toán của bọn họ, người nhà ở bệnh viện phúc lợi có lẽ sẽ bị liên lụy.” Trần Chương nói, “Cho nên tôi gọi liên tiếp mấy lần cho bệnh viện phúc lợi, làm phiền những y tá kia trông nom bọn họ. Các cô đối với người nhà tôi rất tốt, nhưng thái độ đối với tôi vẫn luôn không ra gì...”

Hắn vừa nói cười khổ một cái, “Tôi biết tại sao, cũng có thể hiểu được.”

“Tôi đợi rất lâu mà không thấy có động tĩnh gì, cho đến buổi chiều hôm đó.” Trần Chương nói, “Chính là buổi chiều mà một số người được giải trừ hiềm nghi, các cậu rời khỏi đảo Yaba trước, cảnh sát cũng rút người khỏi khu biệt thự. Chúng tôi được báo cho biết rằng mấy ngày sau có thể cần đến sở cảnh sát làm thủ tục lần nữa, trừ những việc này ra thì thật giống như tất cả đã trôi qua, gió êm sóng lặng, các vị khách trong biệt thự bắt đầu bàn bạc muốn làm tiệc rượu chúc mừng, tôi ngồi trong phòng trên tầng cũng có thể nghe thấy tiếng huyền não bên dưới. Chính là buổi chiều hôm đó, đến gần chạng vạng tối, tôi đi xuống phòng bếp dưới tầng, lúc đi lên đã phát hiện một cái máy truyền tin và một cái túi màu đen trong phòng.”

“Máy truyền tin?” Yên Tuy Chi hỏi, “Là loại kiểu cũ?”

“Đúng, là loại có thể đào được trong chợ đen, không tra được người sử dụng, thậm chí cũng không có mạng thông tin.” Trần Chương nói, “Trong máy truyền tin có một tin nhắn, bảo tôi buổi tối phải ở trong

phòng không được đi đâu, cũng không được xuống tầng. Lúc ấy trong lòng tôi lộp bộp một chút, rất khẩn trương cũng rất lo lắng, nhưng lại không dám không làm theo.”

“Còn túi màu đen kia?”

“Trong túi màu đen chứa... chính là loại thuốc ngủ sau đó phát hiện rơi tán loạn trong tay cậu Manson.” Trần Chương nói, “Lúc ấy chỉ có một lọ, chính là liều mà một người trưởng thành bình thường dùng.”

Yên Tuy Chi nhìn hẩn chăm chăm, “Anh lấy thuốc trong túi ra nhìn?”

Trần Chương gật đầu một cái, “Đúng, bởi vì túi là màu đen, tôi... tôi mở ra theo bản năng, lấy thuốc trong lọ ra nhìn một cái. Bởi vì lúc ấy không biết dùng để làm gì, cho nên lại để về chỗ cũ, không dám chạm nhiều.”

“Cho nên chất thuốc còn dính ở trên tay là vì như thế?”

“Hẩn vậy...”

“Sau đó thì sao?”

Trần Chương suy nghĩ một chút nói: “Cả đêm đó phần lớn thời gian tôi đều cầm máy truyền tin ngồi bên cửa, nghe âm thanh dưới tầng.”

Hẩn nghe dưới tầng có đủ loại tiếng hoan hô cười đùa, giống như không xảy ra chuyện phiền toái gì, mới hơi an tâm một ít.

“Lúc cô Laura và cậu Joe chia ra đi lên gõ cửa phòng tôi và cậu Triệu Trạch Mộc. Bởi vì trước kia bị rấn biển cấm nên tôi có cái để lấy cớ, nói với bọn họ hơi mệt không xuống được, bọn họ cũng không nghi ngờ, hơn nữa cậu Triệu cũng có tình hình như tôi nên mới không quá đột ngột.”

“Cho đến nửa đêm, tôi lại nhận được tin tức thứ hai.” Trần Chương nói.

Nội dung tin nhắn bảo hấn vứt cái túi màu đen vào thùng rác dưới tầng, hơn nữa dặn hấn đi qua cửa sổ.

Cửa sổ tầng hai cách mặt đất không cao, hơn nữa còn có một cái bệ cửa, Trần Chương muốn lặng lẽ đi xuống mà không làm ảnh hưởng đến người khác cũng không khó.

“Lúc ấy anh đi dép trong biệt thự?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Đúng, lúc tôi xuống quá khẩn trương, không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng tôi đặc biệt chú ý chỉ đạp bệ cửa sổ, không đạp vào bùn trong vườn hoa.” Trần Chương nói.

Nhưng mà cũng chính là một điểm này mới dễ để người ta tạo thành chứng cứ giả.

“Đạp bệ cửa sổ, còn vừa vịn đạp vào bệ cửa sổ phòng ngủ của Manson nữa chứ.” Yên Tuy Chi khích lệ nói, “Anh đúng là một nhân tài.”

Trần Chương mặt mày ủ dột như cha mẹ chết.

Sau đó, Trần Chương vứt xong cái túi màu đen rồi thì lại nhận được tin nhắn khác, bảo hấn để máy truyền tin lại.

“Gã nói mười phút sau tôi sẽ được tự do.” Trần Chương nói, “Sau đó cho dù gặp phải chuyện gì cũng phải im lặng, bảo tôi hãy nghĩ đến người nhà trong viện, lúc không nên nói chuyện thì không nên nói bậy bạ. Mười phút sau đó chắc là mười phút đau khổ nhất của tôi, bởi vì căn bản không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Lúc đó Trần Chương thật sự là đếm giây trôi qua, nhìn chằm chằm thời gian từng giây từng phút qua đi, kết quả vừa mới được tám phút, đám Glenn uống nhiều đã lên tầng, ồn ào muốn kéo Trần Chương và Triệu Trạch Mộc đi xuống.

Mặc dù còn chưa tới mười phút, nhưng là lúc đó Trần Chương vội vã chỉ muốn thoát khỏi sự thấp thỏm đó, muốn xác nhận không có ai xảy ra chuyện gì, cho nên các thiếu gia ma men kia còn chưa gõ cửa, hắn đã chủ động mở cửa phòng ra đi ra ngoài.

Glenn vốn là người không biết nói lý, hắn ta lên tầng hét to uống rượu, lại còn cầm chìa khóa dự phòng của biệt thự, đập hai cái qua loa liền trực tiếp mở cửa phòng ngủ của Triệu Trạch Mộc ra.

“Cậu Triệu cũng thật xui xẻo.” Trần Chương nói, “Trong phòng tối lửa tắt đèn, hiển nhiên là đã ngủ, nhưng lại bị đám Glenn làm ồn lên. Lúc ấy có thể thấy được cậu ta không vui lắm, làm đám ma men kia vừa túm lấy cậu ta vừa hi hi ha ha xin lỗi. Khi đó cả người tôi đều đổ mồ hôi lạnh, mặc dù không làm gì nhưng đã sợ đến không nhìn được, sắc mặt chắc chắn rất khó nhìn, cũng may bọn họ đều vây quanh cậu Triệu nên mới không có ai chú ý tới tôi không đúng.”

Trần Chương bị đám quỷ say kéo xuống tầng, bỗng chốc không phát hiện trong đám quần ma loạn vũ ở phòng khách thiếu mất ai.

Hắn ôm lòng thấp thỏm uống với mọi người mấy ly rượu, quay một đoạn video.

“Chắc khoảng hơn một giờ đi.” Trần Chương nói, “Đám Glenn lại nhớ tới còn cậu Manson chưa bị kéo xuống, lúc này mới... Chuyện về sau nữa các cậu đều biết rồi.”

Trần Chương dứt quãng kể xong tất cả chuyện xảy ra trên người hắn vào đêm hôm đó, thời gian gặp mặt đã đến gần hồi cuối.

Yên Tuy Chi ghi nhớ một ít thứ, về mặt ổn định.

Chỉ nhìn về mặt anh, rất khó nhìn ra anh có nắm chắc vụ án này hay không, nội dung tài liệu đã có đủ để anh lên bào chữa không, thất bại hay là thắng...

Trần Chương cố gắng muốn nhìn ra một ít thông tin từ phía anh,

nhưng tổn công vô ích, cuối cùng chỉ có thể nói: “Tôi... Bây giờ tôi nói hết những điều này ra, đã làm trái với giao dịch cùng hai người kia... Cha mẹ tôi còn ở bệnh viện phúc lợi, cũng không biết...”

Lần này, Yên Tuy Chi không keo kiệt trần an nói: “Yên tâm, gần đây có cảnh sát trông nom. Tôi có quen cảnh sát ở khu thứ ba, coi như sẽ phụ trách hết sức. Còn về sau vụ án, nếu anh cần, tôi có thể giúp anh liên lạc với bên Tửu Thành.”

Nghe anh nói như vậy, Cố Yến nhìn anh một cái.

Yên Tuy Chi lại hỏi Trần Chương mấy vấn đề chi tiết, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Tính cách Trần Chương hơi để ý vào chuyện vụn vặt, nếu như chuyện đầu tiên không nghe được kết quả, hắn sẽ nhớ mãi không quên. Vì vậy trước khi Yên Tuy Chi đi, hắn như nhớ tới cái gì mà bồi thêm một câu, “Phần thu âm lúc đầu hai người kia đến tìm tôi giao dịch...”

“Làm sao?” Yên Tuy Chi quay đầu nhìn hắn, cho là sẽ có chuyển biến tốt gì đó.

Trần Chương nghiêm trang nói: “Có thể tôi không ghi âm đủ, nhưng đối phương cũng ghi lại, tôi nhìn ghi âm của họ rồi, hai lần đều có.”

“...”

Yên giáo sư dùng một loại ánh mắt hòa ái nhìn học sinh thiếu năng trí tuệ mà nhìn hắn, đắn đo chốc lát rồi chọn một câu không gây tổn thương lắm, cười nói: “Anh đang đề nghị chúng tôi đi tìm phần ghi âm của hung thủ à? Anh đúng là thông minh.”

Trần Chương: “...”

Yên Tuy Chi há miệng, còn muốn câu gì đó uyển chuyển hơn, nhưng còn chưa lên tiếng, đã bị Cố Yến đè bả vai xoay một vòng ra

cửa phòng gặp mặt, làm một động tác tay “mời”.

Yên Tuy Chi: “...”

Anh có chút bất mãn, nghiêng đầu muốn nói, kết quả là nghe Cố Yến sau lưng hơi cúi đầu, giọng nói vững vàng vang lên bên tai anh: “Tôi đề nghị thầy đề thấp bản tính của mình xuống, nếu nói thêm hai câu nữa, sẽ không giữ được lớp vỏ thực tập sinh đâu.”

Giọng của hắn rất hay, vang lên gần bên khiến người nghe có chút mất tự nhiên khó hiểu.

Yên Tuy Chi hướng nghiêng đầu sang bên cạnh một chút, nhưng góc độ rất nhỏ, không dễ thấy. Nhưng như vậy mà anh còn không quên nhắc lời Cố Yến về: “”Ai nghiêm túc vậy đâu.”

Cố Yến lạnh lùng nói: “...Thầy còn rất kiêu ngạo?”

Yên Tuy Chi: “Xí —— “

Nhưng cuối cùng luật sư Cố vẫn mượn ưu thế về chiều cao để lôi người nào đó ra khỏi phòng gặp mặt, cứu Trần Chương ra khỏi nước với lửa, để tránh giống đám sinh viên của học viện pháp luật năm đó, bị chèn ép đến ngu người mà còn thấy thật tốt.

Từ trại tạm giam đi ra, Yên Tuy Chi và Cố Yến lại đến nhà Trần Chương một chuyến nữa.

Mặc dù bút thu âm kia có thể cũng không ghi được thông tin gì quan trọng, nhưng bọn họ vẫn đi lấy nó về.

Cảnh sát trông giữ nhà đã liên lạc với công chứng viên theo chân bọn họ vào nhà, sau đó dựa theo lời Trần Chương tháo một miếng trần nhà xuống, tìm được bút ghi âm giấu trong đó.

Văn kiện ghi âm bên trong được chia ra, bọn họ mang đi một phần, cảnh sát mang đi một phần, còn có một phần để công chứng viên

lấy đi làm thủ tục tạo chứng cứ.

Đúng như bọn Yên Tuy Chi dự đoán, bút thu âm quả nhiên không thể kiên trì được bao lâu, thậm chí bởi vì vừa bắt đầu không đủ lượng điện mà chỉ chạy được hơn nửa ngày.

Buổi nói chuyện đầu tiên được ghi lại một nửa theo lời Trần Chương, bởi vì có tấm trần nhà ngăn cách nên cũng không rõ lắm. Nhưng rõ ràng tác dụng không lớn, bởi vì đối phương vô cùng chú trọng cách nói chuyện, chỉ từ bản thu âm không tìm ra bất kỳ ý gì gọi là lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác, thậm chí còn mang vẻ cười cợt, dùng từ ngữ uyển chuyển lễ độ, nghe qua giống như đang nói đến một cuộc giao dịch bình thường.

Nếu như xuyên tạc cuộc nói chuyện này thành một con em nhà giàu nào đó muốn Trần Chương nhận việc lặn riêng, hơn nữa còn định trả cho hắn thù lao rất phong phú, cũng không hẳn là không thể.

Nhưng cho dù không có nội dung quan trọng gì, đêm đó Yên Tuy Chi vẫn nghe kĩ lại ba lần, cho đến khi máy thông minh của anh nhận được một tin nhắn.

Tin tức đến số công của tòa án khu thứ ba, nhắc nhở ngày tháng mở phiên tòa lần nữa, không xa không gần, ngay vào ngày kia.

-----oOo-----

Chương 66: Án George - Manson (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Có cần xin gặp nhân chứng một chút không?”

Ngày cuối cùng trước phiên tòa, Cố Yến hỏi như vậy.

Đối với rất nhiều luật sư mà nói, câu hỏi như vậy là dư thừa. Bởi vì trước phiên tòa chỉ cần thời gian cho phép, điều kiện cho phép, nhất định bọn họ sẽ nghĩ cách gặp nhân chứng một lần. Thông qua một vài kĩ năng nói chuyện để xác định thông tin của đối phương vô hại với đương sự, nhưng lại bất lợi cho bên truy tố.

Cứ như vậy, khi bọn họ ra tòa hỏi chéo nhân chứng, sẽ biết được những vấn đề có thể hỏi, những vấn đề tốt nhất đừng nhắc tới.

Có một câu nói đã từng được lưu truyền – khi luật sư bên truy tố hoặc bên bào chữa đặt câu hỏi cho nhân chứng, họ luôn có thể đoán trước được nhân chứng sẽ trả lời cái gì. Nếu như luật sư đưa ra một vấn đề mà nhân chứng trả lời ngoài dự đoán của anh ta, như thế chắc chắn vị luật sư đó không thành công.

Nhưng Yên Tuy Chi thường không chơi theo luật, chuyện mà đa số người cho là ổn thỏa, không nhất định anh sẽ làm theo.

Mà Cố Yến biết rõ cái tính cách này của anh, cho nên mới muốn hỏi thêm một câu.

Quả nhiên, Yên Tuy Chi lắc đầu một cái, “Cậu nói là đám Triệu Trạch Mộc và Joe? Không cần.”

Trên phương diện ra tòa, dĩ nhiên Cố Yến sẽ không can thiệp quá

nhieu, nhưng vẫn hỏi một câu: “Chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Yên Tuy Chi nghiêm túc nói, “Tôi đang đóng vai một trái hồng mềm hợp cách. Mấy ngày gần ngủ như vậy, trái hồng mềm hẳn sẽ giống như con ruồi không đầu đập loạn xạ vào vách tường mà, nào còn lo lắng về nhân chứng được chứ.”

“...”

Đối với loại nói bậy này, Cố Yến lựa chọn không trả lời.

Nhưng Yên Tuy Chi ngoài miệng nói không cần, cũng không phải thật sự không chú ý đến nhân chứng. Ngược lại, cả ngày nay, anh trừ lúc đến trại tạm giam gặp mặt thì vẫn luôn ngồi nhìn tài liệu vụ án, chứng cứ cảnh sát lấy được từ nhân chứng, còn có mấy đoạn video giám sát trong biệt thự ở đảo Yaba.

Thiết bị giám sát trong biệt thự chủ yếu ở hành lang và góc đại sảnh, mỗi một căn phòng cho khách đều ở trong phạm vi theo dõi, cho nên mỗi một vị khách ra vào trong đoạn thời gian đó đều vô cùng rõ ràng.

Nhưng cũng không phải là thiết bị giám sát trong biệt thự không có góc chết, một chết lớn nhất là ở bên ngoài phòng người bị hại George · Manson, nguyên nhân xuất hiện góc chết trùng hợp khiến người ta không nói nổi – chạng vạng tối hôm đó George · Manson uống rượu bên cửa sổ, vô tình làm hỏng camera giám sát kia.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, thời gian hình như đúng lúc anh và Cố Yến rời khỏi biệt thự, khi đó Manson vẫn ngồi ở trên bệ cửa sổ cầm ly rượu, nói mấy câu điên khùng say khướt với anh.

Nếu như anh nhớ không lầm, lúc ấy gã quả thật làm đồ thứ gì đó, nên mới cúi đầu thu dọn.

Có lẽ chính là khi đó làm hỏng camera ở một nơi quan trọng nhất, có thể nói số mạng rất thích nói đùa.

Lúc Yên Tuy Chi đang chải chuốt vào ngày cuối cùng, Trần Chương bên trại tạm giam cũng đang thương lượng với quản giáo.

“Tôi có thể truyền tin một lát được không.” Trần Chương nói.

Quản giáo cau mày.

“Tôi biết, dựa theo quy định cần phải nghe toàn bộ cuộc gọi.” Trần Chương nói, “Tôi biết, không sao, có thể nghe, thu âm cũng không sao. Tôi chỉ muốn truyền tin cho người nhà một lần.”

Ngày mai sẽ phải ra tòa, mà hắn sắp đi lên một con đường còn mơ hồ không rõ, kiện tụng thất bại hay là thắng, hắn sẽ có nhiều kết quả...

Hắn cũng không biết những điều này.

Dựa theo quy định của trại tạm giam khu thứ ba, hắn không phải hoàn toàn không thể tiến hành bất kỳ truyền tin gì, liên lạc cho bất kỳ ai. Chẳng qua là thủ tục xin vô cùng phiền toái, cũng như quản giáo không thích gây chuyện với mình, người bị tình nghi cũng không muốn gây thêm phiền toái cho quản giáo, để tránh mình bị quản giáo cho vào danh sách đen trong lòng.

Trần Chương trông mong mà nhìn quản giáo.

Thật ra thì hắn vô cùng may mắn, mặc dù quản giáo được phân đến cho hắn có vẻ hung dữ, nhưng cũng không phải là loại vô lý kiểu hung thần ác sát. Ngược lại, vị quản giáo mặt hổ kia thậm chí có chút mềm lòng.

Trần Chương cầu xin hơn nửa ngày, rốt cuộc quản giáo cũng gật đầu một cái nói: “Được rồi, được rồi, đợi tôi xin đã.”

Đơn xin kia chuyển lên bốn cấp, cuối cùng trở lại tay quản giáo vào nửa đêm.

“Được rồi, nói số truyền tin cho tôi.” Quản giáo mặt hồ nói, “Chỉ có tôi được bấm số, anh không thể tiếp xúc với máy thông minh.”

Trần Chương vô cùng cảm kích: “Được được, không thành vấn đề, tôi không tiếp xúc, như thế nào cũng được, tôi chỉ muốn nói thêm đôi câu với người nhà thôi.”

Rất nhanh, dưới sự theo dõi chuyên môn, đường truyền tin trong phòng bệnh 339 ở bệnh viện phúc lợi Tri Canh được kết nối.

“A lô? Ai vậy?” Bên đầu kia vang lên một giọng nữ có vẻ già nua, chậm chạp ôn hòa, là mẹ của Trần Chương.

Trước đó mặc dù bút thu âm Yên Tuy Chi mang tới có âm thanh rất rõ, nhưng tóm lại vẫn có biến hóa nho nhỏ. Hơn nữa dù sao thu âm và thực tế truyền tin vẫn không giống nhau.

Trần Chương vừa nghe, lời vốn định nói lại mắc ở cổ họng.

Hắn hít mũi mấy cái, mím chặt môi mỏng, cắn chặt răng.

Phía đối diện sau khi hỏi đôi câu, hình như nghe thấy bên này thờ hờn hờn, bà bỗng nhiên ý thức được cái gì, hỏi dò: “Vấn à? Là con sao?”

Trần Chương dùng ngón tay xoa bóp một cái mi tâm, lại thở ra một hơi thật dài, làm trong giọng nói: “Vâng, là con.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi như vậy, cuối cùng còn khó không chế thay đổi âm điệu.

Người bên kia bỗng nhiên hân hoan hẳn lên, giống như đang nói với người bên cạnh, “Con trai tôi! Con trai tôi gọi đến rồi! Cô xem là trước đó nó quá bận rộn!”

Có thể là mấy cô y tá bất bình thay các cụ, mang lòng bất mãn với

Trần Chương.

Trước kia Trần Chương có chuyện gì không dám truyền tin đến phòng bệnh, mà tìm mấy cô y tá kia, vì vậy bị các cô chặn cửa không ít lần, nhưng Trần Chương cũng không ghét chút nào. Đều là mấy cô bé mềm lòng, không đành lòng nhìn các cụ bị “đứa con bất hiếu” như hấn nhét vào bệnh viện.

“Văn à, gần đây có phải con rất bận không?” Mẹ Trần lại lại nhai nói: “Có ăn cơm đúng giờ không? Không bị bệnh chứ?”

Trần Chương nhắm mắt lại, nghe bà ân cần hỏi một câu tiếp một câu, hốc mắt đã nóng. Hấn dùng ngón tay xoa mí mắt, giống như muốn ép hơi nước không ngừng xông ra vào, nhưng rất nhanh, mí mắt hấn vẫn dần ẩm ướt.

Ban đầu lúc nhìn thấy kết quả kiểm tra, hấn có chút tuyệt vọng. Rõ ràng hấn vẫn còn ở độ tuổi thịnh niên, nhưng lại không mạnh khỏe được bao lâu, chỉ có bốn năm năm, chỉ còn lại bốn năm năm...

Đến khi hấn giống ông nội, cha và chị gái, eo chân khô mục héo rút, tê liệt ở giường không thể chuyển động, cả nhà nhiều tai ương của hấn nên làm sao bây giờ...

Khoảng thời gian kia, mỗi ngày mỗi giờ mỗi giây, cả ngày lẫn đêm hấn đều suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra cách gì.

Cho đến khi gặp phải hai người kia tìm đến cửa.

Dưới sự dụ dỗ cùng uy hiếp, hấn đã từng muốn bất chấp tất cả, cảm thấy thật ra thì như vậy cũng rất tốt. Dù cái giá phải trả có chút lớn, nhưng chỉ cần mình hấn trả là có thể đổi lấy cuộc sống không cần lo lắng về sau của một gia đình, rất có lời.

Thật sự rất có lời.

Tâm lý như thế không ngừng gia tăng, cho tới khi tất cả chứng cứ

của vụ George · Manson đều chỉ về phía hắn, hắn đột nhiên biết dụng ý của hai kẻ uy hiếp kia. Vì vậy hắn trực tiếp từ bỏ việc phản kháng, khai theo tất cả chứng cứ.

Vào lúc ma chương nhất, thậm chí còn từ chối người khác kéo khỏi vũng bùn.

Bởi vì một khi được kéo ra ngoài, người nhà hắn sẽ không còn bảo đảm sau này, lại phải rơi vào trong con đường mù mịt lo lắng không rõ lúc trước, không hề có lợi.

Hắn đã từng cảm thấy mình vô cùng tỉnh táo và vô cùng lý trí, thậm chí còn có chút tự cảm động, tự bồi phục mình. Nhưng cho đến lúc này, cho đến khi nghe thấy tiếng phụ nữ già nua dịu dàng phía bên kia làn nữa, hắn mới hiểu được, hắn căn bản không thể đoạn tuyệt được như vậy.

Hắn còn muốn nghe những lời lẽ nhai ân cần, còn muốn trộm chút rảnh rỗi sau mỗi tuần bận rộn đến bệnh viện thăm họ một chút, được như bọn họ nắm tay, nói hắn mập lên hoặc là gầy đi.

Hắn còn muốn nghe rất nhiều năm nữa.

Người bên kia thay phiên nhau nói, hắn vô tri vô giác đáp lại như mộng du. Tất cả sự chú ý của hắn đều đặt trên những lời người nhà nói, ngược lại cũng không biết mình nói những gì.

Cho đến khi mẹ hỏi hắn: “Văn à, lúc nào bớt bận, trích chút thời gian đến để mẹ nhìn con một chút?”

Trần Chương há miệng...

Ngày mai sẽ phải ra tòa, chính hắn để cho mình đi vào đường cùng, người có thể giúp hắn chỉ là một cậu thực tập sinh trẻ tuổi không có chút kinh nghiệm nào, con đường phía trước quá mong manh.

Hắn căn bản không biết sau phiên tòa này, thân phận, tình cảnh của

mình sẽ là gì. Cho nên hắn không trả lời được.

Phía đối diện nghe hiểu sự do dự của hắn, lập tức nói: “Không sao, không sao, a. Không nhất định phải tới, con bạn chuyện của con đi, chúng ta rất tốt.”

Xin được truyền tin cũng không phải là tùy ý, cũng không lâu lắm, thời gian giới hạn đã đến.

Sau khi truyền tin cắt đứt, Trần Chương sờ rất lâu, cả đêm cũng cực kỳ yên lặng, có chút hy vọng phiên tòa đến chậm một chút, chậm một chút nữa, tốt nhất vĩnh viễn đừng đến..

Cho dù hắn cầu nguyện vô số lần, phiên tòa vụ án George · Manson vẫn đến đúng ngày.

9 giờ sáng hôm nay, Yên Tuy Chi và Cố Yến đến cửa tòa án hình sự khu thứ ba, thuận thực lấy một loạt những thứ như điện toán quang, máy thông minh, bút điện tử, cặp tài liệu ra, theo thứ tự vào cửa kiểm tra an ninh.

Phiên tòa này bởi vì được nhà người bị hại Manson đưa ra yêu cầu, trừ nguyên bị cáo và nhân chứng, không được có bất kỳ người không liên quan tới vụ án đến nghe. Cho nên hôm nay bên ngoài cửa số 1 của tòa án không có bất cứ học sinh hay công dân khác tụ tập, có vẻ u ám nặng nề.

Bởi vì được yêu cầu giữ bí mật, cho nên trước khi vào phiên tòa còn phải kiểm tra an ninh hai lần, lần nói trắng ra là chính là kiểm tra thân phận.

Trợ lí phiên tòa trước mặt gật đầu một cái với Yên Tuy Chi, “Ngài là? Mời kiểm tra thân phận.”

Yên Tuy Chi đưa thẻ căn cước ra, nói: “Luật sư biện hộ.”

Trợ lí phiên tòa lại nhìn Cố Yến sau lưng anh, “Hai người đến cùng

nhau?”

“Đúng, tôi nhớ luật sư biện hộ có thể dẫn theo hai người.”

Trợ lí phiên tòa chỉ Cố Yến, “Không sai, cho nên hẳn là?”

“Thầy tôi.”

Yên Tuy Chi liếc Cố Yến một cái, cười cười giới thiệu một câu như vậy. Nói ra cực kì lưu loát, một chút chướng ngại tâm lý cũng không có. Trợ lí phiên tòa không nhìn ra chút manh mối nào, duy chỉ có Cố Yến nghe ra được sự trêu chọc trong đó.

Hai người đẩy cánh cửa vừa dày vừa nặng ra đi vào.

Mặc dù phiên tòa giữ bí mật với bên ngoài, nhưng điều này cũng không có nghĩa là không có nhiều người bên trong tòa án, ngược lại có không ít người ngồi trên ghế dự thính, trong đó có mấy vị nhìn một cái là biết lai lịch không nhỏ, từ vẻ phô trương đến khí chất đều có lực áp bức rất lớn.

Nếu như hai người Bunche và Hussey ở đây, nhất định nhìn một cái là nhận ra những người kia, dấu sao bọn họ thường xuyên xuất hiện trên một vài trang web.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng khoanh tay ngồi một góc kia có mái tóc xám tro và đôi mắt màu xanh nhạt, bắp thịt nhô lên trên cánh tay tỏ ra rất cường tráng, nghiêm khắc, sắc bén. Mặc dù ngũ quan anh ta không giống George · Manson lắm, nhưng anh ta đúng là Brewer · Manson, người anh lớn hơn George rất nhiều tuổi, một trong những nhân vật cực kì quan trọng của gia tộc Manson.

Bên cạnh anh ta là mấy tên vệ sĩ, vây anh ta ở giữa, hơi có vẻ được vạ người vây quanh.

Từ khi Yên Tuy Chi vào cửa, ánh mắt của Brewer · Manson liền liếc tới, mang theo vẻ quan sát dò xét, nếu như là người gan nhỏ một

chút, bị ánh mắt như vậy liếc hai cái, sợ rằng chân cũng sẽ nhũn cả ra.

Yên Tuy Chi đi qua người anh ta đến vị trí hàng đầu tiên, đặt điện toán quang xuống.

Cố Yến đứng yên sau anh một hàng, cũng không vội ngồi xuống, mà dùng âm thanh chỉ có anh nghe thấy nói: “Brewer · Manson là một kẻ cực kì nhạy cảm và đa nghi, lát nữa thầy kìm chế chút đi.”

Yên Tuy Chi sáng một tiếng hiểu rõ, “Đương nhiên là tôi biết rồi. Chỉ diễn vai thực tập sinh mà thôi, duỗi tay là được...”

Anh vừa nói, một giây sau đã đổi vai diễn, dưới ánh mắt của Brewer · Manson, giả bộ thấp thỏm vỗ ngực một cái nhìn Cố Yến, giọng nói không cao không thấp: “Làm thế nào đây thầy ời, sắp bắt đầu rồi, lo lắng quá, nói gì đó để an ủi tôi đi?”

Cố Yến: “... ..”

Sao thầy không vào học viện điện ảnh luôn đi?

-----oOo-----

Chương 67: Án George · Manson (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt của Brewer · Manson vượt qua chỗ ngồi, từ đầu đến cuối rơi vào trên người Yên Tuy Chi.

Đối với vị con trai trưởng nhà Manson này, Yên Tuy Chi không tính là quen thuộc, cũng không phải là hoàn toàn xa lạ. Bọn họ từng có hai lần trực tiếp đồng thời xuất hiện, một lần là ở tiệc rượu tổ chức ở nhà một luật sư già, hai người có cùng ly một lần. Một lần là trong một vụ án tử liên quan tới một vị thẩm phán, trước khi thẩm tra lấy được chứng cứ có lợi cho đương sự, hai người có hàn huyên mấy câu xã giao.

Cho dù giao thoa nhạt nhẽo như vậy, cũng có thể cảm giác được rõ ràng Brewer · Manson không chỉ không giống về ngoại hình với George · Manson, tính cách cũng hoàn toàn khác nhau, là một nhân vật tốt nhất chứ gây phiền toái.

Mặc dù Yên Tuy Chi đứng đối diện với Cố Yến, nhưng dư quang lại chú ý tới động tĩnh của Brewer · Manson.

Loại khác biệt chút xíu này, Cố Yến có thể cảm thấy được.

“Đang nhìn ai?” Cố Yến hơi rũ mắt nhìn anh.

Yên Tuy Chi, “Brewer · Manson, anh ta vẫn nhìn sang bên này. Thầy Cố, có chút dáng vẻ của một người thầy được không, dựa theo tình huống bình thường cậu nên an ủi thực tập sinh bị không trâu bắt chó đi cày này một chút chứ.”

Lúc nói câu này anh đè giọng lại rất thấp, những người khác không

nghe được. Từ góc độ xa một chút, anh giống như là bởi vì khăn trương mà nói lời nhảm, nhưng lại sợ bị những người khác trong tòa án nghe thấy...

Bất kể nói thế nào, tóm lại giả bộ gặp quỷ rất giống.

Cố Yến bên cạnh càng thán phục với kỹ năng diễn xuất của giáo sư Yên, đáp: “Dựa theo tình huống bình thường tôi căn bản sẽ không có thực tập sinh.”

Hơn nữa một vài người há mồm thầy Cố ngậm mồm thầy Cố có phải quá tự nhiên rồi không?

Yên Tuy Chi bất mãn “xì” một tiếng.

Cố Yến nhìn anh, sau một lúc lâu đột nhiên bình tĩnh nói: “Đây chỉ là một lần ra tòa, bất kể kết quả như thế nào, thành tích kiểm tra của cậu ở chỗ tôi vẫn sẽ được tối đa.” Vừa nói giờ tay lên vỗ nhẹ một cái lên bả vai anh.

Yên Tuy Chi: “...”

Lúc nói câu này, giọng của Cố Yến không cao không thấp, vừa vặn đủ để Brewer · Manson phía sau nghe được đại khái. Hắn nói xong không nhìn Yên Tuy Chi nữa, trực tiếp nghiêng đầu sửa lại điện toán quang và ghế ngồi, chuẩn bị ngồi xuống.

Trong quá trình này, ánh mắt đưng phải Brewer · Manson.

“Luật sư Cố.” Brewer · Manson gật đầu một cái với hắn, cho một sự tiếp đón khéo léo lễ độ nhưng không hề coi là nhiệt tình.

Cố Yến cũng gật đầu một cái, “Ngài Manson.”

“Tôi không biết vị luật sư biện hộ này lại là thực tập sinh của luật sư Cố.” Brewer · Manson lại nói.

“Không phải.” Cố Yến từ chối vô cùng dứt khoát, “Nói chính xác cậu ta là thực tập sinh của ngài Moore, tôi chỉ tạm thay mặt mấy ngày.”

Brewer · Manson vô cùng khách khí cười một chút, trên mặt không nhìn ra anh ta có ý kiến gì đối với những lời này, nhưng trong lòng Yên Tuy Chi và Cố Yến đều biết, những lời này ít nhất để cho anh ta yên tâm một nửa.

Còn về một nửa kia...

Brewer · Manson lại nói đến điểm chính lần nữa, “Lần trước tôi nói có cơ hội nhất định phải mời luật sư Cố ném thử rượu mới cất ở tửu trang, cậu đến hành tinh Thiên Cầm với thực tập sinh sao không nói một câu, bớt chút thời gian uống vài ly vẫn được nhỉ?”

Lúc nói lời này anh ta mang theo nụ cười khách sáo, nhưng ý ám thị trong lời nói rất đáng để đắn đo.

Theo quy định, luật sư biện hộ và bị cáo không thể tùy ý gặp mặt người nhà của người bị hại, vì để tránh cho việc uy hiếp và tình huống phát sinh. Điểm này Brewer · Manson sẽ không thể không biết, nhưng anh ta lại hời hợt nói muốn cùng Cố Yến gặp mặt uống ly rượu. Chính là để nhấn mạnh Cố Yến không phải luật sư biện hộ, không được nhúng tay linh tinh.

Cố Yến cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp với anh ta, vừa nghe liền biết ý. Nhưng với tính tình của Cố Yến, trả lời vẫn là phong cách không lạnh không nóng: “Trên thực tế tôi vừa đến Thiên Cầm hai ngày trước, nếu như không phải đến xem phiên tòa, có thể bây giờ tôi vẫn còn ở bên cạnh bàn ký tên của tòa án trị an khu thứ hai.”

Lời này giống vậy biểu đạt hai ý, một là hẳn căn bản không có thời gian đi cùng thực tập sinh, hai là hẳn chẳng qua đến nghe phiên tòa theo phép. Tổng hợp mà nói, chính là hẳn không có thời gian cũng không có hứng thú giúp thực tập sinh xử lý vụ án này, đều là thực tập sinh tự mình làm.

Một nửa kia của Brewer · Manson cũng buông xuống.

Anh ta cười nói với Cố Yến: “Được rồi, không làm khó dễ cậu nữa, lần tới nhất định phải bớt ít thời gian, mấy chai rượu kia của tôi còn đang chờ cậu.”

“Nhất định.”

Không lâu sau, thẩm phán và luật sư truy tố cũng đến.

Yên Tuy Chi không có ấn tượng gì với thẩm phán, ngược lại là Cố Yến ở sau lưng anh gợi ý đơn giản một chút ——

Vị thẩm phán Luther tóc nửa bạc này còn có chút “quan hệ họ hàng” với Cố Yến và Yên Tuy Chi, lúc còn trẻ ông ta cũng là một luật sư có tiếng ở luật sở Nam Thập Tự Decama, chỉ là làm chừng mười năm thì đổi nghề thành thẩm phán.

“Bây giờ Luther vẫn duy trì liên lạc với một luật sư trong luật sở, bởi vì năm đó bọn họ là đồng sinh, quan hệ cũng không tệ lắm.” Cố Yến nói, “Sau đó còn cùng xuất hiện không ít trong các vụ kiện tụng.”

Giữa luật sư và thẩm phán rất ít khi có quan hệ đặc biệt gần gũi, nhưng cũng sẽ không phải là không hề liên lạc. Dẫu sao đều là học luật, còn có thể là bạn học, thầy trò, học chung trường, dưới vài tình huống sẽ tránh hiềm nghi, nhưng cũng không đến nỗi phải tránh hiềm nghi khắp nơi.

Có một vài luật sư vì để chiếm một chút ưu thế trong phiên tòa mà sẽ nghĩ hết cách tạo quan hệ tốt với thẩm phán, thường thường mở tiệc rượu với nhau. Cho dù không làm như vậy, xử lý vụ án nhiều năm, cũng sẽ có giao tình không sâu không cạn như vậy.

Yên Tuy Chi nghe Cố Yến nói thế cũng không bất ngờ, thuận miệng hỏi một câu, “Ồ, thế sao? Đây là bạn của vị luật sư nào thế?”

Cố Yến: “Hobbs.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh im lặng chốc lát, muốn cười mà không cười hỏi Cố Yến một câu, “Ông này không cưỡng ép cho cậu ăn 0 chứ? Lúc ấy cũng không tìm được ai có thể cho 100 cứu nguy đâu.”

Cố Yến: “...”

Hắn vốn hơi nghiêng người định nói gì đó. Nhưng vừa nghe Yên Tuy Chi nói bảy bậ “100 điểm” ra, hắn lại mặt không đổi sắc ngồi ngay người lại, dựa vào trên ghế.

“Thế mà còn không thể nói sao?” Yên Tuy Chi nhướn mày, “Đừng giận dữ nữa, cậu định nói gì?”

Cố Yến vẫn không có ý định mở miệng.

Yên Tuy Chi buồn cười, “Được rồi, cậu cứ tức đi. Bạn của Hobbs cũng không sao cả, thẩm phán tòa án hình sự ở khu thứ ba cũng chẳng oai phong mấy, ít nhiều còn có vị thẩm phán năm đó mang đến không khí tốt.”

Nhắc tới cái này, Cố Yến ngược lại là nhìn anh một cái.

Liên quan tới vị tiền bối thẩm phán hình sự ngay thẳng không a dua của hành tinh Thiên Cầm kia, rất nhiều học viện pháp luật đều sẽ nhắc đến đôi câu khi dạy học, cho nên dĩ nhiên là Cố Yến biết.

Có lẽ là lời nói vừa vắn tắt mềm, Yên Tuy Chi hiếm thấy nhắc đến những việc mình đã trải qua một lần, “Vụ án đầu tiên mà tôi nhận chính là do vị thẩm phán đó phụ trách, trước khi vào tòa tôi có nhìn thấy ông ấy, theo lễ phép cười một tiếng, nhưng mặt ông ấy vẫn không có cảm giác gì, nhờ phúc của ông ấy mà phiên tòa đầu tiên của tôi không hề khẩn trương.”

Sau đó thì càng chưa từng khẩn trương.

Cố Yên lại có mấy phần hứng thú với câu chuyện thuận miệng nói ra của anh, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì toàn bộ quá trình vị thẩm phán kia không hề thay đổi về mặt, cứ không nhúc nhích như thế, cho nên tôi vẫn luôn suy nghĩ có phải dây thần kinh biểu cảm của ông ấy có vấn đề hay không.”

Yên Tuy Chi người này sĩ vả địch ta chẳng phân biệt được, đối với người khác luôn mang theo một nụ cười “nhìn tên ngốc”, nói đến bản thân lúc còn trẻ trâu cũng là như vậy.

Không biết tại sao, về mặt Cố Yên có chút cổ quái. Hắn nhìn Yên Tuy Chi chốc lát, bình tĩnh hát cảm về phía cửa nhỏ ra vào cách đó không ca, “Thầy vào phòng hội nghị trước phiên tòa đi.”

Yên Tuy Chi thu lại nụ cười, đứng lên không nhanh không chậm đi vào phòng bên cạnh tòa án cùng với thẩm phán và luật sư truy tố.

Giống đa số những thời điểm khác, hội nghị trước phiên tòa vẫn là lướt qua, rất nhanh, ba người từ bên trong phòng đi ra, trở lại chỗ ngồi của riêng mình. Bị cáo Trần Chương cũng được cảnh sát dẫn vào.

Mỗi lần hắn xuất hiện đều có vẻ tiêu tụy hơn lúc trước. Mặt đầy râu xanh, trên dưới cả người đều hiện ra một sự bi quan chán chường.

Rõ ràng trước phiên tòa một ngày tinh thần hắn còn không kém như vậy, cũng không biết một đêm này hắn suy nghĩ cái gì mà biến mình thành kẻ như sắp bị bắn chết thế kia.

Yên Tuy Chi nhắc mắt nhìn sang chỗ của bị cáo một cái, lúc này bị vẻ ủ rũ của đương sự của mình đập đến mù mắt, cho nên không chút do dự thu hồi ánh mắt về.

Lúc anh nhìn lướt qua, Trần Chương ngồi ở chỗ bị cáo có nhận ra.

Trần Chương cũng muốn đáp lại luật sư biện hộ cho mình một chút, nhưng bây giờ hắn quả thực không lên nổi tinh thần. Phiên tòa càng đến gần, hắn càng cảm thấy hy vọng của mình mong manh, mà cục diện hồng bét này lại chính một tay hắn tạo thành, hắn cực kì ảo não.

Đồng thời hắn còn mang lòng áy náy với luật sư của mình, vốn dĩ thực tập sinh đã rất khó thắng kiện, thậm chí có thể bởi vì khẩn trương thái quá trong lần ra tòa đầu tiên mà làm trò cười cho thiên hạ, trước kia hắn còn không phối hợp, lại tăng lên độ khó cho thực tập sinh kia.

“Thua tôi cũng sẽ không trách cậu...”

Trần Chương nhìn bóng người Yên Tuy Chi, nói trong lòng như vậy, nhưng ngón tay cứng ngắc run rẩy đã bán đứng hắn.

Đối với loại tinh thần này của hắn, ở chỗ dự thính lại có người thấy vui tay vui mắt.

Trợ lí bên cạnh Brewer · Manson thấp giọng nói: “Nhìn vẻ mặt như gặp phải tận thế của vị huấn luyện viên kia, có thể tưởng tượng ra tên luật sư biện hộ kia không làm được gì.”

Ánh mắt Brewer không nhúc nhích, “Cố không có ở đây, chỉ là thực tập sinh đương nhiên sẽ không làm được gì.”

Trên thực tế, mặc dù bọn họ không tiếp xúc trực tiếp với Cố Yến và Yên Tuy Chi, nhưng chuyện vài ngày trước Cố Yến đang kiểm tra nhận luật sư hạng nhất, cùng với lúc đến hành tinh Thiên Cảm thì đi khu thứ hai luôn, bọn họ vẫn biết được. Trước đó nửa thật nửa giả hỏi Cố Yến, cũng chỉ là một loại nhắc nhở mà thôi.

“Nhỡ may vị Cố luật sư kia muốn nhúng tay thì sao?” Trợ lí lại hỏi.

Brewer · Manson liếc gã một cái, “Còn nhớ trước đó hắn an ủi thực tập sinh như thế nào không? “Bất kể kết quả như thế nào”, lời này

cơ bản cũng đã là ngầm thừa nhận. Dĩ nhiên, không loại trừ khả năng hắn nói cho chúng ta nghe.”

Trợ lí: “VẬY —— “

“Nhưng đừng quên...” Brewer · Manson nói, “Hắn vừa thông qua một vòng thẩm tra luật sư hạng nhất, đang vào kỳ công bố. Hắn đã thông qua vòng mũi nhọn nhất rồi, trong khoảng thời gian này điều duy nhất hắn phải làm chính là bảo đảm ổn thỏa. Bất kỳ một người thông minh nào cũng sẽ không chọn có vụ án trong kỳ công bố, càng tham gia càng dễ xảy ra chuyện phiền phức.”

Trợ lí gật đầu một cái, lập tức hiểu được nhiều ý hơn, “Quả thật. Nói như vậy, lúc thực tập sinh của hắn nhận được vụ án này, hắn còn nhúc nhích hơn bất kỳ ai.”

Cách xử lý vụ án của George · Manson ổn thỏa nhất là gì?

Đương nhiên là nuôi thả thực tập sinh, để cho cậu ta dững cảm biện hộ, sau đó thuận lý thành chương mà thua. Phạt cái nên phạt, kết án cái nên kết án, tất cả đều vui mừng.

Brewer · Manson không nhìn cậu thực tập sinh kia thêm cái nào nữa, ánh mắt rơi vào vị trí bị cáo, một lát sau hừ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Em trai George thân ái của tôi còn nằm trong bệnh viện, chờ tòa án cho nó một công lý kia kìa, ai cũng đừng nghĩ đưa bị cáo ra khỏi nơi này...”

CẠCH ——

Thẩm phán Luther căng khuôn mặt đánh thép, trịnh trọng gõ búa thẩm phán.

Tiếng bàn luận chổ dự thính dưới tòa hơi ngừng, tất cả mọi người đều ngồi thẳng, toàn bộ tòa án đều cực kì yên lặng.

Thành viên bồi thẩm đoàn được lựa chọn kỹ lưỡng lần lượt vào chỗ,

dưới sự hướng dẫn của bồi thẩm đoàn trưởng mà tuyên thệ theo thủ tục của phiên tòa.

“Bị cáo Trần Chương, số căn cước 11985572, chỗ ở là số 19 đường Chương Thụ khu thứ ba hành tinh Thiên Cầm, phạm án khi đang làm thuê cho câu lạc bộ lặn Hammond, là một huấn luyện viên lặn.” Tốc độ nói của thẩm phán rất chậm, mỗi một chữ đều vô cùng rõ ràng, ở dưới hoàn cảnh này tỏ ra cực kì nghiêm túc, ngay cả người dự thính cũng có thể cảm nhận được sự áp lực, chứ đừng nhắc tới người ngồi ở chỗ bị cáo.

Lúc búa thẩm phán được gõ, Trần Chương không bị khống chế run lên một cái, ánh mắt trống rỗng nhìn thẩm phán, nghe ông ta đọc xong tất cả thông tin, sau đó trầm mặt hỏi: “Thông tin có sai không?”

Trần Chương lắc đầu một cái, “Không.”

“Là anh?”

“Vâng.”

Thẩm phán lại xác nhận thông tin của người bị hại George · Manson lần nữa, bên truy tố thay gã xác nhận.

“Được, như vậy tiếp theo chính là thời gian của mọi người, các quý ngài.” Thẩm phán Luther gật đầu về phía vị trí của bên truy tố và bên biện hộ, sau đó nói với luật sư truy tố: “Ngài Bard, anh có thể bắt đầu phần trình bày của mình.”

Nhìn qua tuổi của Bard không khác Cố Yến lắm, coi như là một trong những luật sư chuyên dụng của gia tộc Manson, trên người gã lộ ra một loại cảm giác ưu việt, cũng không phải là nghĩa xấu. Loại này cảm giác ưu việt này khiến cho gã có hiệu quả cả vú lấp miệng em, hiệu quả này cũng không hẳn là xấu trong phiên tòa, nhất là khi luật sư đối phương chưa đủ khí thế, rất dễ dàng chiếm được ưu điểm về tâm lý. Đồng thời cũng sẽ cho bồi thẩm đoàn một loại tín hiệu — gã có đầy đủ chứng cứ, sự thật rõ ràng, cho nên mới có thể

có lý chẳng sợ như vậy.

Bard đứng lên gạt đầu một cái với thẩm phán, đồng thời cho Yên Tuy Chi một ánh mắt mang vẻ cười cợt.

Có thể hiểu thành tiền bối ra vẻ đồng tình với hậu bối không có chút kinh nghiệm nào.

“Vâng, ngài thẩm phán. Vào rạng sáng 1 giờ 12 phút ngày 5 tháng 12 ở hành tinh Thiên Cầm, ngài George · Manson được phát hiện hôn mê ở trong bồn tắm phòng mình, trong cơ thể có tiêm một loại thuốc ngủ h32, tổng cộng ba mũi, liều lượng này đủ để giết chết một người đàn ông trưởng thành, loại thường thức này mọi người đều biết. Cảnh sát tiến hành tìm chứng cứ và khám nghiệm ở hiện trường, cho ra một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh, trên màn hình là bản kê chứng cứ của bên tôi.”

Bard mở bản kê chứng cứ lên trên màn hình của tòa án, đủ để cho bồi thẩm đoàn thấy rõ.

“Chứng cứ cho thấy, tối ngày 4 tháng 12 ngài Trần Chương có lén ra ngoài cửa sổ, vào phòng ngài George · Manson, bằng vào ưu thế thị lực phi thường nên không va chạm vào những đồ vật tán loạn trong phòng, không làm kinh động đến nhân viên phục vụ và an ninh canh chừng ngoài cửa, sau khi vào phòng thì tiêm cho ngài George · Manson đang ở trong phòng tắm một lượng thuốc ngủ, cũng biết rõ liều lượng đến chết, dùng hết ba mũi...”

Trần Chương ở chỗ cửa bị cáo cúi thấp đầu, dùng sức xoa nắn gò má, lời của Bard trùng với lời khai của hắn, lời khai mà chính miệng hắn ghi xuống.

Bây giờ mỗi lần nghe một câu, tim hắn liền co rút đau đớn một chút, nếu có thể, hắn thật sự muốn che đi thính giác của mình, không muốn nghe một chữ nào cả.

Bard thao thao bất tuyệt, vẻ mặt bình thường nói một đoạn thật dài,

đơn giản liệt kê lại đầu đuôi vụ án và chứng cứ. Trong thời gian này ánh mắt của gã thỉnh thoảng sẽ rơi vào trên người Trần Chương, càng nhiều hơn là rơi vào trên người thẩm phán và Yên Tuy Chi.

Đối với vụ án này, gã không hề có chút lo lắng nào, đây chính là một “lưu trình án” tiêu chuẩn – không cần ra tòa đã biết rõ kết quả, ra tòa chỉ là thực hiện lưu trình có sẵn một lần thôi.

Gã chiếm quá nhiều ưu thế, có kinh nghiệm, có chứng cứ, thậm chí có cả sức mạnh gia tộc của người bị hại... Mà đối phương thì sao? Toàn bộ đều là hoàn cảnh xấu.

Trước kia lúc gã vô cùng rảnh rỗi nhàn chán, thậm chí đã từng nghĩ nếu như gã là luật sư của Trần Chương thì sao? Nhưng chỉ nghĩ hai giây, gã đã vứt bỏ cái chủ đề này, bởi vì không có giá trị suy tính chút nào. Gã tin tưởng bất kỳ một vị luật sư nào dưới tình huống này đều sẽ chọn bào chữa có tội, như vậy có khi còn có thể tranh thủ được mức khoan hồng cho đương sự.

Đương nhiên luật sư thực tập càng nên như vậy, điểm này không thể nghi ngờ chút nào.

Nhưng cho dù là bào chữa có tội, gã cũng sẽ không để cho đối phương được như ý.

“...Từ những điều trên, bên tôi quyết định tố cáo ngài Trần Chương tội cố ý mưu sát.” Bard nói xong, gạt đầu một cái với thẩm phán rồi ngồi xuống.

Gã sửa lại vạt áo luật sư của mình, mang theo một nụ cười lễ phép gần như hoàn mỹ, nhìn về phía ghế bào chữa, chờ cậu thực tập sinh trẻ tuổi kia lên tiếng, cũng cầu nguyện trong lòng: Ông trời phù hộ cậu trai trẻ này đừng quá run rẩy trước tòa.”

Thẩm phán Luther chuyển hướng sang Yên Tuy Chi, vẫn gần từng chữ một: “Ngài Nguyễn Dã? Cậu có thể bắt đầu trình bày mở màn của mình.”

Lúc Yên Tuy Chi đứng lên, làm như khẽ thở ra một hơi, ở trong mắt mọi người lại giống như là đang hít thở sâu để hóa giải sự khẩn trương.

Cố Yên: “...”

Phun ra một hơi làm bộ làm tịch kia rồi, kỹ năng diễn xuất đỉnh điểm của giáo sư Yên coi như đã xong. Anh kéo vạt áo luật sư của mình, cũng mỉm cười với thẩm phán và Bard một cái, nói: “Tôi sẽ không chiếm quá nhiều thời gian trình bày mở màn, tôi chỉ nói một câu, tôi chủ trương đương sự của tôi – ngài Trần Chương, vô tội.”

Bard: “????”

Brewer · Manson: “???”

-----oOo-----

Chương 68: Án George · Manson (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giọng Yên Tuy Chi quá mức hời hợt cũng quá mức bình tĩnh, giống như nói một sự thật đã vô cùng chắc chắn, không hề có vẻ “run đến rõ ràng” chút nào.

Từ biểu hiện đến giọng nói, đến nội dung câu nói hoàn toàn khác với tưởng tượng của luật sư bên truy tố Bard. Lúc này nụ cười “lễ phép gần như hoàn mỹ” của gã liền đọng lại trên mặt.

Hai giây sau, Brewer · Manson ngồi ở chỗ dự thính dần tỉnh hồn lại.

Trợ lí thay anh ta nói ra tiếng lòng: “Cậu thực tập sinh này đang làm cái gì vậy?”

Ngược lại không phải là câu nói “đương sự của tôi vô tội” có bao nhiêu sức rung động, cũng không phải nhấn mạnh một câu kết quả như vậy là có thể trở thành sự thật, mà là mọi người đều biết biện pháp ổn thỏa đặt ở đó, nhưng cậu thực tập sinh này lại không cần, cứ nhất quyết phải chọn phiên toái, đây cũng có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng rất nhanh trợ lí lại vui vẻ một tiếng, lặng lẽ chỉ hàng trước, nói với Brewer · Manson: “Bây giờ tôi đã tin vị Cố tiên sinh kia không có nhúng tay vào vụ án rồi, ông chủ nhìn kìa...”

Brewer · Manson theo ngón tay hẩn nhìn sang, chỉ thấy sau khi cậu thực tập sinh trần thuật mở màn, Cố Yến dùng ngón tay đề lên huyết thái dương của mình.

Từ góc độ của bọn họ chỉ có thể nhìn thấy được phía sau của Cố

Yến, không thấy rõ biểu tình của hắn, dĩ nhiên, với tính cách kia của Cố Yến mà nói, coi như ngồi đối diện hắn cũng không thấy được biểu tình gì. Nhưng động tác xoa huyết thái dương kia đã thể hiện đầy đủ về bất đắc dĩ của hắn rồi.

“Có vẻ như hắn thật sự nhúc nhích đầu với cậu thực tập sinh kia.” Trơ lí nói, “Tôi nghi ngờ rằng... Có thể hắn cũng không tán thành cách làm của cậu ta.”

Brewer · Manson hừ một tiếng trong mũi, ánh mắt rơi vào ghế bào chữa lần nữa, đã mang theo một vẻ hoang đường và ý đồ xem kịch vui...

Ở một ý nghĩa nào đó, phản ứng của Cố Yến vừa vặn để cho bọn họ yên tâm.

Yên Tuy Chi nói xong câu kia thì không nói nhiều nữa, gạt đầu với thẩm phán một cái rồi ngồi xuống.

Trên thực tế, anh trần thuật mở màn như vậy là có nguyên nhân...

Lần trước trong vụ án của Joshua · Dale, có phong cách làm việc đặc biệt ở Tòa Thành làm bối cảnh, từ thẩm phán đến cảnh sát thậm chí đến bồi thẩm đoàn đều có tính khuynh hướng, vừa đặt mông đã bắt đầu nghiêng về một phía, trần thuật mở màn bất kể làm gì cũng sẽ thể hiện ra tính đối kháng mãnh liệt, đó không phải là chuyện tốt, cho nên cách làm của Cố Yến là thích hợp nhất.

Nhưng lần này lại khác, hành tinh Thiên Cầm quang minh hơn Tòa Thành rất nhiều, tư tưởng luật pháp ở đây càng cởi mở hơn một ít, bồi thẩm đoàn và thẩm phán khá công chính. Nhưng điều này đồng nghĩa với việc bọn họ dễ dàng thay đổi thái độ theo chứng cứ lời khai hơn, cũng vừa vặn là thứ dồn Trần Chương vào hoàn cảnh xấu. Nếu như luật sư của bên truy tố là một người giỏi về bắt chẹt tâm lí của bồi thẩm đoàn, nhất định gã sẽ trực tiếp quăng lời khai của Trần Chương ra luôn vào lúc mới bắt đầu.

Đây là thứ dễ đưa tới khuynh hướng thái độ, thả ra một lần, bởi thẩm đoàn lập tức sẽ đứng ở phía đối lập Trần Chương, vào trước là chủ, định ra hấn có tội. Sau đó mỗi một lần cãi lại đều là một lần kéo co, Bard thắng, thì sẽ tiếp tục kéo bọn họ về hướng “có tội”, Yên Tuy Chi thắng, sẽ kéo bọn họ trở về một chút.

Nhưng hiển nhiên, muốn kéo về phải đi đường dài hơn.

Mà bây giờ, Yên Tuy Chi trần thuật mở màn như chém đinh chặt sắt chính là đang làm những chuyện tương tự, cho bởi thẩm đoàn một sự nghi ngờ vào trước là chủ, câu nói càng ngắn càng mãnh liệt. Cứ như vậy, về sau Bard có ném ra chứng cứ, ít nhất trong lòng bởi thẩm đoàn sẽ một chút do dự đứng về bên nào.

Lúc Yên Tuy Chi ngồi xuống, dư quang liếc đến ngón tay đang đặt ở huyết thái dương của Cố Yến.

Anh hơi nhắc khéo miệng, buông lỏng dựa vào lưng ghế, cũng không quay đầu lại mà nâng hai ngón tay ngoắc ngoắc.

“ ... ”

Một lát sau, Cố Yến ở phía sau nghiêng người về trước, hô hấp cách gáy anh rất gần.

Yên Tuy Chi gần như không động môi, dùng giọng nói cực nhẹ nói: “Đừng nhức đầu, yên tâm, tôi không làm trò đùa trên ghế bào chữa đâu.”

Anh chỉ là tương đối tùy tính, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ lấy tự do, thậm chí là sống chết ra làm trò đùa, mỗi một câu nói ở trên tòa của anh đều có sự cân nhắc.

Đương nhiên Cố Yến biết điểm này, hấn nhức đầu căn bản không phải vì cái này.

Hấn muốn nói với Yên Tuy Chi “thầy khiêm tốn một chút” cơ.

Nhưng trên thực tế, từ khi trù lên lớp da Nguyễn Dã này, Yên Tuy Chi đã thu liễm quá nhiều, rõ ràng có vài căn nhà lại không thể ở, rõ ràng có số tài sản lớn lại không thể dùng, rõ ràng có bạn bè học sinh đếm không hết nhưng lại không có cách nào liên lạc.

Đến cuối cùng, thứ ít hạn chế hơn chỉ có ở ghế bào chữa trên tòa án thôi...

Yên Tuy Chi có thể cảm giác được Cố Yến sau lưng giật giật môi, giống như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng, trừ hô hấp nhẹ nhàng rơi vào sau lưng anh, Cố Yến cũng không hề mở miệng.

Lại qua một lát, luật sư bên truy tố đứng lên, chỗ ngồi nhân chứng đã có thêm một người, giọng nói thật thấp của Cố Yến mới từ phía sau truyền tới, “Thầy cứ tùy ý.”

Yên Tuy Chi hơi ngây ra một lát, lại tỉnh hồn khi luật sư truy tố Bard mở miệng.

Chỗ ngồi nhân chứng là một tên cảnh sát điều tra ở sở cảnh sát khu thứ ba, họ Quan.

Dĩ nhiên Bard biết loại vụ án này nên làm như thế nào để dễ kéo bồi thẩm đoàn về phía gã nhất.

Cậu thực tập sinh phía đối diện không ra bài theo lẽ thường, không biết tự lượng sức khiến gã rất không thoải mái, gã định tốc chiến tốc thắng. Cho nên thứ đầu tiên gã cho ra không phải là thứ gì khác, mà chính là lời khai của Trần Chương.

Lúc nhìn thấy thân phận tên cảnh sát, Yên Tuy Chi hơi nhướng mày.

“Cảnh sát Quan Văn Ký, số căn cước 117765290, anh là cảnh sát phụ trách ghi chép lời khai của đương sự?” Bard hỏi.

“Đúng, là tôi.”

Quan Văn Ký có dáng người cao to, mày rậm mắt cò, có lẽ là áp lực phá án trong ngày thường khá lớn nên anh ta có thói quen cau mày, cho dù ở chỗ ngồi của nhân chứng cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách chớ đến gần, cảnh sát như vậy đi lấy khẩu cung thì không quá bình thường.

“Đương sự của bên biện hộ – Trần Chương đã khai ra hết tội trong vòng 36 giờ?” Bard cho toàn bộ bản ghi lời khai lên màn hình, lúc ấy từng lời của Trần Chương đều được ghi chép ở phía trên, đủ để cho bồi thẩm đoàn thấy rất rõ ràng.

Quan Văn Ký gật đầu một cái: “Đúng vậy, điều này ở trong vụ án chúng tôi phụ trách cũng được coi là vô cùng thuận lợi, thông thường mà nói, người tự nhận không hề chống chế sẽ có biểu hiện như vậy, đương nhiên, chúng tôi cũng rất vui vẻ yên tâm về lần này.”

Giọng nói của anh ta rất khàn, nghe ra được hẳn là trắng đêm bận rộn còn chưa được nghỉ ngơi, tia máu trong mắt khá dày, râu xanh mọc đầy cằm, nhìn vô cùng mệt mỏi.

Cách ăn nói của người này rất có kĩ xảo, biết lúc nào nên nói chắc chắn, lúc nào nên uyển chuyển một chút, ngay cả thái độ đối với Trần Chương cũng rất ôn hòa, cũng rất dễ dàng kéo được ấn tượng tốt của bồi thẩm đoàn, để cho người ta tin tưởng nội dung anh ta nói.

Dù là... nội dung trong lời nói của anh ta mang theo tính dẫn dắt.

Người đồng ý tin anh ta sẽ vô tình khắc câu “người tự nhận không hề chống chế” kia vào trong đầu.

“Trừ anh ra, còn có người nào tham gia quá trình lấy khẩu cung không?” Bard hỏi.

Luật sư hỏi nhân chứng cũng không phải thật sự muốn biết thông tin gì, những thông tin này bọn họ đã biết rất rõ trong giai đoạn tiếp xúc

với tài liệu vụ án và giai đoạn chuẩn bị từ trước rồi, mỗi một vấn đề bọn họ hỏi, đều là nói cho bồi thẩm đoàn nghe.

Bọn họ muốn bồi thẩm đoàn biết chuyện gì đó, nhớ được chi tiết gì đó, thì sẽ dùng cách hỏi thăm này để thể hiện ra.

Quan Văn Ký đối đáp trôi chảy: “Còn có hai cảnh sát nữa, người tham gia vào mấy lần lấy lời khai cũng không giống nhau, tôi là người phụ trách, cho nên trên mấy tờ giấy đó chỉ có tôi kí tên, nhưng trên văn kiện tổng hợp thì có chữ kí của tất cả mọi người. Dẫu sao nếu như chỉ có một mình tôi, khẩu cung cũng không thể chính xác được, chúng tôi cũng không thể làm thế với ngài Trần Chương, mặc dù hẳn ngồi ở vị trí người hiềm nghi.”

Anh ta không chỉ trả lời vấn đề, còn chủ động giải thích về phần có thể bị coi là sơ hở, thái độ rất tốt. Mà Bard cũng hết sức phối hợp tìm được mấy người ký tên, sau đó gật đầu một cái với bồi thẩm đoàn.

“Lúc lấy khẩu cung, trạng thái của đương sự bên biện hộ có tỉnh táo không?” Bard hỏi xong, lại lập tức tiếp một câu, “Ý tôi là anh ta có say rượu, hút chích chất kích thích hay có vấn đề về tinh thần không?”

Lúc nghe được Bard hỏi vấn đề này, ngón tay chống cằm của Yên Tuy Chi gõ hai cái, mắt đẹp hơi híp, như có điều suy nghĩ, nhưng khoe miệng vẫn mang theo một nụ cười, chỉ là đã bị ngón tay che mất.

Cho tới khi Bard ngẩng đầu, chỉ có thấy được anh nheo hai mắt lại, cho rằng anh đang rầu rĩ, nhất thời vênh cả đuôi lên, làm bộ như đã nắm chắc thắng lợi.

Quan Văn Ký lắc đầu phủ nhận, loại thời điểm này, thái độ như chém đinh chặt sắt của anh ta cực kì hữu dụng, “Không say rượu, không hút bất cứ chất kích thích gì, không có bệnh về tinh thần. Trên thực tế, vì để điều tra vụ án cẩn thận hơn, chúng tôi có giám định y

học toàn diện cho ngài Trần Chương. Anh biết đấy, bây giờ máy giám định có thể biết được tỉ mỉ từng chỗ một, ngay cả thị lực ban đêm của ngài Trần Chương cũng có thể đo được, chứ đừng nói là vấn đề về tinh thần.”

“Mọi người rất có trách nhiệm, cảm ơn.” Bard nói.

Gã lại chiếu theo lời khai và thái độ của Trần Chương mà hỏi Quan Văn Ký một vài vấn đề nữa.

Nhìn ra được, toàn bộ qua trình hỏi thăm, Bard đã cho bồi thẩm đoàn mấy ấn tượng thế này — Trần Chương nhận tội rất nhanh, rất phục tùng, cảnh sát phụ trách lấy khẩu cung hoàn toàn làm việc dựa theo quy định, quan trọng nhất là không tra tấn ép cung, không chèn ép, hơn nữa lúc Trần Chương lấy khẩu cung vô cùng tỉnh táo.

Điều này khiến cho nội dung lời khai càng thêm đáng tin.

Lúc Bard ngồi xuống, tình bơ quan sát về mặt mọi người trong bồi thẩm đoàn, có thể nhìn ra được thông tin gã muốn truyền đạt về cơ bản đã đạt được rồi.

Không chỉ là gã, Yên Tuy Chi nhìn bồi thẩm đoàn một cái, cũng cảm thấy mục đích của Bard đã đạt được.

Một khi người hiềm nghi nhận tội, cả vụ án cơ bản đều không thể lộn ngược lại nữa.

Nhìn đi, tốc chiến tốc thắng.

Bard huýt sáo một cái trong lòng.

Ánh mắt của thẩm phán rơi vào trên người Yên Tuy Chi lần nữa, “Đến cậu, Nguyễn Dã.”

Yên Tuy Chi gật đầu đứng lên, anh không vội hỏi, mà là quan sát Quan Văn Ký ngồi ở chỗ nhân chứng từ trên xuống dưới một lần.

Quan Văn Ký bị anh nhìn thì rất không được tự nhiên, cau mày trợn mắt nhìn lại anh.

“Cảnh sát Quan Văn Ký?” Yên Tuy Chi bị trợn mắt nhìn mấy giây, rút cuộc không nhanh không chậm mở miệng, “Trước kia tôi có xem qua mấy tài liệu, bao gồm cả của anh, anh đã từng bị sờ cảnh thực xử phạt một lần đúng không?”

Quan Văn Ký thu hồi ánh mắt trừng người: “...Đúng.”

“Tôi thấy lần đó được định là sự kiện bạo lực?” Yên Tuy Chi lại nói.

Quan văn ký: “..Đúng.”

“Bởi vì bất đồng trong một vụ án, anh và đồng nghiệp xảy ra mâu thuẫn, cho nên mới cho đối phương một cú?”

“Đúng.”

Yên Tuy Chi mỉm cười một cái, giọng ôn hòa hỏi: “Anh là một người có tính tình nóng nảy và dễ bị chọc giận sao?”

Quan Văn Ký: “...”

CMN vừa nói đã ném ra đoạn lịch sử đen tối này thì đáp thế nào được?

Hơn nữa đừng nói đến luật sư Bard, ngay cả anh ta cũng có thể nhận ra được ý đồ của luật sư biện hộ từ vấn đề này — trước tiên lợi dụng một ít chuyện thực tế để anh ta thừa nhận mình là một người có tính nóng nảy, sau đó chuyển sang việc nếu như hành động của đối phương không hợp ý anh ta, anh ta sẽ cảm thấy không chịu được như thế nào, thậm chí ra tay uy hiếp, tiếp theo chuyển tới thời điểm lấy khẩu cung, có thể anh ta cũng vô tình hay cố ý biểu lộ ra một ít, mang đến hiệu quả “tra tấn ép cung” trong lòng Trần Chương...

Con đường cũ này anh ta quá rõ.

Vì vậy Quan Văn Ký cân nhắc, hít thở sâu một hơi, thả lỏng thái độ nói, “Thật ra thì không phải, nếu như cậu cẩn thận tra xét nhiều tài liệu hơn sẽ phát hiện ra trạng thái hôm đó của tôi không tốt, một ngày trước khi xảy ra chuyện không được ngủ, toàn nhào vào vụ án. Tôi tin chắc mọi người cũng biết, dưới tình huống mệt mỏi quá độ thì tinh thần sẽ không được tốt, tâm trạng mất khống chế, có lúc quả thật sẽ làm một ít chuyện khác thường, trên thực tế khi đó tôi căn bản không tỉnh táo, sau chuyện này tôi còn không nhớ được tại sao lúc ấy mình lại đánh người.”

Lúc anh ta nói như vậy thời điểm, điều quỷ quái là luật sư biện hộ lại vô cùng thông cảm gật đầu một cái, càng gật quỷ hơn là đối phương lại theo lời anh ta mà giúp anh ta nói một câu, “Quả thật như vậy, hơn nữa chuyện kia đã qua rất lâu, tôi nhớ hình như là chuyện 5 năm trước? Ở sở cảnh sát khu thứ ba?”

Làm cái gì đấy?

Quan Văn Ký lại có chút không rõ ý đồ của đối phương, cả đêm phá án khiến đầu óc anh ta lúc này không minh mẫn, vừa rồi Bard hỏi anh ta đã chuẩn bị tâm lý, cho nên có thể ứng đối được, không nhanh không chậm. Vào lúc này anh ta liền có chút mờ mịt.

Anh ta ngăn người một chút, gật đầu nói: “Đúng, đúng vậy, không sai.”

Anh ta trả lời theo bản năng, lại cảm thấy không đúng chỗ nào. Cho đến khi anh ta nhìn thấy luật sư biện hộ bên đối phương lại gật đầu một cái, mở tài liệu gì đó chuẩn bị cho lên máy chiếu, anh ta mới phản ứng được sửa lại: “A! Xin lỗi, không phải ở sở cảnh sát khu thứ ba, mà ở một sở cảnh sát sơ cấp phổ đông. Khi đó tôi còn chưa được điều đến sở cảnh sát khu thứ ba.”

Yên Tuy Chi cười một chút, rung tài liệu trên tay, nói: ” Ừ, tí nữa là

tôi đã chiếu lên rồi, anh đổi rất kịp thời.”

Quan Văn Ký: “...”

“Cho nên bây giờ tinh thần anh cũng không tốt?” Yên Tuy Chi gác lại trang giấy trong tay, hỏi tiếp, “Bao lâu rồi anh không nghỉ ngơi?”

Quan Văn Ký giải thích: “Tôi vẫn luôn điều tra vụ án, đến nay chưa hề chớp mắt, chắc phải đến 28 giờ. Vừa rồi tôi đã nói, dưới tình huống mệt mỏi quá độ, tình trạng thái tinh thần cũng không tỉnh táo lắm là điều rất bình thường, tin chắc mọi người có thể hiểu được. Nhưng cậu thấy đấy, bây giờ tôi vẫn chưa hề nổi giận khi cậu lôi chuyện cũ của tôi ra, có thể thấy lần đó thật sự là tình cờ, tính tình tôi không xấu, hơn nữa nếu như tôi thật sự là một người dễ nổi nóng, hay phạm sai lầm như vậy, cũng sẽ không có khả năng được điều đến sở cảnh sát khu thứ ba. Về điều này, toàn bộ người ở sở cảnh sát có thể làm chứng, tôi cũng không cần phải nói dối.”

Anh ta vừa nói, có vẻ như đã tìm được thứ để dựa vào, bởi vì anh ta nhìn thấy có mấy vị trong bồi thẩm đoàn gật đầu một cái, nhìn qua rất đồng ý với lời anh ta nói. Vì vậy anh ta lại dứt khoát lấp kín một con đường khác của luật sư biện hộ, “Ngoài ra, mặc dù bây giờ tôi đang thuộc về trạng thái mệt mỏi quá độ, có lẽ trên đầu môi sẽ xuất hiện một ít sai sót, nhưng những lời khai vừa rồi đều không có vấn đề, bởi vì mỗi cái đều có thể tìm được chứng cứ ứng chiếu, vừa rồi toàn bộ thông tin ngài Bard cho lên màn hình là chứng cứ tốt nhất.”

Anh ta nói xong cũng đã trấn định lại, khẽ hát hàm nhìn luật sư biện hộ trẻ tuổi phía đối diện.

Trải qua một phen giải thích như vậy, đối phương sẽ không có cách nào dùng “bạo lực ép cung” làm cửa đột phá nữa, cũng không thể dùng “lời làm chứng trên phiên tòa không đáng tin” để nói nữa.

Yên Tuy Chi nói: “Cho nên những nội dung lời khai trên màn hình này, chữ ký, thậm chí ngày tháng cũng không có vấn đề gì?”

Quan Văn Ký: “Dĩ nhiên, những văn kiện trình lên này không thể nào có sai sót được, chúng tôi cũng sẽ không cho phép có sai sót.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, trực tiếp mở tài liệu ra, sắp xếp lại lời khai trên màn hình một chút, tìm phần mở đầu và kết thúc của mỗi văn kiện, trực tiếp đánh dấu thời gian chính xác đến từng giây, dùng bút điện tử chỉ một cái, nói: “Vậy chúng ta hãy xem những văn kiện lời khai không có sai sót này một chút...”

“Phần lời khai thứ nhất bắt đầu là vào lúc 23:11:29 tối ngày 7 tháng 12 ở hành tinh Thiên Cầm, thời gian kết thúc là rạng sáng 04:19:11 ngày 8 tháng 12, phần lời khai thứ hai bắt đầu đang lúc là 04:42:01, giữa hai phần cách không tới nửa giờ. Lần này lấy khẩu cung hết 7 giờ, tiếp đó chưa đến nửa giờ bắt đầu lần lấy khẩu cung thứ ba...”

“Tổng cộng năm phần lời khai, mỗi phần cách nhau dài nhất 42 phút, ngắn nhất 10 phút, đương sự của tôi nhận tội vào lần lấy khẩu cung cuối cùng, sau khi đã trải qua 36 giờ.” Yên Tuy Chi thả chậm tốc độ nói, mỗi chữ đều rất rõ ràng, “Trước đó còn có một loạt các thủ tục bắt người bị hiềm nghi, loại trừ số lẻ đi, tổng cộng là 42 giờ, có video bắt giữ làm chứng, tôi nói không sai chứ?”

Quan Văn Ký: “...Không.”

“Cảm ơn đã trả lời.” Yên Tuy Chi nhướn mày nói: “Trước đó luật sư Bard của bên truy tố có hỏi một vấn đề rất có ý nghĩa, anh ta nói “đương sự của bên biện hộ có trạng thái tỉnh táo không”, ngay sau đó đã chuyển vấn đề thành “có say rượu, hút chích chất kích thích, tinh thần bất ổn” không.

Yên Tuy Chi cười một cái, “Một sự thay đổi khái niệm vô cùng khôn khéo, sau khi cảnh sát Quan phủ nhận ba loại phía sau đó, sẽ mang đến cho người ta một phán đoán sai lầm – đương sự Trần Chương của tôi có trạng thái tỉnh táo trước khi lấy khẩu cung.”

“Cảnh sát Quan, hai phút trước anh vừa nói một câu như vậy.”

Yên Tuy Chi cúi đầu sắp xếp lại tài liệu một chút, tìm ra một tờ thư kí phiên tòa tốc ký lại câu nói kia, sau đó phóng to ba lần trên màn hình, hiệu quả đánh vào thị giác có chút chấn động, dẫn đến những tiếng khê hô trong phiên tòa.

Yên Tuy Chi không ngẩng đầu, vừa đặt trang giấy sang một bên vừa nói đùa: “Đừng kêu, yên lặng.”

Trên toàn bộ màn hình, từng con chữ câu hỏi ý kiến vừa nảy của Quan Văn Ký hiện ra to như cái đầu: *Tôi tin chắc mọi người cũng biết, dưới tình huống mệt mỏi quá độ thì tinh thần sẽ không được tốt, tâm trạng mất khống chế, có lúc quả thật sẽ làm một ít chuyện khác thường, trên thực tế khi đó tôi căn bản không tỉnh táo, sau chuyện này tôi còn không nhớ được tại sao lúc ấy mình lại đánh người.*

“Như vậy cảnh sát Quan...” Yên Tuy Chi ném những trang giấy đó về vị trí, ngược mắt lên nhìn Quan Văn Ký, “Tôi hi vọng anh nhìn những lời anh đã nói, dùng thái độ khách quan công bằng nhất trả lời tôi, 42 giờ không ngủ không nghỉ, có được coi là trạng thái tỉnh táo không?”

Quan Văn Ký: “... ..”

-----oOo-----

Chương 69: Án George - Manson (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cho đến khi Quan Văn Ký bị dẫn rời khỏi tòa án, ghế nhân chứng lại trống không lần nữa, Bard mới lấy lại tinh thần trong tiếng búa của thẩm phán.

Vốn là thứ có lợi nhất, có thể để cho bồi thẩm đoàn chấp nhận đứng về phía gã nhất, lại bị đánh trở lại trong sự nghi ngờ. 42 giờ không ngủ không nghỉ, đã không chỉ đơn giản là trạng thái không tỉnh táo nữa, lúc người hiềm nghi mệt rũ rồi sao còn ép hấn mở mắt? Lúc mệt mỏi quá độ sao còn kích thích hấn trả lời? Sao lại đánh tan phòng tuYên của hấn, đánh tan ý chí của hấn?

Nếu như là người mạnh miệng, thậm chí có thể kéo 42 giờ kia theo hướng tra tấn ép cung.

Nhưng cậu thực tập sinh kia lại không, cậu ta giống như đang so tài với bạn thân vậy, đến ranh giới thì dừng lại.

Bard nhìn ghế bào chữa thật lâu, thành thật mà nói, nếu như gã là luật sư phía đối phương, nhất định gã sẽ mượn đề tài này, không ép hết giá trị của 42 giờ kia thì không buông. Muốn thắng kiện, nhất định phải bắt lấy mỗi một cơ hội thay đổi, đóng đinh đối phương lại.

Có thể đóng được lần nào hay lần đấy, dẫu sao cái nghề này là người thắng làm vua.

Đây là kinh nghiệm gã tổng kết ra được sau mười năm hành nghề... Dĩ nhiên, đây cũng không thể gọi là kinh nghiệm, sợ rằng đây chính là thường thức trong mắt đa số người thôi.

Lúc gã thất thần thì vô ý lướt qua cả phiên tòa, kết quả là đối mặt với ánh mắt như ưng của Brewer · Manson, nhất thời lộp bộp thu hồi tầm mắt, gã chỉnh lại vẻ mặt, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đặt sự chú ý lại vụ án.

Rất nhanh, ghế nhân chứng lại có thêm một người, dưới sự nhắc nhở của thẩm phán, Bard lại đứng dậy bắt đầu phần tra hỏi.

Dưới phiên tòa vẫn còn có người nhẹ giọng nghị luận, Cố Yến không cần quay đầu lại vẫn có thể nghe được, là tới từ mấy tên cấp dưới và trợ lí của Brewer · Manson, mơ hồ có thể bắt được những từ ngữ nghi vấn giống luật sư Bard như đúc, duy chỉ có Brewer · Manson không hề đáp lại, dường như vô cùng yên lặng.

Đối với những nghi ngờ kia, bây giờ Bard sẽ thắc mắc, nhưng chưa tới mười năm sau, trải qua càng nhiều vụ án hơn, chỉ sợ gã sẽ không còn thắc mắc nữa.

Trong phiên tòa này, người có thể hiểu cách làm của Yên Tuy Chi hoàn toàn, sợ rằng ngoài Cố Yến, có lẽ chỉ có thêm vị thẩm phán lớn tuổi kia thôi.

Trước đây thật lâu Yên Tuy Chi đã từng nói, thành viên bồi thẩm đoàn không phải kẻ ngu, bọn họ là những người được chọn từ các ngành nghề khác nhau, đại diện cho những loại người khác nhau, có suy nghĩ khác nhau. Nhưng bất kể nói thế nào, có một điều có thể khẳng định, chắc chắn bọn họ có sức phán đoán nhất định, hơn nữa còn được cho rằng là người có thể chủ trì công bằng.

Bọn họ không cần giảng đạo, không cần cưỡng ép suy nghĩ, thậm chí ở trình độ nào đó mà nói, những người này có chút kiêu ngạo. Có thể ngồi ở chỗ bồi thẩm đoàn quyết định tự do và sống chết của một người nào đó, không phải là người nào cũng có tư cách, cho nên tất nhiên bọn họ rất kiêu ngạo.

Người kiêu ngạo không dễ dàng chấp nhận việc suy nghĩ bị dẫn dắt, bọn họ sẽ mâu thuẫn, sẽ bài xích, thậm chí sẽ sinh ra lòng phản

nghịch.

Cho nên đến đó thì dừng là tốt, Bard có thể nghĩ tới nghĩa rộng, bởi thẩm đoàn cũng có thể nghĩ đến.

Tự bọn họ nghĩ tới, vĩnh viễn tốt hơn việc người khác nhồi nhét vào cho họ.

Trừ những điều này ra, có lẽ còn có một điểm khác...

Điểm này có thể ngay cả thẩm phán còn không hiểu được...

Yên Tuy Chi nhìn thẳng chỗ ngồi bên truy tố, nghe Bard hỏi nhân chứng, mà trong dư quang, hình như Cố Yến đang nhìn anh.

“Nhìn tôi làm gì?” Yên Tuy Chi đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Cố Yến: “...”

Có vài người lẩn lộn trên tòa án nhiều năm, thật là không hề tuân theo quy củ chút nào.

Người khác đều ngồi ngay ngắn, hoặc là tỉ mỉ nắm chắc thời gian nhìn tài liệu vụ án, hoặc là dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nghe luật sư hay nhân chứng nói. Loại người lúc này mà còn có thể lải nhải với người khác đôi câu như anh, đốt đèn lồng cũng không tìm được.

Tên thực tập sinh nào dám vô liêm sỉ như vậy?

Yên Tuy Chi cảm thấy Cố Yến trầm mặc chốc lát, thu hồi tầm mắt không để ý đến anh nữa.

“???”

Giờ phút này người ngồi ở ghế nhân chứng là nhân viên an ninh bên ngoài phòng ngủ của George · Manson – Oersted · Dane.

Bard đã hỏi được hơn nửa, “Buổi tối hôm đó, đương sự của tôi là cậu George · Manson, trước khi tiến vào nhà tắm, có tắt đèn trong phòng khách và những phòng khác đúng không?”

Dane gật đầu: “Đúng vậy, toàn bộ gian ngoài đều tối, để tiện cho việc ngài Manson cần gì, chúng tôi đều có thể nghe được, cửa phòng có mở ra một kẽ hở nhỏ, nhưng đèn trên hành lang rất tối, cho nên không có ảnh hưởng gì vào bên trong, cực kì tối.”

Bard nói: “Cho đến khi ngài George · Manson xảy ra chuyện, mọi người cũng không hề nghe thấy động tĩnh khả nghi gì?”

Dane: “Dĩ nhiên, động tĩnh rất nhỏ chúng tôi còn khó nghe thấy, nhưng nếu như có người va phải cái gì trong phòng, nhất định chúng tôi có thể phát hiện ra, nhưng rất đáng tiếc, không hề có. Bản thân điều này cũng đủ để nói rõ một vài vấn đề, dấu sao trong phòng ngài Manson... Ừm, có chút nhiều đồ.”

Bard khích lệ nói: “Có nhiều đồ là chỉ?”

“Trong phòng ngài Manson là thế này, giữa bộ cửa sổ và giường được trải thảm nhung, nhưng từ giường đến phòng tắm lại không có thảm, ở đó có rất nhiều thứ rơi vãi, chai rượu, ly rượu, quần áo, thất lưng da, cà vạt, chìa khóa xe?”

Dane tự mình nói cũng cảm thấy không đúng, nhưng dấu sao người nhà Manson đều ở đây, hẳn ta phải khắc chế giọng một chút.

Bard để đáp lại lời hấn ta, trực tiếp cho ra mấy tấm ảnh trên màn hình, “Đây là cảnh tượng sau khi ngài Manson bị phát hiện xảy ra chuyện, lúc bật đèn mở cửa phòng ra.”

Toàn bộ tòa án, kể cả thẩm phán mặt vẫn luôn căng cứng cũng xuất hiện một vẻ trống rỗng.

Không thể không nói, sự bừa bộn khiến người ta bận tâm bày ở trên

màn ảnh lớn như vậy, sức chấn động không phải chuyện đùa.

Brewer · Manson hơi động khóe miệng một chút, hiện ra vẻ khinh thường, chán ghét bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh đã thu về. Mà trợ lí bên cạnh anh ta cũng chỉ có một từ xúc động —— “Oh —— “

Tiếp đó liền dụi mắt một cái.

Thông tin quan trọng mà Dane cung cấp cũng chỉ trong vòng từng ấy giờ, cho nên rất nhanh Bard đã hỏi xong, đồng thời cũng để cho bồi thẩm đoàn có hiểu biết về những điều này.

Thẩm phán Luther nói: “Cậu Nguyễn Dã?”

Yên Tuy Chi cũng không gấp, nói: “Tôi không có gì cần hỏi.”

Bard: “...”

Không biết tại sao, bây giờ cậu thực tập sinh kia vừa mở miệng, bắt kể nói cái gì, Bard cũng đều thấy tức giận.

Vì vậy gã ta mang cả đầu đầy tức giận, mời nhân chứng tiếp theo – Triệu Trạch Mộc.

Lúc Triệu Trạch Mộc bước lên chỗ nhân chứng, Cố Yến không để ý lắm mà nhìn về chỗ ngồi phía sau một cái. Lần này trong số những người đến dự tính, người nhà Manson nhiều nhất, người nhà của Triệu Trạch Mộc ít nhất — một người cũng không có.

Trước kia có tin đồn nói nhà họ Triệu vốn muốn dựa lưng vào cái cây to là gia tộc Manson này, nhưng hai năm qua đã xảy ra chút vấn đề, việc dựa vào cái cây to này không yên ổn. Có người suy đoán là bởi vì Triệu Trạch Mộc và George · Manson có quan hệ tốt hơn, làm Brewer · Manson không quá vui vẻ.

Loại khúc mắc bất hòa giữa những người thừa kế rất khó nói rõ thật thật giả giả.

Nhưng cũng có thể nhìn ra vài manh mối ở trên tòa án, lúc Triệu Trạch Mộc bước vào, ánh mắt của Brewer · Manson vẫn luôn rơi vào màn hình thông tin, rất lâu sau, khi Bard bắt đầu hỏi Triệu Trạch Mộc, anh ta mới không nhanh không chậm rời mắt đi.

Cho thấy nhìn Triệu Trạch Mộc không thuận mắt.

Mà sở dĩ Triệu Trạch Mộc bước lên chỗ nhân chứng cũng rất đơn giản, bởi vì hắn ta đã nhìn thấy tay của Trần Chương trên bệ cửa sổ ở trong thời gian gây án.

“Là nắm lấy ống nước ven tường như thế này sao?” Bard diễn tả một động tác tay.

Triệu Trạch Mộc lắc đầu một cái, thay đổi phương hướng, “Nắm như vậy.”

“Mất bao lâu?”

“Mấy giây, bốn năm giây.”

“Anh có thể xác định đó là tay đương sự của bên biện hộ?” Bard hỏi.

Triệu Trạch Mộc bình tĩnh nói: “Bởi vì ngón trỏ cái tay kia có đeo một chiếc máy thông minh dạng nhẫn, bên trên có một mặt cắt, có hai vết lằn rất nổi bật trên mặt cắt đó. Đương nhiên, tôi chỉ thấy được một điểm này, sau chuyện này cảnh sát có xác nhận trong biệt thự, ngoại trừ Trần Chương, không có máy thông minh của ai là như vậy cả.”

Bard lại cho ra tấm hình bên ngoài cửa sổ, theo kết cấu đó mà nói, nếu như Trần Chương muốn từ bệ cửa sổ tầng hai xuống tầng một, hơn nữa cố gắng áp sát, quả thật cần dùng chút lực nắm lấy cái ống nước kia.

Mà cái tay kia vừa lúc xuất hiện trong thời gian Trần Chương có thể

gây án.

Bard rất nhanh đã hỏi xong, giao quyền được hỏi vào tay Yên Tuy Chi.

“Anh Triệu.” Yên Tuy Chi đứng dậy lên tiếng chào hấn.

Triệu Trạch Mộc ngậy ra trong nháy mắt, có lẽ trước đó hấn cũng biết người biện hộ cho Trần Chương là ai, nhưng lúc thật sự nhìn thấy trên tòa án vẫn có chút ngạc nhiên, tuy sau đó hấn đã thu lại vẻ mặt rất nhanh, gật đầu một cái, “Chào cậu.”

“Anh thấy được tay đương sự Trần Chương của tôi trên bệ cửa sổ?”

“Vừa rồi đã nói qua, đúng vậy.”

“Lộ ra bao nhiêu?” Yên Tuy Chi hỏi.

Triệu Trạch Mộc sửng sốt một chút, lại khoa tay múa chân một cái, chìa ra nửa cánh tay, “Từng này, bởi vì là vòng qua bắt lấy ống nước, có thể thấy một ít tay áo và cổ tay.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Trước kia tôi có nghe được một câu, không biết có nhớ nhầm không. Anh Triệu bị bệnh quáng gà đúng không?”

“Ừ.” Triệu Trạch Mộc suy nghĩ một chút, còn tự giễu cười, “Thậm chí điều này còn được giám định y học.”

Lúc ấy tất cả mọi người trong biệt thự đều được yêu cầu làm loại giám định này.

“Quáng gà...” Yên Tuy Chi lặp lại một lần, lại hỏi: “Vậy làm sao anh thấy được cảnh tượng ngoài cửa sổ?”

Triệu Trạch Mộc không hoảng hốt không vội vàng trả lời: “Lúc ấy phòng của tôi vẫn còn bật đèn, ánh sáng đủ để cho tôi thấy rõ thứ

gần cửa sổ, ống nước kia vừa vặn ở trong phạm vi.”

“Thấy rất rõ ràng?”

“Đúng, rất rõ ràng.”

“Hôm đó anh có tình huống cơ thể khó chịu gì không, ví dụ như choáng váng đầu?” Yên Tuy Chi nói, “Nếu tôi nhớ không lầm, hai ngày kia anh cơ bản đều dưỡng sức ở trong phòng ngủ.”

Triệu Trạch Mộc lắc đầu một cái, “Không có, thật ra lúc ấy đã không có vấn đề về sinh lý nữa, ngây ngô trong phòng ngủ không đi ra chẳng qua là sau khi lặn xuống nước xảy ra chuyện, tôi có chút nghĩ mà sợ, tâm tình không tốt lắm, sợ ảnh hưởng đến những người khác.”

Yên Tuy Chi lại hỏi, “Đêm hôm đó trong biệt thự đang có buổi tụ họp, lúc ấy anh có uống rượu không?”

“Cậu đang nói lúc tôi nhìn thấy cái tay kia?” Triệu Trạch Mộc lắc đầu một cái, “Không có, lúc tham gia buổi tiệc dưới tầng tôi không hề uống một giọt rượu nào, thực tế sau khi xuống tầng tôi cũng không uống rượu, Joe cho người mang nước trái cây cho tôi.”

“Cho nên cả đêm anh đều rất tỉnh táo, không có bất kỳ triệu chứng choáng váng đầu khó chịu ảnh hưởng đến thứ anh đã nhìn thấy?”

“Đúng.”

Triệu Trạch Mộc nói vô cùng chắc chắn.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, sau đó phát lại video vừa nãy Bard đã dùng ra.

Đó là video mà Laura quay, vào lúc đó Cố Yến và Yên Tuy Chi đã ở trên đường về, Cố Yến nhận được video này còn cho Yên Tuy Chi xem qua. Khi đó Laura chỉ quay một phần video gửi cho bọn họ, sau

đó không còn nữa. Vốn định chờ sau buổi tiệc gửi cho mọi người, kết quả ngay đêm đó lại gặp phải chuyện bất ngờ của Manson, cái video này bị cảnh sát thu, không để cho những người khác xem nữa, cho tới bây giờ mới lấy ra làm chứng cứ trên tòa.

Yên Tuy Chi trực tiếp kéo tiến độ đến một điểm ở nửa phần sau, trong video, Triệu Trạch Mộc vừa bị mấy người Glenn lừa từ trên tầng xuống, phía sau còn có Trần Chương đi theo, hai người tới phòng khách thì tìm một chỗ ngồi xuống.

Rất nhanh Trần Chương đã bị một đám người kéo sang trò chuyện về việc lặn, có thể nghe trong video mơ hồ hỏi một câu nếu xảy ra tai nạn dưới nước thì phải làm thế nào mới có thể tự cứu, cho thấy tất cả đều bị tai nạn lúc lặn dọa sợ.

Mà bên kia, Triệu Trạch Mộc từ đầu đến cuối chỉ ngồi ở đó nhìn mọi người âm ỉ.

Một màn này xảy ra trong góc video, lại bởi vì những chỗ khác đang quần ma loạn vũ, tiếng huyền não quá hấp dẫn sự chú ý của người khác, cho nên chỗ này rất dễ bị người ta bỏ qua.

Yên Tuy Chi vô cùng dứt khoát phóng to video, để cho chuyện xảy ra trong góc này hiện ra toàn bộ màn hình.

Mọi người trên tòa án có thể thấy rõ ràng, người phục vụ mà Joe sắp xếp bê một cái khay đi vào, trên đó có mấy loại đồ uống, anh ta dừng lại trước mặt Triệu Trạch Mộc một bước, sau đó khom người mỉm cười hỏi một câu: “Ngài uống gì? Joe thiếu gia bảo tôi đừng lấy rượu, ở đây có nước lê, nước táo và...”

Giọng nói bị khung cảnh âm ỉ lấn át hơn nữa, nhưng từ khẩu hình của Triệu Trạch Mộc cũng có thể nhìn ra, hẳn muốn nước táo.

Ngay sau đó, một màn kỳ quái xuất hiện.

Lúc người phục vụ đưa ly qua, Triệu Trạch Mộc đưa tay bắt huyệt ——

Hắn cầm cái ly ở chỗ cách nó khoảng hai ba cm.

Hiển nhiên người phục vụ cũng sửng sờ, tiếp đó Triệu Trạch Mộc xoa trán một cái, cười nói câu gì đó với người phục vụ, tỏ ra có chút xin lỗi.

Người phục vụ lại lắc đầu, nói câu “không sao” gì đó.

Lần này, Triệu Trạch Mộc đưa tay cầm rất chậm, lúc đến gần cái ly, ngón tay hắn có chút chần chừ, giống như là sờ soạng một cái mới duỗi về phía trước.

Người phục vụ có chút không nhìn nổi, trực tiếp đặt cái ly vào trong tay hắn.

Yên Tuy Chi cực kì vô liêm sỉ tua đoạn này lại ba lần, sau đó hỏi Triệu Trạch Mộc, “Vừa rồi anh nói rất chắc chắn, trạng thái cả đêm đều rất tốt, không uống rượu, không choáng váng đầu, không có bất kỳ triệu chứng khó chịu ảnh hưởng đến thứ nhìn thấy...”

“Như vậy, nên giải thích đoạn này thế nào đây?”

-----oOo-----

Chương 70: Án George - Manson (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Triệu Trạch Mộc: “...”

Bard: “...”

Toàn bộ tòa án đều rất an tĩnh, bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy hành động của Triệu Trạch Mộc rất cổ quái. Vào lúc này, bất kể nói gì, cũng rất khó để cho người ta hoàn toàn tin tưởng trạng thái tâm trí của hắn là tốt, không có vấn đề gì.

Ít nhất bảo đảm sẽ có hoài nghi.

Trong một cái chớp mắt như vậy, Triệu Trạch Mộc tỏ ra có chút cứng ngắc, hắn cúi thấp đầu, lúc ngẩng lên đã khôi phục lại vẻ chững chạc bình tĩnh. Nhưng hắn lại bóp ngón tay đang rũ một cái.

Hắn không trả lời được, Yên Tuy Chi cũng không hùng hổ dọa người, mà trực tiếp nhảy qua vấn đề này, “Được rồi, tạm thời không làm khó dễ anh nữa.”

Bard: “...”

CMN nói như thật vậy.

Kết quả Yên Tuy Chi đúng là hỏi sang một vấn đề mồi, “Anh nói, anh thấy cái tay kia đến vị trí này.”

Anh vô cùng tùy ý kéo ống tay áo luật sư của mình lên một chút, khoa tay múa chân chỉ một vị trí, “Có thể nhìn thấy tay áo?”

Triệu Trạch Mộc: "...Đúng."

Hắn đáp một tiếng này rất chần chờ, giống như rất sợ Yên Tuy Chi bất thành linh đào thêm một cái hố nữa.

Sau đó, Yên Tuy Chi quả nhiên không phụ kỳ vọng, lại đào cho hắn một cái, "Tay áo màu gì? Nếu như ngay cả vết lằn trên nhãn anh còn nhìn thấy, không có lí do gì lại không chú ý tới một miếng vải lớn cả."

Lúc trước anh đã hỏi Trần Chương chi tiết lúc ấy, lúc ấy Trần Chương đi vút thuốc và máy truyền tin đi, sau khi đi lên có chút hoảng sợ, cho nên đã thay một bộ quần áo khác, nói cách khác, quần áo lúc hắn mặc xuống đại sảnh không phải quần áo hắn mặc lúc nhảy qua cửa sổ.

Triệu Trạch Mộc: "..."

Cho tới đây, sự chú ý của tất cả mọi người đều đặt trên chiếc nhãn có thể chắc chắn thân phận của Trần Chương, quả thật không có ai hỏi tay áo hắn màu gì.

Tay áo màu gì CMN có quan trọng không?

Luật sư Bard bên đối phương nhìn mà chỉ muốn mắng người.

Triệu Trạch Mộc cũng rất im lặng, thuận miệng đáp: "Xanh sẫm."

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, nhìn có vẻ rất đồng ý với câu trả lời này, sau đó mở văn bản lấy khẩu cung và biên bản của cảnh sát ra, tìm hai hàng chữ, lại phóng đại ba lần trên màn ảnh lớn lần nữa.

Hai hàng chữ diễn tả khác nhau, nhưng ý là ——

Lúc ấy Trần Chương mặc một bộ quần áo màu đỏ.

Về mặt của tất cả mọi người trên tòa án trở nên cổ quái lần nữa, mà Yên Tuy Chi lại chặn kín lời Triệu Trạch Mộc, "Tài liệu giám định y

học của anh và những người khác cũng đều có trong tài liệu vụ án, nhìn trên đó, có thể thấy anh không mắc bệnh mù màu.”

Đương nhiên hẳn không phải, nếu quả thật như vậy thì còn chờ tới hôm nay mới phát hiện sao?

Triệu Trạch Mộc yên lặng đi xuống dưới ánh mắt cổ quái của mọi người, hẳn như nhớ ra chuyện gì đó, nhưng cau mày không nói nữa.

Phần hỏi chéo này khiến mọi người không hiểu, không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Triệu Trạch Mộc, nhưng cái này cũng không làm trở ngại bởi thẩm đoàn sinh ra nghi ngờ nghiêm trọng với lời làm chứng của hắn.

Yên Tuy Chi nâng ngón tay lên, đánh một kí hiệu đường chéo.

Động tác này ở trong tòa án Liên Minh hiện nay thể hiện một ý – xin bác bỏ chứng cứ trên phiên tòa.

Rất nhanh, bởi thẩm đoàn rời khỏi chỗ ngồi ra phòng bên ngoài. Khoảng thời gian đó cho dù là đối với Triệu Trạch Mộc hay là đối với Bard đều rất khó chịu, gần như một ngày bằng một năm.

Năm phút sau, bởi thẩm đoàn trở lại chỗ ngồi, đoàn trưởng hắng giọng một cái, trầm giọng nói kết quả: “Xác nhận loại bỏ.”

Triệu Trạch Mộc bị tạm thời dẫn ra khỏi tòa án.

Chứng cứ quan trọng liên tiếp bị ngã ngựa, luật sư truy tố Bard cũng càng ngày càng ngồi không yên.

Lại trải qua hai đợt hỏi thăm không đau không nhột, người ngồi ở chỗ nhân chứng cũng là người cuối cùng.

Đây là một chuyên gia giám định, đến từ sở giám định đặc biệt. Lần này kiểm tra dấu vết và giám định y học đều được sở giám định đặc

biệt làm, mà chuyên gia ngồi ở chỗ nhân chứng chính là người tổng phụ trách giám định lần này.

Lần này Bard hỏi vô cùng ngắn gọn nhanh chóng, chỉ ba vấn đề đã nhấn mạnh được hai chuyện...

Một là để thỏa mãn điều kiện gây án, người gây án phải có năng lực nhìn vào ban đêm.

Không thể không nói, phàm là người có mắt nhìn thấy những hình ảnh trong phòng Manson đều sẽ theo bản năng nghĩ đến một kết luận — nếu như ở dưới tình huống không có đèn, di chuyển từ cửa sổ, vượt qua một đồng chướng ngại vật để tiến vào phòng tắm, còn không va chạm hoặc làm đổ vỡ bất cứ thứ gì, không có thị lực thiên phú dị bẩm tuyệt đối không làm được.

Hai là trong tất cả mọi người ở biệt thự hôm đó, chỉ có Trần Chương phù hợp với điều kiện này.

Giám định y học của Trần Chương đã chứng minh, thị lực ban đêm của hắn vượt xa người bình thường, độ nhạy cảm đối với ánh sáng yếu cực cao, ánh sáng chiếu qua khe cửa nhỏ kia đủ để hắn thấy phần lớn chướng ngại vật trong phòng, chỉ cần hơi cẩn thận, quả thật có thể làm được việc kia.

Lần này trong quá trình Bard hỏi thăm, Yên Tuy Chi thậm chí không thèm nghe, toàn bộ quá trình anh chỉ chống cằm lật xem mấy phần tài liệu giám định.

Cho đến khi thẩm phán gọi tên anh, anh mới gật đầu một cái đứng lên, keo kiệt cho Bard một ánh mắt.

Nhưng chỉ là đảo qua một cái, cuối cùng rơi vào trên người chuyên gia giám định Muhr.

“Ngài Muhr.” Yên Tuy Chi chào hỏi đơn giản, sau đó dứt khoát chiếu trang giấy đầu tiên trong tay lên màn hình, “Trong báo cáo giám

định, tôi cần ngài dùng lời lẽ dễ hiểu để giải thích đoạn giám định dấu chân trên thảm cạnh cửa sổ một chút.”

“Chiều dài dấu chân của người xông vào phòng George · Manson là 26 cm, sai số khoảng 0.02?” Yên Tuy Chi nói, “Còn có chiều ngang nhịp bước, cùng với độ sâu dấu chân... Những thứ này có thể hình dung ra được dáng người của người hiềm nghi?”

Muhr nói: “Đúng, số liệu về chiều dài dấu chân, chiều ngang nhịp bước, còn có độ sâu dẫm lên thảm nhưng đúng như trên màn ảnh, mặc dù loại tất chân được thống nhất cung cấp trong biệt thự, nhưng căn cứ vào những số liệu phía trên có thể tính ra, người xâm nhập có chiều cao trung bình, đại khái khoảng 178 cm, sai số 0.2 cm, cân nặng khoảng 75kg, sai số 0,15kg.”

“Dấu vết đạp lên rõ ràng không?” Yên Tuy Chi nói, “Có khả năng không rõ hay không?”

Muhr trực tiếp giúp anh mô phỏng tài liệu giám định lên màn hình, tạo ra biểu đồ 3D dấu chân dẫm trên thảm, “Tuy mắt thường khó nhìn ra được sự khác nhau trong đó, nhưng trên thực tế vô cùng rõ ràng. Có thể thấy người xâm nhập từ bệ cửa sổ rơi xuống đất, chân phải đạp xuống trước rồi chân trái theo sau, sau đó cong lưng đi hai bước nhẹ, rồi mới biến thành đi thẳng, đây đều là dấu vết tương ứng.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Vô cùng dễ hiểu, cảm ơn.”

Anh bình tĩnh mở đoạn video kia ra lần nữa, lúc này không đặt tiêu điểm lên người Triệu Trạch Mộc nữa, mà là trực tiếp phóng đại Trần Chương lên, có thể thấy trong video, mỗi một lần Trần Chương đứng dậy đều sẽ theo bản năng ấn vào eo, dĩ nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng đến động tác sau đó của hắn, nhưng có thể nhìn ra, lúc hắn xoay người và khom lưng, động tác chân rơi xuống đất sẽ hơi nhẹ một chút, kéo dài khoảng hai bước rồi mới khôi phục bình thường.

Tiếp đó anh lại mở giám định y học của Trần Chương ra, nói: “Đây là giám định xuất phát từ sở giám định của các anh, hàng thứ 12 có nhắc đến xương chậu và xương đùi của đương sự Trần Chương bên tôi có tính rạn xương di truyền, ở bên đùi phải. Vừa rồi trong video cũng có thể nhìn ra, lúc anh ta làm một vài động tác, luôn thả nhẹ lực đặt chân phải xuống đất.”

Anh vừa nói, vừa đặt song song bản giám định y học và biểu đồ 3D với nhau, trực tiếp khoanh vòng hai dấu chân rơi xuống từ bệ cửa sổ, cùng với sơ đồ rạn xương.

“Nguyên văn câu nói vừa rồi của ngài Muhr là: *Người xâm nhập từ bệ cửa sổ rơi xuống đất, chân phải đạp xuống trước rồi chân trái theo sau*, có thể thấy điều này trên biểu đồ 3D không thể nghi ngờ.” Yên Tuy Chi nói, “Như vậy xin hỏi, một người đùi phải có bệnh rạn xương di truyền, theo thói quen thả nhẹ lực chân, làm sao có thể lựa chọn đặt chân phải xuống đất trước sau một cú nhảy? Ngài mình không nghĩ? Hay là chêm xương mình rạn chưa đủ nghiêm trọng?”

Trong nháy mắt, Muhr không thể lên tiếng nổi.

Trên thực tế, toàn bộ tòa án đều yên tĩnh lại theo.

Trong sự ngưng trệ này, chỉ có Yên Tuy Chi không thêm để ý đến loại im lặng này chút nào, anh bỏ văn kiện qua một bên, không hoảng hốt không vội vàng nói một câu cuối cùng, “Còn về năng lực nhìn vào ban đêm, trong báo cáo cảnh sát khám nghiệm hiện trường có nói không phát hiện ra bất kỳ dụng cụ nhìn ban đêm hoặc là dụng cụ tương tự khác nào, nếu xử lý những thứ đó sẽ để lại một vài dấu vết. Nhưng tôi không thể không nhắc nhở, còn một loại đồ vật khác có thể đạt được hiệu quả này, mặc dù bản thân nó không có tên liên quan, cho nên hay bị bỏ qua.”

Muhr sửng sốt một chút: “Cái gì?”

“Kính sát trùng lặn chuyên dụng được đảo Yaba cung cấp.” Yên Tuy Chi nói.

Ban đầu lúc anh xuống biển tìm Jason · Charles, đã lâu không đeo nó nên vô cùng không thích ứng nổi, cho nên sau đó vào phòng thay quần áo nửa ngày không thể tháo xuống được, tí nữa phải cần Cố Yên hỗ trợ.

Yên Tuy Chi nói xong, lại bồi thêm một câu: “Dĩ nhiên, loại vật này trừ khi ở dưới nước, sử dụng nó quả thực không ra hình ra dạng gì, nó sẽ phóng đại khoảng cách vật thể và làm nó mờ nhạt...”

Anh hơi dừng lại một chút, lại nói: “Còn sẽ khiến cho tất cả những thứ mình nhìn thấy có một màu: xanh sẫm, xanh nhạt, xanh huỳnh quang.”

Nói xong lời này, toàn bộ tòa án từ yên ắng biến thành lặng ngắt...

-----oOo-----

Chương 71: Ủ lâu năm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở chỗ ngồi bị cáo, Trần Chương cảm giác hô hấp của mình đã rơi vào trong sự yên tĩnh như chết kia, sau đó có chuyện gì xảy ra, thẩm phán nói cái gì, luật sư hia bên dò hỏi phát biểu cuối cùng như thế nào, hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết là, mình giống như chó ngáp phải ruồi, gặp được một luật sư thực tập vượt khỏi dự đoán của tất cả mọi người.

Trước khi đến đây, hắn vẫn luôn cố gắng tự thôi miên mình, thuyết phục mình không nên ôm hy vọng quá lớn với cậu thực tập sinh này, không được khiến người trẻ tuổi kia có quá nhiều áp lực, mình đã cho cậu ta quá nhiều phiền toái, không cần làm khó đối phương nữa.

Hắn đã sớm tính toán đến trường hợp xấu nhất, lại không ngờ rằng còn có lúc hy vọng xa vời trở thành sự thật.

Thẩm phán nghiêm túc gõ búa, Trần Chương mới chợt thức tỉnh. Khi hắn ngẩng đầu lên, chẳng biết bởi thẩm đoàn rời chỗ từ lúc nào đã nổi đuôi mà vào, trở lại chỗ ngồi lần nữa, mang theo kết quả bàn bạc nghiêm túc của bọn họ.

“Toàn thể đứng dậy.”

“Các quý ông quý bà, về việc bên truy tố tố cáo ngài Trần Chương cố ý mưu sát, mọi người đã có đáp án chưa? Có tội hay là vô tội?”

“Vô tội.”

Đến đây, Trần Chương rớt cuộc nhắm mắt lại, phun ra một hơi thật dài. Cho đến lúc này, hắn mới phát hiện, ngay cả hô hấp của hắn

đều run rẩy.

Luật sư thực tập ở chỗ ngồi bào chữa xoay đầu lại, cách tám kích thủy tinh một khoảng xa, mỉm cười gật đầu với hắn, giống như một quý ngài trẻ tuổi ôn hòa lại cởi mở. Ngay cả thẩm phán từ đầu đến cuối luôn căng mặt, chưa từng thay đổi biểu cảm, cách hàng ghế cũng gật đầu báo cho hắn biết.

Dĩ nhiên, thật ra thì đang nhắc nhở hắn cùng với hai cảnh sát sau lưng là có thể mở còng tay.

Nhưng hắn nghĩ, sợ rằng cả đời hắn cũng sẽ không quên được cảnh tượng này.

Sau phiên tòa là thủ tục quen thuộc, trợ lí thẩm phán cầm tờ giấy ghi chép phiên tòa xuống, để luật sư hai bên ký tên. Nhìn Bard có vẻ không tốt, vẻ mặt như nuốt phải cút mèo sống, ngay cả lúc ký tên còn dùng một tay khác che mặt, không biết là đau đầu hơn, hay là đau mặt hơn. (*Bị vả mặt =]]]]*)

Thậm chí gã không hề đổi mặt với Yên Tuy Chi, ký xong thì nhét bút điện tử vào trong tay trợ lí rồi quay đầu bước đi, gần như dùng cách chạy chậm để rời khỏi tòa án.

“Trông tôi xấu xí như vậy sao?” Yên Tuy Chi nhìn gã biến mất ngoài cửa, quay đầu hỏi Cố Yến một câu.

Cố Yến: “...”

Trợ lí thẩm phán trong nháy mắt trở nên hoạt bát hẳn lên, đặc biệt cho mặt mũi, “Làm sao có thể, từ khi tôi làm việc đến nay, những người đẹp mắt nhất trên phiên tòa đều đang đứng trước mặt tôi.”

Yên Tuy Chi cười, “Cảm ơn.”

Vừa nói, anh lại nhìn bản mặt lạnh không hiểu phong tình của Cố Yến, cười giỡn nói với trợ lí: “Cũng cảm ơn thay hắn.”

Trợ lí thẩm phán vui vẻ, đặt mấy tờ giấy cần ký theo thứ tự trước mặt anh, lại đưa bút điện tử cho anh.

Yên Tuy Chi nhận lấy bút, giơ tay lên định cho một nét ngang.

Cố Yến ở bên cạnh ho khan một tiếng.

“...”

Yên Tuy Chi tạm thời thẳng gấp, vào lần đưa ngang cuối cùng thì cứng rần vòng về chữ “Nguyễn”, mặc dù góc cạnh chữ “Nguyễn” có chút lớn, anh thuận thế điều chỉnh kết cấu hai chữ, phối hợp với hai góc cạnh to đùng đó, ký đến rất tiêu sái.

Không biết còn tưởng rằng từ trước đến giờ anh đều ký như vậy.

Trợ lí thu lại tất cả trang giấy, cười cười gật đầu một cái với bọn họ, sau đó sắp xếp lại các tài liệu trên phiên tòa, đuổi theo thẩm phán cùng rời khỏi tòa án.

Lúc này Yên Tuy Chi mới nói với Cố Yến, “Lần tới nhớ ho khan sớm một chút.”

“...”

Cứ như anh suýt nữa viết sai là lỗi của người khác vậy, liêm sỉ đâu rồi?

Bên ngoài tòa án, hai vị phóng viên “mạng Tổ Ong”, Bunche cùng Hussey chờ đã lâu ở bên đường, thật ra thì không chỉ có hai người bọn họ. Trên đường bên ngoài tòa án có mấy tên phóng viên truyền thông tụ tập, chỉ là thái độ bài xích của nhà Manson quá rõ ràng, cho nên bọn họ không tiện tìm xui xẻo ngoài sáng, chỉ có thể khiêm tốn chờ tư liệu gián tiếp.

“Thấy không? Cả ngày cậu đều cảm thấy tôi không ổn, không ổn

vậy...” Bunche hất cằm quét một vòng, “Mạng Lục Âm, đầu báo Swire, tin tức Luật Pháp, bên kia, bên kia còn có bên kia, đều ngồi chờ chụp đấy, vậy không phải tất cả đều là rảnh rỗi à? Tôi và cậu — Ê!!! Ra rồi ra rồi!”

Ông ta đang muốn mượn cơ hội cho chàng trai trẻ với chủ nghĩa lý tưởng Hussey này một giờ học chủ nghĩa thực tế, đã nhìn thấy Brewer · Manson dẫn trợ lí và cấp dưới vội vàng bước xuống bậc thang ở cửa tòa án.

“Ai ui về mặt kia...” Bunche chụp mấy tấm, không nhịn được thờ dài nói, “Cậu xem về mặt của Brewer · Manson kìa, đây là vừa mới gặp quỷ hay vừa uống thuốc trừ sâu? Kết quả có chuyện gì xảy ra vậy?”

Đối với ông ta mà nói, phiên tòa không cho xem không cho chụp, đúng là hết sức khó chịu.

Nhất là bây giờ dáng vẻ của Brewer · Manson khiến ông ta rất tò mò và muốn tìm hiểu, nhưng cố tình lại không thăm dò được cái gì.

Không chỉ có như vậy, biểu tình của đám người lần lượt ra khỏi tòa án, người này còn xuất sắc hơn người kia, có mấy vị còn châu đầu ghé tai nghị luận cực kì kích động, tốc độ nhanh như gảy đậu, không đến gần căn bản nghe không ra bọn họ đang nói gì. Nhưng cách gần nhất định sẽ bị người nhà Manson ngăn cản...

Bunche ôm máy ảnh bảo bồi lắng xăng tại chỗ, sừng sốt nhìn Hussey một cái.

“Loại biểu tình này... Chẳng lẽ bên bị cáo thắng?” Bunche suy đoán, nhưng đảo mắt đã tự chối bỏ, “Không đến nỗi không đến nỗi, một luật sư thực tập mà thôi. Cho nên chẳng lẽ trên tòa án xảy ra tình huống gì khác?”

Ông ta nhìn chằm chằm Hussey mấy giây, vỗ một cái tay nói: “Đi chặn thực tập sinh đó đi, không chụp loạn chỉ dò hỏi tình hình phiên tòa một chút thôi?”

Hussey: “...”

Đều nói ngã một lần sẽ khôn hơn một chút, tại sao có vẻ như Bunche đã hoàn toàn quên cậu thực tập sinh kia từng đùa bỡn ông ta? Nhìn cậu thực tập sinh kia có vẻ gì là sẽ ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ông sao? Kết quả là Bunche đã hiểu lầm cái gì...

Lại qua mấy phút, Bunche kêu lên như cắt tiết gà: “Tới tới tới! Cậu thực tập sinh đó!”

Ông ta vừa nói, vừa lôi Hussey chạy đến bậc thang của tòa án, nhưng còn chưa chạy được hai bước đã nhìn thấy Cố Yến cùng đi ra sau lưng Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi đang đi xuống đảo mắt qua, đúng lúc nhìn thấy Bunche từ xa chạy tới và Hussey vẻ mặt bối rối, anh có chút buồn cười nghiêng đầu nói với Cố Yến: “Hai vị phóng viên có chút bám dính kia lại tới...”

“Đã chạy.” Cố Yến nói.

“Hử?” Yên Tuy Chi nghi ngờ một tiếng, dời ánh mắt nhìn sang, chỉ thấy Bunche vốn muốn lên bậc lại nhìn Cố Yến như gặp quỷ, còn chưa kịp phanh lại đã chuyển mũi chân một cái, nghiêng đầu chạy về hướng ngược lại.

Yên Tuy Chi: “...Thật là có tiền đồ.”

“Đậu má, sao tên luật sư kia cứ nửa bước không rời thế!” Chạy đến khúc quanh, Bunche mới tức giận lầu bầu, “Không chọc nổi không chọc nổi, đi thôi đi thôi, còn chụp cái rắm ấy.” Vừa nói, ông ta lại ôm chặt máy ảnh.

Hussey: “...”

Xem ra vẫn còn nhớ.

Vụ án của George · Manson bởi vì Trần Chương vô tội thả ra cùng với câu nói của Yên Tuy Chi trên tòa, lại bắt đầu vào giai đoạn điều tra lấy chứng cứ xác nhận người hiềm nghi lần nữa, chỉ là hiềm nghi lớn nhất hiện giờ đã biến thành Triệu Trạch Mộc.

Một vị luật sư không thể liên quan đến những thứ khác của vụ án, cho nên sau này cho dù vụ án của George · Manson phát triển như thế nào thì cũng không liên quan đến Yên Tuy Chi.

Nhưng anh và Cố Yến vẫn phải ngây người ở hành tinh Thiên Cầm một thời gian, bởi vì hội mông ngựa mỗi quý của luật sở Nam Thập Tự sắp tới.

Cái gọi là mông ngựa chính là tiệc rượu do luật sở Nam Thập Tự ra mặt, mời đám thẩm phán có giao tình cùng với sắp có giao tình, để thuận lợi cho đám luật sư trong luật sở có thể giữ liên lạc thường xuyên với rất nhiều thẩm phán, ít nhất cũng là tình nghĩa từng uống rượu chạm ly.

Cứ như vậy, đám luật sư trong luật sở sau này có gặp phải bọn họ trên phiên tòa, cũng có thể chiếm chút ưu thế.

Buổi tiệc rượu như thế sẽ được Nam Thập Tự tổ chức mỗi quý một lần, một năm bốn lần, không coi là nhiều cũng không tính là ít, vừa có thể tiếp xúc với đám thẩm phán, lại không đến nỗi vượt qua ranh giới khiến thẩm phán không ưa.

Loại tiệc rượu tụ họp này sẽ được gọi là hội mông ngựa.

(Có câu “vỗ mông ngựa” là chỉ sự nịnh nọt á)

Những năm trước, Cố Yến sẽ không tham gia cái trò này, trợ lí công việc cao cấp của hắn cũng không quá hy vọng hắn tham gia, dẫu sao Cố Yến không phải người sẽ nói dối nịnh bợ. Hai là thực lực trên tòa của Cố Yến cũng thật sự cho hắn trình độ nhất định và không gian tự do phóng khoáng.

Hội mông ngựa lần này, Cố Yến vẫn kiếm có ròi khỏi Decama như cũ.

“Có thể chúng tôi sẽ ở đây để xem kết quả vụ án.” Yên Tuy Chi nói với cô Fizz như vậy.

Fizz chẳng hiếm lạ gì, “Đừng có mà giải thích, tôi biết hai người không muốn đi hội mông ngựa, nói cứ như thật vậy.”

Nếu đã bị cô vạch trần, Yên Tuy Chi đặc biệt thản nhiên nói: “Vâng, đoán không sai đâu.”

Fizz: “...”

Cứ như vậy, hai người được kéo dài thời gian ngây người ở hành tinh Thiên Cầm.

Nhưng bọn họ vừa xác nhận sẽ ở đây thêm mấy ngày, liền nhận được lời mời của Joe tiểu thiếu gia, “Hai người không vội trở về đúng không? Vậy thì quá tốt, trước kia vì để làm chứng cho vụ án, tôi vẫn luôn không tiện liên lạc với các cậu, bây giờ đã giải cấm, mời các cậu uống rượu nhé?”

“Lại uống rượu?” Cố Yến hỏi.

Trước kia uống rượu liền xảy ra chuyện của Manson, vị tiểu thiếu gia này còn chưa sinh ra bóng ma trong lòng với tiệc rượu, đúng là gan lớn.

“Làm sao? Không muốn uống? Lần trước trước khi cậu rời khỏi đảo Yaba còn nói sẽ uống với tôi một lần cơ mà?” Joe vừa nói, giọng nói lại thấp xuống một chút, giống như là thở dài, “Thành thật mà nói, chuyện của Manson làm cho tôi có chút... Haiz kệ đi, bây giờ không đề cập tới cái này nữa, chờ cảnh sát lấy được chứng cứ thật thôi. Tóm lại là ngày kia, trang viên Cherry, uống hai ly như thế nào? Để tôi thuận tiện giải sầu một chút.”

Vị thiếu gia lắm nhảm này cứ nói cái gì đều là một chuỗi dài, cũng không cho người ta cơ hội phản bác.

Cố Yến suy nghĩ dù sao mấy ngày nay cũng không có nhiều chuyện, liền gật đầu, “Ừ.”

“Đúng rồi, không ngại tôi dẫn theo Kha Cẩn chứ? Tôi phát hiện hình như cậu ta đặc biệt thích cậu thực tập sinh của cậu.” Joe nhắc tới có chút như đưa đám, “Sau chuyện của Manson, trạng thái của cậu ta lại chút không tốt lắm, hy vọng trò chuyện đôi câu với thực tập sinh của cậu có thể có chuyển biến tốt.”

“Trò chuyện đôi câu?”

Joe cười khan hai tiếng, “Giúp tôi mời thực tập sinh của cậu nhé, chỉ trò chuyện đôi câu thôi.”

“...”

Cố Yến nhìn Yên Tuy Chi một cái, gật đầu đáp ứng: “Được.”

-----oOo-----

Chương 72: Ủ lâu năm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bọn họ vốn định hẹn đêm hôm đó gặp ở trang viên Cherry, kết quả không ngờ chưa đến 10 giờ sáng, bọn họ đã đồng loạt đứng trong bệnh viện trung ương khu thứ ba.

Manson tỉnh.

Cái gọi là tỉnh là ý mặt ngoài, gã mở mắt vào 7 giờ sáng, nháy mấy cái rất nhẹ sau đó liền nhắm lại, một giờ sau mới mở ra lần nữa, vẫn duy trì trạng thái nửa khép.

Bác sĩ y tá kiểm tra đầy đủ cho gã, lại đồng loạt tụ tập trong phòng bệnh nhìn máy trị số biến hóa cả giờ, sau khi xác nhận đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, lúc này bác sĩ phụ trách mới đưa Manson rời vào phòng bệnh vô khuẩn.

Sau khi rời vào phòng bệnh không tới một giờ, Joe đã gọi cho Cố Yến cùng Yên Tuy Chi, vượt qua hơn nửa khu thứ ba, đứng ở bên giường bệnh của Manson.

Có thể nhận được tin tức nhanh như vậy, nhất là còn ở dưới tình huống người nhà Manson canh chừng, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là “nghe nói”.

“Cậu sắp xếp người ở đây à?” Cố Yến hỏi.

Lúc này trong phòng bệnh không có người khác, nói chuyện cũng thuận lợi.

Joe đút hai tay vào túi quần, cúi đầu nhìn Manson nằm trên giường, nói: “Đúng thế, để mấy người ở chỗ này, nếu không tôi sợ cậu ta không thể yên ổn ra khỏi bệnh viện mất.” Hắn vừa nói, vừa nhướng

mày nhìn ra ngoài cửa hai lần, còn có vẻ khiêu khích.

Khiêu khích xong, hắn lại chuyển về, hạ thấp giọng nói với Cố Yên và Yên Tuy Chi: “Lão Manson sắp không xong rồi, tất cả mọi người nhà Manson đều nhìn chăm chăm phần di chúc kia như sói vậy.”

Hắn chép miệng nhìn George · Manson trên giường, “Gã đã từng được lão Manson thích nhất, sau đó làm hỗn thế ma vương mấy năm, khiến lão Manson nhìn thấy gã liền nhức đầu, nhưng hai năm qua lại khác, lão Manson bắt đầu nhắc đến George dài George ngắn mãi. Tôi phải nói, lần này bất kể là do ai làm, cũng không thể thoát khỏi liên quan với tên anh trai cáo già của gã.”

Yên Tuy Chi kinh ngạc nhìn hắn.

Joe chú ý tới ánh mắt của anh, “Làm sao, không tin? Cậu còn nhỏ tuổi, hơn nữa chưa thấy tác phong của nhà Manson, nếu thấy rồi thì cậu sẽ không lộ ra vẻ kinh ngạc thế này đâu.”

Mặt đầy vẻ “thế giới này quá phức tạp cậu không hiểu được đâu.”

Yên Tuy Chi nghe mà dở khóc dở cười, “Tôi không kinh ngạc cái này.”

Joe: “Thế là cái gì?”

Yên Tuy Chi kinh ngạc chỉ bởi vì anh vẫn cho rằng Joe đại thiếu gia là tên ngố, không ngờ vào lúc quan trọng còn rất tỉ mỉ, còn biết cho mấy người nằm vùng ở bệnh viện. Nhưng anh thay đổi suy nghĩ một chút, lúc Joe đối đãi với Kha Cẩn cũng rất chu đáo.

Nhưng có thể nói thẳng điều này cho Joe nghe sao? Hiển nhiên không thể.

Vì vậy Yên Tuy Chi cân nhắc một chút, “Tôi nói câu này hơi có chút áy náy, trước kia cho rằng quan hệ của anh và ngài Manson...”

“Rất bình thường?” Joe đoán được câu kế tiếp của anh.

Yên Tuy Chi cười cười, coi như là ngầm thừa nhận.

“Mấy năm nay cũng giống nhau.” Joe cũng không kiêng kị gì, trên thực tế hẳn chẳng hề kiêng kị với cái gì cả, lúc nào cũng thẳng thắn, “Thật ra thì quan hệ khi còn bé rất tốt, tôi, cậu ta, còn có... Triệu Trạch Mộc, sau đó lớn lên, cũng không biết xảy ra chuyện gì, đã trở thành quan hệ bạn bè ngoài mặt, giống như trừ những buổi tiệc rượu tiêu khiển thì không còn gì để nói, chỉ gật đầu xã giao rồi thôi.”

Hắn yên lặng nhìn Manson một lát, lại nhún vai nói, “Cậu xem, gần đây tôi hay chạy đến chỗ này, vẫn không có gì để nói cả, chỉ có thể trò chuyện với các cậu mấy câu.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, lại có chút nghi ngờ: “Tại sao anh lại gọi chúng tôi?”

Manson tỉnh, Joe chạy tới liếc mắt nhìn còn có thể hiểu, nhưng còn gọi anh và Cố Yên thì hơi ngoài dự đoán. Dẫu sao Cố Yên và Manson không tính là bạn, mà Yên Tuy Chi dùng thân phận Nguyễn Dã thậm chí chỉ có thể coi là mới quen Manson không lâu.

“Tôi biết rất nhiều luật sư, thua hoặc thắng vụ án, lúc bồi thẩm đoàn tuyên bố kết quả chính là kết thúc với họ, ra khỏi tòa án thì không còn dây dưa gì với vụ án nữa. Còn sau đó bị cáo hay nguyên cáo như thế nào, đối với bọn họ mà nói không quan trọng, bởi vì bọn họ đã ở trên đường tới một vụ án khác rồi.” Joe nói, “Không biết nói như vậy có đúng hay không, nhưng Cố không giống bọn họ. Tôi cảm thấy có lẽ cậu ta sẽ muốn biết người bị hại đã thoát khỏi nguy hiểm chưa, hoặc là kết quả không tệ hại như dự đoán.”

Hắn trừng mắt nhìn Yên Tuy Chi, “Mà cậu lại là thực tập sinh duy nhất mà cậu ta đồng ý nhận, hoặc là trên người cậu có điểm khiến cậu ta rất tán thưởng, hoặc là cậu rất giống cậu ta, cho nên...”

Luật sư Cố nghe không nổi nữa, lên tiếng đánh giá với câu bày tỏ

như chém đinh chặt sắt của hắn: “Trí tưởng tượng của cậu quá phong phú.”

“Đừng có lấy cái câu “không thể từ chối nhận hộ luật sư Moore mấy ngày” mà cãi chày cãi cối, chúng tôi không nghe.” Joe nói, “Còn có câu giải thích khác không?”

Giáo sư Yên ăn cây táo rào cây sung, đứng ở bên Joe như xem cuộc vui, chu miệng nhìn Cố Yến.

Cố Yến: “...”

Mắt thấy khí lạnh quanh thân tinh chất bạc hà bắn ra chiu chiu, Yên Tuy Chi mới thu hồi tầm mắt, nói với Joe: “Cảm ơn.”

Mặc dù là luật sư biện hộ đại diện cho bị cáo, nhưng anh cũng không đứng ở phía đối lập người bị hại, thấy Manson thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, tâm tình quả thật sẽ khá hơn một chút.

Năm đó Yên Tuy Chi cũng giống như rất nhiều người vậy, đều không hiểu biết nhiều về Joe, không quá rõ tại sao Cố Yến lại trở thành bạn với một cậu ấm đàn độn như vậy, còn kiên trì rất nhiều năm. Bây giờ anh bỗng nhiên hiểu được.

Manson chỉ mới vừa tỉnh, còn chưa tới mức có thể nhận ra người nói chuyện, trừ việc vô ý thức mở mắt một lát, đa số thời gian vẫn là ngủ mê man. Cho nên bọn Yên Tuy Chi không ngốc ở bệnh viện quá lâu, biết đại khái tình huống của Manson liền rời đi.

Lúc đi qua hành lang, nhìn thấy không ít thuộc hạ nhà Manson trông coi, trong đó có hai người nhìn giống như là cầm đầu.

Joe nhìn hai tên cầm đầu kia mấy cái, cho đến khi vào gara dưới hầm bệnh viện mới lâu bầu nói, “Brewer · Manson lại đổi chân chó rồi, mấy ngày trước rõ ràng không phải hai kẻ kia...”

Nhưng giọng hắn quá nhỏ, Yên Tuy Chi và Cố Yến đều không nghe

rõ.

“Cái gì?”

“Không có gì, chỉ cảm khái về tên anh trai cáo già của Manson một chút thôi.”

Buổi chiều cũng không có chuyện gì, dứt khoát định trước lịch hẹn ở trang viên Cherry buổi tối.

“Tôi trở về phải một chuYên đưa Kha Cẩn tới đã.” Joe đối nói với Cố Yến, “Hai người đi trước đi, nếu được thì giúp tôi tìm chai rượu được chế riêng của tôi năm nay, lần trước tôi tìm suốt hai giờ mà không được.”

Yên Tuy Chi và Cố Yến dùng bữa trưa ở trang viên Cherry.

Đồ ăn ở đây cũng đặc sắc như tiệc trà vườn hoa vậy, mỗi loại đều chỉ có một chút trên cái bàn lớn, tuy số lượng ít ỏi nhưng thắng ở độ tinh xảo. Điều này khá thích hợp với Yên Tuy Chi, anh ăn cái gì đều luôn cực kì chú trọng, nhai kỹ nuốt chậm vô cùng lịch sự, đồ người khác năm phút ăn xong, có thể anh phải tốn gấp ba lần.

Nhưng mà anh ăn ít.

“No rồi?” Cố Yến thấy anh dùng khăn ăn lau khóe miệng, lại đưa tay cầm lấy rượu ngọt trên bàn ăn, lập tức lấy ly rượu về trước mặt mình.

“...”

Bàn ăn hình tròn, vì lễ nghi trên bàn ăn nên Yên Tuy Chi không thể đứng lên đưa tay lấy ly rượu được, vì vậy anh dứt khoát tựa lưng vào ghế ngồi, tức giận nhìn Cố Yến, nói: “Người có thể quản lý việc uống rượu của người khác có lý chẳng sợ như vậy, hoặc là cha mẹ, hoặc là người yêu. Cậu định chiếm cái tiện nghi nào, cậu nói một chút coi?”

-----oOo-----

Chương 73: Ủ lâu năm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yến sững sốt một chút.

Có vẻ như hắn không nghĩ tới Yên Tuy Chi sẽ ném ra vấn đề này, trên mặt thoáng qua một chút kinh ngạc không kịp ứng phó, nhưng chỉ trong chớp mắt đã thu về.

Đây thật ra chỉ là một câu đùa giỡn, lấy tính cách của Cố Yến, há mồm là có thể trả lại. Yên Tuy Chi trêu chọc hắn trước, thậm chí cũng đã nghĩ hắn sẽ nói gì.

Nhưng Cố Yến không lên tiếng...

Ánh mắt hắn nhìn Yên Tuy Chi vẫn trầm tĩnh như thường, ngoài trầm tĩnh có lẽ còn có chút gì khác, chẳng qua là vừa lộ ra một chút thì đã thu mất về.

Gió thổi qua những dây leo xanh trong vườn cherry, luồn qua đám cây thấp đến nơi yên tĩnh kín đáo này, tiếng xào xạc nhỏ do cành lá khẽ chạm quét qua mặt bàn màu trắng.

Mà Cố Yến vẫn không mở miệng.

Loại yên lặng đột nhiên này giống như một cái móng mèo chỉ còn lại lông măng, nhẹ nhàng cào trong lòng người.

Khăn trải bàn bị gió nhẹ nhấc lên một góc, lướt qua cổ tay Yên Tuy Chi, cũng cọ nhẹ một cái, ngón tay dọc theo bàn của anh hơi giật, góc khăn lại bị gió thổi về.

Cố Yến rũ mắt nhìn rượu ngọt trong tay một lát, cầm lên lắc hai cái.

Thật ra thì Yên Tuy Chi cũng chẳng thích loại rượu này, đối với anh mà nói vị bơ và mùi *matthiola incana*(*) hơi nặng, có chút ngọt ngán, cũng chỉ thích hợp làm món ăn ở chỗ này. Nhưng không biết tại sao, anh ngửi được mùi rượu mơ hồ từ chỗ Cố Yến cách nửa cái bàn vuông, lại cảm thấy mùi vị này cũng không tệ lắm.

() Matthiola incana: tra gg thấy có khá nhiều tên tiếng Việt cho loài hoa này, tạm thời tôi chưa biết cái nào là chính xác. Hình như tác dụng của loài hoa này để làm tinh dầu v.v...*

Tinh —

Máy thông minh trên ngón tay anh đột nhiên rung lên, vừa kịp thời lại không đúng lúc.

Yên Tuy Chi dừng một chút mới mở màn hình ra, một tay đã đeo tai nghe lên.

Người truyền tin đến là Fizz, anh vừa mới “alo” một tiếng, đối diện liền hoảng hốt “a a a”. Giọng nói này đúng là khiến người ta đề cao tinh thần, cái gì rượu ngọt gió nhẹ hương bơ đều tan thành mây khói, ngay cả Cố Yến ngồi đối diện nghe thấy cũng phải nhấc mắt nhìn về phía này.

“...”

Yên Tuy Chi chạm vào ánh mắt hấn, có chút bất đắc dĩ nói: “Cô Fizz, gọi đến không cần thử giọng.”

Fizz lại nói: “Mẹ của tôi ời —— “

Yên Tuy Chi: “Tôi không tiện chiêm tiện nghi này đâu.”

Những lời này rất dễ dàng nhắc nhở người ta nhớ tới câu nói giỡn vừa rồi của anh, vì vậy anh lại giương mắt nhìn Cố Yến, thấy Cố Yến không có biểu tình rõ ràng gì, chỉ uống mất ly rượu thơm thoang thoang kia.

Một giọt cũng không còn.

Uống xong, hắn còn vừa lịch lãm vừa bình tĩnh giờ cái ly không về phía này.

Yên Tuy Chi: "..."

Fizz liên tiếp bị anh chặn hai câu, có chút buồn bực: "Sao miệng cậu hôm nay lại sắc như thế chứ."

Có thể là bị tên học sinh kia làm ghen.

Yên Tuy Chi trầm nói.

"Mặc kệ, tôi chỉ muốn nói, cậu lại thắng vụ án của ngài George · Manson!" Fizz rất hưng phấn, "Ờng trời của tôi ạ! Lúc kết thúc vụ án tôi còn nhắn tin hỏi thăm cậu và Cố, sao hai người không báo kết quả cho tôi?! Chỉ xin nghỉ để trốn tiệc rượu chứ không nói chữ nào! Nếu như không phải hôm nay thư thắng kiện được gửi đến luật sở, tôi còn không biết cậu đã thắng vụ án!"

Yên Tuy Chi rất vô tội: "Nhưng mà cô có hỏi kết quả đâu cô Fizz."

Fizz: "Tôi cho rằng nhất định cậu sẽ thua! Tất nhiên không phải tôi đang chất vấn năng lực của cậu, chỉ là nếu tôi không biết xấu hổ mà hỏi, sợ cậu thua vụ án đang khổ sở ——"

"Hiểu rõ."

Fizz "oh" một tiếng: "Mặc kệ đi, tóm lại cậu còn không thèm nói! Chuyện lớn như thế! Trời ạ, cậu có biết lúc thư gửi đến luật sở đã bùng nổ thế nào không, nhất là mặt của Hobbs muahahahahaha."

Cô cười vô cùng sung sướng, Yên Tuy Chi dở khóc dở cười, không nhịn được nhắc nhở, "Cô đang nói mấy câu này trong phòng làm việc sao?"

“Dĩ nhiên không phải, ở trong mắt cậu tôi ngu như vậy sao?” Cô Fizz bất mãn nói một câu, tiếp đó lại cười mấy tiếng nói, “Cậu quên rồi? Hai ngày nay có tiệc rượu, xế chiều hôm nay và cả ngày mai, bọn họ đều đang bận vỗ mông ngựa. Tôi bị dị ứng cồn, uống hai ly nước trái cây rồi về nhà.”

“Cô bị dị ứng cồn?”

“Ặc... dị ứng lúc cần thiết.” Fizz sửa lại, “Không nói đến mấy chuyện này nữa, tôi chỉ muốn nói rằng thật ra cậu và Cố nên về với nhau, mặc dù trong tiệc rượu này sản xuất ra quá nhiều tên quỷ nhỉnh bợ, nhưng đối với cậu mà nói thật ra thì vẫn có chỗ tốt. Cậu biết không, hôm nay có không ít người nhắc tới cậu đấy, cực kì hiếu kì về cậu, trong đó không thiếu mấy vị luật sư, thẩm phán, thậm chí có cả đám người trợ lí công việc cao cấp chúng tôi, thật ra cậu nên về.”

“Vậy sao, vậy tôi càng muốn xin nghỉ.” Giáo sư Yên nghiêm trang nói, “Vừa tốt nghiệp không có kinh nghiệm gì, tôi không ứng phó tình cảnh ấy được.”

Cố Yên: “...”

Một số người lại bắt đầu không biết xấu hổ.

Sau khi Fizz cắt đứt truyền tin, Yên Tuy Chi nói với Cố Yên: “Cô ấy nói có rất nhiều người đến tiệc rượu, chắc có người liên quan đến án nổ.”

Thật ra thì Cố Yên từng có dự đoán về chuyện này, “Gặp ở tiệc rượu sẽ quá bị động, chủ động ổn thỏa hơn.”

Fizz truyền tin dẫn đến chuyện chính, câu đùa giỡn lúc trước giống một viên đá ném vào mặt hồ, tạo ra mấy gợn sóng rồi yên ắng không tiếng động, khiến cho người ta lầm tưởng không để lại dấu vết gì.

Lúc Joe dẫn Kha Cẩn đến vườn cherry đã gần chạng vạng tối.

“Cậu đến hành tinh bên cạnh đón người hả?” Cố Yến nói.

Joe giơ tay làm một tư thế đầu hàng, “Tôi xin lỗi tôi xin lỗi, hơi chậm một chút xíu...”

“Ba giờ rồi.” Yên Tuy Chi không ngại cho thêm một đao.

Joe: “Trước khi ra cửa phải tắm gội thay quần áo, kết quả vô tình ngủ luôn trong bồn tắm.”

Nhưng Yên Tuy Chi và Cố Yến là người nào chứ, không nói đến cái khác, từ trước đến giờ sức quan sát luôn vượt xa người thường. Nếu quả thật ngủ trong bồn tắm ba giờ, sẽ có thể nhìn ra từ ngón tay ngay. Không nhìn ra cái gì từ ngón tay Joe cả, ngược lại thì gò má bên trái Kha Cẩn còn có một vết lằn nhỏ.

Suy đoán hợp lý là người thật sự ngủ quên là Kha Cẩn, có lẽ Joe không nhẫn tâm đánh thức cậu ta, liền dứt khoát đợi đến khi cậu ta tỉnh.

Người có tình trạng tinh thần không tốt lắm, có lúc cảm xúc sẽ cực kỳ mất cảm. Có thể mọi người không thêm để ý cũng không trách cứ với việc tới trễ, nhưng Kha Cẩn sẽ cho là như vậy. Cho nên Joe dứt khoát lấy mình làm bia đỡ đạn.

Yên Tuy Chi và Cố Yến đều là người thông minh, hơn nữa không thêm để ý với cái gọi là tới trễ, trực tiếp lướt qua đề tài này.

Bởi vì Joe đã hẹn trước, đêm hôm nay trang viên Cherry không tiếp đãi những vị khách khác, toàn bộ khu vườn chỉ có bốn người bọn họ. Nhân viên phục vụ đã sắp xếp khu vườn từ trước, chuẩn bị bàn ăn và đèn nhỏ xinh đẹp điểm lấm tấm trên cành cây và cạnh bàn ghế.

Trên bàn có đặt một giá rượu hình dáng tao nhã, trong đó có sáu

chai rượu mới cất và một thùng đá cục.

Nhưng Joe đại thiếu gia vẫn cố chấp với chai rượu đặc chế riêng cho hắn, “Các cậu tìm giúp tôi chưa?”

Yên Tuy Chi lắc đầu một cái, trên thực tế buổi chiều đúng là quên mất chuyện này.

Joe nửa thật nửa giả than phiền với người phục vụ, “Nói với ông chủ của các cậu, lần sau đừng giấu kĩ như thế, mỗi lần đi tìm rượu tôi đều nghi ngờ trí thông minh của mình có vấn đề.”

Người phục vụ không nhịn được cười một cái, vội vàng nói, “Dĩ nhiên không phải, trên thực tế những vị khách không dựa vào gợi ý mà vẫn tìm được chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Joe: “Không được, đừng nói gợi ý cho tôi, tôi thử lại lần nữa.”

“Được, nếu như có cần gì cần cứ nhấn chuông gọi tôi.” Người phục vụ nói xong, liền để vườn hoa này lại cho bọn họ rồi đi về trước.

Mặc dù trước đó hắn có nói hy vọng Yên Tuy Chi sẽ trò chuyện mấy câu cùng Kha Cẩn, nhưng trên thực tế hắn cũng không thật sự để cho Yên Tuy Chi tìm lời trò chuyện, dẫu sao Kha Cẩn cũng sẽ không đáp lại người ta. Hơn nữa nếu cố gắng đi theo Kha Cẩn nói chuyện, ngược lại sẽ khiến cậu ta nhạy cảm hơn.

Nhưng dự đoán của hắn cũng không có sai, bởi vì lúc chỉ có bốn người bọn họ, Kha Cẩn quả thật buông lỏng một ít.

“Đi tìm rượu của tôi trước nhé?” Joe thử đề nghị một câu.

Đương nhiên Yên Tuy Chi và Cố Yến không có gì dị nghị, Kha Cẩn phản ứng một lát, ngẩng đầu nhìn bọn họ, cũng đứng lên theo.

Joe nhất thời cao hứng không ít, hứng thú bưng bưng kéo bọn họ đi lại trong vườn cherry đầy ánh đèn.

“Cho chút thông tin, ví dụ như ngày sinh nhật hoặc là ngày kỷ niệm gì đó đi.” Yên Tuy Chi hỏi Joe một câu.

Mặc dù chính anh cũng chưa từng nghiêm túc đi tìm rượu dành riêng cho mình ở đây, nhưng vẫn có chút hiểu biết với quy luật giấu rượu của trang viên. Trang viên cũng sẽ không tùy ý giấu rượu dành riêng cho khách đi, dù sao vườn cherry lớn như thế, tùy tiện tìm một chỗ để giấu, cả năm cũng khó mà tìm được.

Nơi bọn họ giấu rượu phần lớn căn cứ vào thông tin của khách hàng, ví dụ như sinh nhật, chữ cái đầu tên họ, hoặc là ngày kỷ niệm quan trọng. Thông tin bạn để lại càng nhiều, bọn họ càng có nhiều cách cất giấu.

Joe đại thiếu gia suy nghĩ một chút, nói: “VẬY thông tin mà tôi để lại quá nhiều, dù sao mười tuổi tôi đã lẫn lộn ở chỗ này rồi. Để tôi nghĩ coi, sinh nhật là ngày 21 tháng 3, ngày kỷ niệm thì nhiều, ví dụ như ngày đầu tiên tôi đánh nhau với người ta, lần đầu tiên tôi uống rượu, ngày tốt nghiệp? Còn có ngày quen Kha Cẩn, ngày quen Cố? Còn có...”

Vị thiếu gia này thao thao bất tuyệt đếm ra một chuỗi dài.

Yên Tuy Chi: “...”

Rồi, từu trang này không hổ cậu thì còn hổ ai được nữa?

May mà Joe cũng không ngốc lắm, làm tròn lên cũng chỉ ngu có sáu phần, cho nên hẳn lại lải nhải loại trừ đi mấy ngày từu trang đã dùng nhiều lần trong mấy năm nay, còn dư lại...

Còn dư lại cũng đủ để mấy người tìm dễ hơn.

Ban đêm ở vườn cherry thật ra thì rất thích hợp để giải sầu, nói là tìm rượu, đi tới đi lui thỉnh thoảng vạch lùm cây xanh biếc ra nhìn, cũng không phải là không thú vị. Joe còn cầm hai ly rượu, đưa một

ly cho Cố Yến, vừa tìm vừa uống rượu tùy ý trò chuyện.

Có đôi khi nói đến những chuyện gần đây, có đôi khi là than phiền mấy câu về gia tộc trưởng bối, câu được câu không.

Yên Tuy Chi cũng không ở cùng một chỗ với bọn họ mãi, anh rẽ ở một ngã ba, một thân một mình đến chỗ ngồi có ghi “J cơ”. Anh lấy ngày tháng sinh nhật Joe làm thông tin, đi theo bàn ăn J cơ đến hàng cây cherry thứ ba, định nhìn sang cây 21 có giấu rượu hay không.

Giọng nói của Joe truyền đến cách mấy hàng cây, mơ hồ có thể nghe thấy, “À — có thấy cái cây này không, nghe nói là sống được hai mươi năm rồi đấy. Nhìn đi, trên thân cây vẫn còn vết sẹo này, là năm đó do tôi và Manson, còn có Triệu Trạch Mộc đánh nhau ở đây để lại, khi đó mới bao lớn? Chắc là 10 tuổi... Tôi nhớ năm đó Manson lấy một cái dao găm quân dụng mới để khắc thử ở đây.”

Hắn kể xong chuyện trước kia, lại yên lặng một lát, nói với Cố Yến: “...Cậu biết không, sáng sớm hôm nay lúc tôi nhận được tin từ bệnh viện, nghe được một câu từ bác sĩ phụ trách, nói rằng lần này Manson cực kì may mắn, bởi vì được đưa đến bệnh viện kịp thời. Nếu như chậm một chút nữa, có thể tỉnh lại hay không rất khó nói. Đêm hôm đó, thật ra thì cũng không phải là chúng tôi nhớ tới việc đi gọi Manson, mà là Triệu Trạch Mộc nhắc một câu mới khiến chúng tôi nhớ tới...”

Yên Tuy Chi đi rất chậm, nhưng cũng dần dần cách bọn họ càng xa, giọng nói của Joe càng trở nên mơ hồ.

Anh đứng tại chỗ một lát mới tiếp tục đi tiếp.

Vốn dĩ anh chỉ cần đi thẳng đến cây cherry được treo biển số 21 là được, nhưng lúc đi qua cây số 17, bước chân anh bỗng nhiên dừng lại.

Trong khoảng mười giây như vậy, anh đứng ở trước cái cây số 17

hàng thứ 3 mà không dịch bước, ánh đèn chiếu vào đôi mắt đen láy, trong trẻo ôn hòa.

Ngày tháng này đã từng là ngày kỉ niệm kết hôn của cha mẹ anh, trong trí nhớ lúc anh còn nhỏ và thời niên thiếu, đây là ngày mà hàng năm đều được tổ chức long trọng.

Cho dù sau đó bọn họ không có ở đây nữa, ngày 17 tháng 3 hàng năm cũng không bị quên mất hoàn toàn, Yên Tuy Chi vẫn nhớ đặt một chậu hoa hồng, nhờ người chuẩn bị phân bón, trồng ở trong sân, hơn hai mươi năm qua đã thành một vùng...

Có lẽ giọng nói liên miên của Joe đã không còn rõ ràng nữa, khu vực này quá mức yên tĩnh. Yên Tuy Chi đứng đó một lát, quỷ thần xui khiến đi tới phía sau cây số 17, giơ tay vén rèm dây leo trên tường ra.

Sau rèm dây leo là một hốc chứa rượu, trang viên đặt những chai rượu dành riêng cho khách hàng ở trong những cái hốc thế này.

Trong cái hốc đó cũng để một chai rượu, điều này không hề làm người ta bất ngờ, điều khiến người ta bất ngờ chủ nhân chai rượu...

Yên Tuy Chi theo bản năng rút chai rượu ra, chú thích tên họ viết tắt của khách hàng cứ rơi vào mắt anh như vậy —

Tiên sinh I và phu nhân.

Kỷ niệm ngày kết hôn.

Năm ký tên đã rất lâu, là 28 năm trước.

Khi đó Yên Tuy Chi vừa tròn 15 tuổi, sau đó cũng chỉ còn lại một thân một mình.

Anh chưa từng nghĩ trong lúc lơ đãng lại tình cờ nhìn thấy thứ liên quan đến cha mẹ ở một nơi nào đó.

Đây cũng có thể tính là một sự ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng anh cầm chai rượu nhìn một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy có chút cô độc...

Cho đến khi giọng nói trầm ổn của Cố Yến vang lên sau lưng, từ xa đến gần, “Sao lại đứng ở chỗ này?”

-----oOo-----

Chương 74: Ủ lâu năm (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hử?” Yên Tuy Chi như thuận miệng trả lời một câu, âm cuối có chút hơi giương lên, rất êm tai, cũng mang theo một nụ cười như thường lệ.

Nhưng anh không quay đầu lại.

Đã từng có người đánh giá Yên Tuy Chi giống như một cái hồ nước, nhìn rất dịu dàng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh, đứng ở bên hồ không thể nhìn thấy độ sâu. Bạn không thể nhìn ra được là anh rất thích cái gì, rất ghét cái gì, cũng không nhìn ra được là anh đang vui vẻ, hay là đang tức giận.

Rất nhiều người đã thử tìm tòi, nhưng cũng không thể xuống tay được. Hoặc là mặt xám mày tro, hoặc là chùn bước.

Nhưng bây giờ, Yên Tuy Chi đứng bên tường dây leo, đầu cúi thấp, bóng người được ánh đèn quanh thân cây phác ra đường nét thon dài, nhưng vẻ mặt lại ngược sáng ẩn trong bóng đêm mờ hồ không rõ. Mặc dù chỉ là một cái bóng, lại khiến cho người cảm thấy như tìm được một kẻ hở.

Anh mượn ánh đèn nhìn chữ trên chai rượu một lát, sau đó lại vén rèm dây leo, trả chai rượu về chỗ cũ.

Lúc xoay người lại, vẻ mặt của anh đã giống như ngày thường, nói với Cố Yến: “Không nghe Joe thiếu gia nói câu chuyện thiếu niên nữa à?”

Anh vỗ tay dính bụi đất, vân vê ngón tay tức giận nói: “Tôi nghi ngờ rằng chỉ có mỗi tôi thật sự đi tìm rượu cho cậu ta.”

Cố Yến nhìn mắt anh.

Một cái chớp mắt kia, Yên Tuy Chi có chút lo lắng người trước mặt là một cái chày gỗ, cái hay không nói mà chỉ nói cái dở, sẽ hỏi anh vừa rồi đang nhìn cái gì, dấu sao trong trường hợp này sẽ có không ít người như vậy.

Nếu quả thật như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm đối mặt với người khác trước đây, có thể anh sẽ không vui lắm, thậm chí vô cùng bài xích... Yên Tuy Chi nghĩ trong đầu.

Mà anh không quá hy vọng sẽ sinh ra cảm giác đó với Cố Yến.

Cũng may mà ánh mắt của Cố Yến chỉ dừng lại trên người anh một lát, sau đó quét mắt về những cây cherry khác, hỏi: “Tìm hàng này chưa? Có thấy không?”

Yên Tuy Chi bỗng nhiên cười.

“Vẫn chưa, đi xem cây số 21 đi.” Anh vừa nói, vừa sóng vai đi với Cố Yến.

Không bao lâu, Joe và Kha Cẩn cũng đi tới bên này. Nhưng thật đáng tiếc, tủu trang không đặt rượu ở chỗ rõ ràng như cây số 21 hàng 3 J cơ.

Bốn người tản bộ trong vườn, bầu không khí rất buông lỏng, nhưng lòng Yên Tuy Chi có chút không yên.

Trên thực tế cho tới sau đó, bọn họ đã lật hơn nửa vườn cherry, tìm được rượu dành riêng cho Joe, lại nhắc tới quan hệ của Manson và Triệu Trạch Mộc, cùng với thời gian hồi đại học, từ đầu đến cuối trong lòng Yên Tuy Chi vẫn không bình tĩnh.

Joe lôi Cổ Yến uống rất nhiều rượu với hắn, cậu thiếu gia này không nói tới cái khác, tửu lượng thì tốt thật, uống xong một chai rượu mà vẫn tỉnh táo, trừ việc càng lái nhái nhiều hơn thì không thấy có bất kì dấu hiệu khó chịu nào.

Một đêm này chắc hẳn là người bận rộn nhất, một mặt hắn rất cảm khái về chuyện bất ngờ của Manson, tâm trạng không ra hình ra dáng gì, mặt khác hắn lại luôn luôn phải nói chút chuyện thú vị để chọc cười Kha Cẩn, để đối phương buông lỏng một ít, cùng lúc đó, hắn còn không quên chúc mừng Cổ Yến chuyện thông qua sơ thẩm luật sư hạng nhất, thuận tiện bày tỏ chút ghen tị với Yên Tuy Chi.

Bởi vì trong khoảng thời gian rất dài, Kha Cẩn vẫn luôn nhìn Yên Tuy Chi, lấy một loại trạng thái vô cùng có quy luật, uống một hợp nước trái cây liếc một cái, uống một hợp nữa liếc một cái nữa. Đương nhiên người bình thường vốn sẽ không có động tác đơn điệu lặp đi lặp lại như vậy, nhưng ở trên người Kha Cẩn lại thể hiện ra tâm trạng yên ổn của cậu ta.

Đến nửa đoạn sau, Kha Cẩn dựa vào ghế ngủ, Joe tìm người phục vụ đắp chăn cho cậu ta, lâu bầu nói với Yên Tuy Chi: “Thôi thôi không ghen tị nữa, dù sao tôi rộng lượng như thế cơ mà. Vẫn phải cảm ơn cậu đấy thực tập sinh nhỏ, mấy ngày nay cảm xúc của cậu ấy rất kém, không có tinh thần gì, cứ ngủ mãi, lúc tỉnh cũng rất dễ bị giật mình, một con chim bay qua cậu ấy cũng đột nhiên phát bệnh. Có thể ăn xong một bữa cơm ngon như hôm nay thật tốt.”

Lúc hắn đưa Kha Cẩn vào phòng, Yên Tuy Chi và Cổ Yến đến cạnh hồ rửa tay.

Trong vườn cherry, cách mỗi chỗ ngồi không xa đều có một bồn rửa tay, dùng kim loại và dây hoa quấn quanh làm lan can, nửa vây nó lại.

Yên Tuy Chi cẩn thận rửa mùi thức ăn dính trên ngón tay, Cổ Yến dựa vào lan can chờ.

Hai người vẫn còn tiếp tục đề tài lúc trước.

“...Sao Joe và Manson lại biến thành như bây giờ?”

Trong giọng của Cố Yến có vẻ hơi say, tuy rất nhạt, nhưng có vẻ lười biếng hơn ngày thường một chút, “Joe là một người đơn giản, ở chung với người khác cũng không hề bó buộc. Cậu ta thấy thuận mắt thì sẽ đối tốt với người đó, không có đạo lý gì cả, nếu như đối phương cho cậu ta phản hồi giống vậy, đó chính là bạn, nếu như đối phương nghi ngờ cậu ta có suy tính khác, vậy thì không có gì có thể nói. Mà Manson đa nghi rất nặng, vừa vặn tương phản với tính cách của Joe, hai lần ba lần rồi tan rã không vui.”

Yên Tuy Chi cười nói: “Ban đầu tôi rất phiền muộn khi biết cậu và Kha Cẩn sẽ trở thành bạn với Joe, bây giờ nhìn lại thì hết sức bình thường.”

Cố Yến yên lặng một lát: “Sao thầy biết chúng tôi là bạn?”

“Đây là vấn đề gì?” Yên Tuy Chi sửng sốt, “Không phải kì nghỉ năm đó cậu bị cậu ta lôi ra ngoài lêu lổng sao?”

Cố Yến cả đời chưa từng “lêu lổng” nhìn anh một lát, tạm thời không uốn nắn cách dùng từ của anh, “Tôi cho rằng thầy sẽ không chú ý đến... những chuyện vụn vặt kia.”

Yên Tuy Chi không chối, anh rửa sạch bọt trên tay, suy nghĩ một chút rồi nói: “Quả thật không quá chú ý, nhưng cũng có vài lúc ngoại lệ. Cho dù bản thân tôi luôn nói đến công bằng, nhưng vẫn không tránh khỏi thân cận với một vài học sinh hơn chút, ví dụ như cậu và Kha Cẩn, nhưng vừa vặn cũng chỉ có hai người các cậu, sau khi rút khỏi trường thì không hề nhớ đến tôi nữa...”

Anh giống như thuận miệng nói câu này lúc đang tán gẫu câu được câu không, giọng nói rất nhẹ nhàng, thậm chí còn hơi mỉm cười. Nhưng lúc anh vừa quay đầu liền phát hiện Cố Yến đang dựa vào lan can nhìn anh, mí mắt hơi rũ, ánh đèn bên hồ chiếu vào trong mắt

có chút mơ hồ không rõ.

Lời của Yên Tuy Chi hơi gãy, theo bản năng hỏi: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

Ánh mắt Cố Yến rất trầm, nhưng ít khi mang vẻ sắc sảo, thậm chí có một chút ôn hòa, có lẽ là do say, hấn trầm mặc chốc lát mới nói: “Bởi vì cả đêm thầy đều không bình tĩnh, nhìn qua có một chút... khổ sở.”

Yên Tuy Chi hơi ngạc nhiên.

Thật ra trình độ thẳng thắn của câu này chẳng khác gì hỏi câu “đang nhìn cái gì” ở trước cây số 17 cả. Dù nói con người có nhiều lớp da, rất ghét bị tìm tòi nghiên cứu, rất nhiều kinh nghiệm qua lại nói cho Yên Tuy Chi biết anh cũng không ngoại lệ.

Nhưng thật kỳ quái, Cố Yến thẳng thừng nói câu này ra trước mặt anh, anh lại không hề mất hứng như anh đã nghĩ.

Anh động môi dưới, cuối cùng vẫn cười nói: “Không có gì, nhớ tới người nhà cùng với một ít... chuyện vụn vặt khi còn bé mà thôi.”

Đây chắc là đáp án coi như nghiêm túc hiếm thấy của anh rồi.

Nói xong anh rút một cái khăn giấy trừ khuẩn cạnh hồ, vừa lau sạch tay, vừa xối nước, hất cằm nói: “Đừng chống nữa, ra rửa tay.”

Cố Yến lại nhìn anh chốc lát, hiếm thấy giống như một học sinh nghe lời đứng thẳng lên, đi tới bên cạnh hồ cọ rửa hai tay.

Yên Tuy Chi trả lễ tựa vào lan can chờ hấn.

Ánh đèn quanh ao chiếu quanh đôi mắt hơi rử và sống mũi thẳng tắp của hấn, đã nhiều năm qua vậy rồi, giống như đã thay đổi rất nhiều, lại thấy vẫn giống y như cũ.

Cũng không biết là từ cái gì trong lòng, Yên Tuy Chi nhìn một lát, đột

nhiên mở miệng, “Cố Yến.”

“Ừ?” Giọng của Cố Yến dưới tiếng nước chảy vẫn mang vẻ lười biếng.

Yên Tuy Chi nhếch miệng, hỏi hần như đùa giỡn: “Sau khi tốt nghiệp học sinh khác đều sớm chiều thăm hỏi mà gửi tin cho tôi, ít nhất cũng có vài câu hỏi thăm sức khỏe vào ngày lễ ngày tết, duy chỉ có cậu là không có tin tức gì, trực tiếp cắt đứt liên lạc với tôi, tại sao?”

Cố Yến rũ mắt, vẫn cẩn thận rửa tay.

Ngay lúc Yên Tuy Chi cho rằng hần lại giống ngày thường, hể gặp phải vấn đề không dễ trả lời hoặc quá phiền toái thì tạm thời coi như không nghe thấy, trầm mặc bỏ qua, Cố Yến đột nhiên mở miệng: “Bởi vì một vài suy nghĩ rất hoang đường.”

HẾT QUYỂN 2

-----oOo-----

Chương 75: Di chúc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Có bao nhiêu hoang đường?” Yên Tuy Chi hỏi.

Nghe vậy, động tác của Cố Yến dừng một chút, hai tay chống dọc theo bờ hồ xoay đầu lại, ánh mắt nặng nề nhìn vào mắt anh.

Yên Tuy Chi cười, anh dùng khớp xương tay nhẹ nhàng gõ trán một cái, sửa lại: “Không đúng, tại sao tôi phải hỏi cái này chứ, tôi hẳn nên hỏi là có chuyện gì hoang đường mới đúng?”

Giọng của anh cũng không cao lắm, có lẽ là không khí vườn cherry vào ban đêm rất dễ dàng khiến người sinh ra một loại tâm trạng mệt mỏi thả lỏng.

Chất giọng mang theo nụ cười dịu dàng này sẽ luôn khiến cho người ta có ham muốn nói hết chuyện ra với anh, không hề giữ lại chút nào.

Nhưng Cố Yến lại thu mắt về, tiếp tục cọ rửa ngón tay.

Yên Tuy Chi nghi ngờ đây chắc là lần Cố Yến rửa tay tốn thời gian nhất, không giống như trình độ bình thường của hắn.

“Thầy sẽ không muốn nghe đâu.” Cố Yến cũng không ngẩng đầu lên nói.

Yên Tuy Chi “xì” một tiếng, nhưng không hề có chút không nhận được gì cả. Chỉ là... anh lại có cảm giác bị cào nhẹ giống lúc ăn trưa, mượn chất giọng này để biểu lộ ra ngoài, “Tôi muốn nghe hay không thì do tôi quyết định, sao cậu quyết định cho tôi được?”

Cố Yến: “Ừ.”

“Ừ cái gì?” Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười, “Định dùng cái cách bắt chẹt tâm lí trên tòa án lên người thầy cậu đấy hả?”

“Bây giờ tôi là thầy trên danh nghĩa.” Cố Yên nói.

Có thể giọng nói trầm thấp của hắn quá thích hợp với bóng đêm trong vườn cherry, khiến Yên Tuy Chi có giới tranh cãi đến mấy cũng không thể phát câu được.

Anh híp mắt suy nghĩ chốc lát, nói: “Tôi luôn cảm thấy từ lúc tôi hỏi câu thứ nhất, cậu đã định trả lời rồi. Sau đó nói thêm một câu... cậu liền đổi chủ ý?”

Cố Yên rút cuộc cũng đứng thẳng người lên, rút một tấm giấy trừ khuẩn lướt qua trên tay, tiếng nước chảy nhẹ nhàng dừng lại theo động tác của hắn. Hắn chuyển chân một cái, xoay người lại. Như vậy liền thành mặt đối mặt với Yên Tuy Chi.

Không gian bên trong lan can không lớn, vốn cũng chỉ đủ để một cái bồn rửa tay một người. Đứng bốn mắt nhìn nhau như thế này, mà Cố Yên lại hơi rũ mắt, không gian cứ như nhỏ đi một vòng, rõ ràng đang ở bên ngoài trời, nhưng lại có chút chật hẹp khó hiểu.

Yên Tuy Chi đang dựa vào lan can, theo bản năng ngã về phía sau một chút, đụng phải đám dây leo quấn quanh lan can.

Cây hoa vươn dọc ra ngoài kia nhẹ nhàng phất qua sườn mặt anh.

Cố Yên nhìn anh một lát, lại chuyển ánh mắt lên đóa hoa.

Hắn tùy ý đưa tay chạm nhẹ, khiến đóa hoa đung đưa yên tĩnh lại, “Trước kia thầy không có hứng thú với loại chuyện này chút nào.”

“Loại nào?”

“Loại “suy nghĩ cũ rích này không liên quan đến tôi” ấy.” Cố Yên bình

tĩnh nói.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

Trên thực tế Cố Yến nói không sai, anh không thích bị tìm tòi nghiên cứu, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu người khác, anh không có nhiều hứng thú như vậy, trừ lúc ở trên tòa án, còn lại anh không hề chú ý đến suy nghĩ của người khác, huống chi còn là suy nghĩ không biết từ bao nhiêu năm trước, cũng đã sớm vượt qua thời gian có tác dụng rồi. Bởi vì những thứ đó không sinh ra ảnh hưởng gì đến anh, tốt hay xấu anh cũng không thèm để ý.

Nhưng bây giờ anh lại hiếm thấy muốn tìm tòi nghiên cứu.

Giáo sư Yên lười mọc hoa sen ở trên tòa án, lại ngoài ý muốn có chút không biết giải thích suy nghĩ trong lòng này thế nào, hoặc là nói không biết giải thích thế nào mới thỏa đáng. Vì vậy anh tránh nặng tìm nhẹ, ném lại vấn đề lên người Cố Yến, “Kết quả là cậu lại len lén cho tôi bao nhiêu cái định nghĩa thế?”

Loại từ “len lén” này ở trên người Cố Yến có chút tức cười khó hiểu, Yên Tuy Chi hỏi xong, trong mắt lại tràn đầy nụ cười, trong giọng nói mang theo một chút ranh mãnh.

Cố Yến: “...”

Người khác uống rượu ít nhiều có chút lo lắng hưng phấn, nhưng nhìn hắn có vẻ trầm tĩnh hơn, giống như đang đè ép những thứ mất không chế và phóng túng mà người thường hắn sẽ có trở về.

Yên Tuy Chi dù bận vẫn nhàn nhàn nhìn hắn: “Cho nên... cái mà cậu gọi là suy nghĩ hoang đường chính là việc len lén định nghĩa cho tôi như thế này sao? Là loại ý xấu đó?”

“Không phải.”

Cố Yến đáp như chém đinh chặt sắt.

Có vẻ hắn cũng không thấy ngoài dự đoán với câu hỏi này của Yên Tuy Chi.

Nói xong, hắn quay đầu nói với bụi cây cách đó không xa: “Đừng rón ra rón rén nữa.”

Joe thò đầu ra từ sau bụi cây, vẻ mặt ngờ ngác: “Rõ ràng tôi đã thả nhẹ bước chân nhất có thể rồi, đang định chuẩn bị lặn lẽ trở về, sao cậu còn có thể nghe thấy động tĩnh của tôi?”

Cố Yển không biểu tình gì chỉ xuống mặt đất gần đó. Chỉ thấy bóng người Joe đại thiếu gia bị ánh đèn sau lưng hắn chiếu thẳng đến đây, chỉ cần nhìn Yên Tuy Chi, là có thể chú ý tới cái bóng lén lút kia ngay.

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn một cái.

Joe giơ cao hai tay đứng ra, giống như đầu hàng nói: “Tôi chỉ đến rửa tay... Không quấy rầy cái gì chứ?”

“Không có.” Lúc Cố Yển quay đầu về, khóe miệng nâng lên một độ cong rất nhỏ, mang theo một vẻ tự giễu, nhưng không ai nhìn thấy.

Yên Tuy Chi nhìn bóng lưng hắn.

Joe đi tới bên hồ nước, lầu bầu nói: “Sao tôi cứ cảm thấy cậu ta có chút mất hứng, bởi vì tôi sao?”

Một lát sau, Yên Tuy Chi nói: “Không phải anh.”

“Vậy làm sao thế?” Joe hỏi.

“Có thể là tôi vô tình bóp phải lá cây bạc hà của hắn đi.” Yên Tuy Chi nói.

Joe: “Hử???”

Đầu óc Joe đại thiếu gia mơ hồ, chân mày vặn thành một cái nút, “Cậu bóp chỗ nào của hắn rồi cơ? Tôi uống đến ngu người hay sao mà nghe chẳng hiểu gì cả.”

Nghe không hiểu thì nghe không hiểu đi, vị đại thiếu gia này nói đến “bóp chỗ nào rồi” còn theo bản năng cúi đầu quét mắt nhìn các vị trí trên người mình nữa chứ.

Yên Tuy Chi: “...”

Nhưng mặc dù Joe đại thiếu gia đã lên men say, nhưng vẫn muốn giữ gìn tình bạn. Vì vậy hắn nửa thật nửa giả trộn mắt nhìn Yên Tuy Chi hỏi: “Cậu cố ý bóp?”

Yên Tuy Chi, “...Không phải.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Dễ thôi.” Yên Tuy Chi cười một cái.

Vẻ mặt của Joe bỗng nhiên trở nên đặc biệt xuất sắc.

Hắn vác bộ dáng như gặp quỷ sống, trừng mắt nhìn nói: “Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời tôi nghe được có người muốn đi dỗ cậu ta đấy, tôi có thể đi theo để xem không?”

Yên Tuy Chi: “...Thành thật mà nói, đây cũng là lần đầu tiên tôi đi dỗ người ta trong đời.”

Joe lập tức đổi lời, “Vậy cứ coi như tôi chưa thấy đi, để tránh tổn thương người vô tội.”

Hắn vừa nói vừa vỗ bả vai Yên Tuy Chi một cái, làm ra vẻ người lớn, lời nói thâm thía: “Tự thu xếp ổn thỏa.”

Nếu như có một ngày hắn biết mình đang làm vẻ người lớn với ai,

rất có thể sẽ muốn chặt cái tay này.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Cố Yến không hổ là học sinh trực hệ của Yên Tuy Chi. Người bình thường cũng rất khó nhìn ra hắn đang cao hứng hay mất hứng, bởi vì cho dù hắn đang có tâm trạng gì thì đều nghiêm mặt hết.

Thậm chí lúc ở trên đường rời khỏi vườn cherry, Yên Tuy Chi nói gì hắn đều trả lời, không hề có gì khác ngày thường cả.

Ngay cả Joe đại thiếu gia đều cảm thấy cái gọi là “không quá cao hứng” lúc trước hắn là ảo giác của hắn.

Joe đưa Kha Cẩn đang ngủ lên xe. Hắn vốn định đổi khách sạn cho Cố Yến và Yên Tuy Chi, nhưng Cố Yến nói ngày mai bọn họ sẽ phải lên đường trở về Decama, không cần phải đổi chỗ nữa, lúc này Joe mới thôi, chỉ lái xe đưa hai người đến dưới tầng khách sạn.

Trước khi đi, hắn thò đầu ra khỏi cửa kính nhìn lên nóc tòa nhà, chỉ tay nói: “Ai chọn chỗ ở cho các cậu thế? Thật tinh mắt.”

“Làm sao?” Cố Yến hỏi.

“Không có gì.” Joe nói, “Trước kia có nghe Manson nhắc tới một câu, lão Manson còn đang thờ hỗn hễn mà ông anh cáo già của cậu ta đã bắt đầu không an phận rồi, tự tiện thu mua một đồng tòa nhà, cũng không biết muốn làm cái gì. Cái khách sạn này, còn có cái bên cạnh con đường này cũng ở trong đó. Mặc dù còn chưa tới kỳ giao hẹn, nhưng khu vực này hắn đã có không ít người nhà Manson.”

“Chỉ có bên này?”

“Chắc không, nghe nói không chỉ ở hành tinh Thiên Cầm, mà còn ở rất nhiều nơi khác.” Joe nói, “Nhưng ngược lại chỗ này an toàn, dù sao là nơi bọn họ vừa thu mua, nếu xảy ra chuyện gì thì sẽ bị đập trong tay mất. Cái khác tôi không biết, điểm này thì vẫn rất rõ, bọn họ sẽ không làm bản địa bàn của mình, chuyên môn khiến người ta

ngọt ngọt.”

Hắn vừa nói vừa xùy một tiếng: “Cái đức hạnh y như cáo già.”

Cáo già trong miệng hắn chính là cha hắn. Mọi người đều biết quan hệ cha con giữa bọn họ hàng năm đều thuộc về trạng thái dưới 0, từ lúc Joe lên chín tuổi đã bắt đầu đông lạnh, đến nay vẫn chưa hòa tan được, người duy nhất trong nhà mà Joe giữ liên lạc chính là chị gái Younis, tiểu thiếu gia rất bướng bỉnh, vừa trưởng thành đã bị đóng cửa kinh tế hai lần, dứt khoát tự cắt nguồn, cùng chị mượn chút vốn bắt đầu làm đầu tư.

Hắn trời sinh thích vui đùa, dã tâm không lớn, đủ cho hắn chơi là được. So sánh ra còn kém xa với cha và chị ruột, nhưng vẫn giàu đến chảy mỡ hơn đa số người.

Ở chung với Joe thiếu gia, điều quan trọng nhất là “không nên chủ động nhắc tới cha hắn”, nếu không tâm trạng hắn sẽ trở nên rất kém.

Cho nên nghe hắn nói như vậy, Cố Yến cũng không nhiều chuyện, dứt khoát dời đề tài, nói: “Lão Manson đã đến mức độ nào rồi?”

Trên thực tế hắn căn bản không có hứng thú đối với những gia tộc phức tạp này, nhưng Joe đã nhắc tới, hắn vẫn nên hỏi lại đôi câu, để xác nhận Joe không bị cuốn vào những chuyện lộn xộn đó.

“Nghe nói di chúc đã lập được ba tháng.” Joe nói

Vì để tránh việc phân tranh và một vài hiệu lực tự lập di chúc, Liên Minh có một cơ quan uy quyền chuyên môn, hội ủy ban di chúc. Có người sẽ chọn giao việc thực hiện di chúc cho người nhà hoặc là luật sư, nhưng có vài gia tộc quan hệ phức tạp hoặc là người không có người nhà để gửi gắm sẽ lựa chọn đưa di chúc cho hội ủy ban di chúc.

Sau khi hội ủy ban xác nhận tử vong, sẽ đảm bảo thi hành di chúc

từng bước theo thủ tục.

Chỗ tốt là loại trình tự này rất khó bị quấy nhiễu, nhiều năm qua như vậy rồi mà gần như không hề có bất kỳ điều không may nào, cũng không bị thế lực gì uy hiếp. Chỗ xấu là hiệu suất tương đối thấp, bởi vì phần lớn người cần hội ủy ban di chúc giúp đỡ thi hành, lúc lập di chúc hoặc là có quá nhiều quá lớn tài sản liên quan, hoặc là liên quan đến rất nhiều đơn vị lợi ích chung. Như vậy thường cần kiểm tra xác nhận qua nhiều tầng, thủ tục này kéo dài nhanh thì hai ba tháng, lâu thì một năm.

“Mấy ông anh điên của Manson không bảo lão già đưa di chúc cho luật sư, mà lại bảo giao cho hội ủy ban.” Joe nói.

Hành động này rất đáng để suy nghĩ, nếu như trong di chúc cho thấy rõ là có lợi với mấy vị kia, cần gì phải giao cho hội ủy ban chứ? Để cho bọn họ chấp được là được mà. Đưa ra cho hội ủy ban, hiển nhiên chính là suy xét đến việc bọn họ có dị nghị về nội dung di chúc.

“Nhưng đây là chuyện của nhà họ, cáo già hay qua lại với nhà đó, chứ tôi thì không dính líu nhiều như vậy.”

Joe lại đơn giản trò chuyện mấy câu với bọn họ rồi mới dẫn Kha Cẩn trở về.

Sau khi Cố Yến và Yên Tuy Chi lên tầng cũng trở về phòng của mình.

Vốn tưởng rằng một đêm yên lặng, ai ngờ một giờ sau, cửa phòng Cố Yến đột nhiên bị gõ.

Hắn sững sốt một chút, cầm áo sơ mi sạch sẽ trên giá mặc vào, cài hết mấy cái cúc cuối cùng mới đưa tay mở cửa.

“Chuẩn bị ngủ à?” Ngoài cửa Yên Tuy Chi liếc thấy tóc hắn còn hơi ướt.

“Ừ.” Cố Yến hỏi, “Có chuyện gì?”

Hắn vừa hỏi xong, đã nhìn thấy Yên Tuy Chi giờ giờ ly thủy tinh trong tay lên, “Đến đưa cho cậu chút nước uống trước khi ngủ.”

Cái mà giáo sư Yên gọi là nước uống trước khi ngủ nhìn rất quen mắt, nước đá ngâm lá bạc hà.

“...”

Cố Yến tê mặt hỏi: “Mục đích?”

Yên Tuy Chi cong mắt, “Tối dĩ dành cậu học sinh cái kinh buồn bực một chút, hạ tí hỏa.”

Cố Yến: “...”

-----oOo-----

Chương 76: Di chúc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thế này chỉ sợ không phải tới hạ hỏa, mà là tới đổ thêm dầu vào lửa.

Cố Yên giật giật cái tay đỡ cửa, nhìn như muốn nhốt Yên Tuy Chi ở ngoài. Nhưng dưới sự chi phối nào đó, cuối cùng hắn vẫn không đóng cửa, thậm chí vào lúc Yên Tuy Chi nhấc chân lên còn dịch sang bên cạnh một chút.

Vì vậy giáo sư Yên không hề khách khí ôm một cốc nước bạc hà vào phòng.

Cố Yên có vẻ như thật sự định đi ngủ, bên trong phòng chỉ để chừa cái đèn ở đầu giường, màu sắc ấm áp thích hợp với giấc ngủ ban đêm.

Yên Tuy Chi nhìn lướt qua, ngồi xuống trên ghế cạnh cửa sổ sát đất.

Cố Yên đông cứng khuôn mặt tuần tú, vẫn đứng ở cạnh cửa. Hắn đang do dự có nên đóng cửa hay không. Nhưng hắn cũng không suy nghĩ về loại chuyện này bao lâu, sau khi nhấn mấy cái trên máy điều khiển, tất cả các đèn trong phòng sáng lên trong nháy mắt.

Đèn pha lê màu lạnh trên đỉnh đầu chiếu một cái, buồn ngủ gì cũng cắt đi hết.

Yên Tuy Chi giơ tay lên che mắt một chút, trong đó có một ngọn đèn tường vừa vịn chiếu về phía anh, sáng lên bất thành hình có chút nhức mắt.

Cố Yên chú ý tới động tác của anh, lại nhấn mấy cái trên máy điều khiển, cái đèn trên tường kia liền tắt.

Lúc này hắn mới đóng chặt cửa phòng, đi tới bên cửa sổ sát đất.

“Sao đột nhiên bật nhiều đèn thế?” Yên Tuy Chi ngẩng đầu hỏi hắn.

Cố Yến không mặn không nhạt nói: “Giải rượu.”

Hắn đưa tay cầm lấy cà vạt vứt loạn trên giường, chắc đây là thứ có vẻ có khí người nhất trong phòng, sau khi hắn lấy đi, cái giường lại trở về dáng vẻ chỉnh tề ngăn nắp, ngược lại rất hợp với khí chất trước sau như một của hắn.

Yên Tuy Chi nhìn cà vạt trên tay hắn, “Cậu không đến nỗi buổi tối gặp người ta mà còn muốn đeo cà vạt lên lần nữa chứ?”

“...”

Đương nhiên Cố Yến không đến nỗi như vậy.

Hắn nghiêm mặt treo cà vạt lên trên móc áo, lại thuận tay ấn điều khiển từ xa, rèm tối màu che cửa sổ sát đất tự động kéo ra, ánh đèn thành phố mờ mờ như biển cùng đoàn xe như nước bên ngoài xuyên qua cửa kính ánh vào.

Làm xong tất cả mọi chuyện, bầu không khí vốn riêng tư trong phòng liền tiêu tan sạch sẽ, cắt đứt tất cả những thứ có thể khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Cố Yến đứng ở bên cạnh bàn, rũ mắt nhìn Yên Tuy Chi chốc lát, sau đó bóp mi tâm một cái, có chút nhức đầu, “Điều gì mang đến cho thầy ảo giác rằng tôi đang tức giận?”

Yên Tuy Chi chỉ chỉ cái ghế đối diện, “Trực giác. Cậu ngồi xuống trước, đừng thử thách xương cổ của tôi.”

Cố Yến do dự một chút, vẫn kéo ghế ra ngồi xuống.

“Vừa rồi ở cửa cậu không phản bác tôi...” Yên Tuy Chi vừa nói, lại nhìn lướt qua màn cửa sổ và ánh đèn khắp phòng, giọng nói ranh mãnh: “Còn bày ra chiến trận lớn như vậy cho tôi nhìn, không phải là một loại ngâm thừa nhận sao?”

“...”

Rất vô lý, nhưng lại khá thuyết phục.

Cố Yến nghiêm mặt nhìn anh, căn bản không muốn há mồm.

Nhưng hắn vẫn phải quan tâm, bởi vì một vài người thật sự nhét ly nước bạc hà vào trong tay hắn, đầu ngón tay còn đụng phải ngón tay hắn.

Cố Yến rũ mắt, lướt qua ngón tay của Yên Tuy Chi, cuối cùng thuận lý thành chương rơi vào trên ly nước bạc hà kia, hai cái lá bạc hà xanh lơ lửng trên đồng đá, nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng mà...

Nếu lúc này thật sự muốn đưa cái gì đó, không phải là nên đưa trà giải rượu sao?

Hơn nữa trà giải rượu trong phòng đều có sẵn, thuận tay là dùng được.

“Nghĩ gì mà ngâm lá bạc hà, ở đâu ra?” Cố Yến hỏi.

Yên Tuy Chi khoác cùi chỏ lên trên tay vịn, cười nói, “Bóp chỗ nào thì phải cởi chỗ đó chứ, hỏi cô bé ở quầy phục vụ đấy, trước khi lên tầng vừa vặn nhìn thấy cô ấy đang uống.”

Nửa câu sau tạm thời không nhắc tới, sự chú ý của Cố Yến đều đặt ở nửa câu đầu: “Cái gì là bóp chỗ nào phải cởi chỗ đó?”

“Không có gì.”

Quý cũng không tin.

Mặc dù ngoài miệng Cố Yến nói muốn giải rượu, nhưng cũng không phải thật sự say, đầu óc vẫn cực kì tỉnh táo. Nghe như vậy, phản ứng đầu tiên chính là Yên Tuy Chi lại không đứng đắn làm cái gì sau lưng hắn.

Ví dụ như gì mà “học sinh xấu tính” lần trước.

Yên Tuy Chi đang muốn nói gì đó, chỉ thấy Cố Yến ngồi đối diện liếc anh một cái, sau đó mặt không thay đổi mở màn hình máy thông minh ra, tùy ý nhấn hai cái.

Ngay sau đó, máy thông minh trên ngón tay Yên Tuy Chi liền rung lên.

Anh cũng không bắt bẻ, mở toàn bộ giao diện ra ngay trước mặt Cố Yến.

Kết quả là thấy tên người gọi hiện ra trên màn hình —

Tinh chất bạc hà nhỏ mọn.

Yên Tuy Chi: “...”

Cố Yến: “...”

Bầu không khí bỗng chốc giảm xuống điểm đóng băng.

Cố Yến uống một hớp nước bạc hà, Yên Tuy Chi cảm thấy khí lạnh cũng sắp nhào lên trên mặt mình rồi.

Cũng may vào lúc quan trọng, máy thông minh lại rung lên lần nữa, phá vỡ giằng co khiến người ta hít thở khó khăn này.

Lần này không phải cuộc gọi quỷ quái gì, là một tin nhắn mới, người gửi là Joe đại thiếu gia.

Số truyền tin được trao đổi lúc ở vườn cherry tối nay, vốn cũng chỉ định lưu lại một cách để liên lạc, không ngờ nhanh như thế đã có tác dụng.

Joe:

[Thực tập sinh, Cố đại luật sư của chúng ta thế nào rồi? Cậu đỡ dành có hiệu quả không?]

Yên Tuy Chi liếc nhìn sắc mặt Cố Yến, ra tay trả lời một câu:

[Chắc có chút hiệu quả ngược.]

Không quá hai giây, Joe gửi đến hai tin liên tiếp:

[...]

[Kệ đi, nể tình cậu phí tâm đỡ hấn vui về... Tôi nói với cậu, thật ra thì Cố rất dễ thân cận, dễ ở chung hơn rất nhiều người, bởi vì hấn cực kì lý tính, nếu cậu không phạm phải sai lầm cơ bản, hấn vẫn sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Cho dù có mắc sai lầm cơ bản, hấn cũng sẽ trực tiếp xử lý, sẽ không có cái bước tức giận này đâu. Thành thật mà nói, tôi quen hấn nhiều năm thế rồi, chưa từng thấy hấn mất hứng vì ai cả.]

Yên Tuy Chi thầm nói lời này vớ vẩn quá, chẳng lẽ tên học sinh động một tí là đông lạnh phòng làm việc kia là quỷ à?

Nhưng suy nghĩ này của anh vừa mới lướt qua, tin nhắn của Joe lại đến:

[À, ngoại trừ vị viện trưởng kia của hấn.]

Yên Tuy Chi: "..."

Trong biệt thự ngoài ngàn dặm, Joe đại thiếu gia nói với Kha Cẩn: "Ngủ ngon."

Như trong dự đoán, không nhận được bất kỳ câu trả lời gì. Nhưng trạng thái của Kha Cẩn đêm nay khá hơn mấy ngày trước một chút, ít nhất sẽ liếc mắt nhìn Joe, sau đó mới an tĩnh nhắm mắt lại.

Joe giữ lại một ánh đèn, không đóng cửa phòng mà đi đến một căn phòng khác đối diện, ngồi xuống dựa vào đầu giường, tiếp tục mở giao diện tin nhắn trên máy thông minh ra.

Thực tập sinh nhỏ bên kia chưa trả lời, không biết có phải là bị cái câu “ngoại lệ” kia làm cho thấp thỏm hay không.

Joe cân nhắc một chút, viết: “Cho dù là viện trưởng, Cố cũng không thật sự tức giận gì, nếu thật sự phải nói thì chỉ có một lần...”

Hắn viết đôi câu, liền nhớ lại một ít chuyện lúc học đại học.

Hắn quen Cố Yến vào ngày nhận được thông báo từ đại học Metz, ban đầu lúc chia phòng trọ, hắn không xin được phòng đơn, cần chờ một tháng. Vì vậy một tháng kia hắn bị nhét vào nhà trọ chung với sinh viên học viện pháp luật, đúng dịp ở cùng phòng với Cố Yến.

Ban đầu ấn tượng của hai người về đối phương cũng chưa ra hình ra dáng gì, hắn cho là Cố Yến lạnh như băng, trong mắt không có ai hết, Cố Yến cho rằng hắn là một tên ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp.

Sự thật chứng minh... hình như đúng là như vậy.

Dĩ nhiên là ý đùa giỡn thôi. Tóm lại, hắn cùng Cố Yến ở chung một năm thì thành bạn, nhưng cũng không phải là loại mà cả ngày ở cùng một chỗ. Hắn rất ít khi ngốc ở trường, Cố Yến thì một lòng một dạ chuyên tâm cho khóa học.

Ban đầu Cố Yến lựa chọn vị Yên viện trưởng kia làm thầy trực hệ là có lý do, hắn đã không nhớ, nhưng căn bản là Cố Yến không đề cập tới. Nhưng hắn nhớ lúc chọn, Cố Yến không hề có tí do dự nào cả,

cứ như chắc chắn mà đánh dấu vào bên cạnh tên viện trưởng, trực tiếp gửi lên. Từ lúc mở giao diện ra đến lúc nhận kết quả, toàn bộ quá trình không vượt qua 30 giây, nhanh hơn Joe thiếu gia còn đang lắc lư một bên nhiều.

Hắn có thể chắc chắn, khi đó Cố Yến hẳn thật sự tôn kính vị Yên viện trưởng kia.

Nhưng mà ngày vui ngắn ngủi, từ khi Cố Yến thực sự trở thành học sinh trực hệ của Yên viện trưởng, cái gọi là “tôn kính” không còn sót lại chút gì. Khi đó nhật kí quan sát bạn bè hàng ngày của hắn đại khái là như thế này ——

Cố Yến bị viện trưởng làm cho phát cáu;

Cố Yến hình như lại bị viện trưởng làm cho phát cáu;

Cả ngày hôm nay mặt mũi Cố Yến cứ xanh lét, hơn nữa không có biểu cảm gì hết, hẳn là bị viện trưởng làm cho phát cáu...

Nhưng nói như thế nào đây, tên Cố Yến kia quá kín đáo, thể hiện tâm trạng đến vòng vèo uốn lượn.

Thời gian người khác sống chung với hắn quá ít, có thể sẽ không nhận ra. Nhưng đã được coi như cùng bè lũ, cho dù có kín đáo đi nữa thì vẫn có thể nhìn ra một hai — Cố Yến căn bản cũng không phải thật sự tức giận. Mà hai năm đó chắc là khoảng thời gian Cố Yến có “hơi người sống” nhất.

Chỉ có lúc cùng viện trưởng ở trường học, Cố Yến mới để lộ ra một tâm trạng mà một cậu trai trẻ hai mươi tuổi sẽ có, còn đâu những lúc khác hắn quá lãnh đạm.

Cái khác rất khó nói, nhưng ít ra ở trong mắt hắn, mặc dù ít tôn kính, nhưng Cố Yến vẫn rất thích vị Yên viện trưởng kia.

Điều này cũng không làm người ta bất ngờ, dẫu sao tính cách của vị

viện trưởng kia quả thật rất hấp dẫn một số người, nhìn đám cuồng ngược của học viện pháp luật thì biết. Nhưng hẳn cảm thấy hảo cảm của Cố Yến đối với vị viện trưởng kia nhiều hơn người khác một chút, dầu sao cũng thân cận hơn.

Nhưng vào mùa đông năm thứ hai, thái độ của Cố Yến có một chút chuyển biến.

Ở trong ấn tượng của Joe, lúc đó là một buổi toạ đàm hay gì đó, để tòa án khơi dậy sự hứng thú với vụ án năm xưa của đám sinh viên, cho nên toàn nhắc lại những vụ án cũ điển hình. Trong đó Cố Yến được tiếp xúc với một vụ án của Yên viện trưởng lúc hai mươi tuổi.

Khi đó vụ án kia còn đưa tới một ít tranh cãi, bởi vì đa số người đều cho rằng bị cáo có tội, hơn nữa còn rất dễ thấy có tội, nhưng Yên viện trưởng vẫn giữ vững bào chữa vô tội cho đối phương, hơn nữa thắng.

Cách làm khi đó của anh nhắc lên không ít sóng gió, rất nhiều người không thể tiếp nhận, mắng chửi không ngừng. Nhưng mặt khác, vụ án kia cũng đã thể hiện ra tài năng của anh.

Cố Yến viết báo cáo phân tích vụ án kia rất lâu, tháng đó hẳn còn trầm mặc ít nói hơn ngày thường. Điều khiến Joe để ý nhất là, cuối tháng đó, Yên viện trưởng tổ chức một buổi tiệc rượu sinh nhật, là học sinh trực hệ, dĩ nhiên Cố Yến sẽ tham gia.

Vốn cho rằng khi tiệc rượu kết thúc, trạng thái của Cố Yến có thể sẽ khá một chút, kết quả không biết trong tiệc rượu hẳn nói cái gì với viện trưởng, sau khi trở lại hẳn liền vứt bỏ báo cáo phân tích mà mình khổ cực viết ra, thay đổi một bản án cũ, dùng một tuần để viết lại phần khác.

Sau đó, thái độ của Cố Yến đối với Yên viện trưởng liền có chút thay đổi.

Thật ra thì cũng không phải là tức giận, mà là cố ý lãnh đạm?

Loại trạng thái kia kéo dài đến khoảng một tháng, vào một ngày nào đó, hoặc là trong thời gian hấn không biết đã thay đổi mùi vị lần nữa.

Cụ thể là mùi vị gì, Joe không hình dung ra.

Ừm... hình như cảm tình sâu hơn, lại giống như càng bị đè nén.

Hấn chỉ biết là sau khi tốt nghiệp, Cố Yến liền không hề liên lạc với Yên viện trưởng nữa.

Nhưng mỗi lần bạn học tụ họp, đám Laura luôn nhắc tới gần đây Yên viện trưởng đang làm gì, nhận vụ án gì, hoặc là trở về trường bận bịu chuyện gì, tham gia tiệc rượu gì vân vân... Cố Yến luôn trầm mặc, rất nghiêm túc nghe.

Joe nghĩ lại những chuyện trước kia, lại cảm thấy mình trả lời không quá chính xác, liền xóa hết những chữ đã gõ đi, gửi lại cho thực tập sinh nhỏ cái khác:

[Tóm lại đừng lo lắng, dẫu sao cậu cũng không đến nỗi trở thành viện trưởng thứ hai, nói câu chưa gay go lắm cũng không tạo ra được cảm xúc gì cho hấn đâu.]

-----oOo-----

Chương 77: Kiểm tra gen (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhận được tin nhắn của Joe, Yên Tuy Chi nhẹ nhàng thở dài, lòng nói thật đáng tiếc, tôi không phải viện trưởng thứ hai, tôi là chính tôi...

Rút kinh nghiệm từ việc đặt biệt danh lần trước, lúc này Yên Tuy Chi để toàn bộ giao diện tin nhắn từ mặt ngang chuyển thành mặt dọc, chỉ có anh mới nhìn thấy được nội dung. Anh đang nghĩ gửi lại một câu cảm ơn cho chàng trai thành phố có lòng nhiệt tình – Joe thiếu gia, Cố đại luật sư đối diện đột nhiên lên tiếng.

“Thầy tới phòng tôi, chính là để biểu diễn cho tôi xem cái biệt danh, sau đó chiếm ghế nhắn tin với người khác sao?”

Yên Tuy Chi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cố Yến uống một cốc nước bạc hà đến mức mặt mũi đóng băng, nói chuyện cứ như ném dùi băng vậy.

Ừ... Hình như là càng mất hứng.

Cũng không phải là lần đầu tiên Yên Tuy Chi nhìn thấy loại phản ứng này, liếc qua là có thể nhìn thấu tâm lý đối phương. Trước đây tâm trạng này luôn được anh định nghĩa là suy nghĩ muốn được để ý của học sinh trẻ tuổi, không phải là thật, thân thiện mà dễ thương. Nhưng tối nay lại có chút khác biệt.

Anh đột nhiên ý thức được, nhiều năm qua như vậy, cái gọi là “tâm tư của học sinh”, đều được nhìn thấy trên người Cố Yến.

Hoặc là... trùng hợp là tâm trạng rất nhỏ của Cố Yến luôn bị anh để ý được.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc thích hợp để mất tập trung, bởi vì vị đối diện kia đã phải đổi thành tượng đá bạc hà rồi.

Yên Tuy Chi không nhìn được cong khóe miệng một chút, anh hướng về phía ánh mắt lạnh như băng của Cố Yến, dùng công lực dạy dỗ người cả đời, mở một giao diện tin nhắn khác ra, ngón tay đẹp đẽ nhẹ nhàng gõ một hàng chữ nhắn gửi.

Cái nhắn trên ngón tay Cố Yến lập tức rung hai cái.

Hắn không thay đổi sắc mặt, động đậy ngón tay, vừa mở giao diện tin nhắn ra, một cái tin đã nhảy ra ngoài.

[Cậu bạn mặc áo sơ mi này, đừng căng mặt, cười một chút đi?]

Cố Yến ngược mắt lên.

Yên Tuy Chi quơ quơ ngón tay đeo máy thông minh, “Tôi cũng có thể chiếm ghế để gửi tin cho cậu mà.”

Trong một chớp mắt như vậy, Cố Yến không nói gì, mà chỉ nhìn Yên Tuy Chi một lát, sau đó đột nhiên liếc mắt ra ngoài cửa sổ, một lát sau hắn mới chuyển về.

Yên Tuy Chi dứt khoát dỗ người dỗ tới cùng, đổi “tinh chất bạc hà nhỏ mịn” trong danh bạ thành “tinh chất bạc hà rộng lượng”, đưa đến trước mặt Cố Yến để cho hắn nhìn một cái, “Cũng đổi luôn tên cho cậu rồi, như vậy được chưa?”

“...”

Cố Yến mặt không cảm giác.

“Xem ra không được lắm.” Yên Tuy Chi giả bộ bưng tỉnh hiểu ra gật đầu một cái, lại động ngón tay đánh hai chữ, đưa tới lần nữa.

Lần này anh không chọc người ta nữa, đổi thành “Cố Yến” nghiêm

túc nhất.

Ánh sáng trong giao diện đổi tên vẫn đang nhấp nháy, còn chưa ấn vào chữ xác nhận, giáo sư Yên như muốn nhấn mạnh thành ý của mình, định nhấn hai chữ “xác nhận” dưới con mắt làm chứng của bạn học Cố.

Đề tên như vậy cực kì đứng đắn, giống với vài cái tên không nhiều lắm trong danh bạ, chỉ là tên họ đơn giản mà lễ phép nhất thôi, không hề mang ý nhạo báng gì cả.

Ánh mắt Cố Yên rơi vào trên màn ảnh, vẫn không nhìn ra tâm tình gì trên mặt.

Lại qua một lúc lâu, hắn mới giơ tay lên quét một chút. Toàn bộ giao diện tin nhắn cảm ứng được động tác ngón tay mà thu vào, hình ảnh nửa trong suốt cùng với hàng chữ kia biến mất trong nháy mắt, giữa hai người lại không còn gì ngăn cách.

“Đừng gấp, tôi không có vấn đề gì về tâm trạng cả, có cũng chỉ là cảm thấy mình uống quá nhiều rượu, không phải là nhắm vào thầy.”

Có thể loại hình dung “cáo kính” này đối với Cố Yên mà nói thật sự có chút không thích hợp, cho nên cuối cùng hắn vẫn đổi một giải thích khác.

Hắn dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn ánh đèn thành phố chưa bao giờ thừa thớt bên ngoài, nói: “Tôi tỉnh rượu rồi sẽ tốt hơn thôi, không cần phí công như thế.”

Giọng hắn vẫn như thường lệ, cực kỳ bình tĩnh, trong trầm ổn có một chút lãnh đạm. Nhưng cửa kính sát đất lại chiếu ra hình ảnh hắn hơi cau mày.

Về mặt như vậy chỉ kéo dài chốc lát, rất nhanh sắc mặt hắn đã khôi phục như thường. Lúc quay mặt lại, giọng nói đã biến thành trạng thái không nóng không lạnh trước sau như một, “Tôi đã lĩnh hội

được kỹ thuật đồ người cao siêu của thầy rồi, còn có chuyện khác không?”

Yên Tuy Chi: “...Không có.”

“Về ngủ.”

Cố Yến như chém đinh chặt sắt hất cằm về hướng cửa, ý tiễn khách vô cùng rõ ràng.

Yên Tuy Chi có chút dở khóc dở cười.

Anh do dự dựa vào ghế chốc lát, giống như còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ một vòng cũng không tìm được chuyện, cuối cùng chỉ tức giận lắc đầu một cái, đứng lên nói: “Được rồi, vậy tôi về đây.”

Yên Tuy Chi mở cửa phòng.

Cố Yến đứng bên cạnh máy điều khiển, tay tắt đèn dừng lại một chút trong nháy mắt đó, rũ mắt nhìn điểm nào đó trong hư không, cho đến khi nghe thấy bước chân không nhanh không chậm của Yên Tuy Chi đi ra ngoài, hắn mới động ngón tay lần nữa, tắt hết ánh sáng lạnh lẽo dùng để “giải rượu” đi.

Một đêm này ai cũng không thể ngủ yên.

Có lẽ là do chai rượu trong vườn cherry ảnh hưởng, có lẽ là vẫn không yên lòng về Cố Yến, Yên Tuy Chi mơ một giấc mơ lộn xộn.

Phần đầu giấc mơ, anh trở lại chỗ ở thời thiếu niên, đó là một căn biệt thự rất lớn, trước sau đều có vườn hoa xinh đẹp.

Anh đứng giữa rèm dây leo màu xanh, một tay dứt túi quần, một tay khác thả lỏng cầm bút. Trên giá gỗ trước mặt là một bảng vẽ, một tấm vải vẽ trắng tinh phủ lên đó.

Ánh mặt trời ban trưa nhẹ nhàng nhảy nhót trên cánh hoa, trong làn

gió dịu nhẹ có tiếng chim hót xa xa.

Anh vừa mới vẽ được vài nét lẻ tẻ, cảnh cây sau lưng liền truyền đến tiếng xào xạc.

Ai?

Anh quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên rất có khí chất cầm một cái máy ảnh thực tế ảo bản mini, gạt cành cây đi đến chỗ anh, híp một con mắt, khoe miệng nở nụ cười, nhắm ống kính vào anh, “Video sinh nhật năm nay, con muốn nói cái gì?”

Yên Tuy Chi nhìn bà rất lâu, từ nốt ruồi xinh đẹp ở khóe mắt, cho đến má lúm đồng tiền như ẩn như hiện lúc bà cười, mỗi một nơi đều nhìn rất cẩn thận.

Bởi vì một vài nguyên nhân, thật ra anh rất ít khi nằm mơ, nhưng mỗi một lần đều không thoát khỏi những cảnh tượng này, mỗi lần bắt đầu từ đoạn này, anh sẽ ý thức được rất rõ rằng mình đang ở trong mơ.

Anh biết rõ những thứ này đều là mơ, là cảnh tượng đã từng, đã lâu, sẽ không còn được gặp lại nữa.

Sau đó anh luôn cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút, bình tĩnh chút nữa, để tránh làm rối loạn rồi thoát khỏi giấc mơ...

Anh nhìn người phụ nữ rất lâu, muốn gọi bà một tiếng, nhưng kết quả anh trong mơ lại há mồm nói một câu khác, “Lại phải quay video? Nói cái gì vậy... Chúc con sinh nhật vui vẻ?”

Người phụ nữ buồn bã nửa thật nửa giả: “Không nói cái này thì sao? Sao thế, đây mới là sinh nhật lần thứ 14 của con thôi, sau này còn phải quay 180 cái nữa kia, phải quay từ tiểu ca đẹp trai, đến đại soái ca, rồi đến khi con già, không chăm sóc tốt sẽ còn phải quay cả cái đầu hói...”

Trong mơ Yên Tuy Chi thời niên thiếu lười biếng trả lời: “Con trai mẹ khi già mà hói thật, người khóc sẽ là mẹ đấy.”

Bút tron tay anh không hề dừng, nhưng phần lớn là vài khối màu, không nhìn ra hình gì cả.

Người phụ nữ hứng thú chụp bức tranh mấy cái, lại hướng ống kính sang mặt con trai mình, “Con đang vẽ gì thế?”

Yên Tuy Chi giơ tay chỉ một đóa hoa cách đó không xa, “Bông râm bụt kia.”

Nói xong, anh lại thấp giọng lầu bầu nói: “Mẹ phải chú ý chăm sóc nó kĩ vào, không ngày nào đó sẽ chết héo, con vẽ trước một bức kỉ niệm cho mẹ.”

“Thằng nhóc xui xẻo, nói bậy nói bạ.” Người phụ nữ tức giận vỗ một cái vào gáy anh.

“Mẹ đi chụp cha con.” Bà thấy bông hoa râm bụt kia dần dần thành hình, cong cong đôi mắt, không định làm phiền thiếu niên đang vẽ nữa, xoay người định đi.

Yên Tuy Chi nghiêng đầu hất cằm lên, liếc nhìn bà: “Sinh nhật của con, mẹ cũng không nói gì à?”

Người phụ nữ bật cười một tiếng, đưa tay bóp mặt anh, “Không phải mẹ sợ sẽ quấy rầy con sao, chúc con trai mẹ sinh nhật vui vẻ...”

Bà cười còn dịu dàng động lòng người hơn khóm râm bụt rực rỡ kia: “Mẹ và cha con hy vọng con mãi mãi không buồn không lo, không cần trải qua bất kỳ điều đau khổ gì, không cần lớn lên đặc biệt, không cần hiểu những thứ mâu thuẫn phức tạp kia, không cần lựa chọn gì khiến người ta phiền não, vui vẻ sống lâu, vĩnh viễn có người nói chào buổi sáng và chúc ngủ ngon với con.”

Đây là lần thứ 14 bà nói lời chúc như vậy, Yên Tuy Chi đã sớm

thuộc lòng. Nhưng mỗi một lần anh đều giống như nghe lần đầu tiên, dựng giá vẽ, kiên nhẫn nghiêm túc nghe bà nói xong, sau đó khoát tay một cái, lười biếng nói: “Yên tâm đi, nhất định sẽ sống được như vậy.”

...

Người phụ nữ cầm máy ảnh rời khỏi vườn hoa, Yên Tuy Chi nhìn bóng người bà không đi vào biệt thự, cánh cửa khắc hoa thông đến vườn hoa cứ từ từ đóng lại trước mắt anh.

Đến khi anh quay đầu lại, rèm dây leo màu xanh, bụi hồng và râm bụt đều biến mất, giống như có một cái tay khuấy động mặt hồ.

Vải vẽ và giá gỗ biến thành Cổ Yển dựa vào lan can trên sân thượng, trong tay hắn là một ly rượu, cục đá trong ly va lên vách lạch cạch, hắn uống một hớp, hơi nheo mắt nhìn ánh đèn loang lổ bên ngoài sân thượng.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, lúc lấy lại tinh thần, mình đã cùng hắn sóng vai dựa vào bên lan can, trong tay cũng cầm một ly rượu lạnh, nói: “Không đến mấy tháng sau là tốt nghiệp nhỉ?”

Cổ Yển: “Ừ.”

“Có cảm tưởng gì?” Yên Tuy Chi cười hỏi hắn.

Cổ Yển trầm mặc một lát, xoay đầu lại giơ ly với Yên Tuy Chi, nhàn nhạt nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

...

Yên Tuy Chi tỉnh lại vào trong lời chúc không nhìn ra chút “vui vẻ” nào này, lúc mở mắt vào buổi sáng, lâu lắm mới thấy tâm trạng mệt mỏi sau khi ngủ dậy.

Không nói được là bởi vì hai giấc mơ bị cắt đứt hay là gì khác, tóm

lại cả ngày anh đều không muốn mở miệng.

George · Manson đã tỉnh, điều này đối với bọn họ mà nói còn có ý nghĩa hơn việc hung thủ là ai, Yên Tuy Chi giữ lại cách liên lạc với Trần Chương và bệnh viện phúc lợi Tri Canh, chuyện ở hành tinh Thiên Cầm đã kết thúc.

Sau này còn có tiến triển gì nữa, có trạm thông tin sống là Joe đại thiếu gia, cũng không sợ không nghe được.

Hai người ngồi tàu bay hơn mười giờ, hạ cánh ở cảng Decama vào sáng sớm.

Bọn họ vốn định đến thẳng luật sở Nam Thập Tự, nhưng tạm thời lại đổi ý, bởi vì sau khi hạ cánh, Cố Yến nhận được một truyền tin, truyền tin đến từ một chi nhánh bệnh viện Xuân Đằng ở Decama—

“Luật sư Cố phải không? Chào cậu, tôi là bác sĩ ở bệnh viện Xuân Đằng, lúc trước Joe thiếu gia đã liên lạc với tôi, bảo tôi giúp đỡ chuẩn bị một cuộc kiểm tra gen âm thầm.” Đối phương giải thích.

Cố Yến sửng sốt một chút mới phản ứng được, “Là tôi, đã chuẩn bị xong?”

“Đúng, toàn bộ quá trình đều được bảo mật, không có mạng số liệu, cậu có thể yên tâm.” Đối phương nói, “Nếu cậu rảnh, bây giờ có thể tới, tôi sẽ nói cho cậu phương pháp và tiêu chuẩn đánh giá số liệu, cậu có thể tự mình kiểm tra.”

Cố Yến: “Được, cảm ơn.”

“Lại phải đi công tác?” Yên Tuy Chi không nghe được nội dung đối thoại, hỏi theo bản năng.

Cố Yến cúp truyền tin, nói: “Trước kia tôi có bảo Joe giúp tôi một chuyện.”

Yên Tuy Chi sửng sốt, đã nhớ ra. Lúc rời khỏi đảo Yaba, hình như Joe có nhắc đến việc Cố Yến nhờ hẳn giúp đỡ. Nhưng hình như không phải một chuyện, mà là hai...

Nhưng Yên Tuy Chi không sửa lời giải thích của Cố Yến, “ừ” một tiếng, nói: “Giúp cái gì?”

“Tôi cảm thấy thầy cần kiểm tra xem việc sửa đổi gen còn có thể duy trì được bao lâu.” Cố Yến nói.

-----oOo-----

Chương 78: Kiểm tra gen (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

Bởi vì bị vụ án vài ngày trước làm phân tâm, chuyện sửa đổi gen có thể duy trì bao lâu đã bị anh gác sang một bên, quên mất từ lâu rồi. Không nghĩ tới Cố Yến vẫn nhớ, hơn nữa còn sắp xếp giúp anh trước.

Nói không có cảm động là giả, chẳng qua là ngoài cảm động ra còn có vài thứ khác, giống như có con kiến nhỏ trong vườn hoa, nhẹ nhàng đạp hai cái trong lòng rồi lại ồn ào bỏ đi.

Anh tựa vào ghế kế bên người lái, nhìn Cố Yến một lát, gật đầu nói: “Được.” Từ trước đến giờ anh luôn chú trọng lễ nghi, nhưng lại không hề nói cảm ơn vào lúc này.

“Ừ.” Cố Yến đáp một tiếng.

Hắn cúp truyền tin rồi cúi đầu xác định vị trí mục tiêu lần nữa, tựa như không nhìn thấy ánh mắt của Yên Tuy Chi.

Xe chạy rất nhanh, quay đầu lại tại giao lộ phía trước rồi chạy thẳng đến bệnh viện Xuân Đằng.

Không biết bao lâu sau, Yên Tuy Chi đột nhiên nói: “Hôm qua tôi nằm mơ thấy cậu.”

Ngón tay đang trả lời thư điện tử của Cố Yến chợt dừng lại, quay đầu nhìn sang.

Thật ra thì Yên Tuy Chi cũng không nghĩ ra tại sao mình lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, lời vừa ra khỏi miệng, anh đã sửng sốt

trong lòng một chút, sau đó cười rộ lên.

Nhưng nếu đã nói ra, còn có thể im lặng không nói tiếp sao?

Anh liếc Cố Yến một cái, đột nhiên nhanh trí mà ý thức được nếu thật sự làm như vậy, thành quả tối hôm qua đổ dành nửa ngày có thể cũng phải mặc dòng nước cuốn trôi, hoàn toàn không trở lại nữa.

Vì vậy giáo sư Yên vẫn dẫn đo hai giây, dùng giọng tán gẫu tiếp tục nói: “Mơ thấy tiệc rượu một năm nào đó, có một vài bạn học ôm ly rượu đứng lẻ loi trên sân thượng làm tượng đá, tôi còn cho rằng đang thương nhớ việc tốt nghiệp, định ra trấn an một chút, kết quả tượng đá căn bản không nghe rõ vấn đề, còn nói một câu sinh nhật vui vẻ với tôi.”

Anh cười một cái, nói: “Hồi ức rất thú vị, nhưng thật đáng tiếc, đến đây là tôi tỉnh mất rồi, có lẽ là bởi vì tôi không nhớ nổi lúc đó tôi trả lời cậu thế nào nữa.”

Cố Yến nghe xong thì thu hồi ánh mắt, qua một lúc lâu sau mới đột nhiên nhàn nhạt nói: “Tôi nhớ.”

“Hử?”

“Thầy nói, ‘Cảm ơn, cũng chúc cậu sinh nhật vui vẻ trước’. Mà lúc đó cách sinh nhật tôi tận hơn tám tháng.” Cố Yến dùng một loại giọng cực kì bình tĩnh nói xong, đưa tay nhấn nút ấn một cái, “Xuống xe, đến bệnh viện rồi.”

“...”

Dây an toàn trên người Yên Tuy Chi kêu “cạch” một tiếng thu về, tiếp đó cửa xe cũng mở ra.

Lúc anh xuống xe, Cố Yến đã khóa hệ thống lại, vừa nhìn bảng hướng dẫn bên cạnh bãi đỗ xe, vừa gửi tin cho bác sĩ.

Không biết có phải là ảo giác hay không, trông tâm trạng hắn có vẻ đã khá hơn một chút.

Hôm qua phí tâm tư đồ dành như vậy đều không có hiệu quả gì, hôm nay chỉ vài ba câu lại hữu hiệu. Có thể thấy chắc là một vài bạn học thích nghe nói mới.

Yên Tuy Chi lắc đầu một cái, theo sau nói, “Tôi thật sự trả lời cậu như vậy?”

Cô Yên nhắc mí mắt quét sang, ánh mắt kia tựa như đang nói, “Có nói lời đó hay không trong lòng thầy không biết sao?”

Giáo sư Yên dứt khoát không cần da mặt nữa, bình thản nói: “Được rồi, ai bảo tôi quên chứ, cậu nói cái gì thì chính là cái đó đi.”

...

Khu vực này ở Decama vẫn đang rét đậm, trong khoảng thời gian bọn họ rời đi mấy ngày này liên tục có tuyết rơi, hai hàng cây sồi xanh bên cạnh bệnh viện Xuân Đằng và đám cây xanh quanh năm trên tòa cao ốc đều được phủ một tầng tuyết trắng tinh. Có rất nhiều người lui tới trước cửa bệnh viện, đều bọc áo choàng dài và khăn quàng cổ, há mồm thở ra sương.

Đây là cảnh tượng thường thấy trong mùa đông, nhưng lại hoàn toàn khác cảnh trong mơ tối qua.

Yên Tuy Chi thời niên thiếu luôn rất khó nhớ sinh nhật mình là vào mùa đông, bởi vì trước sau hoa viên nhà cũ đều có máy làm ấm. Ban đầu bởi vì cơ thể mẹ anh không được tốt, không thể bị lạnh, nhưng sau đó lại trở thành nơi chơi đùa của bà và Yên Tuy Chi.

Bà vẫn luôn lặng lẽ điều chỉnh độ ấm vườn hoa trước sinh nhật của Yên Tuy Chi, thường thường chỉ cần thời gian một tuần là cảnh tượng trước sau biệt thự đã thay đổi hoàn toàn. Khi còn nhỏ, có một

lần Yên Tuy Chi bị bà trêu đến mức không biết rõ bốn mùa, cứ trêu chọc như vậy đến mười tuổi, anh đã hoàn toàn bình tĩnh, gặp phải cái gì ngạc nhiên mừng rỡ đều có thể tỏ ra bình thản ung dung.

Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, mỗi một lần Yên Tuy Chi nhớ tới sinh nhật thời niên thiếu, đều là một ngày tràn đầy ấm áp rục rịch, nhàn nhã thích ý.

Cho dù đã qua mấy chục năm, lúc Yên Tuy Chi nhìn thấy cảnh đông vẫn rất khó ý thức được sinh nhật mình sắp tới. Cho nên cho dù mùa đông hàng năm anh đều tổ chức vài tiệc rượu nội bộ, nhưng mỗi lần nghe có người nhìn cảnh đông nói với anh “sinh nhật vui vẻ”, anh vẫn luôn có chút kinh ngạc vì điệu, trả lời cũng tùy tính.

Bây giờ nghe lại có chút nực cười, chẳng qua là không biết vào lúc đó Cố Yến có cảm thấy thái độ của anh qua loa lấy lệ hay không.

...

Bệnh viện Xuân Đằng này là trụ sở chính ở Decama, diện tích lớn, nhiều ngành hơn, cao ốc san sát, bệnh nhân và người nhà mỗi ngày đi tới đây đều khó mà đếm hết, hàng năm đều là tình trạng đông như kiến.

“Đúng, đã đến.” Bọn họ nhìn sơ đồ tòa nhà ở tầng một khoa gen, Cố Yến truyền tin với bác sĩ, “Ở bên cạnh đài phun nước tầng một.”

Bệnh viện Xuân Đằng là một trong số ít những bệnh viện có tư cách sửa đổi gen trong Liên Minh, cho nên trên các hành tinh luôn có một khoa gen của bệnh viện. Trong Liên Minh không có nhiều người đăng ký yêu cầu sửa đổi gen, nhưng cũng không có nhiều người rải rác đến các bệnh viện có hạn, cho nên vẫn hiện ra bảy phần chật chội.

Trong đại sảnh có đầy người nhốn nháo, tất cả đều là người sửa đổi gen và chỉnh sửa liên quan, Cố Yến và Yên Tuy Chi trừ một vẻ mặt đẹp trai ra thì không có chỗ nào đặc biệt vượt trội cả.

Chẳng được bao lâu, một bác sĩ cao gầy mặc áo blouse dài màu trắng vòng qua đám người chen lấn, đi ra từ một bên hành lang.

Anh ta đeo một cái kính an toàn chuyên để quan sát thí nghiệm, trông kính màu xanh đen che mất đôi mắt, nửa khuôn mặt còn lại cũng bị che khuất sau khẩu trang. Lối ăn mặc võ trang đầy đủ này sẽ rất nổi bật ở phòng khám bệnh hoặc là khu cấp cứu, nhưng trong khoa gen này thì quá bình thường.

“Cậu là... luật sư Cố?” Bác sĩ đi đến bên đài phun nước, liếc một cái liền tìm được hai người, “Lại là hai cậu sao?”

Lời này của anh ta nghe giống như là bọn họ đã từng gặp nhau vậy.

Yên Tuy Chi cười híp mắt nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, anh mặc thế này, chúng tôi muốn đáp lại câu hỏi kia của anh cũng rất khó làm được.”

Bác sĩ kia “à” một tiếng, đẩy cặp kính bảo hộ lên trán, kéo khẩu trang ra nói: “Dĩ nhiên, cho dù tôi có bỏ mấy thứ này đi, chưa chắc các cậu đã nhận ra tôi.”

“Anh là bác sĩ ở Tửu Thành.” Yên Tuy Chi và Cố Yến cũng liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương.

Vị bác sĩ này tên là Lâm Nguyên, ban đầu Yên Tuy Chi bị bỏng chân ở Tửu Thành, chính là anh ta khám bệnh bốc thuốc cho.

Nhìn có vẻ anh ta lớn tuổi hơn Cố Yến một chút, dĩ nhiên, cũng có thể là do cách nói chuyện chậm rãi và khí chất của anh ta mang đến cho người ta ảo giác già đi mấy tuổi, “Trước kia gặp các cậu ở Tửu Thành, cũng không nghĩ rằng sẽ còn gặp lại như vậy.” Anh ta vừa nói khách sáo vừa ân cần hỏi Yên Tuy Chi một câu, “Sao rồi? Vết thương lần trước có để lại sẹo không?”

Yên Tuy Chi lắc đầu một cái: “Khôi phục rất tốt.”

“VẬY thì tốt.” Lâm Nguyên nhớ tới vết thương lần trước của Yên Tuy Chi, không nịn được than thở một câu, “Các cậu làm luật sư thật không dễ dàng, giống như còn hơi nguy hiểm đến tính mạng.”

Yên Tuy Chi: “Như nhau cả thôi.”

Lâm Nguyên: “...”

“Tôi cũng không nghĩ tới hai người còn là bạn của Joe tiểu thiếu gia.” Lâm Nguyên thuận mồm giải thích một câu, “Đúng là trùng hợp, bởi vì lúc ban đầu chuyện này không rơi xuống đầu tôi đâu, ban đầu người Joe tiểu thiếu gia sắp xếp là Jacques White. À, chắc các cậu cũng gặp cậu ta rồi? Lúc ở Tửu Thành, khi các cậu đi, cậu ta đứng lúc lướt qua các cậu đi vào phòng khám của tôi.”

“Người tóc xoắn kia?”

“Đúng, tóc xoắn.” Lâm Nguyên nói, “Gần đây nhà cậu ta xảy ra việc ngoài ý muốn, tôi liền dứt khoát nhận luôn vụ này.”

“Ngoài ý muốn?”

Lâm Nguyên sững sốt một chút, “Không thấy trên mạng sao? Hai ngày trước có sự cố chữa bệnh, xảy ra mạng người, mấy ngày gần đây Decama kiểm tra toàn diện, tra được liên tiếp mấy cơ sở chữa bệnh trái pháp luật.”

Yên Tuy Chi: “Sáng nay ở trên xe hình như có lướt qua, nhưng không đọc cụ thể. Vụ này có liên quan đến bác sĩ tóc xoắn kia sao?”

“Chị họ cậu ta chết trong vụ tai nạn đó, thân thể cha mẹ chị họ không tốt, có chút không chịu nổi kích thích, hai ngày nay cậu ta đang giúp đỡ sắp xếp chuyện sau này.”

“Bản thân bác sĩ tóc xoắn ở trong bệnh viện Xuân Đằng, sao chị họ anh ta phải đến cơ sở nhỏ phạm pháp...”

“Không biết.” Lâm Nguyên vừa nói vừa khoát tay một cái, “Được rồi, không nói những thứ này nữa. Đi thôi, theo tôi đến khoang đo lường bên kia.”

Hai người đi theo bác sĩ Lâm Nguyên lên tầng, lướt qua tầng chẩn liệu, giải phẫu, nhập viện, cuối cùng dừng ở tầng 12.

“Từ nơi này đi lên nữa đến tầng 17 chính là khu vực nghiên cứu, người bình thường không vào được.” Lâm Nguyên nói.

Mỗi một tầng ở đây đều có một mật mã cửa chuyên môn, phải là người có quyền sử dụng được quét thông qua mới có thể mở cửa ra.

“Một loạt chỗ này đều là phòng dùng để nghiên cứu và đo lường chuyên nghiệp, thật ra thì vốn dùng cho kiểm tra một ít trị số biến hóa của hàng mẫu, chính giữa vừa vặn có hai hàng mẫu tuần này không được sắp xếp, để không, tôi liền dọn ra trước.” Lâm Nguyên vừa nói dẫn bọn họ vào một gian trong đó.

Trong phòng có một cái máy phức tạp được dựng thẳng, trên đó dẫn ra mười mấy cái ống trong suốt, kết hợp với máy điện tử cảm ứng treo ở đó. Chính giữa máy là một chỗ ngồi, bên cạnh là một màn hình lớn.

“Chính là cái này?”

Lâm Nguyên gật đầu một cái, “Đúng, nói là khoang, thật ra thì chỉ có khi để hàng mẫu vào mới khép lại, bình thường đều mở ra dùng như thế. Máy này tôi đã dùng quyền hạn mở ra trước cho các cậu rồi, bây giờ là trạng thái chờ, kiểm tra đến thân thể con người nó sẽ tự động chạy, màn hình và hệ thống liên quan trong bệnh viện tôi đã cắt đứt, bình thường kết quả các cậu đo lường sẽ hiện ra trên màn hình, sau khi đóng cửa sẽ tự động quét sạch dấu vết, trừ hai người các cậu, những người khác không thấy được.”

Anh ta chỉ lên một tờ giấy dán trên tường, “Đây, các bước sử dụng đều được ghi ở đây, cách thức nhanh gọn, dựa theo cái này để dùng là được.”

Yên Tuy Chi nghe theo anh ta chỉ, nhìn trang giấy một cái, kết quả liếc thấy một chữ lớn quan trọng ở bước thứ nhất — cời.

Yên Tuy Chi: “???”

-----oOo-----

Chương 79: Kiểm tra gen (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bác sĩ Lâm Nguyên bàn giao xong tất cả mọi chuyện, khách khí cười với bọn họ, “Tôi phải xuống phòng bệnh dưới tầng một chuYên, nhưng phòng làm việc của tôi là 1207 phía chéo đối diện đó, nếu như các cậu gặp phải vấn đề gì thật, hoặc là kết quả đi ra cần ý kiến chuyên nghiệp cụ thể hơn, có thể chờ tôi ở bên kia. Nếu như không cần những trợ giúp khác, kiểm tra xong thì ấn hai cái nút này, một nút là đóng kín máy, một nút là mã hóa máy, số liệu của hai cậu cũng sẽ được đưa về 0, không cần lo lắng vấn đề khác.”

Anh ta vừa nói vừa đi ra, chẳng qua là sau khi ra cửa, bước chân lại chần chờ một chút, ló đầu vào lần nữa.

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn sang.

Bác sĩ Lâm Nguyên nghĩ nghĩ, dặn dò một tiếng, “Cẩn thận chút.”

Trong mười bác sĩ hay giao tiếp với đồng máy móc đắt tiền này thì có đến tám người cực kỳ đau lòng chúng, giao cho người khác luôn có chút không yên lòng, nhưng điều này hoàn toàn có thể hiểu được, cho nên hai người cũng lễ phép trả lời một câu, “Được, cảm ơn.”

Ken kết ——

Cửa phòng đóng lại từ bên ngoài, tiếng bước chân của Lâm Nguyên càng ngày càng xa, hẳn là đi về phía thang máy đầu hành lang.

Yên Tuy Chi đang nhìn tờ hướng dẫn sử dụng.

Cố Yến cũng đang nhìn tờ hướng dẫn sử dụng.

Hai người đều không nói gì, trong phòng bỗng nhiên vô cùng an tĩnh...

Nhưng từ đầu đến cuối Yên Tuy Chi đều không đưa ánh mắt lên cái chữ “cởi” kia, thật ra thì cũng không có vấn đề gì, cũng không phải là cởi hết, không có gì không thể tiếp nhận cả. Từ trước đến nay giáo sư Yên luôn bình thản, cho dù bất chợt có ngoại lệ thì cũng rất nhanh là có thể điều chỉnh tâm trạng lại bình thường, cuối cùng vẫn rất thản nhiên.

Ngược lại sau đó ánh mắt của anh vẫn luôn rơi vào hàng cuối cùng, phía trên viết sau khi làm chính xác các bước, trên màn hình sẽ hiện ra số liệu, bao gồm số lần sửa đổi gen, khoảng thời gian, thời hạn duy trì, loại hình, cùng với đủ loại biểu đồ chuyên nghiệp.

Yên Tuy Chi nhìn hàng chữ này hơi mất tập trung, giống như rơi vào vài hồi ức.

Cho đến khi Cố Yến đột nhiên lên tiếng, “Đo lường đi, tôi ra ngoài chờ thầy.”

Hắn vừa nói vừa đứng lên.

“Ê ——” Yên Tuy Chi với một cái, bắt được một góc tay áo sơ mi của hắn, cũng không để ý nhiều như vậy, khẽ kéo về trước mặt mình.

Hành động này khiến Cố Yến dừng động tác lại.

“Đừng chạy chứ, làm phiền vị bạn học này nhìn sơ đồ này chút đi.” Yên Tuy Chi buông áo đối phương ra, chỉ một sơ đồ cơ thể người bên cạnh, trên đó được ghi chú mấy vị trí quan trọng, cũng là nơi cần dán tấm kim loại, bên cạnh ghi rõ chú thích, ví dụ như —

Từ xương cổ đi xuống cách ba đốt ngón (lấy đốt ngón tay trở thứ nhất làm tiêu chuẩn)

Từ xương bả vai đi xuống 25cm.

Xương quai xanh (bên trái) đi xuống 15cm.

Vị trí cách xương sống thất lưng hai bên ba đốt ngón tay.

...

Nhìn một chút đi, cách giải thích này xàm xí biết bao.

Yên Tuy Chi tức giận nói: “Một thân một mình không có tám cái tay thì sao mà làm được, bây giờ tôi bắt đầu tu luyện trong thời gian ngắn cũng không luyện thành yêu tinh bạch tuộc được đâu, cậu chạy cái gì?”

Cố Yến: “...”

Nói xong một chuỗi như vậy, chút vi diệu không tự nhiên ban đầu của Yên Tuy Chi đã được che đậy thành công. Mà Cố Yến thì...

Đoán chừng Cố Yến không ổn được.

Nhưng hắn càng không có lý do không giúp.

Vì vậy hai người dờ dẫm đối lập, bầu không khí lên men chốc lát trong sự yên tĩnh. Cố Yến dùng đốt ngón tay ấn vào mi tâm hai cái, sau đó không biểu tình gì đi tới bên cạnh cái máy, dựa theo chú thích sắp xếp mấy miếng kim loại.

“Ngồi ra đây.” Hắn vừa đối chiếu đồng dây chính xác vừa nói.

Yên Tuy Chi treo khăn quàng và áo choàng dài trên mắc áo, chỉ để lại mỗi cái áo sơ mi.

Anh cởi nút tay áo ngồi xuống cạnh cái máy, để lại toàn bộ phần lưng cho Cố Yến, sau đó tháo nhãn thông minh để tránh bị nhiễu sóng.

“Cho.” Anh cũng không quay đầu lại, đưa chiếc nhẫn ra sau.

Qua hai giây, anh cảm giác đầu ngón mình tay chạm vào cái tay ấm áp của Cố Yến, chiếc nhẫn bị cầm đi.

Tích tích tích ——

Máy làm ấm bên trong vang liên tục mấy tiếng, nhiệt độ phòng được chỉnh cao lên một ít.

Yên Tuy Chi gấp ống tay áo lên hai lần, lộ ra cổ tay và nửa đoạn cánh tay, sau lưng Cố Yến cũng cởi áo choàng dài, loẹt xoẹt đi tới bên mắc áo ở rồi vòng trở lại.

Hai chỗ ở cổ tay Yên Tuy Chi hoàn toàn có thể tự làm.

Cái ống treo ở vị trí sau lưng anh, lúc anh đưa tay ra lấy có nghiêng nửa người về sau một chút, gáy và vai chạm phải một cơ thể ấm áp.

Cố Yến hơi dừng động tác lại, sau đó giọng nói trầm thấp cùng với làn da ma sát theo không khí truyền vào trong tai Yên Tuy Chi, “Muốn cái nào?”

“Cổ tay.”

Một cái ống tương ứng được đưa vào trong tay Yên Tuy Chi.

Anh cầm cái ống ngồi thẳng lần nữa, sự ấm áp kia cũng biến mất theo đó.

Sau đó, anh cần gì cũng không cần nghiêng người đi lấy nữa, chỉ cần xòe tay ra sau nói một vị trí, Cố Yến sẽ chọn ống ra đặt vào trong tay anh.

Mỗi một miếng kim loại đều giống như một cây kim châm cứu, dài khoảng 2-3 mm, đâm vào da không khác muỗi cắn bao nhiêu. Yên

Tuy Chi cũng không nháy mắt lần nào, đã đặt mấy miếng kim loại lên hai bên cổ tay, ngực, dưới xương sườn 3cm hai bên hông.

Anh dán xong chỗ cuối cùng, nghiêng đầu cười giỡn nói: “Cậu ngủ sao, hỗ trợ nhanh lên một chút đi.”

“...”

Cố Yến không để ý tới anh.

Miếng kim loại va chạm khẽ vang lên mấy tiếng, sau đó có ngón tay khẽ ấn vào gáy anh, “Cúi đầu.”

Yên Tuy Chi hết sức phối hợp cúi đầu xuống, xương bả vai liền hiện ra độ cong xinh đẹp. Vừa rồi dán ở phía trước có còi mấy cái nút áo sơ mi ra, lúc làm động tác này cổ áo và phần áo ở vai trượt ra hai phân, để lộ hõm vai cùng đường lõm giữa hai bên xương hờ điệp.

Ngón tay ấm áp đè lên trên chỗ xương hơi nhô ra, vừa chạm đã thu về, tiếp đó hướng xuống dưới ba đốt ngón tay. Trong quá trình đo, ngón tay Cố Yến cực kì cẩn thận không chạm trực tiếp lên da. Nhưng Yên Tuy Chi vẫn có thể cảm giác rõ ràng mỗi một động tác của hắn...

Đốt thứ nhất, đốt thứ hai, rồi đến đốt thứ ba.

Tiếp đó là miếng kim loại nhẹ nhàng chạm vào da...

Anh vốn tưởng rằng kim loại chạm vào sẽ lạnh cả người, sự thật lại không có, những miếng kim loại kia đều mang theo nhiệt độ cơ thể của Cố Yến.

Sau đó là vị trí lưng dưới xương bả vai.

Sau đó là sau lưng.

Yên Tuy Chi hơi híp mắt...

Những bước chân nhỏ của con kiến kia lại tới nữa...

Đây rõ ràng là chuyện không cần anh ra tay cũng không cần anh mở mồm, không cần dùng tí sức nào, nhưng mà mỗi một giây đều bị kéo dài ra như vượt núi băng đèo. Đây chắc là lần đầu tiên trong đời anh thấy giác quan của mình nhạy bén như thế, có thể cảm nhận được mà không cần chạm vào.

Khi miếng kim loại cuối cùng được dán lên, mi mắt hơi rũ của Yên Tuy Chi run lên một chút.

Qua một lúc lâu, anh mới nhấc mắt, nghiêng đầu hỏi: “Xong rồi?”

“Ừ.” Cố Yến đáp một tiếng, vừa dán xong ống cuối cùng liền đứng thẳng người, lui ra sau một bước.

Yên Tuy Chi kéo áo sơ mi, cổ áo hơi trể ra sau liền trở lại chỗ cũ, trở lại dáng vẻ phẳng phiu vốn có. Vì lễ nghi, lúc này anh không dứt khoát cởi áo sơ mi, mặc xong còn cài hơn nửa đồng nút áo, giữ vững một chút chỉnh tề cuối cùng.

Anh xoay người, ngồi hẳn xuống cái ghế trong máy, dựa vào lưng ghế.

Hơn mười cái ống trên máy được kéo sang, sau đó kéo dài vào trong áo sơ mi của anh, xuyên qua lớp vải có thể thấy đường ranh mờ mờ, cổ áo như mở như không, vạt áo cũng như vén như không.

Dáng vẻ kia có chút khó mà diễn tả được... Cố Yến chỉ nhìn một cái liền không nhìn nữa, toàn bộ quá trình đều bám vào một góc màn hình, cẩn thận nhìn kỹ trị số biến đổi trên đó.

Máy khởi động rồi cũng không giải quyết trong một lần được, có vẻ như quá trình được chia ra nhiều lần, mỗi một lần chạy, mấy cái kim đâm vào da kia đều hơi tê dại, Yên Tuy Chi biết đó kỹ thuật lấy mẫu gen mỏng mới nhất, nhưng mà nói như thế nào đây...

Vô cùng phiền não.

Anh cảm nhận hai đợt, rớt cuộc vẫn phải chặc một tiếng, oán giận nói với Cố Yến, “Cái thứ đồ xui xẻo này hình như bị rò điện.”

“...”

Cố đại luật sư nghe vậy, hơi động mí mắt, nhưng vẫn không hề nhìn sang, vẻ mặt còn tê liệt hơn lúc trước.

-----oOo-----

Chương 80: Lây nhiễm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc giáo sư Yên nửa thật nửa giả oán trách, trong phòng vang lên mấy tiếng tích tích nhắc nhở liên tiếp.

Máy làm ấm trên tường đột nhiên tắt, máy điện đang chạy cũng bỗng nhiên ngừng, trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Bị cúp điện?” Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, quay đầu quét mắt nhìn các thứ đồ trong phòng.

Đoán không lầm hẳn là bị cúp điện.

Cuối cùng ánh mắt của anh rơi vào trên người Cố Yên, chỉ thấy Cố đại luật sư vẫn bám vào màn hình, không nhận được trêu chọc hẳn một câu: “Trên màn hình có chữ sao?”

Cố Yên: “...”

Nhìn vẻ mặt hẳn, hẳn là không có.

Yên Tuy Chi lại nói: “Màn hình đen có đẹp không?”

Cố Yên: “...”

Rốt cuộc hẳn cũng nhắc mắt nhìn sang.

Trên bàn làm việc bên cái máy có một bức tranh nhắc nhở liên quan đến việc bị cúp điện. Yên Tuy Chi nhìn thấy từ quan trọng, định liếc mắt xem cụ thể nên xử lý như thế nào. Anh nghiêng người sang bên kia, đám ống dưới áo sơ mi kéo dài đến vạt áo không tránh khỏi bị kéo theo, vén lên một góc áo, lộ ra vòng eo căng chặt.

“Thầy ngồi về.” Cố Yến đột nhiên lên tiếng nói, “Muốn xem gì thì bảo tôi.”

“Hử?” Yên Tuy Chi đang xem nội dung, cũng không quay đầu lại nói: “Không, tôi đang xem rồi. Nói nếu như bị cúp điện thì không nên hoảng sợ, bệnh viện có hệ thống dự phòng nguồn nhiên liệu độc lập, một phút đồng hồ nội là có thể khôi phục. Máy có chương trình tự bảo vệ khẩn cấp để đối phó với việc cúp điện, sau khi điện vào sẽ tự khởi động lại, số liệu cũ cũng không mất, tự động chạy tiếp tiến độ lúc trước.”

Anh đang nói, liền nghe trong phòng vang lên mấy tiếng tích tích, âm thanh máy chạy vang lên lần nữa, màn hình máy làm âm cũng sáng lên.

Lúc này Yên Tuy Chi mới ngồi thẳng lại, “Tốc độ còn rất nhanh, số liệu có trở lại không?”

Cố Yến “ừ” một tiếng, một lát sau, hắn mới bổ sung nói: “Khôi phục, đang xuôi theo độ tiến triển lúc trước.”

Trên màn hình tràn đầy thuật ngữ phức tạp chuyên nghiệp, về phương diện điều trị, về phương diện kiểm tra gen, những đoạn chữ lớn không ngừng hiện ra kia thể hiện độ tiến triển của máy, không phải chuyên gia căn bản không nhìn ra cái gì, rất khô khan nhàm chán, tuyệt đối là thượng phẩm để xúc tiến giấc ngủ của con người.

Nhưng luật sư Cố lại nhìn rất nghiêm túc.

Mặc kệ hắn có hiểu hay không, dù sao trông rất nghiêm túc. Yên Tuy Chi tựa vào chỗ ngồi trong máy, vốn đang nhìn về phía màn hình chờ số liệu, không bao lâu đã thản nhiên biến thành nhìn hắn.

Ánh mắt của con người có lúc rất kỳ quái, bình thường nhìn cái gì cũng cảm thấy quá quen thuộc đến mức nhắm mắt lại cũng có thể phác họa lại được, nhưng khi thật sự nhắm mắt lại không thể khắc ra bao nhiêu chi tiết. Nhìn chằm chằm một chữ một người hợp ý nào

đó chốc lát, sẽ bỗng nhiên sinh ra cảm giác xa lạ kỳ diệu...

Thật ra đó là khi bạn nhìn thấy một vài chi tiết mà trước đó không hề chú ý.

Cũng không phải là xa lạ, mà là quen thuộc hơn.

Yên Tuy Chi nhìn Cố Yến một lát, qua lại nhiều lần giữa sự xa lạ và quen thuộc này, đúng là nhanh chóng nhìn ra hứng thú.

Chỉ chốc lát sau, Cố Yến từ đầu đến cuối vẫn chăm chú nhìn màn hình rồi cuộc cũng mở miệng vàng: “Đừng nhìn nữa.”

Cho dù ai bị nhìn chằm chằm như vậy đều sẽ phát hiện ra, hướng chỉ từ góc độ của Cố Yến, cho dù không giương mắt, dư quang cũng có thể bao trùm sang bên Yên Tuy Chi. Cho nên thật ra thì hẳn đã sớm chú ý tới tầm mắt của Yên Tuy Chi, nhưng vẫn cứng rắn nghiêm túc nhìn tới bây giờ.

“Kết quả ra rồi, trên màn hình nhắc có thể thu đồng dây về.” Cố Yến rút cuộc nhìn về phía Yên Tuy Chi, ánh mắt lướt qua mười mấy ống dây được che dưới áo sơ mi của anh, giống như chuồn chuồn điểm nước.

“Cuối cùng cũng xong rồi, chỗ ngồi này thiết kế thật không thoải mái.” Yên Tuy Chi đổi một tư thế, xoa cổ thả lỏng gân cốt một chút.

Tháo đồng dây ra không cần chú trọng như vậy, cũng không cần để ý đến vị trí và cách tháo, đương nhiên không cần nhờ Cố Yến giúp nữa.

Anh làm chuyện gì cũng không vội vàng, mà đều ung dung, mặc dù nhiều lần oán giận đồng dây này không thoải mái, nhưng lúc tháo ra cũng không giật toàn bộ, mà tháo từng cái một. Giống như thứ anh tháo không phải là một miếng kim loại, mà là lá cây vô tình rơi xuống người.

“Kết quả như thế nào?” Anh vừa cài nút áo vừa đi đến bên cạnh Cố Yên, nhìn màn hình.

Trên màn hình đang hiện ra một cái nút nhắc nhở — “Hiện kết quả”.

Hiển nhiên, Cố Yên đang đợi anh đến để nhìn cùng nhau.

Tổng cộng có hai trang kết quả, trang thứ nhất toàn là thuật ngữ chuyên nghiệp.

“Thuật ngữ chuyên nghiệp, bỏ qua.” Giáo sư Yên còn bận cài ống tay áo, toàn dựa vào việc há miệng sai sử người ta.

Trang thứ hai đã chuyển thành tiếng người.

Hạng mục hiện ra rất mạch lạc rõ ràng, ngôn từ thông thường, còn kèm theo chú thích. Hai người đọc nhanh như gió mà quét xuống dưới, trực tiếp tìm được kỳ hạn sửa đổi gen, bên cạnh có một dấu ngoặc, chú thích kỳ hạn này là từ lúc bắt đầu kiểm tra, còn có thể duy trì bao lâu.

Rất kỳ quái, lại có hai hàng kết quả...

Lần A: 40-45 năm.

Lần B: 25-30 ngày.

Nội dung hai hàng này vô cùng đơn giản, nhưng Cố Yên nhìn vậy lại nhú mày.

“Hai lần?” Hấn nhìn về phía Yên Tuy Chi.

Sửa đổi gen cũng không phải là việc nhỏ như dùng đường hay là muối, dầu sao cơ thể con người có một hệ thống tự bảo vệ mình, luôn có tính đề kháng với sự xâm nhập từ bên ngoài, sửa đổi gen xla việc rất nguy hiểm và có nhiều trở ngại, có thể thành công đã phải cảm ơn trời đất rồi, cho nên nếu cần đều phải giải quyết trong

một lần duy nhất, sẽ không có bác sĩ nào muốn chia một lần sửa đổi thành hai lần cả.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ trong hai lần này, chỉ có một lần là người cứu Yên Tuy Chi làm, một lần khác không liên quan đến hắn.

Yên Tuy Chi nhìn vậy thì không ngạc nhiên chút nào, điều này nói rõ anh có biết về một lần khác. Có thể nói... trước án nỏ anh đã từng sửa đổi gen một lần.

Nhưng cho tới bây giờ không có ai nhắc tới Yên Tuy Chi từng sửa đổi gen, cho dù là bất kì tài liệu nào liên quan đến anh, hay là những cuộc tán gẫu giữa người quen, đến nay không hề có ai nói đến việc này. Cho nên chỉ còn lại một cách giải thích – căn bản không có ai biết được chuyện này.

Cố Yến nhìn ra phía cửa một cái, trầm giọng nói: “Nếu cần tôi có thể tránh đi.”

Yên Tuy Chi lại khoát tay, không quan tâm nói: “Không cần, nếu thật sự muốn cậu tránh đi thì vừa nãy đã đuổi cậu ra ngoài rồi, còn cần chờ đến bây giờ sao?”

Anh đưa tay ấn vào một mục trước mặt, bên trên đánh dấu thời gian hai lần sửa đổi gen.

Cố Yến nhìn sang theo ngón tay anh, phát hiện lần sửa đổi A đã là rất lâu rồi, lâu đến mức... lúc đó Yên Tuy Chi hắn còn rất nhỏ, cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi.

Yên Tuy Chi nhìn thời gian như vậy, hơi thất thần.

Loại chuyện cũ riêng tư này không phải thứ mà Yên Tuy Chi sẽ lấy ra để bàn luận, Cố Yến biết rõ điểm này, cho nên căn bản không định nghe câu trả lời gì. Ai ngờ sau khi Yên Tuy Chi tỉnh hồn, lại giải

thích với hẳn một câu: “Cơ thể mẹ tôi không được tốt, di truyền điểm này cho tôi, sửa đổi gen là cách làm duy nhất.”

Về mặt Cố Yến có chút bất ngờ, vừa là bởi vì Yên Tuy Chi lại nhắc đến chuyện này, cũng là bởi vì việc sửa đổi gen ở mấy chục năm trước còn chưa phát triển, là một cách chữa trị có độ nguy hiểm rất cao.

Bởi vì Yên Tuy Chi không thích bàn luận chuyện riêng gia đình, thông tin về cha mẹ anh lại càng ít, đa số người ta chỉ biết vài câu lẻ tẻ — chắc là rất đẹp, qua đời rất sớm.

Chỉ có hai điểm này, còn lại đều được nhìn ra từ bản thân Yên Tuy Chi.

Hoàn cảnh ở Decama không nói cái khác, nhưng có hai điểm rất nổi tiếng — không hỏi xuất thân, riêng tư là trên hết.

Điều kiện đầu tiên là bảo đảm an toàn, bạn không muốn nhắc đến thông tin cá nhân thì người ta sẽ rất khó mà biết được, trình độ bảo mật cực cao, từ lâu đến nay đã hình thành một loại ý thức công dân — thứ mà người khác không muốn nói nhiều, rất ít người sẽ phí công đi thăm dò, nhất là mấy chuyện như xuất thân, cha mẹ tổ tiên, quan hệ thân thích vân vân.

Nhiều năm qua, trong đại học Metz, bao gồm người trong nghề biết rất ít chuyện về cha mẹ Yên Tuy Chi, cũng biết rất ít chuyện liên quan đến cha mẹ Cố Yến.

Loại hiện tượng này quá thường gặp ở Decama, cho nên không có gì nổi bật cả.

Vậy nên cho dù biết rất ít, bây giờ cũng có thể suy diễn ra một hai...

Thân thể mẹ Yên Tuy Chi không tốt, sửa đổi gen là cách trị chữa duy nhất.

Sửa đổi gen là một cách chữa bệnh có độ nguy hiểm rất cao vào năm đó, mà cha mẹ anh lại mất từ sớm.

Như vậy có thể thấy được, có lẽ sửa đổi gen đã chữa được cơ thể Yên Tuy Chi, nhưng mẹ anh thì rất khó nói... Cho nên đây cũng không phải là một đề tài tán gẫu tốt.

Cố Yến có thể cảm giác được rõ ràng, mặc dù Yên Tuy Chi nói tùy ý, nhưng sau khi nhắc tới chuyện này, tâm trạng anh cũng không khá lắm, vẻ mặt anh trong nháy mắt vô cùng phức tạp, giống như nhớ lại quá nhiều thứ, nhưng cũng đã khôi phục lại như thường rất nhanh.

...

Đã biết được kết quả muốn biết, hai người không trì hoãn nhiều ở đây.

Yên Tuy Chi giữ lại số liệu, sau đó làm theo hướng dẫn của bác sĩ Lâm Nguyên trước đó, đóng máy lại rồi tăng thêm một lần khóa.

Trùng hợp là, mặc dù hai người không định quấy rầy bác sĩ Lâm Nguyên, nhưng vẫn gặp được anh ta trong thang máy. Đi cùng anh ta còn có hai bác sĩ khác, một nam một nữ.

Lúc này bọn họ chỉ đeo khẩu trang, không đeo kính bảo hộ thí nghiệm, vẻ mặt nôn nóng, giống như không có nhiều thời gian.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi chào hỏi xong thì hỏi Lâm Nguyên một câu.

“Có vài bệnh nhân bị lây nhiễm.” Lâm Nguyên trả lời đơn giản, “Cơ sở nhỏ hại người, là tai nạn tôi nói với các cậu đấy, còn nhớ không? Chuyện của tóc xoắn ấy. Cơ sở nhỏ kia sửa đổi gen còn gây ra vài rắc rối, kết quả tạo ra một loại vi khuẩn, mấy người tiếp xúc với người bị hại mấy ngày nay liên tục sốt cao, có chuyện lớn hay không cũng khó mà nói, dù sao tính lây lan rất mạnh. Hôm nay không có nhiều thời gian, tôi cũng không giữ các cậu lâu, lát nữa đi ra nhớ

tránh mấy cái cẳng cứu thương.”

Lúc Yên Tuy Chi và Cố Yến ra cửa bệnh viện, quả nhiên thấy mấy cái cẳng cứu thương.

Người nằm trên cái cẳng gần nhất hai má đỏ rực, bên cổ còn nổi mẩn.

Yên Tuy Chi nhìn chốc lát, bị Cố Yến kéo một cái mới nhớ ra cần né tránh.

Hai người trở lại luật sở Nam Thập Tự đã là hơn 10 giờ sáng.

Cố Yến vừa vào phòng làm việc đã nhận được một chồng tài liệu cao nửa người từ quang não, bận rộn đến 12 giờ còn chưa ngừng đầu lên.

Giờ cơm trưa, mấy thực tập sinh bọn Locke hứng thú bưng bưng tới gọi Yên Tuy Chi cùng đi, kết quả nhìn thấy Cố Yến thì rụt về như chuột, đổi thành lên nhóm chat gọi anh.

Yên Tuy Chi đọc tin xong, theo bản năng nhìn Cố Yến một cái, “Buổi trưa tôi đi ra ngoài một chuyến, lúc về mang cho anh ít đồ ăn nhé?”

Cố Yến trả lời một câu, “Có thể buổi chiều còn phải ra ngoài một chuyến, lên tàu bay rồi nói sau.”

“Đi đâu?”

“Bên cạnh, hành tinh Hách Lan.”

“Tôi đi cùng?”

Cố Yến cuối cùng cũng ngừng đầu lên khỏi đồng tài liệu, “Sau đó sẽ bị thương để kiếm thêm tiền thưởng cho mình?”

Hỏi xong hắn ném cho Yên Tuy Chi một đáp án như chém đi chặt

sắt, “Biết điều thì chờ ở đây đi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Giáo sư Yên bỏ lỡ một khoản phí đi công tác cảm thấy cực kì tiếc nuối, định đi tìm bọn Locke ăn cơm. Lúc anh ra khỏi phòng làm việc, đột nhiên dừng bước chân, quay đầu hỏi một câu, “Hôm nào về?”

Ngón tay lật trang tài liệu của Cố Yên tay dừng lại, ngẩng đầu nhìn sang: “Trễ nhất là chiều mai.”

“Được.”

Locke đã không nhìn thấy Yên Tuy Chi mấy ngày rồi, ghen một thế kỷ lời muốn nói, dẫu sao những ngày qua trong luật sở không thiếu đề tài về anh. Nhưng khi thật sự đứng trước mặt Yên Tuy Chi, lại đột nhiên không thốt ra được.

“Sao thế?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Hử, hử? À...” Locke lắp bắp một chút, mới tìm được đầu lưới, “Không có gì, chỉ là hành lang không có ánh sáng, vừa rồi bất thành linh nhìn một cái, tôi cảm thấy... Mới một tuần không gặp, cậu lại càng giống viện trưởng hơn.”

Nói xong, cậu ta lại cảm thấy may mắn mà vỗ ngực nói, “May mà ánh mặt trời kịp thời cứu vớt tôi, có ánh sáng lại cảm thấy không có gì biến hóa, nhưng có phải cậu cao hơn một chút không? Tôi cứ có cảm giác cậu cao hơn đấy.”

Yên Tuy Chi sờ mặt, nghiêm túc nói: “Ồ? Thật sao? Vậy tôi nên ở hành tinh Thiên Cầm hai năm rồi mới về.”

Locke khoát tay nói: “Đừng làm rộn, cậu đã cao thế rồi còn muốn thế nào nữa? Đúng rồi, sáng sớm hôm nay chủ nhà gọi điện thoại cho tôi.”

“Chủ nhà nào?”

Locke: “...”

Vị thiên sứ tóc vàng này tự trấn an mình một chút, rất tốt bụng giải thích: “Chủ nhà phòng cậu trọ ấy, cậu còn nhớ mình muốn thuê căn hộ không hả anh bạn?”

Lúc này Yên Tuy Chi mới nhớ tới, “À, đúng, tôi muốn thuê một phòng.”

“...Chủ nhà hỏi hôm nay có thể dẫn cậu đi xem một chút không, một tuần sau ông ta không còn ở Decama nữa. Tôi thấy thời gian nghỉ trưa kịp để đi một chuyến đấy, cậu thấy thế nào?”

-----oOo-----

Chương 81: Lây nhiễm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Locke tìm nhà trọ cách luật sở Nam Thập Tự rất gần, nhưng khu nhà này hơi lâu đời, nhìn mặt ngoài có vẻ xám xịt, rất không bắt mắt, giống như một mảng tóc rụng giữa một đám nhà cao cửa rộng. Bất tiện nhất chính là, đường xe trên không mới được nổi mấy năm nay vắt ngang qua trên đầu nó, khiến một phố buôn bán đối diện nó cũng bị mất nhân khí, giá trị thương mại giảm xuống vèo vèo.

Mọi người đều biết chỗ này sớm muộn gì cũng sẽ bị quy hoạch lại, cho nên đám chủ nhà đều tích trữ trong tay chứ không định tùy tiện bán đi.

Nhưng những chủ nhà trẻ tuổi không thích ở chỗ này, vì thế ở đây chỉ còn lại người già không muốn chuyển đi và khách thuê.

“Nhìn chỗ này hơi cũ một chút, nhưng những thứ khác đều không tệ lắm.” Còn chưa vào khu nhà, Locke đã quan sát sắc mặt của Yên Tuy Chi, có chút ngượng ngùng giải thích: “Tôi nhìn một vòng xung quanh rồi, rất dễ mua đồ, chỉ là giao thông có chút... Nhưng từ đây có thể đi bộ đến Nam Thập Tự, không cần lái xe. Tóm lại trừ giao thông thì không còn gì để nói, chỗ này gần ba khu lớn, học sinh các trường đều thích thuê phòng ở đây, người không hỗn tạp nên tính an toàn cũng không tệ lắm.”

“Về mặt cậu nhìn tôi khiến tôi cảm thấy mình như thuốc nổ sống vậy.” Yên Tuy Chi tức giận nói.

Locke cười hì hì, cào đầu: “Không phải, tôi chỉ sợ cậu cảm thấy nơi này quá cũ thôi.”

Mặc dù Yên Tuy Chi đã nói qua với cậu ta, chỉ cần tiền thuê phù hợp, bên trong sạch sẽ, không còn yêu cầu gì khác. Nhưng cậu ta

luôn cảm thấy loại người nhìn như lớn lên trong nhung lụa như Yên Tuy Chi có lẽ sẽ không thể chịu đựng được khu nhà cũ nát u ám này.

“Sao thế được.” Yên Tuy Chi không để ý lắm, “Tôi cũng chẳng phải ngủ trên ghế dài bên ngoài, bên ngoài có cũ cũng chẳng liên quan đến tôi.

Trên thực tế anh thật sự có yêu cầu với hoàn cảnh bên ngoài chỗ ở, nhưng Locke đã phí công rất lâu vì chuyện này của anh rồi, anh mà không đi sẽ phụ lòng cậu thực tập sinh nhỏ này mất.

Phòng trọ ở tầng 9, chủ nhà là một người cao gầy, làn da tái nhợt, đôi mắt màu xanh. Có thể thấy lúc trẻ là một anh chàng đẹp trai hơi gầy gò, nhưng lúc này khoe mắt và bên mép đã có nếp nhăn hằn sâu.

“Thật ra tôi đã chuẩn bị phải chờ đến buổi tối rồi.” Chủ nhà vừa nói, đưa tay ra bắt tay bọn họ, “Mervyn · White, một chủ nhà đáng thương đã đợi cậu cả thế kỉ.”

Yên Tuy Chi: “Xin lỗi, suýt nữa hôm nay tôi phải đi công tác, để ông phải chờ thêm thế kỉ thứ hai.”

“Vậy tôi sẽ khắc hợp đồng thuê phòng này lên trên bia mộ của mình, chờ cậu kí tên thì tôi mới có thể yên nghỉ.”

Locke: “...” Hai người cũng thật thú vị.

Mervyn · White như gặp được người quen, lần đầu gặp nhau mà đã ba hoa chích chòe, nhưng quả thật cũng khiến người ta thấy thân thiết hơn không ít, không có gì câu nệ.

“Vào đi, trước tiên đưa cậu đi xem nội thất.” Ông ta vẫy tay với Yên Tuy Chi, “Đi theo tôi, giá giày ở trước cửa này có chức năng trừ khuẩn, tùy tiện cởi tùy tiện để, sẽ không có bất kì mùi lạ gì, nhưng vừa rồi tôi đã ngửi một cái, cảm thấy chức năng này không có ích gì

với cậu cả, nhưng nếu như có khách đến, nó sẽ rất hữu dụng đấy.”

Yên Tuy Chi: “...Tôi có phải nên cảm ơn khen ngợi ông không?”

“Không cần cảm ơn.” Mervyn · White lại nói, “Mật mã cửa phòng đặt ở chỗ này, cậu kí xong hợp đồng tôi sẽ cho phép cậu đặt ngón cái lên, đương nhiên, bây giờ còn chưa được.”

Ông ta đi qua huyền quan và hành lang ngắn phía đối diện, đẩy một cánh cửa bên trái ra, “Bên này là phòng khách, hai ghế salon tùy ý nằm, cái nào nằm cũng rất thoải mái. Xuyên qua cửa kính này là phòng bếp cùng phòng ăn, mặc dù nồi bát dụng cụ làm bếp không phải là mới mua, nhưng chúng cũng không khác mới bao nhiêu, trong tủ lạnh có thể còn có chút sữa bò và thịt đông, cũng đều thuộc về cậu. Sau đó bên này... là phòng vệ sinh và phòng chứa đồ lặt vặt, đề nghị cho một mình cậu, lúc tắm thì đóng cửa lại, tránh cho nước tràn ra. Sàn nhà hơi trơn, ngã một cái là hỏng cả khuôn mặt đẹp trai. Còn có bên này là phòng ngủ...”

Ông ta nói rất nhanh, ai mà phản ứng hơi chậm một chút là có thể sẽ không theo kịp tiết tấu của ông ta.

Nhưng trong phòng quả thật rất sạch sẽ, ánh sáng đầy đủ, đúng là một chỗ ở rất thoải mái, đáng quý chính là còn rất có hơi thở nghệ thuật. Nhưng bức tranh treo trên tường cực kì bắt mắt, đường cong màu sắc phối hợp với không gian mỗi một nơi, rất phù hợp.

Lúc Yên Tuy Chi đợi chủ nhà mở cửa phòng ngủ, giơ tay lên sờ vào bức tranh gần đó.

Đó là một bức tranh dùng bút than vẽ ra hình dáng rất đơn giản, có chút giống như nét phác họa người không có khuôn mặt mà nhà thiết kế thời trang hay vẽ, chỉ là điểm chính không ở trên trang phục, cũng không được tô màu.

Có thể nhìn ra trên bức tranh có một nam một nữ, người phụ nữ đang ngồi rất đoan trang, đưa tay đi lấy một ly trà, người đàn ông

như trêu chọc mà thả một bông hoa vào chén trà của bà.

Mervyn · White thấy động tác của anh, bỗng nhiên nhướng mày hỏi, “Như thế nào? Bức tranh này cũng không tệ lắm phải không?”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Rất đẹp, có thể nhìn ra họa sĩ là một người tiêu sái.”

Mervyn · White vừa nghe anh nói như vậy, càng thêm hứng thú, “Vậy sao? Cái này cũng có thể nhìn ra à? Còn có thể nhìn ra cái gì nữa?”

“Còn có thể nhìn ra họa sĩ là một tên độc thân vạn năm.” Yên Tuy Chi nói.

Mervyn · White: “...”

Yên Tuy Chi lại thường thức chốc lát, lúc này mới chú ý tới sự trầm mặc của chủ nhà, “Sao thế?”

Mervyn · White mặt đầy chết lặng nhìn anh nửa ngày, sau đó dùng ngón cái chỉ chỉ mình, “Cám ơn đã đánh giá, họa sĩ ở đây.”

Yên Tuy Chi sáng tỏ gật đầu một cái, “Vậy xem ra tôi nói rất chính xác mà.”

“...”

Trong một cái chớp mắt như vậy, Locke có chút hối hận khi giới thiệu hai người với nhau, luôn cảm thấy chủ nhà sẽ bị chọc đến ngứa chân, lúc nào cũng có thể đá bọn họ ra khỏi cửa. Nhưng sau đó cậu ta lại phát hiện mình suy nghĩ nhiều, chả lúc nào Yên Tuy Chi không khiến người ta thích cả, à, trừ khi gặp phải lão luật sư Hobbs.

Tóm lại chỉ với hai câu, chủ nhà đã cười hì hì kề vai sát cánh với Yên Tuy Chi, “Cậu còn rất hiểu hội họa đấy.”

Giáo sư Yên không thích gần gũi với người khác lắm, tình bơ tránh móng vuốt của ông ta, “Những bức tranh trong phòng này đều là ông vẽ?”

“Đúng vậy.” Mervyn · White nói, “Sau khi từ chức tôi vẫn dùng tiền thuê nhà để vẽ tranh, cũng đã hơn hai mươi năm rồi.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái.

Ngược lại là Locke có chút tò mò, “Từ chức? Vậy trước kia ông làm việc gì?”

Quanh thân Mervyn · White đều tản ra khí chất “không hề bó buộc, hưởng thụ cuộc sống”, rất phóng khoáng, quần áo đều rộng rãi, đi chân đất trong nhà có máy sưởi, tùy tiện buộc tóc đuôi ngựa sau gáy.

Chỉ nhìn dáng vẻ bây giờ của ông ta, rất khó tưởng tượng trước kia ông ta làm việc gì.

Nhắc tới công việc lúc trước, hình như Mervyn · White có chút không vui lắm.

“Ặc? Xin lỗi, có phải tôi hỏi cái gì không nên hỏi hay không?” Locke nhạy cảm chú ý tới vẻ mặt ông ta, có thể thấy khoảng thời gian này đi thực tập, vẫn có chút tiến bộ.

“Haiz——” Mervyn · White kéo dài giọng, “Không phải, chỉ là nghĩ đến công việc lúc trước tôi lại không có hứng thú, vẻ mặt này của tôi là về công việc, không phải cho các cậu xem.”

Ông ta cũng không tránh né vấn đề của Locke, thậm chí còn rũ mắt cá chết, chủ động nói với Locke, “Cậu cảm thấy công việc trước đây của tôi là gì?”

“Không biết, rất khó đoán.” Locke nói, “Cảm giác chính là họa sĩ, làm tác phẩm nghệ thuật, hoặc là vẽ tranh triển lãm, hoặc là nhà thiết

kế?”

Cậu ta nói mỗi một nghề, Mervyn · White đều lắc ngón trỏ, cuối cùng lại thêm mấy phần đắc ý, “Thật đáng tiếc, sai hết rồi. Xem ra những năm nay tôi làm rất tốt, rửa sạch sẽ khí chất vốn có, cực kì thành công, thật đáng mừng.”

Ông ta cho một nút thắt, lúc này mới nói: “Tôi làm ở bệnh viện.”

Ông ta lại chỉ bức tranh một nam một nữ kia, “Hai người này là tôi gặp được ở bệnh viện, ở một ý nghĩa nào đó cũng được coi như là người bệnh của tôi, lúc ấy bác sĩ chuyên môn đang nói chuyện với họ ở vườn hoa, tôi trùng hợp đi qua, ấn tượng với một màn kia khá sâu, sau đó thỉnh thoảng sẽ nhớ tới, liền vẽ xuống.”

Tên gốc Locke sửng sốt một lúc lâu, “Thành thật mà nói, hoàn toàn không nhìn ra, là bác sĩ sao?”

“Chưa tính là.” Mervyn · White nói, “Tôi chỉ ở trong phòng nghiên cứu, không khám chữa bệnh, nhưng vẫn có liên lạc gián tiếp với bệnh nhân.”

Lần này ngay cả Yên Tuy Chi cũng có chút kinh ngạc.

Locke hỏi: “Phòng nghiên cứu? Nghiên cứu cái gì?”

Mervyn · White khoát tay một cái, “Được rồi, đều là chuyện lúc trước, không muốn nói ra. Hơn nữa đã hơn hai mươi năm rồi, tôi cũng đã quên sạch nội dung công việc.”

Sau đó là quá trình đi thăm phòng ngủ, Locke không nhìn được liếc ông ta một cái, lát sau lại không nhìn được liếc ông ta cái nữa.

“Mặc dù thiết bị làm âm này cũng đã hơn mười năm, nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm.” Mervyn · White nói, “Nếu như có trực trực, có thể gọi đến số điện thoại này. Vị bạn học này, cậu ta nhìn tôi bốn bảy lần rồi, nhìn thêm hai lần nữa, tôi sẽ nghi ngờ cậu muốn có một

mối tình ông cháu với tôi đấy.”

“ ... ”

Locke sợ hãi, “Không phải, mà khoan, cái gì mà ông cháu? Ông bao tuổi rồi?”

Mervyn · White cho cậu ta một ánh nhìn xem thường, “Trọng điểm của cậu có phải có chút vấn đề hay không? Tôi đã bấm ngón tay tính qua, cũng không hẳn là rất già, có thể lớn hơn các cậu 70 tuổi đi.”

Theo cách tính như vậy, bây giờ ông ta đã hơn 90 tuổi. Trên thực tế 90 tuổi vẫn còn ở gần cuối độ thịnh niên, đi đến cuối hẳn vẫn còn hơn 20 năm nữa. Như vậy xem ra, nếp nhăn khóe mắt và bên mép ông ta có hơi quá sâu, nhất là ở hai bên mắt, nếu như không phải là đã từng cau mày suốt ngày, rất ít người sẽ có nếp nhăn sâu như vậy.

Kết hợp với lời vừa rồi, xem ra công việc trước kia của ông ta quả thật mang đến cho ông ta không ít phiền não.

Mervyn · White không sỉ vả Locke nữa, mà dẫn bọn họ đi đến gian ngoài cửa cuối cùng, “Đây cũng là một phòng ngủ, nhưng không ở trong phạm vi cho thuê, đều để đồ của tôi cả. Trên thực tế đây chính là phòng thỉnh thoảng tôi sẽ ở, cũng không có ý định dọn ra.”

Ngoài miệng ông ta nói như vậy, nhưng vẫn mở căn phòng này ra, “Mặc dù không cho thuê, nhưng tôi cũng không ngại cho các cậu thăm quan một chút, quý trọng cơ hội lần này chút đi, chốc lát nữa sẽ bị khóa lại thôi, cậu sẽ không có quyền lợi mở ra nữa.”

So với không gian được dọn dẹp sạch sẽ trước đó, căn phòng ngủ này mới thật sự có dấu vết người ở, thậm chí đầu giường còn đặt một quyển notebook kiểu cũ, bên trong kẹp một cây bút, giống như đang viết được một nửa thì tạm thời ra khỏi cửa.

Trên tường có đóng mấy xếp kệ sách rất có phong cách nghệ thuật, sắp xếp lộn xộn. Có hai hàng để sách vẽ, còn có hai bức kí họa đang được mở ra, mấy hàng khác để đủ loại ảnh chụp, ở giữa còn có mấy cây xương rồng đủ màu.

“Nhìn đi, vì để thuận lợi cho việc thuê phòng, tôi đã đặc biệt đổi hoa thành xương rồng, cậu không cần phải để ý đến nó.” Mervyn · White nói.

Yên Tuy Chi rất thành khẩn: “Sẽ không quan tâm đâu, yên tâm. Xưa nay hoa hoa cỏ cỏ được tôi quan tâm đều chết hết cả.”

Mervyn · White: “...Vậy vẫn nên nương tay thì hơn.”

Ánh mắt của Yên Tuy Chi đảo qua những bức hình kia, trong đó phần lớn là Mervyn · White vẽ hoặc chụp để trang trí, nhưng có hai tấm là ngoại lệ.

Hai bức ảnh kia nhìn một cái cũng thấy từ lâu đời, từ phong cách quần áo đến phong cảnh đều có thể nhìn ra, chắc hẳn là hơn hai mươi năm trước. Trong hình là một nghĩa trang, Mervyn · White đang cầm hoa yên nghỉ màu trắng, chậm rãi đi giữa hàng cây tùng, bên cạnh và sau lưng ông ta là từng hàng bia mộ yên lặng.

Một tấm khác vẫn là ở trong nghĩa trang, đổi một góc độ, lần này không có Mervyn · White nữa, chỉ chụp hàng bia mộ không đếm hết được dưới đám cây rậm rạp.

Lúc Locke thấy hai tấm hình này thì yên lặng tặc lưỡi hít hà, lòng nói vị chủ nhà này thật đúng là không biết kiêng dè tí nào, hai bức ảnh này chụp rất có tính nghệ thuật, nhưng đặt ở đầu giường phòng ngủ cũng quá kỳ quái, tối ngủ bất thành hình liếc một cái không cảm thấy khiếp đảm sao?

Cũng nhìn hai bức ảnh này, nhưng suy nghĩ của Yên Tuy Chi lại hoàn toàn khác cậu ta.

Mặc dù không chụp cổng nghĩa trang, cũng không có chỗ nào hiện ra tên của nghĩa trang, nhưng Yên Tuy Chi nhìn một cái liền nhận ra, “Đây là nghĩa trang Juniperus Rigida ở khu thứ mười ba hành tinh Hách Lan?”

Mervyn · White gật đầu một cái, có chút ngoài ý muốn: “Đúng vậy, cái này cũng có thể nhìn ra sao?”

“Vừa lúc quen thuộc.” Yên Tuy Chi nói

Dĩ nhiên là có thể nhận ra, bởi vì đã từng có một khoảng thời gian rất dài, ngày nào Yên Tuy Chi cũng đến nơi đó, gần ngơ cả một buổi chiều, vị trí bia mộ, loại cây sinh trưởng ở đó, chỗ nào cao hơn một chút, đi lên bậc thang hơi mệt, chỗ nào thấp hơn một chút, lúc trời mưa dễ bị đọng thành vũng nước, anh đều biết cả.

Bởi vì cha mẹ anh đều được an táng ở nơi đó.

Yên Tuy Chi nhìn hai tấm hình kia một lát, ở trong đó có trên trăm tấm bia mộ, mà hai người anh nhớ nhất đang nằm phía dưới hai tấm trong đó.

“Sao thế?” Mervyn · White hỏi.

Một lát sau, Yên Tuy Chi dời tầm mắt đi chỗ khác, xin lỗi nói: “Không có gì, có chút thất thần.”

“À không sao,” Mervyn · White nói, “Mỗi lần nhìn hai bức ảnh này, tôi cũng dễ thất thần, gần người một cái là qua cả buổi chiều.”

Ông ta dẫn hai người ra phòng, khóa kỹ cửa lần nữa, nói: “Quê tôi ở hành tinh Hách Lan, trước kia lúc công tác đều ở Decama, sau đó từ chức, liền trở về nửa năm, nửa năm ở bên này, đan chéo nhau. Gần đây Decama có một hội triển lãm tranh, tôi vốn nên ở bên này sưu tầm, nhưng tối qua đột nhiên nhận được truyền tin, mẹ tôi bị bệnh, phải chạy về Hách Lan chăm sóc, nếu không sau này đừng nghĩ vào nhà nữa.”

“Bệnh gì? Nghiêm trọng không?” Locke ân cần hỏi.

Mervyn · White cười híp mắt nói, “Lúc này cậu rất giống như một thiên sứ nhỏ tóc vàng, mập một chút nữa thì càng giống hơn. Không có chuyện gì lớn, có thể là bị cúm, đã ở bệnh viện rồi. Nhưng cho dù tối nay bà có khỏe mạnh nhảy nhót thì tôi vẫn phải trở về một chuyến, dù sao phải nhìn thấy mới yên tâm.”

“Như vậy...” Mervyn · White dẫn hai người trở lại phòng khách, lấy hợp đồng thuê nhà đã chuẩn bị xong từ quang não ra, để tờ giấy trên mặt bàn kính, “Nếu như cậu không còn vấn đề gì nữa, chúng ta tới ký hợp đồng nhé?”

Thật ra thì ban đầu trước khi vào cửa, Yên Tuy Chi nghiêng về phía không thuê, bởi vì hoàn cảnh khu nhà này đúng là không ra hình ra dáng gì. Nhưng vào lúc này anh lại hơi thay đổi suy nghĩ.

Có lẽ là bởi vì cách sắp xếp bên trong quả thật không tệ, thậm chí vượt qua dự đoán của anh. Hoặc cũng có thể là vì hai tấm ảnh nghĩa trang kia...

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, nói: “Thành thật mà nói, tôi rất hài lòng về nơi này, nhưng vì vài nguyên nhân hạn chế, có thể tạm thời tôi không có cách nào chắc chắn thời hạn thuê...”

Mervyn · White nhìn Locke một cái, lại khoát tay với Yên Tuy Chi, mặt đầy tiêu sái: “Không sao! Tôi biết, tôi đã nghe bạn học nhỏ Locke nhắc qua rồi, bây giờ các cậu đang ở trong kì thực tập, lương lậu có hạn, với điều kiện sinh hoạt độc lập, cho dù thế nào cũng không thể lấy ra được tiền thuê nửa năm. Rất bình thường, trước kia tôi cũng từng gặp vài bạn nhỏ ở Nam Thập Tự rồi, quá hiểu.”

Ông ta làm tưởng Yên Tuy Chi nói nguyên nhân là “trong túi khó xử”, dĩ nhiên ở trình độ nào đó thì hiểu như vậy cũng không sai. Dĩ nhiên, thực tế Yên Tuy Chi đang nghĩ có khả năng anh chưa ở được bao lâu thì da dê đã rớt xuống rồi.

Nhưng không thể nói với chủ nhà câu này được, nếu chủ nhà đã thay anh tìm lý do, đương nhiên anh rất tình nguyện, theo lời mà gật đầu một cái, nói: “Chính là như vậy, rất xin lỗi, trước mắt tôi là một tên quỷ nghèo.”

Tên quỷ nghèo này chẳng hề có tính tự giác của một tên quỷ nghèo chút nào, khí chất khí thế đều là hạng nhất, còn cực kì thần nhiên.

Locke ở bên cạnh nhìn một cái, yên lặng nghiêng đầu che mặt lại.

Ai ngờ Mervyn · White lại cười to ha ha, “Được, tôi chỉ thích loại tính cách này của cậu! Thành thật mà nói, không dễ gặp được một người thuê nhà thú vị thế, như vậy đi, nhân lúc tâm trạng hiện tại của tôi khá tốt, dứt khoát ký hợp đồng một tuần với cậu trước. Dù sao tôi cũng phải ở hành tinh Hách Lan tầm một tuần, có cậu giúp tôi trông nhà cũng không tệ. Mà cậu cũng có thể chuyển hành lí đến đây trước, ở thêm mấy ngày. Nếu như quả thật thích nơi này, có thể ký tiếp từng tháng với tôi, như thế nào?”

Locke trộm nhìn một cái, lòng nói người bình thường cũng không thể đồng ý hợp đồng này đâu. Trong tình huống bình thường, thấy chủ nhà nói chuyện tốt như vậy, quan tâm như vậy, phải nên nói: “Không, như vậy sao được, trước tiên hãy ký một tháng” hoặc là “Trước tiên ký ba tháng đi”, tương đương với việc ai nấy đều nhường một bước, hai bên đều vui mừng.

Ai ngờ Yên Tuy Chi lại thật sự gật đầu một cái, nói: “Vậy sao? Nếu quả thật có thể như vậy thì không thể tốt hơn nữa, vô cùng cảm ơn.”

Locke: “...” Cậu không biết xấu hổ hả?

Đúng là giáo sư Yên không biết xấu hổ.

Anh vừa nói, vừa cúi đầu đọc hết nội dung hợp đồng, sau đó cực kì tự nhiên điền 7 ngày vào ô thời hạn thuê, sau đó điền xong mấy chỗ khác, cuối cùng rồng bay phượng múa ký tên vào phần cuối.

Lúc ký tên, anh lại kí sai, lúc sửa lại thì “chậc” một cái trong lòng, thầm nghĩ không có bạn học Cố ở bên cạnh kịp thời ho khan, thật đúng là dễ dàng phạm sai lầm.

Ngược lại Mervyn · White không thêm đề ý chút nào, ông ta nhận lấy hợp đồng, kiểm tra thông tin mấy chỗ, sau đó cũng không chút do dự ký tên của mình vào.

Trừ Locke, ai cũng rất vui mừng.

Có hai người này, quá trình thuê phòng vốn phải rất cẩn thận liền nhanh đến kinh người, từ lúc xem phòng đến lúc ký hợp đồng, trước sau chỉ tốn không tới nửa giờ.

Cho đến khi Yên Tuy Chi cáo từ, chuẩn bị rời đi, Locke vẫn có chút không phản ứng kịp, “Như vậy là xong rồi?”

“Nếu không thì sao?”

Đi tới cửa, Mervyn · White đột nhiên nhớ tới cái gì, vỗ đầu một cái, nói: “Haiz... tôi vui quá nên quên nói, cậu có thể làm bất cứ thứ gì ở đây, chỉ trừ hai chuyện.”

“Hai chuyện gì?”

“Không thể nuôi động vật.” Mervyn · White nói, “Bất kỳ động vật gì cũng không được, đừng để tôi thấy dấu vết động vật trong nhà, tôi rất nhạy cảm với chuyện này, nhìn thấy sẽ ghê tởm. Thật luôn, không phải trò đùa, đây là chuyện rất nghiêm túc. Tôi đối với loại chuyện này có một chút... bóng ma trong lòng. Cho nên nhất định phải! Nhất định phải! Không được không tuân theo.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Yên tâm, lương thực tập sinh có thể nuôi bản thân tôi đã rất khó khăn rồi, không thừa tiền nuôi thú cưng đâu.”

Mervyn · White nói: “VẬY THÌ TỐT.”

“ ... ”

“Ặc, xin lỗi, chúc các cậu sớm được tăng lương.” Mervyn · White lại nói, “Một chuyện khác là không cho phép đưa bạn gái tới, việc này cũng rất nghiêm túc, cũng là bóng ma trong lòng tôi. Trước kia chỉ có một quy định đầu tiên, chưa thêm điều này, liên tiếp gặp phải ba người thuê như mô tơ hình người ấy, chuyện duy nhất có thể làm trong đời chính là giăng co, hơn nữa chẳng phân biệt trường hợp chẳng phân biệt địa điểm, haiz... Đơn giản là ác mộng, tóm lại cậu cứ coi đây là điểm nhạy cảm của kẻ độc thân vạn năm đi, cho nên phải đồng ý với tôi, không được dẫn đến nhé.”

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười, “Tôi không có bạn gái, không biết điểm này có thể an ủi ông hay không.”

Mervyn · White bổ sung như chém đinh chặt sắt, “Bạn trai cũng không được.”

Yên Tuy Chi: “ ... ”

“Sao cậu lại yên lặng?” Ánh mắt của Mervyn · White mang theo sự nghi ngờ.

Yên Tuy Chi tức giận nói, “Không có, cũng không có. Ông mà nhìn thế nữa là tôi đi hủy hợp đồng đấy.”

Mervyn · White yên lòng gật đầu một cái, “Được, vâng tay của cậu tôi cho quyền hạn bảy ngày, tối nay cậu có thể chuyển đến hưởng thụ cuộc sống mới.”

...

Yên Tuy Chi định trở lại luật sở Nam Thập Tự nói một tiếng với Cố Yến.

Trên thực tế lúc ký hợp đồng, anh đã từng định truyền tin cho Cố Yến hỏi ý kiến một chút, nhưng suy nghĩ này vừa lóe lên trong nháy mắt đã bị chính anh xóa sổ. Về phần tại sao, anh không muốn ngẫm nghĩ.

Hoặc là nói thật ra anh biết tại sao, nhưng dưới ý thức nào đó không cho anh suy nghĩ nhiều.

Nhưng mà lúc trở lại luật sở Nam Thập Tự, anh mới phát hiện trong phòng làm việc tầng hai không có một bóng người.

Anh suy nghĩ một chút, dùng máy thông minh gửi tin cho Cố Yến: “Cậu ra cảng rồi à?”

Một lát sau, đối phương nhắn lại: “Đang ở trên tàu bay rồi.”

“Nhanh như vậy?”

“Gấp.”

Lại qua một lúc lâu, Cố Yến lại gửi đến một tin: “Đến cảng rồi, tôi nay thầy tự đi về.”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút rồi nhắn lại cho hắn: “Đúng rồi, Locke giúp tôi tìm nhà trọ mới, tôi vừa ký một hợp đồng ngắn hạn, hai ngày này sẽ dọn sang.”

Dẫu sao anh ở nơi đó sẽ chỉ cho Cố Yến thêm phiền toái, mặc dù bản thân Cố Yến không thèm để ý, nhưng Yên Tuy Chi lại không thể lấy tiền đồ của hắn ra làm trò đùa được.

Chẳng qua là lần này đợi rất lâu mà Cố Yến vẫn chưa trả lời lại.

-----oOo-----

Chương 82: Lây nhiễm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yến mất hứng.

Cũng không phải là loại mất hứng kiểu tức giận, mà là một loại tâm trạng phức tạp khác khó miêu tả hơn...

Yên Tuy Chi nhìn máy truyền tin không có động tĩnh gì, gần như có thể tưởng tượng ra Cố Yến hơi cau mày như thế nào, lại rất nhanh thả lỏng, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh trước sau như một trong ngày thường, sau đó cứ thế yên lặng...

Anh đều biết những điều này.

Cho dù cách một cái máy truyền tin và một tàu bay càng ngày càng đi xa, anh cũng có thể cảm giác được tâm trạng của Cố Yến.

Nhưng lần này phải do thế nào đây?

Giáo sư Yên có chút rầu rĩ, anh dựa vào ghế da mềm mại trong phòng làm việc, chống cằm thất thần một lát, sau đó thở dài, đi ra phòng uống nước ở cửa rót cho mình một cốc nước.

Anh cầm cốc nước ấm đi qua bàn làm việc của Cố Yến thì ngừng bước.

Bàn làm việc to lớn vừa dày vừa nặng được xử lý sạch sẽ ngăn nắp, cho người ta cảm giác giống Cố Yến bình thường, góc bàn để một chậu trúc xanh. Đây là Fizz cưỡng ép nhét vào sau khi sắp xếp xong các phòng làm việc của luật sư, dùng để trang trí không gian trong phòng.

Kết quả mấy năm qua, chậu cây của những người khác đều chết

mấy lần, ngược lại cái chậu của hắn vẫn luôn sống khá tốt. Trước kia lúc tình cờ tán gẫu, Fizz đã nói không có ai được động vào chậu trúc xanh này của Cố Yến, dẫu sao toàn luật sở đều là sát thủ thực vật, nó có thể sống sót cũng không dễ dàng.

Nhưng khi Yên Tuy Chi thuận tay tưới nước mấy lần, Cố Yến cũng chỉ nhắc mắt nhìn mà không lên tiếng.

Giáo sư Yên có một tật xấu, lúc suy nghĩ vấn đề gì đó thì sẽ có chút động tác tay nhỏ, trước kia bên cạnh ghế ngồi trong phòng làm việc của viện trưởng có một chậu cây, cảm giác lá cây mát mẻ rất thoải mái. Anh thường xuyên chống cằm suy nghĩ, ngón tay lại vô thức sờ lên đám lá cây đó.

Bác gái phụ trách quét dọn phòng làm việc là một người tỉ mỉ, sau khi phát hiện ra thói quen này của anh, mỗi lần quét dọn xong đều xoay chậu cây đi một chút, tránh để anh chỉ sờ một cái lá đến trụi luôn.

Lúc này anh dựa vào bàn làm việc của Cố Yến, nhìn cái ghế không có một bóng người mà thất thần một lát. Đến khi lấy lại tinh thần mới phát hiện cốc nước ấm trong tay đã ít đi một nửa, một nửa kia đã bị anh vô ý thức tưới từng chút một vào trong chậu trúc xanh.

Đất bùn trong chậu đã bị thấm ướt, còn tạo ra một vùng nước nhỏ, ồ ồ sủi bọt, sau đó từ từ chìm xuống, có tim cũng không trở lại.

“ ... ”

Yên Tuy Chi yên lặng chốc lát, khom người vén cành trúc xanh ra nhìn một cái, phát hiện từ phần gốc cây trúc trở lên quả nhiên có một chút dấu vết nát nhừ, theo kinh nghiệm gieo họa phong phú trước kia của anh, có thể cây trúc xanh này sắp bị anh tưới chết.

“ ... ”

Giáo sư Yên cứng ngắc chốc lát, lập tức thu tay về như làm chuyện

xấu, nghiêng đầu trở về chỗ ngồi của mình.

Cố Yến đã bị anh chọc tức chạy mất, cây trúc của Cố Yến cũng sắp bị anh giết chết.

Yên Tuy Chi càng thêm buồn bã, cảm thấy có lẽ mình sẽ không xong với tinh chất bạc hà mất.

...

Buổi chiều lúc rời khỏi luật sở, Fizz chủ động tới cho Yên Tuy Chi đi nhờ xe, quan sát anh một lần từ trên xuống dưới, hỏi: “Nguyễn? Cậu gặp phải chuyện gì à?”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, “Không có gì, sao thế?”

“Nhìn có vẻ tâm trạng cậu không tốt lắm.” Fizz nói, “Trước khi Cố đi công tác để lại nhiệm vụ cho cậu sao? Hay gặp phải vấn đề khó khăn gì? Tôi nghe nói Locke tìm nhà trọ mới cho cậu?”

“Ừ.” Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Đã biết rồi sao?”

Fizz kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên, có cái gì mà tôi không biết chứ. Cậu định dọn trong tối nay sao?”

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói, “Tối nay thu dọn đã, ngày mai mới dọn.”

“Chờ Cố trở lại rồi hẵng dọn?” Fizz hỏi.

Yên Tuy Chi ngừng một lát, lại gật đầu nói: “Đúng, chờ hần trở lại đã.”

“Vây cũng tốt, vốn muốn nói nếu như tối nay cậu định dọn, tôi có thể giúp, lái xe đưa cậu và hành lý một đoạn đường.” Cô Fizz làm ra vẻ mặt đầy tiếc nuối, không thềm chải chuốt tí gì, “Haiz, chẳng có cơ hội giúp tiểu ca đẹp trai dọn nhà thuận tiện cộ bữa cơm nữa.”

“Nghe nói chủ nhà mới của cậu cũng rất đẹp trai, cơ hội liếc mắt nhìn cũng không có rồi.” Fizz nói.

Tiểu nuôi cứ như thật.

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười, “Tôi có số truyền tin của ông ta, nếu cô cần tôi có thể gửi cho cô.”

“Kệ đi.” Fizz lại nói, “Ngày mai dọn cũng không tệ, Cố còn có thể giúp cậu thu dọn một chút, đưa cậu đi.”

Yên Tuy Chi cười khan một tiếng, lòng nói đừng nhắc tới giúp đỡ, hình như Cố luật sư của các cô đã không thêm để ý đến tôi rồi.

“Ờ... Tôi nói gì sai sao?” Fizz lại liếc anh một cái, “Tại sao dường như tâm trạng của cậu lại không tốt nữa rồi?”

Yên Tuy Chi vuốt mặt, nửa thật nửa giả cười một cái: “Có rõ ràng như vậy sao? Tôi có chút tiếc nuối, sau này sẽ không được ở trong biệt thự của luật sư Cố nữa.”

Cô Fizz cười hừ một tiếng.

Xe vẫn là trạng thái lái thông minh, không tốn bao nhiêu thời gian đã quẹo vào hoa viên của khu biệt thự. Hôm nay luật sư không bận lắm, không có người nào làm thêm giờ, cho nên lúc bọn họ đến khu biệt thự, sắc trời vừa mới sẫm tối, ánh nắng chiều hiện lên một tầng màu vàng trên đám tuyết chưa tan và hoa hoa cỏ cỏ.

Chiếc xe đỗ rục rỗng trước biệt thự của Cố Yến, Yên Tuy Chi mở cửa xuống xe, anh đứng bên cạnh vườn khoát tay với Fizz một cái, nói: “Hiếm thấy sớm như vậy, cô mau trở về đi thôi.”

“Nếu như mỗi ngày đều có thể về vào giờ này, tôi có thể sống đến năm trăm tuổi, nhìn cảnh sắc đúng là khiến lòng người thoải mái mà —” Cô Fizz vừa nói ra được hơn nửa, nụ cười liền đọng lại bên

mép, sau đó đề thấp tiếp tục nói: “—cái rắm! Gặp quỷ rồi!”

Yên Tuy Chi: “???”

Tầm mắt của Fizz vượt qua bả vai anh, nhìn về một vị trí phía sau lưng anh, đúng là vẻ mặt gặp quỷ sống.

“Sao thế?”

“Hobbs...” Fizz thấp giọng nói.

Chỉ thấy cách đó không xa, trên ngã ba thông đến một dãy biệt thự khác, một người đàn ông thân hình gầy gò, tóc xám tro đang đứng ở đó, ông ta mặc áo khoác dài màu đen, đeo khăn quàng màu xám, mặt mũi nghiêm túc.

Màu sắc hai tròng mắt của ông ta gần giống màu tóc, lúc nhìn qua giống như chim ưng đang rình mồi. Đương nhiên, cũng có thể là do cái mũi ưng của ông ta dẫn đến hiệu quả thị giác.

Đó không phải ai khác, chính là Hobbs cổ lỗ sĩ mà trước đó bọn họ lo lắng sẽ gặp phải.

Mặc dù tuổi tác của Hobbs không nhỏ, nhưng thị lực thính lực đều rất tốt, nhất là lúc bắt quả tang thì tinh thần cực kì phấn chấn.

Cô Fizz đưa lưng về phía ông ta, cắn môi một cái, nháy nháy mắt với Yên Tuy Chi, “Làm thế nào đây? Nếu không cậu dứt khoát lên xe, nói là đến nhà tôi.”

Yên Tuy Chi nhướn mày, nhẹ giọng nói với cô: “Xuống xe rồi lại lên xe có phải quá cố tình hay không?” Anh vừa nói, vỗ cửa kính xe một cái, nói: “Không sao đâu, cô đi về trước đi

Loại động tác này của anh luôn có hiệu quả trấn an rất mạnh, có thể là bởi vì anh lúc nào cũng nở nụ cười, không hoảng hốt không vội vàng. Fizz theo bản năng gạt đầu một cái, đã ấn nút khởi động rồi

mới kịp phản ứng: Mình lại để một thực tập sinh nhỏ lại một mình đối phó Hobbs? Sao mình lại nghe lời như thế?

Vì vậy cô Fizz lại rút tay về, liếc Yên Tuy Chi, vừa nhìn về phía Hobbs, trong đầu nhanh chóng lướt qua vô số lí do...

Tôi cảm thấy cậu thực tập sinh nhỏ này quá đẹp trai cho nên không nhận được mời cậu ta đi ăn tối? Không được, mặc dù nghe như thật, nhưng không tốt đối với thực tập sinh.

Cố luật sư đi công tác, cho nên bảo thực tập sinh tới giúp hẳn trông nhà một ngày? Không được, càng điều.

...

Cô đang rầu rĩ vì đầu óc mình không đủ dùng, không biết nói bậy. Bên kia Hobbs đã mở miệng, giống như muốn nói điều gì.

Mà trước khi ông ta mở miệng, Yên Tuy Chi đã vô cùng tự nhiên quay đầu lại nhìn ông ta một cái, sau đó càng tự nhiên ngẩn người ra, cười nói: “Ngài Hobbs, xem ra tôi đến vừa đúng lúc.”

Hobbs mới mở miệng ra lại ngậm lại, lơ lơ nhìn anh: “???”

Fizz càng ngờ: “???”

“Cậu đang làm gì thế?” Fizz lặng lẽ hỏi một câu, Yên Tuy Chi rũ ngón tay nhẹ nhàng quơ quơ với cô, tỏ ý không sao, không cần phải để ý đến.

Làm xong động tác tay này, Yên Tuy Chi liền sải bước đi tới trước mặt Hobbs.

“Cái gì mà vừa đúng lúc?” Hobbs nhíu mày hỏi anh.

Yên Tuy Chi nói: “Tôi đã hỏi cô Fizz chỗ ở của ngài, đặc biệt đi nhờ xe cô ấy đến tìm ngài, vốn cho rằng phải chờ thêm một lát, không

nghĩ tới vừa vắn...”

Vẻ mặt của anh vô cùng thản nhiên, nụ cười khéo léo lẽ độ, giống như một người cùng nghề lý lịch thâm sâu, cũng có chút giống như đối tượng hợp tác gặp được trong tiệc rượu... Tóm lại, chính là không giống bất kỳ một thực tập sinh nào khác trong luật sở.

Hobbs bày ra dáng vẻ người thầy với đám Locke, nhưng ở trước mặt Yên Tuy Chi lại có chút không đủ sức.

Không có đạo lý...

Hobbs thậm chí nói, sao mình lại yếu đuối hơn một thực tập sinh được, vì vậy ông ta sửa lại vẻ mặt, dùng chất giọng “tôi không quá quen với cậu” để nói: “Tìm tôi làm gì?”

“À—” Yên Tuy Chi nhẹ nhàng kéo âm cuối, cười nói, “Thật ra thì cũng không có gì, tôi chỉ cảm thấy hình như từ đầu đến cuối ngài rất có ý kiến với tôi, hôm nay ở luật sở tôi đi ngang qua cửa phòng làm việc của ngài ba lần, cả ba lần đều bị trợn mắt nhìn. Chắc tôi không nhìn lầm chứ?”

Hobbs: “...”

“Tiếp tục như vậy đối với hai bên cũng không quá tốt, quá ảnh hưởng đến tâm trạng và hiệu suất làm việc, cho nên tôi muốn nói chuyện với ngài một chút. Nhưng ở luật sở mất thời gian để nói loại chuyện cá nhân này không quá thích hợp, cho nên chỉ có thể chờ ngài tan làm, nếu không ngại, tôi đến nhà ngài nói chuyện một chút nhé?”

Vốn dĩ tâm trạng hôm nay của Yên Tuy Chi đã chẳng ra đâu vào đâu, vào lúc này nói tới nói lui câu nào cũng chọc thẳng vào xương sườn đối phương.

Nhìn qua đoạn hội thoại này không có gì, nhưng thật ra lại trực tiếp chọc mở hai câu, một là “chuyện cá nhân”, hai là “đến nhà nói

chuyện”.

“Chuyện cá nhân” rõ ràng đang nói đây không phải là chuyện công gì hết, đơn giản là chuyện riêng có thành kiến, ngấm một chút nữa chính là muốn nói Hobbs không biết xấu hổ gây khó dễ cho thực tập sinh.

Còn về “đến nhà nói chuyện” chính là thứ Hobbs sợ nhất trước mắt.

Cố Yến đang ở kì công bố danh sách luật sư hạng nhất, Hobbs cũng ở trong đó, trong khoảng thời gian này cách làm thỏa đáng nhất chính là không nên bị người ta bắt chẹt dù là một vấn đề nhỏ xíu, cho dù là chuyện rất bình thường, một khi bị chọc thủng thì sẽ rất phiền toái.

Nhất là đối với loại người cổ lỗ sĩ như lão Hobbs mà nói, buổi tối cho thực tập sinh vào nhà là loại chuyện gì chứ!

Vì vậy Hobbs cau mày ngửa người về sau, dùng một ánh mắt như tránh rần rết nhìn Yên Tuy Chi một cái, sau đó khoát tay nói: “Không có, tôi không có ý kiến gì với cậu cả, chỉ cảm thấy vài biểu hiện của cậu ở luật sở không giống dáng vẻ mà một thực tập sinh nên có. Luật sư Cố là người trẻ tuổi, trước kia cũng chưa từng dẫn dắt thực tập sinh, cậu là người thứ nhất, lại bị nhét vào trong tay cậu ta, kinh nghiệm quản lí dạy dỗ thực tập sinh chưa đủ. Mà tôi chỉ cho cậu một vài nhắc nhở từ một luật sư già có kinh nghiệm thôi, không có bất kỳ cảm xúc cá nhân gì.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Vậy sao? Vậy thì tốt, tôi cũng cảm thấy tôi suy nghĩ nhiều, dù sao ngài cũng là lão luật sư từng trải có nhiều kinh nghiệm phong phú, không thể lòng dạ hẹp hòi như vậy được.”

Hobbs: “...”

Lời này cũng rất thâm chọc, đã “lão” lại còn “lòng dạ hẹp hòi”.

Biểu hiện của cậu ta giống như đang nói mình không muốn ở luật sở Nam Thập Tự nữa vậy.

Hobbs co rút khóe miệng hai cái, vẫn xụ mặt, gắng gượng nhận lấy lời này, nói: “Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ cho là người trẻ tuổi cần phải mài giũa tính tình nhiều chút, lấy kinh nghiệm nhiều chút. Được rồi, đều đã nói xong ở đây rồi, tự cậu về suy nghĩ thật kỹ đi.”

Nói xong, Hobbs xách điện toán quang và túi xách, quay đầu bước đi, chắc đây là lần đầu tiên nhịp bước của ông ta khỏe mạnh như thế sau khi lớn tuổi.

Ông ta đi rất nhanh, đảo mắt đã biến mất phía sau đường vòng, lại vượt qua hai căn biệt thự, quẹo vào bên trong, biến mất trong tầm mắt.

Yên Tuy Chi bình tĩnh trở lại bên cạnh xe, cô Fizz xem thế là đủ rồi, trợn mắt há mồm nhìn anh hồi lâu, dè dặt hỏi: “Cậu đã tìm được chỗ khác rồi sao?”

Yên Tuy Chi: “???”

“Sao lại nói như thế?”

Cô Fizz: “À, không có gì, tôi tưởng cậu không muốn ở luật sở Nam Thập Tự nữa.”

Yên Tuy Chi cười cong mắt, thầm nói tôi vốn không phải người ở Nam Thập Tự, nếu không phải bởi vì một vị tinh chất bạc hà nào đó đến bây giờ còn không để ý tới tôi, tôi đọc xong hồ sơ đã phải mông chạy lấy người lâu rồi.

Mặc dù Fizz bị những lời vừa rồi của anh làm cho lo sợ, nhưng cuối cùng vẫn thở ra một hơi dài nói, “Nhưng mà nghe thật thoải mái, cậu ổn rồi, tôi về nhà trước đây.”

“Từ biệt thự của Hobbs có thể thấy chỗ của luật sư Cố không?” Yên

Tuy Chi lại hỏi một câu.

“Không nhìn thấy, trừ khi buổi tối lão ta không ngủ mà ở trong sân nhìn chăm chăm.” Fizz nói, “Yên tâm đi, không đến nỗi đâu. Đầu óc lão ta tuy hơi nhỏ, thích tìm phiền toái, nhưng chưa tới trình độ này.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, yên lòng vào nhà Cố Yến.

Sau khi vào cửa, anh bật đèn phòng khách, mở giao diện tin nhắn trong máy thông minh ra nhìn một cái. Lòng nói cùng là nhỏ mọn, sao lại khác nhau thế, lão Hobbs bị ghét như vậy, Cố Yến lại khiến người ta yêu thích.

Anh không chần chờ nữa, gửi một tin cho Cố Yến, “Vừa rồi lúc về gặp phải Hobbs, cô Fizz giống như thấy quỷ.”

Trong những lời này hiển nhiên có một ít từ ngữ thành công chọc đến điểm nào đó của luật sư Cố, một lát sau, tin nhắn yên lặng cả một ngày cuối cùng cũng có động tĩnh: “Không cần phải để ý đến ông ta.”

Rốt cuộc giáo sư Yên đã tìm được điểm vào, nói: “Vẫn phải quản một chút chứ, ít nhất chờ cậu qua kỳ công bố đã.”

Lần này Cố Yến trả lời rất nhanh, “Thầy dọn đi là bởi vì Hobbs?”

Phải không?

Ngón tay Yên Tuy Chi dừng một lát, trả lời: “Cứ coi là vậy đi, ban đầu không phải cũng đã nói chỉ ở tạm chỗ cậu hai ngày sao, cậu còn rất không vui.”

Lần này Cố Yến lại không có động tĩnh.

Yên Tuy Chi: “???”

Anh nhìn đi nhìn lại câu này, cũng không nghiên cứu ra được mình

nói không đúng chỗ nào mà lại bóp phải cái lá cây kia.

Cậu cắt đi.

Yên Tuy Chi tức giận tháo máy thông minh xuống, thuận tay đặt lên trên bàn uống trà nhỏ, sau đó mượn phòng bếp của Cố Yến đơn giản làm một ít đồ ăn.

Bình thường anh nói tới nói lui, mặc dù không quá khách khí, có lúc cũng rất không biết xấu hổ, nhưng có một số việc anh vẫn luôn rất để ý, cực kì khách sáo. Đến bây giờ anh ở chỗ người khác luôn rất chú trọng lễ nghi, thân cận như thế nào đi nữa cũng sẽ không coi như đang ở nhà mình.

Chỗ của Cố Yến là ngoại lệ.

Lại là ngoại lệ...

Anh sống nhiều năm như vậy rồi, rất ít có ngoại lệ, nhưng bây giờ nhìn lại phần lớn đều rơi vào trên người Cố Yến.

Lần này Cố Yến lại rất lâu không trả lời, Yên Tuy Chi đặc biệt đi nhìn thời gian ở hành tinh Hách Lan, khu Cố Yến công tác bây giờ vừa lúc là buổi chiều, cũng không biết hấn bận rộn hay là thế nào.

Nghe nói lần này hấn đi giúp bạn một chuyện, chuyện phải xử lý cũng không phải phương diện hình sự, mà là phương diện dân sự. Thật ra thì luật sư trong Liên Minh cũng chưa hoàn toàn phân loại chặt chẽ, nói là luật sư hình sự, thỉnh thoảng cũng sẽ xử lý một ít vụ án dân sự. Mà luật sư chủ yếu làm các vụ kiện dân sự, thỉnh thoảng cũng sẽ bị kéo đến nhận một hai vụ án hình sự, chỉ là không phải xử lý nhiều, dẫu sao người bình thường tìm luật sư chắc chắn sẽ chọn loại thích hợp hơn. Loại chuyện này phần lớn là làm giúp người quen.

Người bạn ở hành tinh Hách Lan bên kia của Cố Yến là một cổ đông nhỏ của bệnh viện tư nhân, gần đây đại cổ đông của bệnh viện

không an phận, rục rịch muốn thu nhỏ lại quyền lợi của cổ đồng nhỏ. Lúc này hẳn đi giúp đỡ đàm phán.

Lên bàn đàm phán, chắc cũng không đến mức có thể nhấn tin trò chuyện với người ta.

Yên Tuy Chi nghĩ như vậy, vẫn rửa mặt lên tầng, anh làm ỏ trên ghế salon mềm mại cạnh tường đọc sách một lát, sau đó không biết tại sao lại luôn cảm thấy vô cùng buồn ngủ...

Máy thông minh ở ngón út rung lên một lát, anh mở to mắt phản ứng trong chốc lát, mới phát hiện mình lại đọc sách đến mức ngủ quên.

Anh miễn cưỡng tựa vào lưng ghế, mở giao diện tin nhắn ra nhìn:

Bởi vì lần trước muốn đổi thành cái tên đứng đắn, bị Cố Yến một tay tắt màn hình đi, cho nên tên của đối phương vẫn là “Tinh chất bạc hà rộng lượng” không đứng đắn kia.

Cố Yến dùng cái tên này, nhấn lại hai chữ đơn giản.

[Không hề.]

Có gì không hề?

Yên Tuy Chi cảm thấy có thể là mình ngủ đến mông lung rồi, xem tin mà không hiểu ý.

Anh nhồm lên một chút, mới nhớ lúc trước mình nhấn cái gì.

[Ban đầu không phải cũng đã nói chỉ ở tạm chỗ cậu hai ngày sao, cậu còn rất không vui.]

[Không hề.]

Không hề không vui.

Cái gì gọi là trợn mắt nói dối? Chính là đây.

Nhưng giáo sư Yên nhìn tin nhắn, khóe miệng lại hơi cong cong.

-----oOo-----

Chương 83: Lây nhiễm (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tối ngày hôm qua nhận được tin, có lẽ là tâm tình cũng không tệ, không có gánh nặng gì, cho nên rất nhanh Yên Tuy Chi lại ngủ tiếp, cho tới buổi sáng hôm nay mở mắt mới phát hiện mình nằm ỏ một đệm trên ghế salon.

Lúc đứng lên, xương cốt cả người kêu vang răng rắc kinh thiên động địa, khiến giáo sư Yên sinh ra một loại ảo giác “đột nhiên gãy cổ mà xuống mồ”.

Ngủ một đêm như vậy, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Mặc dù trong phòng có máy làm ấm, vẫn không thể tránh khỏi bị lạnh. Vì vậy buổi sáng lúc Yên Tuy Chi uống nước, cảm giác cổ họng mình hơi đau.

Anh liền uống hai cốc nước nóng, ép loại cảm giác không thoải mái đó xuống, cho đến khi cảm thấy mình cũng không đến nỗi bị cảm vào lúc này, mới thay quần áo ra cửa.

Hôm nay anh đi làm sớm, không phải ra cửa vào giờ bình thường, cho nên rất may là không đụng phải Hobbs nữa.

Vừa ra đến trước cửa, anh gửi cho Fizz một tin, “Tôi đi trước, không cần chờ.”

“Hôm nay cậu không định quá giang xe nữa hả?” Fizz gọi tới, hỏi, “Sao thế? Cậu muốn ngồi tàu đến luật sở hả? Rất đông đấy, đoạn đường này có thể ép cậu đến mức hoài nghi vào đời người luôn. Lúc tôi mới đi làm, còn chưa mua xe, chen chúc tầm bốn năm, mỗi ngày đều là trạng thái hồn lìa khỏi xác, thường xuyên là người lên tàu, túi ở bên ngoài. Hoặc là người xuống tàu, túi ở bên trong. Máy tiểu ca bảo vệ trên tàu tôi đều quen hết, vì họ làm anh hùng cứu mỹ

nhân, kéo tôi từ trong tàu ra ngoài mấy lần.”

Yên Tuy Chi: “...”

Lần đầu tiên anh nghe thấy có người dùng “anh hùng cứu mỹ nhân” để hình dung chính mình đấy.

“Không đi tàu.” Yên Tuy Chi nói, “Buổi sáng tôi có chút việc, đến luật sở muộn.”

Fizz “à” một tiếng, “Trước đó Cố có nói với tôi rằng gần đây có thể cậu sẽ luôn phải ra ngoài, xin phép tôi trước. Nhưng cậu sao thế? Nghe có vẻ đang nói bằng giọng mũi.”

Yên Tuy Chi: “Không sao, có thể tối hôm qua ngủ bị lạnh.”

Trong giọng Fizz có vẻ lo âu, “Xác định là bị lạnh hả? Gần đây hình như mới có một loại bệnh độc cũng bị phát sốt, có vài người sẽ còn nổi mẩn, hai ngày nay cậu không tiếp xúc với người nào chứ? Có bị sốt không?”

Yên Tuy Chi nói: “Tôi biết cái đó, cơ sở nhỏ sửa gen lung tung gây ra, hôm qua có thấy ở bệnh viện rồi. lát nữa tôi tiện đường đến trung tâm y tế xem một chút, chắc không có vấn đề gì, yên tâm.”

Trên thực tế, chuyện cơ sở nhỏ sửa gen này không phải là không có chút liên quan nào đến Yên Tuy Chi. Dẫu sao anh còn không biết rõ lần trước anh sửa gen rốt cuộc là làm ở chỗ nào, ai làm cho anh, có phải cũng là nơi gọi là “cơ sở nhỏ” không, mà sở dĩ hôm nay anh ra ngoài sớm như vậy, chính là định đến chỗ chợ đen lần trước Trần Chương đề cập tới để nhìn xem sao.

Lúc có mặt Cố Yến, anh sợ nói thêm chuyện này sẽ khiến đối phương lo lắng. Vào lúc này Cố Yến không có ở đây, anh có thể đi thăm dò tình huống được.

Từ hoa viên trong thành phố đến chợ đen, trên đường vừa vặn có

mấy trung tâm y tế, lúc Yên Tuy Chi đi ngang qua thì chọn một nơi không nhiều người lắm để vào.

Cho dù anh đã chọn một chỗ ít người nhất, trong đại sảnh vẫn đầy người nhốn nháo, cẳng cữu thương đi tới đi lui, đi đôi với tiếng hét to của nhân viên y tế: “Cho qua, cho qua, đừng tới quá gần.”

Sau khi Yên Tuy Chi vào cửa, được cô bé ở quầy phục vụ nhét cho một cái khẩu trang chuyên dụng.

Anh đeo lên tai, liếc mắt gật đầu một cái với đối phương: “Cảm ơn, hôm nay có vẻ rất đông nhỉ?”

Cô gái ở quầy phục vụ nói, “Đúng, trước kia chính là vụ án sửa đổi gen gây ra chuyện, nhưng mấy ngày trước còn chưa bị thế này, nghe nói đều là bệnh viện Xuân Đằng liên tiếp nhận được người lây bệnh, từ tối hôm qua tới hôm nay liên nhiều người hẳn lên. Có khả năng chỉ tiếp xúc qua một cái là đột nhiên bộc phát.”

Cô cũng đang đeo khẩu trang, giọng nói buồn bực, lúc giải thích với Yên Tuy Chi còn không quên đưa khẩu trang cho những người khác vào cửa.

“Đeo cái này lên, cách xa cẳng một chút, qua bên kia chờ lấy số, hôm nay hơi đông, mong mọi người thông cảm.” Bên cạnh có mấy cô gái khác đang không ngừng nhắc nhở người tiến vào, vừa chỉ một bảng hướng dẫn cách đó không xa nói: “Nếu như có hiện tượng nổi mẩn, nhanh chóng đi lối này để chạy chữa. Bị sốt đi bên kia, những bệnh trạng khác không xác định rõ ràng được thì đi vào bàn bình thường, yên tâm, sẽ rất nhanh.”

Cô gái kia nhìn đoàn người nhốn nháo trong đại sảnh, hỏi Yên Tuy Chi: “Anh có triệu chứng gì?”

Yên Tuy Chi nói: “Chỉ là hơi bị cảm, nhưng trước đó... có tiếp xúc với người sửa đổi gen, cho nên tới nhìn một chút.”

“Phải.” Cô gái kia đầy vẻ vui mừng yên tâm, “Mọi người cũng không dễ có được ý thức này đâu, bình thường bị cảm vặt gì đó, uống chút thuốc qua loa chúng tôi còn có thể hiểu được, nhưng bây giờ xảy ra loại chuyện này, tốt nhất nếu có thể tới kiểm tra một chút thì nên đi, bản thân mình yên tâm, cũng tránh ảnh hưởng đến người bên cạnh. Có lúc triệu chứng mới vừa ló đầu, rất dễ nhầm lẫn với sốt do bị cảm bình thường...”

Cô vừa nói vừa phi phi phi mấy tiếng, nhẹ nhàng vả miệng mình một cái, “Xem tôi nói này, anh sẽ không bị gì đâu, nhất định là cảm vặt, tôi chỉ đang khen ngợi ý thức của anh thôi.”

Yên Tuy Chi ôn hòa cười cười, nói: “Không sao, cảm ơn đã khen, ngược lại tôi không thành vấn đề, liên lụy đến người bên cạnh thì không hay lắm.”

Anh vừa nói, lại gật đầu với cô một cái, “Không quấy rầy các cô làm việc nữa.” Sau đó không nhanh không chậm đi tới khu vực chờ bình thường.

Yên Tuy Chi ngồi xuống chỗ trống cạnh một đôi tình nhân trẻ tuổi, liền nghe thấy người con trai vừa xem tin tức trên mạng, vừa nói với bạn gái, “Nè, em xem, hình như chuyện này hơi lớn rồi.”

Bạn gái cậu ta lại gần, cùng cậu ta nhìn màn hình, “Cái gì có chút lớn? Sao thế? Chỗ khác cũng có người bị lây?”

Chàng trai lướt ngón tay hai cái, chỉ vài hàng chữ trong đó nói, “Em xem chỗ này, chủ yếu là bởi vì có một nhóm người lây bệnh ở cảng rồi lên tàu bay, lúc ấy không có triệu chứng, có thể hai ngày này là thời kì ủ bệnh? Dù sao đột nhiên có rất nhiều người bùng phát bệnh chứng, em xem trung tâm y tế chỗ này đi, cũng là hôm nay mới có nhiều người đến như vậy đúng không?”

Bạn gái cậu ta ghé vào người cậu ta xem không thoải mái lắm, liền kéo tay cậu ta sang, nhìn kĩ tin tức, “Báo mới ra sáng sớm hôm nay sao? Hành tinh Hỏa Nhai, hành tinh Hồng Thạch, hành tinh Thiên

Cầm, hành tinh Hách Lan... Nhiều như vậy!”

Cô gái kéo danh sách các hành tinh, kinh hô một tiếng thật thấp.

Yên Tuy Chi cau mày.

Hành tinh Hách Lan?

Lúc này anh liền mở màn hình ra, tìm trên mạng một phen, quả nhiên thấy rất nhiều mạng xã hội và các trang báo lá cải đưa tin, nói ở mấy chục hành tinh đã xuất hiện người nhiễm bệnh tương tự, nhưng phạm vi còn không lớn. Bởi vì đã được chú ý, cho nên cũng coi như không chế được kịp thời.

Chàng trai bên cạnh tắt toàn bộ giao diện tin tức đi, trấn an bạn gái: “Đừng lo lắng, em xem hai ta không nổi mẩn cũng không sốt, chỉ bị cảm nhẹ thôi, còn là lây cho nhau nữa. Không có việc gì.”

Cô gái gật đầu một cái nói: “Vẫn ổn, bình thường hai ta mạnh như trâu vậy, trừ gieo họa lẫn nhau, người khác chắc hẳn không gieo họa được. Nhưng hôm nay trong bệnh viện nhiều người như vậy, anh nói có thể có những loại bệnh khác không, thể chất yếu một chút, vô tình bị lây bệnh ấy?”

Chàng trai sửa lại: “Cái này không thể nhìn thể chất yếu hay không được, tính lây lan rất mạnh. Khoan hẵng nói, mấy người ở trường chúng ta bị lây bệnh vừa vặn đều là người bình thường có thể chất rất tốt. Em xem, người sau em nhìn rất cường tráng, nhưng trạng thái không tốt lắm, người cạnh anh có vẻ là thư sinh yếu đuối, nhưng anh thấy anh ta vẫn tốt lắm.”

Yên Tuy Chi: “...” Cậu hạ thấp giọng là tôi không nghe được hả?

Anh nghe đôi tình nhân nhỏ tào lao hai mươi phút, sau đó gửi một tin cho Cố Yến vừa đến thời gian rời giường ở hành tinh Hách Lan, “Hôm qua cậu đàm phán ở chỗ nào? Bệnh viện?”

Anh sợ Cố Yến lại bận rộn suốt đêm không ngủ, cho nên không gọi điện để tránh đánh thức hẳn.

Nhưng hiển nhiên Cố Yến đã tỉnh, chốc lát sau, hẳn đã gửi lại, “Đúng, làm sao?”

“Hôm nay đọc được tin, hành tinh Hách Lan cũng có người bị lây, cậu đi bệnh viện như thế nào?” Yên Tuy Chi hỏi.

Nhưng sau khi gửi tin, Yên Tuy Chi không đợi Cố Yến trả lời, đã dứt khoát gọi tới. Nếu đã tỉnh, cũng không cần phải gõ từng chữ từng chữ nữa, mệt đến hoảng.

Truyền tin vang lên hai tiếng, lại bị đối phương từ chối.

Cố Yến gửi tin lại rất nhanh, “Đang bàn đến vòng thứ hai, tối nay rồi nói.”

“Được.”

Không bao lâu đã đến số của Yên Tuy Chi.

Có lẽ bởi vì hai ngày nay có quá nhiều người lây bệnh, tất cả bệnh nhân vừa vào phòng khám đã bị bác sĩ nửa cưỡng chế tới kiểm tra. Bác sĩ bóc vỏ máy đo lường dùng một lần ra, trực tiếp để sát lại trên cổ tay Yên Tuy Chi.

Mũi châm mini nhanh chóng lộ ra khỏi máy đo lường, ghim vào trong da.

Tiếp đó anh liền cảm giác được một dòng điện nhỏ, cảm giác khá giống lần bị “rò điện” ở bệnh viện Xuân Đăng.

“Ấn lên, đến khi nó tích một tiếng thì nói kết quả bên trên cho tôi.” Đây không phải lần đầu bác sĩ nói câu này, tốc độ nói rất nhanh, cực kì thành thạo, “Không cần xem cái khác, nhìn hàng thứ tư, nói cho tôi là âm tính hay dương tính là được.”

Anh ta vừa nói, lại bắt đầu bận rộn nhập một chuỗi kí tự dài vào hệ thống quang não, sau đó lấy hai ống thuốc tiêm từ ngăn kéo đang mở ra, cầm trong tay, một bộ dáng lúc nào cũng có thể sẵn sàng.

Máy đo lường trên cổ tay Yên Tuy Chi “tích” một tiếng.

Anh cúi đầu nhìn, nội dung trên máy đo lường lớn bằng bàn tay có chút tương tự với máy kiểm tra ở bệnh viện Xuân Đằng, nhưng đơn giản hơn nhiều, chỉ có bốn số liệu.

Đầu tiên là nhiệt độ cơ thể, Yên Tuy Chi không bị sốt. Thứ hai thứ ba đều là một ít số liệu huyết dịch. Hàng cuối cùng hiện ra là virus rk13, chắc là chỉ đầu sỏ gây ra bệnh truyền nhiễm lần này.

Yên Tuy Chi đưa tay cho bác sĩ nhìn một cái: “Âm tính.”

Nhưng vào lúc anh đưa tay qua, một nhóm số liệu cuối cùng lóe lên hai cái, cuối cùng vẫn ổn định ở âm tính. Bác sĩ híp mắt nhìn rõ nội dung, gật đầu nói: “Chúc mừng, chỉ là bị cảm bình thường.”

Anh ta nhanh chóng ném thuốc tiêm về lại ngăn kéo, đưa một lọ thuốc tiêm khác cho Yên Tuy Chi, nói, “Trực tiếp đến vòi rửa tay tự làm đi, đừng đến phòng tiêm, hôm nay không giúp được, cậu mà đi chắc phải xếp hàng hơn một giờ đấy. Thuốc tiêm tại nhà này tự mình làm cũng được.”

Không bị lây nhiễm, đây là một tin tốt. Yên Tuy Chi cũng không trì hoãn thời gian của bác sĩ nhiều, cầm thuốc tiêm rời khỏi trung tâm y tế.

...

Hai ngày này đường phố ở chợ đen náo nhiệt hơn ngày thường không ít, bởi vì vụ án sửa đổi gen và số lượng người bị nhiễm lớn, Decama điều động số lượng cảnh sát lớn đến khắp nơi, bao gồm hai chợ đen nổi tiếng nhất để quét sạch mấy ngày.

Chợ đen sở dĩ là chợ đen, hơn nữa có thể quang minh chính đại tồn tại trong thành phố lâu như thế, bởi vì nó luôn có con đường của nó.

Cảnh sát thi hành nhiệm vụ bận rộn mấy ngày, cũng không phải là không thu hoạch được gì, nhưng phần lớn đều là những cơ sở dư thừa trong thành phố, bọn họ thật sự không tìm được gì ở trong chợ đen, chỗ nào cũng đều được thu dọn sạch sẽ, khiến người ta không tìm được kẽ hở mà cạy.

Nhưng cảnh sát không thể nào không có chút thu hoạch mà vẫn còn ở chỗ này được, cho nên tuần tra mấy ngày liền rút lui hơn nửa, chỉ còn lại một bộ phận nhỏ ở đầu chợ đen, còn có một số cảnh sát chìm.

(= cảnh sát mặc thường phục)

Lúc Yên Tuy Chi đến chợ đen, phát hiện nơi này lại sầm uất hơn lần trước anh đến không ít.

Ban đầu lúc anh vừa mở mắt ra đã ở đây, cả một con phố đều rất lười biếng, chủ quán có thể nhớ mở cửa vào buổi sáng đã không tệ rồi, chứ đừng nói đến mời chào khách, thậm chí còn không mở được cửa, không có cửa có thể cũng không tìm được chủ quán, khắp nơi đều là dáng vẻ “thích thì tới”.

Lúc này lại khác, lần này hơn nửa cửa hàng ở chợ đen đều được mở cửa, đèn led sáng lấp lánh, có vẻ khá náo nhiệt trong ngày âm u này. Cắt tóc, sửa chữa đồ da, đồ điện cái gì cũng có, chính là không có cảnh sát tuần tra.

Yên Tuy Chi thầm nói có vẻ mình hơi xui, gặp phải loại chuyện này mà còn muốn thăm dò cũng có chút phiền toái.

Trong chợ đen không chỉ có cửa hàng, còn có rất nhiều phòng cho thuê rẻ, cho nên mặc dù có cảnh sát canh giữ, người ở đây vẫn không hề ít đi. Dẫu sao anh cũng không thể ngăn cả người ta về nhà

được.

Yên Tuy Chi dùng vẻ mặt bình thường đi theo mấy người ra đường phố, bọn họ túm năm tụ ba đi vào những khu dân cư khác nhau. Yên Tuy Chi đi tới cánh cửa thứ bảy, mắt nhìn thẳng vào hành lang bên cạnh.

Bắt đầu từ tầng hai là nhà trọ bình thường, dù sao cũng là phòng cho thuê giá rẻ, ánh sáng trên tầng rất yếu, cũng không quá sạch sẽ, có vẻ u ám âm trầm. Yên Tuy Chi ho khan hai tiếng, lại kéo khẩu trang lên trên sống mũi che đi bụi bặm, lúc này mới không nhanh không chậm đi lên tầng ba.

Tầng ba tổng cộng có sáu cửa, rải rác hai bên hành lang, mỗi cửa đều có thảm chùi chân, bên cạnh có thùng sữa bò hoặc thùng rác đơn sơ, có cái còn bị trẻ con vẽ linh tinh lên, còn có hai cửa được dán đồ trang trí, nhìn qua không khác những ngôi nhà bình thường chút nào, thậm chí còn có mùi dầu khói.

Nếu như không phải biết được tin từ chỗ Trần Chương, Yên Tuy Chi tới đây cũng sẽ bị làm cho ngỡ ngàng.

“Tôi nhớ là sau khi lên tầng thì vào phòng thứ ba bên trái, nhưng lâu như vậy rồi, tôi cũng không biết đã dọn đi chưa, lúc ấy nói một câu “Mr. Cube giới thiệu tôi tới” với đối phương, sau đó cho tôi vào.” Lúc Yên Tuy Chi hỏi kỹ, Trần Chương trả lời như vậy.

Nhưng bây giờ nói như vậy tuyệt đối là hành động mạo hiểm, nhất là người gọi là “Mr. Cube” kia sẽ không đến nổi giới thiệu người đến vào thời gian nhạy cảm này, trừ khi không có ý tốt. Thứ hai, cho dù có được giới thiệu tới, bây giờ chắc bọn họ sẽ không chỉ bằng một câu nói đơn giản như vậy mà cho người vào.

Yên Tuy Chi lấy gắng tay từ trong túi ra đeo lên, sau đó lặng yên không một tiếng động đi tới cạnh cửa thứ ba. Mặc dù khu dân cư này khá cũ, nhưng chắc chắn cách âm sẽ không kém, nếu không trong phòng ngoài phòng nói gì đều bị người ta nghe được, vậy thì

đừng làm chợ đen nữa.

Lúc anh lên tầng đã để ý qua, trong hành lang không có camera, cũng không nguy trang thành đồng đồ linh tinh lộn xộn gì, chắc mấy ngày này để tránh cho cảnh sát chú ý nên mới tháo xuống. Nhưng trên cửa vẫn có mắt mèo.

(Mắt mèo là cái ô hình tròn nhỏ trên cánh cửa, mà người bên trong có thể nhìn ra được bên ngoài ý.)

Anh tránh khỏi tầm nhìn của mắt mèo, dừng chân ở bên cạnh thùng rác.

Yên Tuy Chi hơi khom người, ngửi hai cái, ngửi thấy một chút mùi thuốc lá.

Thông thường mà nói, thùng rác mỗi ngày tự động xử lý một lần, sẽ phân loại rác thải bị ném vào, sau đó chuyển xuống đường ống phía dưới đáy thùng. Mùi thuốc lá này nói rõ bây giờ trong phòng còn có người, hơn nữa hôm nay còn ra ngoài vứt rác, hút không ít thuốc, có lẽ đang buồn bực chuyện gì đó.

Anh cúi đầu nhìn lướt qua mặt đất, lại hơi tránh ra hai bước nhìn góc tường ở đáy thùng rác, nhìn thấy dưới đất có một ít lá rau thức ăn vô tình rơi vãi. Điều này nói rõ người bên trong bình thường vẫn hay ra cửa, thậm chí sẽ còn mua thức ăn về nấu cơm, cố gắng duy trì một loại cảm giác sinh hoạt bình thường.

Yên Tuy Chi bình tĩnh thu hồi tầm mắt, tính toán thời gian một chút, vô cùng lãnh đạm đi tới cửa cầu thang, dọc theo cầu thang xuống tầng hai lần nữa, ung dung đứng đợi.

Đúng như dự đoán, khoảng nửa giờ sau, trên tầng có tiếng động cửa, có người ra ngoài.

Chỗ anh đứng là ở giữa hai cánh cửa trong cùng tầng hai, có thể nghe được tiếng mở cửa vừa rồi là ở đâu. Lần này là phòng thứ hai.

Tiếng bước chân nặng nề theo cầu thang đi xuống, một ông lão mập mạp bước từng bước xuống tầng, ánh mắt cũng không tốt lắm, thậm chí không hề chú ý tới còn có người đứng ở tầng hai, vẫn đi xuống tầng một, sau đó ra khỏi tòa nhà.

Yên Tuy Chi chờ ở chỗ này một giờ, gặp được bốn năm người đi ra ngoài, dấu sao sắp đến giờ cơm.

Tính kiên nhẫn của anh cực tốt, cũng không hề nóng nảy, lại đợi một lúc lâu sau, tiếng mở cửa phòng thứ ba trên đỉnh đầu rất cuộc vang lên. Yên Tuy Chi đổi một tư thế, tùy tiện chọn một cánh cửa có nét vẽ của trẻ con, lúc bước chân của người kia từ trên tầng đi xuống thì giờ tay lên gõ cánh cửa trước mặt một cái.

Người xuống tầng mặc áo choàng dài màu xám, bước chân rất nhẹ, sột soạt. Gã đội mũ len, đeo khăn quàng màu đen, vừa hà hơi vào tay vừa đi xuống tầng. Chỉ là lúc đi đến tầng hai, gã nhay bén chú ý đến bên này có người, vì vậy nhìn về phía Yên Tuy Chi một cái.

Khăn quàng che lại nửa gương mặt dưới của gã, chỉ lộ ra một đôi mắt màu lam nhạt, cái mũ lại đè lên lông mày, bỗng chốc căn bản không nhìn ra được đặc điểm gì cả.

Ánh mắt Yên Tuy Chi lướt qua tay gã, có lẽ là góc độ vừa vặn, lúc người nọ hà hơi vào tay, anh thấy gan bàn tay phải của đối phương có một vết thương.

Sau đó anh giống như lơ đãng mà nhìn lướt qua, lại thu hồi tầm mắt tiếp tục gõ cánh cửa trước mặt.

Có lẽ là biểu hiện của anh quá tự nhiên, tiếng ho khan thật thấp có thể nghe ra giọng mũi bị cảm, quả thực không giống như cảnh sát chìm, vì vậy người kia cũng không nhìn anh nữa.

Lúc tiếng bước chân của người nọ xuống đến tầng một, cánh cửa trước mặt Yên Tuy Chi được mở ra.

Một tiểu quý với cái đầu tổ chim ngẩng đầu lên, ngo ngác nhìn anh, sừng sốt chốc lát mới hỏi: “Anh là ai?”

“...” Yên Tuy Chi cười một cái, nhéo mắt nó, “Kẻ buôn người.”

Tiểu quý: “...”

-----oOo-----

Chương 84: Lây nhiễm (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kẻ buôn người có thể đẹp được như anh quả thực hiếm thấy, cho nên tiểu quỷ kia trợn to mắt ngơ ngác nhìn anh nửa ngày, sau đó đột nhiên cười lên hì hì, trên má còn hiện ra lúm đồng tiền, rất đáng yêu.

Mặc dù bình thường Yên Tuy Chi nhìn ai cũng thấy giống tên ngốc, nhưng gặp phải tên ngốc thật thế này thì đúng là rất mới mẻ.

“Anh muốn chơi với em sao?” Tên ngốc nhỏ hỏi.

“...”

Đưa trẻ xui xẻo dẫn sói vào nhà thể này có thể lớn được như vậy cũng không dễ dàng.

Yên Tuy Chi vốn muốn đuổi tiểu quỷ này đi rồi rời khỏi. Nhưng mà tiểu quỷ này lại theo sát nói một câu: “Mẹ và bà bà bán thức ăn trên tầng ra ngoài rồi, anh đến chơi với em phải không?”

Bà bà bán thức ăn trên tầng?

Yên Tuy Chi cười một cái, dứt khoát kéo vạt áo choàng dài ngồi xuống, hỏi tiểu quỷ kia: “Em thật thông minh, còn biết bà bà trên tầng?”

Tiểu quỷ hất cằm, có chút kiêu ngạo nói: “Em biết hết người trên tầng.”

“Vậy sao?” Yên Tuy Chi đang định nói gì đó, liền nghe thấy trong phòng sau lưng tiểu quỷ đột nhiên vang lên tiếng báo động tu tu.

Tiểu quỷ sợ hết hồn, tay chân luống cuống.

Yên Tuy Chi đứng lên, làm bầm một câu xin lỗi, nhấc chân vào nhà tiểu quỷ, men theo tiếng còi báo động đi thẳng vào phòng bếp, tắt nồi nước sôi đi.

Đa số các nơi ở Decama đã không còn dùng dụng cụ nhà bếp cổ lỗ sĩ thế này nữa rồi, phần lớn đều không dùng lửa, để tránh gặp nguy hiểm. Chợ đen cho thuê phòng giá rẻ, vẫn còn như dừng lại ở mấy thế kỷ trước, dùng thiết bị kiểu xưa. Đun nước còn mặc kệ tiểu quỷ ở nhà một mình, tấm lòng cha mẹ nhà này cũng thật rộng rãi.

“Sau này nghe thấy còi báo động, đừng vội mếu máo tè ra quần, mà đến tắt cái này đi.” Yên Tuy Chi nói một câu với tiểu quỷ kia.

“Vâng.” Tiểu quỷ đáp một tiếng nho nhỏ, ngoan ngoãn gật đầu.

Yên Tuy Chi đang muốn từ phòng bếp đi ra ngoài, lại thấy bên bồn rửa có một đôi găng tay, trên đầu ngón tay còn dính ít nước thịt, hiển nhiên là chưa kịp rửa. Thế nhưng cái găng tay này cũng không phải là loại thường gặp bên ngoài, nó có một lớp màng giữ ẩm và chống khuẩn, dưới ánh sáng từ ngoài cửa sổ, hiện ra một tầng sáng bóng màu lam nhạt.

Trước đó anh vừa có dịp tiếp xúc qua, đây là bao tay chuyên dùng cho phòng phẫu thuật cung cấp riêng cho khu vực Decama bây giờ, muốn mua cũng không được.

“Nhà em có bác sĩ à?” Yên Tuy Chi hỏi.

Tiểu quỷ lắc đầu một cái, “Không có, mẹ bị bệnh đều lên trên tầng.”

Yên Tuy Chi gật đầu: “Thế sao? Trên tầng có bác sĩ?”

Tiểu quỷ ngược mặt nhìn trời, nghiêng tay chỉ một cái, “Bên kia có.”

“ ... ”

Bên kia là sân thượng.

Không trông mong gì vào phương hướng của tiểu quỷ được, nhưng nó nghiêng ngón tay luôn có đạo lý, nói rõ không phải là căn hộ đối diện trên đỉnh đầu, mà là căn hộ chéch bên. Nó dùng độ nghiêng khoa trương như thế, hận không thể lập tức đâm đến tây bán cầu, nói rõ rất có thể cũng không phải phòng cách vách trên tầng, mà là càng chéch hơn một chút.

Trên tầng có bác sĩ, trùng hợp là trên tầng cũng có chỗ được giới thiệu sửa gen, đây hẳn không đơn giản là trùng hợp, rất có thể là cùng nhà.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái nói, “Cái găng tay này từ đâu ra? Cũng là mẹ em lấy từ chỗ của bác sĩ trên tầng về?”

Tiểu quỷ nói tới nói lui, mặc dù chậm rãi, nhưng từ ngữ lặp lại nên có chút dài dòng, Yên Tuy Chi vẫn rất kiên nhẫn nghe nó giải thích xong, rồi sắp xếp lại từ đầu đến đuôi —

Cứ đến mùa đông là đầu ngón tay mẹ nó sẽ bị rạn nứt, không thể tiếp xúc trực tiếp với chất tẩy rửa, thậm chí chạm vào nước cũng đau. Nếu như không cẩn thận chạm phải một ít đồ không sạch sẽ, thậm chí vết nứt có thể lan ra, cả mùa đông không có ngày nào được yên ổn. Cũng may mẹ nó là một người tốt bụng, thường xuyên giúp đỡ hàng xóm, cho nên người tầng trên tầng dưới thỉnh thoảng cũng sẽ tặng cô ta một ít quà cáp, ví dụ như đôi găng tay này.

“Em đã gặp bác sĩ kia chưa?” Yên Tuy Chi lại hỏi.

Tiểu quỷ nghiêm túc gật đầu một cái, “Gặp rồi.”

“Trông ra sao?”

Tiểu quỷ mặt đầy nghiêm túc: “Có tóc, hai con mắt dài, một cái mũi dài, một cái miệng màu đỏ.”

Yên Tuy Chi: "...” Nghe cứ như yêu quái.

Anh suy nghĩ một chút, hỏi tiểu quỷ này, “Vậy em cảm thấy trông anh thế nào?”

Tiểu quỷ nhìn chăm chăm anh hai giây, bẻ ngón tay bắt đầu đếm, “Có tóc, hai con mắt trông rất to...”

Yên Tuy Chi: "...” Chắc mình là con bộ ngựa quá.

“Cái gì gọi là hai con mắt trông rất to, em giải thích cho anh coi.”

Tiểu quỷ suy nghĩ một chút, nói: “Đẹp!”

Đẹp cái rắm.

Tiểu quỷ lại nhìn anh đeo khẩu trang che mất một nửa khuôn mặt, tiếp tục nói: “Hừm... Anh còn có nửa cái mũi, không có miệng.”

“...”

“Được rồi.”

Giáo sư Yên gật đầu một cái, thầm nói quả nhiên tiểu quỷ trên toàn thế này đều thiếu đòn hết, nhưng đúng là không có cách gì với chúng nó cả.

Trẻ con luôn nhớ sâu sắc người mà nó hay nhìn thấy, còn lại thì chỉ có thể nhận ra khi gặp, nhưng muốn nó miêu tả thì có chút khó khăn, chắc nhìn ai cũng chỉ thấy có hai mắt một mũi, cùng lắm là thêm đẹp hay xấu thôi.

Hỏi một vòng cũng không có thu hoạch gì, Yên Tuy Chi dứt khoát không phí miệng lưỡi nữa.

Anh lại nhìn đôi găng tay bên bồn rửa, lớp dầu mỡ dính bên ngoài rất có lực sát thương với người ưa sạch sẽ, anh không đưa tay ra

chạm. Huống chi nếu thật sự lật xem, chủ nhà tỉ mỉ một chút, nhất định sẽ phát hiện, hỏi lại tiểu quỷ này đôi câu, cái gì nên biết đều biết hết.

Vì vậy anh chỉ chụp hai tấm, lại nói với tiểu quỷ kia đôi câu trên trời dưới biển, bảo đảm nó không nhớ về chuyện cái găng tay nữa.

Kẻ buôn người Yên Tuy Chi lừa gạt nhóc ngốc đến trời đất mù mịt, cuối cùng thu tay, vậy chào nói tạm biệt với tiểu quỷ.

Tiểu quỷ kia lại có chút không nỡ, “Anh phải đi rồi à?”

Yên Tuy Chi liếc nhìn thời gian, chưa tắt nước đã ra cửa thì sẽ có những trường hợp gì? Hai loại đơn giản, một là trước khi ra ngoài quên mất mình đang đun nước thật. Một loại khác chính là căn bản sẽ không đi xa, có thể chỉ cần ra cửa năm phút.

Cái trước cũng được thôi, nếu như là cái sau... Yên Tuy Chi ở đây lâu thêm nữa, nói không chừng có thể chạm mặt đối phương. Bất kể nói thế nào, xông vào nhà người ta mà chưa được cho phép rất khó giải thích rõ, đầu tiên sẽ tạo ấn tượng xấu, sau đó mà bị đưa lên đồn cảnh sát thì còn mất mặt hơn.

Cho nên anh nắm chốt cửa, mượn mắt mèo nhìn ra hành lang bên ngoài một chút, sau đó mới mở cửa rời đi.

Trước khi đi lại nói với tiểu quỷ: “Sau này có người lạ gõ cửa, em đừng mở cửa bậy bạ nữa.”

Anh suy đoán không sai, vừa xuống được một nửa cầu thang, có hai người phụ nữ vừa nói chuyện vừa đi lên. Một người là bà lão tóc trắng hơi mập, một người khác vẫn còn trẻ, cũng chỉ ngoài bốn mươi, mắt to, khóe miệng động một cái là có thể thấy má lúm đồng tiền, có sáu phần giống tiểu quỷ vừa rồi. Lúc cô giơ tay lên vén tóc ra sau tai, có thể thấy được vết rạn đầy tay, còn có chỗ ứa máu.

Người phụ nữ nói mấy câu, liền nghiêng đầu ho khan một lát, có vẻ

như cũng bị bệnh.

“Cháu không đến bệnh viện thật đấy à?” Bà lão chặc chặc hai tiếng, có chút đau lòng.

Người phụ nữ nghĩ một chút nói: “Lát về cháu lên tầng kiểm tra một chút.”

Bà lão nói, “Cũng được, nhưng cháu phải chờ đến sáng mai rồi, không phải vừa rồi bác sĩ đã đi rồi sao, không biết mấy người trẻ tuổi khác có làm được không nữa.”

“Vâng.”

Yên Tuy Chi sát vai đi qua hai người, bình tĩnh đi ra hành lang.

Trong đầu lại tính toán một chút, theo như hai người giải thích, người mắt xanh mặc áo choàng dài đeo khăn quàng vừa rồi chính là bác sĩ, trừ gã ra, có thể những người khác canh giữ trong phòng không liên quan đến bệnh viện gì, đơn giản là phụ trách giới thiệu khách hàng? Hoặc là phụ trách những chuyện khác...

Trên đường phố chợ đen vẫn còn cảnh sát trông coi, cảnh sát chìm xen lẫn trong đám người đi đường. Yên Tuy Chi nghĩ lại cảnh hai người một già một trẻ vừa rồi đi vào hành lang, có thể đoán được hai người đi từ phía tây đường phố.

Nếu hai người có thể biết được bác sĩ vừa rời đi, nói rõ có gặp mặt chào hỏi ở nửa đường.

Yên Tuy Chi men theo phía tây đường phố đi ra khỏi chợ đen.

Dĩ nhiên, anh cũng chỉ vừa đi vừa nghĩ mà thôi, không trông mong vào việc sẽ gặp được vị bác sĩ kia.

Hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ, bây giờ bác sĩ kia rời đi, không biết là về nhà hay là trở về bệnh viện của gã. Yên Tuy Chi mở

bản đồ khu vực này trên máy thông minh ra nhìn một cái, từ hướng này đi có tổng cộng 6 bệnh viện, 8 trung tâm y tế nhỏ.

Yên Tuy Chi tiện tay khoanh tròn lên trên bản đồ, coi như làm ký hiệu.

...

Hành tinh Hách Lan đại khái là hành tinh gần Decama nhất trong tất cả các hành tinh có sự sống.

Nơi này ngày đêm thay đổi rất nhanh, xen lẫn một vài thời tiết đặc biệt, phân chia đơn giản dựa theo thời tiết, ở đây một năm có thể có 7 mùa khác nhau.

Bởi vì tài nguyên phong phú, nó vẫn là một trong những nơi được hải tặc vũ trụ quan tâm nhất, gần như cứ vài ba chục năm lại bùng nổ một lần xung đột, phần lớn tập trung ở khu 3-7 nam bán cầu.

Bởi vì không ngừng xung đột, cho nên hơn nửa người trẻ tuổi ở hành tinh Hách Lan sẽ chọn di cư, hơn nửa trăm năm trước có mấy lần xung đột lớn dẫn đến có một nhóm người chịu ảnh hưởng bởi vũ khí phóng xạ, con cái sinh ra đều mắc bệnh bẩm sinh, đời này truyền sang đời khác.

Vấn đề thể chất của mẹ Yên Tuy Chi cũng vì như vậy.

Quanh năm suốt tháng mệt mỏi vì tài nguyên và chiến loạn đã chia hành tinh này thành hai đặc điểm—

Một là hành tinh Hách Lan có rất nhiều viện mồ côi, bởi vì nhiều cô nhi, cách vài ba chục năm lại có thêm một nhóm, không có viện mồ côi căn bản không chống đỡ được, cho nên nếu hành tinh Hách Lan có trẻ mồ côi ra đời mới là bình thường, ngược lại rất ít có gia đình trọn vẹn.

Một đặc điểm khác là hoàn cảnh tạo ra rất nhiều thương nhân, đã

từng có người nói người ở hành tinh Hách Lan trời sinh ra làm thương nhân, bởi vì rất dễ dàng nắm một tuYên tài nguyên. Nhưng những khí hậu tốt đẹp lại khiến cho những thương nhân ở nơi này phần lớn là người tao nhã lịch sự, là thân sĩ trời sinh.

“Cho nên nhà chúng tôi làm buôn bán mấy đời, chỉ là không quá thành công, một đời kiếm lời một đời thua thiệt, miễn cưỡng duy trì thu chi bằng bằng.”

Trên phi cơ bay từ hành tinh Hách Lan đến Decama, một anh chàng để râu ngồi bên cạnh Cố Yến, lải nhải nói về câu chuyện buôn bán bảy tám đời ông cháu nhà anh ta, “Chỉ là đến đời tôi lại không thể duy trì được, haiz...”

Anh ta thở một cái thật dài, lại nói: “Tôi còn trẻ như vậy, còn chưa kịp lấp đầy thiếu hụt mà cha tôi gây ra, chết đúng là không cam lòng...”

Bởi vì bị cưỡng chế đeo khẩu trang, cho nên giọng anh ta nghe có chút buồn rầu, giống như nhà có tang vậy.

“Được rồi!” Y tá khom người đề lên cổ tay anh ta nhắc nhở một câu, tháo máy kiểm tra đơn sơ xuống, “Nhiệt độ cơ thể bình thường, kết quả là âm tính, cũng không phát sốt, đừng có há mồm ngậm miệng đều là chết, nào có ai lại nguyên rửa mình như vậy.”

Râu ria bỗng lấy lại tinh thần, “Vậy sao? Hù chết tôi, sao tôi cứ cảm thấy hô hấp của mình rất nóng nhỉ?”

Y tá nói, “Tác dụng tâm lý thôi, dấu sao trên chuyến bay này tra ra được mấy người lây nhiễm mà.”

Râu ria thấy kết quả kiểm tra, cuối cùng an tâm, nhưng anh ta vẫn lẩm bẩm không ngừng, cố chấp muốn nói chuyện phiếm với Cố Yến: “Ê cậu xem này, có thể cậu cũng là tác dụng tâm lý, đừng lo lắng. Vừa rồi tôi nghe cậu báo nguyên quán với y tá, không ngờ cũng là hành tinh Hách Lan?”

Cố Yến không nói nhiều, “ừ” một tiếng.

Y tá lại bóc một cái máy đo khác, bảo Cố Yến đưa tay ra.

“Nhiệt độ cơ thể anh hơi cao đó.” Y tá vừa chạm vào cổ tay hắn, liền nhú mày một cái, sau đó nhanh nhẹn đo lường cho hắn, “Hai ngày qua anh đi đâu?”

Giọng Cố Yến có chút khàn, “Bệnh viện.”

Y tá lại hỏi: “Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện thành phố Đan Phổ.”

Y tá “a” một tiếng thật thấp.

Bởi vì hôm nay mấy người kiểm tra ra bị lây nhiễm, đều đi qua bệnh viện thành phố Đan Phổ.

“Có phải cảm thấy có chút buồn ngủ hay không? Ngàn vạn lần đừng ngủ nhé.” Y tá vừa chờ máy đo ra kết quả, vừa nhắc nhở Cố Yến. Cô không phải là một người giỏi nói chuyện, chỉ có thể nói với râu ria đang lải nhải nửa ngày, “Anh nói chuyện với anh ấy đi, tôi thấy trạng thái của anh ấy rất kém, giống như bị sốt cao.”

Râu ria lập tức lĩnh mệnh, vỗ Cố Yến một cái, “Cậu ở hành tinh Hách Lan, vậy tám chín phần là cha mẹ cậu cũng làm buôn bán nhỉ? Không chừng ngày xưa nhà hai ta còn làm ăn qua lại với nhau đấy.”

Cố Yến vốn đã có ý muốn nhắm mắt dưỡng thần, bị anh ta vỗ một cái lại mở mắt ra, hắn không thích bị người khác hỏi thăm chuyện trong nhà, cho nên chỉ lắc đầu một cái, nói: “Không phải.”

Râu ria lắc tay với y tá, dùng khẩu hình khoa trương nói — hắn quá mệt mỏi rồi, không trò chuyện được.

Tích...

Máy kiểm tra hiện ra kết quả.

“Nhiệt độ cơ thể 39.2, ơ? Chờ một chút, không viết rõ âm tính hay dương tính.” Y tá chần chờ chốc lát, vẫn đẩy mạnh Cổ Yến hai cái, “Vị tiên sinh này, chắc anh phải đi với tôi vào phòng cách ly rồi, phải dùng thiết bị chuyên dụng kiểm tra lần nữa.”

Cổ Yến ngược lại rất phối hợp, gật đầu một cái liền đứng lên.

Y tá chào hỏi một tiếng với đồng nghiệp, tỏ ý cô ấy giúp đỡ kiểm tra số người còn lại, sau đó dẫn Cổ Yến đến cabin chữa bệnh trong tàu bay.

Đây là tàu bay từ hành tinh Hách Lan đến Decama sớm nhất, rời cảng lúc trời còn chưa sáng, lây nhiễm xảy ra bất ngờ còn không chưa bùng nổ, cho nên lúc vào cảng thiếu một bước kiểm tra nhanh chóng. Cho đến khi đã đi được hơn nửa hành trình, trên tàu bay liên tiếp có người xuất hiện triệu chứng lây nhiễm, hành tinh Hách Lan và Decama lại đồng thời phát tới thông báo khẩn cấp, lúc này nhân viên y tế mới tạm thời tập hợp, bắt đầu kiểm tra toàn bộ.

Một khi xác nhận lây nhiễm, cũng sẽ bị mời vào một phòng riêng, xử lý khẩn cấp, đến Decama liền trực tiếp đưa đến bệnh viện.

Còn lại những người xác nhận là âm tính, đến cảng cũng phải kiểm tra lại lần nữa, mới có thể ai về nhà nấy.

Lúc Cổ Yến vào khoang chữa bệnh, đã có hai người ngồi trong máy kiểm tra chuyên dụng.

Cái máy kiểm tra đó vô cùng quen mắt, một ngày trước hắn từng dùng cho Yên Tuy Chi.

Nhưng lần này, bởi vì nội dung kiểm tra không giống nhau, cách sử dụng cũng khác. Hắn nhìn thấy hai người kia chỉ phải dán miếng kim

loại lên hai cổ tay và bên cổ.

Dù sao trong tàu bay cũng có hạn, cũng chỉ có hai cái máy kiểm tra chuyên dụng. Cố Yến còn cần chờ một lát ở bên cạnh.

“Anh ngồi đây một lát, bởi vì vẫn không thể chắc chắn tình huống lây nhiễm, cho nên cũng không thể tùy tiện dùng thuốc, anh nhẫn nại một chút đã.” Y tá vừa nói, vừa lấy cho hắn một cốc nước ấm vừa vặn, “Anh uống đi.”

Cố Yến nhận lấy, “Cảm ơn.”

Hai người ngồi trên máy, một người trong đó có vẻ không tốt, môi khô nứt, mái tóc đỏ mềm mại rũ xuống, không hề có chút độ bóng nào, gò má đỏ lên còn lấm át hơn nửa tàn nhang, rõ ràng đang sốt cao.

Một người đàn ông khác có mái tóc đen dùng keo vuốt gọn gàng, cào sơ sơ về phía sau, mắt sâu, tinh thần cũng không tệ lắm, không nhìn ra triệu chứng gì.

Người đàn ông tóc đen nhìn chằm chằm Cố Yến một lát, nói: “Cậu cũng là không rõ kết quả?”

Ánh mắt người này cho người ta một loại đùa cợt khó hiểu, không có ý tốt gì, làm người ta không thấy thoải mái.

Cố Yến từ trước đến giờ lạnh như băng, lúc này phát sốt tâm tình cũng như vậy, cho nên hắn chỉ liếc một cái rồi thu mắt, không có phản ứng. Y tá chen miệng nói: “Đúng, anh ngồi yên đi, đừng nghiêng về trước.”

Người đàn ông tóc đen cười một cái, lại dựa vào ghế đằng sau, kéo dài giọng than phiền, “Cái ghế này thật không thoải mái.”

“Vậy cũng không thể lộn xộn, nếu không lỏng kim sẽ ảnh hưởng đến kết quả.” Y tá nói.

Màn hình của hai máy đều ở bên tường, dựa chung một chỗ, y tá đang nhìn chăm chăm. Cố Yến thân cao, từ góc độ của hắn vừa vặn cũng có thể liếc thấy một phần nội dung trên màn hình.

Một lát sau, tiếng nhắc nhở vang lên tích tích, một màn hình trong đó hiện ra.

“Ngài Gaunt?”

Tóc đỏ tàn nhang mở mắt ra, khàn giọng nói: “Là tôi, có kết quả rồi?”

Y tá cười một cái với anh ta, “Đúng vậy, ngài có thể yên tâm, không bị lây, là âm tính. Nhưng tốt nhất ngài vẫn nên đến phòng số 2 nghỉ ngơi, chỗ đó cũng chỉ có người bị cảm sốt bình thường, có chuẩn bị sẵn thuốc, có thể tự lấy theo tình hình của mình. Hôm nay khá đặc biệt, để tránh có nhiều người xuất hiện triệu chứng hơn, phải làm phiền ngài một chút.”

Tóc đỏ tàn nhang lâu bầu đôi câu, mặc dù có chút không muốn lắm, nhưng vẫn gật đầu một cái, xuống khỏi cái máy, vừa ho khan vừa đi sang phòng số 2.

Anh ta vừa rời đi, một cái máy kiểm tra khác cũng kêu lên tích tích.

“Ngài Quý?” Y tá nói.

Gã đàn ông tóc đen gật đầu một cái, “Cuối cùng cũng xong rồi hả? Tôi hết cả xương rồi.”

Mặc dù y tá đã nhắc nhở gã nhiều lần là đừng lộn xộn, nhưng gã vẫn làm như không quan tâm, động đậy không ít.

Cố Yến liếc nhìn màn ảnh một cái, vừa đúng dịp nhìn đến hàng cuối cùng.

Trên đó viết thời hạn sửa đổi còn lại: 70 năm.

“Ngài từng sửa đổi gen?” Y tá nhìn kết quả, có chút chần chờ mở miệng.

Gã đàn ông tóc đen gật đầu một cái, “Cô làm về mặt gì đây? Làm sao? Kết quả có vấn đề?”

“À... Là dương tính.” Y tá nói, “Ngài bị lây.”

Sắc mặt gã đàn ông tóc đen bỗng trầm hẳn xuống, gã có chút khó mà tiếp nhận, âm điệu cũng cao hơn ba phần, “Làm sao có thể? Tôi vừa không bị sốt, cũng không có nổi mẩn, làm sao có thể bị lây?”

“Có thể là triệu chứng còn chưa phát tác.” Y tá lập tức nói, “Nhưng đây là chuyện tốt, triệu chứng không phát tác nói rõ phát hiện sớm, càng phát hiện sớm càng không có nguy hiểm đến tính mạng. Trước đó những người bị lây nhiễm không có cách cứu chữa cũng vì phát hiện quá muộn, vẫn luôn chữa theo bệnh sốt bình thường.”

Lời này cho dù là thật hay giả, ít nhất cũng có lực trấn an nhất định.

Y tá lập tức nhấn chuông gọi mấy đồng nghiệp, cùng nhau đưa gã đến phòng cách ly.

Lúc đi ngang qua, Cố Yến ngẩng đầu nhìn một cái, trong nháy mắt, hẳn cảm thấy gã đàn ông kia có chút quen mắt, nhưng loại cảm giác này chỉ là thoáng qua, có lẽ là sốt cao nên nhận nhầm.

“Ngài Cố?” Y tá chạy lại máy kiểm tra, “Mời ngài qua ngồi.”

Cố Yến ngồi lên máy kiểm tra, máy thông minh trên ngón tay chấn động một cái.

Một tin nhắn mới gửi tới, người gửi là Yên Tuy Chi.

[Còn chưa kết thúc vòng đàm phán thứ hai sao?]

Y tá đang muốn gắn miếng kim loại lên cổ tay hắn, Cố Yến nói: “Chờ một chút.”

Sau đó nhanh chóng trả lời đối phương.

[Còn một lát nữa.]

Thật ra thì thời gian kiểm tra chỉ có mười phút, nhưng đối với Cố Yến mà nói lại hơi lâu. Có lẽ là lên cơn sốt ảnh hưởng đến tính nhẫn nại của hắn, hắn đột nhiên hiểu ra vì sao gã đàn ông tóc đen vừa rồi lại không nhận được như vậy.

Tích...

Máy vang lên một tiếng, y tá cúi đầu nhìn màn hình, Cố Yến tựa lưng vào ghế ngồi không nhúc nhích, hơi rũ mắt xoay máy thông minh chờ cô mở miệng.

“Tin tốt, mặc dù sốt hơi cao, nhưng kết quả là âm tính.” Y tá nói, “Ngài cũng có thể đi nghỉ ngơi, chúng tôi vẫn đề nghị ngài vào phòng số 2, coi như phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Cố Yến gật đầu một cái, “Được.”

So với sắc mặt âm trầm của gã đàn ông tóc đen lúc trước, hắn đáp ứng nhanh như vậy thật là có chút ngoài dự đoán của mọi người, y tá lập tức tươi cười nói: “Ngài thật dễ nói chuyện, cảm ơn đã hiểu!”

Hắn vừa đến phòng số 2, vừa mở giao diện tin nhắn ra, nhìn tin Yên Tuy Chi gửi đến lúc trước, nhấn lại từng chữ từng chữ:

[Kết thúc đàm phán, tối về.]

Rất nhanh, bên đối diện đã gửi tin đến:

[Rất khuya? Có cần giữ lại đèn cửa cho cậu không?]

Cố Yến nhìn một lát, trả lời:

[Ừm.]

-----oOo-----

Chương 85: Phát sốt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong cabin tàu số 2 cũng không có nhiều người, đều là người có triệu chứng cảm mạo nóng sốt.

Dù sao trong tàu bay cũng là một không gian khép kín, mặc dù mỗi người đều đeo khẩu trang, nhưng không ngăn được việc ho hai tiếng hắt hơi một cái, có vài người thể chất không tốt mà bị lây, đến lúc không thoải mái một chút liền bắt đầu nghi thần nghi quỷ, làm cho mình hoảng bác sĩ cũng hoảng, cho nên cơ trưởng mới tạm thời quyết định tách riêng người bị lây thật sự ra một cabin, người bị bệnh ra một cabin khác.

Bởi vì tình hình lây lan bùng nổ có chút vượt qua dự đoán, hơn nữa hành tinh Hách Lan và Decama đều rất quan tâm, cho nên các bác sĩ y tá ở đây đều chú ý đến bên khu cách ly, chỉ sợ còn chưa hạ cánh đã nghèo mất hai ba người rồi. Cho nên bên phòng bệnh số 2 cũng chỉ có một y tá trông nom.

Có hai bệnh nhân vốn sốt rất cao, lại qua kiểm tra lây nhiễm, bị dọa sợ không nhẹ, lúc này đang nôn mửa tiêu chảy, xanh mặt ngồi phịch tại chỗ, để y tá ghim kim chống buồn nôn cho bọn họ.

Lúc Cố Yến vào phòng, y tá đang cầm một cái kim trong tay, như hồ rình mồi hỏi hắn: “Có buồn nôn không?” Giống như hắn chỉ cần nói muốn, là cây kim kia sẽ trực tiếp lao về đây vậy.

“Không, cảm ơn.” Cố Yến trả lời.

“Được.” Y tá thở phào nhẹ nhõm, “Ở chỗ ngồi có thuốc giảm sốt, thuốc cảm, giảm đau và giảm ho, phía sau có nước nóng, có thể tự lấy. Nếu như thật sự khó chịu cũng có thể tìm một chỗ gần đó ngồi nghỉ ngơi, chốc lát nữa tôi sẽ chuẩn bị xong cho anh.”

Cố Yên lắc đầu một cái: “Tự tôi làm là được.”

Hắn không nhìn thêm, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, sốt cao quá thực khiến người ta rất không thoải mái, có thể gửi xong hai cái tin kia đã không tệ rồi. Hắn dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần một hồi, lúc này mới mở mắt ra lục tìm trong hộp thuốc.

Trong hộp có rất nhiều thuốc men, trên căn bản đều là mấy loại phổ biến. Cố Yên trực tiếp lật từng cái đọc tác dụng phụ ghi rõ trên mặt.

Hắn lười đi rót nước, liền chọn một gói thuốc tiêm dùng tại nhà, xé bao tự tiêm cho mình một mũi.

“Tác dụng phụ của loại thuốc tiêm này có chút lợi hại.” Hắn đang muốn nhắm mắt dưỡng thần một lát, một giọng nói từ bên cạnh truyền tới.

Cố Yên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy là người tóc đỏ tàn nhang vừa rồi ngồi cùng hàng với hắn, chỉ là chỗ ngồi của hai người cách nhau một đường đi hẹp.

“Cậu nên uống thuốc kia.” Tóc đỏ tàn nhang nói, “Tôi làm nghề bán thuốc, cũng coi như hiểu mấy loại này. Thuốc tiêm này vừa vào người sẽ thấy rất có tinh thần... Cũng không thể nói là có tinh thần, chính là rõ ràng rất mệt nhưng lại cực kì tỉnh táo, hai giờ sau sẽ lại mệt, còn giống thuốc ngủ hơn cả thuốc ngủ.”

Cố Yên đơn giản đáp một câu, “Không sao.”

Tóc đỏ tàn nhang bĩu môi, “Cũng đúng, dù sao cậu cũng tiêm xong rồi, uống cái khác ngược lại sẽ gây xung đột. Cậu xem tôi vừa uống loại thuốc kia, lúc này còn chưa tới hai mươi phút, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Nhìn anh ta quả thật có tinh thần hơn trước đó một ít, chóp mũi gò má cũng không đỏ như vậy nữa, hơn nữa vì có uống nước, môi

cũng không còn nứt nẻ như trước.

“Quả thật.” Cố Yến nhân nhặt nói, “Ở phòng kiểm tra nhìn anh như sắp hôn mê.”

Tóc đỏ tàn nhang nhún vai, “Thật ra thì không phải, tôi chỉ không muốn nói với người tóc đen kia thôi. Cậu không biết chứ, trước đó ở trong cabin bình thường, gã ngồi bên cạnh tôi, lúc gã nhìn chăm chăm mình thật sự rất không thoải mái. Tôi luôn cảm thấy gã có chút hùng hổ dọa người, không phải là một người dễ ở chung.”

Cố Yến cũng không có thói quen nói chuyện trời đất, nhưng cũng khá hứng thú với gã đàn ông tóc đen kia, cho nên chỉ gật đầu một cái, bày tỏ mình có nghe.

Nhưng có vẻ anh chàng tóc đỏ tàn nhang này trước đó phải chịu tội không ít, có đầy bụng bức tức muốn xả, lúc này giảm sốt lấy được chút tinh thần, liền lải nhải hết mười phút: “...Thật sự tôi chưa từng thấy người nào thích thể hiện như thế, cứ như đang cố gắng tỏ ra gã rất lợi hại, cuộc sống có bao nhiêu sung sướng vậy, cái gì mà gã đã đi hơn nửa hành tinh lớn nhỏ trong Liên Minh, du lịch ăn uống vui đùa khắp nơi, thỉnh thoảng làm chút công việc... Có trời mới biết, tôi ngồi với gã hai giờ, giống như đã xem xong toàn bộ cả đời của gã luôn.”

Tóc đỏ tàn nhang kể khổ xong, ngẩng đầu một cái liền phát hiện tinh thần Cố Yến quả thật không tốt, vì vậy rất thức thời nói: “Có phải cậu cảm nhận được tác dụng của thuốc rồi không? Rất mệt nhưng lại tỉnh táo cảm giác rất khó chịu đúng không? Haiz... Cậu thêm chậm một nghe tôi nhắc nhở là tốt rồi.”

Mặc dù anh ta thích than phiền, nhưng còn rất tốt bụng. Nói xong lại đứng dậy đi rót một ly nước nóng đặt ở trước mặt Cố Yến, “Uống chút đi, uống vào sẽ thoải mái hơn một chút.”

“Cảm ơn.” Cố Yến nói.

Anh chàng tóc đỏ tàn nhang này nói là tác dụng phụ đúng là không sai, cho đến khi tàu bay cập cảng Decama, Cố Yến vẫn không thể ngủ được.

Loại cảm giác cực kì mệt mỏi đến mức cần nghỉ ngơi, nhưng không biết tại sao mắt vẫn mở này quá khó chịu, khiến luật sư Cố bình thường mặt đã lạnh rồi, lúc xuống tàu bay lại càng giống như một cái tủ lạnh di động.

Lúc hấn hạ cánh ở Decama, thời gian vẫn chưa tới 4 giờ chiều.

Ở cảng Decama có sắp đặt một cửa kiểm tra, lúc Cố Yến đi qua cửa kiểm tra lại bị mắc kẹt một lát, trì hoãn tầm mười phút, lúc này mới có thể ngồi lên xe của mình.

Loại trạng thái này không cần thiết để về luật sở Nam Thập Tự, đến đó trừ việc bị Fizz lôi kéo hỏi thăm tình trạng cơ thể, sẽ không có chuyện khác để làm. Vì vậy hấn lái thẳng xe về hoa viên trong thành phố.

Xe thông minh đưa hấn đến tận cửa, lại tự động lái về gara.

Thật ra thời gian hấn trở về sớm hơn Yên Tuy Chi rất nhiều, cho nên sau khi vào cửa không thấy một bóng người, luật sở Nam Thập Tự còn chưa tới giờ tan làm, cho dù không cần làm thêm giờ, Yên Tuy Chi cũng không thể trở lại ngay được.

Nhưng trong phòng vẫn còn lại vết tích của anh lúc sáng sớm — khăn quàng cổ vắt bên cạnh tủ đứng.

Cố Yến rót cho mình một cốc nước nóng, uống xong còn không quên nhét vào máy khử độc, lúc này mới đi dép lên tầng.

Hấn vốn định trực tiếp về phòng ngủ tầng hai để nghỉ ngơi, sau khi gặp tác dụng phụ hơn một giờ, rốt cuộc tiến vào giai đoạn mơ màng buồn ngủ. Nhưng khi hấn vừa nhấc chân lên cầu thang, lại dừng động tác một chút, bởi vì hấn thấy được bên cạnh cầu thang, ở một

góc phòng khách, một cái vali đơn giản đang dựng ở đó.

Đó là vali của Yên Tuy Chi, lúc mua vẫn là hẩn trả tiền, bình thường chỉ cần không ra ngoài công tác, vali vẫn được để trong tủ đứng tầng một, lúc này để đây chỉ có thể có một chuyện...

Anh đã thu dọn xong hành lý, lúc nào cũng có thể dọn ra ngoài.

Có lẽ là tối nay, có lẽ là sáng mai.

Có thể anh chỉ cần chờ chủ nhà là hẩn trở về, chào hỏi một tiếng liền đi.

Cố Yến đứng cạnh cầu thang nhìn một lát, không biết có phải sốt cao sẽ khiến người ta không giấu được tâm trạng hay không, trong một cái chớp mắt như vậy, hẩn thậm chí muốn... dứt khoát mở vali ra, dọn hết đồ bên trong lên tầng, sau đó trả vali về lại tủ đứng.

Nhưng cuối cùng hẩn vẫn không làm.

Hẩn không phải mới quen biết Yên Tuy Chi năm đầu tiên, người nọ làm chuyện gì cũng không thích người khác nhúng tay, càng không thích người khác thay đổi quyết định thay anh. Cũng không có người nào có tư cách đấy.

Cố Yến trầm mặc nhìn cái vali đó một lát, cuối cùng vẫn nhấc chân lên tầng, ánh mắt hẩn đảo qua lối lên tầng ba, chỉ hơi dừng lại chốc lát, cuối cùng vẫn vào phòng ngủ của mình.

...

Buổi tối rời khỏi luật sở, Yên Tuy Chi vẫn đi nhờ xe Fizz.

Từ tối hôm qua gặp phải Hobbs, xe của cô Fizz cứ như gián điệp vậy, một đường đi tới đi lui, lúc đi vào cổng sắt hoa viên còn nhìn gương trước sau một lần, xác nhận không có bóng người lão già kia rình rập, lúc này mới dừng xe ở trước cửa nhà Cố Yến.

“Trước đó cậu nói mấy giờ Cố bay?” Trước khi xuống xe, Fizz đột nhiên nghĩ tới cái gì mà hỏi một câu.

Yên Tuy Chi nhìn tin nhắn nói, “Vòng đàm phán thứ hai kết thúc mới nhắn tin cho tôi là 1 giờ chiều, từ bàn đàm phán đến cảng chắc mất hai ba giờ, chắc 4 giờ bay, bốn giờ tôi nhắn tin hẳn không trả lời, có thể là lên tàu bay ngủ bù, không đọc được. Tính như vậy thì đến cảng Decama là tầm 8, 9 giờ, chắc 10 giờ mới về đến nhà.”

Về mặt của Fizz trở nên rất vi diệu: “Ừ...”

Yên Tuy Chi ngược mắt lên khỏi máy thông minh, đã nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của cô, hơi nhướn mày hỏi: “Sao thế?”

Fizz nói: “Không có gì, chính là rất ít khi thấy cậu nói một hơi nhiều như vậy, thật ra thì tôi chỉ hỏi mấy giờ hẳn bay thôi... Mà thôi.”

Yên Tuy Chi bật cười, “Để tránh cô hỏi từng câu một, tôi nói hết cho cô biết trước luôn, cô còn muốn hỏi gì không?”

Fizz lại cảm khái một câu: “Nhưng mà cậu cũng tính rất rõ nha.”

Yên Tuy Chi nửa thật nửa giả nói: “Dù sao cũng là thầy Cố, sau này tiền đồ của tôi đều dựa vào hẳn, dĩ nhiên tôi phải dự dõ chút, coi như cũng tiện để đền cho hẳn đi.”

Fizz bĩu môi, “Đừng đùa, hôm qua lúc cậu làm Hobbs tức chết, tôi chả nhìn ra cậu nhớ đến tiền đồ của mình chút nào hết.”

Yên Tuy Chi cười: “Cô Fizz, kết quả cô muốn nói cái gì?”

Fizz nhào người lên cửa kính, chặc một tiếng, nói: “Thật ra thì cũng không có gì, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy có chút không tưởng tượng nổi, từ trước đến nay vẫn chưa từng nghĩ rằng Cố sẽ có thực tập sinh, cho dù có thì chắc chắn cũng sẽ phải khóc thét vì sự nghiêm túc của hẳn, không ngờ sẽ lại là người như cậu. Tôi cảm thấy cậu

và hắn ở chung với nhau rất giống... bạn? Tóm lại rất kỳ diệu, không ngờ tới. Nhưng thật sự rất tốt.”

Đôi môi đỏ thắm xinh đẹp của cô nở nụ cười, “Tôi làm việc ở Nam Thập Tự mấy năm nay, ít nhất cũng coi hắn là bạn, thấy hắn có được một thực tập sinh như cậu thì vui thay cho hắn.”

Yên Tuy Chi cong khóe miệng, “Đừng đừng, có thể hắn không vui thì sao.”

Fizz xì một tiếng, khoát tay nói, “Được rồi, tôi đi đây, nhân lúc trước khi cậu dọn đi thì nói với cậu đôi câu thôi, dù sao sau này cậu có muốn đi nhờ xe cũng khó.”

Chiếc xe đồ nổi bật của cô chậm rãi đi về một dãy biệt thự khác, Yên Tuy Chi nhìn một lát, thu hồi tầm mắt đi về biệt thự của Cố Yến.

Anh vừa đi vừa mở màn hình máy thông minh, đầu tiên nhìn giao diện tin nhắn một cái, tin nhắn gửi lúc bốn giờ vẫn chưa được trả lời. Tiếp đó anh lên mạng, tiếp tục xem tin tức trước đó không chú ý tới.

Cửa phòng chứng nhận mật mã, tích một tiếng tự động mở ra, anh vừa lướt tin, vừa thay giày theo thói quen, đi dép loẹt xoẹt vào phòng.

Vừa đi không tới hai bước, động tác của anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt dừng lại trên một trang web.

Đó là một bài báo mới ra buổi chiều, phía trên nói chuyến bay đầu tiên vào sáng sớm từ hành tinh Hách Lan đến Decama kiểm tra ra tận 11 người lây nhiễm, toàn bộ hành trình bởi vì phải kiểm tra mà đến trễ một giờ.

“Trước mắt, xác nhận tất cả người lây đã được đưa bệnh viện Xuân Đằng gần đó, lặng lẽ đợi kiểm tra và chữa trị.”

Chuyến bay đầu tiên từ hành tinh Hách Lan đến Decama?

Chuyến sớm nhất?

Còn có hai vòng đàm phán khiến anh cảm thấy có chút kì quái trước đó...

Cảm giác thót tim là gì, vào lúc này Yên Tuy Chi coi như đã được trải nghiệm.

Chờ anh phản ứng lại, anh đã đứng ở trước tủ giày chuẩn bị thay giày ra cửa lần nữa, màn hình máy thông minh đã đổi giao diện từ bao giờ, cuộc gọi cho Cố Yến hiện ra “đang kết nối...”

Chờ đợi trong nháy mắt bị kéo dài đằng đằng, rõ ràng chỉ vang lên hai tiếng, mà lại giống như đã tiêu hao hết tất cả sự kiên nhẫn vậy.

Cho đến khi Yên Tuy Chi bước ra cửa một cước, cái chân còn lại đụng phải thứ gì đó, anh mới mơ hồ cảm thấy giống như có chỗ nào không đúng lắm.

Anh cúi đầu nhìn thứ mình đụng phải, phát hiện lại là giày của Cố Yến.

Yên Tuy Chi tự xưng là trí nhớ không tính là kém, nói chính xác là làm nhiều, trí nhớ và sức quan sát đều được mài giũa. Chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng có thể nhớ tất cả chi tiết từng chuyện một, thậm chí bao gồm chuyện đó xảy ra vào thời gian nào, anh đang cầm cái gì trên tay, lật sách đến trang thứ mấy, ánh mắt dừng lại ở hàng thứ mấy vân vân...

Nhưng vào lúc này, khi anh nghĩ lại xem lúc đi Cố Yến có đi đôi giày này hay không, buổi sáng lúc anh rời khỏi nhà, trên thảm còn thứ gì khác không... lại cảm thấy có chút không xác định được.

Yên Tuy Chi đứng ở cửa một lát, sau đó vào nhà lần nữa, đi thẳng lên tầng hai.

Anh dừng bước trước cửa phòng Cổ Yến, ngừng chốc lát, mới nhẹ nhàng vặn chốt cửa.

Cửa phòng lặng yên không một tiếng động mở ra một nửa, ánh đèn ấm màu vàng bên ngoài thành một đường sáng chiếu vào trong phòng, chiếu lên tấm thảm lông màu xám tro. Trên giường vốn trống không lại có một người đang nằm, chặn đắp đến hông, cánh tay khoác bên ngoài chặn.

Hắn còn chưa cởi áo sơ mi, bởi vì nằm nghiêng nên hiện ra một vài nếp nhăn, không giống khí chất cẩn thận bình thường chút nào, nhìn có chút mệt mỏi.

Ngón tay thon dài vắt tự nhiên lên mép giường, máy thông minh trên ngón tay rung lên rì rì.

Bình thường độ rung này cũng không tính là lớn, đủ để cho mình chú ý tới, nhưng cũng sẽ không quấy rầy đến người khác. Nhưng trong không khí yên tĩnh này, nó đột nhiên trở nên có chút ồn ào.

Yên Tuy Chi đứng ở cửa một lát, đột nhiên bật cười.

Anh hủy bỏ yêu cầu truyền tin trên máy thông minh của mình đi, chiếc nhẫn trên ngón tay Cổ Yến rung dài hai giây, sau đó cũng yên tĩnh lại.

“Cậu đúng là...”

Yên Tuy Chi lầu bầu một tiếng, đi tới mép giường, khom người kéo chăn từ hông lên trên một chút cho hắn, thuận tiện nhét bàn tay để lộ bên ngoài vào.

Nhưng lúc chạm vào ngón tay Cổ Yến, anh hơi nhú mào — quá nóng.

Yên Tuy Chi lại đưa tay ra chạm vào trán Cổ Yến.

Có thể là nhiệt độ ngón tay anh lạnh hơn trán hần, Cố Yến vẫn luôn cau mày ngủ say đột nhiên giật giật, giống như bị anh đánh thức.

-----oOo-----

Chương 86: Phát sốt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người sốt cao rất khó phân biệt mình đang ngủ hay tỉnh, đang nằm mơ hay là trở về thực tế.

Cố Yến mở mắt ra, có lẽ bởi vì bị bệnh, ánh mắt hắn vừa đen vừa sâu, giống như sương mù chạng vạng tối phủ lên mặt hồ. Cho dù ánh đèn âm chiếu từ ngoài cửa vào, hay là sắc trời hơi tối bên ngoài, cũng không thể chiếu được vào mắt hắn.

Mi tâm nhú chặt của hắn chậm rãi thả lỏng khi nhìn thấy Yên Tuy Chi.

“Sao lại sốt như vậy? Uống thuốc chưa?” Yên Tuy Chi thấp giọng hỏi.

“Ừ.” Cố Yến hàm hồ đáp một tiếng, có vẻ mắt hắn vẫn rất nặng, giống như căn bản không tỉnh, chỉ nhìn Yên Tuy Chi chốc lát liền khép lại, mi tâm không biết tại sao lại từ từ nhú lại. Không biết là vì theo thói quen, hay là vì không thoải mái.

Hay là uống phải thuốc giả rồi?

Yên Tuy Chi có chút không yên tâm, nhưng dưới tình huống này cưỡng ép đánh thức Cố Yến nhét thuốc vào sẽ chỉ khiến hắn càng không thoải mái. Vì vậy anh thu lại bàn tay để trên trán Cố Yến, dứt khoát kéo chăn lên một đoạn, bọc chặt lấy bả vai Cố Yến, nói: “Được rồi, cậu ngủ trước đi.”

Tiếng hít thở của Cố Yến lại trở nên đều đều.

Yên Tuy Chi duy trì tư thế khom người nhìn hắn một lát, sau khi xác nhận hắn đã ngủ, lúc này mới đứng thẳng người lên.

Anh liếc nhìn sắc trời dần tối bên ngoài, vốn muốn kéo rèm cửa sổ lên. Nhưng khi cầm điều khiển từ xa lên rồi, lại lo lắng Cố Yến buổi tối mở mắt chỉ thấy nhà mình đen sì, vì vậy do dự chốc lát, vẫn thả điều khiển từ xa về.

Yên Tuy Chi đi xuống tầng, vòng vo nửa ngày ở tầng một, cuối cùng cũng tìm được hộp thuốc dùng trong nhà gần máy tập thể hình.

Mặc dù không thường ở nhà, nhưng vẫn chuẩn bị rất đầy đủ. Anh nhớ đến câu ý thức mà y tá nói buổi sáng, thuận mồm khen Cố Yến đôi câu trong lòng.

Hộp thuốc không nhỏ, thuốc bên trong được phân loại rất gọn gàng. Yên Tuy Chi không phí sức khí liền tìm được bốn loại thuốc giảm sốt, liếc nhìn tác dụng phụ, chọn một loại không dễ dàng xung đột với những thứ khác.

Lúc bóc vỏ, anh thuận tiện nhìn hạn sử dụng, sau đó không thể không dừng tay...

Bởi vì cái thứ này đã hết hạn từ một năm trước rồi.

Yên Tuy Chi tức giận vứt qua một bên, đổi một hộp khác, lại liếc nhìn hạn sử dụng...

Rất tốt, cũng là quá hạn.

Sau đó hộp thứ ba...

Hộp thứ tư...

Năm phút sau, hộp thuốc của luật sư Cố tổng trơn, tất cả thuốc đều bị người chê bai mọi thứ kia ném sang một bên, chất thành một đống núi nhỏ.

“ ... ”

Một đồng thuốc quá hạn chiếm chỗ mà không hề có tác dụng.

Yên Tuy Chi xem thế là đủ rồi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên tầng hai một cái, giống như lờm như thế thì Cố Yến sẽ cảm thấy xấu hổ trong giấc mơ của hắn vậy.

Anh chụp một bức ảnh cho đồng thuốc hỏng này, sau đó tổng tắt cả vào thùng rác, truyền tin cho Fizz.

“Sao thế? Nguyễn?” Không biết Fizz đang làm gì, nói chuyện ậm ừ, giống như bị ghim mấy cái kim không mở được miệng ra vậy.

“Cô sao thế? Ngã dập mồm?” Yên Tuy Chi quan tâm một câu.

Fizz: “...Không, tôi đang đắp mặt nạ.”

“Được rồi, chỗ cô có thuốc giảm sốt không?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Có, rất nhiều, sao thế? Cậu sốt hả?” Fizz nói, “Không phải vừa rồi còn rất tốt sao? Sao đột nhiên lại sốt rồi?”

Yên Tuy Chi: “Không phải tôi, Cố Yến sốt.”

Hiếm khi nghe thấy anh gọi thẳng tên Cố Yến, Fizz không quen lắm, sửng sốt một chút mới nói: “Hả—ả? Cố về rồi? Không phải nói phải đến 10 giờ tối sao? Lúc này về đến nhà, vậy không phải hắn ngồi tàu bay buổi sáng kia sao?”

“Hử?” Yên Tuy Chi dừng lại chốc lát, mới nói tiếp, “Ừ... Hắn là chuYên buổi sáng.”

Vừa rồi vội vàng anh thậm chí không kịp suy nghĩ, vào lúc này được Fizz vô tâm hỏi một câu nhắc nhở, mới kịp phản ứng — lúc Cố Yến nói mình tiến hành vòng đàm phán thứ hai, hắn là đã đang ở trên đường bay rồi.

Kết quả có chuyện gì xảy ra, lại khiến hắn nói dối theo bản năng?

Liên tưởng đến bài báo kiểm tra ra được người lây nhiễm trên chuYên bay trước đó, Yên Tuy Chi không cần nghĩ đã đoán ra được nguyên nhân.

Anh lại mở mấy bài báo kia ra đọc, thậm chí có thể đoán được Cố Yến gặp phải chuyện gì từ mấy bài báo đó, nếu như chỉ là kiểm tra đơn giản, kết quả thật sự đơn giản là âm tính, hắn sẽ không có phản ứng đó.

Nhất định là trong quá trình kiểm tra xuất hiện một ít chuyện, khiến hắn cho rằng mình bị lây nhiễm, cho nên mới lấy cớ là đàm phán. Bởi vì đàm phán có thể dài có thể ngắn, thậm chí tạm thời xảy ra vấn đề ở lại lâu thêm hai ngày cũng là bình thường.

Hắn có thể xuống khỏi tàu bay, thông qua kiểm tra ở cảng Decama, thuận lợi về đến nhà, đã nói lên cuối cùng hắn chỉ sốt bình thường.

Nhưng nếu như kết quả kiểm tra không tốt thì sao? Nếu như Cố Yến thật sự bị lây nhiễm, bị đưa đến bệnh viện cô lập, trải qua quá trình chữa trị có nguy hiểm... Lúc đó anh đang làm gì?

Có thể là đang đợi bác sĩ không rõ thân phận trong chợ đen kia?

Có thể là đang xách hành lý đến nhà trọ mới?

Có thể là đang ở luật sở tán gẫu với mấy người bạn Locke?

Sau đó yên lòng cho rằng Cố Yến vẫn đang đàm phán...

Mặc dù đây chỉ là giả tưởng sau chuyện này, mà giả tưởng này đã không thể trở thành sự thật, nhưng Yên Tuy Chi vẫn rất không thoải mái.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện này có thể xảy ra vào mấy tiếng trước, anh liền cực kì khó chịu.

Anh đứng một lát trong phòng khách không có một bóng người, đột nhiên nhận ra chắc đây chính là cái gọi là “nghĩ mà sợ”, mà trước lúc này, thậm chí cho tới bây giờ anh chưa từng được trải nghiệm qua.

“Nguyễn? A lô? Cậu có nghe được không? Tín hiệu không tốt?” Fizz ở bên kia gọi anh mấy tiếng, thậm chí còn vỗ bôm bốp lên máy thông minh.

Yên Tuy Chi lấy lại tinh thần, “Có nghe.”

“Cậu muốn loại thuốc nào? Tôi lấy cho cậu?” Fizz nói.

“Không cần, tôi sang chỗ cô lấy.”

Yên Tuy Chi ra cửa đi đến dãy biệt thự bên cạnh, vừa đi chưa được mấy bước đã nghe thấy tiếng của Fizz xông tới trước mặt, “Nguyễn? Tôi chọn mấy loại, cậu về nhìn xem loại nào thích hợp rồi cho hẳn uống, thuận tiện cầm luôn cho cậu nhiệt kế dự phòng đây.”

Anh theo tiếng ngẩng đầu, liền bắt gặp một khuôn mặt đen sì, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài lỗ thủng là có thể khiến người ta loáng thoáng nhận ra đó là Fizz.

“Sao cô lại để vậy ra ngoài?” Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười nhận lấy hộp thuốc, “Cảm ơn.”

“Tôi như thế nào đều đẹp cả, có cái gì không thể chứ.” Fizz che kín áo choàng dài, cực kì kiêu ngạo nói, “Nhưng trong nhà Cổ không có thuốc sao?”

Yên Tuy Chi cười khan một tiếng, “Có, chuẩn bị rất đầy đủ, khuyết điểm duy nhất là toàn hết hạn.”

“ ... ”

Fizz suy nghĩ một chút, nói: “Có thể là bởi vì hấn rất ít khi dùng đến, một lần thấy hấn lên cơn sốt hình như là hai năm trước, cơ thể ít mắc bệnh nên không có kinh nghiệm. Vậy bây giờ hấn như thế nào rồi?”

Hai người đang nói chuyện, máy thông minh của Yên Tuy Chi lại rung lên.

Rất kỳ quái, người điện tới lại là Joe đại thiếu gia, Yên Tuy Chi có chút buồn bực nhận máy.

“Này, thực tập sinh nhỏ?” Joe đại thiếu đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Cố ở phòng làm việc sao?”

Yên Tuy Chi nói: “Hấn ở nhà, bị sốt nên đang ngủ. Sao thế?”

“A, không trách!” Joe đại thiếu gia lâu bầu nói, “Nhắc cho hấn mười tin hấn đều không trả lời, gọi hai cuộc cũng không nhận, trước kia chưa từng thấy như vậy, suýt nữa tôi còn cho rằng tay run gọi nhầm người. Sao hấn lại sốt? Có phải là bị lây nhiễm không? Gần đây thật loạn, hai ngày trước có phải hai người đến bệnh viện hay không?”

“Không phải bị lây.” Yên Tuy Chi nói, “Buổi chiều hấn mới từ cảng trở lại, nhưng qua kiểm tra chắc chắn không phải lây.”

“À vậy thì tốt!” Joe nói, “Lần trước ở đảo Yaba, hấn bảo tôi giúp tìm đồ, tôi đã cho người chuẩn bị xong rồi, người phụ trách vận chuyển nói bây giờ có thể đưa đến, tôi vốn định bảo hấn không có việc gì thì về nhà sớm để chờ...”

Yên Tuy Chi nói: “Không sao, cứ đưa tới đi, tôi ở bên này.”

Joe sừng sốt một chút, “Không phải chứ, cậu ở đâu cơ? Nhà Cố Yến?????”

Có vẻ hấn vô cùng kinh ngạc, âm cuối cũng phải kéo lên cao, tí thì lạc giọng.

Yên Tuy Chi cân nhắc chốc lát, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Hắn sốt.”

Joe “À——” một tiếng, theo bản năng cho rằng Yên Tuy Chi đến chăm sóc người thầy bị sốt, “Nhưng điều này cũng đủ khiến người ta thấy bất ngờ rồi, chắc nhà hắn trừ lúc lắp đặt mới có người đến mát. Được rồi, nếu như cậu ở đó, vậy tôi sẽ bảo người ta chuyển đến, cậu vất vả chăm sóc hắn một tí.”

“Được.”

Yên Tuy Chi trả lời, lại như nhớ tới cái gì mà hỏi một câu, “Đúng rồi, đưa cái gì đến?”

Joe nói: “Thông đèn.”

Hắn trả lời xong lại lầu bầu một câu “cũng thật lạ” cái gì đó, Yên Tuy Chi còn chưa nghe rõ, hắn đã cắt đứt truyền tin.

“Sao thế?” Fizz hỏi một câu, “Có người muốn mang đồ tới?”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, nói: “Lần trước đi đảo Yaba, luật sư Cổ nhờ bạn gửi mấy cây thông đèn đến, hình như hắn thích.”

Fizz nghi ngờ “a” một tiếng, giọng giống Joe vừa rồi như đúc, “Hắn đổi tính rồi? Không phải trước kia không thích thông đèn sao?”

“Không thích?” Yên Tuy Chi sững sốt.

Fizz nói: “Ặc... Hắn là không. Trước kia có một lần tôi trò chuyện với trợ lý công việc liên quan đến vấn đề nghỉ phép, có nói đến rừng thông đèn ở đảo Yaba, hắn chẳng có tí hứng thú nào. Tôi nhớ lúc ấy trợ lý công việc nói có mang mấy cây về, hỏi hắn có muốn hay không, dẫu sao toàn bộ luật sở chỉ có mỗi hắn không phải sát thủ thực vật. Hắn nói không muốn, trồng quá phiền toái.”

Cô nhớ lại một chút, nói: “Mới là... chuyện mùa xuân năm nay thì

phải?”

Yên Tuy Chi: “...”

“Cảm ơn.” Về mặt anh phức tạp chốc lát, cười với Fizz một cái.

Fizz bị cảm ơn đến đầu óc mơ hồ: “??? Không cần... khách khí?”

Hiệu suất làm việc của Joe đại thiếu gia cao lạ thường, cho dù hẳn không có ở Decama, cũng có thể điều khiển từ rất xa. Chưa tới nửa giờ, một chiếc xe tải màu đen đã lẳng lặng lái vào hoa viên trong thành phố, lúc vào cửa còn bị an ninh điện tử ngăn cản.

“Ngài Cố?” Ngược phụ trách vận chuyển lấy được số truyền tin từ chỗ Joe là của Yên Tuy Chi, nhưng tưởng người nhận máy là Cố Yến, “Xe của chúng tôi không có quyền vào, phải cần chủ nhà đến xác nhận mật mã.”

“Tôi không phải ngài Cố, gọi tôi Nguyễn Dĩ là được.” Yên Tuy Chi nói ngoài miệng như vậy, nhưng lúc nói mật mã lại vô cùng lưu loát.

“Cao Lâm.” Một người đàn ông râu quai nón ngồi chỗ bên tài xế bắt tay với anh một cái, “Có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?”

Yên Tuy Chi cười khan một tiếng trong lòng, thầm nói thế giới này đúng là nhỏ, đúng là anh có quen anh chàng râu quai nón này, tiến thêm một bước miễn cưỡng cũng coi như là bạn. Người này là chuyên gia chăm sóc thực vật nổi tiếng ở Decama, trước kia mấy loại cây bị anh gieo họa đều được lấy từ chỗ Cao Lâm râu quai nón này.

Anh đã từng có một đợt rất hứng thú, bắt chắp tất cả mà mua mấy cây, muốn trang trí vườn tược trước sau giống như nhà cũ thời thiếu niên vậy. Khoảng thời gian đó Cao Lâm gần như mỗi một tháng đều phải lái cái xe tải của anh ta đến nhà anh một chuYên.

Mỗi lần đến, Cao Lâm đều nhìn thấy đám hoa cỏ mấy tháng trước mình đưa đến, còn sống sờ sờ, mà nay đã gãy trơ cả xương, kéo dài hơi tàn, cảnh tượng đó rất khiến người ta thấy đau lòng. Bình thường Cao Lâm và anh có quan hệ không tệ, nhưng đến lúc đó, ánh mắt anh ta nhìn anh giống như đang nhìn một phần · tử · khủng · bố vậy.

Mà thông đèn này lại đặc sản ở đảo Yaba, nếu muốn sống được ở Decama, cần phải có chuyên gia chăm sóc cải tạo đặc biệt. Toàn bộ Decama, nếu muốn nói đến người có kỹ thuật chăm sóc tốt nhất, chắc chắn chính là Cao Lâm.

Cho nên Joe tìm anh ta cũng không kỳ quái.

Yên Tuy Chi cười một cái với anh ta, nói: “Tôi có một khuôn mặt quần chúng, rất hay có người cảm thấy trông tôi quen quen.”

Cao Lâm râu quai nón ha ha hai tiếng, nói: “Vậy trên đường phải có tận 80% số người sẽ muốn có được khuôn mặt quần chúng thế này. À... nói đến đây tôi mới nhớ ra, tôi hẳn là chưa từng gặp cậu, cảm thấy cậu có chút quen mắt là bởi vì cậu có vài chỗ giống một người đã từng là khách hàng của tôi.”

Yên Tuy Chi mặt đầy vô tội: “Vậy sao? Trùng hợp như vậy? Ai thế?”

“Một người rất lợi hại, viện trưởng đại học Metz, tuổi trẻ tài cao, cái gì cũng tốt.” Cao Lâm nói, “Chỉ là đôi tay có độc, chạm vào cái gì là chết cái đó. Anh ta chỉ cần không đứng trước đám thực vật thì chính là bạn tôi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh đang nói xấu tôi ngay trước mặt tôi đó, anh có biết không?

Râu quai nón không hề phát hiện ra ánh mắt của viện trưởng Yên, vừa chỉ huy mấy nhân viên vận chuyển thông đèn, vừa nói với Yên Tuy Chi: “Thông đèn rất khó trồng, hy vọng trên tay ngài Cố bạn cậu

sẽ không có độc.”

Yên Tuy Chi nói: “Không đâu, mấy cái cây xanh ở luật sở đều bị nuôi chết mấy lần rồi, mà cây ở phòng làm việc hần vẫn sống rất tốt.”

“Ồ? Thế sao? Cây gì vậy?”

“Trúc thường xanh thì phải.”

Râu quai nón hài lòng gật đầu một cái, “Vậy không sai, trúc thường xanh cũng rất khó nuôi, nhiệt độ độ ẩm đều phải chú trọng. Giống như bình thường không thể tùy tiện chạm vào lá, rất dễ bị thối. Không thể để quá lâu dưới ánh mặt trời, dễ bị khô, cũng không thể tưới nước quá nhiều, sẽ chết chìm.”

Yên Tuy Chi vô tình tưới nước mấy lần đầy vế chột dạ.

Anh thầm nói đây nào phải nuôi cây xanh gì, chính là nuôi một tổ tông đi, còn khó phục vụ hơn cả mình.

Cây thông đèn mà Cao Lâm chở đến đã phát triển được một nửa, mỗi cây đều có một chậu đặc biệt che chở.

“Tôi đã từng rút kinh nghiệm trong tay vị khách lâu đời kia...” Cao Lâm nói, “À, chính là vị viện trưởng tôi vừa kể với cậu đó. Trước kia thông đèn được tôi trồng đều cao gần nửa người, trồng xuống tỉ lệ sống sót là 60%, như vậy khách hàng còn có thể trải nghiệm thú vị trồng cây không hề dễ dàng. Sau đó đến chỗ anh ta thì chết hết hai mươi cây, tôi bừng tỉnh ra, cảm thấy vẫn là kệ đi, bây giờ liền thống nhất nuôi đến khi cao thêm hai mét nữa mới đưa ra bên ngoài, tỉ lệ sống khi trồng xuống đất cơ bản có thể lên đến 85%, đương nhiên, nếu năm đó nó có thể sống sót được đến năm thứ hai cũng rất khó khăn.”

Cao Lâm vừa nói, lại hỏi Yên Tuy Chi: “Phòng kính ở đâu? Trước đó nghe nói ngài Cố yêu cầu trồng thông đèn sát đất bên ngoài tường kính.”

Yên Tuy Chi dẫn đường cho bọn họ, “Đi bên này.”

“Một nhóm này tổng cộng có tám cây.” Cao Lâm nói, “Dĩ nhiên quy mô sẽ kém hơn đảo Yaba, nhưng đặt trong vườn chắc chắn có thể lấp đầy hơn nửa cái vườn đấy, trồng xuống có thể tạo thành một khu rừng nhỏ, rất đẹp.”

Mấy nhân viên kia tháo chậu chuyên dụng ra, dưới sự chỉ huy của Cao Lâm, từng cây một được cẩn thận trồng xuống đất trong vườn nhà Cố Yến. Máy chuyên gia chăm sóc này luôn rất tri kỉ, từ xới đất đến trồng xuống, tưới dung dịch dinh dưỡng lần đầu tiên, thậm chí còn giúp đỡ điều chỉnh độ ẩm trong vườn, khoảng cách giữa hai cây đều trải qua tính toán phân chia cẩn thận, tỉ mỉ giống như đang chôn bảo bối vậy.

Chờ bọn họ làm xong toàn bộ, chuẩn bị thu công, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

“Bây giờ còn chưa thấy được đom đóm.” Cao Lâm nói, “Vận chuyển và hoàn cảnh thay đổi sẽ khiến chúng có chút xấu hổ, đảo lộn đồng hồ sinh học. Chốc lát nữa ổn định lại, sẽ có thể đi ra. Như vậy chúng tôi đi trước đây. Nhất định cậu phải bảo ngài Cố nhớ kỹ số truyền tin của tôi, sau này nếu như có tình huống gì, lúc nào cũng có thể tìm tôi. Ngoài ra bảy ngày là một chu kỳ sống, mỗi tuần tôi sẽ đến một lần, để đảm bảo đám cây này không có vấn đề gì.”

“Được, cảm ơn.”

Tiến bọn Cao Lâm đi, Yên Tuy Chi trở lại trong phòng, rửa sạch sẽ đất cát bụi bặm trên tay đi.

Trên kệ bếp thủy tinh màu đen, một nồi cháo đang sôi sùng sục, một ít cháo sôi trào tản ra mùi thơm. Yên Tuy Chi cầm muôi khuấy mấy cái, liếc nhìn đồng hồ trên tường.

Hơn tám giờ tối, gió bên ngoài dần lớn, nghe nói tối này sẽ còn có

tuyết rơi.

Anh đặt muôi xuống, nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện khăn quàng của mình còn vắt ở trên tủ đứng, tuột một nửa xuống, lão đảo muốn rơi. Anh đi qua cầm lấy khăn quàng, loẹt xoẹt dép lên tầng, định treo khăn quàng lên mắc áo.

Lúc anh đi ngang qua tầng hai thì dừng một chút, muốn qua xem Cố Yến có đổ mồ hôi không, đã đỡ sốt chưa.

Kết quả đẩy cửa ra, lại phát hiện Cố Yến như vừa tỉnh lại, đang ngồi ở mép giường. Hắn gấp hai chân dài, dẫm lên trên tấm thảm dày mềm mại, đặt một tay trên đầu gối, một tay khác đang đặt trên trán, giống như vẫn rất không thoải mái.

“Tỉnh?” Yên Tuy Chi hỏi, thuận tay bật một cái đèn ngủ ở góc tường.

Ánh đèn màu vàng dịu chiếu từ góc tường xuống mặt đất, khiến bả vai hơi cong của Cố Yến hiện ra một màu sắc ấm áp ôn hòa.

Cố Yến rũ tay xuống, ngẩng đầu nhìn anh một cái, “Ừ...”

“Còn sốt sao?” Yên Tuy Chi đi tới, lấy sống bàn tay chạm lên trán hắn, sau đó nhíu mày, “Vẫn còn nóng quá.”

Cố Yến có vẻ vẫn rất mệt mỏi, hơn nữa cũng không tỉnh táo lắm, không biết tại sao đột nhiên lại thức dậy. Ánh mắt hắn vẫn rất trầm, đảo qua trên người Yên Tuy, dừng lại trên cái khăn quàng trong tay anh mấy giây, sau đó lại nhíu mày cúi đầu lần nữa.

Yên Tuy Chi không chú ý tới điều này, chỉ muốn để cho Cố Yến sớm giảm sốt một chút, “Tôi lấy mấy hộp thuốc từ chỗ Fizz, chọn một loại không xung đột với các loại khác, cậu uống hai viên rồi ngủ tiếp đi.”

Chỉ đứng ở trước mặt Cố Yến cũng có thể cảm giác được hơi nóng trên người hắn, Yên Tuy Chi nghi ngờ có thể hắn cũng không nghe rõ mình đang nói gì, hoặc là có nghe nhưng đầu óc vẫn không thể

tiêu hóa, chỉ đành phải bồi thêm một câu: “Tôi đi xuống trước.”

Lúc anh xoay người, cái khăn quàng kia rũ xuống đảo qua trước mắt Cố Yên đang cúi đầu.

Có vẻ như Cố Yên rốt cuộc đã nghe rõ lời đối phương, ánh mắt nửa khép nhẹ nhàng nháy một cái, sau đó đưa tay bắt lấy tay Yên Tuy Chi.

-----oOo-----

Chương 87: Phát sốt (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

Bởi vì trước kia vẫn luôn ở bên ngoài nên tay anh rất lạnh, ngón tay Cố Yến lại rất nóng.

Yên Tuy Chi mặc hần cầm một lát, chờ hần chậm rãi tỉnh táo sau khi rời giường, mới lên tiếng hỏi: “Sao thế?”

Một cái tay khác của Cố Yến xoa huyết thái dương, chỉ chốc lát sau mới khàn khàn hỏi: “Đi đâu...”

Yên Tuy Chi rũ mắt nhìn hần, trong lòng lại bị thứ đồ phiền lòng nào đó cào một chút, “Đi phòng bếp, cầm thuốc lên cho cậu”

“...Tôi nói là, cầm khăn quàng đi đâu?”

Lúc này Yên Tuy Chi mới nhớ tới trong tay mình còn có khăn quàng, bỗng nhiên bật cười nói: “Đi lên tầng, treo lên mắc áo.”

Cố Yến ngậy ra, lúc này mới phản ứng được có thể là mình nghĩ sai cái gì rồi. Hần bóp mi tâm, trong phòng bỗng chốc cực kỳ yên tĩnh. Hần không hề buông tay, mà đối phương cũng không có ý rút tay về.

Điều này rất hiếm thấy trên người Yên Tuy Chi, khiến người ta có loại ảo giác, hình như anh đang ngằm cho phép và dung túng vậy.

Chẳng qua là không biết, cái này có được tính là ưu đãi dành cho bệnh nhân hay không.

Nhưng cuối cùng, Yên Tuy Chi vẫn quơ quơ cái tay bị nắm, như đùa giỡn mà nhắc nhở một câu, “Bạn học Cố, cháo dưới tầng sắp cháy

rồi.”

Cố Yến: “...Xin lỗi.”

Hắn buông lỏng tay, nhiệt độ cơ thể rút khỏi ngón tay Yên Tuy Chi, lạnh lẽo lại phủ lên lần nữa.

Cho đến khi đi xuống tầng, mở hộp thuốc ra, trong lòng Yên Tuy Chi vẫn hiện lên một mùi vị không nói rõ được.

Anh vừa đổ thuốc ra lòng bàn tay, liền nghe thấy tiếng bước chân loẹt xoẹt truyền đến từ phía cầu thang.

“Sao lại xuống rồi? Uống thuốc rồi ngủ lát nữa đi.” Yên Tuy Chi nói.

“Không cần.” Cố Yến đi tới, đầu ngón tay nóng bỏng chạm vào lòng bàn tay anh, cầm lấy hai viên thuốc, tự dùng cốc thủy tinh rót nước ấm. Hắn ngửa đầu lên nuốt thuốc, lại uống mấy hớp nước nóng, cục xương ở cổ họng nhấp nhô.

Yên Tuy Chi nhìn hắn chốc lát, lại thu hồi tầm mắt, hỏi như đang tán gẫu: “Đi chuYên bay sáng sớm?”

Động tác uống nước của Cố Yến dừng lại, cầm cốc “ừ” một tiếng, “Nửa đường nhận được thông báo kiểm tra từ Decama và hành tinh Hách Lan, làm chậm trễ hành trình, không xác định lúc nào có thể tới.”

“Chỉ là như vậy?” Yên Tuy Chi nói, “Kiểm tra không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“...Vẫn tốt.” Cố Yến chỉ chọn kết quả nói, “Nếu không bây giờ tôi sẽ ở bệnh viện Xuân Đằng.”

Yên Tuy Chi đang đứng cạnh cái nồi, một tay đút túi quần tây, một tay dùng muôi sứ từ từ đảo nồi cháo đặc theo chiều kim đồng hồ. Nghe vậy thì không chọc thủng cái gì cả, mà chỉ nói: “Lần tới gặp

phải cái gì nữa, bất kể là tin tốt hay là tin xấu, nhất là tin xấu, đừng có giấu giếm... Nếu như cậu xảy ra chuyện gì, tôi hy vọng tôi có thể được biết sớm.”

Một lát sau, Cố Yến hàm hồ trả lời một câu, “Ừ.”

“Ừ cái gì.” Yên Tuy Chi xoay đầu lại, “Nói thật, cậu chẳng có tí uy tín nào trong phương diện này cả, bây giờ tỉnh táo một chút rồi đứng không? Đi lấy điện toán quang ra viết hiệp định đi, như vậy mới không qua loa lấy lệ.”

Anh nói xong thì cười một chút, lại tiếp tục chú tâm vào nồi cháo của anh.

Cố Yến nhìn bóng lưng anh không lên tiếng, đôi mắt nặng nề hơi động. Hắn như muốn nói cái gì đó, nhưng vòng vo một lát lại biến thành câu hỏi, “Trước đó thầy nói... tìm được nhà trọ rồi?”

“Đúng.”

“Ở đâu?”

“Chỗ phố Bạch Mã, đi bộ đến luật sở Nam Thập Tự cũng rất gần.”

“Bố trí như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, chủ nhà là một nghệ thuật gia, treo đầy tranh mình vẽ trong phòng, vô cùng sạch sẽ.” Yên Tuy Chi nói.

Có lẽ là thuốc tiêm lúc trước rút cuộc có hiệu quả chậm, hoặc có lẽ nước nóng khiến người ta cảm thấy thoải mái một ít. Cố Yến có vẻ có tinh thần hơn lúc mới rời giường, nhưng sau khi nghe thấy lời này thì lại yên lặng rất lâu.

Hắn lấy một cốc nước nóng nữa, dựa vào kệ thủy tinh, nhìn ngón tay gầy trắng của Yên Tuy Chi khuấy động cái muôi, trầm giọng hỏi: “Khi nào thì đi?”

Yên Tuy Chi cười một cái, xoay đầu lại tức giận hỏi: “Cậu muốn đuổi tôi ra ngoài gấp như vậy?”

“Không.”

“Không mà mười phút cậu hỏi tôi hai lần?”

Cố Yến rũ mắt, bỗng nhiên không lên tiếng nữa.

Yên Tuy Chi cho rằng hắn bị câu này chặn á khẩu không trả lời được, đang buồn bực, hắn lại đột nhiên mở miệng ——

“Tôi không hỏi, thầy sẽ không đi sao?”

Giọng nói khàn khàn trầm trầm, rõ ràng rất bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta có chút xúc động khó hiểu. Giống như cho người ta một thùng rượu mạnh, bọc chặt chẽ, nhưng trong lúc lơ đãng lại lộ ra một khe hở.

Yên Tuy Chi sống đến 43 năm, đã thấy nhiều sự biểu đạt xung động, đầy đủ, khoa trương, luôn là khí thế hung hăng đến thẳng vào mặt, giống như không cạy ra một kẽ hở tìm được một chút đáp lại thì sẽ không nghỉ. Anh bọc sự khách khí tránh né nhiều năm như vậy rồi, kết quả lại dính phải bộ dạng này của Cố Yến.

Cái tay khuấy cháo của anh dừng một lát, nâng mắt lên.

Ánh mắt của Cố Yến vẫn luôn rơi vào trên người anh, nhẹ hơn bất kì thứ gì... mà cũng nặng hơn bất kì thứ gì.

Ở sau lưng hắn, cách tám thảm mềm mại trong phòng khách, ra xa mấy mét là bức tường kính trong suốt, bên ngoài tường, tám cây thông đèn mới đến đang lay động trong gió đêm, một vài con đom đóm thích ứng được với hoàn cảnh mới, lẻ tẻ bay ra, vòng quanh đám lá kim tỏa ra mùi hương lạnh của thông đèn, giống như những tia lửa tán loạn trong đêm tối.

Yên Tuy Chi nhìn lướt qua bên kia, giống như là thở dài một cái, nhẹ giọng nói: “Cố Yến.”

“Ừ.”

“Cậu bảo Joe lấy cho mấy cây thông đèn, hôm nay đã đưa đến.”

“Tôi thấy rồi.”

Yên Tuy Chi thu hồi ánh mắt nhìn về phía hắn, “Tôi nghe Fizz nói, thật ra cậu không thích thông đèn.”

Cố Yến dừng một lát, nhàn nhạt nói: “...Không phải đặc biệt thích.”

“Như vậy... đến khi tôi rời đi, có phải mấy cây thông đèn này sẽ không có ai để ý không?” Yên Tuy Chi hỏi xong, cười một cái, giống như tùy ý nói: “Tôi kí một hợp đồng ở thử với chủ nhà, vốn định chờ cậu về chào một tiếng rồi qua, sau đó lại định chờ cậu hết sốt, ngày mai mới đi. Bây giờ mấy cây thông đèn bị chờ đến đây, tôi không thể làm gì khác là đổi ý. Cho nên, cậu không hỏi, có thể tôi sẽ không đi thật.”

Yên Tuy Chi vừa nói, vừa gác cái muôi trong tay xuống, lại không nhanh không chậm cầm một cái bắc nồi mềm, đặt nắp nồi cháo lại.

Cháo sôi trào sùng sục dưới cái nắp, có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng gió ngoài cửa sổ, đom đóm lấp lăm lấp bay lượn quanh thông đèn, ánh vàng dịu dàng rơi xuống tấm thảm mềm mại.

Bên trong nhà ấm áp mà yên bình.

Cố Yến cứ dựa vào bên cạnh kệ thủy tinh như vậy, cầm một cốc nước, nhìn anh làm mọi chuyện đầu ra đầu vào, sau đó khàn giọng mở miệng: “Không biết có phải vì sốt đến mức đầu óc không tỉnh táo hay không, thầy khiến tôi có một chút hiểu lầm.”

“Hiểu làm cái gì?” Yên Tuy Chi không ngẩng đầu, vẫn bận rộn.

“.. Làm tưởng rằng có thể tôi đã nói một vài câu hoang đường, hoặc là làm một vài chuyện đường đột.”

Yên Tuy Chi ngừng tay, rút cuộc quay đầu nhìn về phía hắn, nhướn mày hỏi: “Ví dụ?”

Cố Yến rũ mắt nhìn anh, đột nhiên dùng ngón tay trở nâng nhẹ cằm anh lên một chút, “Ví dụ như vậy.”

Áo sơ mi bởi vì động tác này mà tạo thành hai nếp gấp bên hông, hắn hơi cúi đầu xuống, hôn lên khóe môi Yên Tuy Chi.

-----oOo-----

Chương 88: Phát sốt (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cho dù ở thời điểm này, Cố Yến cũng vẫn khắc chế.

Hắn thậm chí không quên mình còn đang sốt, sẽ có thể lây, cho nên chỉ chạm nhẹ lên khóe miệng.

Hắn vẫn để cho người ta đường sống, nếu quả thật là kháng cự và bài xích, một đêm này có thể tạm thời không nói chuyện với nhau, sáng sớm ngày hôm sau, người muốn rời đi vẫn có thể xách hành lý rời xa hắn.

Ngay cả bậc thang hắn cũng đã bày ra cho đối phương rồi...

Nhưng dưới sự khắc chế cực độ này, hắn hôn khế xong thì hơi tách ra, đôi mắt nửa khép rơi xuống, nhìn chóp mũi và đôi môi Yên Tuy Chi, ngừng chốc lát, lại chạm nhẹ vào khóe miệng một cái.

Giống như là định kim chế, nhưng cuối cùng vẫn không thể khắc chế được.

Loại mâu thuẫn khắc chế và xung động đan xen này động lòng người một cách khó hiểu, ít nhất đối với Yên Tuy Chi mà nói là như vậy.

Giống như có người véo một cái trong tim, không nói được là nhẹ hay là nặng, nhưng trong nháy mắt vẫn tràn đầy mọi tư vị.

Anh đã từng gặp phải những thứ tình cảm nhiệt liệt kia, vẫn có thể tìm được vô số cách cự tuyệt, mang theo vẻ đùa giỡn được yêu mà sợ, thậm chí có thể khiến đối phương trước khi nói ra đã nuốt lời của mình xuống. Nhưng cho dù là cách nào, bản chất vĩnh viễn không thoát khỏi hai loại lý do — hoặc là nhất thời kích động quá

phá, hoặc là bởi vì nghĩ rằng anh quá tốt.

Nhưng hai cái này căn bản không thích hợp với Cố Yến, hẳn tuyệt đối sẽ không phải là bỗng nhiên nổi dậy vì kích động quấy phá, cũng chưa bao giờ nghĩ anh quá tốt cả.

Rất kỳ quái, Cố Yến vừa lúc là mặt trái của hai loại này.

Kỳ quái hơn, thậm chí Yên Tuy Chi căn bản không hề suy nghĩ lý do và cách cự tuyệt gì...

Anh chỉ sửng sốt, giơ tay lên sờ khoe miệng có dính nhiệt độ cơ thể Cố Yến, lại rũ mắt nhìn đầu ngón tay mình, vuốt ve một lát, sau đó cười: “Đây chính là... suy nghĩ hoang đường trước đó cậu nói?”

Cố Yến nhìn anh một lúc lâu, trầm giọng đáp một tiếng, “Ừ.”

Những tình cảm đè nén, trầm mặc thời học sinh giống như cỏ dại mọc lên lặng lẽ, lại không mắc bệnh mà chết; những tâm tư vớ vẩn âm thầm nhô lên cạnh cửa sổ trong phòng làm việc, ánh mặt trời bên góc bàn, ánh đèn thành phố rực rỡ trên sân thượng, sau thời gian mười năm dài đằng đẵng, chỉ gửi gắm hết trong một âm tiết đơn giản như vậy.

Cố Yến quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đom đóm vẫn bay lượn bên thông đèn, chập chờn dưới bóng đêm.

Đây thật ra là điều hẳn chưa từng đoán được, ban đầu nhờ Joe giúp, thật ra hẳn đã quên mất Yên Tuy Chi chỉ ở tạm, cuối cùng vẫn phải dọn ra ngoài. Hẳn càng không nghĩ đến thời điểm thông đèn được đưa tới lại trùng hợp như vậy...

Nếu như không phải bởi vì hẳn đi công tác khiến Yên Tuy Chi đợi lâu một ngày, nếu như không phải bởi vì lên cơn sốt làm rối loạn kế hoạch của đối phương, thời điểm những cây thông đèn này được trồng xuống, có lẽ Yên Tuy Chi đã không còn ở đây.

Có thể hắn sẽ ngồi một mình trong phòng khách lớn như vậy, im lặng đối mặt với đồng tài liệu chất như núi trong quang não, sau đó thỉnh thoảng nghỉ ngơi thì ngẩng đầu lên nhìn những con đom đóm lặng lẽ kia...

Nhưng đây là chuyện của chính hắn, không nên trở thành lý do người khác ở hay đi.

Ánh mắt Cố Yến rơi vào trên người Yên Tuy Chi lần nữa, “Tôi đã uống thuốc rồi, rất nhanh sẽ hết sốt, mấy cây thông đèn kia trồng trong vườn cũng không có gì đáng ngại, không cần để ý đến mấy thứ này.”

Hắn thay Yên Tuy Chi loại bỏ những nhân tố quấy nhiễu, sau đó trầm mặc một lúc lâu, mới nặng nề mở miệng nói: “Nhưng có thể tôi sẽ còn hoang đường hơn lúc trước một ít...”

“...Cho nên, thầy còn đi sao?”

Yên Tuy Chi nhìn hắn, lát sau mới lên tiếng nói: “Thật ra thì tôi đã thu dọn hành lý xong.”

“...Ngoài ra, mặc dù bây giờ nhìn lại không giống lắm, nhưng tôi vẫn từng là thầy của cậu.”

Cố Yến “ừ” một tiếng.

“Bởi vì một vài... nguyên nhân, thật ra tôi chưa bao giờ tưởng tượng, mình và một người phát triển quan hệ thân mật hơn sẽ là cái gì.” Yên Tuy Chi cân nhắc, “Còn chưa nói đến đối phương từng là học sinh của tôi.”

Cố Yến rũ mắt, hắn mặc áo sơ mi quần dài, tựa vào bên kệ thủy tinh, giống như đang yên tĩnh nghe chi tiết của một tài liệu. Dưới mi mắt là một cái bóng, cho dù đứng ở trước mặt hắn cũng không thể nhìn thấy ánh mắt hắn, cho nên cũng sẽ không mang đến gánh nặng gì cho người nói chuyện.

Yên Tuy Chi nhìn bóng tối ẩn trong ánh mắt của hắn, ngẫm nghĩ chốc lát, rồi cuộc tiếp tục nói: "...Nhưng thật kì lạ, bây giờ tôi lại cảm thấy đây là một chuyện làm động lòng người."

Cố Yến sừng sốt, rồi sau đó chột giương mắt, con ngươi nặng nề không chuyển động nhìn anh chăm chăm.

Yên Tuy Chi mặc hắn nhìn một hồi, lại nâng khóe miệng, có chút bất đắc dĩ nói: "Đừng nhìn nữa, không đi. Đến ngồi cạnh bàn ăn, cháo sắp cháy rồi."

Vào lúc này, ai còn quan tâm đến cháo?

Nhưng giáo sư Yên lại bồi thêm một câu, "Đã ninh một giờ, nếu cháy thật chắc chắn tôi sẽ tức giận bỏ đi luôn đấy, dầu sao đây là phòng của cậu, cũng không thể chộc cậu giận mà chạy mất có phải không?"

Nói xong anh còn nửa thật nửa giả lâu bầu nói: "Còn chưa hết sốt đã đến phòng bếp quấy rồi."

Cố Yến: "..."

Bầu không khí gì đó cũng bị nồi cháo sắp cháy và cái miệng của người nào đấy làm rối tung lên rồi.

Cố Yến cảm thấy có thể mình sắp phải sốt cao hơn.

Nhưng điều này cũng đã nhắc nhở hắn, dầu sao hắn vẫn còn đang bị bệnh, bản thân không tốt cũng đừng lây bệnh cho người khác.

Lúc nồi cháo mơ hồ tản ra mùi khét, Cố Yến ngoan ngoãn ra khỏi phòng bếp.

Yên Tuy Chi nhìn thấy hắn đi về phía phòng ăn thì thu hồi tầm mắt, tức giận tắt chột điện dưới nồi sứ đi. Cũng may là không cháy lắm,

chỉ bị bén nôi, mở nắp ra ngửi cũng không tệ, nước canh và thức ăn đều được ninh mềm bên trong, hương thơm ngào ngạt.

Anh cầm muôi, tránh đáy nôi múc ra hai bát.

Quay đầu lại thấy Cố Yến đi tới từ phía cầu thang, bưng hai bát cháo đặt lên trên bàn ăn.

“Vừa rồi lên tầng?” Yên Tuy Chi ngồi xuống đối mặt hẳn, cầm thìa khuấy bát cháo thơm mềm, thuận miệng hỏi.

Cố Yến “ừ” một tiếng, không nói nhiều, nghiêm túc ăn cháo.

Yên Tuy Chi ném thử, mặc dù anh rất ít làm những thứ này, nhưng tự nhận là tay nghề không tệ lắm.

Cố Yến bực bội không lên tiếng, cho dù mắc bệnh, lúc ăn cơm cũng rất có lễ nghi. Ăn xong một thìa cuối cùng, hẳn nhìn Yên Tuy Chi, nói: “Mùi vị rất tốt.”

Nghe qua là câu tiếng người hiếm có, nhưng người sốt cao ăn cái gì cũng thấy nhạt nhẽo, căn bản không ném ra được mùi vị gì, tốt cái rắm.

Yên Tuy Chi nhận lấy câu nói phét này của hẳn, nửa thật nửa giả nhướn mày nói: “Thật sao? Vậy ăn nhiều một chút.”

“ ... ”

Luật sư Cố Yến lặng nhìn anh chốc lát, đúng là đứng dậy đi múc một ít nữa.

Có vài người bị bệnh khẩu vị rất kém, bởi vì bình thường không ném ra được mùi vị nên chỉ ăn một chút xíu, cũng không có ích gì cho việc bình phục. Mặc dù Cố Yến hiếm khi bị bệnh, nhưng trước đây bị bệnh cũng đều như thế cả, cả ngày không ăn nổi mấy hớp, không nghĩ tới lúc này lại gặp phải người nhìn mình chăm chăm.

Nhưng bản thân Yên Tuy Chi cũng không ăn được nhiều, dạ dày của anh chỉ có thể thích ứng một bữa ăn ít. Anh chỉ múc cho mình một bát cháo nhỏ, còn ăn rất chậm, nhiều lúc là đang đợi người đối diện.

Lúc Cố Yến gác lại thìa, Yên Tuy Chi cũng vừa ăn xong một miếng cuối cùng.

Thật ra máy rửa bát khử độc trong phòng bếp có chia tầng, nhưng bình thường sẽ không để ý nhiều như vậy, ấy thế mà Cố Yến lại tỉ mỉ chia bát đĩa của hai người ra hai tầng khác nhau.

Yên Tuy Chi nhìn một cái, không nói gì, chỉ thúc giục Cố Yến nhanh trở về phòng ngủ một giấc nữa.

Anh đi theo phía sau Cố Yến lên cầu thang, đèn cảm ứng trong phòng bếp và phòng khách tắt từng ngọn một sau lưng.

Lúc lên bậc thang được mấy bước, Yên Tuy Chi cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Bỗng chốc anh không phản ứng kịp, lại đi mấy bước, dư quang liếc về góc tường cạnh cầu thang, lúc này mới đột nhiên nghĩ đến...

Không thấy cái vali trước đó mới thu dọn xong nữa rồi.

Anh sửng sốt, lên tầng ba mới phát hiện cái vali đã trở lại phòng mình. Lần này, cuối cùng anh cũng biết được lúc nấu cháo, tại sao Cố Yến không đi từ phòng ăn đến lấy bát, mà lại đi từ phía cầu thang đến rồi.

Yên Tuy Chi nhìn cái vali một lát, bỗng nhiên trong lòng ngứa ngáy nổi lên ý định muốn trêu chọc, không nhanh không chậm xuống đến bên ngoài cửa phòng ngủ của Cố Yến, gõ cửa hai cái.

Cửa không khóa, gõ hai cái liền tự mở.

Cố Yến đang đứng ở mép giường uống nước, nghe tiếng thì quay đầu nhìn sang.

Vóc người hần cao ngất, lúc nới né người, nếp gấp của áo sơ mi vừa vặn buộc quanh cánh tay và eo, lộ ra độ cong bắp thịt, quả thực là cảnh đẹp ý vui.

“Bạn học Cố này.” Yên Tuy Chi dứt khoát dựa trên cửa nhìn lướt qua, nở nụ cười đã biết còn hỏi: “Cậu lén lút dọn vali của tôi bao giờ thế?”

“...” Luật sư Cố đặt cốc thủy tinh lên tủ đầu giường, mặt đầy bình tĩnh lên tiếng phủ định: “Không phải.”

“Không phải cậu, chẳng lẽ nó có chân tự chạy lên?”

Cố Yến nhàn nhạt nói: “Không phải lén lút, thuận tay.”

Lúc nói chuyện, hần đã đi tới cạnh cửa phòng ngủ.

Nhưng Yên Tuy Chi vốn cũng chỉ tới trêu hần một câu, không có gì khác muốn nói, cho nên hất cằm nói với hần: “Được rồi, rửa mặt rồi nhanh đi ngủ đi, tôi lên đây.”

Cố Yến hơi nâng tay, giống như muốn làm gì hoặc nói gì đó, nhưng hơi nâng lên đã kiên dè thu về. Trên thực tế, cả đêm nay hần đều như vậy, lúc nói chuyện sẽ cố gắng nghiêng người, cho dù vào lúc xúc động nhất, hần vẫn chú ý tránh lây sốt cho Yên Tuy Chi.

Dĩ nhiên Yên Tuy Chi đều thấy được hết mấy thứ vụn vặt này.

Cuối cùng Cố Yến vẫn không làm gì hết, chỉ trầm giọng nói một câu: “Ngủ ngon.”

Hai chữ đơn giản, nhưng ánh mắt Yên Tuy Chi lại động một chút, giống như bỗng nhiên mất tập trung.

Có lẽ là ánh đèn trong phòng ngủ Cố Yến không quá sáng, vừa đủ độ tối, có lẽ đủ loại chi tiết khiến lòng người vừa ngứa ngáy vừa có tư vị không nói rõ được, hoặc có lẽ là vì một câu ngủ ngon đã lâu không được nghe kia...

Yên Tuy Chi nhìn hắn một lát, đột nhiên cong mắt vẫy tay với hắn, “Cúi đầu, có lời này muốn hỏi cậu.”

Cố Yến đề khung cửa, theo bản năng hơi cúi đầu.

Yên Tuy Chi nói: “Có thể tôi không giỏi lắm, tạm chấp nhận đi.”

“Cái gì?” Cố Yến không phản ứng kịp, hỏi lại.

Vừa dứt lời, Yên Tuy Chi liền tiến lên hôn hắn một cái...

“Thể chất của thầy cậu vẫn tạm được, không đến nỗi mới thể đã bị lây bệnh.” Lúc Yên Tuy Chi nói chuyện, hô hấp nhẹ rơi vào bên miệng Cố Yến, lướt qua khiến người ta có chút không kiên nhẫn.

Cố Yến hơi nghiêng đầu, một giây kế tiếp lại chuyển về, ngón cái vuốt ve môi dưới của anh, hô hấp quán quít, sau đó hôn xuống sâu hơn.

-----oOo-----

Chương 89: Ý niệm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi sáng, ở tầng một của luật sở Nam Thập Tự, Yên Tuy Chi và Cố Yến một trước một sau vào cửa, đứng phải Fizz ở trước cầu thang, trong tay cô đang ôm hai hộp giấy cao hơn đỉnh đầu, lão đảo muốn ngã.

Cô đi giày cao gót, dè dặt đi lên cầu thang, bỗng nhiên có một đôi tay từ bên cạnh đưa ra, nhận lấy cái hộp.

Trong tay Fizz nhẹ một chút, còn chưa thấy người đâu cả, vẫn khen một tiếng trước: “Trời ơi cuối cùng cũng có người giúp, cảm ơn! Cái tay đẹp như vậy, để tôi đoán xem là ai nào...”

Kết quả vừa mới dứt lời, liền nghe thấy có người hắt hơi sau lưng.

“Cố? Nguyễn?” Fizz nghe tiếng quay đầu, liền thấy Yên Tuy Chi và Cố Yến mỗi người đeo một cái khẩu trang đứng ở phía sau, mà Yên Tuy Chi đang nghiêng đầu hắt hơi cái thứ hai.

Giao sư Yên tối hôm qua thề thốt nói thể chất mình rất khỏe mạnh, hôm nay thức dậy liền bị vả mặt bôm bốp, nghiêm nhiên có dấu hiệu bị cảm, nguyên nhân đương nhiên không cần phải nói.

Vậy mà cô Fizz còn rất kinh ngạc, cái hay không nói mà chỉ nói cái dở, “Sao cậu đang khỏe mà cũng bị cảm vậy?”

Yên Tuy Chi nói chuyện mang theo giọng mũi, nghe có vẻ lười nhác, “Không biết, có thể bởi vì tối hôm qua trêu mèo, bị cắn một cái.”

Fizz: “Thật sao? Vậy phải mau đi tiêm phòng đi.”

Luật sư Cố ở bên cạnh im lặng không lên tiếng, mặt tê liệt.

Yên Tuy Chi dư quang liếc thấy, lại cười như không cười nói với Fizz: “Giả đấy, chỉ đùa một chút thôi, chẳng qua là vô tình bị lạnh.”

Kẹo bạc hà khí lạnh lên đầu, hiệu quả nhanh chóng.

Luật sư Cố không nghe nổi mấy câu nói bậy nói bạ này nữa, giơ tay lên đỡ hộp giấy, hỏi Fizz: “Ai? Giúp cô mang lên tầng.”

“Mười phút trước nhận được chuyển phát nhanh đặc biệt, là gửi cho Dean.” Fizz nói, “Có thể là đồ cần dùng cho một số vụ án.”

“Dean?” Yên Tuy Chi nghi vấn hỏi.

Trong khoảng thời gian này anh không hay ở luật sở Nam Thập Tự mấy, có vài vị luật sư chỉ có duyên gặp mặt một lần, còn không biết tên.

“Vị luật sư mặt tròn ở phòng làm việc số 3 ấy.” Fizz giải thích, “Là thầy của thực tập sinh Feilida.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Hắn rất ít ở phòng làm việc.”

Fizz vừa nói như vậy, Yên Tuy Chi liền nhớ ra rồi. Feilida thỉnh thoảng có than phiền mấy lần, vị luật sư Dean kia khác với những ông thầy khác.

Luật sư khác ra tòa hay đi công tác, luôn luôn dẫn thực tập sinh theo, nhất là ở kỳ cuối thực tập đã đủ để xử lý một vài chuyện, căn bản là đi nơi nào dẫn tới nơi đó. Nhưng Dean rất ít khi dẫn cô đi ra ngoài, giao việc cho cô cũng đều có thể hoàn thành trong phòng làm việc.

Khoảng thời gian thực tập đã trôi qua không lâu lắm, Yên Tuy Chi còn được đi công tác mấy lần, thậm chí còn tự mình giải quyết vụ án. Mặc dù đám Locke không được đi công tác xa, nhưng ít nhất cũng từng đến trại tạm giam tòa án gần đây. Duy chỉ có cô, đến nay

vẫn còn đang sắp xếp lại hồ sơ, bởi vì tài liệu thiếu sót mới được đến tòa án xin một lần.

Đôi lập quá rõ ràng, sinh viên trẻ tuổi mới tốt nghiệp rất dễ nghĩ nhiều, thậm chí lo được lo mất.

“Dean rất liều.” Fizz nói, “Cố biết hấn đó, hấn thích tranh luận vụ án, hy vọng có thể cho mình nhiều lợi thế hơn, đề cao danh tiếng, như vậy dễ đạt được tư cách xin luật sư hạng nhất hơn. Sáng nay hấn vừa nhận một vụ đó.”

“Vụ án gì?”

“Biết án “Ông lác đầu” không?” Fizz nói, “Hai tháng trước có rất nhiều người thảo luận về cái đó, nhưng mấy ngày gần đây sự chú ý của mọi người đều ở việc sửa đổi gen bị lây nhiễm, tạm thời lẩn át nó, nhưng vẫn là một vụ án rất hot.”

Hai tháng trước, Yên Tuy Chi còn chưa tỉnh lại đâu, tất nhiên không biết nhiều về vụ án này. Nhưng mà nghe giọng Fizz, có vẻ như vụ án này rất hot, chưa nghe nói mới là kì quái. Cho nên anh cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu một cái với Fizz, giả bộ như thật vậy.

Fizz chỉ chỉ một phòng làm việc trên đỉnh đầu: “Thật ra vốn là của luật sư là Hobbs, lão già này lúc trước còn chần chừ không muốn nhận, sau đó danh sách thông qua sơ thẩm luật sư hạng nhất được công bố, lão càng không muốn nhận. Sáng nay lão đi bệnh viện, nói có triệu chứng cảm nhiễm ban đầu, vừa vắn đảy vụ án đi, chuyển đến trong tay Dean.”

“Hobbs bị lây?” Cố Yến nhíu mày một cái.

Fizz nói: “Đúng, buổi sáng nhận được điện thoại. Lão nói hơi nổi mẩn, thật ra thì còn chưa xác nhận là triệu chứng gì. Mặc dù tôi không thích lão lắm, nhưng vẫn hy vọng lão là âm · tính.”

...

Dẫu sao ai cũng còn có việc, ba người không trò chuyện nhiều.

Yên Tuy Chi và Cố Yến giúp Fizz mang hộp giấy lên tầng. Nhưng còn chưa đứng vững chân, trợ lí công việc cao cấp đã ở dưới tầng vẫy tay với Cố Yến: “Cố? Làm phiền xuống đây một chút, có phần tài liệu cần tập thể luật sư ký tên, hôm qua anh không có ở đây.”

Yên Tuy Chi mang hộp giấy vào phòng làm việc số 3.

Đúng như dự đoán, luật sư Dean vừa nhận vụ án liền ra cửa bận làm việc, không ở trong phòng làm việc. Thay mặt hắn nhận là thực tập sinh Feilida, điều khiến người ta bất ngờ là, Locke cũng ở trong phòng làm việc.

“Thầy tôi vào bệnh viện, dặn dò tôi mấy ngày nay đi theo luật sư Dean.” Locke dùng vẻ mặt đau khổ nói với Yên Tuy Chi, “Sáng nay lúc luật sư Dean ra cửa, còn cho chúng tôi một số tài liệu vụ án ——

Cậu ta giang hai tay một cái: “Nhiều —— thế này nè! Tôi còn chưa từng tiếp xúc với tài liệu dày như vậy đâu. Hơn nữa thành thật mà nói, tôi không muốn làm vụ án này lắm.”

Locke buồn thối ruột, còn muốn oán trách mấy câu, nhưng nhìn thấy luật sư đi ra khỏi phòng làm việc bên cạnh, chỉ đành phải ngượng ngùng nuốt về, “Ặc... Lát nữa trò chuyện sau, tôi về làm việc trước.”

Yên Tuy Chi khoát tay một cái với cậu ta, đứng ở cạnh tay vịn cầu thang nhìn xuống tầng, đột một lát mà không thấy Cố Yến đi lên, liền tự ý mở cửa phòng làm việc ra.

Anh vắt áo choàng và khăn quàng lên mặc áo, đang muốn ngồi xuống ghế, Cố Yến liền vào cửa.

Nói chung, thị lực của luật sư Cố rất bén nhạy, luôn có thể chú ý tới

chi tiết những người khác không chú ý, hơn nữa vô cùng giỏi về việc bắt lấy điểm chính.

Vì vậy, Yên Tuy Chi đang muốn nói gì đó với hắn, chỉ thấy hắn lơ đãng nhìn lướt qua góc bàn làm việc, sau đó liền dừng động tác lại.

Theo ánh mắt của hắn, Yên Tuy Chi thấy được chậu thanh trúc kia.

Trước khi Cố Yến đi công tác, chậu thanh trúc vẫn còn dáng vẻ bừng bừng sức sống, màu sắc tươi tắn, thân cây cao ngất, từng cái lá xanh dài mười phần khí chất. Nhưng bây giờ, mới chỉ qua một ngày một đêm, nó đang nghiêng ngả rụng rời, cây không chịu nổi cành lá, khom người cúi đầu, hiển nhiên là dáng vẻ bị hạ độc thủ sắp tắt thở.

Cố Yến: “...”

Yên Tuy Chi thầm nói không tốt.

Anh để tay lên mép ho khan một tiếng, ánh mắt đảo qua mặt bàn mình, thuận tay cầm một cái cốc thủy tinh có thể lợi dụng được, định mượn cớ đến “Phòng giải khát”, sợ tội lên trốn.

Cố Yến chống hai tay lên bàn làm việc, tỉ mỉ nhìn thăm trạng của thanh trúc, cuối cùng cay mắt mà thu về, nhắc mắt nói: “Ở Nam Thập Tự có không ít chậu cây bị nuôi chết, nhưng chết nhanh thế này vẫn là lần đầu tiên.”

Ý nói – thầy thật là một nhân tài.

Yên Tuy Chi một tay cầm túi quần, một tay cầm cốc thủy tinh, bước chân ung dung đi ra ngoài cửa, giả bộ không nghe được.

“...”

Vừa đi tới cửa, bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng kêu sợ hãi.

Nghe phương hướng, hẳn là phòng làm việc số 3. Yên Tuy Chi cũng không giả bộ vô tội nữa, cùng Cố Yến hai mắt nhìn nhau một cái, nói: “Tôi đi xem một chút.”

Kết quả Cố Yến không nói hai lời, trực tiếp vòng qua bàn làm việc, sải bước theo sau, đưa tay nắm lấy cổ tay Yên Tuy Chi, trầm giọng nói: “Tôi đi.”

Người kêu sợ hãi là thực tập sinh Feilida.

Nhưng không chỉ là cô, Locke ở cùng một phòng với cô mặc dù không kêu sợ hãi, mặt cũng trắng như tờ giấy.

Ở trên bàn làm việc trước mặt bọn họ, hộp giấy người ta gửi nhanh cho luật sư Dean đang rộng mở, loáng thoáng có thể thấy bên trong có đinh, lưỡi dao cùng với mấy tờ giấy hút nước. Trên giấy không biết bị ai bôi ra đủ loại lời lẽ chửi rủa ngồn ngạn, câu này chồng lên câu kia. Chủ yếu nhất là, màu sắc nét chữ trên giấy đang chuyển thành tông đỏ, giống như vết máu khô khốc.

“Đây là cái gì... Uy hiếp sao?” Giọng nói của Feilida căng thẳng, cô gái nhỏ lần đầu thấy loại vật này, không có chút phòng bị trong lòng nào, nhìn qua giống như muốn khóc.

“Chưa tính là.” Yên Tuy Chi nói.

Uy hiếp luôn có kèm theo yêu cầu, hai cái hộp giấy đều không có, càng giống như đơn giản để phát tiết bất mãn và đe dọa hơn.

Đối với loại vật này, những người khác trong luật sở ngược lại không phải lần đầu nhìn thấy.

Đám Fizz rất nhanh đã đi lên, liếc nhìn nội dung trong hộp liền sáng tỏ. Trợ lý công việc đã quen xử lý loại việc này, đùa giỡn Feilida và Locke mấy câu cho dẫn mặt ra, sau đó cho người nhanh chóng thu dọn hộp giấy.

Feilida và Locke từ từ tỉnh táo lại, rốt cuộc ý thức được thật ra không phải là cái gì khác, mà là bởi vì vụ án Dean nhận.

“Vụ án “Ông lắc đầu” là cái gì?” Yên Tuy Chi lầu bầu một câu trong lòng, cuối cùng nổi lên một phần tò mò.

Anh rũ mắt thuận tay tìm kiếm trên máy thông minh. Vừa gõ xong từ khóa, đủ loại bài báo đã hiện ra, Yên Tuy Chi trực tiếp chọn một bài báo trên cùng để nhìn lướt qua, lúc này mới biết là một vụ án như thế nào...

Hai tháng trước, trong một khu nhà ở hành tinh Hồng Thạch có một ông lão vô cớ mất tích, hai ngày sau được phát hiện ở một kho hàng, trên người ông lão tràn đầy dấu vết bị ngược đãi, điều khiến người ta kinh ngạc là, đa số dấu vết đều là do chính ông gây ra, lúc bị phát hiện, ông đã ở trong trạng thái ngây ngốc, đứng bên trong một cái lồng sắt khóc hu hu, vừa lắc đầu theo tiết tấu.

Cho nên mới bị người ta gọi như vậy.

Lúc vụ án này xảy ra cũng không bị bàn tán nhiều lắm, dù sao Liên Minh lớn như vậy, nhiều hành tinh như vậy, mỗi ngày đều có chuyện đếm không hết, vụ án xảy ra trong góc này rất dễ bị nhấn chìm.

Nhưng rất nhanh, cảnh sát lại phát hiện người bị hại không chỉ có một ông lão, bọn họ phát hiện tổng cộng bảy kho hàng bị bỏ hoang trên các hành tinh khác nhau, trong đó có gần ba trăm ông lão có tình trạng như vậy.

Những ông lão này gần như đều chỉ ra được người hiềm nghi, đây vốn là chuyện tốt, nhưng có một chút... tinh thần của các ông đều có vấn đề.

Còn chưa chính thức mở phiên tòa, các nơi trong Liên Minh đã vì vụ án này mà tranh chấp. Đáng vẽ của ba trăm ông già đúng là khiến người ta thương tiếc, thái độ của người hiềm nghi lại làm người ta chán ghét, cho nên khuynh hướng tranh luận nghiêng về bên nào

không cần nói cũng biết. Tranh chấp quy mô lớn rồi cuộc vẫn phải tìm một điểm chịu trách nhiệm, mà người gánh trách nhiệm này đương nhiên rơi vào trên người luật sư đại diện.

Yên Tuy Chi nhìn mấy bài báo, vẻ mặt ổn định.

Nhưng có một bài báo ở cuối nhắc đến những vụ án cũ đã từng gây tranh cãi. Ánh mắt anh dừng lại trên bài báo này lâu nhất, cho đến khi Cố Yến liếc nhìn toàn bộ giao diện tin tức không hề che đi của anh, vừa đúng dịp nhìn thấy tên một vụ án cũ quen thuộc trong đó.

Đó là vụ án của Yên Tuy Chi lúc chưa tới ba mươi tuổi, Cố Yến không thể quên thuộc vụ án này hơn nữa, bởi vì hắn đã từng tốn một khoảng thời gian rất dài làm báo cáo phân tích cho vụ án này, mà sau khi hoàn thành lại hoàn toàn bỏ hoang nó...

Lúc thấy vụ án này, hai người đã trở lại phòng làm việc, cửa ken két một tiếng tự động khóa lại sau lưng. Ánh mắt Cố Yến động một cái, từ giao diện tin tức chuyển đến trên mặt Yên Tuy Chi. Từ góc độ của hắn chỉ có thể nhìn được Yên Tuy Chi rũ mắt, không thấy được trong mắt đối phương có tâm trạng gì.

Mặt Yên Tuy Chi được ánh sáng trên màn hình phản chiếu có chút lãnh đạm, anh giống như đang mất tập trung, không biết qua nhiều năm thấy lại vụ án nổi tiếng mang đến tiếng xấu cho anh, anh sẽ có suy nghĩ gì, sẽ có tâm trạng gì.

Qua một lúc lâu, Cố Yến nhìn thấy mi mắt anh hơi động.

Yên Tuy Chi đột nhiên dời mắt khỏi giao diện tin tức, chạm phải ánh mắt của Cố Yến thì cười: “Nhìn lên màn hình của tôi làm gì?”

Nuôi chết chậu cây của người khác thì giả bộ câm điếc, chụp mũ cho người khác ngược lại có lý chẳng sợ.

“...” Luật sư Cố mấp máy môi một chút, lại không trả lời.

Yên Tuy Chi chu môi, lại rũ mắt nhìn lướt qua mấy bài báo, sau đó lướt ngón tay thu hồi giao diện tin tức, bất thành lỉnh hởi Cố Yên một câu: “Tôi chợt nhớ ra, cậu đã từng nói, có một lần cho rằng suy nghĩ của mình không hợp với tôi thì phải?”

-----oOo-----

Chương 90: Ý niệm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cố Yến không nghĩ tới anh lại đột nhiên hỏi cái này, dừng bước chân, liếc nhìn chậu thanh trúc vô tội mất mạng kia một cái, “Nói lảng sang chuyện khác, hay là muốn lại tính nợ cũ?”

Yên Tuy Chi “xì” một tiếng, thầm nói tối hôm qua bạn học Cố khiến người ta thích biết bao, dùng mọi cách khắc chế nhưng lại có một chút dính người, sợ lây bệnh nên thúc giục anh lên tầng đi ngủ sớm một chút, nhưng lại ôm cánh tay dựa vào cửa, dùng ánh mắt trầm trầm tiễn anh.

Ngay cả sáng nay anh xuống tầng hắt hơi cái thứ nhất, để lộ ra triệu chứng bị cảm, phản ứng của Cố Yến cũng cực kì thú vị — vẻ mặt rất thận trọng lục tìm hộp thuốc nửa phút, sau đó im lặng không lên tiếng, che trán bắt đầu tự mình tỉnh lại.

Yên Tuy Chi ở bên cạnh thấy mà không nhịn được cười.

Mặc dù anh quen làm chó sói đuôi to rồi, nhưng buổi sáng mở mắt, thật ra thì vẫn có chút không được tự nhiên. Nhưng mà một loạt phản ứng của luật sư Cố đã giải cứu anh, cho nên một chút không được tự nhiên kia chỉ tồn tại không tới nửa giờ liền tan thành mây khói.

Sau đó cho đến khi tới luật sở, anh vẫn yêu thích một chuyện thú vị nhất — trêu Cố Yến.

Trên thực tế chuyện này anh đã sớm làm nhuần nhuyễn vào mười năm trước rồi, không nghĩ đến mười năm sau lại càng trầm trọng hơn.

Điều khác biệt duy nhất là bạn học Cố đã không bị chọc giận chạy

mất nữa.

Anh cười như không cười nói với Cố Yến: “Sao cậu có thể thấy ánh sáng liền biến sắc mặt nhỉ, lại nghi ngờ động cơ của tôi, tôi chỉ hơi tò mò với ý tưởng của cậu thôi.”

Yên Tuy Chi nói xong thì ngừng chốc lát, lại thản nhiên cười một tiếng: “Trên thực tế tôi ôm lòng hiếu kì với rất nhiều chuyện về cậu.”

Chắc đây là lần đầu tiên anh có suy nghĩ như vậy.

Thật ra thì cho tới bây giờ anh đều không dễ gần gũi với người khác, vĩnh viễn ở một khoảng cách an toàn với mọi người, không cho người khác cơ hội tiến vào sinh hoạt của anh, cũng chưa bao giờ đặt chân vào cuộc sống của người khác.

“Không cần giải thích ý tưởng của các em, bởi vì mọi người luôn có suy nghĩ khác nhau, chỉ cần các em cảm thấy đáng giá, sau này nhớ lại cũng sẽ không hối hận, thì có thể thử xem một chút...” Đây là điều trước kia anh thường nói.

Cố Yến cũng đã từng là một trong những người nghe.

Nhưng bây giờ lại khác, anh giống như tiến vào một nơi đặc biệt giữ lại cho riêng anh, sau khi thích ứng, rốt cuộc bắt đầu chủ động thân cận với người ta.

Chắc đây cũng được coi như một kiểu đãi ngộ khá đặc biệt, dĩ nhiên Cố Yến sẽ không khước từ.

“Quả thật từng có ý niệm không hợp...” Hần thấp giọng lặp lại một lần, trầm ngâm chốc lát: “Đối với tôi ở thời điểm đó mà nói, thật ra thì đó không phải một trải nghiệm vui vẻ lắm, cho nên... Tôi có chút không biết nên bắt đầu nói từ đâu.”

“Tôi nhớ có một năm tiệc rượu, tôi ở sân thượng nhìn cảnh đêm, cậu đến hỏi tôi một vấn đề, liên quan tới... Giữ vững dự tính ban

đầu?” Yên Tuy Chi thử nhớ lại một hồi, lại khẽ cười, “Có chút không nhớ rõ. Là khi đó sao?”

“Thầy nhớ sao?” Cố Yến có chút kinh ngạc.

Yên Tuy Chi: “Có thể chuyện tôi nhớ nhiều hơn cậu nghĩ đấy.”

Cố Yến nhìn anh chốc lát, gật đầu một cái nói: “Cứ coi là vậy đi, nhưng thật ra đó chỉ là một mồi lửa...”

“Đây là phản ứng dây chuyền?” Yên Tuy Chi nhướng lông mày.

Cố Yến: “...”

Thật ra thì không tính là phản ứng dây chuyền gì cả, thay vì nói năm đó Cố Yến đột nhiên phát hiện ý niệm của mình và Yên Tuy Chi không hợp, không bằng nói hẳn đột nhiên ý thức được, dự tính ban đầu của mình cho tới nay, hình như không đủ để hoàn toàn áp dụng vào thực tế.

Hắn còn chưa giải thích nhiều, Yên Tuy Chi cũng đã bén nhạy bắt được ngọn nguồn.

Hoặc là nói mặc dù viện trưởng Yên không hay thân cận với người khác, nhưng thật ra anh đều biết những giấy giũa và thay đổi mà học sinh của mình sẽ trải qua trong những năm đó.

Anh hỏi Cố Yến một câu nhìn như không đầu không đuôi: “Tôi nhớ không lầm, quê của cậu là hành tinh Hách Lan? Cha mẹ là... Quân nhân?”

Đại học Metz tôn sùng truyền thống của Decama, từ trước đến nay sẽ không chú ý đến lai lịch và bối cảnh của học sinh, đây cũng không phải một đề tài mà giáo viên hay bạn học thường nhắc đến. Nhưng năm đó Yên Tuy Chi vẫn biết được một ít thông tin đơn giản từ những lời nói ngắn gọn của Cố Yến.

Nhưng cũng chỉ như vậy thôi.

Có lẽ hiểu biết của người khác về hành tinh Hách Lan sẽ có hạn, nhưng Yên Tuy Chi không giống vậy. Anh biết rõ, chưa đến ba mươi năm trước ở hành tinh Hách Lan đã xảy ra một cuộc xung đột với hải tặc vũ trụ. Đó là lần xung đột lớn nhất trong mấy trăm năm qua, quân nhân chết đi đếm không xuể. Dĩ nhiên, hải tặc vũ trụ vẫn chết nhiều hơn.

Sau lần xung đột đó, hành tinh Hách Lan lấy được cam kết sẽ không xâm phạm trong ba trăm năm của thủ lĩnh hải tặc, cũng đếm được hơn trăm nghìn cô nhi, toàn là đời sau của quân nhân.

Cho nên anh vẫn coi đây là đề tài mẫn cảm, lấy quan hệ giữa thầy trò đại học mà nói, cũng không thích hỏi nhiều.

Cố Yến nghe vậy thì gật đầu một cái, trả lời như anh suy đoán: “Ừ, đều là quân nhân, nhưng đều đã qua đời.”

Yên Tuy Chi nhìn hấn, đột nhiên hiểu nguyên nhân hấn sẽ giãy giụa về ý niệm — nhân phẩm của quân nhân hành tinh Hách Lan là tuyệt đối trung thành, tuyệt đối chính nghĩa, tuyệt đối tự mình dâng hiến.

Nếu như cha mẹ hấn đều là quân nhân, hơn nữa còn là quân nhân chết trận vì dân chúng trong cuộc xung đột, như vậy lòng tin mà bọn họ luôn kiên trì, thường thường sẽ lấy một cách thâm căn cố đế để thấm vào trong máu của con cháu đời sau.

Anh đã từng gặp rất nhiều đời sau của quân nhân ở viện mồ côi hành tinh Hách Lan, gần như không có ngoại lệ.

Cố Yến thấy được vẻ mặt của Yên Tuy Chi.

Rất kỳ quái, giống như sau khi trải qua những việc tối hôm qua, bây giờ không cần đối phương mở miệng, hấn cũng có thể biết rõ đối phương đang suy nghĩ gì, còn không cần phải suy đoán. Có lẽ là tối hôm qua Yên Tuy Chi đáp lại đã cho hấn đủ tự tin.

Hắn bổ sung một câu: “Nhưng tôi không tính là trẻ mồ côi, sau khi cha mẹ qua đời, tôi vẫn luôn ở cùng với ông ngoại, ông là một thẩm phán.”

Một vị thẩm phán vô cùng nghiêm túc ngay thẳng.

Cho nên từ trong xương Cố Yến đã có một niềm tin gần như cố chấp — trung thành, chính nghĩa, tự mình dâng hiến đến từ quân nhân, cùng với công bằng liêm khiết đến từ thẩm phán.

Cho dù lúc hắn tiến vào đại học, từ sớm đã xác định muốn làm luật sư, niềm tin này vẫn chưa hề thay đổi.

Hắn cũng không phải là không biết gì đối với cái nghề này cả, vừa vặn ngược lại, bởi vì ông ngoại, hắn hiểu nghề luật sư sớm hơn rất nhiều người.

Nhưng con người luôn là như vậy, nhất là người tuổi trẻ, trong hăng hái luôn mang theo một chút thanh cao kiêu ngạo vô hại, trong tình cảnh giả thiết, sẽ luôn theo bản năng tạo ra một kết quả lý tưởng hóa, hơn nữa đã định ra cho mình nhất định sẽ như thế nào, làm như thế nào, đạt tới mục đích như thế nào.

Cố Yến thời học sinh chừng chắc hơn rất nhiều người, nhưng người tuổi trẻ sẽ có không ít kiêu ngạo, thậm chí còn có khá nhiều, mà những thứ hắn kiên trì, lại càng nghiêm túc hơn rất nhiều người.

Đây mới là lúc mâu thuẫn bắt đầu.

“Thời cấp ba, tôi đã được nghe một buổi tọa đàm của thầy.” Cố Yến nói, “Lúc ấy thầy đã nói, mỗi ngày luật sư đều phải tiếp xúc với đủ lời nói dối, thậm trí trong đó còn có lời nói dối của mình. Rất nhiều người biết đương sự của mình có tội, nhưng khi bào chữa đến cuối cùng, bọn họ sẽ luôn quên điểm này, giống như đương sự của bọn họ luôn vô tội hơn bất kì ai khác. Lâu ngày, sẽ không còn loại vấn đề “ai đáng để tin tưởng, ai là chính nghĩa” nữa, bởi vì điều này khiến

họ rất khó để hưởng thụ thắng lợi...”

Hắn nói không nhanh không chậm, vừa nói vừa nhớ lại.

Điều khiến Yên Tuy Chi kinh ngạc chính là, hắn lại nhớ rõ ràng như vậy, nội dung cũng chênh lệch rất ít. Ở trong ấn tượng của anh, cậu học sinh lạnh băng như bạc hà ngồi ở hàng đầu, toàn bộ quá trình đều không nhúc nhích viết lách gì hết.

“...Lúc ấy thầy nói với học sinh đặt câu hỏi kia, hy vọng cô ấy có thể nhớ được vấn đề này, để thỉnh thoảng suy nghĩ lại, bởi vì điều này đại diện cho dự tính ban đầu đơn thuần của học sinh, hy vọng mỗi một người đều thể giữ lâu một chút.” Cố Yến nói xong thì trầm mặc mấy giây, lại nói, “Khi đó thật ra tôi rất ngạc nhiên mừng rỡ.”

Yên Tuy Chi nhướn mày, nhìn một hồi vẫn là không thể nhìn được, nói: “Trùng hợp là tôi cũng nhớ được buổi tọa đàm kia, cũng... đúng lúc nhớ được cậu. Thứ cho tôi nói thẳng, tôi cho rằng cậu đi học chỉ để giết thời gian, chứ chẳng nhìn thấy chút ngạc nhiên mừng rỡ nào từ cậu cả.”

Cố Yến: “...”

Nhưng mà bởi vì giáo sư Yên đánh trống lảng như nói giỡn, lòng mày đang vô thức nhúu lại vì hồi ức của Cố Yến đã thả lỏng ra, vẻ mặt có chút không biết làm sao.

Yên Tuy Chi hất cằm một cái: “Tiếp tục, mặt cậu không cảm giác, thật ra thì cực kì ngạc nhiên mừng rỡ, sau đó?”

Trong một chớp mắt như vậy, Cố Yến như muốn phản bác lại, hoặc làm gì để chặn miệng người nào đó, nhưng cuối cùng hắn vẫn nói tiếp, “Lúc ấy tôi cho rằng mình gặp được một người có tư tưởng rất hợp với mình, mà trước đó trùng hợp là tôi có chút hiểu biết về thầy, cho nên tôi rất vui. Nhưng sau đó, khi nghĩ tới những lời kia, tôi phát hiện thật ra thầy lại vừa vận tránh được mâu thuẫn trong đó.”

Bởi vì Yên Tuy Chi nói ra đề nghị cho những học sinh trẻ tuổi, trên thực tế vẫn không thật sự trả lời vấn đề của nữ sinh, càng không nói về ý tưởng của mình.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra thì vấn đề kia vô cùng khó khăn, có người từ lúc ban đầu sẽ lảng tránh câu trả lời, tránh việc tự tìm phiền não, có người mấy chục năm đều luẩn quẩn trong đó mà không có câu trả lời. Mà ở độ tuổi của các cậu, lời tôi nói sẽ dễ trở thành sự dẫn dắt nào đó. Tôi cho ra câu trả lời, rất có thể sẽ trở thành hạn chế suy nghĩ của các cậu trong mười mấy năm sau.”

“Ừ.”

Cố Yến gật đầu một cái.

Đương nhiên hắn biết việc cân nhắc này, cho dù Yên Tuy Chi không nói hắn cũng biết.

Nhưng ở thời điểm đó hắn vẫn không nghĩ tới phương diện này, chỉ theo bản năng cảm thấy lời của Yên Tuy Chi đã chạm được đến hắn.

Cho đến khi hắn gặp phải vụ án cũ kia.

Người hiềm nghi đó là một phó viện trưởng bệnh viện đã từng rất nổi tiếng, dính phải một vụ án mạng khi chữa bệnh. Nhắc tới tình hình lúc đó cũng hơi giống vụ án “Ông lắc đầu” bây giờ, thái độ của người hiềm nghi rất khiến người ta chán ghét, dư luận gần như nghiêng về một bên.

Nhưng ban đầu Yên Tuy Chi bào chữa cũng đã chứng minh, chứng cứ của bên truy tố quả thật có sơ hở.

Nếu như theo kinh nghiệm trực giác, bao gồm chứng cứ đã có của tất cả mọi người đều chỉ hướng, thậm chí phản ứng của người hiềm nghi cũng cho thấy hắn ta thật sự có tội, cách khiến người ta thoải mái nhất là bắt hắn ta đền tội, nhưng cố tình lại tìm được một ít thiếu

sốt.

Nên làm cái gì?

Ban đầu khi tiếp xúc với vụ án cũ đó, điều khiến Cố Yến thay đổi thái độ, cũng rơi vào trầm mặc, thật ra thì không đơn giản là ý niệm không hợp. Mà là do chính mâu thuẫn và xung đột bên trong niềm tin của hắn khiến hắn có chút không biết phải làm sao.

Nhìn từ phía phẩm chất giản dị mộc mạc, quan niệm đạo đức cùng với chính nghĩa mà cha mẹ quân nhân để lại cho hắn, nếu như dựa theo cái này, hắn hy vọng người hiềm nghi đó sẽ không có một đường sống nào, chắc chắn sẽ bị ném vào tù.

Nhưng công chính trên tòa án mà ông ngoại thẩm phán đích thân dạy dỗ lại khiến hắn cực kỳ để ý đến chứng cứ hoàn mỹ.

Còn có việc tuyệt đối không thể vứt bỏ đề cử vô tội.

...

“Khoảng thời gian đó, thay vì nói phân tích án cũ, không bằng nói... tôi đang không ngừng giả thiết chứng minh, nếu như tôi nhận được vụ án kia, tôi có thể làm ra lựa chọn như thầy không, mà lựa chọn đó có thể thuyết phục chính tôi, sắp hợp tất cả ý niệm của tôi hay không.” Cố Yến nói.

Trên thực tế, khoảng thời gian đó hắn hao phí rất nhiều tinh lực, cuối cùng làm ra phân tích gần như đã có thể thuyết phục mình, thậm chí trong quá trình phân vụ án đó, bản thân hắn cũng đã có được biến hóa từ trước đến nay chưa từng có.

Kết quả, vào giai đoạn kết thúc, vừa vận dụng phải tiệc rượu sinh nhật của Yên Tuy Chi.

Hắn hỏi Yên Tuy Chi vấn đề kia, thật ra thì chỉ là muốn xác nhận một lần nữa. Nhưng Yên Tuy Chi lại nói, anh căn bản sẽ không nghĩ tới

vấn đề dự tính ban đầu gì hết.

“Khi đó tôi đang vướng mắc, hoặc là nói... có chút để tâm vào chuyện vụn vặt?” Cố Yến nói, “Lúc ấy nghe câu trả lời của thầy, cảm thấy việc tốn thời gian phân tích lúc trước đúng là ngu ngốc.”

Xem đi, bạn cố gắng giải thích chứng minh lâu như vậy, thật ra thì đối phương căn bản không nghĩ tới những thứ này.

Cố tình khi đó hắn vừa nhận ra được mình ôm một ít suy nghĩ hoang đường với Yên Tuy Chi, mỗi một câu nói của anh đều cảm thấy cực kì nặng nề.

Yên Tuy Chi liên tưởng đến câu trả lời lúc trước của Cố Yến, sáng tỏ gật đầu một cái, vẻ mặt hơi động: “Cho nên tốt nghiệp một cái, cậu liền ôm vài tâm tư không chính đáng lắm, thuận thế bị tôi chọc tức mà chạy, không hề có tin tức?”

Cố Yến: “...”

“Nhưng mà...” Yên Tuy Chi lại đột nhiên cười, “Tôi rất vui.”

“Tại sao lại vui?” Cố Yến nhìn anh.

“Bởi vì cậu tuyệt đối không phải loại người vì yên tâm thoải mái, ý niệm vụn vặt mà mù quáng hòa theo thế giới.” Yên Tuy Chi nói, “Học sinh của tôi, tôi vẫn biết điểm này mà.”

Trên thực tế, gần mười năm sau đó, Cố Yến ngày càng trưởng thành, thật ra phải cảm ơn vụ án cũ đó, nếu như không phải vì bản phân tích tự mình hành hạ mình kia, có thể hắn sẽ phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể cho mình một đáp án.

Yên Tuy Chi nhìn Cố Yến, trong mắt mang theo nụ cười sáng ngời.

Đây là một học sinh anh rất tán thưởng, sau khi trải qua nhiều năm rèn giũa thực tế, trong lòng vẫn rất mạnh mẽ, chính trực thuần túy.

Khiến người ta thích là điều hết sức bình thường.

Nhưng giáo sư Yên là một tên miệng mồm muối, anh nghe xong những thứ này, lại không nhin được trêu chọc Cố Yên một câu, “Bây giờ thế nào?”

Cố Yên: “Hử?”

“Bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy ý niệm không hợp với tôi sao?” Yên Tuy Chi dù bận vẫn nhàn hỏi, “Cậu trả lời cho tốt vào.”

“...”

Cái gì gọi là trả lời cho tốt vào?

“Nếu vẫn không hợp thì sao?” Ánh mắt Cố Yên động một cái, hỏi ngược lại.

Giáo sư Yên cười híp mắt nói: “Vậy thì không ổn rồi, nói không chừng trước tiên tôi phải đi tưới chết đám hoa cỏ trong vườn nhà cậu đã, sau đó đi xem có ai muốn phát triển quan hệ thân thiết với tôi nữa không, dù sao suy nghĩ không hợp là một vấn đề lớn đấy.”

“...”

Mười năm trước, một số người chọc tức người ta nửa thật nửa giả như vậy, Cố Yên sẽ tông cửa chạy.

Nhưng bây giờ lại khác, đây là phòng làm việc của hần, hần không cần chạy. Đuổi một số người ra ngoài, hần lại không đành lòng.

Biện pháp duy nhất, chỉ có bịt miệng.

Cho nên năm phút sau, khi cô Fizz cầm danh sách thù lao ủy thác tới gõ cửa, giáo sư Yên miệng mồm muối đang bị đè lên cửa, hôn đến mức không có đường lên tiếng đáp lại.

Anh dùng ngón cái đè lên cái cằm đẹp của Cố Yến, hơi tách ra một ít, híp mắt thấp giọng nói: “Cậu nói cho tôi xem, nhờ may lát nữa bị phát hiện ra, cậu định giải thích thế nào? Hửm? Phòng làm việc là nơi để cậu làm việc nghiêm chỉnh, nay cậu lại dùng để giờ trò không tôn sư trọng đạo thế này đây.”

-----oOo-----

Chương 91: Bị cáo thứ hai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Fizz vào cửa, cảm giác được không khí bên trong phòng làm việc của luật sư Cố cực kì căng thẳng.

Cô nhìn về phía bàn làm việc luật sư một cái, Cố Yến đang cầm cốc tựa vào bàn uống nước.

Hắn đặt điều khiển độ ẩm từ xa lên trên bàn, vòng qua bàn đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống, hỏi Fizz: “Có chuyện gì?”

“Không có gì.” Fizz theo bản năng lắc đầu một cái, chỉ chỉ bên cạnh, “Tôi tìm Nguyễn Dã.”

Cố Yến vô cùng lịch thiệp giơ tay lên một cái, tỏ ý cô cứ tự tiện.

Vì vậy Fizz lại nhìn sang bàn làm việc của thực tập sinh, Yên Tuy Chi đang ngồi dựa ở trên ghế, cầm trong tay một trang giấy mô phỏng, ngẩng đầu cười cười với cô: “Xin lỗi cô Fizz, tôi vừa mới thấy tài liệu cô truyền đến.”

Fizz kỳ quái “ơ” một tiếng, “Tại sao cậu lại đeo khẩu trang lên rồi? Lúc trước ở phòng làm việc của luật sư Dane, tôi nhớ cậu vẫn còn khỏe lắm mà?”

Giáo sư Yên nói bậy luôn luôn không nháy mắt, “Vừa rồi hắt hơi mấy cái liền, sau đó mới đeo lên. Dù sao thầy Cố của chúng ta vất vả cả một đêm mới hết sốt, bị tôi lây sẽ không tốt.”

Bởi vì đôi môi bị che phía sau khẩu trang, giọng nói của anh có chút buồn buồn, lại mang một giọng mũi bị cảm, nghe có vẻ dịu dàng hơn bình thường một chút.

Cho nên Fizz căn bản không suy nghĩ nhiều, đã bị cách giải thích của anh thuyết phục hoàn toàn, bưng tỉnh hiểu ra gật đầu: “À —— vậy cũng được, dẫu sao cửa phòng làm việc đóng một cái chính là một không gian khép kín, cho dù không tiếp xúc cũng rất dễ trúng chiêu.”

“...”

Hai người vừa mới tiếp xúc quá độ xong đã áo mũ chỉnh tề, tỉnh bơ nhìn tài liệu trước mặt mình. Trên ý nghĩa nào đó, cũng được coi như là thầy truyền trò nối.

“A — nói như vậy cuối cùng cậu cũng thấy tài liệu tôi chuyển cho cậu rồi hả?” Fizz đưa tay chỉ trang giấy trong tay Yên Tuy Chi, “Án George · Manson lần trước, trừ tiền ủy thác, Hiệp hội hỗ trợ pháp luật còn gửi cho cậu một khoản tiền thưởng. Dù sao luật sư thực tập có thể biểu hiện như vậy đúng là khiến người ta vui vẻ yên tâm, cậu quá tuyệt vời.”

“Cảm ơn.”

Trên thực tế Yên Tuy Chi làm bộ cảm nửa ngày, căn bản không nhìn được mấy chữ. Vẫn phải đọc nhanh như gió một lần trong quá trình Fizz nói chuyện, “Cho nên, tôi chỉ cần ký tên xác nhận ở đây thôi sao?”

“Đúng vậy.” Fizz cười hì hì, giống như cô mới là người được nhận tiền thưởng vậy, “Cậu nhìn xem thẻ tài sản đã có hai khoản mới chưa, nhận được rồi thì ký tên.”

Hiệu suất chuyển tiền của Fizz, Yên Tuy Chi đã được chứng kiến vào ngày đầu tiên đến Nam Thập Tự rồi. Cho nên anh căn bản không nhìn thẻ tài sản, liền trực tiếp muốn ký tên ở cuối tài liệu.

Còn chưa hạ bút.

Luật sư Cố đã ho khan một tiếng trước.

Fizz: “???”

Cố Yến mặt đầy bình tĩnh, cũng không ngẩng đầu lên, lật một trang tài liệu, “Không sao, giọng không thoải mái.”

“Lần sau cậu nhớ ho khan sớm một chút...”

Đây là lần trước lúc tí nữa ký sai tên, Yên Tuy Chi qua loa đùn đẩy trách nhiệm, không ngờ Cố Yến lại nhớ thật, còn nghiêm trang phối hợp một lần.

Yên Tuy Chi ký xuống cái tên “Nguyễn Dã” rỗng bay phượng múa, khéo miệng không nhin được vênh lên.

Anh cảm thấy mình cũng thật là không nhạy bén, trước kia chỉ cảm thấy lúc bạn học Cố tức giận rất vui, tại sao không phát hiện lúc hắn nghe lời cũng thú vị như vậy chứ.

Fizz vui tươi hơn hờ nói: “Cứ như vậy, cậu không cần quan tâm đến tiền thuê nhà nửa năm nữa rồi.”

“Đúng vậy, nhưng tôi không cần dọn đến nhà trọ mới nữa.” Yên Tuy Chi cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng tự nhiên.

“Hả? Không chuyển đi nữa?”

Cũng ở cùng một khu biệt thự, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, căn bản không cần thiết giấu giếm. Ánh mắt của Yên Tuy Chi quét qua Cố Yến, trừng mắt nhìn Fizz, nói như đùa giỡn: “Tối hôm qua thừa dịp Cố luật sư lên cơn sốt, ý chí yếu kém, tôi đã dành lừa gạt hắn cả ngày, mới bắt đắc dĩ cho tôi mượn một tầng để ở.”

“Vậy sao?” Đầu tiên là Fizz thay anh vui vẻ một hồi, tiếp đó bóp cổ tay than thở, “Lúc Cố phát sốt cũng dễ nói chuyện như vậy sao? Sớm biết vậy, ban đầu lúc tôi không có tiền ở biệt thự, cũng tìm anh ta thử một chút. Có khi còn có một anh bạn cùng nhà đẹp trai ấy

chứ.”

Tiệc nuôi cứ như thật.

Yên Tuy Chi cười gật đầu: “Đúng vậy.”

“...”

Luật sư Cố mặt đầy lạnh lùng.

Người nào đó rõ ràng hai phút trước còn hôn hôn với hắn, xoay mặt liền bắt đầu liên hiệp với người khác trên ghẹo hắn rồi.

Đồ vô liêm sỉ.

“Ký xong tài liệu thì truyền vào điện toán quang cho cô, còn có chuyện gì không?” Yên Tuy Chi hỏi.

Fizz gật đầu một cái: “Quả thật còn có một việc, thứ bảy trong sở định tổ chức một bữa cơm cho thực tập sinh.”

“Bữa cơm?”

“Đúng vậy, thật ra thì hai ngày trước đã có ý định này rồi, vừa chính thức quyết định.” Fizz nói: “Một mặt, mọi người cũng cho rằng biểu hiện của nhóm thực tập sinh các cậu quả thật rất tốt, thời gian không dài mà đã có thành tích vô cùng vượt trội, chủ nếu là nói về cậu. Mặt khác, vừa rồi Feilida bị dọa, trợ lí công việc không hy vọng bất kỳ một học sinh nào ở Nam Thập Tự có ấn tượng không tốt, cho nên cũng coi như là một loại trấn an.”

Cô dừng một chút, lại hóng hớt nói: “Nhưng thật ra là bởi vì tiệc rượu nịnh bợ lần trước hai người các cậu đều trốn, đám sếp phía đối tác không gặp được cậu, không nén được lòng hiếu kỳ.”

Đám sếp phía đối tác?

Yên Tuy Chi nhìn Cố Yến một cái, vừa đúng dịp Cố Yến cũng nhìn lại.

Trước đó bọn họ cảm thấy, có lẽ trong luật sở Nam Thập Tự chỉ có một ít người có liên quan đến án nổ, cho nên nguyên nhân có bữa ăn này là tò mò đơn giản hay là xen lẫn cái gì khác thì rất khó nói.

“Được, tôi biết rồi.” Yên Tuy Chi nói.

Fizz tới đây chủ yếu để nói cái này, nói xong cô đạp giày cao gót rời đi.

Nhưng trên đường đi qua bàn làm việc của Cố Yến, bước chân của cô lại dừng lại, dáng vẻ như gặp quỷ nhìn chậu thanh trúc trên bàn. “Ai? Má ơi, làm sao nó lại biến thành như vậy? Đây chính là chậu cây nổi tiếng trong sở đấy! Ai làm?”

Cố đại luật sư không mẫn không nhạt nói: “Cô cho là ai?”

Thanh trúc nuôi nhiều năm như vậy đều không xảy ra vấn đề gì, gần người nào đó liền chết, ai làm không cần nói cũng biết.

Fizz bỗng nhiên sáng dạ ra, hồi tưởng lại lúc mới vào phòng làm việc, bầu không khí tóe lửa, có thể nói là căng thẳng trong phòng, đúng lúc phát huy một chút năng lực liên tưởng, “À —— cho nên vừa rồi tôi gõ cửa mãi mà anh mới mở, cũng là bởi vì...”

Luật sư Cố im lặng chốc lát, hời hợt nói tiếp, “...Tôi đang giáo dục thực tập sinh tưới chết chậu cây này.”

“Không trách!”

Yên Tuy Chi: “...”

Cô gái này, cô có ngốc hay không vậy?

...

Mặc dù luật sở Nam Thập Tự có ý ngăn chặn, nhưng chuyện luật sư Dean bị đe dọa vẫn bị báo ra ngoài, ngày thứ hai trên mạng đều thảo luận về vấn đề đó, nhưng độ hot vẫn không bằng chuyện “lây nhiễm” này được.

Mấy vị trợ lý công việc cao cấp ôm bụng tức cả một ngày, vừa tìm người nói chuyện, vừa rêu rao: “CMN ai là người không giữ được miệng tuồn chuyện này ra ngoài?!”

Điều này làm cho bầu không khí trong toàn bộ luật sở cực kì khẩn trương, trong không khí dễ bốc cháy này, mỗi câu nói không đúng đều có thể làm mồi lửa.

Đám trợ lý công việc cao cấp nóng nảy cũng đều có đạo lý, bởi vì có một ít người lỗ mãng không có đầu óc như vậy, ở thời điểm này dễ dàng sinh ra tâm tính bất chước. Vốn bọn họ có thể chỉ mắng mấy câu về vụ án “Ông lắc đầu”, nhưng khi nhìn đến chuyện đe dọa, sẽ có người ý thức được: “A! Thì ra còn có chuyện như vậy!”

Vì vậy sau đó liên tiếp ba ngày, luật sở nhận được số lượng chuyển phát nhanh tăng gấp mấy lần. Lúc ban đầu người gửi hàng còn viết đảng hoàng “Dean”, sau đó bắt đầu viết loạn, cái gì “Hobbs, Ive, Moore” đều có, ngay cả Fizz và Cố Yến cũng không thể may mắn tránh khỏi, thật là khó lòng phòng bị.

Khiến luật sở Nam Thập Tự không thể không bắt đầu từ chối nhận tất cả những đồ chuyển phát nhanh, sau đó mời cảnh sát tham gia.

Dưới tình huống bình thường, các luật sư trong Nam Thập Tự đều là quan hệ độc lập với nhau, ai nhận vụ án gì, nhiều nhất thuận miệng hỏi đôi câu, sẽ không có quá nhiều trao đổi can thiệp. Nhưng việc này náo loạn mấy ngày liền, toàn bộ luật sư và thực tập sinh, ai nấy đều chú ý đến vụ án “Ông lắc đầu” của Dean.

Ngay cả Hobbs bị ngăn cách ở bệnh viện Xuân Đàng cũng không ngoại lệ, đặc biệt gọi cho học sinh Locke của mình, hỏi tình huống

trong luật sở.

Trừ những thứ này ra, những vụ án tương tự từng bị tranh cãi cũng được nhắc đến càng ngày càng nhiều.

“Cho nên mới nói, sau này có đánh chết tôi cũng sẽ không nhận loại án này.” Lúc dùng bữa trưa, Locke chọc chọc đĩa nấm sốt bơ trong khay, thề thốt nói.

Từ khi công việc của mỗi người tiến vào nề nếp, đám thực tập sinh bọn họ cũng rất ít khi ăn cơm chung. Hoặc là đi ra ngoài làm việc của mình, hoặc là ăn chung với thầy và người ủy thác. Ba ngày này của Yên Tuy Chi chính là, mỗi bữa đều ở cùng Cố Yến.

Trước kia Cố Yến bận rộn, tiết kiệm một hai bữa là chuyện thường, bây giờ vì quan tâm đến cái dạ dày của Yên Tuy Chi, bản thân mình cũng dần đi theo quy luật, ngược lại là một chuyện tốt.

Nhưng trưa hôm nay, hắn bị trợ lí công việc lôi đi, có chuyện khác phải xử lý. Cho nên Yên Tuy Chi lại cùng mấy thực tập sinh ngồi ở một bàn.

Anna không còn tính cách tùy tiện ngày xưa nữa, gật đầu nói: “Ừ, tôi cũng sẽ không nhận loại này.”

Yên Tuy Chi cũng không ngoài dự đoán đối với loại phản ứng này của bọn họ, Liên Minh quả thật có rất nhiều luật sư như vậy, vì không muốn tìm phiền toái cho mình, cả đời cũng chỉ chọn vụ án trong phạm vi an toàn. Như vậy cũng là một loại lựa chọn, thật ra thì không tệ.

Mà ở trong chuyện này, người sợ hãi nhất là Feilida, ba ngày nay vẫn luôn trầm mặc. Cô yên tĩnh ăn ba bốn miếng rồi đẩy cái khay một cái, buồn buồn nói: “Mấy ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ...”

“Cái gì?” Locke hỏi.

“Cân nhắc còn muốn tiếp tục hay không.” Feilida nói, “Tôi đang muốn... Chuyển đến viện kiểm sát hoặc tòa án thử một chút.”

Thông thường mà nói, trình độ trước khi tốt nghiệp sau khi thực tập sẽ quyết định sự phát triển và hướng đi sau này. Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy, quả thật sẽ có một ít người thực tập ở tòa án xong cuối cùng lại quyết định vào luật sở. Cũng có người giống như Feilida, ở luật sở một thời gian, lại đổi ý muốn đi viện kiểm sát hoặc tòa án.

Đám người trấn an cô mấy câu, tiếp đó cũng không biết ai nhắc đến một câu: “Vụ án mà viện trưởng làm lúc hai mươi tuổi cũng bị lật ra, các cậu có thấy không?”

Mọi người trên bàn gật đầu nói: “Có thấy.”

Bọn họ và Cố Yến khác nhau. Yên Tuy Chi đối với bọn họ là tiền viện trưởng, hoặc tôn kính hoặc sùng bái, đều có cách khoảng, nói trắng ra vẫn là nửa người xa lạ. Bọn họ sẽ không suy nghĩ ý niệm của mình có hợp với đối phương không, cũng mặc kệ là hợp hay không hợp, vì chẳng có ảnh hưởng thực tế nào.

Bọn họ thậm chí sẽ không suy xét đến suy nghĩ của Yên Tuy Chi, chỉ đơn giản là nghị luận một trận...

“Người chết là lớn, viện trưởng tốt như vậy.”

Người chết là lớn...

Yên Tuy Chi: “...”

“Không nghĩ tới viện trưởng lúc còn trẻ cũng từng bị mắng chửi.”

“Cái gì gọi là lúc còn trẻ...”

“Phi, không phải, chính là chỉ tiểu tử chưa ráo máu đầu mới vừa tốt nghiệp ấy.”

“Cái từ tiểu tử chưa ráo máu đầu này dùng ở trên người Yên viện trưởng, sao tôi lại thấy không được tự nhiên như vậy chứ?”

“Ừm... Trẻ người non dạ?”

Yên Tuy Chi: “...”

“Tôi đột nhiên lại được khích lệ.” Đây là tên gốc Locke.

“Cái gì?”

“Thỉnh thoảng vẫn có thể nhận vụ án được, chỉ cần không bị gửi đạn nổ là ok. Cậu nhìn đi, viện trưởng bị chửi còn làm được viện trưởng, trở thành luật sư hạng nhất, vậy sau này tôi bị mắng chửi, nói không chừng cũng được thì sao?”

Yên Tuy Chi: “...”

Không thể không nói, nói xong đề tài liên quan tới Yên Tuy Chi, mọi người vụt đi về ủ rũ, lại hoạt bát hẳn lên. Nhưng Yên Tuy Chi biết đây chẳng qua là tạm thời, sau này khi bọn họ thật sự gặp phải những chuyện kia, sẽ còn chính thức trải qua việc lựa chọn lần nữa.

Có lẽ sẽ có người sẽ trở thành Cố Yến thứ hai, có lẽ sẽ có người sẽ trở thành Kha Cẩn thứ hai, có lẽ cả hai đều không phải.

Trên đường về sau khi dùng xong bữa trưa, Locke đột nhiên hỏi Yên Tuy Chi: “Cậu thì sao?”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, “Hả?”

Mặc dù tên gốc này gốc thật, nhưng ngược lại cũng thật sự quan tâm đến bạn bè. Cậu ta nói: “Cũng bị dọa bởi hàng chuyển phát nhanh sao? Hay là những bài báo kia? Tôi cảm thấy hình như cậu có chút không bình tĩnh.”

“Có sao?” Yên Tuy Chi nhướn mày nói.

“Có.” Locke nói, “Vừa rồi lúc ăn cơm, cậu vừa dùng khăn giấy khử độc lau tay, vừa mất tập trung, mười ngón tay của cậu mà lau đi lau lại đến tận năm phút.”

“...”

Yên Tuy Chi sửng sốt, sau đó dở khóc dở cười nói: “Rảnh tay mà thôi.”

-----oOo-----

Chương 92: Bị cáo thứ hai (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong thời gian ba ngày này, dưới sự chú ý của mọi người, án “Ông lắc đầu” rốt cuộc lại có tiến triển mới. Cảnh sát đồng thời phát hiện ra một ít dấu vết chứng cứ mới nhỏ xíu ở mấy kho hàng, sau khi kiểm tra đo đạc, xác định án “Ông lắc đầu” trừ kẻ tình nghi ban đầu được chú ý ra, còn có một nghi can rất quan trọng.

Có lẽ là bởi vì mức độ ý kiến công chúng trong Liên Minh quá cao, hiệu suất làm việc của cảnh sát ở vụ án này cao hơn hẳn trước đây, lấy sở cảnh sát ở hành tinh Hồng Thạch phát hiện vụ án đầu tiên làm chủ, mấy sở cảnh sát liên quan khác là phụ, thành lập một tổ liên hiệp, cùng nhau phá án.

Hiệu quả liên hiệp của cảnh sát ở các hành tinh rất nhanh chóng, ba ngày sau, cơ bản đã xác định được thân phận của nghi can.

Dĩ nhiên, tình huống tiến triển của loại vụ án này, từ trước đến giờ sở cảnh sát chủ trương phong tỏa, cho dù dân chúng chú ý, thứ được báo cáo ra cũng là một vài điều bọn họ đồng ý để lộ. Còn tin tức cụ thể về nghi phạm, sắp xếp và tính toán sau này của sở cảnh sát, tuyệt đối không được báo ra trước, để tránh ảnh hưởng đến việc bắt nghi phạm.

Sở dĩ bên phía luật sư Nam Thập Tự có thể nghe được một ít tin tức, cũng là bởi vì luật sư Dean.

Có người nói sở cảnh sát đã bắt đầu giăng lưới;

Có người nói nghi phạm đã bị truy bắt quy án;

Có người nói nghi phạm đã chạy trốn được;

Còn có người nói thật ra chứng cứ mới thu thập được và lời khai đều chỉ hướng hai người, mà sở cảnh sát lại đang vướng mắc giữa hai người đó, khó mà xác định người nào mới là nghi phạm thật...

Hôm nay ăn cơm trưa xong trở lại phòng làm việc, phiên bản mà Yên Tuy Chi nghe được cũng đã đổi mới đến phiên bản 5.0 rồi...

“Đúng rồi, đã xác nhận được nghi phạm.” Locke thần bí dùng câu này mở đầu lần thứ 5.

Yên Tuy Chi vừa qua loa lấy lệ với cậu ta xong, đi rửa tay thì lại nghe được câu mở đầu quen thuộc này, không nhịn được cười một cái, lại qua loa lấy lệ “ừ ừ” hai tiếng, tỏ ý mình đang nghe đây, “Lần này là luật sư Dean ở phòng vệ sinh tiết lộ, hay là trong lúc vô tình nghe lỏm điện thoại?”

Locke cũng biết mình tính sai mấy lần, ngượng ngùng gãi gãi quai hàm, “Không phải, lần này không phải luật sư Dean nữa.”

Yên Tuy Chi nghe vậy thì càng không để trong lòng, Dean là luật sư biện hộ của nghi phạm số một, cũng chưa nói ra bao nhiêu tin tức, đã bị tam sao thất bản thay đổi hoàn toàn rồi. Người khác nói có thể là thật sao?

Locke lặng lẽ nói: “Lần này là thầy tôi nói.”

Hobbs?

Yên Tuy Chi liếc cậu ta một cái, lòng nói cậu nhóc ngốc, “Không phải thầy cậu đang bị cách ly ở bệnh viện sao? Ở đâu ra tin tức?”

“Không phải kết quả đo lường của ông ấy vẫn không rõ ràng sao, bởi vì lớn tuổi nên đúng là có chút phiền toái. Sáng nay đi làm kiểm tra xác nhận lần cuối cùng, tận mắt nhìn thấy ở chỗ kiểm tra.” Locke vừa nói, lại bổ sung một câu, “Thầy tôi có quen cảnh sát trong tổ liên hiệp phá án, nói là hôm nay vị cảnh sát kia dẫn một đám cảnh sát nghiêm túc ngồi chờ ở chỗ kiểm tra. Thầy tôi đi đến trò chuyện mấy

câu, nhưng hắn chỉ quan tâm đến tình huống thân thể thầy tôi thôi, sau đó nói hắn có công vụ trong người, không nói thêm gì khác. Nhưng mà...”

Locke làm một vẻ mặt “cậu hiểu mà”, “Lúc này tổ liên hiệp phá án còn có thể có công vụ gì chứ, đúng không!”

Quả thật, tổ liên hiệp phá án vốn thành lập để đặc biệt nhằm vào án “Ông lấc đầu”, người đang canh chừng nhất định là nhân viên liên quan đến vụ án đó.

“Cậu nói... Nghi phạm kia có thể xuất hiện ở bệnh viện Xuân Đăng không?” Locke nói.

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Có lẽ đi.”

Locke lẩm bẩm: “Chờ ở chỗ kiểm tra, là đang đợi người bệnh ở khu cách ly sao? Hay là đang đợi bác sĩ ở khu cách ly?”

Nói đến bác sĩ...

Yên Tuy Chi lại nghĩ tới tên bác sĩ mà anh nhìn thấy ở khu dân cư trong chợ đen lúc trước, sau đó anh lấy cớ ra ngoài làm việc, lại qua bên kia hai lần. Con phố kia vẫn có cảnh sát trông coi, người ở đó cũng vẫn đang cố gắng duy trì tiết tấu sinh hoạt hàng ngày.

Nhưng hai lần đó anh đều không gặp lại tên bác sĩ mắt xanh đeo khẩu trang, bịt kín mít chỉ để lộ một đôi mắt kia nữa.

Bên trong phòng tiếp khách ở tầng một, trợ lý công việc Adams vừa gõ thư mới trên màn hình, vừa nói với Cố Yến: “...Tình hình gần như vậy đấy, lúc cảnh sát tìm đến nhà nghi can, gã trực tiếp nói muốn tìm luật sư ủy thác, hơn nữa mục tiêu rõ ràng, thư ủy thác đã được gửi tới từ một giờ trước rồi. Tôi vốn định từ chối thay cậu, bảo đối phương mời người khác, nhưng cân nhắc đến hai điểm...”

Anh ta xoay ngược màn hình máy thông minh lại đối diện Cố Yến,

đủ để hắn nhìn được nội dung trên đó: “Một mặt tôi vẫn phải hỏi ý kiến của cậu một chút, mặc dù tôi cảm thấy cái này không có gì tốt để suy xét cả. Mặt khác vừa rồi nhận được thư điện tử từ hội ủy viên hỗ trợ pháp luật, lúc nghi phạm kia gửi thư ủy thác đến, đồng thời còn gửi một đơn xin cho hội ủy viên hỗ trợ, bây giờ hội ủy viên cũng nghiêng về việc cho cậu ra tòa.”

Adams nói xong, cực kì khó chịu một tiếng.

Dĩ nhiên Cố Yến biết anh ta đang khó chịu cái gì...

Danh sách sơ thẩm luật sư hạng nhất đang ở kỳ công bố, mà giữa hai người là hắn và Hobbs dù sao vẫn phải có một người bị loại. So sánh với Hobbs mà nói, hắn quả thật quá trẻ tuổi, xưa nay có rất ít người trẻ như vậy trở thành luật sư hạng nhất. Nhưng nếu ủy viên giám khảo không bắt buộc dĩ lắm thì sẽ không trực tiếp lấy lí do này để chèn ép người ta.

Bây giờ vụ án đang được tranh cãi này chụp lên đầu Cố Yến, nếu như hắn nhận thật, sẽ lâm vào một loại tình cảnh khó cả đôi đường.

Nếu như công chúng có ác cảm quá mạnh mẽ với nghi phạm, mà biểu hiện trên tòa của hắn lại không tệ, cho dù cuối cùng là vô tội hay giảm án, đánh giá của công chúng về hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng. Mà nếu biểu hiện của hắn bình thường, thậm chí giải quyết qua loa lấy lệ, vậy coi như hắn đã hoàn toàn không thực hiện được chức trách của một luật sư.

Bất luận là loại nào, đều sẽ có ảnh hưởng đối với kỳ công bố luật sư hạng nhất.

Nhưng điều này đối với hội ủy viên mà nói ngược lại là tiết kiệm được phiền toái, nếu như hắn bị ảnh hưởng, hội ủy viên cũng không cần tốn sức do dự quyết định giữa Hobbs và hắn nữa, cứ thuận theo lẽ để lại một người là được. Đây chính là nguyên nhân hội ủy viên nghiêng về việc để cho Cố Yến tiếp nhận ủy thác.

Cố Yến đang lật xem một số tài liệu vụ án mà Adams cho hắn, xem xong lại để xuống mặt bàn, bình tĩnh nói: “Có thể nhận.”

Adams: “???”

Anh ta ghen một hộp cà phê trong cổ họng, ho đến kinh thiên động địa, đỏ mặt lên hỏi: “Nhận cái gì mà nhận? Cậu đang ở kỳ công bố đấy, nhận loại án này làm gì? Đừng có đùa nữa được không?”

Cố Yến nhìn anh ta, “Không nói đùa.”

Adams quen hắn nhiều năm như vậy, dĩ nhiên biết hắn không nói đùa.

“Luật sư hạng nhất đó! Anh bạn! Luật sư hạng nhất đó! Cậu, cậu nói xem! Chẳng lẽ cậu đã kiên ngạo đến mức xem thường cái này rồi?” Adams làm ầm lên.

Cố Yến: “Dĩ nhiên không phải.”

Adams lau cà phê ở khóe miệng một cái, trợn mắt nhìn hắn, “Vậy là cái gì?”

Cố Yến nói: “Nếu phản ứng đầu tiên khi nhận vụ án là có ảnh hưởng đến kỳ công bố hay không, có ảnh hưởng đến việc trở thành luật sư hạng nhất hay không, có phải là hơi ngược rồi không?”

Adams vẫn trợn mắt nhìn hắn.

“Anh xem danh sách luật sư hạng nhất đi, có mấy người sẽ do dự vì kỳ công bố không?”

Adams tức giận nói: “Chưa từng đếm, dù sao chắc chắn không ít.”

“Ít nhất luật sư hạng nhất mà tôi nhận định không phải như vậy.”

Adams bất mãn căn nhắc: “Cậu nhận định cậu nhận định, cậu nói

tên ra tôi xem nào?”

Cố Yến cầm cà phê lên, rất bình thản uống, nhìn có vẻ không muốn vướng mắc vào cái đề tài này cùng anh ta nữa.

Adams giằng co với hắn thật lâu, sau đó sụp đổ gãi đầu một cái: “Cậu đúng là chọc tôi tức chết rồi. Trọ lí công việc không phải là người sao? Nhìn xem, mái tóc này của tôi chỉ rụng vì cậu thôi đấy.”

“Thứ cho tôi nói thẳng, từ ngày đầu tiên tôi quen anh, tóc anh đã như vậy rồi.”

Adams: “...”

Anh ta và Cố Yến hợp tác nhiều năm, cũng là bạn bè nhiều năm, dĩ nhiên biết đối phương có tính cách gì. Cố Yến từ khi bắt đầu cũng sẽ không vì “luật sư hạng nhất” mà cố gắng thay đổi cái gì cả, đối với hắn mà nói, “luật sư hạng nhất” là tình trạng nỗ lực chứ không phải là mục đích.

Nửa giờ sau, Adams xanh mặt thỏa hiệp, lại gửi một thư điện tử cho hội ủy viên, “Được rồi, tôi xem xét tình hình lần nữa, nếu không có gì thì sẽ nhận. Ngày mai sẽ cho cậu câu trả lời chính xác.”

Lúc Cố Yến đi ra khỏi phòng làm việc của anh ta, trên màn hình máy thông minh có tài liệu vụ án, kèm theo một bức ảnh được chụp từ bệnh viện Xuân Đằng, trong ảnh, cảnh sát trưởng dẫn đám cảnh sát viên mặc đồng phục bao vây nghi phạm ở giữa.

Trên người người kia còn mặc quần áo bệnh nhân khu cách ly, nhưng nhìn qua không yếu ớt giống người lây nhiễm bình thường, ngược lại mặt đầy ngạo mạn.

Gương mặt đó đối với Cố Yến mà nói cũng không hoàn toàn xa lạ, ít nhất đã có duyên gặp qua một lần, trên chuYên bay từ hành tinh Hách Lan đến Decama — chính là gã đàn ông tóc đen bị “dương tính” kia, họ Ji.

“Có chuyện gì mà bị Adams lôi đi lâu như vậy?”

Lúc Cố Yến trở lại phòng làm việc, Yên Tuy Chi hỏi một câu.

“Không có gì, có thể phải nhận một vụ án, cụ thể thì phải chờ đến ngày mai.” Vụ án còn chưa được xác định, Cố Yến cũng không có nói nhiều.

Nhưng Yên Tuy Chi cũng rất bén nhạy: “Vụ án gì? Có ảnh hưởng đến kỳ công bố?”

“Thầy rất để ý cái này?”

Bàn tay giao nhau đặt trên bàn của Yên Tuy Chi khẽ gõ gõ, nhướn mày nói: “Phải xem cậu hỏi về loại đề ý nào. Nếu như là tôi, kỳ công bố muốn qua thể nào thì kệ nó, không có gì đặc biệt. Nếu như là cậu, dĩ nhiên tôi sẽ hy vọng cậu càng thuận lợi càng tốt.”

Cố Yến cầm trong tay hai cốc cà phê, một cốc là chính hắn đang uống, một cốc khác hiển nhiên là vừa pha, cho ai không cần nói cũng biết.

Hắn đi tới bên cạnh bàn làm việc của Yên Tuy Chi, đưa cốc cà phê kia tới, rũ mắt hỏi: “Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Tại sao lại hy vọng tôi càng thuận lợi càng tốt?”

Yên Tuy Chi nhướn mày, cân nhắc một chút, miệng mấp mấp nói: “Đại khái là... từ sự quan tâm của phụ huynh đi.”

“...”

Luật sư Cố mặt không cảm giác thu hồi cốc cà phê kia, quay đầu rời đi.

“Ế —— đừng chạy!” Yên Tuy Chi cong mắt đưa tay bắt lấy hắn,
“Chốc lát nữa cùng tôi đến một chỗ đi.”

-----oOo-----

Chương 93: Mắt xanh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giáo sư Yên đã quen ở một mình lại chủ động cần người đi cùng, hơn nữa ánh mắt cong lên kia...

Còn hữu dụng hơn bất cứ cách dụ dỗ nào.

Có thể sẽ có người cự tuyệt được, nhưng khẳng định không phải họ Cố.

Cho nên chỉ bằng một câu nói đơn giản, người nào đó không chỉ lừa cốc cà phê kia đến tay lần nữa, còn vuốt phẳng lá cây cho bạc hà tinh.

Chạng vạng tối, đường phố chợ đen náo nhiệt hơn ban ngày rất nhiều, dầu sao giá cả phù hợp hơn những cửa hàng chung — đêm đến mới là bắt đầu một ngày thật sự.

Ngày trước đến ban đêm, đầu trâu mặt ngựa đều đi ra hết. Nhưng mấy ngày qua bị cảnh sát nhìn chăm chăm, nơi này giả làm thành phố buôn bán bình thường đến mình cũng tin.

Mặc dù như vậy, vẫn có vài người gan lớn mượn bóng đêm che chở, nhắm vào người đi đường lui tới, nhét vào tay họ một vài quảng cáo nhỏ.

Yên Tuy Chi và Cố Yến đi trên con đường này không tới 100 mét, đã bị nhét vào tay không dưới năm tờ quảng cáo...

“Đào tạo sâu cho việc học, kỹ năng tăng lên, cuộc sống hợp lại đa nguyên hóa...” Cả đời luật sư Cố chưa từng chủ động đi qua con đường này, hần cau mày, nhìn một tờ quảng cáo trong tay.

Yên Tuy Chi một tay dứt túi, thành thoi giải thích: “Chắc là □□ đi.”

Cố Yến lật một trang: “...Phương pháp nhanh gọn nhất, không lo toàn bộ hành trình.”

Yên Tuy Chi: “Nhập cư trái phép?”

“...” Cố Yến đã trở nên lạnh căm căm, “Sửa chữa thiết bị.”

Yên Tuy Chi: “Thay đổi bao bì vận chuyển thiết bị không rõ nguồn gốc?”

Cố Yến: “...Tôi đa hóa quyền riêng tư, bảo đảm sức khỏe và an toàn cuộc sống.”

“Đăng kí điều tra trái phép.”

“...”

Cố đại luật sư mặt không cảm giác cười lạnh một tiếng, bắt đầu phóng hơi lạnh ra ngoài.

Cứ đông lạnh như vậy, lại khiến không còn ai dám đến gần nữa. Dù sao có thể lẫn lộn trên con đường này, đều là người có ánh mắt rất biết quan sát.

“Mấy lần trước còn không phải như vậy.” Yên Tuy Chi chặc một tiếng, gom hết đồng quảng cáo của hai người lại, nhìn lướt qua.

Bao gồm những thứ mà Cố Yến hỏi, hoa hòe hoa sói, cái gì cũng thổi phồng lên được, thậm chí còn có quảng cáo nói đã lấy được loại thuốc đặc biệt, có thể chữa khỏi lây nhiễm.

“Vừa rồi mấy người phát quảng cáo đó có nhắc tới thẩm mỹ không?” Yên Tuy Chi vừa nhìn vừa hỏi một câu, còn thuận tiện bắt chước đám quảng cáo nhỏ này để suy nghĩ.

Sửa đổi gen, từ trình độ nào đó mà nói cũng có thể coi là thẩm mỹ.

“...” Cố Yến nói, “Không có, dẫu sao nơi này có không ít cảnh sát chìm.”

Hắn suy nghĩ một chút, lại nhắc nhở: “Có thể giữ lại hai tờ liên quan đến lây nhiễm.”

Yên Tuy Chi cười một tiếng: “Nghĩ giống tôi đó.”

Hai tờ quảng cáo đều nhắc tới thuốc, nhưng tên thuốc lại không giống nhau, một cái nói có thể phòng ngừa, một cái là có thể nhanh chóng chữa lây nhiễm giai đoạn đầu.

“Hai ngày không thấy hiệu quả, hoàn lại toàn bộ tiền...” Anh xì một tiếng, “Nói cứ như thật vậy.”

Mặc dù loại quảng cáo này có tám chín phần mười là nói chuyện vớ vẩn, nhưng không thể loại bỏ trong mười câu sẽ có tin tức hữu dụng. Ví dụ như hai loại thuốc này, nhìn qua không có liên quan đến nhau, nhưng trong quảng cáo đều nhắc tới một chỗ, nơi sản xuất

Khu 5 hành tinh Hách Lan.

Đây có lẽ là sự ăn ý giữa đám quảng cáo, xác minh lẫn nhau để gia tăng mức độ đáng tin.

Có lẽ sẽ có vài điểm khác biệt.

Mà nguyên nhân gây ra việc lây nhiễm này cũng là do cơ sở nhỏ sửa gen gây ra.

“Khu 5 hành tinh Hách Lan...” Cố Yến cũng chú ý tới điểm giống nhau này, “Sau 8 tuổi là tôi không còn ở hành tinh Hách Lan nữa rồi, hiểu biết cũng có hạn, khu 5 có nhà máy thuốc sao?”

“Thời gian tôi ở đó cũng không lâu, đã dọn tới Decama từ rất sớm.” Yên Tuy Chi giống như đang tán gẫu cùng hắn, “Nhưng vừa vặn tôi cũng có chút hiểu biết về khu 5, khi còn bé nghe...”

Anh vừa nói hơi dừng lại một chút, giống như là theo bản năng muốn tránh nhắc tới chuyện riêng. Nhưng anh lại thoáng qua ý thức được người đang nghe anh nói chuyện là ai, bật cười một tiếng rồi tiếp tục nói: “Nghe cha mẹ tôi nhắc tới mấy câu, nói bên kia đã từng có một hai con đường thuốc men, nhưng đã sớm bị cắt rồi.”

Trong Liên Minh có một vài nơi có quặng chứa thành phần của vài loại thuốc quý giá, hành tinh Hách Lan trùng hợp là hành tinh có nhiều quặng thuốc nhất.

Nhưng quặng thuốc cũng chia cấp bậc, Liên Minh có cơ cấu đánh giá chuyên nghiệp, tài nguyên bị cắt có tám chín phần mười là vì không đủ cấp bậc, không có sức cạnh tranh gì.

“Sau đó cha mẹ không còn ở đây, tôi cũng không quan tâm đến mấy thứ này nữa. Bây giờ khu 5 bên kia như thế nào cũng tôi cũng không rõ lắm, về xem có tin tức gì liên quan không.”

Yên Tuy Chi nói xong, vừa nhắc mắt, chỉ thấy Cố Yến đang nhìn mình, có lẽ là bởi vì hiếm khi thấy anh nhắc tới cha mẹ.

Nhưng Cố Yến cũng không trò chuyện tiếp về đề tài này, cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là nghiêm túc nghe xong, gật đầu một cái, “Được.”

“Cho nên thầy bảo tôi cùng đi đến đây, là để lấy những tờ quảng cáo này?” Cố Yến không mẫn không nhạt hỏi.

Yên Tuy Chi dĩ nhiên nghe được thật ra là hắn đang giúp đỡ nói sang chuyện khác.

Về mặt hắn tuy vẫn giống như thường ngày, lạnh nhạt, nhưng lại ôn nhu tỉ mỉ hơn bất kì ai.

“Cố Yến.”

“Ừ.”

Thật ra thì tôi cũng không ngại nói mấy chuyện đó với cậu, bao gồm cha mẹ, bao gồm cuộc sống cá nhân, cùng với rất nhiều chuyện cũ thú vị hoặc nhàm chán. Yên Tuy Chi nghĩ trong lòng.

Nhưng khi suy nghĩ này mới xuất hiện, thật ra chính anh cũng rất kinh ngạc, anh cho rằng thói quen với người ngoài của mình cần một khoảng thời gian hòa hoãn, mới có thể từ từ đưa Cố Yến từ trong đó ra trở thành ngoại lệ.

Không ngờ là không cần.

Nhưng nếu đã chuyển đề tài, lại chủ động nhắc tới thì có chút quá mức, dù sao sau này sẽ có thời gian trò chuyện. Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, không phụ lòng hành động lặng lẽ cẩn thận của Cố Yến, cười nói: “Dễ cậu đến đây, dĩ nhiên không phải đến xem quảng cáo.”

Cái gì gọi là dễ?

Cố Yến lạnh lạnh liếc anh một cái.

“Tôi đã đến chỗ này hai lần rồi, chú ý tới một cửa hàng, nhưng không thích hợp đi một mình lắm.” Yên Tuy Chi nói.

“Cửa hàng gì?”

Yên Tuy Chi hất cằm: “Người vừa nhét cho tôi hai tờ quảng cáo kia, giờ đã không còn lại mấy cái, cậu có chú ý tới không?”

Cố Yến quét một vòng.

Thật đúng là như vậy, đám giấy quảng cáo mà mấy người đó cầm

trong tay vốn cũng không coi là nhiều, cười đùa cợt nhả phát trên đường một lát, sau đó lại lười biếng giải tán.

Nhưng bọn họ cũng không phải trở lại cửa hàng của mình, mà phần lớn người trong đó cả lơ phát phơ đi đến một chỗ.

Đó là một quán bar không tính là bắt mắt lắm.

Một cánh cửa hẹp chen chúc trong rất nhiều cửa hàng xung quanh, qua loa lấy lệ treo hai cái đèn trang trí lên xung quanh, xanh xanh đỏ đỏ, dung hợp với phong cách của cả con phố, không nhìn ra chút bắt mắt nào.

Ngay cả bảng hiệu quán bar cũng xám xịt, loáng loáng thấy mấy chữ không rõ.

“Quán bar Over?” Cố Yên đảo sơ qua.

“ ... ”

Ai lại đặt tên như vậy chứ?

Yên Tuy Chi không nhin được, quay đầu cười một chút, lại nghiêm mặt nói: “Không sao, ngày đầu tiên tôi cũng không đọc được, sau đó đến gần mới thấy ở phía trước còn có một chữ L.”

Lover.

Ừm.....

“Ban đầu tôi cho rằng đây là nơi chuyên dành cho các cặp đôi.” Yên Tuy Chi nói, “Mà trên con đường này có không ít quán bar, cho nên cũng không để ý đến nó, cho đến hôm đó tôi phát hiện ra đám chủ quán ở chỗ này cực kì thích đến đây.”

Đám cửa hàng trong chợ đen tiếp giáp lẫn nhau không phải mới một năm hai năm, phần lớn chủ quán hẳn đều biết nhau, hơn nữa có rất

nhiều cách liên lạc tin tức.

Nhưng có rất nhiều chuyện không thể nói ra ở bên ngoài, hơn nữa ở nơi hỗn tạp này thường sẽ có một hai nơi để trao đổi tin tức và tập kết hàng.

“Một đám người bản tính càn rỡ, bị cảnh sát để ý lâu sẽ có phản ứng gì?” Yên Tuy Chi nói.

Cố Yên sáng tỏ: “Chán ghét, bất mãn.”

Bọn họ đã sớm đi nhiều đường đêm, trở thành người cấn cấn không cấn nổi, có thể cảm thấy ở chỗ này, đều đã phải trải qua đủ loại trạng thái gió thổi cỏ lay liên kinh hoàng thất thố, nôn nóng không ngừng.

Nếu như là hoảng sợ và lo lắng, lúc cảnh sát tới, đám chủ quán trên con đường này đã sớm chạy lâu rồi.

Ngược lại, đa số những người này đều không chạy, còn tạo nên một loại cảnh tượng lương dân náo nhiệt, cảnh sát sẽ tin sao?

Quý cũng biết là giả.

Bọn họ trông cậy vào cảnh sát sẽ tin sao?

Cũng không phải là kẻ ngu.

Thật ra thì bọn họ ôm một suy nghĩ thế này: “Các người lại không thể sớm điều tra xong để đi sớm sao? Cứ nhất quyết phải tìm được gốc rễ của ông đây, hại ông đây không thể làm ăn, có phiền hay không?”

Dưới tình huống chán ghét và bất mãn, con người luôn muốn phát tiết, sẽ không muốn nơm nớp lo sợ bức bối một mình.

Quán bar Lover đó chính là như vậy, tại sao đám chủ quán đều rất

thích đến đó? Bởi vì vừa có thể mượn rượu phát tiết, lại có thể nguy trang lấy được một vài tin tức.

Loại thời điểm này đề tài nào dễ được nói đến nhất? Rất hiển nhiên, liên quan đến việc cơ sở nhỏ sửa đổi gen, dù sao đây là đầu sỏ hại bọn họ bị liên lụy, sao có thể không oán mấy câu?

Nếu như có thể trà trộn vào trong đó, ít nhiều cũng có thể nghe được tin tức.

“Không dễ chui vào chỗ đó đâu.” Cố Yến liếc mắt nhìn cánh cửa một cái.

Yên Tuy Chi gật đầu: “Đó là tất nhiên, cảnh sát cũng không ngu, chắc chắn đã từng vào rồi.”

Một biện pháp đề phòng cảnh sát chui vào chính là gia tăng độ khó nguy trang. Nguy trang thành một người độc lập không khó, khó khăn chính là nguy trang thành người có quan hệ với những người khác, càng có quan hệ nhiều càng dễ để lộ sơ hở.

Thật ra độ khó nguy trang thành người yêu trong đó rất cao. Cho dù là người yêu thật mới xuất hiện một ít tình cảm, cũng rất dễ dàng khiến người ta nhìn ra không đúng, hướng chi là giả làm người yêu.

Yên Tuy Chi và Cố Yến tĩnh bơ nhìn một lát, trừ đám chủ quán quen thuộc lẫn nhau, khách thuê hoặc người đi đường trong chợ đen đúng là đều đi thành đôi.

Không trách nói đi một mình không thích hợp...

“Cho nên bây giờ đi vào?” Cố Yến luôn rất dứt khoát, nhắc chân đi về phía bên kia.

“Chờ một chút.” Yên Tuy Chi nói.

“Làm sao?”

“Cậu nhìn bầu không khí trong quán bar kia đi, có cảm giác mình quá... áo mũ chỉnh tề không?” Yên Tuy Chi cười như không cười nhìn hắn.

Cố Yến quan sát mình một phen: “...”

Hắn im lặng mấy giây, sau đó bình tĩnh nói lỏng cà vạt trên cổ áo, lại cởi áo choàng dài xuống vắt lên trên cánh tay, vừa cởi nút cúc tay áo, vừa nhấc mắt nhìn sang hướng Yên Tuy Chi: “Như vậy được chưa?”

Yên Tuy Chi thường thức chốc lát, nói: “Còn thiếu chút nữa.”

Anh vừa nói, đưa tay cào tóc Cố Yến hai cái, “Như vậy thì tốt hơn.”

-----oOo-----

Chương 94: Mắt xanh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ.

Cửa quán bar này nhỏ hẹp như bị dồn đóng lại, u ám bẩn thỉu, nhưng vẫn có đủ nhân viên đón khách đến chỗ để xe vân vân.

Lúc Yên Tuy Chi và Cố Yển vào cửa, người phục vụ phụ trách đón khách... Không đúng, phục vụ đô con, vừa gật đầu vừa nhìn chăm chăm bọn họ mấy cái, bắp thịt trên cánh tay khoanh trước ngực phồng lên quá độ, gần như muốn lòi luôn ra khỏi áo đồng phục.

Đây là côn đồ giả trang hả?

Gã nặn ra một nụ cười như thần kinh co giật, lớn tiếng nói: “Hoan nghênh đến chơi! Bích hay Cơ?”

Bích? Cơ?

Làm loại ám hiệu rõ nét thế này, chắc rất sợ người khác không biết mấy người có quỷ.

Yên Tuy Chi thầm nói trong lòng như vậy, nhưng trên mặt lại rất tự nhiên, anh cười nói: “Cái gì? Tôi không hiểu lắm.”

Vừa nói anh vừa lui về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn tên quán bar lần nữa: “Chúng tôi chỉ đi ngang qua, thấy tên liền tiến vào, làm sao, mọi người đang chơi trò gì sao?”

Giọng anh hơi cất cao, có vẻ như có chút hứng thú, nhưng lại không

tò mò quá phận.

Lúc này, Cố Yến đúng lúc nhú mày một cái, biểu hiện ra một sự bài xích nhỏ với cái quán bar này. Hắn kéo nhẹ Yên Tuy Chi, nói: “Đổi một chỗ khác?”

Giọng hắn không cao, nhưng đủ để gã phục vụ nghe được. Lại bởi vì động tác nhỏ của hắn, gã phục vụ dời ánh mắt xuống, thấy được tay hắn...

Lúc hắn kéo Yên Tuy Chi cũng không dùng năm ngón tay giao nhau, mà chỉ dùng hai ba ngón tay kéo một chút, buông lỏng lại tự nhiên, còn nhiều hơn một phần thân mật.

Lúc này tên phục vụ to con đã bị kỹ thuật diễn của hai người thuyết phục, bỏ đi hoài nghi, toét miệng thể hiện sự thân thiện: “Đúng vậy, chúng tôi đang tổ chức hoạt động. Chọn một trong hai loại Bích hoặc Cơ, lát nữa sẽ được tặng một món quà tương ứng.”

“...”

Hai vị luật sư lặng lẽ nghe gã bịa.

Loại quán bar này kiểm tra nghiêm khắc, nhưng sẽ không hoàn toàn từ chối người đi đường, thậm chí là hoan nghênh. Bởi vì lúc bị cảnh sát để ý, bọn họ cần khách khứa như người quan đường để nguy trang.

“Quà gì?” Yên Tuy Chi hỏi.

Gã phục vụ không bịa được, chớp mắt cố làm vẻ thần bí: “Bây giờ dĩ nhiên không thể nói cho hai người.”

Yên Tuy Chi nhú mày với Cố Yến, nói: “Anh chọn? Từ trước đến nay em không may mắn lắm.”

Cố Yến vẫn là dáng vẻ chẳng mấy hứng thú, nhàn nhạt nói: “Tùy ý,

chọn cái nào em thích.”

Thái độ của hắn càng lạnh nhạt, sự nghi ngờ của gã phục vụ càng nhỏ, lúc này phụ họa nói: “Không sai, chọn một cái mình thích là được.”

“Vậy sao? Vậy tôi thích Rô.”

Gã phục vụ: “...”

Ánh mắt của gã lộ ra nghi ngờ trong nháy mắt, nhưng rất nhanh đã nghiêm mặt lại, vẫn thực hiện chức trách của gã: “Ặc... Chúng tôi chỉ có hai mục chọn là Bích hoặc Cơ.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, cười: “Thật sự không có Rô sao?”

Ánh mắt Cố Yến nhìn anh mang theo một chút bất đắc dĩ.

Nếu đổi thành người khác, có thể sẽ cảm thấy vị khách này đang nói giỡn. Nhưng biểu tình của Yên Tuy Chi vô cùng thần nhiên, nụ cười lại rất ôn hòa, khiến người ta không thể tức giận nổi.

Mà phản ứng của gã phục vụ cũng có chút kỳ quái, hình như gã càng do dự, thậm chí còn có một chút... cung kính mà vừa rồi không có?

Ánh mắt của gã qua lại giữa Yên Tuy Chi và Cố Yến mấy lần, cuối cùng như hạ quyết tâm nói: “Được rồi, được rồi tôi đã biết... Tiếp đón vào khu E!”

Lúc đi theo phục vụ dẫn đường, Yên Tuy Chi tỉnh bơ thả chậm bước chân.

Ở sau lưng hắn, gã phục vụ đứng ở cạnh cửa thần thờ đứng sừng sững, gõ tai nghe một cái, giọng không hề gợn sóng than thở: “Vừa rồi có một đôi đến, tí nữa tao còn tưởng là... May quá, có vẻ là người yêu thật.”

Gã nói xong lại ai oán nói: “Nhắc tới, ông chủ đâu? Tao ở cửa bị bọn yêu nhau làm mù mắt ba ngày rồi, có thể để tao vào làm bảo kê không?”

Không biết đối diện đáp một câu gì.

Gã phục vụ nói: “Tép.”

Gã lại gõ tai nghe lần nữa, đó là động tác cắt đứt truyền tin. Ngay sau đó ngẩng đầu nói với khách mới vào: “Hoan nghênh đến chơi! Bích hay Cơ?”

Khách: “...Cơ.”

Gã phục vụ hô: “Tiếp đón vào khu A!”

Yên Tuy Chi nhướng mày, đi theo người dẫn đường vào bên trong phòng.

Hai người ngồi xuống ở một góc trong khu E.

Ánh đèn trong quán bar mờ tối, tên ca sĩ cũng chẳng biết bị đau chỗ nào, rầm rì hát lên giai điệu ú ớ.

Ghế dài ở đây được thiết kế không phụ lòng bằng hiệu quán bar, vòng một độ cong đủ để vây người ngồi trong lại, tư thế cởi mở thân mật.

Sau khi Yên Tuy Chi vào cửa đã quét sơ qua, phát hiện quán bar này tổng cộng chia làm năm khu vực, A-E, giữa hai khu được ngăn cách bằng tường chắn.

Vị trí của hai người bọn họ ở sát bức tường, cũng coi như chỗ giáp giới khu C và khu E.

Từ góc độ bọn họ ngồi, có thể thấy tất cả trong khu E và một phần

ghế ngồi trong khu C.

Cố Yến vừa vào trong quán bar, đã cảm giác mình bị người nào đó lừa ——

Rõ ràng còn có khách ăn mặc đứng đắn hơn bọn họ.

“Cái ghế thứ ba ở khu C, người kia còn chẳng tháo khẩu trang nữa kìa.” Cố Yến vừa nói, không mẫn không nhạt liếc Yên Tuy Chi một cái.

Hợp lý nghi ngờ vừa rồi người nào đó làm loạn tóc hấn, chẳng qua đơn giản là ngứa tay.

Lúc Yên Tuy Chi ngẩng đầu nhìn sang, vị khách kia đứng díp né người nói chuyện với người bên cạnh, không nhìn thấy hình dáng.

“Dáng dấp quá vượt trội, lối ăn mặc phải theo phong trào một chút.” Yên Tuy Chi thu hồi tầm mắt, cười cười nháy mắt với Cố Yến: “Đừng học một hai loại kia, dễ đưa tới sự chú ý.”

“ ... ”

Nói xằng nói bậy.

Muốn nhìn rõ mặt người trong loại ánh đèn quán bar này còn khó, ai quan tâm lớn lên đẹp trai hay không đâu?

Người phục vụ nhiệt tình đưa menu rượu lên, “Có thể gọi để chúng tôi đưa tới, quầy rượu không nhận gọi rượu trực tiếp.”

Yên Tuy Chi tùy ý gọi mấy loại, người phục vụ liền rời đi hỏi mấy vị khách khác vừa ngồi vào.

Nhìn qua có vẻ chia đến khu nào là do phục vụ sắp xếp ngẫu nhiên, nhưng mức độ khách mỗi khu lại chênh lệch rất lớn ——

Có rất nhiều người ngồi ở khu E, khu A huyên náo nhất, luôn luôn có giọng oang oang xen lẫn một vài câu mắng chửi, sau đó là khu B. Hai khu CD rất ít người, khắp nơi đều là chỗ ngồi trống.

Chỉ như vậy, mấy vị khách vào cửa trước sau Yên Tuy Chi đều được dẫn đi khu A.

“Đáp là Cơ đều đến khu A à?” Yên Tuy Chi vừa nói, lại quét mắt mình xung quanh, “Khu E cũng toàn người qua đường.”

Có vài đôi tình nhân vừa vào đã hôn hít không ngừng, một đôi gần bọn họ còn rất lớn tiếng, muốn làm lơ cũng không được, nhìn một cái chính là người qua đường chính cống.

Như vậy Bích thì sao?

Ba khu còn lại được chia thế nào?

Nếu quả thật là chia theo “Bích, Cơ, người đi đường”, tại sao còn muốn chia thành năm khu, ba khu là đủ rồi.

Cố Yến tỉnh bơ hát cầm sang mấy vị trí ở khu C.

Trong đó có một người đứng dậy đi lấy rượu, gật đầu trò chuyện đôi câu với một người ở vị trí khác, sau đó lúc hắn ta đi ngang qua một vị trí, lại vỗ vai của hai người bên trong như đùa giỡn.

Hắn là quen biết.

“Chẳng lẽ đáp án lạc đề kia của tôi có tác dụng?” Yên Tuy Chi suy đoán.

Gã phục vụ hỏi Bích hay Cơ, anh lại nói thích rô hơn.

Cố Yến hỏi: “Tại sao là rô?”

Đáp án này của Yên Tuy Chi nghe qua giống như đang trêu chọc gã

phục vụ, nhưng lúc đó ngón tay của Yên Tuy Chi vô ý thức nhếch lên một chút, động tác nhỏ này chỉ có Cố Yên mới có thể cảm giác được.

Loại phản ứng này giống như là nhớ tới cái gì đó nên mới nói như vậy.

“Lúc ở hành tinh Thiên Cầm, Trần Chương nói cho tôi, khi hắn đến chợ đen điều chỉnh gen có nói một câu.” Yên Tuy Chi nói, “Hắn nói ‘Là Mr. Cube giới thiệu tôi tới’, thật ra thì lúc ấy tôi không nghe rõ lắm. Vừa rồi lúc gã phục vụ hỏi vấn đề kia, đột nhiên tôi lại nghĩ đến...”

“Nếu như đó không phải là Cube(*), mà là chỉ con Rô(**) trong bài Poker thì sao?”

(), (**) Thực tế trong bản raw cả 2 cái đều là 方片, ý là khối vuông. Có 1 trò chơi dạng xếp hình tên là Mr.Cube nên tôi dịch luôn tên người là Cube (mong góp ý chỗ này), còn con Rô trong bài mình hay chơi nó cũng là dạng hình thoi (vuông).*

Nếu như trừ Cơ và Bích ra, còn có hai câu trả lời ẩn giấu – Rô và Tép, như vậy có thể hiểu được tại sao có năm khu, bốn loại chất của bài Poker và khu của người đi đường.

Mà phản ứng của gã phục vụ khi nghe được câu trả của Yên Tuy Chi cũng có thể giải thích được.

Không lâu sau, một bartender trẻ tuổi đẹp trai, buộc tóc đuôi sam xóc máy lắc cocktail mấy cái, cười hì hì rót rượu đã pha chế vào ly đã chuẩn bị xong.

Ở trước mặt gã đã có hai hàng rượu pha chế sẵn.

Gã đập máy lắc cocktail xuống bên cạnh, đặt hàng ly rượu vào trong hai cái khay, mỗi tay bưng một cái, nhẹ nhàng đi đến khu E.

“Vừa rồi lúc chọn ở cửa, món quà của các vị đã tới rồi.”

Có hai đôi tình nhân khá trẻ tuổi cổ vũ huýt sáo.

“Cảm ơn, vậy bắt đầu từ mọi người trước vậy.” Bartender nháy mắt một cái, đi tới hỏi một đôi trong đó, “Hai người chọn Cơ hay Bích?”

“Bích.”

“Ok——” Bartender đưa cái khay bên trái ra, mỗi ly rượu phía trên đều là màu đen, “Một ly tinh vân, thử bỏ một cục đá vào xem nào.”

Đôi tình nhân kia cầm một ly làm theo.

Lúc thả đá vào tạo ra một ít bọt khí mịn, giống như sương mù, lúc tiếp xúc với chất rượu màu đen trong ly thì đổi màu trong nháy mắt, hiện ra màu xanh lam, xung quanh hơi tím.

Đúng là rất giống tinh vân(*) trong vũ trụ.

(*) *Tinh vân: hỗn hợp của bụi trong vũ trụ.*

Hai thanh niên kia phối hợp phát ra một tiếng thán phục.

Bartender rất hài lòng, lại chuyển hướng sang một đôi khác.

“Cũng là Bích? Được rồi.” Gã đưa cái khay ra lần nữa.

Đưa ra ba ly tinh vân, trong đó còn có đôi tình nhân nói mình không chọn, bartender cười nói: “Vậy tặng hai người mỗi người một nụ hôn đi.”

Nói xong gã đưa khay cho người phục vụ đi ngang qua, lại thật sự kéo tay hai vị khách kia, thơm mỗi người một cái.

Khách không phản ứng kịp, dở khóc dở cười.

Không lâu sau, gã đã chuyển đến trước mặt Yên Tuy Chi và Cố Yên.

“Hai người chọn gì thế?” Gã nói: “CƠ hay Bích? Cũng nên có CƠ đi chứ...”

Yên Tuy Chi đặc biệt thản nhiên nói: “Rô, có quà không?”

“Rô?”

Quả nhiên bartender sửng sốt một chút, theo bản năng liếc sang bên khu C một cái, rồi lại thu về rất nhanh.

Hai người hiểu rõ.

Rất nhanh bartender đã ý thức được Yên Tuy Chi nói đùa, cười ha ha hai tiếng, “Vậy làm sao bây giờ, tôi không chuẩn bị rượu cho Rô rồi, vậy tặng cậu một nụ hôn nóng bỏng nhé!”

“...”

Luật sư Cố tựa lưng vào ghế ngồi đột nhiên tôn quý mở miệng, cực kì lãnh đạm: “CƠ, cảm ơn.”

Yên Tuy Chi cười lên, đưa tay trực tiếp lấy một ly rượu trong cái khay chưa ai động đến kia, lễ phép làm động tác tay “mời”.

Tổ ý vị bartender này đi nhanh lên.

Bartender xoay người đi theo bản năng, đi chưa được hai bước lại như nhớ ra cái gì, quay đầu nói: “A đúng rồi, cái ly kia là tâm đất, cậu dùng ——”

Còn chưa nói hết, Yên Tuy Chi đã cầm cái nền thơm trên bàn lên, dùng lửa hơ qua vách cái ly một chút.

Tầng dưới ly rượu kia vốn trong suốt, bên trên màu đỏ. Bị lửa hơi nóng, tầng màu đỏ kia đột nhiên chìm xuống.

“... dùng nên hơi một chút.” Bartender chậm nửa nhịp, lâu bầu nói xong, thở dài đau lòng rời đi.

Yên Tuy Chi để cái ly đến trước mặt Cố Yến, “Uống rượu cậu chọn đi.”

Sau đó anh mở danh bạ ra ngay trước mặt Cố Yến, đổi thành “Cố Yến đồ giấm”.

“... ..”

Chắc là anh cảm thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của luật sư Cố rất thú vị.

Đặc biệt không phải gì đó.

Cố Yến không mở miệng, mặt rất bình tĩnh cầm cái ly kia lên uống cạn, nhắc mắt nặng nề nhìn Yên Tuy Chi một cái, “Tôi cảm thấy cần phải nhắc nhở thầy một câu, trí nhớ tôi rất tốt.”

“Uy hiếp?” Yên Tuy Chi nhướng mày.

“Không phải.” Cố Yến nhàn nhạt nói: “Bảo cho biết.”

Hắn vừa nói vừa đặt cái ly rỗng lên bàn, lại nói: “Có phải tôi nay không đạt được mục đích đến đây không?”

Yên Tuy Chi “ừ” một tiếng, có chút tiếc nuối, “Xem ra là như vậy.”

Bọn họ vốn định tìm một vài tin hữu dụng từ những cuộc nói chuyện và than phiền của đám chủ quán kia, nhưng chia khu ra thế này, hiển nhiên bọn họ không nghe được cái gì.

Cố Yến đứng lên nói: “VẬY ĐI THÔI.”

Lúc nói chuyện, có hai người đi ra từ khu C, một người trong đó đội mũ và đeo khẩu trang, chính là người mà trước đó Yên Tuy Chi không thấy rõ.

Có vẻ như bọn họ phải đi qua khu E để ra ngoài, ánh đèn le lắt lướt qua mặt người kia một cái.

Yên Tuy Chi thấy được một đôi mắt xanh.

Là tên bác sĩ kia!

Ngay sau đó ánh đèn lướt qua người Yên Tuy Chi và Cố Yến, đôi mắt xanh kia nhìn lại.

Lần trước ở trong hành lang, Yên Tuy Chi đeo khẩu trang, nhưng lại để lộ mắt. Không biết dưới ánh sáng mờ tối, đối phương có thấy rõ mặt anh không, có ấn tượng với mắt anh không.

Nếu như không khéo để lại ấn tượng, vậy lần này đụng phải cũng thật là không khéo.

Người có chút cảnh giác nhất định sẽ nghi ngờ.

Rõ ràng lúc đôi mắt xanh kia nhìn sang bên này thì hơi sửng sốt.

“ ... ”

Yên Tuy Chi thầm nói mình đúng là xui xẻo, ánh mắt này rõ ràng cho thấy có nhận ra.

-----oOo-----

Chương 95: Mắt xanh (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bây giờ sức quan sát và trí nhớ của con người đều tốt như vậy sao?

Yên Tuy Chi vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Sóng vai đi với mắt xanh là một người đàn ông trung niên, tóc chải gọn gàng, trang phục cả người có vẻ không hề rẻ. Ông ta vừa nhìn máy thông minh, vừa nói chuyện với mắt xanh, nửa câu sau theo tiếng nhạc quây rượu, mơ hồ truyền vào trong tai Yên Tuy Chi.

“Những thứ khác cũng không còn gì cần bàn giao nữa, tôi ra cảng, cần đưa cậu về bệnh viện không? Vừa vặn thuận đường.”

Trong quán bar trừ khu E nhằm vào người đi đường, những khu vực khác đều là “người trong nghề”, chắc hẳn không có mấy đôi tình nhân, ít nhất hai người này tuyệt đối không phải, nhìn một cái chính là tới để nói chuyện.

Người đàn ông trung niên không nghe được câu trả lời, buồn bực ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới ánh mắt của tên mắt xanh.

“Đang nhìn cái gì?” Ông ta nhìn theo tên mắt xanh, vẻ mặt đột nhiên trở nên cảnh giác.

Trong lòng có quỷ sẽ nhạy cảm như vậy.

Hiển nhiên ông ta có chút địa vị ở trong quán bar này, sắc mặt hơi biến đổi, hai người phục vụ đang đi lại đều dừng bước.

Lúc này làm vẻ như không có gì ngược lại rất kỳ quái. Bởi vì người bình thường đột nhiên bị một người xa lạ nhìn chăm chăm, sẽ luôn có chút phản ứng. Hoặc là sẽ cảm thấy không hiểu được đối

phương, hoặc là sẽ cho rằng có phải mình có chỗ nào không ổn hay không.

Sự thật chứng minh, lúc giáo sư Yên thật sự diễn xuất, ý thức vẫn rất đúng chỗ.

Anh dùng ánh mắt còn nghi ngờ hơn người đàn ông trung niên đó, cúi đầu quan sát mình một phen, sau đó nhìn về phía tên mắt xanh lần nữa, trong ánh mắt có vẻ không hiểu.

Bị người ta nhận ra thì phải làm thế nào?

Chỉ có thể làm như mình căn bản không nhớ đối phương.

Mắt xanh thu hồi ánh mắt, nói với người đàn ông trung niên: “Không có gì, bệnh nghề nghiệp.”

Cảnh giác trên mặt người đàn ông trung niên bình tĩnh lại, cười một cái nói: “Cái này có thể là bệnh nghề nghiệp gì được?”

“Vừa rồi ánh đèn chiếu vào một bên mặt cậu ta, tôi cho rằng bị nổi mẩn đỏ.” Mắt xanh nói.

“À, ra vậy.” Người đàn ông trung niên hừ cười, “Tôi vừa nói cậu có nghe không? Hỏi cậu có trở về không, tôi tiện thể chở cậu.”

Mắt xanh lắc đầu một cái, “Tôi về khu B, đi thông thả.”

Giọng nói của gã bị che sau lớp khẩu trang, hơn nữa có vẻ như cố gắng đè thấp giọng, không nghe ra tiếng vốn có.

Sau khi nói xong, gã liền không có ý ở lâu, khoát tay một cái với người đàn ông trung niên, quay đầu đi khu B từ một con đường khác. Chỉ là trong quá trình gã xoay người, trong nháy mắt đưa lưng về phía người đàn ông trung niên, gã lại liếc sang phía Yên Tuy Chi lần nữa.

Lần này không có biểu tình gì, hơi hột lướt qua một cái, thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt đi xa.

Yên Tuy Chi cúi đầu cầm áo choàng dài khăn quàng ở chỗ ngồi lên, vẫn đang suy nghĩ.

Người đàn ông trung niên đó cũng không ở lại, phát phát tay với hai tên phục vụ tỏ ý không sao, vừa mặc áo choàng dài vừa đi ra cửa theo hướng quầy rượu. Lúc ông ta giơ tay lên bẻ cổ áo, ống tay áo bị kéo lên một đoạn, lộ ra thứ đeo trên cổ tay.

Cố Yến đứng ở bên cạnh bàn chờ Yên Tuy Chi lấy đồ, ánh mắt vừa vắn quét qua vật kia.

Đó là một chuỗi vòng tay, nhìn giống như là gỗ đen gọt thành hạt. Ở giữa đồng hạt màu đen kia treo một miếng kim loại hình thoi màu đỏ.

Người đàn ông trung niên bẻ xong cổ áo, lúc thu tay về, vòng tay đã bị tay áo che đi lần nữa, không nhìn thấy.

Về mặt Cố Yến không biến đổi, nhưng lại ghi nhớ hình dáng miếng kim loại đó.

Nếu như là trước đây, có thể hắn sẽ coi nó như một món đồ trang sức đơn giản. Nhưng lúc này trong nháy mắt hắn lại ý thức được, đây hắn là một quân “Rô” bằng kim loại.

Người tầm tuổi này, đeo vài thứ sẽ luôn có ý nghĩa.

Kỳ quái chính là, Cố Yến lại cảm thấy hình như kiểu chuỗi hạt châu này hơi quen.

Hình như hắn đã gặp qua ở nơi nào, hơn nữa hắn là gần đây.

Có người đeo vật tương tự?

Hắn lướt qua những người gặp gần đây thật nhanh, có thể chắc

chấn trong những người đó không có ai đeo chuỗi hạt châu loại này. Dầu sao mấy ngày qua hấn không gặp đồng nghiệp thì cũng là người ủy thác, đều là thường hay giao thiệp, ấn tượng tuyệt đối sẽ không mờ hồ như vậy. Nếu như thật sự có người đeo, nhớ một đã ra rồi.

Nếu như không phải là người, vậy sẽ là cái gì...

Trừ người ra, gần đây hấn tiếp xúc nhiều nhất chính là vụ án.

Là bài báo nào sao?

Chỉ có bài báo hoặc tài liệu vụ án sẽ kèm theo một vài tấm ảnh, có thể sẽ xuất hiện đồ như vậy, nhưng cũng không phải là điểm chính của bài báo, cho nên ấn tượng của hấn cũng không sâu...

Hai người từ quán bar đi ra, đường phố chợ đen vẫn náo nhiệt. Người đàn ông trung niên đó vừa vịn chui vào một chiếc xe sang trong, dẫn theo hai chiếc xe rời khỏi con đường này, hiển nhiên rất có kinh nghiệm trong việc đề phòng bị theo dõi.

Yên Tuy Chi và Cố Yến cũng lên xe, mở lái tự động, đưa bọn họ đến hoa viên trong thành phố.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?” Cố Yến hỏi, “Thầy biết người đội mũ đeo khẩu trang đó sao?”

“Lúc trước tôi đến chợ đen tìm phân xưởng sửa đổi gen kia, khi đó có quá nhiều cảnh sát chìm, khắp nơi đều rất thu liễm, không tra được đầu mối gì rõ ràng, chỉ gặp người kia trên một cái cầu thang. Hấn là một người trong phân xưởng, chức vụ là bác sĩ.”

“Bác sĩ...” Cố Yến suy tư chốc lát, lại hỏi: “Còn có đặc điểm gì?”

Yên Tuy Chi: “Mắt xanh.”

Cố Yến: “Trừ những thứ này ra?”

Yên Tuy Chi: “Nam.”

Cố Yến: “...”

Một bác sĩ phái nam mắt xanh.

Nhiều đặc điểm tỉ mỉ đấy.

Sàng lọc theo điều kiện này ở Decama, không có trăm nghìn người thì cũng phải có chục nghìn.

Ngay lúc Cố Yến có chút cạn lời, Yên Tuy Chi đột nhiên chìa tay ra phía hắn.

Ngón tay thon dài của anh hơi thả lỏng, che đi nửa gương mặt của Cố Yến, mùi nước rửa tay nhàn nhạt quanh quẩn.

Cố Yến bỗng nhiên không hiểu rõ anh muốn làm gì.

Chỉ sửng sốt một chút, Yên Tuy Chi đã rút tay về.

“Sao thế?” Cố Yến hỏi.

Mới vừa hỏi xong, Yên Tuy Chi lại đưa tay lên.

Cố Yến: “...”

“Làm một thí nghiệm.” Yên Tuy Chi nói.

Như vậy tới tới lui lui nhiều lần, rốt cuộc luật sư Cố không chịu được nữa, bắt lại cổ tay anh, “Thử xong rồi?”

Yên Tuy Chi chặc một tiếng, “Nhân tố quấy nhiễu quá mạnh mẽ.”

Anh thấy vẻ mặt lạnh của Cố Yến thì mỉm cười nói: “Bạn học Cố trí nhớ tốt nè, hỏi cậu một vấn đề.”

“Nói.”

“Giả thiết tôi là người xa lạ với cậu.” Lần này Yên Tuy Chi che lại nửa gương mặt dưới của mình, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp cùng một nửa sống mũi, “Ánh sáng rất tối, mà cậu chỉ thấy được nửa khuôn mặt trên của tôi.”

Anh nhớ lại một chút, lại sửa lại nói: “Nói cho đúng, không phải thấy, mà chỉ đảo qua một cái. Một hôm đẹp trời, bất thành lình cậu gặp lại tôi, lần này không có bất kỳ sự che đậy nào, ánh sáng vẫn mờ tối, cậu có thể lập tức nhận ra tôi không?”

“...”

Đừng nói che nửa mặt, không thấy mặt mũi cũng có thể nhận ra.

Cố Yên nói: “Hay là đổi giả thiết thành người khác đi.”

Nhưng giả thiết hay thí nghiệm cũng chỉ để xác nhận, trên thực tế bọn họ không làm những điều này cũng có thể có một câu trả lời đại khái ——

Dưới ánh đèn mờ tối, đơn giản liếc một cái như vậy thật, sẽ có ấn tượng sao? Đương nhiên là có.

“Nếu như lần thứ hai mặc quần áo tương tự, cũng đeo khẩu trang, ở dưới ánh đèn mờ, quả thật có khả năng lập tức nhận ra. Ngược lại tháo khẩu trang ra thì khả năng không lớn.” Cố Yên nói.

Bởi vì điều kiện đầu tiên để nhớ đến không phải thật sự là chi tiết khuôn mặt, mà là cảnh tượng khi đó. Lúc tái hiện lại 70% cảnh tượng đó, cũng rất dễ dàng để cho người liếc qua có sự liên tưởng.

Giống như lần thứ hai tên bác sĩ đó vẫn đội mũ đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một đôi mắt xanh, Yên Tuy Chi có thể nhận ra rất nhanh.

Là cặp mắt xanh kia rất dễ nhận ra sao? Không phải. Trên đường có thể có tận một phần ba người mắt xanh, căn bản không có tính chất đặc biệt gì cả.

Yên Tuy Chi có thể nhận ra, chỉ là bởi vì trang phục của đối phương rất giống lần trước.

“Vừa rồi ở quầy rượu, tôi đã nghĩ sai hướng rồi.” Yên Tuy Chi nói, “Lúc tên bác sĩ mắt xanh đó nhìn tôi, tôi theo bản năng cho rằng gã có ấn tượng về tôi trong hành lang, hơn nữa có nhận ra. Bây giờ ngẫm lại cảm thấy không đúng. Ngày đó ở hành lang, có thể gã căn bản không thấy rõ dáng vẻ của tôi, cũng không có vấn đề có ấn tượng hay không. Vừa rồi sờ dĩ gã ngẩn người ra một chút, là bởi vì bản thân gã quen biết tôi.”

“Gã biết tôi, có thể tôi cũng biết gã, hoặc là đã từng gặp gã.” Yên Tuy Chi chắc chắn nói, “Nhưng chưa đến mức quen thuộc.”

Nếu như quen thuộc, cho dù chỉ lộ ra đôi mắt, Yên Tuy Chi cũng nhất định sẽ có thể nhận ra.

Cho nên anh chỉ có thể gặp người này một hai lần, nhưng không nhìn kỹ mặt mũi đối phương.

Một bác sĩ mắt xanh đã từng gặp nhưng không tính là quen biết.

Cái này đã rút lại một vòng lớn so với phạm vi vừa rồi, nhưng đối với hai vị luật sư mà nói vẫn chưa thấm vào đâu. Trừ tòa án, sở cảnh sát, trại tạm giam, bệnh viện chắc là nơi bọn họ đi nhiều nhất, bác sĩ đã từng quen biết không đếm xuể, cũng có rất nhiều người mắt xanh.

May mà vừa rồi người đàn ông trung niên kia có nói một câu coi như có ích ——

Ông ta nói, “Tôi phải ra căng, cần đưa cậu về bệnh viện không? Thuận đường.”

Hai người mở bản đồ ra, tự động vạch ra ba con đường từ chợ đen đến cảng.

Lần trước Yên Tuy Chi thấy hướng tên mắt xanh rời khỏi chợ đen, trong ba con đường này, bỏ đi hai, chỉ còn lại một cái cuối cùng.

“Bệnh viện thuận đường này...” Cố Yến điểm hai cái, đánh dấu lên tất cả phòng khám bệnh hai bên con đường trên bản đồ.

Tổng cộng ba trung tâm y tế và một bệnh viện.

“Bệnh viện trung ương địa phương.” Yên Tuy Chi đọc tên bệnh viện kia, nhướn mày nói: “Đó mới là lạ —— “

Nếu như là các loại bệnh viện như Xuân Đăng, Trung Ương, Hạ Hoa, anh còn có thể có câu trả lời, nhưng cố tình lại là bệnh viện trung ương địa phương.

Đúng là anh không hề qua lại cái bệnh viện này.

Đầu mới tới đây dường như đã đứt, lại biến thành trạng thái mây mù dày đặc.

Mà xử lý mấy việc vụn vặt này luôn khiến người ta không nhớ đến sinh hoạt, cho tới tối hôm đó, Yên Tuy Chi nhận được truyền tin của chủ nhà, sưng sốt một lúc lâu mới phản ứng được, đã sắp qua thời gian ở thử bảy ngày rồi.

“Cậu cân nhắc như thế nào rồi?” Chủ nhà nói, “Hẳn là ở không tệ chứ? Không lừa cậu, tôi đã chuẩn bị xong cả hợp đồng sau này rồi.”

Yên Tuy Chi nói: “Thật xin lỗi, chắc tôi không thuê được.”

Cố Yến cầm một cốc nước, vốn chỉ muốn lên tầng nói tiếng ngủ ngon với Yên Tuy Chi.

Kết quả vừa nghe chữ “thuê”, lúc này luật sư Cố đổi ý, tựa vào cạnh cửa không thèm đi, có dáng vẻ như muốn trò chuyện bao lâu hắn sẽ chờ bấy lâu.

Yên Tuy Chi dứt khoát tháo tai nghe, đổi thành loa ngoài.

Giọng nói của chủ nhà vang lên rất rõ trong phòng, còn có chút tủi thân: “Tại sao? Nhà tôi tốt như vậy, tiền thuê cũng không đắt, đi đâu tìm chỗ tốt hơn được.”

“...” Mặt Cố Yển lạnh lùng, uống một hớp nước.

Yên Tuy Chi nói: “Đúng thế thật, nhưng tôi không thỏa mãn được điều kiện của ông, cho nên thật đáng tiếc.”

Chủ nhà vạ nعام độc thân không phản ứng kịp: “Điều kiện gì?”

“Ông quên hai điều cấm kia rồi?”

“À — cậu nói là không thể nuôi động vật, cùng với không thể dẫn bạn gái về?” Chủ nhà rất buồn bực, “Sao thế? Cậu lại đổi ý muốn nuôi động vật rồi?”

Yên Tuy Chi: “Không phải.”

Chủ nhà đột nhiên nhay cảm: “Cậu đừng nói cho tôi là bởi vì điều thứ hai nha, mấy ngày trước không phải cậu cũng độc thân như tôi sao, nhanh như vậy đã tìm được bạn gái rồi?”

“Không hẳn vậy.”

Chủ nhà bèn nhay bắt được điểm chính: “Không hẳn vậy là ý gì?”

Yên Tuy Chi nhìn Cố Yển một cái, lại nhẹ nhõm thu hồi tầm mắt, mỉm cười nói: “Chính là không có bạn gái, nhưng cũng có thể... có bạn trai.”

-----oOo-----

Chương 96: Đường sự (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chủ nhà mãi mà không lên tiếng, đoán chừng là bị sét đánh.

Yên Tuy Chi đợi một hồi, đến lúc âm thanh máy bận bất ngờ xảy ra — vạn năm độc thân không nói hai lời cắt đứt truyền tin, xem ra bị kích thích không nhỏ.

Giáo sư Yên nhướng mày, nhìn giao diện truyền tin kết thúc, có chút dở khóc dở cười.

Tiếng bước chân loẹt xoẹt vang lên trên thảm, một cái bóng phủ xuống.

Yên Tuy Chi ngồi ở mép giường, không nhanh không chậm gửi tin cho chủ nhà, trong miệng lại nói: “Cậu làm chủ nhà của tôi tức giận chạy mất rồi.”

“...”

Cái gì gọi là kẻ ác cáo trạng trước, chính là đây.

Gửi xong tin nhắn khách khí, Yên Tuy Chi dù bận vẫn nhàn ngẩng đầu lên. Cố Yến đứng ở trước mặt anh, khom người đặt cốc nước lên trên tủ đầu giường, lại hai tay dứt túi đứng thẳng người lần nữa, nhìn từ trên cao xuống hỏi: “Cái gì gọi là có thể?”

“Cậu nghe lâu thế mà chỉ nghe được hai chữ này?” Yên Tuy Chi vừa nói, lại đá đá dép của Cố Yến, “Đừng có mà đứng cao như vậy, chiếm tiện nghi ai thế?”

Lời này cũng rất không có đạo lý, dẫu sao luật sư Cố vốn dĩ đã cao như vậy rồi, trừ khi cựa chân đi, nếu không sẽ không lùn xuống

được.

Nhưng vào lúc này Cố Yến lại cực kì nghe lời, chắc là tác dụng của câu “bạn trai” vừa nãy. Hắn liếc xuống chân một cái, không hề nhường ra, vừa mặc kệ Yên Tuy Chi đá hai cái như đùa giỡn, vừa thuận thế cúi người xuống, hôn một cái lên khóe miệng Yên Tuy Chi, không buông tha hỏi: “Tại sao lại là có thể?”

“Bởi vì cách gọi bạn trai này có chút...” Yên Tuy Chi dừng lại, đắn đo chọn một từ, “Kỳ quái.”

Cố Yến từ đầu đến cuối vẫn đút túi quần, khom người, đôi môi cách rất gần, nghe xong lại hôn một cái, thấp giọng nói: “Kỳ quái chỗ nào?”

Hắn cứ hỏi một câu lại hôn một cái, hôn một cái rồi lại dùng chất giọng lãnh đạm trước sau như một hỏi một câu.

Yên Tuy Chi bị làm cho nhột, lại có chút buồn cười. Ngược lại anh không hề bài xích cách gọi “bạn trai” này, chẳng qua là chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nó có tác dụng trên người mình, rất mới lạ, cũng rất thú vị.

“Lý do.” Ánh mắt Cố Yến rơi xuống từ trong đôi mắt khép hờ.

Yên Tuy Chi híp mắt một cái, không thể không thừa nhận, Cố Yến như vậy quả thật rất động lòng người, hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Nhưng trong lòng xúc động thì cứ xúc động, ngoài miệng vẫn không nhận được muốn chọc Cố Yến một câu, anh nói: “Chính là chợt nhớ tới một ít chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ly rượu tâm đất trong quán bar tối nay, rất nhiều năm trước tôi đã được thưởng thức rồi, chắc là tầm mười một mười hai tuổi đi.” Yên

Tuy Chi nói, “Khi đó quản gia pha rượu, tôi chán đến chết mới lừa ông cho tôi một ly...”

Anh vừa nói chuyện vừa chuyển ngữ điệu một cái, tựa như nghiền ngẫm hỏi Cố Yến: “Có phải lúc đó cậu mới sinh ra không?”

Cố Yến: “...”

Mặt hắn không cảm giác, nhìn như có chút nhúc nhích, chắc là nghi ngờ tại sao mình lại phải thích tên một vô liêm sỉ không thích nói tiếng người như vậy.

Yên Tuy Chi nói xong, lại vội vàng vuốt lá bạc hà tinh hai cái để trấn an, “Còn tưởng rằng cậu lại bị tôi chọc tức chạy mất chứ.”

Cố Yến nhìn anh, “ừ” một tiếng thật thấp thật trầm, “Tôi cũng cho rằng như vậy... nhưng chân lại không muốn động.”

“Vậy thì đừng động, đây là phòng của cậu mà.”

Cố Yến lại nói: “Đây là phòng của thầy rồi.”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút.

“Thầy có quyền yêu cầu bất kỳ một người nào đi ra khỏi chỗ này.”
Cố Yến nói, “Bao gồm tôi.”

Hắn hy vọng Yên Tuy Chi có thể thử coi chỗ này của hắn như một nơi thuộc về, không bị hạn chế, không bị quấy rầy, lúc muốn ở một mình có thể có lý chẳng sợ mà chặn bất kỳ ai ngoài cửa, cũng không cần e ngại bất kỳ nguyên nhân gì mà trăn trở khắp nơi để phải dọn đi.

Giọng của Cố Yến trầm như nước, rõ ràng nói rất bình tĩnh, lại khiến trong lòng Yên Tuy Chi đột nhiên mềm nhũn.

Anh bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Bình thường anh hay nói mấy lời đùa giỡn, giống như gặp phải chuyện gì anh cũng có thể đối phó được rất tự nhiên, nhưng khi đến một thời điểm nào đó, anh lại thấy miệng mình vụng về, không tìm được câu từ thích hợp.

Yên Tuy Chi nhìn Cố Yến một lúc lâu, bỗng nhiên cười khế, thở dài, “Lần cuối tôi không đáp trả được thế này, hình như là vào sinh nhật mười tuổi.”

Cha mẹ vừa dịu dàng nói lời chúc phúc mười mấy năm như một ngày, anh cũng không tìm được câu đáp trả thích hợp mười mấy năm, cuối cùng chỉ có thể giả bộ tùy ý đáp một câu “Yên tâm” hoặc là “Không có vấn đề gì”.

Nhưng đối với Cố Yến, trả lời như vậy lại quá mức tùy ý.

“Hình như tôi gặp phải vận may lớn rồi.” Anh vừa nói, đưa tay sờ khóe miệng Cố Yến một cái.

“Không đâu.” Cố Yến bắt lại ngón tay anh, không nhin được hôn lên, thấp giọng nói: “Tôi có mưu đồ mà.”

Dĩ nhiên hần không phải thánh nhân cái gì không muốn không cần, thật ra thì hần rất có lòng tham.

Trước khi quen việc ở chung sớm chiều giống người yêu, hần hy vọng Yên Tuy Chi có thể quen thuộc nơi này trước, giống như quen thuộc một ngôi nhà. Như vậy, nếu như sau này va chạm hoặc bất đồng với nhau, Yên Tuy Chi sẽ nghĩ tới việc trở lại phòng mình, mà không phải là rời khỏi đây.

Đây cũng không phải là thứ mà một câu trả lời “tốt” đơn giản có thể đạt được.

Nhưng vừa vặn, hần có đầy đủ lực khắc chế và kiên nhẫn.

Ánh đèn mập mờ, trong lúc hỗn loạn rất dễ dàng ý loạn tình mê.

Yên Tuy Chi nheo mắt lại, hô hấp có chút rối loạn, anh cảm giác Cổ Yến rút lui một ít, chớp mũi để trên hõm vai anh, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu lên.

Lòng tin khắc chế và kiên nhẫn vừa rồi, đảo mắt đã không giữ được.

Hắn chạm vào khoe miệng Yên Tuy Chi một cái, thấp giọng nói câu “Ngủ ngon”, lại giơ tay lên tắt đèn phòng thay Yên Tuy Chi, liền đứng dậy đi. Chợt nhìn qua chỉ thấy bóng lưng vẫn cao ngất ổn định, nhưng rõ ràng tiếng bước chân lại nhanh hơn bình thường.

Cứ như vậy, còn không quên giúp Yên Tuy Chi đóng cửa phòng lại.

“...”

Đèn cầu thang biến mất ở ngoài cửa, bên trong căn phòng hoàn toàn tối đen, chỉ có ánh đèn trong đình viện hắt vào ngoài cửa sổ, cách một tấm rèm, tạo thành quãng sáng mỏng trong phòng.

Yên Tuy Chi tựa vào đầu giường, ngồi một lúc lâu trong bóng tối, hô hấp mới bình tĩnh lại lần nữa.

Anh nhìn ra hướng cửa, nghe tiếng bước chân theo cầu thang đi xuống, càng ngày càng mờ hồ, bỗng nhiên có chút buồn cười.

Vội vội vàng vàng, có quỷ đuổi theo sao?

Anh nghĩ trong đầu.

...

Sáng sớm, bầu không khí trong luật sở Nam Thập Tự giống như có đám tang. Nguyên nhân căn bản ở chỗ trợ lý công việc Adams vác cái mặt sưng sứa, qua lại từ tầng trên xuống tầng dưới nhiều lần.

Luật sư trong sở cũng không nhiều, đều có chuyện của mỗi người, căn bản không tới phòng làm việc. Thực tập sinh được giữ lại như giữ trẻ, làm tăng lên 80 % hơi người trong sở. Đám học sinh trẻ tuổi này có chút không chịu đựng được loại không khí này, rồi rít mở máy thông minh ra, điên cuồng thảo luận trong nhóm chat thực tập sinh:

Anna: [Cơm sáng của ngài trợ lí ăn phải sâu à? Tại sao dường như cả người đều không thoải mái vậy.]

Henri: [Sâu đã làm sai điều gì...]

Locke: [Chúng ta đã làm sai điều gì...]

Feilida: [Tan vỡ, hần đã đi ngang qua chỗ tôi lần thứ bảy rồi, bây giờ đang dựa vào phòng giải khát nghiêm mặt uống cà phê, chưa tới mười phút, các cậu sẽ thấy thi thể chết khát của tôi. Locke cậu đâu rồi???)

Locke: [Phòng vệ sinh. Lúc nào ngài Adams xuống tầng, lúc đó tôi sẽ trở về.]

Feilida: [...]

Henri: [Tốt lắm, tôi thấy Fizz đạp giày cao gót đi chặn đạn rồi, hôm nay cô Fizz đẹp cực kỳ. Tôi đi phòng giải khát nghe lén xem có chuyện gì xảy ra.]

Anna: [Đi mạnh giỏi nghen.]

Hai phút sau, Henri gửi tin ra.

[A... cuối cùng tôi cũng biết là có chuyện gì xảy ra rồi.]

Feilida: [Chớ vòng vo, nói.]

Henri: [Án “Ông lắc đầu” á, luật sư biện hộ của bị cáo số hai được quyết định là luật sư Cố.]

Vừa nghe có liên quan đến Cố Yến, Anna, Feilida đều nhảy ra.

[Hả? Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao là Cố luật sư? Cậu chắc chắn?]

[Không thể nào đâu, không phải luật sư Cố đang ở kỳ công bố sao?]

Henri: [Tôi không biết, tôi chỉ biết là ngài Adams suýt chút nữa muốn dùng nước sôi gội đầu, yên tĩnh một chút đi.]

Trong nhóm chat yên lặng năm giây, sau đó tất cả mọi người không hẹn mà cùng bắt đầu điên cuồng kêu gọi Yên Tuy Chi.

Lúc nhóm chat đang nói chuyện lên trời xuống biển, Yên Tuy Chi mới từ trên xe của Cố Yến xuống. Anh xoa xoa ngón tay bị rung đến tê dại của mình, mở cuộc thảo luận của đám nhóc ngốc ra nhìn, trả lời:

[?]

Các thực tập sinh bị cấp bậc qua loa lấy lệ này làm cho kinh hãi, vừa sững sờ được mấy giây, đã bắt đầu một câu tiếp một câu oanh tạc:

[Nguyễn! Cậu có thấy vừa rồi Henri nói gì không?]

[Luật sư Cố thật sự nhận vụ án “Ông lắc đầu”?]

[Nguyễn! Sao hôm nay cậu không có ở luật sở?]

[Có thể bảo luật sư Cố dẫn ngài Adams đi không?]

Yên Tuy Chi trả lời:

[Không thấy. Đúng. Tôi ở bệnh viện Xuân Đàng. Không thể.]

Ai nấy đều gửi lại một chuỗi dấu ba chấm thật dài.

Sau đó bọn họ trò chuyện tiếp cái gì, Yên Tuy Chi liền không coi lại. Anh trả lời xong thì tắt giao diện đi, đợi Cố Yến khóa xe rồi cùng nhau vào thang máy, chạy thẳng tới tầng 11 trung tâm lây nhiễm của bệnh viện Xuân Đăng.

Buổi sáng hôm nay vừa tới Nam Thập Tự, Cố Yến đã đến phòng làm việc của trợ lý công việc Adams ngay, năm phút sau cầm thư ủy thác đã ký xong đi ra, để lại một mình Adams ở bên trong đập đầu vào cột, vào bàn, vào tủ sách.

“Vừa rồi đang nói chuyện gì?” Cố Yến hỏi.

“Đang nói chuyện trợ lý của cậu có bị cậu làm cho tức chết không.” Yên Tuy Chi cười nói, “Nghe nói tình tiết đã phát triển đến mức hấn ở trong phòng giải khát, phải dùng nước sôi gội đầu rồi.”

Cố Yến: “...”

Bên trung tâm này cực kì bận rộn, tầng 11 lại là tầng chính, nơi đây có chừng mười phòng bệnh đặc biệt, hai phòng nghiên cứu và một phòng làm việc lớn của y bác sĩ, y tá bệnh nhân của cả tòa nhà gặp phải vấn đề gì, cũng đều thích chạy lên tầng này, cho nên cảnh tượng trong đại sảnh và hành lang đều là ai nấy đều rất vội vã, đi bộ mang theo cả gió.

Bọn họ vừa ra khỏi thang máy, thiếu chút nữa đụng vào một y tá đi từ phía đối diện.

Hai người lạnh tay lạnh mắt, lịch sự đỡ bả vai y tá một chút, để tránh đụng ngã làm cô lúng túng.

“Xin lỗi.”

“Không sao không sao...” Y tá vội vàng khoát tay, lại hướng ra phía sau chào hỏi, “Bác sĩ Lâm, thang máy đến rồi.”

Bác sĩ Lâm?

Yên Tuy Chi theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy một người quen đang mặc áo khoác dài màu trắng, vội vã đi về phía thang máy.

Chính là Lâm Nguyên lần trước giúp bọn họ làm kiểm tra gen.

“Ồ? Là hai người sao?” Lâm Nguyên sửng sốt một chút, “Làm sao lại đến đây? Trung tâm lây nhiễm không phải là chuyện đùa đâu.”

Có lẽ là bị bác sĩ ở chợ đen tạo ra di chứng, lúc Yên Tuy Chi thấy hắn, theo bản năng nhìn đôi mắt hắn trước.

Thật đáng tiếc, không phải màu xanh.

“Tới gặp đương sự.” Cố Yến nói.

“Đương sự?” Lâm Nguyên hỏi, “Ai?”

“Một người mắc bệnh, họ Ji.”

Lâm Nguyên “A —— ” một tiếng, vẻ mặt trở nên cổ quái.

-----oOo-----

Chương 97: Đường sự (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Làm sao? Người bệnh này có vấn đề gì à?”

Có thể bác sĩ Lâm Nguyên e ngại vì lễ nghi nghề nghiệp, liền thu lại vẻ mặt, có chút lúng túng nói: “Cũng không phải có vấn đề, ừm... vẫn tốt. Không vọng nghị, không vọng nghị.”

Hắn ta khoát tay một cái, “Hai ngày nay cảnh sát vẫn canh ở chỗ này, tôi không nghĩ luật sư biện hộ sẽ là các cậu. Qua lại mấy lần dù sao cũng coi là bạn, vụ án này có vẻ rất dễ gây phiền toái, mấy ngày nay bệnh viện đều bị làm cho không thể yên tĩnh, hai người... vẫn nên cẩn thận chút đi.”

“Cảm ơn.”

Thang máy cửa kính đi xuống, đưa đám người Lâm Nguyên xuống dưới tầng.

Yên Tuy Chi liếc mắt một cái, rồi cùng Cố Yến xuyên qua hành lang.

“Hình như lời cuối cùng mà bác sĩ Lâm muốn nói, cũng không phải là bảo chúng ta cẩn thận một chút.” Anh nói.

Cố Yến “ừ” một tiếng, “Nhìn ra được, nửa đường thì chuyển lời.”

“Hắn ta định nói gì?” Yên Tuy Chi như có điều suy nghĩ.

Khẩu hình đó hình như là muốn nói từ “đừng”, chỉ là Lâm Nguyên vừa nhấp môi buông ra, cuối cùng lại nói “Cẩn thận một chút”.

Nhưng hắn muốn nói đừng cái gì?

Đừng dính vào? Đừng nhận vụ án này? Đừng bào chữa cho ngài Ji đó?

“Đây cũng không phải điểm chính.” Cố Yên nói.

Điểm chính là tại sao hẳn ta phải nhắc nhở những điều này.

Nói như vậy, có lúc biểu hiện của Lâm Nguyên quả thật rất đáng để suy nghĩ. Hai người hơi nghĩ lại một phen —

Lúc khám bệnh ở Tửu Thành, Lâm Nguyên đã thuận tay giúp một lần.

Lúc đó ghi chép chữa bệnh của Yên Tuy Chi trống rỗng, thật ra thì điều này có chút khác thường. Người bình thường, ví dụ như nhóc Joshua phát hiện ra đầu tiên, hơn nữa còn rất kinh ngạc. Nhưng Lâm Nguyên lại không, nếu như không phải là Joshua rêu rao, thậm chí hẳn ta cũng không chú ý tới vấn đề này.

Bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc là hẳn ta thật sự không chú ý, hay là thấy được nhưng cố gắng không nói?

Cho dù được Joshua nhắc nhở, hẳn ta cũng không truy cứu “tại sao ghi chép chữa bệnh lại trống rỗng”, thậm chí còn chia một lần chẩn đoán ra thành ba lần để viết, giúp ghi chép của Yên Tuy Chi dễ nhìn hơn một chút.

Bác sĩ ở bệnh viện Xuân Đằng đã thân thiết đến trình độ này?

Còn có lần kiểm tra gen trước đó.

Lâm Nguyên nói, bác sĩ vốn được sắp xếp không phải hẳn ta mà là tóc xoắn, chỉ vì bác sĩ tóc xoắn có chị họ chết trong tai nạn y tế, hai ngày đó không rảnh, cho nên ngẫu nhiên đổi thành hẳn ta tới làm dùm.

Kết quả có phải ngẫu nhiên thật hay không?

Lúc ấy hẳn ta rời khỏi phòng thí nghiệm, cũng nói câu “Cẩn thận một chút” với bọn Yên Tuy Chi. Khi đó, Yên Tuy Chi theo bản năng cho là hẳn ta bảo bọn họ cẩn thận khi sử dụng thiết bị, nhưng nếu như không phải thì sao?

Nếu như hẳn thật sự đang nhắc nhở Yên Tuy Chi và Cố Yến cẩn thận một chút thì sao?

...

Yên Tuy Chi ngẫm nghĩ chốc lát, lại lắc đầu nói: “Không nghĩ lại nữa.”

“Hửm?”

“Ôm phỏng đoán nào đó để nhìn vấn đề, càng xem càng cảm thấy chỗ nào cũng ăn khớp, nghi ngờ người trộm rìu mà.” Yên Tuy Chi nhướn mày nói, “Nghĩ tiếp nữa, chỉ sợ cũng đều là thứ tôi chủ quan bịa ra thôi.”

“Thầy cũng sẽ chủ quan bịa ra?” Cố Yến liếc anh một cái.

Ở trong mắt đám sinh viên học viện pháp luật, Yên Tuy Chi làm chuyện gì cũng không nhanh không chậm, ung dung ổn định, ít khi có lúc cảm tính hoặc chủ quan quá đáng.

Yên giáo sư nghiêm trang nói: “Dĩ nhiên, ví dụ như bây giờ tôi nhìn thấy cậu liền chủ quan nghĩ ra rất nhiều thứ, muốn biết không?”

Cố Yến cảm thấy không phải chuyện gì tốt, nói như chặt đinh chém sắt: “Không muốn.”

Yên Tuy Chi: “...”

Tại sao cậu lại như vậy?

Phòng bệnh cuối hành lang ở tầng này có nhiều người nhất, cũng yên tĩnh nhất.

Cửa phòng bệnh có 6 cảnh sát trông coi, trái ba phải ba, đều ngồi ở trên băng ghế dài, hai tên phụ trách nhìn chăm chăm người bên trong phòng, hai tên phụ trách nhìn người lui tới trên hành lang, còn có hai tên cảnh sát đang nói chuyện với bác sĩ y tá.

Lúc Yên Tuy Chi và Cố Yến đi tới, hai tên cảnh sát phụ trách nhìn hành lang nháy mắt cảnh giác, hất cằm lên với bọn họ từ xa, hỏi: “Người nào? Tìm phòng bệnh đừng tìm ở chỗ này, đi trước mặt!”

Lực chú ý của Liên Minh về án “Ông lắc đầu” ở mọi nơi đều không thấp, áp lực của những cảnh sát này cũng không nhỏ, chắc không được nghỉ ngơi nhiều, dưới mắt ai nấy đều có quầng thâm chiếm nửa khuôn mặt, đương nhiên giọng điệu không thể ôn hòa được.

“Luật sư.”

Cố Yến lời ít ý nhiều chứng minh thân phận.

“À — anh chính là vị luật sư biện hộ kia?” Sáu tên cảnh sát canh giữ ở cửa đều nhìn sang, ngay cả y bác sĩ đang trò chuyện cũng ném một ánh mắt sang.

Nghe nói miệng của đương sự — ngài Ji kia còn chặt hơn bất kì thứ gì, cạy thế nào cũng không ra, nhất định phải chờ luật sư đến mới nói, là một tên lỏi đời chính hiệu. Điều này khiến cảnh sát trông coi và y bác sĩ liên quan cực kì đau đầu.

Trước khi luật sư thật sự vào vị trí, bọn họ cũng đã giận cá chém thớt một lần, vào lúc này thấy Cố Yến, tất cả mọi người đều bùng ra vẻ mặt mẽ mẽ, giống như ăn cơm để qua đêm.

Dĩ nhiên, loại giận cá chém thớt này chẳng qua chỉ là trạng thái bốc hơi.

Bị sắc mặt Cố Yến đông một cái, liền lập tức giải tán.

Bác sĩ hòa hoãn sắc mặt, gạt đầu tỏ ý với hai người, “Người mắc bệnh vừa kiểm tra xong, y tá đang truyền dịch dinh dưỡng cho gã, bây giờ hai người có thể vào.”

“Tình hình lây nhiễm trước mắt của gã như thế nào?” Cố Yến hỏi.

Nói đến chỗ này, bác sĩ liền đơ mặt: “Phản ứng của người bệnh chậm hơn những người khác nhiều, mặc dù kiểm tra ra dương tính, nhưng trước mắt cũng không xuất hiện triệu chứng tương ứng gì.”

Trong trung tâm lây nhiễm này, tất cả người bị lây nhiễm đều là đáng về đau khổ muốn chết, cố tình vi phạm liên quan đến vụ án này lại không, sớm trưa tối vẫn không thể thiếu ba lần truyền dịch dinh dưỡng theo như quy định, xong xuôi gã lại nằm trên bệ cửa sổ trêu chọc chim chóc.

Sáng nay còn nói thêm câu đặc biệt thiếu đòn, gã nói: “Tới bệnh viện chưa được mấy ngày, tôi đã béo ra ba cân.”

Đây cơ bản đều là công lao của dịch dinh dưỡng.

Nhưng bác sĩ chính là bác sĩ, chức trách ở đây, cho dù vi phạm số hai – ngài Ji kia chỉ nói chuyện liên quan đến “lây nhiễm”, ông ta vẫn dựa theo quy định của bệnh viện để chữa trị cho vi phạm này.

“Cũng không có gì khác.” Ông ta nói.

Cố Yến: “Được.”

Yên Tuy Chi đứng lúc nói: “Vừa rồi mấy người đang nói chuyện gì?”

Dù sao không phải mấy câu lẽ tẻ này là có thể giới thiệu xong bệnh tình.

Bác sĩ chần chờ một chút, giống như đang do dự có nên nói với Yên Tuy Chi hay không. Ngược lại tên cảnh sát ở một bên lại thản nhiên không cố kị gì mà châm chọc: “Không có gì, chỉ tìm hiểu vài khả năng có thể lây bệnh thôi. CMN lần đầu tiên tôi thấy nằm viện còn béo ra, quá không bình thường.”

Yên Tuy Chi gật đầu: “Lỡ mãng hỏi một câu, thảo luận có kết quả chưa?”

“Khả năng nguy trạng gần như bằng 0.” Bác sĩ nói, “Sai số ở máy đo lường không đáng kể, hơn nữa chúng tôi cũng cho đối phương làm mấy lần kiểm tra nghiêm khắc hơn rồi, đúng là gã dương tính.”

Lúc Yên Tuy Chi và Cố Yến vào phòng bệnh, y tá đang cầm bình dinh dưỡng và một ống kim, nói với người bên cửa sổ: “Mong anh nghiêng đầu phối hợp một chút, cái kim cuối cùng phải đâm vào bên tai.”

Y tá còn khua tay múa chân chỉ một vị trí bên tai mình, tiếp tục bảo bệnh nhân cúi đầu xuống.

Người nọ có mái tóc ngắn màu đen, cái đầu coi như cao, nhưng vóc người không đều đặn lắm, bắp tay căng phồng, trừ quần áo bệnh nhân ra, cả người trên dưới đều không tìm ra điểm thứ liên quan đến “bệnh nhân”.

Gã trêu chọc nháy mắt một cái với y tá, “Có khách tới, tôi đi tiếp khách đã.”

Nói xong, quay đầu đi đến chỗ Cố Yến.

Y tá vẫn không châm được một kim kia, đầy vẻ bất đắc dĩ đuổi theo phía sau.

Gã thân cao chân dài, đi ba bốn bước, y tá phải chạy một mạch mới có thể đuổi kịp, còn cần bệnh nhân phối hợp cúi thấp đầu, nếu không cũng không thể châm được.

Cố Yên nhẹ nhàng nhú mào.

Mới vừa gặp mặt mà đã thấy ghét như vậy, cũng coi là một loại bản lĩnh.

“A, lại là cậu, hân hạnh hân hạnh.” Gã chìa tay ra với Cố Yên,
“Horace · Ji.”

“Cố Yên.”

Mượn cơ hội hai người bọn họ nói chuyện, Yên Tuy Chi mỉm cười một cái với y tá, vẫy vẫy tay, không tiếng động nói: “Đưa cho tôi.”

Y tá còn chưa phản ứng kịp, đã bị nụ cười của anh làm cho rơi vào trong sương mù, sững sờ đưa một ống kim cuối cùng trong tay cho anh.

Horace · Ji lại nhìn ra chỗ Yên Tuy Chi, nhú mào hỏi: “Cậu là...”

Yên Tuy Chi: “Tôi là thực tập sinh của luật sư Cố.”

“Ồ, hân hạnh.” Horace · Ji vừa nói vừa chìa tay ra.

Yên Tuy Chi thản nhiên nắm lấy, lúc túm lấy đối phương thì không nhẹ không nặng kéo một cái.

Horace · Ji hơi lão đảo nửa bước, bị Yên Tuy Chi đâm một kim lên mang tai.

“...”

Anh ghim kim cũng không chú trọng nặng nhẹ như phái nữ, nhắm ngay vị trí là được, cho nên trải nghiệm sẽ không tốt lắm.

“Ssh ——” Horace · Ji bị đâm một cái, đột nhiên rút tay ra khỏi tay Yên Tuy Chi, theo bản năng che bên tai, hít một hơi.

Yên Tuy Chi quay đầu hỏi y tá: “Châm đúng không?”

Y tá gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Chính xác.”

Yên Tuy Chi lại nói với Horace · Ji đang trừng mắt: “Không cần cảm ơn.”

Horace · Ji: “...”

Ai cần cảm ơn cậu???

-----oOo-----

Chương 98: Đường sự (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bầu không khí khác thường ngừng lại một cái.

Y tá nhìn bệnh nhân khó hầu hạ, lại nhìn luật sư lạnh như băng, còn có thực tập sinh lúc nào cũng cười kia, đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền biến sắc mặt.

Cô vội vàng lấy hai cái khẩu trang từ trong khay ra, “Tôi đã nói trên mặt hai người thiếu cái gì mà, trước khi vào phòng bệnh chắc phải có y tá phát khẩu trang chứ, là quên sao? Nhanh đeo lên.”

Yên Tuy Chi cũng quên, nói, “Vừa rồi chỉ lo trò chuyện về bệnh tình của ngài Ji này.”

Vừa mới dứt lời, y tá ngoài cửa vội vã đẩy cửa đi vào, mặt đầy kinh hoảng: “Tôi vừa quên —— “

“Cái này?” Yên Tuy Chi quơ quơ khẩu trang trong tay với cô, “Không sao, đã đưa rất kịp thời.”

Anh vừa nói vừa đưa một cái cho Cố Yến, mình đeo một cái khác.

Y tá vẫn không yên lòng, cô chỉ góc tường tản ra hơi nước: “Toàn bộ tầng này đều không ngừng được khử độc, trong chốc lát không đeo hẳn không có vấn đề gì, nhưng vì lý do an toàn, một giờ sau hai người lại đi kiểm tra một chút.”

“Đúng, nói rõ là tôi quên đưa khẩu trang cho hai người.” Y tá ngoài cửa áy náy cực kỳ, “Sẽ không thu bất kỳ lệ phí nào, thật xin lỗi.”

“Không sao, chúng tôi sẽ qua.” Cố Yến đeo khẩu trang lên.

Yên Tuy Chi lại nói với y tá: “Đúng rồi, tạm thời tắt giám sát ở khu vực phòng bệnh này một chút, làm phiền.”

Lúc luật sư gặp đương sự không chịu bất kỳ quản chế gì, trước kia đều là ở trại tạm giam, đám quản giáo đều biết quy củ, cũng sẽ chủ động tắt các loại thiết bị giám sát đi. Nhưng tình huống lần này khá đặc biệt, bệnh viện chưa chắc sẽ nhớ những điều này.

Y tá sửng sốt, “À à, được. Tôi đến phòng giám sát tầng này nói một chút.”

Nói xong, liền không ngừng bận rộn ôm khay đồ chạy đi.

Chẳng được bao lâu, một cái đèn đỏ trên trần nhà liền tắt.

Trong quá trình bị giám sát, mà đèn đỏ vừa tắt, đương sự luôn thả lỏng bắp thịt theo bản năng. Nhưng đầu óc của tên Horace · Ji này không giống đương sự cho lắm, gã liếc đèn đỏ đã tắt một cái, có vẻ càng thêm khó chịu.

Sau đó gã liền tập trung sự khó chịu này lên người thực tập sinh.

Gã giơ tay vuốt tóc ra sau hai cái, lúc quay người lại lần nữa, trên mặt mang nụ cười miễn cưỡng được coi là khách khí, nói với Cố Yến: “Loại trường hợp này thực tập sinh cũng không có tác dụng gì đi, thật cản trở, có thể mời cậu ta ra ngoài không?”

Cố Yến đầy bình tĩnh nói: “Không thể.”

Horace · Ji: “...”

Môi gã động một chút, muốn nói lại thôi, không biết là muốn mắng người nhưng nhịn được, hay là muốn phản bác nhưng không tìm được từ. Gã căng mặt một lát, đột nhiên mở miệng nói: “Trước kia tôi đã nghe nói qua tên anh, hình như gần đây đang trải qua kỳ công bố danh sách nào đó? Tôi cho rằng trẻ như vậy đã có thể làm luật sư hạng nhất, sẽ đặc biệt có phẩm hạnh thường có của một luật sư.

Chẳng lẽ chức trách của luật sư không phải là bảo vệ lợi ích của đương sự sao? Thực tập sinh này thật sự khiến tôi không thích.”

Cố Yến: “Quá khen, nhưng tôi cũng không phải luật sư hạng nhất.”

Luật sư hạng nhất thật sự ở ngay ở bên cạnh kia kìa, đang đội cái mũ “thực tập sinh cản trở”, vừa mới chọc tức người ta xong, đang giả bộ vô tội.

“Đương nhiên tôi sẽ bảo vệ lợi ích của đương sự, điểm này không thể nghi ngờ. Còn về thực tập sinh...” Cố Yến kéo ra một cái ghế, lãnh đạm liếc Horace · Ji một cái, không mặn không nhạt hỏi ngược lại, “Cậu ta là thực tập sinh của tôi, tôi thích là được rồi, tại sao phải cần người khác thích?”

“...”

Hắn giống như đang ngồi ở ghế bành chữa vậy, lạnh lùng lảng lảng không gấp không nóng nảy đáp lại câu than phiền vừa rồi của Horace · Ji, còn là đáp lại từng vấn đề một, không lọt cái nào.

Nói có sách mách có chứng, không có cách nào phản bác được.

Horace · Ji tức sùi bọt mép.

Cố Yến: “Còn có vấn đề gì không?”

Horace · Ji nghiêng đầu lau mặt một cái, mím môi mấy giây, gật đầu nói: “Được.”

Gã về bên giường bệnh ngồi xuống, máy dinh dưỡng thông minh ù ù chuyển động theo bước chân gã, tự động dời đến mép giường. Gã lại lặp lại một lần, “Được.”

Nói xong, ánh mắt gã rơi vào trên người Cố Yến, con ngươi màu nâu sậm nheo lại, quan sát luật sư mình mời tới lần nữa, “Lần đầu tôi gặp phải một luật sư như vậy... Còn có thực tập sinh như vậy

nữa. Có thể nói là thầy nào trò nấy sao?”

Trên một ý nghĩa nào đó, lời này cũng không sai. Chỉ là quan hệ thầy trò ngược lại thôi.

Yên Tuy Chi liếc Cổ Yển một cái, cười nói với Horace · Ji: “Quá khen.”

Horace · Ji: “...”

CMN tôi cũng đâu có khen mấy người?!

Gã lại giơ tay lên vuốt mái tóc hai tần của mình về sau, trong quá trình này, sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng bình tĩnh lại, “Được rồi, mặc dù vừa rồi trò chuyện cũng chẳng... khiến người ta vui vẻ lắm, nhưng năng lực của anh vẫn đáng để tin tưởng.”

Cổ Yển không đáp lại câu này, mà là ngồi xuống ghế, nói: “Nói về vụ án một chút.”

“Hai người nói, tôi ghi chép.” Yên Tuy Chi ngồi ở bên cạnh hắn, trên đầu gối đặt một bản ghi chép đơn giản, trên tay cầm bút điện tử.

Horace · Ji suy nghĩ một chút, hỏi: “Nói từ chỗ nào đây? Giải thích những chứng cứ mà cảnh sát nắm giữ? Hay là khoảng thời gian này tôi đi đâu làm gì?”

Yên Tuy Chi nhíu mày.

Phản ứng của tên Horace · Ji này không giống người bình thường.

Thái độ với việc mình bị giám sát vừa rồi cũng vậy, lúc này trả lời vẫn đề cũng vậy.

Người bình thường lúc thật sự nhắc đến vụ án, đại khái có ba loại phản ứng ——

Một loại là giống như Trần Chương, có ẩn tình mà không có cách nào nói ra, cho nên toàn là tâm trạng mâu thuẫn, yên lặng, hoặc là trực tiếp từ chối phối hợp.

Một loại giống như Joshua · Dale, trước khi nói tất cả mọi chuyện, sẽ cho thấy “Tôi vô tội, không phải tôi làm, không liên quan gì đến tôi”. Dĩ nhiên, có vô tội thật hay không, những câu cần nhấn mạnh này nhất định phải nói ra từ lúc bắt đầu.

Loại thứ ba chính là ngậm thừa nhận có tội, không vọng tưởng hoàn toàn thoát khỏi tội danh, chỉ hy vọng có thể được khoan hồng. Loại này bởi vì biết mình làm cái gì, sợ dĩ sẽ theo bản năng lựa chọn một câu mở đầu giải thích những chuyện đã xảy ra.

Horace · Ji đều không phải là ba loại trên.

Gã không trực tiếp thanh minh mình vô tội, cũng không tìm câu giải thích mở đầu.

Trước khi đến đây đã nghe nói miệng của tên Horace · Ji này rất chặt, không cạy ra được, bọn họ cho rằng sẽ gặp phải sự yên lặng chống đỡ như Trần Chương, kết quả cũng không phải.

Loại phản ứng này nói rõ gì đây...

Không nhấn mạnh mình vô tội, nói rõ gã quả thật có liên quan đến vụ án, hoặc là gã cũng không thèm để ý mình có thể bị nhận định là vô tội hay không.

Không tìm câu giải thích, nói rõ gã cũng không hoàn toàn rõ ràng vụ án này, bống chốc không có cách nào hạ chân.

Không yên lặng chống đỡ, cũng không có tâm trạng mâu thuẫn, nói rõ cục diện bây giờ không tồn tại “bị buộc”, mà là từ ý chí, nguyện vọng của gã.

Còn có thái độ với việc theo dõi vừa rồi của Horace · Ji...

Có người nào sẽ hy vọng mở giám sát trong trường hợp này, hoặc là lo lắng bị tắt giám sát?

Rất rõ ràng, Horace · Ji ôm một sự lo lắng và bất an, gã lo lắng sau khi bị tắt giám sát sẽ có người gây bất lợi với gã, cho nên hy vọng thiết bị giám sát luôn được mở.

Trên mặt Yên Tuy Chi tỉnh bơ, trong lòng cũng đã sắp xếp lại tên đương sự này một lần...

Horace · Ji hẳn là cảm nhận được uy hiếp gì, từ mục đích tự bảo vệ mình, để mình ở dưới sự giám sát mọi lúc của cảnh sát, thậm chí cũng không ngại bị giam một thời gian.

Phòng bệnh cách ly đặc biệt này có quản chế, có cảnh sát, y bác sĩ không hề ngừng lui tới xác nhận tình trạng cơ thể gã. Bởi vì gã mang thân phận nghi phạm, y bác sĩ ở đây vẫn không thể đóng cửa, cho dù là kiểm tra hay chữa trị, đều phải làm dưới mắt cảnh sát.

Đối với Horace · Ji mà nói, đại khái đây là nơi có cảm giác an toàn nhất.

Nếu quả thật là như vậy, việc gã ở phòng bệnh cách ly còn có thể béo ra, có thể trêu ong trêu bướm, liền quá dễ hiểu rồi.

Điểm này không sợ Cố Yến không nghĩ tới.

Yên Tuy Chi hoàn toàn yên tâm với năng lực của luật sư Cố.

Nhưng chung quy đây chẳng qua là một loại phỏng đoán, cụ thể còn phải nhìn xem Horace · Ji sẽ nói gì.

Cố Yến không hề để tí tâm trạng nào trên mặt, điều hẳn đang suy nghĩ trong lòng, người khác căn bản không nhìn ra được. Nghe Horace · Ji nói vậy, hẳn cũng không nói nhiều, chỉ lật hai trang hồ sơ, nói: “Bắt đầu từ ngày 3 tháng 10 ở hành tinh Hồng Thạch đi.”

Thật ra thì tài liệu vụ án hấn nhận được bao gồm một phần chứng cứ, còn nhiều hơn thì trợ lí công việc Adams vẫn đang chỉnh sửa, chắc trong hai ngày là có thể gửi cho hấn, nhưng hấn cũng không ném chứng cứ từng bước từng bước ra hỏi Horace · Ji.

Dựa theo quy định luật pháp của Liên Minh, trước khi ra tòa, những chứng cứ này không thể trực tiếp báo cho nghi phạm, nghi phạm không có quyền xem. Điều này giống như một luật sư không thể đồng thời bào chữa cho hai bị cáo cùng vụ án, sợ bắt tay bịa đặt lời khai vậy, đều là phòng ngừa nghi phạm nói dối để trốn khỏi tội danh.

Trong chứng cứ, ngày 3 tháng 10, ông lão ở hành tinh Hồng Thạch cầm đồ nghề ra ngoài ô câu cá, gần cái hồ kia không có bất kì thiết bị quay phim gì, nhìn từ dấu vết ở hiện trường, hấn là bị nghi phạm dẫn đến bìa rừng, gây choáng rồi nhét vào trong xe, đưa đến một kho hàng bỏ hoang ở khu Hắc Nham.

Khu Hắc Nham đã từng có rất nhiều mỏ quặng, kho hàng dưới đất cũng nhiều. Sau đó trải qua mấy chục năm thậm chí trăm năm, đám mỏ quặng bị mở ra hết rồi, cần đổi tuYên, vì thế những kho hàng kia đã bị bỏ hoang.

Bởi vì có nhiều nơi cư trú, đất cũng nhiều, những khu đất bỏ hoang rất ít khi được tu sửa để dùng.

Đây là tình trạng thường gặp ở những khu khai thác mỏ đã cũ trên nhiều hành tinh.

Kho hành trong án “Ông lác đầu” đều là loại này.

Giống như đa số những ông già trong án “Ông lác đầu”, ông lão tên Mike · Oden này là người độc thân, cho nên mất tích rất lâu cũng không có ai chú ý tới.

Ông ta bị nhốt trong kho hàng cỡ trung ở khu số 9 Hắc Nham, chạng vạng tối ngày 3 tháng 10, trong một cái lồng sắt, một bên cái lồng

được lắp một cái máng, bên trong cái máng phân ra hai bên, một bên để nước, một bên để thức ăn.

Nếu như ông lão đói khát, phải dán sát vào khung sắt, đưa tay đi tìm thức ăn trong cái máng.

Theo như lời nói mơ hồ của ông Mike · Oden, ông ta bị “cắt da, ghim kim”, còn cho rằng “có sói và quái vật bám lên người, phải đào bới chúng ra, cho nên phương pháp đâm chọc gì cũng phải thử”, đây là nguồn gốc của những dấu vết ngược đãi trên người ông ta. Chứng cứ của cảnh sát cho thấy, trong cơ thể Oden có dấu vết của một loại độc thần kinh nào đó.

Loại độc này sẽ khiến cho người ta xuất hiện ảo giác trước, sau đó dần dần rơi vào điên cuồng.

Ngày thứ hai sau khi Oden được tìm thấy, dấu vết chất độc trong người ông ta bỗng nhiên bắt đầu nhạt đi, ngày thứ ba không kiểm tra ra được nữa.

Những chi tiết này chưa từng xuất hiện trên những bài báo bay lá tả bên ngoài. Cố Yến cũng mới nhìn thấy lúc nhận nhóm tài liệu vụ án đầu tiên từ chỗ Adams, nhìn xong hần liền dẫn Yên Tuy Chi chạy thẳng tới bệnh viện.

Một mặt là sớm gặp được đương sự.

Mặt khác... trạng thái phản ứng của loại độc thần kinh này, khiến bọn họ nhớ đến Kha Cẩn.

-----oOo-----

Chương 99: Suy đoán (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người làm lâu sẽ có chút bệnh nghề nghiệp, vô cùng kiêng kỵ suy luận không có chứng cứ.

Người bình thường nhìn thấy một thứ gì đó mà liên tưởng đến chuyện khác, có chứng cứ để chứng minh mối liên hệ sẽ được gọi là tìm rõ ngọn nguồn, không chứng cứ sẽ gọi là trực giác. Gặp phải trực giác có người nói ra nửa thật nửa giả, coi như trêu chọc, có người nghĩ trong lòng muốn lại thôi.

Yên Tuy Chi và Cố Yến lại khác, hai người có bệnh nghề nghiệp thầy truyền trò nói nhau này khi thấy trực giác đến, luôn theo bản năng đi chứng thực. Tìm được thì giấu phổng đoán đi, không tìm được coi như là bỏ qua.

Không biết đây có phải “đề cử vô tội” phiên bản sinh hoạt hàng ngày hay không.

Nhưng lần này lại là ngoại lệ, từ buổi sáng lúc bọn họ nhận được tài liệu đầu tiên của vụ án, đã luôn nhớ tới Kha Cẩn. Cho đến khi bọn họ gặp Horace · Ji, loại liên tưởng không chứng cứ này vẫn không hề nhạt đi.

Lúc hai người từ phòng bệnh đi ra đã là 10 giờ sáng, cách lúc bọn họ đi vào 1 giờ, không thừa không thiếu chút nào cả.

Đây không phải là ở sở tạm giam, nếu thật sự muốn kéo dài thêm năm phút, thật ra thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, không cần thiết để kéo dài.

Bởi vì tên Horace · Ji kia ba hoa chích chòe một giờ, liền bịa ra cho

bọn họ những lý do thoái thác cứ như thật. Bản ghi chép của Yên Tuy Chi mở như thế nào thì đóng lại thế đó, một chữ cũng không ghi.

Nhưng loại chuyện này đối với bọn họ mà nói cũng không ngoài dự đoán.

Một kẻ ai cũng không cạy miệng ra được, luôn có thứ mà gã muốn lừa gạt, sao có thể vừa đến đã nói ra sự thật được?

Bọn họ thấy loại chuyện này cũng nhiều rồi, sắc mặt đều không đổi, toàn bộ hành trình đều bình tĩnh nghe. Thậm chí Yên Tuy Chi còn thuận miệng hỏi mấy vấn đề, giống như anh tin là thật vậy. Vì vậy Horace · Ji càng bịa càng hăng, uống hai miếng nước vẫn kéo dài đến phút cuối cùng.

Trước khi đi, Horace · Ji chỉ chỉ bản ghi chép của Yên Tuy Chi, hỏi: “Cậu không cần ghi cái gì à?”

Yên Tuy Chi đỡ khung cửa, quay đầu liếc gã một cái, cười như không cười nói: “Cũng không cần lắm, cho dù đặt ở thời kì không có Liên Minh, sách sử cũng có cần ghi nhớ kĩ mấy chi tiết như hoàng đế “lậu khí xuất cung” đâu.”

Nói xong, anh liền khoát tay một cái, đóng cửa rồi đi.

Để lại một mình Horace · Ji ngồi ở mép giường, sửng sốt hai giây sau đó kéo dài âm cuối mắng một câu: “ĐM —— “

Hoàng đế “lậu khí xuất cung” là ý gì, không phải là nói “đánh rắm” sao!

(Lậu khí = bay hơi, xả hơi/ xuất cung = đại tiện)

Cảnh sát viên ngoài cửa thấy hai người bọn họ đi ra còn sửng sốt một chút, “Đã xong rồi?”

Cố Yến gật đầu một cái: “Ừ.”

Ngay sau đó, câu chữi thật dài kia của Horace · Ji mơ hồ truyền ra.

Cảnh sát: “...”

Lần đầu thấy có người còn có thể khiến đương sự sau cuộc gặp mặt thành như vậy, bọn họ có chút lơ ngơ.

Hai vị luật sư ngược lại không để ý lắm.

Yên Tuy Chi thậm chí còn giơ tay lên tiếng chào hỏi với đám cảnh sát, “Đi trước, vất vả rồi.”

Bọn họ không có quan hệ gì với cảnh sát, mặc dù phải đối mặt trên tòa, nhưng dưới tòa thì không hề đối lập, cho nên thái độ vừa buông lỏng lại có lẽ.

Như vậy mấy vị cảnh sát ngược lại có chút xấu hổ, dẫu sao trước khi hai người vào phòng bệnh còn bị bọn họ trừng một lát cơ mà.

Bọn họ “Ờ” một tiếng, suy nghĩ chốc lát lại không được tự nhiên tăng thêm một câu “Đi thông thả.”

Lúc hai người đi qua phòng y tá, gặp phải y tá trong phòng bệnh vừa nãy. Đối phương vội vàng vàng chạy tới, nhét một tờ đơn: “Vừa mới qua một giờ, đây là phiếu của hai người, hai người lại đi kiểm tra một chút. Trung tâm kiểm tra ở tầng 3. Nhỡ may... tôi nói là nhỡ may có vấn đề thật, bệnh viện chúng tôi sẽ phụ trách.”

“Cảm ơn.” Cố Yến nói: “Có thể mở giám sát trong phòng bệnh rồi.”

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Yên Tuy Chi tựa vào trên tay vịn, “Tên Horace · Ji này thú vị thật, có vẻ như có tính tình nóng nảy, lại có vẻ như không phải.”

Tùy tiện một hai lời là có thể dễ dàng chọc tức gã, nhưng gã lại luôn

có thể đề tâm trạng xuống rất nhanh, sẽ không bởi vì đang bức bối mà nhất thời xung động nói bậy bạ.

Gã bịa đặt thật sự rất tệ, tệ đến mức nhìn một cái là có thể nhận ra. Thật ra thì điều này sẽ khiến bạn có một loại cảm giác “tâm cơ thô vụng”, như chỉ cần tìm được chỗ sơ hở phản bác gã mấy câu, để phòng tuYên của gã tan vỡ, gã sẽ không thể không nói sự thật.

Nhưng Yên Tuy Chi và Cố Yến rất ăn ý, không có một ai lên tiếng phản bác.

Bởi vì bọn họ biết, đây chẳng qua là “giống như” mà thôi.

“Trước kia cậu đã từng gặp đương sự như vậy chưa?” Yên Tuy Chi hỏi.

“Thỉnh thoảng.” Cố Yến nói, “Nhưng hình như thầy gặp phải không ít.”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, lại nhướng mày.

Thang máy xuống rất nhanh.

Anh liếc con số nhảy thành số “3”, hơi ranh mãnh hỏi: “Không phải sau khi tốt nghiệp cậu còn đoạn tuyệt quan hệ với tôi sao? Sao tôi nhận vụ án gì, gặp đương sự gì, cậu đều biết rõ như vậy?”

Cố Yến: “...”

Tinh ——

Cửa thang máy mở ra, cả người luật sư Cố quang minh chính đại, nhấc chân đi.

Yên Tuy Chi có chút muốn cười.

Một vài bạn học há mồm ngậm miệng với người không có liên quan

đều là “thực tập sinh của tôi”, nói đến mức bình tĩnh đứng đắn, giống như đây chỉ là thói quen, nhưng sao lúc nói với người trong cuộc là anh lại như bị cưa miệng đi chứ?

À, lúc phát sốt thì ngoại lệ, thời điểm đêm khuya vắng người cũng ngoại lệ.

Thể hiện đầy đủ cái gì gọi là muộn tao.

Trung tâm kiểm tra bề bộn nhiều việc, dẫu sao bây giờ người lây nhiễm là một nhóm tiếp một nhóm.

Ghế ngồi bên ngoài đã có đầy người cầm phiếu ngồi, Yên Tuy Chi liếc nhìn dãy số của bọn họ, cũng không chen chúc với người ta, dứt khoát đứng xa xa với Cố Yến.

Cứ cách mấy mét dọc theo cửa sổ lại có một chậu cây, mỗi chậu đều cao nửa người, chúng nó không hề chịu ảnh hưởng chút nào, vẫn có thể xanh um tươi tốt trong hoàn cảnh đầy “vi khuẩn lây nhiễm” này.

Giữa hai chậu cây như một vách ngăn thiên nhiên, Yên Tuy Chi và Cố Yến chống lan can cao nửa người, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trong máng nước và thức ăn đều không kiểm tra ra được dấu vết chất độc, nếu như ông lão Oden kia được phát hiện chậm hơn chút nữa, nhân viên kiểm nghiệm không thể kiểm tra ra được phản ứng trong cơ thể ông ta.” Yên Tuy Chi nói, “VẬY... cái gọi là chất độc thần kinh kia liền có thể ẩn nấp hoàn mỹ rồi.”

Cố Yến gật đầu một cái, “Cho dù là cảnh sát hay là công chúng, trước khi chưa tìm được bằng chứng khác, sợ là đều cho rằng, tinh thần thất thường của những ông lão kia đều là do sợ hãi quá độ dẫn đến.”

“Ban đầu lúc Kha Cẩn xảy ra chuyện, tôi không có ở Decama.” Yên Tuy Chi nói, “Sau đó cũng chỉ nghe mấy cậu nhắc đến vài câu,

khoảng thời gian đó cậu ta ở một mình?”

Cố Yến nhớ lại chốc lát, “Hắn là vậy.”

Lúc tên tội phạm tiêu dao ngoài vòng pháp luật Li · Conor kia gửi thư điện tử cho Kha Cẩn, Cố Yến có từng qua thăm cậu ta, uống rượu mấy lần. Khi đó trạng thái của Kha Cẩn rất tiêu cực, nhưng vẫn chưa đến nỗi không thể tự chăm sóc mình, còn có Joe đi theo, Cố Yến vẫn yên tâm.

Sau đó bởi vì có vài vụ án phải xử lý, hắn đi công tác mười ngày, lúc lên tàu bay trở về mới nhận được tin của Joe, nói Kha Cẩn vào bệnh viện.

Lúc hắn chạy đến bệnh viện, phát hiện sắc mặt Joe còn khó nhìn hơn tường da, ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng bệnh, bứt tóc yên lặng dị thường.

Trạng thái Kha Cẩn tiêu cực lần đó, Joe còn chưa giống như bây giờ, không có lý do gì nữa bước không rời Kha Cẩn, quan hệ tốt hơn nữa cũng không thể nhìn chăm chăm từ sớm đến muộn, hoàn toàn không cho không gian riêng tư. Lần đó Joe không hề nghỉ ngơi, còn phát sốt một lần. Hai ngày đó đổi thành Kha Cẩn chăm sóc hắn, không biết là bởi vì có chuyện để phân tán sự chú ý, hay là cố ý giả vờ, mấy ngày đó Kha Cẩn gần như đã khôi phục bình thường, thậm chí sẽ còn bởi vì mấy hành động Joe cố ý làm ra mà bật cười.

Sau khi hết sốt, Joe nhận được hai thông báo đầu tư rất quan trọng. Hắn vốn định trực tiếp từ chối, lại bị Kha Cẩn ngăn lại, nói mình đã tốt hơn rất nhiều, rời đi mấy ngày không sao cả.

Ban đầu Joe sống chết không yên tâm, sau đó sợ khuấy loạn tâm trạng của Kha Cẩn, hơn nữa lúc ấy có bác sĩ tâm lý đề nghị đừng nên bác bỏ yêu cầu của cậu ta, đừng gây áp lực cho cậu ta, Joe liền miễn cưỡng đáp ứng.

Kha Cẩn sợ Joe lo lắng, nói buổi tối mỗi ngày sẽ nhắn tin cho Joe

một lần.

Trên thực tế, Kha Cẩn cũng không phải là chỉ nhắn tin trước khi ngủ, hai ngày đầu cậu ta sẽ luôn trò chuyện đôi câu cùng Joe, nói mình vừa rời giường, nói mình đang nấu đồ ăn đơn giản, nói ánh mặt trời rất đẹp, cậu ta lên sân thượng đọc sách kết quả ngủ quên, nói cậu ta nằm mơ thấy nhiều giấc mơ kì quái, còn nói cứ nhàn như vậy mãi cậu ta thật sự không muốn đi làm.

Thật ra thì chỉ từ tin nhắn rất khó nhìn ra trạng thái của cậu ta có ổn hay không, bởi vì tin nhắn rất dễ ngụy trang tâm trạng.

Nhưng khi đó Joe rất dễ bị gạt.

Hơn nữa hẳn quá hy vọng Kha Cẩn khôi phục, cho nên luôn theo bản năng nghĩ đến hướng tốt.

Sau đó tin nhắn của Kha Cẩn đột nhiên ít đi rất nhiều, chỉ nói đôi câu trước khi ngủ.

Joe lại bắt đầu lo lắng, cho tới ngày hôm sau toàn bộ quá trình bỏ vốn đều nhìn chằm chằm máy thông minh, giống như đang mộng du. Cả một buổi sáng hôm đó, hẳn cũng không chờ được tin nhắn của Kha Cẩn, buổi tối liền không nhịn được bỏ việc mà chạy thẳng tới bến tàu.

Từ hành tinh hẳn đang ở đến Decama, cho dù là tàu bay nhanh nhất cũng phải tốn hai ngày, hai ngày kia chắc là khoảng thời gian hẳn khó chịu đựng nhất.

Chỉ có Kha Cẩn trước khi ngủ gửi đến câu “Ngủ ngon”, hẳn mới có thể thoáng buông lỏng một ít.

Lúc Joe đến Decama, là rạng sáng ngày hôm đó, 3 giờ 10 phút. Hẳn vừa xuống bến, liền chạy thẳng tới nhà Kha Cẩn, sau đó ở nửa đường, nhận được một cuộc gọi cả đời này hẳn cũng sẽ không thể quên.

Giọng của Kha Cẩn trong truyền tin nghe rất trầm thấp, khiến người ta có loại khổ sở không nói nên lời.

Cậu ta nói: “Joe, hình như tớ không ổn lắm... Cậu có thể đến thăm tớ một chút được không?”

Ngày đó Joe gần như nhận đủ giấy phạt nửa đời, cho dù như vậy, chạy tới nhà Kha Cẩn cũng tốn nửa giờ. Chờ hẵn đến, Kha Cẩn đã cuộn tròn ngủ trên thảm trong góc phòng rồi.

Mà đến khi cậu ta tỉnh lại lần nữa, chính là loại trạng thái kia.

Cuộc gọi rạng sáng 3 giờ 10 phút đó, trở thành một câu bình thường cuối cùng của cậu ta.

Sau đó rất nhiều năm, Joe vẫn luôn muốn nghe cậu ta dùng giọng điệu lười biếng than phiền ngủ đến đau cả xương mỗi khi thức dậy vào sáng sớm, hoặc là nói cậu ta vất vả lắm mới xin nghỉ phép được một thời gian, hoặc là nhìn đồ ăn ngon nhưng không vừa miệng, nếu quả thật không ngại cũng có thể đi cợ một bữa cơm.

Không thì, một câu thật đơn giản như “Ngủ ngon” cũng được.

Nhưng không hề có.

-----oOo-----

Chương 100: Suy luận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có câu là quan tâm sẽ bị loạn.

Từ đầu đến cuối chuyện, mỗi lần hồi tưởng lại chi tiết, đều cảm thấy có vẻ không đơn giản như vậy, có lẽ có chút nội tình sâu hơn phức tạp hơn.

Giống như nhiều năm như vậy rồi, bọn họ vẫn cho rằng Kha Cẩn là bởi vì quá mức hiền lành, không cách nào tự mình thỏa hiệp, mới có thể khiến tinh thần tan vỡ. Bây giờ chẳng qua mới bắt được một ngọn gió, liền không nhìn được nghĩ... nếu như cậu ta không phải tự sụp đổ, mà là trong mấy ngày ở một mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao? Nếu như ban đầu cũng có người theo dõi cậu ta, cho cậu ta loại độc vô ảnh vô tung như án “Ông lắc đầu” thì sao?

“Bỏ qua mấy chuyện trong công việc qua một bên, chỉ là đơn giản trò chuyện một chút, cậu cảm thấy tinh thần Kha Cẩn tan vỡ, có thể là do người nào đó sao?” Yên Tuy Chi nhìn dòng xe chạy tới lui như rồng ngoài cửa sổ, tuy giọng nói là tán gẫu, nhưng ánh mắt có chút thất thần.

Cố Yến: “Có lẽ.”

Hắn hơi dừng lại, lại nói: “Nhưng không tìm ra động cơ gì.”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, “Cũng đúng.”

Lúc đó bởi vì trạng thái tinh thần Kha Cẩn không tốt, đang nghỉ phép lâu dài. Không tiếp xúc với công việc cũng không tiếp xúc với người ngoài, hẳn sẽ không nhìn thấy thứ gì không nên nhìn, nghe thấy thứ gì không nên nghe, có gì đáng giá để người khác ra tay chứ?

“Lúc ấy thật ra thì Joe từng có hoài nghi.” Cố Yến lại nói, “Sau khi Kha Cần vào bệnh viện, chuyện thứ nhất hắn làm chính là mở giám sát hành lang chỗ nhà trọ đó ra, nhìn kĩ video khoảng thời gian đó, không có ai đi qua nhà Kha Cần.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái.

Anh lại ngây ra chốc lát, tay phải còn vô ý thức cầm lá cây bên cạnh, vuốt ve cái có cái không.

Cố Yến đợi hai giây, có chút bất đắc dĩ bắt lấy cái tay tội ác của anh, nắm cổ tay lắc lắc như để phỉ hỉ hết bụi: “Buông tay ra, giờ lại không thích sạch nữa rồi hả?”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, yên lặng buông đầu ngón tay ra, bỏ qua cho cái lá cây đáng thương kia, dẫu sao bệnh viện người ta cũng không dễ nuôi sống được đám cây cối này.

Đồng thời anh vừa nhìn cổ tay của mình, ngón tay thon dài gân cốt rõ ràng của Cố Yến còn chưa thả ra.

Dường như có một lần anh cũng thấy cảnh tượng này trong hoa viên thành phố, có một con mèo trèo lên bờ tường bên trái căn biệt thự, dùng móng vuốt bám vào dây hoa tròng bên nhà Cố Yến, sống chết không buông tay, giống như không hái được hai bông là không ổn.

Lúc đó anh và Cố Yến đứng lúc phải ra cửa, đang đi đến cổng. Chỉ thấy chủ nhân nhà kia đuổi tới, túm được con mèo kia, nắm móng của nó lắc nửa ngày, vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng mới khiến nó thả hoa ra.

Động tác vừa rồi của Cố Yến giống người hàng xóm kia như đúc.

Coi người thầy như anh là gì hả? Hừm?

Cái gì gọi là cái tốt không học, chính là đây.

Vì vậy giáo sư Yên liếc nhìn cổ tay bị nắm của mình, lại nhìn Cố Yến nói: “Vui không?”

Luật sư Cố thu tay về, thản nhiên trả lời một câu: “Tạm được.”

Yên Tuy Chi: “...”

Ngửa đầu à.

Không đợi Yên Tuy Chi mở miệng lần nữa, Cố Yến liền chỉ chỉ màn hình sau lưng anh.

“Đến số?” Yên Tuy Chi quay đầu nhìn sang.

Thật vậy, trên màn hình vừa vắn nhảy tới dãy số của bọn họ.

“Đi thôi.” Giáo sư Yên chặc một tiếng, “Quay lại sẽ bổ túc cho cậu một giờ học tôn sư trọng đạo.”

“Ừ.” Luật sư Cố một tay dứt túi, một tay làm động tác mời anh đi mau, lãnh đạm nói: “Tôi chờ.”

Trong trung tâm kiểm tra có tám mươi căn phòng, nhưng như vậy vẫn không lo được hết quá nhiều việc.

Lúc Yên Tuy Chi và Cố Yến chân trước chân sau đi vào, bác sĩ khám bệnh bên trong đang cầm máy kiểm tra quen thuộc trong tay. Yên Tuy Chi đã từng dùng thứ này rồi, cho nên nhận lấy, quen cửa quen nẻo bắt đầu làm kiểm tra.

Bác sĩ lại lấy cái mới ra đưa cho Cố Yến.

Chẳng được bao lâu, máy kiểm tra trên tay hai người vang lên “tinh” một tiếng.

“Để tôi xem tình hình lây nhiễm một chút.” Bác sĩ nhận lấy máy kiểm

tra theo thứ tự, xem của Cố Yến trước, gật đầu nói: “Âm tính, không có vấn đề.”

Tiếp đó hắn nhìn về phía Yên Tuy Chi, sau đó liền bắt đầu chờ...

Yên Tuy Chi: “Sao vậy? Lại kẹt sao?”

Cố Yến nhú mày lại: “Lại kẹt? Có ý gì?”

“Lần trước — lúc cậu đi công tác về.” Yên Tuy Chi nói, “Sáng hôm đó tôi có triệu chứng bị cảm, thuận đường đến trung tâm y tế kiểm tra một chút, gặp phải cái máy kiểm tra không tốt lắm, màn hình nháy nửa ngày mới ra kết quả, cứ như nặn kem đánh răng.”

Thật ra thì lời này của anh hơi khoa trương, có chút đùa giỡn ở bên trong. Người ta kiểm tra cảm hờn đến tháng sáu tuyết bay, rõ ràng chỉ là chột lóe hai cái.

Bác sĩ cười theo: “Ồ? Lần trước cũng như vậy? Vậy vận khí này của cậu cũng đủ để —”

Chữ “dùng” còn chưa nói ra, bác sĩ đã vắn mày thành sợi dây, hắn chuyển màn hình ra trước mặt Yên Tuy Chi nói: “Quái lạ, kết quả kiểm nghiệm không rõ, cậu nhìn đi.... theo quy định này, phải đến tòa nhà bên cạnh dùng thiết bị tinh vi hơn để kiểm tra lại.”

“Còn có loại kết quả này?” Yên Tuy Chi có chút kinh ngạc.

Bác sĩ cho rằng anh hoảng hốt, trấn an nói: “Không sao không sao, đừng nghĩ nhiều. Kết quả không rõ không có nghĩa là bị lây, ở chỗ chúng tôi vì để tăng cao hiệu suất, dù sao cũng chỉ dùng máy đo cầm tay đơn sơ, có lúc trong cơ thể có chút trạng thái quái nhiều, ví dụ như bị sốt cao hay là bị dị ứng, máy kiểm tra liền không có tác dụng.”

Cố Yến rất có kinh nghiệm với việc này, lúc này không nói nhảm nhiều, kéo Yên Tuy Chi xuống tầng một, chạy thẳng tới tòa nhà bên

cạnh.

Tòa nhà bên cạnh bọn họ cũng không xa lạ gì, chính là tòa nhà làm kiểm tra gen lần trước.

Bác sĩ vừa rồi cho bọn họ một tờ phiếu mới, trong quá trình bọn họ cũng không nhìn kỹ, lúc này mở ra nhìn một cái, mới phát hiện rất trùng hợp, ngay cả số tầng và số phòng cũng không xa lạ gì ——

Vừa lúc là phòng làm việc của bác sĩ Lâm Nguyên.

“Trùng hợp như vậy, lại tìm Lâm Nguyên?” Yên Tuy Chi lẩm bẩm.

Cố Yến: “Bình thường, cái gọi là dụng cụ tinh vi hơn thật ra chính là máy kiểm tra gen thôi, không tìm Lâm Nguyên thì tìm ai.”

“Sao cậu biết?”

“Lần trước có dùng trên phi cơ rồi.”

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút. Lần đó Cố Yến phát sốt trở về, thật ra anh đã đoán được kiểm tra trên phi cơ sẽ không quá thuận lợi, nếu không Cố Yến cũng không cần phải kiêu có nói mình vẫn còn ở vòng đàm phán thứ hai. Nhưng suy đoán là một chuyện, nghe Cố Yến tự chứng thật suy đoán lại là một chuyện khác.

Dù sao lần này anh còn có bác sĩ trấn an, có Cố Yến đi cùng, trong lòng không cảm thấy gì cả.

Nhưng lần đó Cố Yến sốt cao, xung quanh tất cả đều là người xa lạ, dưới tình huống không có ai trấn an cũng không có ai chăm sóc, đột nhiên biết mình kiểm tra ra kết quả không rõ, chắc hẳn tâm trạng sẽ không tốt được.

“Khẩn trương không?” Lúc Yên Tuy Chi lên tầng thì hỏi hẩn, “Lần trước lúc đang bay, chờ đợi kiểm tra có thấp thỏm không?”

Cố Yến đáp lại cực kì dứt khoát: “Không.”

Xí, chết còn sĩ diện.

Yên Tuy Chi nghĩ trong đầu.

Phòng khám của bác sĩ Lâm Nguyên cũng không phải là một người độc hường, bên trong có hai cái bàn làm việc, trên bàn bày hai cây xanh trang trí đơn giản, cộng thêm một cái máy tính, cộng thêm hai cái tủ sắt đất.

Cửa phòng làm việc mở, Yên Tuy Chi đi ở phía trước gõ cửa một cái.

Lâm Nguyên có vẻ như cũng vừa vào phòng làm việc, đang muốn đeo kính bảo hộ lên mặt. Nhìn thấy Yên Tuy Chi và Cố Yến tới, liền dừng lại động tác trong tay, lại đặt kính xuống lần nữa.

“Sao lại đến đây?” Lâm Nguyên hỏi, “Hay là... có chuyện cần tôi giúp?”

Yên Tuy Chi đưa tờ đơn tới, nói rõ ý đồ.

Lâm Nguyên gật đầu một cái, “Hóa ra là như vậy, vậy được, tôi _____”

Còn chưa nói hết, máy thông minh hắn ta tháo ra đặt trên mặt bàn đã rung lên ù ù, dán lên mặt kim loại, ngay cả âm thanh chấn động cũng gấp đôi bình thường.

“Xin lỗi, nhận truyền tin đã.” Lâm Nguyên làm một động tác tay, đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhận tin.

Yên Tuy Chi ngược lại cũng không vội vã, không vấn đề gì thì vội vã cũng vẫn là không có, mà có vấn đề gì cũng không thể gấp trong nửa giây này được.

Lâm Nguyên dùng phòng chung với một bác sĩ khác rất quy củ, trên tường có dán rất nhiều tấm áp phích, dán nhiều như “bệnh ngoài da” tự chế của bệnh viện – giới thiệu bệnh xx gì đó, giới thiệu thiết bị xx gì đó, giới thiệu kiểm tra sức khỏe định kỳ cùng với một ít món ăn chữa bệnh.

Yên Tuy Chi dựa vào bên cạnh bàn, không có chuyện gì thì nhìn đám chữ viết kia.

Ban đầu anh chẳng qua là giết thời gian, quét qua đọc nhanh như gió.

Nhìn một hồi, ánh mắt anh đột nhiên khóa ở một hàng, cau mày tỉnh bơ kéo ống tay áo của Cố Yến gần đó.

Cố Yến liếc ngón tay anh một cái trước, sau đó mới nhìn sang theo ánh mắt anh...

Yên Tuy Chi đang nhìn giới thiệu chi tiết về máy kiểm tra gen, thậm chí trong đó còn bao gồm trở ngại lúc kiểm tra, nếu như gặp phải vấn đề gì thì xử lý như thế nào là thích hợp nhất, khoan đã.

Ở hàng thứ sáu chính giữa, rõ ràng viết một câu như vậy ——

“Nếu như kiểm tra gen bị ngắt bất thường, vì để bảo vệ số liệu, sau khi khởi động máy lại lần nữa sẽ được thiết lập âm thầm khôi phục, số liệu trước khi bị ngắt bất thường sẽ tự động được truyền vào cơ sở dữ liệu đám mây...”

Bọn họ đột nhiên nhớ tới, lần trước lúc kiểm tra gen, điện trong tầng này bị ngắt mấy giây, mặc dù hệ thống tiếp điện của tòa nhà đã truyền điện lên rất nhanh, nhưng máy kiểm tra vẫn bị ngắt trong chốc lát.

Theo tấm áp phích này chú thích, sau khi có điện bọn họ mở lại máy kiểm tra, máy sẽ tự thiết lập âm thầm khôi phục. Trước đó Lâm Nguyên đã nói, hắn ta theo lời dặn dò của Joe đại thiếu gia, vì bảo

vệ riêng tư, đặc biệt giúp bọn họ cắt đứt việc truyền số liệu, trừ hai người bọn họ, ai cũng không thấy được kết quả kiểm tra.

Nhưng điều này cũng phản ánh một chuyện — cần đặc biệt cắt đứt, nói rõ ngầm thừa nhận thiết lập ngược lại với nó chính là liên kết đám mây.

Nói cách khác, lúc ấy sau khi máy khởi động lần nữa, cho dù không chạm vào cái gì, nhưng số liệu kiểm tra của Yên Tuy Chi đều được truyền tới đám mây ngay lập tức.

Như vậy, sẽ có thêm người có thể nhìn thấy số liệu của anh.

Thậm chí bao gồm kẻ muốn hại chết anh lúc trước.

Hai người nhìn dòng chữ kia, trong lòng lộp bộp.

-----oOo-----

Chương 101: Suy đoán (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cho dù là Yên Tuy Chi hay Cố Yến, đều không phải là người dễ dàng hốt hoảng. Mặc dù trong lòng có nghi ngờ, trên mặt vẫn rất thản nhiên.

Khi nhìn thấy tờ áp phích nói như vậy, trong lòng Yên Tuy Chi đã thoáng qua mấy câu hỏi ——

Lần đó bị cúp điện là bất ngờ sao?

Rốt cuộc bác sĩ Lâm Nguyên có liên quan đến những chuyện kia không?

Số liệu kiểm tra gen của anh đã bị truyền tới đám mây rồi sao? Nội dung được truyền có những gì? Tỉ mỉ tới trình độ nào?

Nhưng cho dù như thế nào, ít nhất cuộc kiểm tra trước mắt này phải gác lại một lát, không có lí nào đã biết rõ có vấn đề, mà vẫn còn muốn tiến đến gần khi chưa có sự chuẩn bị nào cả.

Anh muốn biết rõ một chuyện trước — lần trước có phải số liệu bị truyền ra ngoài thật không?

Từ lần kiểm tra gen lúc đó đến nay đã được vài ngày, nếu như lúc đó bị cúp điện và số liệu bị truyền đi là có mưu đồ trước, vậy mấy ngày nay anh không thể yên tĩnh bình an như vậy được. Luôn phải xảy ra cái gì đó.

Có vẻ như bác sĩ Lâm Nguyên đang nhận truyền tin của một bệnh nhân, cực kì kiên nhẫn trấn an đầu dây bên kia.

“Đúng, đó là phản ứng bình thường.”

“Ý anh là tính phụ thuộc vào thuốc? Trước mắt mà nói còn không chưa có loại phản ứng này, hẳn sẽ không.”

“Không sao, nếu như anh thật sự không yên tâm, có thể dẫn cậu ấy đến kiểm tra.”

“Vâng vâng vâng, có vài bệnh nhân sẽ bởi vì...”

...

Lúc anh ta nói chuyện, còn xoay đầu lại nhìn Yên Tuy Chi và Cố Yến một cái, làm một động tác tay xin lỗi với bọn họ, tỏ ý chờ một chút, sắp xong rồi.

Yên Tuy Chi nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn làm việc mấy cái, đột nhiên có ý tưởng.

Anh cúi đầu mở màn hình máy thông minh của mình ra, đầu tiên là ghi chú mấy câu, sau đó chuyển đến giao diện truyền tin, bấm hai cái.

Hai giây sau, ngón út của Cố Yến chấn động ù ù.

Hắn vốn đang nhìn tờ áp phích mà suy nghĩ, sửng sốt một chút mới phản ứng được là có yêu cầu truyền tin.

Trong nháy mắt mở màn hình lên, giao diện truyền tin liền bắn ra, cái tên người yêu cầu truyền tin nhảy lên dưới mắt hắn mấy cái, ba chữ cực kì to rõ ràng —

Thực tập sinh.

Cố Yến: “...”

Hắn liếc nhìn truyền tin, lại im lặng nhìn Yên Tuy Chi, mặt không thay đổi chọn nhận, đeo tai nghe, giọng nói vẫn rất bình thản: “Alo.”

Vào lúc quan trọng vẫn luôn có thể dựa vào luật sư Cố được, không cần nhắc nhở vẫn rất ăn ý.

Quan trọng nhất là cái bản mặt đông lạnh của hắn, bất kể diễn cái gì đều trông như thật, bởi vì căn bản không cần phải đổi vẻ mặt.

Giáo sư Yên vô cùng hài lòng với điều này.

Anh nháy mắt với Cố Yến, mở mấy câu ghi chú kia ra cho Cố Yến nhìn.

Bản ghi nhớ là thế này:

[Alo]

[Cô Lý?]

[Cô sắp tới?]

[Tôi còn cần làm một cuộc kiểm tra, đại khái chừng mười phút.]

[Cô không có nhiều thời gian?]

[Được rồi, tôi nói với bác sĩ một tiếng, lát nữa sẽ xuống tầng.]

Cố Yến: "..."

Lấy ở đâu ra nhiều trò như vậy? Cô Lý là ai?

Yên Tuy Chi lại nhớ tới cái gì đó, bổ sung một câu phía dưới thật nhanh:

[Gần đây có một phòng công chứng, cô Lý là công chứng viên.]

Cố Yến: "..."

Yên Tuy Chi híp mắt lại, không tiếng động thúc giục hấn nhanh chóng diễn.

Cố · ảnh đế · Yên tê liệt khuôn mặt anh tuấn, rũ mắt lạnh nhìn vào màn hình tin nhắn, không biết là đang kháng nghị hay đang chế giễu vở kịch này.

Bác sĩ Lâm Nguyên đã đi đến bàn làm việc, truyền tin cũng đang tiến vào hồi cuối ——

“Được, vậy cứ như thế nhé?”

“Không sao, tôi có.”

“Gặp lại sau.”

Lúc bác sĩ Lâm tới, Cố Yến động ngón tay một chút, đầy vẻ bình tĩnh xóa vở kịch của đạo diễn Yên đi.

Một tay hấn đề lên tai nghe, nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Giây lát sau, lại nói: “Được, lát nữa gặp.”

Sau đó dứt khoát nhấn tắt truyền tin.

“...”

Đạo diễn Yên độc đoán chuyên quyền rất có phê bình kín đáo với hành động kỳ thị kịch bản này của hấn, nhưng không thể không thừa nhận, hấn tự do phát huy còn tự nhiên hơn kịch bản.

Sau khi Cố Yến cắt đứt truyền tin, tháo tai nghe nói với với Lâm Nguyên: “Xin lỗi, tôi cần xuống tầng đón người, anh vẫn luôn ở đây chứ?”

Lâm Nguyên sững sốt một chút, “Hả? Ừ đúng, bây giờ tôi không có chuyện gì, đều ở tầng này. Sao thế? Không kịp làm kiểm tra?”

Cố Yến liếc đồng hồ trên tường, dùng một loại giọng giải quyết việc chung bình tĩnh nói: “Trước đó có hẹn với công chứng viên, cô ấy không có nhiều thời gian, tới trước giờ hẹn.”

Lâm Nguyên có chút hiểu biết với nghề luật sư, bưng tỉnh hiểu ra: “À — lấy chứng cứ đúng không? Ở bệnh viện chúng tôi?”

“Đúng, cần một vài số liệu kiểm tra của đương sự kia của tôi.” Cố Yến vừa nói, vừa vỗ vai Yên Tuy Chi một cái, tỏ ý anh ra cửa.

Yên Tuy Chi vốn còn muốn nhắc nhở đôi câu, nhưng nghe hấn nói xong những thứ này, bỗng yên lòng được mời ra cửa.

“Số liệu kiểm tra?” Lâm Nguyên nghe vậy thì sửng sốt, lại gật đầu một cái, nói: “Không sao, đi đi. Cứ để tờ đơn ở chỗ của tôi, hai người làm xong việc lại đến. Nhưng đừng trễ quá, dù sao kết quả vi khuẩn lây lan không rõ khiến mình không yên tâm được.”

Lúc hấn ta nói lời sau cùng thì nhìn Cố Yến bằng ánh mắt sâu xa, giống như đang nhìn Chu Bái Bì(*). Kiểu như thực tập sinh của anh còn chưa biết có lây hay không kìa, anh còn lôi cậu ta xuống tầng làm việc.

() Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá.*

Lại giống như còn có chút gì khác.

Cố Yến bị nhìn vậy cực kì oan ức.

Thành thật mà nói, kết quả lây nhiễm liên quan tới Yên Tuy Chi, hấn còn để ý hơn bất kì ai ở đây. Nhưng cố tình tình hình bây giờ có chút lúng túng, Lâm Nguyên đã lọt vào danh sách nghi ngờ của bọn họ. Rất khó nói “tạm hoãn kiểm tra lây nhiễm để thăm dò số liệu bị truyền đi”, và “để một mình Yên Tuy Chi lại nơi này làm kiểm tra” cái nào tệ hại hơn.

Hắn đã bước một chân ra cửa phòng làm việc rồi, nghe Lâm Nguyên nói vậy, bước chân lại ngừng một lát.

Ở chỗ không thấy được trong phòng làm việc, Yên Tuy Chi kéo ngón tay hắn, tỏ ý hắn yên tâm, sau đó cười nói với Lâm Nguyên: “Sẽ không tốn bao nhiêu thời gian, huống chi nếu lây thật, chốc lát cũng không có tác dụng gì, lát nữa chúng tôi sẽ lên.”

Cố Yến cau mày nhìn anh.

Lâm Nguyên nửa đùa nửa nghiêm túc nói: “Phi, sao có thể nguyên rủa mình như vậy.”

Loại thái độ không để ý đến bản thân của anh quả thực có chút phiền não, cho tới khi vào thang máy, chân mày của Cố Yến vẫn không buông.

Yên Tuy Chi đứng sững vai với hắn, cho dù không quay đầu, cũng có thể cảm giác được Cố Yến đang nhìn chằm chằm anh, có thể còn muốn giáo huấn mình. Anh đứng dưới ánh mắt kia một lát, rốt cuộc vẫn không nhìn được, đưa tay lên che mắt Cố Yến lại: “Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa, chịu không nổi.”

Anh cười một chút, vốn còn muốn chuyển đề tài đi, chọc cười Cố Yến đôi câu. Nhưng sắp mở miệng, bỗng dừng lại nhớ tới những chuyện nhỏ trước kia, ví dụ như bộ chăn màu đen bị nhét vào tủ, còn có hoa yên nghỉ màu trắng sống chết không đưa tay ra nhận.

Vì vậy anh lại đột nhiên cảm giác được, nếu quả thật làm trò đùa, sẽ có chút quá phụ lòng người luôn lo lắng cho anh trước mắt này.

Khoảng thời gian này tòa nhà gen không bận rộn lắm, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, có thể yên tâm dỗ dành.

“Lần tới không nói như vậy nữa, đừng trêu tôi.” Yên Tuy Chi ôn hòa cười một tiếng, lại nói, “Không tin, tôi về tôi có thể cho ra một hiệp nghị đảm bảo.”

Cố Yến vốn đang muốn cầm tay anh ra, nghe anh nói vậy thì chỉ nắm cổ tay anh không động.

Yên Tuy Chi lại nói: “Tôi cũng rất sợ lây, bệnh này độc tính lây lan mạnh như vậy, nếu tôi bị lây, cậu cũng chạy không thoát.”

Lời này không biết có câu nào chọc trúng Cố Yến, Yên Tuy Chi cảm giác ngón tay hắn buông lỏng một ít.

Lại qua một lúc lâu, đôi môi mỏng đẹp mắt của Cố Yến giật giật, nói: “Tôi chạy cái gì.”

“Sai trọng tâm rồi.” Yên Tuy Chi tức giận nói: “Nếu cậu không bị lây, cả ngày tôi đều lêu lổng một chỗ với cậu, sao có thể lây được?”

Cố Yến: “...”

Lời này rất không biết điều, lêu lổng ở nơi nào?

Nhưng Yên Tuy Chi không để ý, tiếp tục trấn an: “Ngược lại tôi cảm thấy, có thể là lần sửa đổi gen trước đó khiến kết quả bị quấy nhiễu.”

Loại suy đoán này cũng có mấy phần căn cứ.

Trên thực tế, Cố Yến vốn cũng đoán như vậy, chỉ là... quan tâm sẽ bị loạn.

Sau mấy câu nói, thang máy đã hạ xuống, tinh một tiếng mở cửa.

“Tầng 1.” Cố Yến nhéo cổ tay Yên Tuy Chi một cái, ý bảo anh đừng chặn người đi đường.

Lúc thu tay về, Yên Tuy Chi vẫn không nhận được, nửa thật nửa giả cười cợt một câu: “Trước kia sao lại không phát hiện ra lông mi của cậu dài như vậy, nháy mắt một chút là cọ vào lòng bàn tay tôi, có phải đang có ráp tâm bất lương không hả?”

“ ... ”

Há miệng chính là bêu xấu. Luật sư Cố hết sức nhức đầu, trực tiếp đẩy bả vai mời người nào đó ra khỏi thang máy.

Trong đại sảnh của bệnh viện Xuân Đằng đều có thiết bị kiểm tra, được kết nối với cơ sở dữ liệu đám mây. Đương nhiên, thật ra không chỉ có bệnh viện Xuân Đằng, mà toàn bộ bệnh viện của Liên Minh đều có thiết bị như vậy, tất cả số liệu đều được liên kết, thuận lợi cho việc chuyển viện hoặc những việc tiếp nhận khác.

Trên lý thuyết chỉ có khi biết được số căn cước mới tra được số liệu bệnh tật tương ứng, nhưng điều này cũng nhằm vào người bình thường, nếu thật sự có ý đồ khác, hơi dùng một chút thủ đoạn là có thể tra người muốn tra rõ ràng.

Lúc ra khỏi thang máy, Yên Tuy Chi gọi một truyền tin.

“Tìm công chứng viên thật à?” Cố Yên hỏi.

“Dĩ nhiên.”

Diễn trò phải làm toàn bộ.

Yên Tuy Chi cực kỳ thản nhiên, “Mấy ngày nay vị đương sự không khiến người ta yêu thích kia kiểm tra những gì ở bệnh viện, kết quả lần lượt là gì, đúng là những số liệu rất quan trọng, tìm công chứng viên rất bình thường.”

Trước khi công chứng viên tới, bọn họ đã đứng bên cạnh thiết bị kiểm tra số liệu.

Bên cạnh thiết bị luôn có một nhân viên y tế mỉm cười trông coi, giống như người đứng gác, có ai cần tới tra cứu cái gì, hẳn ta sẽ hỗ trợ làm việc.

“Cần tra gì ạ? Ở khoa nào vậy?” Y tá áo trắng trẻ tuổi lễ phép hỏi.

Yên Tuy Chi liếc camera cách đó không xa, nói với y tá: “Tôi lấy chứng cứ.”

“Lấy chứng cứ?” Y tá sửng sốt một chút.

Cố Yên cho hắn ta nhìn chứng minh luật sư.

Mấy ngày nay bởi vì Horace · Ji ở chỗ này, phía trên thông báo, có nói vụ án sẽ cần phải lấy chứng cứ, hy vọng nhân viên trong bệnh viện tích cực phối hợp, nhưng cho dù là cảnh sát hay là luật sư đều cần trình chứng minh.

Y tá kịp phản ứng rất nhanh, vẫn rất lễ phép: “Được, ừm... cần tôi làm gì?”

Cố Yên nói: “Không gấp, chờ công chứng viên tới.”

“Được.” Y tá nói.

Cố Yên quan sát thiết bị một chút, hỏi: “Bệnh nhân mỗi lần làm kiểm tra, số liệu cũng sẽ truyền lên đây sao? Có bỏ sót không?”

Hắn hỏi rất lơ đãng, y tá nghe vậy không cảm thấy bất thường chỗ nào, giống như chỉ là lo lắng số liệu kiểm tra không đủ mà thuận miệng hỏi một câu.

Y tá nói: “Yên tâm, sẽ không bỏ sót.”

Bình thường hắn ta ở đây không hay nói chuyện với ai, phần lớn chỉ lặp đi lặp lại mấy từ giảng giải về thủ tục. Lúc này phải đợi người, hắn ta dứt khoát giải thích thêm mấy câu, “Thật ra thì cũng không phải đều được truyền lên. Có thể nói, tất cả số liệu cùng một ngày ở bệnh viện sẽ được máy móc tự động phân ra theo từng khoa một, sau 0 giờ tối mới có thể truyền từ các khoa khác nhau đến đám mây. Dù sao vẫn phải để bác sĩ nhìn tình hình bệnh nhân trước, máy móc

cũng không thể bảo đảm chính xác hoàn toàn.”

“Như vậy à.” Yên Tuy Chi gật đầu một cái.

Y tá đứng đây có chút nhàm chán, lại hỏi một câu: “Trừ việc lấy chứng cứ, còn có cái gì khác cần tra không? Nơi này cái gì cũng có thể tra.”

Yên Tuy Chi thầm nói cậu thanh niên này đúng là có đạo đức, vừa muốn nhắc chân đã bắc thang cho rồi.

Anh cười nói: “Vậy sao? Mấy năm, mười mấy năm trước cũng có?”

“Có.”

“Vệ tra của tôi một chút đi.” Yên Tuy Chi nói tiếp, “Mấy ngày trước mới đến kiểm tra.”

Y tá không cảm thấy có vấn đề gì, hồ trợ thao tác một chút, sau đó để lại màn hình cho bọn họ: “Điền số căn cước vào hàng này, sau đó lựa chọn ngày tháng kiểm tra là được.”

Yên Tuy Chi đưa tay nhấn lên màn sáng, vừa bấm hai số đã dừng lại.

Y tá rầu rĩ: “Sao vậy? Giao diện bị lag à?”

Yên giáo sư thầm nói không, là đầu óc tôi bị lag.

Mặc dù anh thích ứng với thân phận giả này cũng không tệ lắm, nhưng cho tới bây giờ đều không cố gắng ghi nhớ số căn cước, trước đó mỗi lần làm việc đều tự kèm theo số căn cước rồi, anh không cần phải điền gì cả.

Yên Tuy Chi nghiêng đầu liếc Cố Yến, “Thầy, giúp một chút nhé?”

Trước mặt người ngoài, anh cũng không tiện gọi bậy bạ. Chỉ là lúc

trước gọi thầy, hoặc là thuận miệng, hoặc là nhạo báng. Đàng hoàng và có chút nhượng bộ thể này vẫn là lần đầu tiên.

Cổ Yên yên lặng tiêu hóa hai giây, không nói tiếng nào bắt đầu lật máy thông minh, rất nhanh đã tìm được giấy báo danh ban đầu của Yên Tuy Chi, đưa màn hình cho anh nhìn một cái.

Lúc này cuối cùng giáo sư Yên cũng ghi nhớ.

Khi anh chú ý, trí nhớ từ trước đến giờ rất tốt, chỉ quét một cái là có thể ghi nhớ dãy số khiến người ta giận sôi kia xuống.

Bây giờ y tá mới hiểu được sao anh lại bị kẹt, ở bên cạnh cười ha ha mấy tiếng, nói: “Không sao, cái dãy số căn cước này, từ cấp hai đến đại học, cơ bản là mấy ngày tôi lại quên một lần. Mỗi lần như vậy, tôi rất hâm mộ người ở Tửu Thành hay hành tinh Hách Lan, nghe nói số căn cước ở đó cực ngắn.

“Ít người, bình thường.” Yên Tuy Chi thuận miệng trả lời một câu, sau đó gõ số căn cước lên.

Giao diện chậm lại mấy giây, tiếp đó nhảy ra một trang ghi chép vừa đột ngột lại rõ ràng trên màn hình ——

Kết quả kiểm tra ngày đó của anh, thật sự đã bị truyền lên.

Tên họ: Nguyễn Dã | Hạng mục: Kiểm tra gen | Số lần xem: 6 |

Lùi về trước nữa là thời gian và một ít khái quát đơn giản không liên quan.

Yên Tuy Chi không đổi sắc mặt, ánh mắt dừng lại một hồi ở trên số “6”.

Chỉ chốc lát sau, anh mới lại giơ tay lên chạm vào trang ghi chú kia, giao diện đổi một lần, kết quả kiểm tra cận kề bắn ra ngoài.

Đảo qua sơ lược, còn căn kẽ hơn lúc hiện ra trên màn hình kiểm tra lúc trước, có rất nhiều chú thích phụ, bên dưới hiện lên tổng cộng có 6 trang. Chỉ nhìn trình độ kỹ lưỡng này, nếu quả thật có người tới điều tra phân kết quả kiểm tra của anh, cũng có thể biết được gần hết.

Yên Tuy Chi mặt không thay đổi tiện tay lướt xuống trang cuối cùng, lại đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, lùi về đến thứ 5 trang

Một trang kia phần lớn hiện ra tình hình liên quan đến gen, một đồng số liệu rậm rạp chẳng chịt giống như sách trời.

Cuối trang, có một câu ——

Đã từng sửa đổi gen hay chưa:

Đến đây đã là cuối trang, một mảnh đỏ trắng, câu trả lời bị chia cách ở một trang sau.

Yên Tuy Chi lướt ngón tay một cái, mở sang trang sau.

Chỉ thấy trang thứ sáu mở đầu cực kỳ đơn giản, chỉ có một chữ ——

Chưa.

Yên Tuy Chi sửng sốt.

Lại lật hai trang qua lại lần nữa.

Rõ ràng, thật sự là “chưa”.

Lúc này anh không hề che giấu gì nữa, mà quay đầu nhìn Cố Yến một cái, sau đó tiếp tục nhìn xuống chữ “chưa” kia.

Chỉ thấy số liệu một trang cuối cùng cũng cực kỳ đơn giản, mặc dù không phải là người chuyên nghiệp, nhưng vẫn có thể tìm được vài thông tin hữu dụng từ trong đó.

Kỳ hạn kéo dài sửa đổi gen: Không kiểm tra ra dấu vết sửa đổi.

Trạng thái duy trì sửa đổi gen: Không.

Yên Tuy Chi nhìn một hồi, lại yên lặng trở lại trang trước ——

Tên là Nguyễn Dã, thời gian cũng đúng, số căn cước không có vấn đề.

Quả thật không tìm lộn.

Kết quả kia hiển nhiên đã cho thấy, số liệu của anh đã bị sửa trước khi được truyền lên rồi.

-----oOo-----

Chương 102: Bác sĩ Lâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Việc sửa thông tin này đối với Yên Tuy Chi mà nói thật ra là một sự trợ giúp, có thể tránh tình huống bị nhiều người nhìn thấy việc anh sửa đổi gen hơn.

Còn về người lạng lẽ giúp trong tối là ai...

Yên Tuy Chi và Cố Yến nhìn nhau một cái, trong bụng đã sáng tỏ.

Bọn họ dùng lí do lấy chứng cứ để xuống tầng, vốn muốn tìm một ít dấu vết có ích trong lịch sử truyền đi, không nghĩ tới thu hoạch lại rất phong phú, vượt xa dự đoán, hơn nữa còn không phải là tin xấu gì.

Tinh ——

Cửa cảm ứng trong đại sảnh vang nhẹ lên một tiếng rồi mở ra, một cô gái cao gầy mặc đồng phục công chứng viên đi vào. Cô đứng ở cửa nhìn quanh, sau đó chuyển ánh mắt tới đây.

Yên Tuy Chi lấy cùi chỏ đâm Cố Yến một cái, nhắc nhở: “Cô Lý kia.”

Cô Lý trong kịch bản của đạo diễn Yên đã nhận được tín hiệu, đi tới hỏi, “Luật sư Cố?”

Cố Yến gật đầu một cái, “Cô Lý Dĩnh? Vất vả cô đi một chuYên.”

Lý Dĩnh khách khí cười cười: “Không vất vả, phòng công chứng của chúng tôi chỉ cách chỗ này một con đường, coi như là tôi đi tản bộ đi.”

“Tài liệu cần công chứng là?” Lý Dĩnh cũng có tính cách sấm rền gió cuốn, không hàn huyên và nói nhảm nhiều, chạy thẳng tới vấn đề

chính.

Cố Yến giơ tay lên chỉ máy kiểm tra, “Một vài đơn kiểm tra và ghi chép chẩn đoán.”

“Được.” Lý Dĩnh đến gần, mở màn hình máy thông minh ra chụp hai tấm trước.

Liên Minh có một thủ tục công chứng, toàn bộ thủ tục làm việc của phòng công chứng đã được lưu bên trong máy thông minh, thiết bị giám định bên trong sẽ cố gắng giảm tỉ lệ giả tạo công chứng xuống.

Công chứng viên cũng đã gọi tới rồi, không thể lãng phí nhân lực.

Huống chi dựa theo kinh nghiệm mà nói, ghi chép chẩn đoán và đơn kiểm tra đúng là tài liệu quan trọng. Cố Yến dứt khoát mở đơn ủy thác của Horace · Ji ra, trong thư ủy thác sẽ có trao quyền nhất định với hành động của luật sư biện hộ, ví dụ như mấy tài liệu như đơn kiểm tra, Cố Yến có quyền không cần hỏi đương sự mà có thể trực tiếp lấy ra.

Hắn dựa theo thư ủy thác, nhập số căn cước trên đó vào trong thiết bị kiểm tra.

Ghi chép chẩn đoán của Horace · Ji hiện ra tất cả, từ lúc án “Ông lắc đầu” bắt đầu, đến hôm nay mới thôi.

Trước sau không tới ba tháng, tổng cộng có 22 ghi chép chẩn đoán.

Trong đó có 14 cái là ghi chép nằm viện mấy ngày này.

Lý Dĩnh vẫn luôn dùng máy thông minh quay lại toàn bộ quá trình, khi nhìn đến trên màn hình nhảy ra tên và ảnh của Horace · Ji, cô nhẹ nhàng: “A—” một tiếng.

Giống như có chút bất ngờ, “Đương sự là người này sao, án “Ông lắc đầu” à?”

“Ừ.” Cố Yến gật đầu, mở toàn bộ 22 ghi chép kia ra.

“Trước đó trên báo còn nói rất khó tìm luật sư biện hộ cho người này.” Lý Dĩnh nói.

Lúc trước Cố Yến cũng từng thấy loại báo này rồi, đều là do điện thư mang tính đe dọa của luật sư Dean ban tặng. Bản thân Dean thì không sao, nhưng đủ loại báo chí thêm mắm thêm muối, khiến cho rất nhiều luật sư vì danh tiếng sẽ không tham gia vào vụ án này, tránh cho chọc cả người tanh hôi.

“Sáng sớm mới vừa xác nhận.”

Lý Dĩnh bừng tỉnh hiểu ra: “Không trách.”

“Không trách cái gì?” Cố Yến nhìn cô một cái.

Thiết bị kiểm tra ù ù cho ra tài liệu, Lý Dĩnh nói: “Tôi nói là không trách không nhìn thấy tin tức gì, tôi dám cá là sáng mai sẽ có vô số báo đưa tin về chuyện này đây.”

Cố Yến sửng sốt, lại khôi phục bình tĩnh rất nhanh, “Tùy ý, điều kiện đầu tiên là không quá nhiều tư pháp thì không tính là chuyện xấu.”

“Cũng đúng, dư luận dẫn dắt tốt, cũng có thể giúp thắng kiện.”

Cố Yến có vẻ không đồng ý với cách nói này, nhưng cũng không muốn nói nhiều. Hắn lấy tài liệu được đưa ra, sửa lại một phần cho Lý Dĩnh, mình giữ lại một phần, vẫn duy trì vẻ lịch sự vừa nãy, “Làm phiền.”

Lý Dĩnh nhận lấy tài liệu, rất nhanh đã làm hết các thủ tục trên máy thông minh, kí tên xuống dưới cùng.

Chờ cô ký xong ngẩng đầu lần nữa, Cố Yến đang nói chuyện với cậu y tá, vì vậy cô nhẹ giọng nói với Yên Tuy Chi nhìn có vẻ lịch sự

ôn hòa: “Cậu là thực tập sinh của luật sư Cố?”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, cười nói: “Chào cô.”

“Vừa rồi luật sư Cố có chút muốn nói lại thôi, sao vậy?” Lý Dĩnh hỏi một câu tựa như tán gẫu.

Bản mặt tê liệt như vậy mà cũng có thể nhìn ra là muốn nói lại thôi? Yên Tuy Chi liếc bóng lưng Cố Yến một cái, thừa dịp không bị thấy, cười nói: “Việc không tính là xấu mà hắn nói hắn không phải là dẫn dắt dư luận để cộng thêm điểm cho mình, chỉ là không hy vọng có người liên quan đến vụ án này, điểm chú ý từ đầu đến cuối vẫn dừng lại ở vụ chuyển phát nhanh là được.”

Sự việc mặt trái đó sẽ vô tình thay đổi lựa chọn và phán đoán của rất nhiều người, bao gồm luật sư, cũng bao gồm cả thẩm phán.

Lý Dĩnh tò mò: “Có thật không?”

Cố Yến đã nói xong với y tá, xoay người lại. Yên Tuy Chi nhìn hắn, lại bắt đầu cười nói phét: “Giả.”

Lý Dĩnh: “...”

“Chỉ đùa một chút thôi, tôi đoán vậy.” Yên Tuy Chi nháy mắt một cái với Cố Yến đang đi đến: “Nhưng tôi cảm thấy tôi khá hiểu thầy của mình, đúng không, thầy Cố?”

Lý Dĩnh nhìn về phía Cố Yến.

Rất nhiều người cũng sẽ như vậy, đều có sự hiếu kì về người ở trung tâm dư luận, hoặc là sắp trở thành trung tâm dư luận, bao gồm tò mò về suy nghĩ thật sự của bọn họ.

Nhưng ánh mắt của Cố Yến vẫn không rời khỏi người Yên Tuy Chi, không biết bọn họ dùng ánh mắt trao đổi cái gì, bởi vì đưa lưng về phía những người khác nên không thấy được ánh mắt của Cố Yến.

Tóm lại mặc dù hấn không trả lời, nhưng Yên Tuy Chi lại cười lên.

Thầy trò không hổ là thầy trò, không cẩn thận sẽ khiến những người khác cảm thấy mình có chút dư thừa.

Lý Dĩnh đột nhiên cảm giác được vấn đề vừa rồi của mình có chút đường đột, may là mới chỉ hỏi thực tập sinh. Cô nhướn đôi lông mày đẹp, cất tài liệu đi, nói với hai người: “Nếu không còn chuyện gì thì tôi đi trước đây.”

Cô Yên quay đầu nói với Lý Dĩnh: “Cô định đi đâu? Chúng tôi lái xe đưa cô đi.”

“Về văn phòng, mấy bước đường mà thôi, không cần đưa. Vừa đi đã phải dừng xe, thà đi bộ còn dễ hơn.” Lý Dĩnh nói đùa, “Lần tới nếu như còn cần công chứng ở bệnh viện, cũng không cần gọi, đứng ở cửa kêu hai tiếng, chúng tôi đều có thể nghe thấy.”

Cô nói xong cũng không trì hoãn nữa, khoát tay xoay người rời đi.

Chẳng qua là, lúc đi ra khỏi cửa, Lý Dĩnh lại quay đầu nhìn một cái.

Vị luật sư Cố kia một tay dứt túi, một tay khác vẫy về phía thực tập sinh. Mặc dù không cách gần, cũng không nhìn rõ vẻ mặt hấn lăm, hấn vẫn có vẻ đứng đắn mà lãnh đạm, nhưng lại không giống như vừa rồi, mà giống như đang trêu chọc người ta hơn.

Lý Dĩnh bỗng nhiên cảm thấy rất mới lạ, quả nhiên có người nhìn qua thì lạnh như băng, nhưng cũng có lúc thể hiện ra cái gọi là “quen lạ khác biệt”.

...

Trở lại trong thang máy, Yên Tuy Chi hỏi: “Vừa rồi nói gì với cậu trai kia vậy?”

“Hỏi cậu ta có thể thay đổi ghi chép trên máy không.” Cố Yến nói.

“Cậu ta nói thế nào?”

“Không thể đổi.” Cố Yến nói, “Hơn nữa trước khi được truyền lên đám mây, người có thể tiếp xúc với phần ghi chép này, cũng chỉ có bác sĩ phụ trách.”

Ngày đó bác sĩ phụ trách Yên Tuy Chi nghiêm túc mà nói là có hai người, một người là tóc xoắn vốn được sắp xếp từ trước, một người là Lâm Nguyên.

Hai ngày đó tóc xoắn không có mặt, còn dư lại cũng chỉ có Lâm Nguyên thôi.

Lúc lên tầng lần nữa, Lâm Nguyên đang đeo kính an toàn trên mặt, có vẻ như vừa đến phòng nghiên cứu.

“Nhanh như vậy?”

“Ừ, công chúng không mất thời gian.” Cố Yến đáp.

“Được, vậy tôi điều chỉnh thiết bị một chút, nhanh chóng đi kiểm tra.” Lâm Nguyên tháo kính an toàn xuống.

Chắc chắn hẳn ta không hề có ác ý, kiểm tra cũng rất phối hợp.

Loại kiểm tra này không giống với kiểm tra sửa đổi gen lần trước, không cần cởi áo, chỉ cần dán ống kim loại vào cổ là được, cũng không trở ngại đến việc nói chuyện.

Trong quá trình này, Yên Tuy Chi và Cố Yến dò xét mấy lần, nhưng Lâm Nguyên giống như hoàn toàn không ý thức loại dò xét đó.

Hoặc là có thể ý thức được, nhưng lại lảng tránh không nói.

Kiểm tra khoảng mười phút, kết quả cuối cùng cũng đi ra.

Lâm Nguyên nhìn máy màn hình, nói: "...Là âm tính."

Yên Tuy Chi hỏi: "Tại sao lại chần chờ?"

Lâm Nguyên lật nhìn giao diện trên màn hình, ánh mắt chuyên chú, cau mày giống như đang suy tư cái gì.

Yên Tuy Chi và Cố Yến đi tới, đứng bên cạnh hắn ta nhìn màn ảnh, kết quả chỉ thấy được vô số trang sách trời.

"Có vấn đề gì sao?" Yên Tuy Chi hỏi.

Lâm Nguyên đang suy tư, lòng có chút không yên trả lời: "Trước đây rất lâu có phải cậu lại sửa đổi gen một lần? Nói như thế nào đây, quét ra một ít đoạn ngắn rất đặc biệt, tình huống cụ thể bây giờ vẫn còn khó mà nói, chỉ có thể nói nó có chút ảnh hưởng với cậu, khiến lúc cậu kiểm tra dễ dàng bị quấy nhiễu."

"Ồ." Ánh mắt Yên Tuy Chi động một chút, nói: "Nhưng mấy năm nay tôi không cảm thấy có vấn đề gì, nếu nhất định có, đại khái chính là dạ dày không được tốt lắm."

Cố Yến ở bên cạnh lại bồi thêm một câu, "Thể chất hơi lạnh có được tính không?"

Lâm Nguyên: "Ừm..."

Lâm Nguyên: "...Hử???"

Hắn ta thoát khỏi suy nghĩ, trừng mắt nhìn nói, "Anh nói là ai lạnh?"

"Tôi." Yên Tuy Chi nói, "Có chút sợ lạnh, những thứ khác không có gì."

Lâm Nguyên "à" một tiếng, khoát tay nói: "Không phải loại ảnh hưởng này, thật ra thì không tính là có hại, trước mắt cũng không

nhìn ra sẽ dẫn đến bệnh tật hay vấn đề gì khác, cụ thể còn phải kiểm tra thêm. Cậu còn thời gian không? Khả năng này sẽ khá mất thì giờ. Phải vào phòng nghiên cứu kiểm tra.”

“Ước chừng cần bao lâu?”

“Nửa ngày.” Lâm Nguyên nói, “Tôi phải chuẩn bị thiết bị trong phòng nghiên cứu trước, chắc là tuần tới đi, cậu có thể trích ra nửa ngày không?”

Yên Tuy Chi nói: “Có thể.”

Lâm Nguyên nhìn Cố Yến một cái, hỏi Yên Tuy Chi như nhắc nhở, “Cậu không cần hỏi ý thầy cậu sao?”

Cố Yến dứt khoát nói: “Tôi không có ý kiến.”

Lâm Nguyên “ừ” một tiếng, gật đầu, “Được, vậy tôi ghi đơn trước cho cậu, tuần tới sắp xếp thời gian xong thì nói với tôi một tiếng.”

“Vậy anh cho tôi số truyền tin đi.” Yên Tuy Chi nói, “Để tránh việc tôi tới mà anh không ở phòng làm việc.”

“Tuần tới tôi đều ở đây cả.” Lâm Nguyên nói, nhưng vẫn báo cho anh một số truyền tin, “013-09888712.”

“Cảm ơn, tôi nhớ rồi.”

“Có vấn đề sức khỏe gì đều có thể hỏi tôi, nhưng tốt nhất là nhắn tin, truyền tin có lúc tôi ở phòng giải phẫu không nhận được.”

Hai người trò chuyện đơn giản cùng Lâm Nguyên mấy câu, sau đó rời khỏi phòng làm việc.

Lâm Nguyên theo lễ phép tiễn bọn họ đến cửa phòng.

Cửa phòng nửa mở, ba người đứng ở góc độ vừa vặn, cho dù là

camera trong phòng làm việc hay ngoài hành lang đều không chiếu được tới.

Bước chân đi ra ngoài của Yên Tuy Chi dừng một chút, nhắc mắt nhìn về phía Lâm Nguyên, nụ cười ôn hòa, có một vẻ trưởng thành hoàn toàn không tương xứng với bề ngoài: “Đúng rồi, bây giờ tôi có một vấn đề muốn hỏi bác sĩ Lâm.”

Lâm Nguyên sửng sốt, “Cái gì?”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, vừa rồi anh có nói một câu.” Yên Tuy Chi không nhanh không chậm nói.

“Câu nào?”

“Anh hỏi tôi, ‘Trước đây rất lâu có phải cậu lại sửa đổi gen một lần?’.” Yên Tuy Chi nói, “Tôi đang suy nghĩ, thông thường mà nói, ở dưới tình huống nào mới có thể theo bản năng dùng từ ‘lại’ này?”

Lâm Nguyên: “...”

Hắn ta đột nhiên hiểu ra một chân lý — đánh chết cũng không được soi chi tiết cùng luật sư.

-----oOo-----

Chương 103: Bác sĩ Lâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn nữa đám luật sư này còn rất vô liêm sỉ, bọn họ có một thói quen — nếu như phát hiện sơ hở gì, bọn họ không nói lúc ấy, luôn là tỉnh bơ, nghiêm trang tạo đề tài cho bạn, trò chuyện đến khi bạn hoàn toàn thả lỏng, sau đó bất thành linh bày sơ hở ra trước mặt bạn.

Không biết là tặc xấu quỷ gì nữa.

Sau đó bạn liền đỡ luôn.

Bác sĩ Lâm rất quật cường.

Hắn ta run môi hai cái, cố gắng hấp hối giây giụa: “Câu đó có vấn đề gì sao. Làm gì có.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, cũng không lập tức phản bác, mà hỏi hột nói: “Hôm nay tôi tìm ra được sơ hở của hai người.”

Lâm Nguyên: “Còn một người là ai?”

Yên Tuy Chi buông tay, “Anh nhìn đi, anh lại nói “còn” kia, tại sao lại vậy chứ?”

Lâm Nguyên: “...”

Hắn ta lại biết thêm một chân lý — vĩnh viễn không cần đáp lời luật sư lung tung, sẽ đỡ đấy.

“Trong rất nhiều trường hợp, dùng chữ này có nghĩa là một câu trả lời ngầm, chính là “tôi biết một người trong đó là ai”, cho nên sẽ trực tiếp lướt qua câu trả lời ngầm này để hỏi một người nữa đâu —”

Giáo sư Yên nói chuyện không cần tốn sức, giọng nói không cao,

đại khái cũng chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được, hơn nữa còn mang theo cảm giác chân thành, cực kì dễ chịu...

Cũng khiến cho người ta cực kì đau răng.

Anh dừng lại một chút, nhìn về phía Lâm Nguyên, cười hỏi: “Đúng không, bác sĩ Lâm?”

“...”

Bác sĩ Lâm không muốn nói chuyện.

Hắn ta cảm giác mình giống như đang đứng trên tòa án, bị luật sư biện hộ chặn cho không thể nào mở miệng, có một chút ảo não, còn có một chút gấp gáp.

Nhưng mà chỉ chốc lát sau hắn liền phát hiện, giáo sư Yên còn có biện pháp khiến hắn ta càng không muốn nói chuyện hơn.

Chỉ thấy Yên Tuy Chi đường hoàng mở màn hình máy thông minh ra, ngón tay gõ nhẹ lên bàn phím giả tưởng.

Sau đó tinh một tiếng, máy thông minh của bác sĩ Lâm vang lên.

Hắn ta dùng vẻ mặt chết lặng nhìn sang, phát hiện là một tin nhắn mới, người gửi tin chính là người hắn ta vừa thêm liên lạc trước mặt này.

Nhìn qua nội dung tin nhắn cực kì lễ phép:

[Bác sĩ Lâm, về tình trạng lạ lùng của đương sự lần này, có mấy vấn đề chuyên nghiệp muốn trò chuyện với anh, hai ngày này anh có rảnh không?]

Lâm Nguyên: “...”

Quần què! Đương sự của hai người có biết hai người quan tâm đến

cơ thể của gã như vậy không?

Mặt bác sĩ Lâm Nguyên cũng đã xanh mét.

Để tránh việc người ta bị tức chết trước khi nói rõ, luật sư Cổ gật đầu nói: “Vất vả rồi, tạm biệt.” Sau đó vội vàng lôi người nào đó đi.

Cả ngày hôm đó, bác sĩ Lâm Nguyên giống như bốc hơi, từ đầu đến cuối không có động tĩnh gì.

Ngược lại với hẳn ta là các trang web lớn nhỏ.

Chỉ mới được nửa ngày, tên của Cổ Yển đã được treo lên khắp nơi, nơi nào có Ông lắc đầu là nơi đó có hẳn. Tốc độ này còn nhanh hơn cả Lý Dĩnh dự đoán.

Cô Fizz và Adams gần như coi phòng làm việc của Cổ Yển thành phòng giải khát, một buổi chiều chạy ba bốn chuYên, cuối cùng dứt khoát ở luôn trên ghế salon tiếp khách không đi nữa.

“Cậu nhìn đi, tôi đã nói là đừng nhận vụ án này rồi mà, cậu cứ khẳng khẳng không nghe.” Trợ lí công việc Adams quả thật là rầu thối ruột, anh ta vạch tóc bên thái dương ra, cưỡng ép tiến tới để Cổ Yển và Yên Tuy Chi thưởng thức một phen, nói: “Một ngày, mọc ra sáu cọng tóc bạc, hai người đếm đi.”

Yên Tuy Chi nói: “Không, chín cọng.”

Adams càng nghe càng hăng hái, chọc chọc da đầu mình tố cáo Cổ Yển, “Vốn dĩ tôi cũng được coi là đẹp trai đấy, một vụ án này của cậu đã khiến tôi già đi trông thấy rồi.”

Cổ Yển nhìn Yên Tuy Chi – kẻ đổ dầu vào lửa một cái, “...”

Bây giờ có nhiều người nên không làm gì được, nếu không đã sớm chặn cái miệng này lại rồi.

Mặc dù Adams mọc tóc bạc, nhưng lòng vẫn hướng về phía Cố Yến, dù sao cũng là bạn bè hợp tác nhiều năm. Cuối cùng anh ta vẫn thu hồi dáng vẻ cuồng loạn, vuốt xuôi tóc lại rồi ngồi về ghế salon, “Có điều cậu cũng đừng quá lo lắng, tôi đang liên lạc với vài người bạn, cố gắng không để dư luận nghiêng về một bên. Gần đây cũng cực kì chú ý chuyển phát nhanh gửi cho cậu, tra xong mới được mở.”

Fizz ưu tú trở tài, pha cho mỗi người bọn họ một cốc cà phê vừa vặn, sau đó trấn an nói: “Yên tâm, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Adams vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô, “Cô à, cô nói cho tôi xem cô lấy tự tin đâu ra vậy?”

Về mặt Fizz như nói chuyện đương nhiên: “Từ chỗ anh đó.”

Adams: “...”

Anh ta thở dài, lại yên lặng nhấp một hớp cà phê, nói với Cố Yến: “Nếu đã nhận vụ án, cậu cứ yên tâm làm đi, những thứ khác tôi sẽ cố gắng.”

Lúc này Cố Yến nói chuyện vẫn lý tính, có vẻ không bị báo chí ảnh hưởng chút nào, mấy câu nói đơn giản đã khiến anh chàng trợ lí và cô nàng nhân viên hành chính thả lỏng, ăn ăn uống uống xong ở chỗ hần thì phải ngủ xuống tầng.

Đón đi rước về vài lần, thẳng đến ban đêm chuẩn bị đi ngủ, hần vẫn không để ý đến việc đi đọc mấy bài báo đó.

0 giờ 12 phút đêm, bác sĩ Lâm Nguyên giả chết một ngày cuối cùng cũng trả lời tin nhắn kia.

Thật ra thì Yên Tuy Chi lựa chọn làm trò gửi tin nhắn, cũng không phải cố ý muốn chọc giận bác sĩ Lâm, mà có suy tính của anh —

Tại sao Lâm Nguyên lại giúp anh, tại sao lại lựa chọn lặng lẽ giúp anh, một chữ cũng không nhắc tới?

Dĩ nhiên, không loại bỏ bác sĩ Lâm làm thiên sứ áo trắng lâu rồi, làm xong chuyện thì ngại nói với người trong cuộc.

Nhưng câu trả lời phù hợp logic hơn là hắn ta bị theo dõi, hoặc có thể nói hắn ta muốn tránh bị để mắt tới nên mới hơn không muốn tùy tiện nói về chuyện này.

Cho nên anh mới lựa chọn gửi tin.

Lí do trong tin nhắn rất đường đường chính chính, cho dù máy thông minh của Lâm Nguyên không hoàn toàn riêng tư cũng không sao.

Thứ hai là gửi tin cho Lâm Nguyên sẽ cho hắn ta đủ thời gian để quyết định.

Có vài vấn đề mà hỏi luôn tại chỗ, sẽ khiến người ta có áp lực trong lòng, giống như nếu không lập tức cho một câu trả lời sẽ làm khó dễ, mà dưới tình huống có áp lực, rất nhiều người sẽ theo bản năng lựa chọn câu trả lời phủ định để tránh áp lực.

Nhưng nhắn tin thì khác, bạn có thể chọn trả lời, cũng có thể chọn không, lúc nào nghĩ xong xuôi thì trả lời cũng được, mà câu trả lời lúc đó sẽ càng lý tính.

Tin nhắn trả lời của bác sĩ Lâm cũng thể hiện đầy đủ lý tính của hắn ta:

[Xin lỗi tôi vừa mới đọc được, sáng mai tôi không có lịch khám, có vấn đề gì có thể hỏi cùng nhau.]

Còn vừa mới đọc được nữa chứ...

Nói cứ như thật vậy.

Giáo sư Yên đột nhiên phát hiện những người này một khi đã diễn thật thì tên này còn thành tinh hơn tên kia, nếu phải so sánh, ngược lại là anh diễn không dễ bụng nhất.

Nhưng mà trả lời như vậy vừa vặn xác nhận phỏng đoán của Yên Tuy Chi.

Anh thuận tay mở danh bạ ra, chọn “Cố Yến đồ giấm”, chuyển tiếp cho đối phương, cũng viết luôn: “Nhìn đi, kĩ thuật diễn không phân cao thấp với cậu.”

Gửi xong, anh lại phối hợp với bác sĩ Lâm Nguyên trả lời một cái:

[Cảm ơn, đến phòng làm việc tìm anh? Hay là tìm một nơi thuận tiện nào khác?]

Bác sĩ Lâm Nguyên nhấn về:

[Đừng khách khí, phía trước bệnh viện có một đường phố Xuân Lâm, trên đó có một tiệm cà phê cũng không tệ, 8 giờ gặp?]

Yên Tuy Chi: [Được.]

Đang nói, Cố Yến đã gửi tin tới:

[Khoảng cách không tới bốn mét mà còn nhắn tin?]

Yên Tuy Chi nhận được tin nhắn, dứt khoát đứng dậy đi xuống tầng.

Anh gõ cửa phòng ngủ, lại thấy Cố Yến từ nhà tắm đi ra, tóc ướt nhẹ nhàng về sau, lộ ra khuôn mặt anh tuấn. Hắn vẫn chưa kịp mặc áo, đang đeo máy thông minh vào ngón út.

Nghe động tĩnh ở cửa, hắn quay đầu nhìn sang, từng giọt nước trên tóc nhỏ xuống theo động tác đó.

Những đường cong bắp thịt kia nói rõ phòng tập thể hình dưới tầng cũng không phải để trang trí, mặc dù mấy ngày nay bởi vì thường xuyên đi công tác mà số lần hấn tập có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng vẫn giữ trạng thái rất tốt.

“Tại sao không nói cậu còn đang tắm.”

“Tắm xong rồi.” Cố Yến xoay nhấn thông minh, khom người nhặt một cái áo trên giường lên.

Động tác này càng khiến bắp thịt ở eo căng ra đến tuyệt đẹp hơn.

Hắn ra ngoài mang theo cả hơi nước chưa tản đi trong phòng tắm, mặc dù hắn đứng không nhúc nhích, nhưng luồng hơi nước ẩm áp ẩm ướt kia vẫn cứ phả ra cửa.

Yên Tuy Chi tựa vào cạnh cửa nheo mắt lại, giống như một chú mèo bị hơi nóng thổi đến.

Anh đột nhiên cảm giác được hình như là bạn học Cố cố tình, có ý đồ lấy sắc đẹp dụ dỗ anh làm hôn quân.

Nhưng đồng thời anh lại cảm thấy kinh ngạc, dấu sao nếu là mấy năm trước, có người nói với anh thứ như “nhan sắc” có thể phát huy tác dụng trên người anh, sợ rằng anh bên ngoài thì cười nhạt nhưng trong lòng lại chê cười kính đối phương một ly rượu chát —

Nói lời say xỉn gì đâu.

Không nghĩ tới lúc này lại hữu dụng thật.

Trong nháy mắt tiềm chất ngu ngốc đó bị vạch ra ngoài, đột nhiên lòng tự cứu lại chiếm ưu thế. Vì vậy giáo sư Yên vừa xuống đến tầng hai đã xoay người, lúc Cố Yến cầm áo muốn đi sang đây thì quay đầu đóng cửa lại, sau đó bước chân vội vã lên lầu.

Lúc dựa vào đầu giường lần nữa, Yên Tuy Chi nhớ lại phản xạ như

có điều kiện vừa rồi, có chút dở khóc dở cười.

Từng tuổi này rồi, tiền đồ đâu?

Đây chắc hẳn là lần đầu tiên trong đời giáo sư Yên giận dữ bản thân mình như vậy.

Phòng ngủ dưới tầng nửa ngày không có động tĩnh, không biết có phải bạn học Cố bị anh làm cho không còn gì để nói hay không.

Lại qua một lúc lâu, một tin nhắn mới được gửi vào máy thông minh.

Người gửi: Cố Yến đổ giày.

[Tôi là quý?]

“...”

Lời này nhìn quen quen, giống như đã từng nghe rồi.

Chỉ là phong thủy thay nhau chuyển.

Yên Tuy Chi suy nghĩ một chút, trả lời:

[Đột nhiên nghĩ ra có việc gấp.]

Cố Yến đổ giày: [Việc gấp gì?]

Yên Tuy Chi liếc cái vali đã cất đi, trả lời: [Chủ nhà tìm tôi.]

Cố Yến đổ giày: [Không thuê nữa mà còn tìm thầy?]

Yên Tuy Chi đứng đắn một tí: [Vẫn phải giữ liên lạc chứ, thật ra thì tôi có chút để ý vị chủ nhà kia.]

Cố Yến đổ giày: [?]

Yên Tuy Chi nhắc lại một câu: [Nhà của ông ta rất dễ tìm người thuê, cần gì một mực chờ tôi đi xem? Không cảm thấy có chút lạ sao?]

Dĩ nhiên những thứ này đều là mượn có, trong nháy mắt anh lên tầng, chỉ vì một trực giác mãnh liệt đã chi phối cặp chân dài của anh...

Anh cũng không ngại cảm nhận sắc lệnh trí hôn(*) một chút, chẳng qua là có thể hôn quân như anh không chiếm được chút tiện nghi nào dưới tầng mà thôi.

() Sắc lệnh trí hôn: không thể giữ vững lí trí trước dục vọng.*

-----oOo-----

Chương 104: Bác sĩ Lâm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi sáng ở đường phố Xuân Lâm, mưa như thác đổ.

Nước mưa đổ xuống dọc theo cửa sổ ở quán cà phê, hết trận này qua trận khác, ngăn cách trong ngoài quán thành hai thế giới, ai nhìn ai cũng thấy mơ hồ.

Sắc trời quá mức âm u, cho nên đến 8 giờ mà cứ như mới rạng sáng. Trong quán cà phê đèn đuốc sáng choang, khách cũng rất thưa thớt, ông chủ ngáp hết cái này đến cái khác, nhân viên đón khách đến đưa bữa sáng cho một bàn dựa vào cửa sổ.

“Chào buổi sáng, một ly cà phê đen, một ly socola nóng.” Người phục vụ đặt đồ trong khay xuống, “Hai phần bánh nhân hạt thông, một phần bánh cuốn, còn thiếu một cốc sữa bò nóng nữa, lát nữa sẽ đưa đến cho ba người.”

“Chào buổi sáng, cảm ơn.” Lâm Nguyên hiển nhiên rất quen thuộc chỗ này, còn lên tiếng chào với người phục vụ.

Hôm nay hắn ta hiếm thấy không mặc áo bác sĩ, chỉ mặc một cái áo khoác màu ngà cùng quần jean, trông trẻ hơn trước đó rất nhiều, nhìn qua còn thấy không quen lắm.

“Vẫn dĩ sáng nay tôi đã có thể ngủ một giấc gấp đôi đấy.” Hắn ta rũ mắt nói với người ngồi đối diện.

Người phục vụ đã đi xa, xung quanh vị trí bọn họ ngồi đều trống không, mưa hơi to cũng có thể lẫn át giọng nói của bọn họ, trừ chính bọn họ ra, những người khác không nghe được.

“Hình như đây là thời gian anh hẹn mà, bác sĩ Lâm.” Yên Tuy Chi

nhắc nhở một câu, thìa bạc trong tay khuấy động cà phê đen.

Lâm Nguyên giống như bị chủ quán lây bệnh, ngáp mấy cái liên tiếp liền.

Hắn ta lau nước mắt sinh lý ở khóe mắt một cái, ánh mắt qua lại giữa Yên Tuy Chi và Cố Yến, nói: “Tôi phải xử lý một báo cáo nghiên cứu nên mới ngủ muộn, nhưng làm sao hai người lại cứ như một đêm không ngủ vậy.”

Lúc đang nói chuyện, người phục vụ lại bê mâm tới, “Sữa bò mật ong, nóng.”

Giáo sư Yên còn chả thèm nháy mắt đã bắt đầu nói điều: “Tôi thì vì con mèo trong sân nhà bên cạnh náo loạn một đêm, quá ồn.”

Nhưng mà con mèo trong sân nhà bên cạnh đã bị người ta xử lý rồi, oan uổng không chịu được, nếu nó biết mình bị bôi xấu như vậy, chắc chắn sẽ phải cào sứt mặt người nào đó.

Yên Tuy Chi tự bịa ra một lí do vô căn cứ cho mình xong, lại bắt đầu cái hồ người khác, “Còn thầy Cố tại sao cũng ngủ không ngon thì tôi không rõ lắm.”

Cố Yến liếc anh một cái, trực tiếp bưng luôn ly cà phê đen của anh đi, đặt cốc sữa bò mật ong trước mặt anh, rồi hời hợt giải thích với Lâm Nguyên: “Người ở tầng trên quậy phá không cần thiết, quấy nhiễu người ta ngủ.”

Yên · ở tầng trên · Tuy Chi: “...”

Lâm Nguyên nào hiểu những thứ bí hiểm của bọn họ, nghe Cố Yến nói vậy còn rất đồng cảm gật đầu một cái, “Hiểu hiểu, người ở tầng trên của tôi gần như ngày nào cũng chơi bóng rổ, còn không trải thảm nữa.”

Người phục vụ lại tới một chuYên cuối cùng, tặng một phần hoa quả

tươi của cửa hàng.

“Được rồi, nếu như mấy vị còn cần gì thì có thể nhấn chuông gọi tôi, tôi không quấy rầy nữa, chúc ngon miệng.” Hấn nói xong gật đầu một cái rồi rời đi.

Cho đến khi xác nhận sẽ không còn ai không phận sự đến gần nữa, lúc này ba người mới hiểu rõ trong lòng mà chạy về phía vấn đề chính.

Lâm Nguyên nói: “Trước khi trò chuyện, tôi cần xác nhận một chút...”

Ngón tay hấn ta chỉ qua lại giữa hai người Yên Tuy Chi và Cố Yến, “Giữa hai người, nên biết đều biết? Không có cần gì tránh? Tôi cần có một sự chắc chắn, cũng dễ để xem cuộc nói chuyện này có thể nói tới trình độ nào.”

Tuy nói là “hai người”, thật ra là đang hỏi Yên Tuy Chi.

Yên Tuy Chi không tị hiềm chút nào, cười nói: “Không cần tránh, tôi có thể nghe thì hấn cũng có thể nghe.”

Lâm Nguyên gật đầu một cái, “Được.”

Thật ra thì lời vừa rồi của hấn ta đã chứng minh thân phận và lập trường của hấn ta rồi, một là hấn ta quả thật biết một ít chuyện, hai là hấn ta không hề đối lập với Yên Tuy Chi cùng Cố Yến, thậm chí còn suy nghĩ vì bọn họ.

Yên Tuy Chi đang hoàng uồng một hộp sữa bò mật ong, hỏi: “Sữa đổi gen của tôi là cậu làm?”

(Vì đã biết thân phận nhau nên tôi xin phép thay đổi xưng hô tí nha.)

Lâm Nguyên: “Là tôi.”

“Cho nên ban đầu cậu đưa tôi từ khách sạn ra, máy thông minh này cũng là cậu để lại? Bao gồm thân phận giả, thẻ tài sản, còn có vé tàu con thoi?”

“Không hẳn.”

“Có ý gì?” Yên Tuy Chi nghi vấn hỏi, “Còn có người khác?”

Lâm Nguyên uống một hớp socola nóng, rốt cuộc có tinh thần một ít, hẳn ta khẽ thở ra một hơi, nói: “Thật ra là thế này —— “

“Khi đó có một vị trưởng bối, coi như đã từng là thầy của tôi đi, bảo tôi giúp một chuyện này.” Lâm Nguyên nói, “Thật ra ban đầu tôi không muốn đi vào vũng nước đục này lắm, tôi cứu người, không phải giúp người khác thay hình đổi dạng mai danh ẩn tính, nhất là còn là ở dưới điều kiện chưa được đăng kí trao quyền, rất dễ dàng xảy ra sơ suất.”

“Vậy tại sao sau đó cậu lại đổi ý?”

“Bởi vì biết người cần sửa đổi là anh.” Lâm Nguyên nói.

Lời này nghe rất kỳ quái, Yên Tuy Chi bắt đầu quan sát Lâm Nguyên lần nữa, “Trước kia chúng ta có quen sao? Trí nhớ của tôi không tính là kém, nhưng thật sự là không nhớ cậu.”

“Quả thật không quen biết, nhưng có lẽ trước kia tôi cũng biết anh.” Lâm Nguyên nói, “Bởi vì em trai tôi.”

“Em trai cậu?”

“Nói thật ra là không phải em trai ruột, là đứa con trai ở bên nhà cũ của tôi, mẹ cậu ta và mẹ tôi là bà con xa.”

Là quan hệ xa đến mức không thể xa hơn, ngoài ra thì không tìm được đặc điểm tương tự gì nữa.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Lâm Nguyên đối với gia đình hàng xóm đó chính là luôn luôn ồn ào, trong phòng vĩnh viễn là gà bay chó sủa, cách dăm ba ngày lại có thể nghe được tiếng bát đĩa đập vỡ. Khi đó Lâm Nguyên vẫn còn học trung học, mỗi ngày sớm muộn qua lại giữa hai nơi. Mười lần về đến nhà, ít nhất có tám lần sẽ nhìn được đứa con trai nhà hàng xóm ở hành lang.

Khi đó đứa bé kia nhiều nhất là năm sáu tuổi, ngồi ở trên bậc thang hành lang khóc hu hu.

Có thể nghe thấy tiếng hàng xóm cãi nhau qua cánh cửa, Lâm Nguyên cũng không tiện đuổi đứa trẻ đang khóc về, đành dẫn vào nhà mình. Cho một chút quà vặt, cho chút đồ chơi, đứa bé kia từ từ vui vẻ.

Qua nhiều lần, đứa bé kia gần như trở thành nửa em trai của hắn ta, ngay cả ba mẹ hắn ta cũng nói như vậy.

Nhưng một nhà Lâm Nguyên cũng không ở thường xuyên, bọn họ ở nơi đó mấy năm liền dời đi. Dọn nhà không thể kéo theo hàng xóm đi cùng được, mấy năm đó, cơ hội Lâm Nguyên gặp lại người em trai kia bỗng nhiên giảm bớt.

Quan hệ ngày càng hời hợt, sau này có thể cũng sẽ không xuất hiện cùng nhau nữa.

Thời điểm đó Lâm Nguyên vẫn luôn cho là như vậy.

Kết quả không đến mấy năm hắn ta liền nghe nói hàng xóm cũ xảy ra chuyện.

Ông chủ nhà gặp nạn, say rượu càng ngày càng nghiêm trọng, vốn chỉ là quan hệ ồn ào, từ từ phát triển thành động tay động chân, lần này còn nghiêm trọng hơn lần khác. Con trai mới mười tuổi vì bảo vệ mẹ, cũng luôn bị đánh đập.

“Có mấy lần tôi gặp được cậu ta, trên mặt trên người đều là vết

thương, làm người ta thấy không dễ chịu lắm.” Lâm Nguyên nói.

Trong đoạn thời gian đó hắn ta và người em trai kia liên lạc lại nhiều hơn, xử lý rất nhiều vết thương cho cậu ta, dần dần thành thạo. Khi đó vừa vặn sắp lên đại học, hắn ta dứt khoát chọn học y.

Lâm Nguyên lên đại học năm thứ nhất, người em trai kia 13 tuổi, mẹ cậu ta không thể nhìn được nữa, trong một lần xung đột giận dữ vọt vào phòng bếp rút một cái dao gọt trái cây.

“Vụ án của mẹ cậu ta là do anh nhận.” Lâm Nguyên nhìn về phía Yên Tuy Chi, “Là chuyện rất nhiều năm trước, có thể anh không nhớ được.”

Đã nhiều năm trôi qua rồi, Yên Tuy Chi đã nhận quá nhiều vụ án lớn nhỏ, Lâm Nguyên không nói, Yên Tuy Chi quả thật không nhớ được còn có một vụ án như vậy, sau khi nghe hắn ta nói mấy câu mới mơ hồ nhớ ra một chút.

“Có chút ấn tượng.” Yên Tuy Chi nói.

“Nếu như không phải là anh, tình hình lúc đó của mẹ cậu ta sẽ rất phiền toái.” Lâm Nguyên nói, “Sau đó em trai tôi vô cùng sùng bái anh, nhưng cậu ta rất xấu hổ, ngại nói với người khác nên chỉ nhắc tới với tôi, còn nói sau này lên đại học cũng muốn học luật.”

Yên Tuy Chi mỉm cười: “Học chưa?”

Lâm Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Không có, cậu ta mắc bệnh di truyền, anh biết đấy, loại chuyện này không hiếm thấy ở khu vực hành tinh Hách Lan. Lúc đó giải phẫu sửa đổi gen còn chưa có tỉ lệ thành công cao như bây giờ, phương pháp chữa trị còn chưa chín chu, chết ở trên bàn mổ không hiếm thấy.”

Yên Tuy Chi hơi bàng hoàng, rũ mắt “ừ” một tiếng, “Quả thật không ít.”

Lúc người em trai kia qua đời, Lâm Nguyên còn chưa tốt nghiệp đại học, vẫn còn đang thực tập ở bệnh viện, chưa quyết định được phương hướng rõ ràng. Từ đó về sau, hắn ta liền đóng đinh trong tòa nhà gen.

Nhưng cho dù hắn ta có học giỏi như thế nào, hoàn thiện thiết bị gen như thế nào, tỉ lệ giải phẫu thành công cao như thế nào đi nữa, đứa trẻ đã từng khiến cả nhà bọn họ đau lòng đã không còn.

“Đây là nguyên nhân tôi đồng ý đi vào vũng nước đục này.” Giọng của Lâm Nguyên ôn hòa nhưng chắc chắn, “Em trai tôi có chút ngốc, luôn nói với nhà chúng tôi là người tốt sẽ được đền đáp, sau đó cũng nói về anh như vậy. Mấy năm này ngốc ở bệnh viện lâu rồi, đối với tôi mà nói không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu, đã gặp nhiều sinh ly tử biệt, có vì bất ngờ cũng có do người làm, bản thân mình cũng trở nên chết lặng, giống như không chết lặng một chút thì không làm việc được. Nhưng cũng có thể là nghe cậu ta nhắc đến nhiều, nên tôi cũng tin vào câu nói kia thật. Hoặc là không phải tin, mà là hy vọng. Tôi hy vọng người tốt sẽ được báo đáp... Cho nên làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn anh được.”

“Cảm ơn.”

“Cũng không cần.” Lâm Nguyên nói, “Tôi có một chút tư tâm, hy vọng anh đừng quá để ý.”

Yên Tuy Chi không phản ứng kịp: “Tư tâm gì?”

“Tên giả của anh là dùng tên em trai tôi.”

“Tên của em trai cậu?” Yên Tuy Chi lục lại ấn tượng mơ hồ, “Tôi nhớ em trai cậu không tên như vậy, nhớ lộn sao?”

“Không nhầm đâu, cậu ta vốn tên là Thịnh Dã. Sau đó đổi thành họ của mẹ, là một họ với mẹ tôi, họ Nguyễn.”

Yên Tuy Chi sáng tỏ.

Nghe mục đích ban đầu của Lâm Nguyên, anh đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp mặt ở Tửu Thành, có chút cảm khái, lại có chút tức giận: “Không nói cái khác, kĩ năng diễn đúng là lợi hại, ban đầu tôi bị bỏng chân đến phòng khám của cậu, phản ứng của cậu giống như căn bản không hề quen tôi vậy.”

Lâm Nguyên cười khan, khoát tay một cái, “Không phải là kĩ năng diễn, cũng không phải giả vờ, là không nhận ra được thật. Sửa đổi gen lúc có hiệu lực và chưa có hiệu lực không giống nhau, sẽ không phản ứng lập tức, phải có quá trình hòa hoãn mấy ngày. Lúc ấy tôi sửa cho anh xong thì đi ngay, quả thật không biết khuôn mặt của anh sau khi sửa thế nào.”

Ngày đó ở Tửu Thanh, hẳn ta thật sự không nhận ra được Yên Tuy Chi là ai.

Vẫn là lúc mở hồ sơ chẩn đoán trên quang não ra, hẳn ta mới nhìn thấy cái tên “Nguyễn Dĩ” này, sau đó bừng tỉnh kịp phản ứng được người trước mặt là ai.

Trong nháy mắt đó rất dễ dàng khiến người ta sinh ra ảo giác...

Giống như hẳn ta và em trai Nguyễn Dĩ chẳng qua là liên lạc thừa thớt, nhiều năm không chạm mặt. Hẳn ta bận bịu với công việc, mà Nguyễn Dĩ thì tiếp tục lặng lẽ lớn lên ở chỗ hẳn ta không thấy được. Sau đó vào một buổi sáng hoặc buổi chiều tháng này năm này, ánh mặt trời lười nhác theo cửa sổ bò vào phòng khám, hẳn ta ngẫu nhiên gặp được một nam sinh trẻ tuổi đến khám, chỉ là có chút bệnh nhẹ, vài ba ngày là khỏi, không ảnh hưởng đến cơ thể.

Hẳn ta nhìn cái tên trên đơn chẩn đoán, sửng sốt một chút, sau đó cười lớn, nói: “Đã lâu không gặp, suýt nữa thì không nhận ra cậu.”

-----oOo-----

Chương 105: Chủ nhà (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhớ tới những chuyện cũ kia, Lâm Nguyên có chút ngây ngẩn.

Chờ hẩn ta lấy lại tinh thần, Cố Yên đối diện đang dùng thìa bạc khuấy nhẹ ly cà phê, mà Yên Tuy Chi lại đang từ từ uống một hớp sữa bò mật ong, ánh mắt rơi vào trên người hẩn ta, ôn hòa và bình tĩnh.

Bọn họ hẩn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, dẫu sao nội dung trò chuyện vừa rồi đã bắt tri bắt giác nghiêng về phía Lâm Nguyên, còn đối với bọn họ mà nói, vẫn còn có rất nhiều chuyện bị che giấu trong mây mù, đều chưa được biết.

Nhưng bọn họ ai cũng không có ý thúc giục.

Giống như bọn họ chỉ đơn giản là đến ăn sáng cùng Lâm Nguyên, cùng hẩn ta nhớ lại một cố nhân mà thôi.

Lâm Nguyên đột nhiên cảm giác được, những lần tiếp xúc qua lại lúc trước đã trở nên mơ hồ.

Đây chính là hai người tốt có tấm lòng dịu dàng, phù hợp với tất cả định nghĩa “bạn bè” của hẩn ta.

Cái này là đủ rồi, những thứ khác cũng không quan trọng nữa.

“Nói lạc đề mất rồi, tôi có chút mất tập trung.” Lâm Nguyên xin lỗi nói.

“Không sao.” Yên Tuy Chi cười một tiếng: “Tôi không cảm thấy nghĩ về những người và chuyện trước kia là đang chiếm thời gian, phải không thầy Cố?”

Lâm Nguyên có chút không nghĩ ra: “Không phải, ê khoan, ai là thầy của ai? Không phải anh... là... viện trưởng gì đó sao?”

Nói đến hai chữ “viện trưởng”, hẳn ta hạ thấp giọng theo bản năng, từng chữ thốt ra cũng rất mờ hồ. Nói xong hẳn mới phản ứng được thật ra thì xung quanh không có người, không cần dè dặt như vậy.

Lúc trước Yên Tuy Chi cũng đã nói ra tiếng xưng hô này rồi, nhưng Lâm Nguyên cho rằng đó là bởi vì không xác định được thân phận của anh, cho nên ngay cả cách gọi cũng rất chú ý không để lộ dấu vết.

Bây giờ nhìn lại, giống như căn bản không phải như vậy.

“Đúng là tôi.” Yên Tuy Chi ung dung thong thả uống sữa bò, nói: “Nhưng có một vài người trước kia làm sinh viên luôn luôn xụ mặt, có thể còn muốn tạo phản. Dù sao tôi cũng rất sáng suốt, không ngại để cậu ta thỏa mãn một chút.”

“...”

Ai muốn tạo phản?

Cố Yến bắt đầu dĩ liếc anh một cái.

Nhưng hơi ngẫm lại, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, lời này cũng không sai.

Vì vậy luật sư Cố giật giật môi, cuối cùng vẫn không phản bác, nhú mày, mặt đầy vẻ bình tĩnh bưng ly cà phê lên.

Bác sĩ Lâm thầm nói náo loạn nửa ngày hóa ra chính là trêu chọc, đúng là tôi không thể hiểu nổi kiểu thầy trò như hai người mà.

“Được rồi.” Lâm Nguyên lại hỏi, “Tôi biết hai người còn có điều muốn hỏi, có sao nói vậy đi.”

“Trước đó cậu có nói, giúp tôi sửa đổi gen là do được một vị trưởng bối nhờ?” Yên Tuy Chi hỏi, “Tôi rất tò mò vị trưởng bối kia là người nào, tại sao lại phải cứu tôi, biết được tôi sẽ gặp nguy hiểm từ chỗ nào?”

“Ông ấy nói bởi vì nghe được một cuộc truyền tin, cụ thể hơn thì không muốn nói lắm, bởi vì nói nhiều sẽ thật sự kéo cả tôi vào. Đúng rồi, ông ấy là cha nuôi của Jacques.” Lâm Nguyên giải thích một câu theo bản năng.

Nói xong hắn ta lại kịp phản ứng hai vị đối diện không quen cái tên “Jacques” kia, “Lần trước hai người cũng nói có chút ấn tượng rồi đấy, đó là bác sĩ cùng phòng làm việc với tôi, vốn là người kiểm tra gen cho anh.”

“À, bác sĩ tóc xoăn?” Yên Tuy Chi và Cố Yến cùng gật đầu một cái, bày tỏ đã nhớ ra rồi.

“Đúng, là cha nuôi của cậu ta.”

Điều này thì kỳ quái, Yên Tuy Chi căn bản không biết vị bác sĩ tóc xoăn kia, tất cả ấn tượng về hắn ta chỉ là sát vai đi qua, tùy ý liếc nhau một cái mà thôi. Cha nuôi của hắn ta lại là ai nữa? Cái gậy này có phải chọc đến hơi xa rồi không?

“Anh hẳn không biết ông ấy.” Lâm Nguyên nói, “Lúc ông ấy nhờ tôi giúp có nói như vậy, nói là anh không biết ông ấy.”

Yên Tuy Chi càng cảm thấy kỳ quái: “Tôi không biết? Không biết tại sao ông ta phải cứu tôi, cũng là bởi vì vụ án từng nhận trước kia?”

“Không phải đâu.” Lâm Nguyên lắc đầu nói: “Ông ấy bảo là muốn trả nợ, thật ra thì tôi cũng không rõ cụ thể lắm.”

“Trả nợ?” Yên Tuy Chi phát hiện Lâm Nguyên cũng không biết rõ hơn bọn họ bao nhiêu, bỗng nhiên có chút dở khóc dở cười, “Lúc ấy

cậu không hỏi một chút rõ ràng mà đã nhảy vào vũng nước đục rồi à? Nhờ may là lừa cậu thì sao.”

“Sẽ không đâu.” Lâm Nguyên cười nói, “Chú đuôi sam... À, chính là vị trưởng bối kia, mặc dù có tính cách thích nói giỡn, không hề kiêng dè gì, nhưng vào lúc quan trọng lại rất đáng tin cậy, tôi quen ông ấy từ khi còn nhỏ, khi đó tôi ham chơi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phải nằm bệnh viện hai tháng, vừa vặn ở cùng phòng bệnh với Jacques, chính là tóc xoăn mà hai người nói đấy. Lúc ông ấy đến thăm tóc xoăn, luôn nhân tiện trêu đùa tôi, thường xuyên qua lại liên quen thân. Nếu thật sự là người xấu, khi đó tôi đã bị bắt cóc bán đi rồi.”

“Ông ấy đã dạy tôi không ít thứ, trước khi lên đại học, những thứ đơn giản như xử lý vết thương, cấp cứu băng bó đều học từ ông ấy. Sau khi lên đại học, có chút vấn đề chuyên nghiệp không hiểu rõ cũng phải hỏi ông ấy, cho nên có thể tính là nửa thầy của tôi.”

Có thể nhìn ra được, Lâm Nguyên vô cùng tôn kính vị trưởng bối kia.

Người có thể dạy được những thứ chuyên nghiệp...

“Cũng là bác sĩ?” Cố Yến hỏi.

Lâm Nguyên nói: “Đúng, trước kia từng là.”

“Tại sao lại nói là trước kia?”

“Sau đó bởi vì xảy ra tai nạn y tế nên từ chức.” Lâm Nguyên vừa nói, lại bổ sung, “Đây là chuyện duy nhất ông ấy không thích nhắc đến, cho nên tôi không biết nhiều. Hình như là tỷ lệ giải phẫu thành công không cao, bệnh nhân đã qua đời. Sau đó tôi có đoán là giải phẫu gen, khi đó đúng là tỷ lệ thành công của loại giải phẫu này rất thấp. Nhưng ngược lại tôi càng cảm thấy thật ra thì loại chuyện này không có liên hệ quá lớn với ông ấy, dẫu sao ông ấy không phải bác sĩ phụ trách cái này, mỗi ngày ông ấy đều ngồi trong phòng nghiên

cứu, tai nạn y tế cũng không rơi xuống đầu ông ấy được...”

Hắn ta lẩm bẩm nói xong, giương mắt nhìn một cái, lại phát hiện ánh mắt Yên Tuy Chi rơi vào một khoảng không, có vẻ như đang mất tập trung suy nghĩ cái gì. Dường như tâm tình anh hơi biến hóa, ít nhất không còn buông lỏng nhả nhận giống trước đó nữa, bởi vì anh đang nhú mày.

“Sao vậy?” Lâm Nguyên lắc lắc tay ở trước mặt anh.

“Hả?” Yên Tuy Chi lấy lại tinh thần, vẫn không ngừng nhú mày:
“Ông ta từ chức lúc nào?”

Lâm Nguyên suy nghĩ một chút, “Rất lâu rồi, tôi cũng không nhớ rõ số năm cụ thể, đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu năm trước?”

Yên Tuy Chi trầm mặc một hồi.

Chỉ từ trên mặt anh rất khó nhìn ra anh đang suy nghĩ gì, điều này làm cho người ta cảm thấy có chút thấp thỏm khó hiểu.

Lâm Nguyên đang muốn mở miệng hỏi đôi câu, lại thấy Cố Yến nắm lấy bàn tay Yên Tuy Chi đặt ở trên bàn.

Ừm...

Cảm tình thầy trò tốt như vậy sao?

Lâm Nguyên há miệng ra rồi lại khép vào.

Hắn ta nghe Cố Yến thấp giọng hỏi một câu: “Sao vậy?”

Về mặt Yên Tuy Chi hòa hoãn một chút, nhìn ra được là anh vốn không có ý định nói gì, nhưng sau khi nghe Cố Yến hỏi, vẫn đáp một câu: “Nhớ tới cha mẹ tôi, bọn họ cũng có chút vấn đề lúc giải phẫu.”

Anh vừa nói, trở tay vỗ mu bàn tay Cố Yến một cái coi như trấn an,

ánh mắt rơi vào trên người Lâm Nguyên lần nữa, nói: “Có thể là tôi suy nghĩ nhiều, nhưng đúng là thời gian khá khóp.”

Nhưng mà... kết hợp với lý do vị trưởng bối kia cứu anh — vì để trả nợ.

Có phải có quá nhiều sự trùng hợp rồi hay không?

Yên Tuy Chi hỏi: “Cậu có cách liên lạc với vị trưởng bối kia không? Giúp tôi gọi một cuộc, tôi nói chuyện với ông ta một chút.”

Lâm Nguyên tìm cái tên “Chú đuôi sam” trong danh bạ, nhưng mà rất không khéo, gọi bốn năm lần liên tiếp đều không có người nghe.

“Để lát nữa thử lại, có thể bây giờ đang bận.” Lâm Nguyên nói.

“Như vậy, cậu có ảnh của ông ta không?”

Lâm Nguyên: “Anh chờ một chút.”

Về chuyện tai nạn y tế có liên quan đến cha mẹ Yên Tuy Chi, hẳn ta không dám nghĩ, bởi vì lo lắng vị trưởng bối kính trọng kia thật sự liên quan đến cuộc giải phẫu của cha mẹ anh. Lâm Nguyên mở máy thông minh của mình ra, tìm kiếm cực kì chuyên chú, một mặt hy vọng có thể tìm chút gì đó để dòi sự chú ý của Yên Tuy Chi đi, mặt khác cũng hy vọng có thể giúp đối phương biết nhiều thêm một chút.

Nhưng mà trên đời này luôn có thứ gọi là định luật Murphy. (*)

() Định luật Murphy còn được nhiều người gọi là “định luật đầu độc” hay “định luật bánh bơ”, ám chỉ việc gì không may thì thường dễ xảy ra hơn.*

Hắn ta lo lắng mình không tìm được tấm hình nào, vì vậy đúng là hắn ta không tìm được.

Lật tất cả ngõ ngách trong máy thông minh, cứ thế một tấm cũng

không có.

“Thật sự không có, nhắc tới cũng thật là... Tôi quen biết ông ấy nhiều năm như vậy, vậy mà thậm chí còn chẳng chụp ảnh với nhau. Ngay cả mạng xã hội của ông ấy tôi còn xem qua rồi, một trạng thái độc thân vạn năm, chứ đừng nhắc tới hình.”

Yên Tuy Chi nhắc nhở: “Tóc xoắn thì sao? Hấn ta có không?”

Nụ cười của Lâm Nguyên càng lúng túng hơn, “Điều này... Không tiện hỏi lắm.”

“Tại sao?”

“Lúc nhỏ tóc xoắn và cha nuôi có quan hệ rất tốt, cực kì thân thiết. Nhưng lúc tóc xoắn tốt nghiệp đại học, không biết làm sao hai người lại rạn nứt, sau đó nhà cha mẹ ruột của tóc xoắn tìm tới khôi phục lại liên lạc, điều này càng lúng túng hơn. Tóm lại, bây giờ hai người bọn họ gần như là trạng thái đoạn tuyệt quan hệ. Nhắc đến chú đuôi sam ở trước mặt tóc xoắn, hay nhắc đến tóc xoắn trước mặt chú đuôi sam... không nói được là cái nào tự tìm chết hơn. Bằng không chú đuôi sam cũng sẽ không chọn tìm tôi giúp anh sửa đổi gen, mà chắc chắn sẽ tìm tóc xoắn trước, anh nói phải không?”

Hấn ta giải thích một lần, lại lộ ra vẻ xấu hổ: “Như vậy xem ra đúng là phải xin lỗi anh rồi, thật ra trừ việc sửa đổi gen cho anh, tôi cơ bản là người ngoài cuộc trong chuyện này. Nếu như có thể cung cấp nhiều thông tin hơn cho anh thì tốt...”

Lâm Nguyên tự mình xoắn xuýt một lúc, cuối cùng vẫn mở giao diện truyền tin ra, gọi cho tóc xoắn.

Về mặt đợi bắt máy y như vào trong xe tang vậy.

May mắn là đối phương cũng không để hấn ta nằm trong xe tang quá lâu.

“Alo? Jacques?”

“À đúng, không phải, không có chuyện gì bận rộn cả, không cần chạy gấp về. Gần đây cậu vẫn ó còn ở bệnh viện trung ương? Cụ bà thế nào rồi?”

“À, vậy thì tốt, yên tâm. Ủm... Hỏi cậu một chuyện.”

“Cậu có ảnh của chú đuôi sam không, gửi cho tôi một tấm? Truyền tin của ông ấy tôi gọi thế nào cũng không được...”

Vừa mới dứt lời, hần ta liền lộ ra vẻ mặt như xe tang bị nổ, tháo tai nghe xuống, “Cậu ta ngắt máy luôn rồi...”

Nhưng Yên Tuy Chi lại bắt được một từ khác: “Khoan đã, cậu vừa nói bệnh viện trung ương? Là chỉ bệnh viện trung ương khu vực? Tóc xoắn ở đó?”

Lâm Nguyên gật đầu một cái, có chút mờ mịt với điểm chính của anh: “Đúng vậy, lần trước tôi có nói với hai người rồi mà nhỉ? Trong nhà cậu ta có người qua đời vì tai nạn của cơ sở nhỏ, chính là bên gia đình ruột thịt kia. Sau đó bà ngoại cậu ta đau thương quá mức cũng vào bệnh viện, giống như còn không chịu chuyển tới Xuân Đằng, cho nên cậu ấy có chút phiền lòng ngắt máy cũng là bình thường, chỉ là không lấy được ảnh.”

Yên Tuy Chi lại nhìn Cố Yên một cái, ánh mắt hai người giao nhau, cùng nhớ lại một chuyện.

Lúc ấy gặp được vị bác sĩ kia ở quán bar, hình như cũng ở bệnh viện trung ương khu vực.

Nhưng là... Ở trong ấn tượng của anh, đôi mắt của bác sĩ tóc xoắn hình như là màu nâu nhạt, hay là vàng nâu? Tóm lại cũng không phải là màu xanh da trời.

Ngay lúc anh đang nghĩ lại những điều này, máy thông minh của

Lâm Nguyên lại rung lên.

“Mặt trời mọc từ đằng Tây rồi, cậu ta lại gửi hình cho tôi!” Lâm Nguyên nhìn tin nhắn mới, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Hắn ta ngo ra hai giây, liền dứt khoát lật màn hình lại, đưa đến trước mặt Yên Tuy Chi và Cố Yến, “Đây – chú đuôi sam trông như vậy, anh đã từng gặp ở đâu chưa?”

Yên Tuy Chi nhìn màn ảnh, im lặng chốc lát mới khô cần nói: “Có chút quen mắt.”

“Vậy sao?” Lâm Nguyên kinh ngạc.

Cố Yến cũng nhìn anh, “Quen mắt?”

Yên Tuy Chi gật đầu một cái, giọng nói không có chút nhấp nhô nào, “Nói đến cũng thật trùng hợp, ông ta giống chủ nhà của tôi như đúc.”

Cố Yến: “...”

Lâm Nguyên: “...”

-----oOo-----

Chương 106: Chủ nhà (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Nguyên cười khan một tiếng, nói: “Lại còn có chuyện trùng hợp như vậy.”

Thật sự là trùng hợp sao?

Thật ra thì điều này căn bản đã không phải trùng hợp nữa, mà những điều “trùng hợp” này vốn có mục đích rõ ràng, chạy thẳng tới bên người anh rồi.

Ban đầu sau khi anh tỉnh lại thì không dùng đến vé tàu bay kia, mà chuyển đến luật sở Nam Thập Tự. Nếu như chủ nhà vẫn luôn ở trong bóng tối chú ý đến hành động của anh, muốn biết những điều này cũng không khó khăn.

Nhà trọ dùng để sắp xếp anh đã đến hạn thuê, đương nhiên anh sẽ cần nhà mới.

Chủ nhà có thể tính toán tốt thời gian, lấy thân phận thích hợp để xuất hiện.

Lần trước ông ta cũng đã nói, ông ta biết rất nhiều sinh viên đã từng công tác ở Nam Thập Tự, thông qua những quan hệ này, đã gặp được Locke muốn giúp Yên Tuy Chi tìm phòng, điều này quá đơn giản.

Khó trách Yên Tuy Chi bởi vì đi công tác mà bỏ lỡ mất ngày xem phòng, ông ta lại đồng ý sắp xếp lại thời gian lần nữa.

Cũng khó trách ông ta đồng ý cho bảy ngày ở thử, để cho Yên Tuy Chi nghỉ ngơi trước, ngay cả cách trả tiền phòng cũng được sửa lại tương ứng.

“Trước đó anh có phát hiện ra không?” Lâm Nguyên hỏi.

Yên Tuy Chi vuốt tay, “Rất khó biết được, dù sao trừ tiền thuê nhà vượt khỏi phạm vi thừa nhận của tôi bây giờ, những thứ khác gần như là chuẩn bị vì tôi, thời gian rất đúng dịp, ngay cả cách trưng bày trong phòng ngủ cũng rất phù hợp.”

“Tiền thuê nhà là bao nhiêu?” Lâm Nguyên có chút kinh ngạc, “Nếu đã đến vì anh, tại sao chú đười sam phải định giá cao chứ? Vì để người khác không chú ý? Chú ấy cũng không sợ anh nhìn một cái liền chạy sao?”

Yên Tuy Chi yên lặng uống một hớp sữa bò, hàm hồ nói: “Thực ra không có gì, nhưng chắc ông ta quên mất bây giờ tôi chỉ là một thực tập sinh.”

Luật sư Cố không nhìn nổi nữa, mở miệng giúp chủ nhà nói một câu: “Thứ cho tôi nói thẳng, thật ra tiền thuê nhà đó rất vi diệu. Vừa vặn đề lên mức thực tập sinh có thể chịu được, sinh viên bình thường chỉ cần thương lượng một chút là có thể cho thuê. Hiển nhiên ông ta đã cân nhắc đến việc thầy là thực tập sinh rồi, chỉ là không ngờ thầy chả có đồng nào mà còn dám đi thuê phòng thôi.”

Yên Tuy Chi: “...”

Sao anh có thể tìm một tên phá đám đến ngồi bên cạnh thế nhỉ?

Lâm Nguyên hòa hoãn tình cảnh một chút: “...Quả thật chưa bao giờ nghe đến người thuê như vậy.”

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười: “Bữa sáng của cậu sắp lạnh rồi đấy, bác sĩ.”

Nói cách khác chính là — cậu nhét hai miếng vào miệng rồi im mồm đi trước được không?

Lâm Nguyên cúi đầu cắn bánh cuốn của mình.

Cắn hai cái, hắn ta lại cười lên: “Như vậy xem ra, mặc dù chú đuôi sam đã rất cố gắng rồi, nhưng hai người có thể gặp mặt vẫn phải dựa vào vận cứt chó.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh vừa ăn sáng vừa gửi một tin nhắn cho chủ nhà:

[Lúc nào về Decama?]

Qua khoảng năm phút, chủ nhà mới trả lời: [Bị năm chục ngàn con vịt làm âm ỉ ù tai, mới vừa đọc được. Vốn là hôm nay đã về Decama rồi, nhưng có chuyện nên tạm thời tôi phải trì hoãn ở bên này một ngày, ngày mai mới về được.]

Yên Tuy Chi: [Năm chục ngàn con vịt?]

Chủ nhà: [Bị người cả phòng bao vây đuôi chặn đường, ép tôi tìm tình yêu xé chiều. Không nhắc đến việc này nữa, tìm tôi có việc gì?]

Yên Tuy Chi: [Không có gì, mời ông uống trà chiều thôi.]

Quan hệ của bọn họ đã quen thuộc đến mức có thể hẹn trà chiều tán gẫu? Không đến nỗi. Ý này cơ bản là có lời muốn nói.

Chủ nhà hiển nhiên cũng hiểu, chỉ là phương hướng ông ta nghĩ không đúng lắm: [Làm sao? Cậu đổi ý rồi à? Bạn trai cùng nhà quyết định chuyển nhà?]

Yên Tuy Chi không ẩn màn hình với Cố Yến, luật sư Cố vừa vặn thấy được đoạn đối thoại này, khều ngón tay một cái, vượt qua chức phận đóng giao diện lại.

Bác sĩ Lâm phía đối diện ghen một miếng bánh cuốn trong cổ họng.

Hắn ta ghen đến mức mặt đỏ bừng, lúc cầm cà phê lên uống thì máy thông minh vang lên.

“Alo...” Hắn ta vội vội vàng vàng tiếp nhận, lúc này mới phát hiện lại là một video truyền tin, “Chú đuôi sam?”

Tai nghe còn không chưa kịp nhét vào trong lỗ tai, giọng nói của đối phương đã mơ hồ từ bên trong truyền tới, “Cháu làm gì mà đỏ mặt như vậy? Đang ngồi cạnh cô bé xinh đẹp nào hả?”

Giọng nói này không phải chủ nhà thì là ai?

Lâm Nguyên đầy lúng túng nhìn Yên Tuy Chi và Cố Yến, “Không có, không phải, cháu ăn sáng bị ghen thôi. Còn về đối diện ——”

Hắn ta còn chưa nói hết, chủ nhà đã mở miệng nói, “Có một chuyện rất gấp, cháu nghe chú nói trước đã. Cháu đang ở nhà hàng hả?”

Trong video, từ góc độ của chủ nhà hắn có thể thấy cảnh tượng đại khái sau lưng Lâm Nguyên.

“Vâng. Chuyện gì vậy?” Lâm Nguyên hỏi.

Chủ nhà nói: “Dần đây chú có tiếp xúc với vị kia.”

“Vị nào?” Lâm Nguyên bỗng không phản ứng kịp.

Chủ nhà “chặc” một tiếng, “Còn có vị nào nữa, người mà chú nhờ cháu giúp đấy, cháu đang ở nhà hàng thì chú có thể nói thế nào được?”

Cuối cùng Lâm Nguyên cũng kịp phản ứng là ông ta đang nói đến Yên Tuy Chi.

Hắn ta lại nhìn Yên Tuy Chi và Cố Yến một cái, đang muốn mở miệng, chủ nhà lại nói tiếp: “Chú cảm thấy có thể cậu ta đã nhận ra

được điều gì đó, gần đây đang rất loạn, chỗ cháu nói năng làm việc chú ý một chút, đừng để cậu ta túm lấy đuôi tóc, đừng để cậu ta nghi ngờ.”

“Chú đuôi sam, cháu cảm thấy chuyện này ——” Lâm Nguyên nói.

Chủ nhà: “Cái gì mà cháu cảm thấy, cháu cứ coi như là nhận việc riêng một lần, những thứ khác thì đừng tham gia. Bên chỗ cậu ta chú sẽ giải thích sau.”

Lâm Nguyên định mở miệng lần nữa: “Ý cháu là —— “

“Mặc kệ cháu có ý gì, tóm lại phải nhớ, cháu chẳng biết gì hết, cho nên cũng không có gì để cho cậu ta biết cả. Nhưng cháu cũng đừng khấn trương, chú chỉ gọi để dự phòng cho cháu thôi, hẳn cậu ta chưa đến mức bắt được cháu nhanh như vậy đâu, đối với điểm này, chú vẫn có chút lòng...”

Bác sĩ Lâm bị chặn không tìm được cơ hội mở miệng, dứt khoát đổi ống kính video truyền tin thành toàn cảnh, sau đó lướt ngón tay một cái.

Khuôn mặt của hắn trên màn hình liền đổi thành Yên Tuy Chi và Cố Yến.

Chủ nhà: “... .. tin.”

Đôi diện bóng vang lên một tiếp bốp, ống kính lăn mấy vòng.

Yên Tuy Chi và Cố Yến dùng ánh mắt bày tỏ nghi vấn.

Lâm Nguyên bóp trán giải thích: “Máy thông minh rớt.”

Sau một trận binh hoang mã loạn, ống kính bên chủ nhà đã khôi phục bình thường lần nữa, có thể nhìn thấy ông ta đang ngồi trong một đình viện ở vườn hoa, sau lưng có một đồng người, không biết là hàng xóm hay là mấy cụ ông cụ bà họ hàng đang nói chuyện

phiếm.

Chủ nhà hẳn đang ngồi trên một cái xích đu, ôm một thằng nhóc đu đưa. Ông ta trợn mắt nhìn Lâm Nguyên thật lâu, lại trợn mắt nhìn Yên Tuy Chi thật lâu, sau đó thở dài, “Haiz... sao hai người biết chọn thời gian quá vậy.”

Yên Tuy Chi cười cười: “Quá khen.”

Chủ nhà giận đến đau răng: “Tôi đang khen cậu sao?”

Ông ta lại quay đầu nhìn đám ông già bà lão một bên kia, vẫy tay với một bà cụ có dáng dấp rất giống ông ta: “Quả cầu vòng ăn ngon không?”

“Ngọt lắm!” Mấy bà lão cực kì cho mặt mũi.

“Lần sau trở lại sẽ mang cho mọi người thêm hai thùng.” Chủ nhà nói, “Còn nhớ mấy ngày nay con nói với mọi người sao? Đừng ăn linh tinh cái gì, Chớ loạn ăn cái gì, đừng đi ra ngoài chạy loạn, không được tiếp xúc với người lây nhiễm, lát nữa ngài Maugham sẽ đến, đừng khách khí với ông ta, cứ coi như sai bảo cháu ấy, nhưng đừng đứng xa tầm mắt ông ta quá.”

“Còn nữa, mẹ đừng giả bộ chân đau, đừng để Maugham tay chân luống cuống nhét mẹ vào bệnh viện, trước kia ông ta là quân nhân chứ không phải là quân y đâu.”

Bà lão phía trước kêu lên: “Mẹ có muốn giả bộ đâu.”

“Làm sao? Còn có người ép mẹ sao?” Chủ nhà nói.

Bà lão tiếp tục kêu: “Được rồi, không nói cho con.”

Chủ nhà đầy vẻ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lại quay về phía video nói với bọn Yên Tuy Chi: “Sáng nay mẹ tôi không để tôi đi, giả vờ đau chân kéo tôi ở lại nửa ngày, còn làm hỏng một vé tàu bay của tôi

nữa.”

Bà lão xách eo tới, đưa tay cốc vào sau gáy ông ta: “Đã nói ta không phải cố ý giả bộ rồi.”

“Được rồi được rồi.” Chủ nhà giơ tay đầu hàng, đáp lại, “Tôi sắp xếp mấy người già ở đây xong xuôi, sẽ ra bến tàu ngay, sáng sớm ngày mai có thể đến Decama. Khi đến tôi sẽ truyền tin cho cậu, các cậu có thể cùng nhau đến xem nhà lần nữa, thời hạn thuê hay giá cả đều có thể thương lượng được.”

Ông ta vừa nói vừa nháy một cái mắt, câu nói sau cùng còn tăng thêm trọng âm.

Mặc dù trong truyền tin không tiện trực tiếp trò chuyện, nhưng việc nói ra thân phận này cũng rất khiến người ta vui vẻ.

Sau khi cắt đứt truyền tin, Yên Tuy Chi và Cố Yến lại trò chuyện một hồi với Lâm Nguyên.

“Số liệu truyền đến đám mây của bệnh viện, là cậu đổi cho tôi?”

“Nếu không còn có thể là ai được?”

“Cậu đã xem số liệu đó sao? Trên ghi chép có viết đã được xem 6 lần, trừ tôi ra, 5 lần còn lại đều là cậu?”

Lâm Nguyên đầy vẻ “quả nhiên”, “Sau khi truyền lên, tôi chỉ kiểm tra trên thiết bị một lần, để xác nhận xem kết quả hiện ra có bị sửa đổi không. 4 lần còn lại là do người khác.”

Mặc dù hắn ta nói mình chỉ giúp sửa đổi gen thôi, chưa từng tiếp xúc với chuyện gì sâu hơn cả. Nhưng từ biểu hiện của hắn ta, lại không đơn giản như vậy.

“Có phải cậu còn biết điều gì nữa không?” Yên Tuy Chi hỏi, “Ví dụ như ngày đó bị cúp điện, thật sự là bất ngờ?”

Lâm Nguyên lắc đầu một cái: “Không thể nói được, sau khi tôi phát hiện bị cúp điện đã hỏi qua nguyên nhân, bọn họ nói là phòng nghiên cứu dưới tầng gặp rắc rối về thiết bị. Nhưng đúng là có chút trùng hợp, tôi nghĩ... Hẳn là có người đang thử thăm dò anh. Nhắc tới, ở trước đó, anh từng có hành động nào khiến người ta phải nghi ngờ chưa? Ví dụ như mấy thứ khiến người ta cảm thấy thực tập sinh như anh có chút không đúng ấy?”

Giáo sư Yên rất tự biết mình ho khan một tiếng, “Nếu đã nói như vậy, khả năng mỗi ngày đều có vài chuyện đi.”

Lâm Nguyên: “...”

-----oOo-----

Chương 107: Tập thể hình (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù anh không bọc vẽ nguy trang lại rất chặt, nhưng cũng không đến nỗi chỗ nào cũng có người nghi ngờ anh, dù sao cũng phải có tiếp xúc qua, nghiêm túc mà nói, không ngoài mấy chỗ tập trung

Có thể là luật sở Nam Thập Tự, dấu sao một thực tập sinh nếu như có biểu hiện không đúng, người dễ dàng phát hiện ra nhất, chắc là người trong luật sở.

Cũng có thể là bệnh viện Xuân Đản, trong khoảng thời gian này anh có qua bệnh viện Xuân Đản vì vấn đề cơ thể mấy lần, mặc dù có Lâm Nguyên âm thầm hỗ trợ, nhưng cũng không thể bảo đảm sẽ không có phần kiểm tra hoặc là phần tài liệu nào bị người có mục đích chú ý tới.

Hoặc là... tòa án.

Lần ở Tù Thành cơ bản đều là chuyện của Cố Yến, anh không tham gia được nhiều. Nhưng vụ án của George · Manson ở hành tinh Thiên Cầm, anh lại nắm toàn quyền phụ trách. Có lẽ thẩm phán, có lẽ là bên truy tố ngồi ở đối diện, có lẽ là một ít người ngồi dưới nghe, ví dụ như gia tộc Manson.

Mà ba chỗ này lại khó phân cao thấp, cũng có khả năng rất cao.

“Cho dù nói thế nào, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.” Lâm Nguyên nói, “Nếu như bị cúp điện là cố ý, vậy có nghĩa là có người muốn xem kết quả kiểm tra của anh, để xác nhận một ít chuyện. Tôi nghĩ nếu bọn họ muốn xem, thay vì thủ tiêu luôn số liệu của anh, không bằng hơi đổi một chút. Tránh cho đối phương không nhìn thấy còn chưa từ bỏ ý định, sau này tìm lại tra tiếp.”

Yên Tuy Chi gạt đầu một cái, “Làm phiền.”

Ba người tùy ý trò chuyện một ít, một bữa ăn sáng ăn đổi thành bữa trà sáng rồi.

Lúc sắp đi, Lâm Nguyên đột nhiên nghĩ tới gì đó mà vỗ đầu: “Đúng rồi, lần sửa đổi gen thứ hai của anh không còn thừa bao nhiêu thời gian. Có cần tôi làm lại cho anh không?”

Yên Tuy Chi hơi nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Tạm thời không cần, tôi cũng không thể chiếm tên của em trai cậu mãi được.”

Lâm Nguyên cười cười.

“Nhưng tôi luôn muốn biết, sửa đổi mất hiệu lực, là từ từ mất hay là mất trong nháy mắt?” Yên Tuy Chi sờ mặt mình, “Lần trước đi công tác mấy ngày trở lại, có người nói dáng dấp tôi có chút không giống trước rồi, chỉ là không rõ ràng lắm. Nhưng sau đó tôi lại đến hành tinh Thiên Cầm, trở về Decama, khoảng thời gian này dài hơn trước, có điều không có ai nhắc đến tôi có biến hóa mới cả.”

Lâm Nguyên gạt đầu nói: “Yên tâm, một ngày một khuôn mặt ai mà chịu nổi. Loại sửa đổi gen có tính chất tạm thời thế này, giai đoạn trước sẽ có biến hóa nhỏ xíu, biến hóa chủ yếu của anh đều ở trong đoạn thời gian hôn mê rồi, sau đó biến hóa rất nhỏ. Bây giờ đã coi là kỳ cuối rồi, kỳ cuối thì ổn định hơn, biến hóa mỗi ngày gần như là không. Tất cả biến hóa nên có sẽ ở mất hiệu lực trong 3 giờ cuối cùng, có thể khoảng thời gian đó sẽ có tình huống sốt cao hoặc lên cơn sốc, tóm lại sẽ không dễ chịu, nhất định anh phải nhớ đến tìm tôi trước.”

Hắn ta vừa nói vừa có chút ảo não, “Sớm biết thế đã làm cho anh hạn ba năm.”

Vốn là định đưa Yên Tuy Chi đi xa một chút, chờ an toàn rồi nói sau. Không ngờ người này căn bản không hề đi.

Yên Tuy Chi dờ khóc dờ cười: “Sao cậu không dứt khoát làm vĩnh viễn đi?”

Lâm Nguyên nghiêm trang nói: “Đúng là tôi đã cân nhắc qua, nhưng mà để ngừa vạn nhất thì không làm như vậy.”

Sửa đổi gen chính quy ở Liên Minh phần lớn đều có thời hạn, sửa đổi vĩnh viễn chưa đến 15%. Bởi vì ở trong quan niệm của công chúng, phổ cập khoa học về sửa đổi gen luôn được nhấn mạnh, kỹ thuật hiện nay chỉ có khái niệm sửa đổi “có hiệu lực” và “mất hiệu lực”, không thể phục hồi lại hư tổn. Nói cách khác, nếu như bạn lựa chọn sửa đổi vĩnh viễn, phạm là xuất hiện vấn đề, chỉ có thể lựa chọn sửa đổi chồng lên để giải quyết, mà không thể làm mình hoàn toàn khôi phục lại hình dáng trước sửa đổi được.

“Tôi miễn cưỡng coi như hài lòng với khuôn mặt cũ của tôi, cả đời không về được có khi sẽ kết thù với cậu đấy.” Yên Tuy Chi làm trò đùa nói.

Lâm Nguyên khoát tay một cái: “Cũng không đến nỗi. Bây giờ tôi đang nghiên cứu về phương diện này, trùng hợp là gần đây mới có đột phá, tỷ lệ thí nghiệm thành công đã đến 75% rồi, chỉ là còn chưa báo lên thôi. Đợi một thời gian ổn định lại đã.”

Cuối cùng hắn ta lại nhấn mạnh một câu: “Trước khi mất hiệu lực nhất định phải nhớ đến tìm tôi, nếu không biến hóa trong ba giờ đó thật sự rất dọa người đấy!”

Nói xong hắn ta mới rời khỏi phòng cà phê, che ô đi vào trong cơn mưa như thác đổ.

Một buổi trưa này coi như thuận lợi.

Chính xác mà nói là thuận lợi ngoài ý muốn, nhưng có thể là ảnh hưởng của câu “có được có mất” của người xưa, cuộc nói chuyện với đương sự Horace · Ji bồi chiều lại cực kì tệ hại.

Vị đương sự này hình như ghét cay ghét đắng trời mưa, thấy nước mưa không ngừng tạt vào trên cửa sổ thì cực kì phiền não, suốt cả buổi chiều đều ngồi trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, hỏi cái gì đều chỉ hừ đôi câu, giống như bị đau răng vậy.

Bỗng chốc khó mà đoán được gã đang vô duyên vô cớ gây sự, kéo dài không muốn nói ra, hay là thật sự có xung đột với trời mưa to thế này.

Cũng may vụ án này cũng không bị đưa ra tòa nhanh như vậy, Cố Yến còn có đầy đủ thời gian từ từ đấu với gã.

Một giờ gặp mặt gần như đều bị tổn vào sự yên lặng, nhưng cuối cùng, Horace · Ji vẫn đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ lại thoáng xuất hiện biến hóa trong nháy mắt, đôi mắt động một cái, giống như pho tượng đột nhiên có sự sống.

Yên Tuy Chi chú ý tới một cái chớp mắt kia, vì để không kinh động đến Horace · Ji, anh nhắc nhở Cố Yến bằng động tác cực kì nhỏ

Khoanh tay, ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ lên cánh tay Cố Yến hai cái.

Cố Yến: "..."

Yên Tuy Chi dùng khẩu hình nói: "Nhìn tôi làm gì, nhìn ra ngoài cửa sổ kia."

Thứ khiến cho ánh mắt Horace · Ji sống lại, là một con chim chọt bay qua cửa sổ, chạt vạt vòng vo một lát rồi mới tìm một góc trú mưa.

Cho đến kia con chim kia nhảy nhót dưới mái hiên, Horace · Ji mới mĩa mai cười một tiếng, nói: "Chim ngu."

Đây chính toàn bộ lời nói của gã trong lần gặp mặt này.

Trận mưa như thác đổ này đã làm chậm trễ công việc của không ít người ở Decama, cho nên mọi người có muốn bận cũng không có chỗ nào để bận, đám luật sư ở Nam Thập Tự cũng như vậy, hơn nữa còn tan làm đúng giờ vào chạng vạng tối.

Yên Tuy Chi và Cố Yến tùy tiện ăn một chút cơm tối trong căng tin dưới tầng, sau đó trở lại biệt thự hoa viên trong thành phố.

Hiếm có thời gian ngốc ở trong nhà lâu như vậy, Cố Yến không muốn trở về phòng, kéo Yên Tuy Chi ngồi trên ghế sa lon.

Con người chính là kỳ quái như vậy, “bạn trai” cũng tốt, mà “người yêu” cũng tốt, chỉ là mấy chữ đơn giản đã có thể sinh ra một loại phản ứng hóa học kỳ diệu, giống như có những thứ này điều hòa, chuyện nhàm chán gì cũng trở nên thú vị.

Cho dù làm ổ trên ghế đọc báo, đọc tài liệu vụ án, hoặc đơn giản là hưởng thụ một quyển sách, xem một bộ phim, cũng vẫn có mùi vị lưu lưu hơn trước kia nhiều.

Hướng chi cảnh đêm bên ngoài cửa sổ cạnh ghế sa lon rất đẹp, mấy cây thông đèn kia có nhà kính che chắn, mưa to không tạo được ảnh hưởng mấy đến bọn chúng, mùi vị bùn đất càng khiến đom đóm bay ra nhiều hơn, vừa bình yên lại lãng mạn.

Nhưng mà...

Có vài người không hề có chút tế bào nào về phương diện này cả, một chút cũng không có.

Yên Tuy Chi ngồi trên ghế chốc lát, gác lại đám giấy tờ trong tay, ánh mắt rơi vào một chỗ không bật đèn trong phòng khách.

Cố Yến nhìn sang theo ánh mắt anh, thấy được phòng tập thể hình của mình.

Giáo sư Yên bồng nhớ tới tiện nghi mình không chiếm được kia, thần xui quỷ khiến nói: “Cố Yến, cho tôi mượn phòng thể hình một chút.”

Cố Yến mông lung, cảm thấy người này nghĩ cái gì là nói cái đó: “Sao thế?”

Về mặt Yên Tuy Chi thâm trầm: “Nhớ tới đám máy móc đang phủ bụi trước kia của tôi, trước kia mỗi ngày tôi đều chạy bộ sáng sớm, nhưng từ khi đến chỗ của cậu, ngay cả chạy bộ sáng sớm cũng bị hủy bỏ.”

Cố Yến: “...Tôi không thể không nhắc nhở thầy, hai ngày trước lúc tôi đi chạy bộ có ra gõ cửa phòng thầy, sau đó liền nhận được một tin nhắn, thầy gửi cho tôi chỉ cách một cánh cửa, tôi vẫn còn giữ đây.”

Hắn vừa nói, bắt đầu mở chứng cứ ra. Chìa màn hình máy thông minh ra trước mặt Yên Tuy Chi, hai tin nhắn đều được xếp cạnh nhau, nội dung mỗi tin chỉ có hai chữ, lời ít ý nhiều: “Không đi.”

Bây giờ giả mù sa mưa nói muốn rèn luyện, có mà gặp quỷ.

Yên Tuy Chi “chặc” một tiếng, giơ tay lên thủ tiêu hai tội chứng kia đi, sau đó buông tay nói: “Tôi muốn rèn luyện đấy, có cho mượn hay không?”

Cố Yến rũ mắt, mặt không thay đổi nhìn anh một hồi, vào trong phòng tìm một cái khăn bông màu trắng ra, mình cũng cầm một cái.

Hắn đắp khăn bông lên trên đầu Yên Tuy Chi, thuận thế vỗ nhẹ, “Cho mượn, đi tập cùng tôi.”

Yên Tuy Chi kéo khăn bông xuống, mái tóc đen bị làm cho rối loạn, thậm chí nói cùng nhau cái gì mà cùng nhau? Rèn luyện với nhau xong rồi cùng nhau tiến bộ, đối với tôi mà nói không phải là làm không công sao?

Nhưng anh chưa kịp bày tỏ ý kiến, đã bị Cố Yến dắt đi.

Lần này thì hay rồi, nhờ phúc của đôi chân không nghe lời này, không tập cũng phải tập.

-----oOo-----

Chương 108: Tập thể hình (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở trình độ nào đó mà nói, giáo sư Yên là một người rất khó đối phó. Anh độc đoán chuyên quyền, tuy trên mặt luôn nở nụ cười, miệng đầy lời không chính đáng, nhưng cố tình có thể xoay lòng vòng khiến đối phương choáng váng, mơ mơ màng màng đáp ứng, còn không phát hiện ra sai ở chỗ nào.

Nhưng đây chỉ là phổ thông, đối phó với người ngoài thôi.

Đến chỗ Cố Yên thì chẳng có tác dụng gì cả.

Yên Tuy Chi muốn khuyên bạn học Cố buông tha việc rèn luyện, đừng mù quáng tham gia náo nhiệt, tốt nhất có thể để một mình anh yên lặng luyện tập. Vì vậy ở nửa khoảng thời gian trước, tay chân anh luôn bận rộn nhiều việc, miệng cũng không hề nghỉ ngơi. Luôn luôn tiến hành một vài hành vi quấy nhiễu và ô nhiễm tinh thần đối với Cố Yên.

Luật sư Cố vẫn đứng đưng như không.

Hắn vừa bấm lần kết thúc thứ nhất, xuống khỏi máy chạy, khom người nhặt bình nước năng lượng dưới đất lên.

Vừa mở nắp, một vị giáo sư nào đó liền “haiz” một tiếng, hắt cằm lên với hắn, nói: “Tôi uống hai miếng, có chút khát.”

Cố Yên lại liếc nhìn đồng hồ trên tường, đưa nước năng lượng tới, dùng miệng chai đựng vào môi anh, tức giận nói: “Nửa giờ miệng chưa dừng chút nào, không khát mới là lạ.”

Là một người ngủ mê man mấy tháng, sau khi tỉnh lại cơ thể vẫn không quá khỏe khoắn mà nói, cho dù căn cơ không kém, cũng

không quá thích hợp vừa lên đã vận động quá kịch liệt, Cố Yến vẫn nhìn chăm chăm vào cường độ của anh, để tránh anh phải vượt qua mức mình có thể gánh vác được.

Nhưng cho dù như vậy, nửa giờ đối với giáo sư Yên mà nói cũng rất có hiệu quả. Không dừng thì thôi, một khi dừng lại chính là mồ hôi chảy dài.

Anh đỡ máy chạy thở hổn hển mấy cái nặng nề, sau đó nhận lấy nước năng lượng uống từng ngụm.

Đều là nửa giờ, anh đã như vậy rồi, Cố Yến còn chẳng thở gấp tí nào.

Yên Tuy Chi nuốt nước năng lượng xuống, lại thử lừa gạt một lần nữa: “Cậu nhìn xem, cường độ này với cậu căn bản không có tác dụng gì, mồ hôi còn không chảy ra mấy giọt, luyện nhiều không có ý nghĩa.”

Đèn trong phòng thể hình phát ra ánh sáng dịu nhẹ ở một góc, ánh vào bên mặt anh, mi mắt tạo thành bóng mờ kéo dài, ánh mắt nhìn tới từ trong bóng tối, mang vẻ đùa giỡn nửa thật nửa giả, quét qua lại trên người Cố Yến.

Anh vừa nói, lại uống một chút nước năng lượng nhuận cổ họng.

Mồ hôi nhỏ xuống theo động tác nâng cầm của anh, lại trượt theo xương cổ, rất nhanh đã ướt đầm dề.

Cố Yến nhìn một hồi, đưa tay ra lau mồ hôi trên cổ anh.

Cảm giác ngón cái vuốt ve trên da hết sức rõ ràng, Yên Tuy Chi run mi mắt lên một cái, hô hấp vất vả lắm mới có chút hòa hoãn lại nặng nề dần đi.

Có lẽ vận động luôn kích thích thần kinh của người ta.

Chờ Yên Tuy Chi phản ứng lại, anh và Cố Yến đã hôn nhau.

Anh khẽ nâng cằm, vuốt ve gò má Cố Yến đáp lại, qua một lúc lâu mới chạm môi đối phương để thở hển hển hai cái, nói: “Cậu cố ý hả?”

“Cái gì?”

“Trở ngại tôi rèn luyện.” Yên Tuy Chi nói.

“Rốt cuộc ai cản ngại ai trước?” Cố Yến thấp giọng hỏi một câu, lại chặn cái miệng ác nhân cáo trạng trước của ai đó lại.”

Lần này chẳng được bao lâu, Yên Tuy Chi đã nhượng bộ nói: “Được rồi được rồi, là tôi làm trở ngại trước

Vốn dĩ không thở gấp lắm, bị Cố Yến làm như vậy, bây giờ lại giống như đã chạy một giờ.

“Để tôi đứng thẳng trước đã, cái máy này cứ chọc vào phía sau, có chút đau.” Sau lưng Yên Tuy Chi vẫn luôn đề lên máy chạy, vừa rồi còn không có cảm giác gì, lúc này vừa chạm vào liền thấy đau.

“Để tôi xem nào.” Cố Yến nghe vậy thì kéo anh một chút, vén vạt áo lên nhìn một cái.

Vừa nhìn còn không thấy tím bầm gì, hắn đưa tay nhấn lên chỗ đó hai cái, “Bên này?”

Tay Yên Tuy Chi đang nắm lấy tay hắn siết chặt lại, nhìn ra đúng là đau thật.

Cố Yến đề bả vai anh lại, sau đó hôn lên khóe miệng anh rồi đứng thẳng người, nói: “Tôi đi lấy thuốc.”

“Nào có khoa trương như vậy?” Yên Tuy Chi nói.

Nhưng Cố Yến đã đi tới chỗ tủ, tìm trong hòm thuốc.

Lần trước sau khi hộp thuốc bị thanh trừ sạch sẽ, bọn họ lại mua một hộp thuốc mới, dĩ nhiên bên trong cũng có thuốc làm tan máu bầm, bôi lên rồi xoa một lát là được.

Yên Tuy Chi không đi cùng, vừa rồi anh bị quYên rũ đến giận cả người, lúc này đang dựa vào máy chạy hòa hoãn hô hấp.

Anh nhìn bóng lưng Cố Yến trong phòng khách, như có điều suy nghĩ.

Bôi thuốc lên trên da đang ướt mồ hôi cũng không có hiệu quả gì, Yên Tuy Chi không muốn tập tành gì nữa, dứt khoát lên tầng tắm.

Lúc Cố Yến đi ra, anh vừa mới sấy khô được một nửa mái tóc.

Yên Tuy Chi thấy được thuốc bôi trong tay hắn, “Định dùng thuốc thật đấy à? Thành thật mà nói, vừa nhìn thấy loại vật này, tôi cảm thấy mình như lớn tuổi hơn thật.”

Cố Yến thấy anh lại bắt đầu nói bậy nói bạ, nhìn lướt qua giường và ghế sa lon, “Lên trên giường nằm, hay nằm trên ghế?”

Yên Tuy Chi: “...”

Lời này nghe cứ là lạ, nhưng ai bắt anh bị đau ở sau eo chứ, trừ việc nằm sấp xuống, không còn lựa chọn nào khác.

Giáo sư Yên đột nhiên cảm thấy mình đã tốn không nửa giờ rèn luyện rồi.

Anh vác vể mặt đau răng quan sát một vòng, dứt khoát làm thế nào thoải mái thì làm, cho nên anh leo lên giường nằm.

Cái giường lún xuống một ít, Cố Yến ngồi ở bên cạnh, trước khi hắn lên cũng đã tắm rửa xong, mùi thơm lạnh của sữa tắm tản ra quanh

cơ thể ấm áp.

Cố Yến đưa tay kéo vạt áo anh lên cao một chút, lại bởi vì hai người dựa gần, một đoạn da bên hông lộ ra chạm vào quần áo Cố Yến.

Không biết có phải vì vừa đi tắm không, mấy chỗ trên người Yên Tuy Chi rớt cuộc đã hiện lên màu xanh tím, đột ngột nổi bật trên màu da của anh, nhìn có chút kinh người.

Cố Yến nhìn chằm chằm mấy chỗ kia một lát, ngón tay vuốt qua, động tác rất nhẹ.

Yên Tuy Chi rụt một cái.

“Đau?”

“Không phải, ngứa.”

Thuốc mỡ bị bôi lên bất thành linh lạnh như nước đá, nhưng anh còn chưa kịp phản ứng, ngón tay ấm áp của Cố Yến đã xoa dè lên, làm tan thuốc mỡ với nhiệt độ cơ thể, thậm chí một lát sau còn bắt đầu nóng lên.

Cả người Yên Tuy Chi rất căng, ban đầu lực tay Cố Yến luôn nhẹ nhàng, khiến anh ngứa không chịu nổi.

Nhưng hiển nhiên đối phương rất chú ý, luôn điều chỉnh lực tay theo mỗi phản ứng nhỏ của anh, rất nhanh đã thành thạo lên rồi.

Cảm giác đau càng ngày càng nhẹ, cuối cùng gần như là thoải mái.

Yên Tuy Chi dần thả lỏng người lại, ôm tay an tĩnh một lúc lâu, đột nhiên nhẹ giọng mở miệng nói: “Cố Yến.”

“Ừ?”

“Có phải cậu có chút sợ tôi không?”

Cố Yên dừng động tác một chút.

Tiếp đó, Yên Tuy Chi cảm giác hần sờ lên trán mình.

“ ... ”

Anh tức giận bắt cái tay kia lại, từ trên trán kéo xuống, “Ý đang nói tôi mê sảng hả?”

“Thầy nhìn ra được tôi sợ thầy từ đâu vậy?” Giọng nói trầm thấp của Cố Yên rất thích hợp với bóng đêm, bên ngoài mưa như thác đổ, thỉnh thoảng còn kèm theo sấm sét, nhưng hần vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn.

“Không phải chỉ loại sợ đó.” Yên Tuy Chi nói, “Mà là... có chút thận trọng từng li từng tí.”

Anh vừa nói vừa dứt khoát nhấc người lên, nhìn vào mắt Cố Yên, “Cậu thông minh như vậy, hần là biết ý tôi.”

Cố Yên trầm mặc chốc lát, rồi “ừ” một tiếng.

Không biết tại sao, rõ ràng chỉ là một âm tiết đơn giản như vậy, lại khiến người ta có chút bực bội khó hiểu.

Hần nhíu mày một cái, ánh mắt rơi vào cái đèn ở bên cạnh, có chút mất tập trung, qua một lúc lâu sau, hần mở miệng nói: “Sau khi... án nổ xảy ra mấy tháng, tôi đã từng mất ngủ.”

Đây chắc là lần đầu tiên hần kể về khoảng thời gian kia, nói xong câu đó thì lại yên lặng một chút.

“Thật ra thì không phải là không ngủ được, chẳng qua là tôi không quá hy vọng mình ngủ mất.” Hần nói, “Bởi vì vụ đó... luôn khiến tôi nằm mơ thấy giấc mơ lặp đi lặp lại, mơ thấy lúc họp với bạn bè, bọn Laura nói với tôi, tôi nhầm rồi, án nổ không xảy ra ở khách sạn thầy

ở, mà thầy đã trở lại với công việc, lại nhận một vụ án mới, có lẽ một tuần sau sẽ trở về trường học làm một buổi tọa đàm.”

Người này luôn là như vậy, mỗi khi kể đến những tâm trạng đã từng mãnh liệt kia, giọng nói luôn rất bình tĩnh.

Nhưng cố tình lại khiến người nghe rất khó chịu.

“Cảnh tượng trong những giấc mơ kia rất thật... Có lúc tỉnh lại sẽ không phân rõ thật giả. Cho nên tôi tìm cho mình rất nhiều chuyện để làm, buổi tối đọc nhiều hồ sơ, bao gồm những tài liệu án nổ những năm gần đó.”

“Thật ra thì những vụ án kia cũng không liên quan mấy, đơn giản chỉ là “án nổ” mà thôi.”

...

Nhưng vẫn luôn cảm thấy không cam tâm lắm, luôn cảm thấy có lẽ mình đã bỏ sót một chữ quan trọng nào đó, có lẽ nó chỉ nấp trong một góc tầm thường. Vẫn luôn suy nghĩ, nhất định còn có nguyên nhân phức tạp gì chưa phát hiện ra, nếu không... một người đang sống rất tốt, sao lại nói không thấy là không thấy thật.

Cổ Yến lại trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Gần đây... vẫn sẽ mơ thấy một ít chuyện, mơ thấy bọn Fizz vội vã chạy tới nói với tôi, nói tôi nhầm rồi, không có thực tập sinh gì cả, đều là một vài suy nghĩ chủ quan hoang đường thôi. Những tin tức cuối cùng liên quan đến thầy là vụ án nổ đó, một lần nói chuyện cuối cùng cũng là từ mười năm trước.”

Yên Tuy Chi nhìn hẩn một lúc lâu, lần đầu tiên trong đời cảm thấy đau lòng một cách khó tả.

“Không nhầm đâu.” Anh đưa tay sờ gò má và cổ Cổ Yến, sau đó nghiêng người qua ôm hẩn, “Tôi vẫn sống rất tốt, trên người cũng không có một vết thương nào, nhờ cậu mà đã được khôi phục công

việc, nhận vụ án mới, đến khi giải quyết xong những chuyện bừa bộn này, có lẽ cách một tuần, tôi lại về trường giảng. Đương nhiên, tôi cảm thấy có thể buổi đầu tiên sẽ không có hiệu quả lắm, không chừng sẽ có người bị sợ ngất đi ấy chứ.”

Cố Yến đề cầm lên hõm vai anh, giọng nói vang lên bên tai, “Tôi biết.”

Hắn rất lý trí, cũng rất thanh tỉnh.

Hắn biết những thứ kia cũng chỉ là mơ mà thôi.

Có lẽ là bởi vì thực tế tốt đến mức không ngờ, cho nên dù sao ban đêm phải có vài giấc mơ để nhắc nhở hắn đừng quá đặc ý.

Cố Yến thấp giọng nói: “Tôi đang thích ứng.”

“Vậy cậu phải nắm chắc.” Yên Tuy Chi nói, “Nếu không sẽ có vẻ là tôi thích ứng quá nhanh, giống như một tên lưu manh bắt nạt học sinh vậy.”

Vừa mới dứt lời, anh đã cảm giác sống mũi hơi lạnh của Cố Yến cọ hai cái lên cổ anh, sau đó cắn cắn, thấp giọng nói: “Có thể thầy có chút hiểu lầm...”

“Nói chuyện đằng hoàng, đừng cắn...” Yên Tuy Chi hơi nghiêng đầu, động tác nhỏ đến mức hoàn toàn không đủ để né tránh cái gì, hiển nhiên ý chí chẳng kiên định chút nào.

...

Ngoài cửa sổ vẫn là mưa to, tiếng sấm cũng đã đi xa.

Hộp điều khiển từ xa ở trên tay vịn ghế sa lon, rèm cửa sổ còn chưa kéo xuống. Nước mưa hắt lên cửa kính tạo thành những dấu vết quanh co.

Một lần tiệc rượu sinh nhật rất nhiều năm trước cũng là như vậy, lúc kết thúc gặp phải một trận mưa như thác đổ, mọi người vốn muốn rời đi lại rớt rít lùi về, tụ tập trong phòng khách lần nữa, trò chuyện một ít đề tài rất xưa mà mơ hồ.

Khi đó, Cố Yến ngồi ở bên cạnh Yên Tuy Chi, cùi chỏ gác trên tay vịn ghế sa lon, chống cằm trầm tĩnh nghe, ánh đèn chiếu quanh đường nét anh tuấn của hắn, cho dù nói gì làm gì, đều hiện ra mấy phần lạnh nhạt.

Cho tới khi một chị khóa trên không nhìn được trêu chọc hắn một câu, “Sau này tìm bạn gái, sẽ không như vậy chứ “

Lúc đó Yên Tuy Chi lại cười.

Chẳng qua không nghĩ tới mười năm sau, anh sẽ bị cậu sinh viên đã từng rất lạnh nhạt đó đè trên giường, híp mắt ngẩng cổ, từ cổ đến khoeo mắt chân mày tràn đầy những dấu vết màu đỏ.

Đôi chân thẳng dài của anh vươn ra khỏi chăn, chợt căng chặt lại, mồ hôi ẩm ướt như nước mưa chảy dọc xuống theo bắp chân.

“Cố Yến...” Anh thở hổn hển, kêu lên một tiếng thật thấp, nhưng âm cuối lại đột nhiên nâng cao.

“Ừ?” Cố Yến đáp lại một tiếng trầm thấp. Ánh mắt rơi xuống đôi mắt khép hờ, từ răng môi khe khẽ nhếch của anh, lại hôn dọc theo cục xương ở cổ họng...

Yên Tuy Chi giờ tay đặt lên đôi mắt ẩm ướt, trong lòng chết lặng

Rèn luyện có tác dụng cái rắm ấy!

-----oOo-----

Chương 109: Tập thể hình (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Làm loạn xong, ga trải giường, chăn nệm tất cả đều đầy mồ hôi, ướt một mảng lớn. Yên Tuy Chi khựng lại một hồi, không nhin được đưa tay sờ một cái.

Anh trầm mặc, cho tới bây giờ cũng không biết mình lại có thể ra nhiều mồ hôi như vậy.

Ga trải giường này hơi xấu một chút, nhưng được cái hút ẩm rất tốt.

Yên Tuy Chi không muốn thừa nhận. Vì vậy anh lại thuận tay sờ lên bắp thịt trên vai lưng Cố Yến, lười biếng chìa ra cho Cố Yến nhìn: “Nè, nhìn một chút đi, mồ hôi của cậu làm giường không thể ngủ nữa rồi nè.”

Cố Yến: “...”

Đây chính là mở mắt nói dối. Lật chăn ra nhìn cũng biết là của ai.

Nhưng lúc này, luật sư Cố lại thuận theo ngoài dự đoán, cho nên Yên Tuy Chi nói chuyện gì hoang đường hán cũng sẽ yên lặng nhận lấy hết.

“Ừm, tôi sai.” Cố Yến đáp một tiếng thật thấp, trong giọng còn mang theo một chút tình dục chưa tan.

Yên Tuy Chi nghe vậy, bên tai hơi ngứa, màu đỏ vừa lui xuống lại dần lan từ cổ đến tai.

Anh chôn mặt vào trong gối.

Nếu là trước kia, Yên Tuy Chi có thói ở sạch căn bản sẽ không chịu

được một giây. Nhưng lúc này anh lại cảm thấy lười động đậy.

Nhưng dù sao cũng chỉ lười trong phút chốc thôi.

Nửa giờ sau, Cố Yên mặc quần dài xuống giường. Hắn phủ thêm áo sơ mi, khom người chống mép giường hỏi: “Xuống tầng nhé?”

Yên Tuy Chi hơi đắn đo.

Anh nói: “Đổi bộ khác đi.”

Cố Yên: “Không muốn động?”

Yên Tuy Chi cũng đã chống người ngồi dậy: “Không phải, là giúp —”

Anh nói đến một nửa, động tác hơi cứng ngắc, vẻ mặt chết lặng trong chốc lát: “—giúp cậu trị tâm bệnh một chút.”

“Tâm bệnh gì?”

Cố Yên bỗng chốc không phản ứng kịp, hỏi một câu. Hắn đưa tay muốn đỡ lấy eo Yên Tuy Chi, lại bị Yên Tuy Chi lạnh tay lẹ mắt chặn lại.

“Đừng quấy rối, tôi dậy rồi.”

Dù là loại thời điểm này, giáo sư Yên vẫn rất muốn mặt mũi.

Không thể để mặt mất được.

Anh căng mặt, hơi thích ứng một chút, mặc quần áo rồi nói: “Tôi đi cùng cậu, lấy bộ màu đen kia.”

Cố Yên sững sốt, giờ mới hiểu được ý của anh.

Yên Tuy Chi một tay cài hai nút áo sơ mi, một tay vỗ Cố Yên nói: “Thành thật mà nói, tôi cảm thấy ít nhất màu đen còn đẹp hơn

những màu khác. Lúc nào mà cậu có thể thần nhiên đắp chăn đen lên người tôi, nhét hoa yên nghỉ vào trong tay tôi, hẳn sẽ không phải mơ tiếp những giấc mơ kia nữa.”

Cố Yên: “...”

Có một số người mỗi ngày đều suy nghĩ vài cách vớ vẩn gì không biết?

“Thầy cậu sẽ hại cậu sao?” Yên Tuy Chi lại giả bộ vầy đuôi chó sói to, nhướn mày hỏi: “Có đi hay không?”

Cố Yên không biết làm sao lại thuận theo: “Đi.”

Hai người một trước một sau xuống tầng, lấy bộ chăn ga màu đen từ trong ngăn kéo phòng khách ra.

Cố Yên ôm chăn, có thể nhìn ra hẳn khá là chê bai với màu sắc này.

Lúc tắt đèn lên tầng, Yên Tuy Chi nhớ tới cái gì mà hỏi một câu: “Tại sao cậu lại cho tôi mượn gác xép, mà không phải là phòng khách?”

Cố Yên nói như chuyện đương nhiên: “Thầy không phải là khách.”

Huống chi không gian gác xép cũng không kém phòng khách, nói là gác xép, nhưng diện tích lại không hề nhỏ chút nào.

Yên Tuy Chi có chút buồn cười: “Nói cứ như cậu đã từng đón tiếp vị khách nào khác rồi ấy.”

Cố Yên không tìm ra lời phản bác, liền không lên tiếng.

Thật ra thì đây cũng chỉ là một chút tư tâm của hắn mà thôi, gác xép ở ngay phía trên phòng ngủ chính. Thỉnh thoảng hắn có thể nghe được vài động tĩnh của đối phương. Có thể chứng tỏ căn nhà này không hề trống trải.

Hai người thay chăn ga.

Yên Tuy Chi lại vào phòng tắm qua một lát. Cố Yến ngồi dựa ở mép giường chờ anh, tùy ý mở máy thông minh ra đọc tài liệu.

Trước kia hắn luôn cảm thấy mình là một người có lực khắc chế không tệ, lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái công tác được.

Hoặc có thể nói, hắn gần như không ra khỏi trạng thái làm việc bao giờ.

Mà bây giờ hắn lại phát hiện, thật ra ai cũng lười biếng, chỉ là trước kia chưa từng được khai phá ra loại tiềm lực này thôi.

Hắn lật hai trang, lại đứng dậy đi xuống tầng.

Vào lúc này hắn mới có chút vui vẻ vì đã thay một hộp thuốc mới, nếu hắn nhớ không nhầm, trong thuốc mới mua trừ thuốc hạ sốt, còn có thuốc vạ năng.

Cố Yến liếc nhìn từng loại một, hướng dẫn sử dụng của mỗi một hộp đều nhìn rất nghiêm túc, thậm chí ngay cả mùi vị cũng không hề bỏ qua.

Đây chắc là lần đầu tiên hắn tìm thuốc một cách nghiêm túc trong đời.

Hắn chọn một loại giảm sốt trong đó, rót hai cốc nước ấm, bỏ thuốc vào trong một cốc.

Ở phương diện này, Cố Yến hiểu Yên Tuy Chi rất rõ, nếu như trực tiếp bảo anh uống thuốc hạ sốt, chắc chắn có chết anh cũng sẽ giữ mặt mũi nói: “Uống thuốc làm gì, chưa đến mức kia, không đến nỗi.”

Cho nên hắn mới chọn một loại thuốc gần như không có mùi, chắc hắn lúc uống sẽ không có vấn đề gì.

Hắn chuẩn bị xong tất cả rồi lên tầng, Tuy Chi đã tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ.

Cố Yên giống như tùy ý đưa cốc nước cho anh, “Ra nhiều mồ hôi như vậy còn tắm, uống nước rồi hẵng ngủ tiếp.”

Yên Tuy Chi nhận cốc, vừa uống một hớp liền nghi ngờ hỏi: “Sao nước này lại có mùi vị gì thế?”

Cố Yên tỉnh bơ uống nước trong cốc của mình, thầm nói sao miệng người này nhạy thế không biết, trong hướng dẫn sử dụng nói không màu không vị mà cũng bị anh phân biệt ra được.

“Mùi gì?”

“Không nói được, có chút ngọt?”

“Ngọt? Tôi thử một chút xem.” Cố Yên ngồi xuống ở bên kia, đặt cốc lên đầu giường, rất tự nhiên nâng cằm anh lên thân mật hôn.

...

Chăn màu đen đắp lên người Yên Tuy Chi làm nổi bật làn da cực trắng của anh, nhưng màu trắng này cũng không phải là màu không còn sức sống, mà ánh đèn càng khiến cho màu trắng đó được phủ lên một lớp vàng dịu dàng.

Sẽ không khiến người ta liên tưởng đến cái chết, ngược lại...

Yên Tuy Chi vốn đã có chút buồn ngủ, nhưng cảm giác Cố Yên đang hôn lên lưng anh, từ gáy đến bả vai.

Anh dung túng một hồi, hai mắt mở ra rồi nhắm lại, giống như một con mèo được vuốt ve toàn thân rất thoải mái.

Cho đến khi anh bị lật người, trán đặt lên gối, để lộ ra đường cong đẹp đẽ của xương bướm, anh mới không nhận được buồn bực oán

trách một câu: “Cậu không định ngủ hả?”

Nhưng câu than phiền này chẳng thật tí nào.

...

Chẳng được bao lâu, bả vai anh lại đổ mồ hôi, chần màu đen quần quanh eo, lộ ra một mảnh trắng trắng.

Anh có chút khó nhịn cắn xương ngón tay, nhúu mảy rất lâu. Sau đó mi mắt ẩm ướt đột nhiên run lên một cái, trong đôi mắt tràn đầy hơi nước.

Một lát sau, anh thở gấp hai tiếng, quay đầu tùy tiện đáp lại nụ hôn sâu của Cố Yến.

...

Cho nên mới nói, có lúc tan việc quá sớm cũng không có nghĩa là có thể đi ngủ sớm được.

Có lẽ còn ngủ trễ hơn so với bình thường.

Cái chần mới thay lại bị làm ẩm ướt và lộn xộn, bởi vì hô hấp của hai người tản ra hơi nóng theo mỗi nhịp điệu.

Cái gì sạch sẽ, cái gì tắm rửa, vào lúc này đều bị ném lên không hết rồi.

Cuối cùng Yên Tuy Chi còn chẳng nâng lên được nửa ngón tay nữa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, anh nghe Cố Yến nói một câu “Ngủ ngon.”

Anh khàn giọng “ừ” một tiếng, nhắm hai mắt sờ lên khóe miệng Cố Yến coi như đáp lại.

Sau đó hô hấp của anh dần trở nên vững vàng.

Ngay lúc Cố Yến cho rằng anh đã ngủ, ngón tay anh trượt từ bên khóe miệng Cố Yến xuống, tìm đến tay áo hắn, cầm lấy, mắt cũng không thèm mở, chỉ lười biếng nói: “Mơ đẹp...”

Mưa to như thác đổ, cả một đêm đến khi trời sáng.

Đến đây luật sư Cố đã hiểu rõ được hai câu ngụ ý biện này rồi ——

Ngủ cùng giường chữa ác mộng.

Chăn màu đen không hề xấu xí.

-----oOo-----

Chương 110: Tiệc rượu luật sở (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi sáng hôm đó, Yên Tuy Chi mở mắt không hề muộn hơn bình thường. Từ lâu tới nay đã hình thành đồng hồ sinh học, làm anh rất khó rơi vào trạng thái ngủ say trong thời gian dài.

Rèm cửa sổ một đêm không kéo lên, bên ngoài mưa tan trời trong, mặt trời mọc cực sớm, chiếu những ánh sáng đầu tiên vào trong phòng.

Cố Yên vòng cánh tay qua người anh, ngón tay vẫn còn bị anh nắm lấy.

Từ khi có trí nhớ tới nay, anh luôn là người độc chiếm cả một cái giường, vốn tưởng rằng đêm qua chắc chắn sẽ không quen, không nghĩ tới thích ứng cũng không tệ.

Cũng có thể là do cánh tay của bạn học nào đó quá nặng, siết chặt đến mức anh không còn lựa chọn nào khác.

Góc độ ánh mặt trời rất không khéo, thật ra thì có chút quá chói, nhưng anh chỉ lười biếng nheo mắt lại, bầu vào cánh tay Cố Yên để che.

“Tỉnh?” Giọng nói trầm thấp truyền vào trong lỗ tai.

Cố Yên động cánh tay một chút, nhưng mà lại càng ôm anh chặt hơn.

Yên Tuy Chi “ừ” một tiếng, không mở mắt, miễn cưỡng hỏi: “Sao cậu biết. Tôi đâu có động.”

“Cảm thấy.” Giọng nói của Cố Yến nghe không có chút buồn ngủ nào.

Yên Tuy Chi buồn bực: “Cậu tỉnh lúc nào thế?”

“Hơn 5 giờ.”

“2 giờ ngủ 5 giờ dậy, cậu không mệt sao?”

“Tạm được.” Luật sư Cố suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Có thể là bởi vì hay chạy bộ sáng sớm và tập thể hình.”

“...”

Giáo sư Yên không muốn nói chuyện.

Cố Yến hỏi: “Dậy hả?”

“Không.” Yên Tuy Chi nói như chém đinh chặt sắt.

Cố Yến: “Không phải hẹn chủ nhà sao? Tối nay còn tiệc rượu trong luật sở.”

Yên Tuy Chi: “Chủ tịch Liên Minh có tới hẹn cũng không gặp.”

Anh có chút tức giận quay đầu hỏi Cố Yến: “Cậu có biết bây giờ tôi đang có cảm giác gì không?”

“Cảm giác gì?”

“Giống như ôm toàn bộ Decama gấp bụng 500 cái ấy.” Giọng Yên Tuy Chi không có chút nhấp nhô nào.

Cố Yến: “...”

Đây đại khái là bệnh vận động quá liều, lúc ấy không có cảm giác gì,

nhưng khi tỉnh dậy lại cảm giác từ cổ trở xuống đều không phải là mình.

Cố Yến xoa bóp cho anh một chút, lại bị anh nắm tay.

“Bỏ tay ra.” Yên Tuy Chi “chặc” một tiếng, tức giận nói: “Yêu phi họa nước... bây giờ ý chí của tôi dễ dàng dao động, lắc lư hai cái là có thể rơi vào vũng lầy sinh hoạt thói nát.”

“...”

Luật sư Cố cảm thấy mình và cái từ “yêu phi” này không hề có chút liên quan nào cả.

Hắn nhìn cái cổ trần lộ ra ngoài của Yên Tuy Chi, một màu trắng cực nổi bật giữa mái tóc đen vào đồng chẵn, ngược lại mới có chút ý “yêu phi họa nước”.

Có thể thấy một vài người đang có hiểu nhầm cực lớn với việc xác định vị trí của mình.

“Thật sự không dậy?” Cố Yến hỏi.

“Nếu không cậu đi tìm một cái xẻng xem sao.” Yên Tuy Chi nói, “Dù sao tôi không muốn động.”

Cố Yến: “...”

Bất kì một sinh viên nào ở đại học Metz đều biết, viện trưởng Yên nói gì cũng có lý chẳng sợ. Nhưng một màn có lý chẳng sợ để không rời giường, đời này đại khái cũng chỉ Cố Yến mới có thể nhìn thấy.

Hắn không chỉ có thể nhìn thấy, còn là đầu sở.

Cố · yêu phi giả · Yên hiển nhiên không tìm được cái xẻng có thể xúc người, cũng không có ý định tìm, chỉ có thể “tạm” một chút, lấy

tay làm dùm.

Một vị hôn quân nào đó vì giữ được quả thận của mình, không ngừng vội vã xuống giường.

Bữa sáng hôm nay là Cố Yến làm, lại lặng lẽ thêm chút thuốc hạ sốt vào trong sữa bò của Yên Tuy Chi.

Hắn đặt đĩa thức ăn trên bàn, Yên Tuy Chi cài cúc áo sơ mi xuống tầng. Tư thế vẫn buông lỏng mà ưu nhã, có vẻ như không xảy ra vấn đề gì.

“Cậu làm?” Anh đứng bên cạnh bàn ăn, nhìn lướt qua bữa sáng trên bàn, lại rất phong phú, nhìn qua còn khá là dọa người.

Kết quả anh vừa nhấc mắt, liền thấy luật sư Cố đang thu hồi giao diện nào đó trên máy thông minh.

Mặc dù không thấy rõ chữ, nhưng hình ảnh xanh xanh đỏ đỏ lại rất rõ ràng...

“Ôm công thức nấu ăn?” Giáo sư Yên nhớ thù vụ tập thể hình, không hề khách khí vạch trần hắn, còn cười cong cả mắt lên.

Cố Yến để tay bên môi mỏng ho khan một tiếng, ngồi xuống cạnh bàn ăn, đẩy cốc sữa bò nóng kia ra trước mặt anh một chút, “Không dán bảo đảm khẩu vị lắm, thử một chút xem, nếu khó ăn tôi sẽ ra ngoài mua.”

Yên Tuy Chi đứng bên cạnh bàn, cầm nĩa ném một miếng, “Vượt qua dự đoán, mùi vị không tệ.”

Anh cứ đứng như vậy, thông thả không nhanh không chậm ăn hết nửa đĩa, lại không keo kiệt khen một câu: “Đúng là ăn ngon.”

Cố Yến: “...Thầy có thể ngồi xuống từ từ thưởng thức.”

Yên Tuy Chi bình tĩnh uống một hớp sữa bò, “Không ngồi được.”

Cố Yến: “Làm sao?”

Yên Tuy Chi nhắc mắt lên: “Cậu nói sao?”

Luật sư Cố: “...”

Đột nhiên đuối lý.

Yên Tuy Chi lướt báo sáng sớm, quét qua mấy tựa đề nhanh như gió, còn chưa kịp phản ứng tựa đề nội dung, liền cảm thấy được bóng người trước mặt nhoáng một cái.

Anh giương mắt nhìn, phát hiện Cố Yến cũng đứng lên.

“Làm gì đấy?” Yên Tuy Chi nghi ngờ hỏi.

“Tự kiểm điểm.” Cố Yến nhàn nhạt nói.

Nói là tự kiểm điểm, nhưng chỉ là đứng cùng Yên Tuy Chi mà thôi. Cả đời luật sư Cố khá là công bằng, vào lúc này lại cam tâm tình nguyện.

Yên Tuy Chi sửng sốt một chút, không nhận được huých vai Cố Yến bất cứ, “Tự kiểm điểm xong rồi có muốn thay đổi không?”

Luật sư Cố Yến lặng uống cà phê, áo sơ mi quần tây vừa người khiến hán càng thêm anh tuấn cao ngất, đứng đấy giống như đang đứng trên tòa, nhẹ giọng nói: “Không thay đổi.”

“...”

Yên Tuy Chi lặng lẽ cho mình một bông hoa yên nghỉ trong lòng.

Nhưng đồng thời anh lại rất vui, vui vì Cố Yến đã buông lỏng, những thứ gọi là “cẩn thận từng li từng tí” kia giống như đã bị cơn mưa

trắng đêm cọ rửa nhạt đi, chậm rãi thoát khỏi người Cố Yến.

Tốt nhất đừng xuất hiện lại nữa.

...

Tin tức buổi sáng hôm nay vẫn là những chuyện như bình thường, hơn nửa đều bị tình trạng lây nhiễm chiếm cứ, còn lại đều là án Ông lắc đầu.

Yên Tuy Chi tùy ý mở bài trên cùng để đọc, cũng không có gì khác trước.

Anh không nhìn kỹ, lại ngẫu nhiên chọn một bài về án Ông lắc đầu để đọc.

Bây giờ tin tức về vụ án này đều không rời khỏi Cố Yến, từ những thành tựu ngày xưa của hắn cho đến việc phân tích về cạnh tranh luật sư hạng nhất, rồi đến suy đoán vì sao hắn lại nhận vụ án... gần như viết thành một bài luận văn nhỏ.

Lời nói vô căn cứ, tất cả đều là đánh rắm.

Yên Tuy Chi đánh giá một câu trong lòng, cũng không nói với Cố Yến. Anh tin rằng loại báo lá cải không có chút dinh dưỡng nào này tuy không ảnh hưởng đến Cố Yến, nhưng sẽ lãng phí thời gian của hắn.

Đều là nói bậy.

Anh vẫn xem hết những bài báo liên quan đến Cố Yến, sau đó mới chú ý đến một bài báo nhỏ ở trong góc giao diện.

Quét xong nội dung, anh liền nhú mày lại.

“Nhìn cái này nè.” Ngón tay khoác lên vai Cố Yến của anh khẽ gõ mấy cái, “Trục làm lạnh của tàu bay từ hành tinh Hách Lan đến

Decama gặp trục trặc, khiến độ ẩm trong khoang số 12 mất khống chế...”

“Tàu bay nào?” Cố Yến cũng nhíu mày lại theo.

Yên Tuy Chi đưa cho hắn nhìn, “Hắn là số DH42 đến Decama tối hôm qua.”

“Có người bị thương không?”

“Có, hành khách ở khoang số 12 bị bỏng không đồng đều, nghiêm trọng nhất là chỗ ngồi từ 22-28, bởi vì gần thiết bị làm lạnh bị hỏng nhất.”

Lúc xảy ra tai nạn, hành khách bên trong khoang vừa vặn đang ngủ, chỗ ngồi được điều chỉnh thành giường, điều này làm cho mức độ bị thương càng nghiêm trọng hơn.

Đọc xong nội dung chính của bài báo, hai người lại nhìn nhau một cái.

Lúc này Yên Tuy Chi bấm số truyền tin của chủ nhà.

Lúc truyền tin được nhận, chủ nhà đang nhồm nhoàm cái miệng, giống như đang ăn gì đó, “Sao thế?”

“Ông đến Decama chưa?” Yên Tuy Chi hỏi.

Chủ nhà than phiền nói: “Đừng nói nữa, vốn lúc này đã đến rồi, kết quả bị ngăn trên quỹ đạo, phần đầu tàu bay bị trục trặc.”

“Ông đặt vé chuyến nào?”

Chủ nhà gần như là hừ cười một tiếng, “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Chuyến DH42 kia?”

“Đúng vậy, có phải rất trùng hợp không?” Chủ nhà nói, “Lúc tôi ăn sáng nghe được thông báo mới biết, vé chuyến tàu kia tôi còn chưa trả đâu. Còn có chuyện trùng hợp hơn....”

Yên Tuy Chi đã đoán được, “Vị trí của ông ở khoang 12? Số mấy?”

“Số 24.”

“Quả nhiên...”

Yên Tuy Chi cho Cố Yến một ánh mắt.

Nếu như không phải mẹ của chủ nhà kéo ông ta ở lại nửa ngày, làm ông ta không thể trì hoãn thời gian bay về, bây giờ người nằm trong phòng cấp cứu chính là ông ta.

Chủ nhà nói: “Không loại bỏ là trùng hợp thật, nhưng mà... mỗi người chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.”

Yên Tuy Chi nói: “Ông nên cẩn thận nhất.”

“Sai rồi.” Chủ nhà nói, “Tôi rất có kinh nghiệm trong việc né tránh này, cứ yên tâm đi. Cậu lại khá có kinh nghiệm trong việc xảy ra chuyện.”

Yên Tuy Chi: “...”

Anh dở khóc dở cười, nhưng lại không có cách nào phản bác.

“Tôi không sao, chuyến bay này vì để bồi thường việc kéo dài thời gian, trấn an tâm trạng của mọi người, hai giờ đã đủ cho chúng tôi bốn bữa rồi.”

Chủ nhà nói, “Nguy hiểm lớn nhất vào lúc này của tôi là có thể bị cho ăn thành heo. Yên tâm đi, bây giờ điều tôi phải làm là dụ dỗ mẹ tôi nói ra kẻ khiến chân bà bị đau, những thứ khác khi đến Decama sẽ liên lạc lại với cậu.”

...

Buổi gặp mặt với chủ nhà không thể tiến hành đúng hẹn được, tiệc rượu của luật sở Nam Thập Tự cũng xuất hiện một vài người bên ngoài kế hoạch.

Chạng vạng tối, Yên Tuy Chi và Cố Yển gặp được bóng người vừa bước từ trên xe xuống ở cửa tiệc rượu.

“Joe?” Cố Yển sửng sốt, “Sao cậu lại ở đây?”

Đây không phải là tiệc rượu nội bộ Nam Thập Tự sao?

-----oOo-----

Chương 111: Tiệc rượu luật sở

(2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Joe bị hỏi như vậy, còn ngây ngốc hơn cả Cố Yến: “Có ý gì? Tôi không thể tới sao?”

Hắn ta quay đầu nhìn trang viên đèn đuốc sáng choang của khách sạn, buồn bực nói: “Luật sở của các cậu gửi thư mời cho tôi mà.”

Cố Yến: “Thư mời của Nam Thập Tự?”

Hắn cũng không quá phụ thuộc vào Nam Thập Tự, chỉ có khái niệm hợp tác đơn giản. Làm việc nhiều năm không đổi chỗ, cũng chỉ là bởi vì làm bạn với trợ lý Adams.

Cho nên ở trước mặt người càng thân thiết, hắn càng ít gọi Nam Thập Tự là “luật sở của chúng tôi”, mà chỉ gọi thẳng tên.

Dĩ nhiên Joe biết điều này, vừa rồi hắn ta chỉ hơi ngần ra, lúc này kịp phản ứng mới sửa lời: “Đúng, người họ Cao đối tác của Nam Thập Tự nói với tôi. Thấy các cậu kinh ngạc như vậy... Thông báo không giống nhau?”

Yên Tuy Chi nói: “Trước đó vẫn luôn nói là tiệc rượu nội bộ, hoan nghênh thực tập sinh đến, tạm thời sửa lại sao?”

Cố Yến hỏi: “Cậu nhận được thư mời lúc nào?”

“Mấy ngày trước.” Joe nói, “Trước đó tôi nghĩ rằng nhất định cậu sẽ kiếm cớ trốn đi, nên mới từ chối Cao tiên sinh. Tối hôm qua mới biết hai người cũng tới, nên đã đổi ý, đặc biệt yên lặng tới để cho hai người ngạc nhiên mừng rỡ. Bây giờ nhìn lại, hình như chỉ có ngạc

nhiên chứ không có mừng rồi!”

Joe đại thiếu gia nửa thật nửa giả oán trách một câu, còn đặc biệt tự nhiên quay đầu vỗ Kha Cẩn một cái, “Đúng không?”

Dự chú ý của Kha Cẩn có chút phân tán, nghe hắn ta nói vậy, thật lâu sau mới có phản ứng, đôi mắt đen trắng rõ ràng của cậu ta mới nhìn lại.

Joe luôn có vận phần kiên nhẫn với cậu ta, đến khi nhìn thấy tầm mắt Kha Cẩn, hắn ta mới cười lên, lại nói với Cố Yến, “Nhìn đi, câu ấy cũng đồng ý.”

Cố Yến đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Còn có người nào biết không?” Hắn lại hỏi.

“Tôi nghe được tin tức nói là sinh nhật của vị đối tác Cao Khoái của các cậu, quyết định náo nhiệt một chút. Dĩ nhiên, nhưng tôi cảm thấy mục đích chủ yếu của gã là muốn kéo mạng lưới quan hệ với mấy gia tộc lớn. Cho nên... nhất định sẽ có mấy nhà như Manson, Badel, Cliff vân vân, à, còn có loại tự do như tôi nữa.”

Joe liệt kê mấy cái tên đại khái, còn nói: “Bây giờ nhìn lại, thông báo trong ngoài không giống nhau. Không trách, tôi đã nói sao cậu có thể tham gia buổi tụ họp như vậy được, ngay cả tôi còn cảm thấy hết sức nhàm chán mà.”

Tin tức của hai bên gộp lại, cho dù là Yên Tuy Chi Cố Yến, hay là Joe đều mất hứng thú đi một chút.

“Tôi rất ghét bị lừa gạt.” Joe nói, “Hay là dứt khoát không đi vào, chúng ta tự...”

Hắn ta còn chưa nói hết, đã có mấy người mặt mày vui vẻ đi ra khỏi khách sạn.

Đều là đám đối tác và trợ lí của Nam Thập Tự, Adams cũng ở bên trong, nháy mắt với Cố Yến mấy lần.

Như vậy muốn chạy cũng không chạy được.

Joe đại thiếu gia cũng không kiêng dè gì, cười ha ha phô ra một bản mặt như đi viếng ma, được đón vào trong khách sạn cùng bọn Yên Tuy Chi.

Hai trang viên trước sau khách sạn được xây theo kiến trúc song song, trung gian là một vườn hoa bằng kính lớn, tiệc rượu được tổ chức trong vườn hoa.

Yên Tuy Chi vừa đi vào liền thấy các thực tập sinh run lẩy bẩy, ngồi ở bàn ăn bình thường trong góc, giống như một tổ chim cút.

“Nguyễn —” Locke thấy Yên Tuy Chi thì như gặp được cứu tinh, nhưng lại ngại nên không dám đề cao giọng, chỉ có thể điên cuồng vẫy vẫy, “Nguyễn — bên này —”

So với những người khác, ngược lại bọn họ có vẻ thú vị hơn một chút.

Vì vậy Yên Tuy Chi giơ tay lên báo cho biết, liền đi tới chỗ bọn họ.

Cố Yến vào trong hội trường, nhìn lướt qua, cũng vội vàng đi theo.

Tiếp theo là Joe thiếu gia và Kha Cần...

Locke không ngờ mình lợi hại như vậy, gọi hẳn được bốn người tới, bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, len lén tạt vào miệng mình một cái, “Ai bảo mày gọi loạn...”

Mấy thực tập sinh này có quan hệ rất tốt với Yên Tuy Chi, nhưng thấy Cố Yến lại như chuột thấy mèo, chớ đừng nói đến người xa lạ nhìn một cái liền biết là kim chủ bậc ba như Joe.

“Chào luật sư Cố ạ, hai vị này là?”

Ánh mắt đám thực tập sinh cực kì đáng thương, khiến người xem cũng không đành lòng.

Yên Tuy Chi quay đầu nhìn Cố Yến, Cố Yến thản nhiên quay đầu nhìn Joe, Joe đầy vẻ vô tội.

“Được rồi, giới thiệu một chút cho các cậu vậy...” Yên Tuy Chi không nhìn được, cười lên.

Nhưng anh vừa muốn giới thiệu, liền bị Joe thiếu gia đoạt trước, “Joe, đàn anh trên các cậu mấy khóa. Các cậu đều ở đại học Metz hả?”

Từ trước đến nay hẳn ta tự giới thiệu đều không nhắc tới họ, so với gia tộc sau lưng, hẳn ta càng hy vọng nhấn mạnh bản thân mình.

Đám Locke liền vội vàng gật đầu, “Vâng, đều là.”

Loại tự giới thiệu này trực tiếp lướt qua những thân phận khác, chỉ nói là đàn anh, để cho mấy vị thực tập sinh run lẩy bẩy buông lỏng một ít.

“À.” Joe nói, “Tôi cùng khóa với luật sư Cố của các cậu, nhưng lớn hơn mấy tuổi, nghiêm chỉnh mà nói thì luật sư Cố của các cậu còn phải gọi tôi là anh, các cậu muốn gọi gì thì tự xem đi.”

Cố Yến: “...”

Thực tập sinh: “...”

Yên Tuy Chi rất kinh ngạc, anh ỷ vào mọi người không chú ý, rũ tay ngoắc ngoắc ngón tay Cố Yến, “Joe còn lớn hơn cậu?”

Anh vẫn cho là hai người cùng tuổi, thậm chí bởi vì nguyên nhân tính cách, luôn cảm thấy Cố Yến lớn hơn một chút.

Đối với loại động tác nhỏ này, luật sư Cố cực kì hưởng thụ.

Nhưng hắn vẫn không trả lời cái gì, Joe thiếu gia đã tự nghe ra chữ quan trọng nhất, lỗ tai cực thính mà nói: “Đúng vậy, không biết sao? Tôi lớn tuổi hơn hắn, chỉ là lưu ban mấy cấp, liền thành cùng khóa.”

Hắn ta nhắc tới loại chuyện này cực kì thản nhiên, trong nháy mắt đã khiến đám thực tập sinh cảm thấy thân thiết.

“Anh cũng là học viện pháp luật sao?” Feilida đầy vẻ tò mò, dấu sao cho tới bây giờ chưa từng nghe nói đến sinh viên từng này tuổi ở học viện pháp luật.

“Em nhìn tôi giống sao?”

“Ặc...”

“Tôi cảm thấy chắc hắn viện trưởng của các cậu sẽ không cho phép học viện pháp luật có một sinh viên quấy rối như tôi đâu.” Joe thiếu gia nói có lý chẳng sợ, “Tôi cũng không phải đồ cuồng ngược.”

“...”

Có vài tên chày gỗ rất có bản lĩnh như vậy, chỉ một câu nói đã có thể khiến những người tại chỗ trúng đạn hết, từ thực tập sinh, đến Cố Yến rồi đến bản thân Yên Tuy Chi, không một ai may mắn tránh khỏi.

Joe đại thiếu gia nhìn thấy vẻ mặt một lời khó nói hết của bọn họ, bỗng nhiên ha ha cười lớn, “Được rồi, không đùa các cậu nữa. Nói thêm gì nữa, chắc luật sư Cố của các cậu sẽ trở mặt với tôi mất.”

Hắn ta vừa nói vừa chỉ chỉ Kha Cẩn, giọng điệu hảnh đi, “Người này mới là đàn anh ở học viện pháp luật của các cậu, cùng khóa với Cố, họ Kha.”

Bác sĩ tâm lý đặc biệt phụ trách trị liệu cho Kha Cẩn đã nói, không nên đối đãi quá mức khác biệt với cậu ta, làm thế nào để như bình thường là được, như vậy mới dễ dàng kích thích đến tâm trạng của cậu ta.

Nhưng trong cuộc sống thường ngày, thật ra thì rất khó làm được điều này, cho dù là bạn học hay là bạn bè, luôn luôn hoặc ít nhiều sẽ coi cậu ta như một người đặc biệt để chăm sóc, chỉ có Joe vẫn luôn cố gắng làm theo.

Là sinh viên của học viện pháp luật, ít nhiều sẽ nghe nói về chuyện của Kha Cẩn, cho nên bọn Locke vô cùng thức thời, lễ phép gọi đàn anh, cũng không có hỏi nhiều.

“Mấy cậu đến đây lâu chưa?” Yên Tuy Chi nhìn ra vườn hoa một cái, hỏi Locke.

“Được một lát rồi.”

Feilida không nhin được, lặng lẽ nói: “Không phải nói chỉ có người trong luật sở chúng ta sao? Là tôi hiểu sai vấn đề hay là cái gì, trường hợp lớn như vậy, đa số những người ở trong này đều xuất hiện trên đủ mặt báo rồi đấy.”

“Vừa rồi tôi đã lặng lẽ hỏi thăm một chút, không chỉ có vậy đâu.” Anna nói, “Ngày mai sẽ còn có một đợt trình diện nữa cơ.”

Đèn đuốc trong vườn hoa sáng choang, có ghế sa lon có bàn ăn, còn có đủ loại giải trí, tiện nghi không khác gì trong phòng tắm. Nhưng nóc vườn lại làm bằng kính, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trời sao không sót gì.

“Nếu như làm lơ mấy lời khách sáo giả mù sa mưa ẩm ỉ kia, hoàn cảnh vẫn rất tốt.” Joe nói, “Tôi thấy góc này cũng được, chúng tôi ngồi uống rượu luôn ở đây, mấy cô cậu sẽ không để ý chứ?”

Ngược lại mấy thực tập sinh rất thích hẳn ta, liền vội vàng lắc đầu,

cười nói: “Không ngại không ngại.”

Nhưng hiển nhiên, nguyện vọng này cũng không dễ dàng đạt thành như vậy.

Cho dù bọn họ có làm lơ đám khách khứa kia, đám khách đó cũng sẽ không bỏ qua bọn họ.

Có người đến khách sáo hàn huyên, có người đến để làm quen.

Tóm lại, một góc của bọn họ chưa từng được yên tĩnh, đám người cầm rượu đến chào hỏi nối liền không dứt.

Các thực tập sinh vô cùng tuyệt vọng.

Trong đó không ít người thật sự tò mò về Yên Tuy Chi.

“Cậu thực tập sinh cực kì nổi tiếng kia hả?”

“Tôi cũng nghe nói.”

“Đúng vậy, vụ án nhà Manson.”

...

Đây gần như là lời mở đầu tiêu chuẩn rồi.

Cố Yên và Joe luôn là người được chào hỏi đầu tiên, một người không lạnh không nóng, một người cà lơ phất phơ.

Hai người có thể chặn lại hơn nửa rượu. Nếu kiên trì muốn trò chuyện thêm mấy câu, luôn đụng phải vách tường ở chỗ Yên Tuy Chi.

Quy trình cơ bản đại khái là như vậy ——

“À, cậu chính là thực tập sinh đó sao?”

Yên Tuy Chi giả bộ ngu: “Ai cơ?”

“Không phải cậu sao? Người nhận vụ án nhà Manson đó.”

Yên Tuy Chi: “Không phải tôi nhận.”

“Nhầm rồi à?”

“Là hội ủy viên hỗ trợ luật pháp ngẫu nhiên gửi tới.”

“...”

“Tôi đã nghe nói về biểu hiện trên tòa của cậu, vô cùng đáng để tán dương.”

Yên Tuy Chi: “Vậy ngài càng phải khen thầy tôi hơn, cơ bản đều là công lao hướng dẫn từ xa của hầy.”

“Người tuổi trẻ khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng cũng không cần khiêm nhường như thế. Một thực tập sinh có thể giải quyết vụ án đẹp như vậy, cũng không phải dựa hết vào thầy là được.”

Yên Tuy Chi: “Đúng vậy, còn dựa vào thông tin hiện đại nữa.”

“...”

“Ít nhất biểu hiện trên tòa của cậu rất giỏi, nghe nói vô cùng trấn định.”

Yên Tuy Chi: “Tạm được, có điều chân vẫn hơi run, phải cảm ơn thiết kế của ghế bào chữa, đã hoàn hảo chặn lại nửa người dưới.”

“...”

“Lúc ấy tôi có may mắn ngồi nghe, những điểm bào chữa vô cùng thông minh, một thực tập sinh có thể làm được điều này, đúng là rất

khiến người ta kinh ngạc.”

Yên Tuy Chi: “Vậy không cần phải kinh ngạc, vốn dĩ cũng không phải điểm bào chữa tôi tìm ra.”

Anh nói xong quay đầu nghiêm trang nói với Cố Yến, “Thầy, vị tiên sinh này đang khen thầy kìa.”

“...”

Người này còn nhớ mình vẫn đang khoác lớp da thực tập sinh, phong cách dùng từ ngữ lúc nói chuyện khác hẳn với lúc còn làm viện trưởng.

Nhưng cũng không khiến khách khứa vui vẻ là bao.

Cùng với việc đuổi người, anh cũng âm thầm nhớ những người tò mò về mình trong lòng.

“Má nó.” Locke xòe ngón tay ra đếm, “Vừa rồi có những ai nhỉ, mấy vị cấp trên đối tác của chúng ta, Tần tiên sinh – trùm máy thông minh bằng kim loại? Cliff, 1/3 tàu bay mà Liên Minh dùng đều là của nhà đó nhỉ? Nhưng hình như ông ta nghiêng về vận chuyển hàng hơn? Còn có Badel tiên sinh, nhà ông ta... nhà ông ta làm cái gì nhỉ?”

“Làm chất thuốc thì phải.” Feilida nói, “Dù sao đầu trâu mặt ngựa cái gì cũng có.”

Liên kết mạng lưới quan hệ với đủ ngành nghề, đây là một chuyện được các luật sở trong Liên Minh ưa chuộng nhất hiện giờ.

Cho nên tiệc rượu như vậy cũng dễ hiểu, chẳng qua là các thực tập sinh có vẻ không ứng phó được với cục diện này thôi.

Nhưng không bao lâu, thầy của mỗi người bọn họ đều tới, dẫn bọn họ đi cho đám cấp trên kia quen mặt. Cuối cùng ngay cả lão cổ hủ

để Hobbs cũng tới.

Lão giảng co ở bệnh viện vài ngày, cuối cùng đã thoát khỏi nghi ngờ lây nhiễm, lại nghỉ ngơi một ngày ở nhà, đây là lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Cậu...” Lúc Hobbs thấy Cố Yến, ánh mắt trở nên rất phức tạp, “Cậu lại nhận vụ án Ông lắc đầu kia.”

Không nói được là giọng ông ta có vẻ kinh ngạc nhiều hơn, hay là chế giễu nhiều hơn. Nói như thế nào đây, có chút giống như tiền bối đang nhìn một hậu bối không làm theo lẽ thường vậy.

“Tìm tôi thì tôi nhận.” Cố Yến trả lời vô cùng bình thản.

Hobbs liếc Adams đang uống rượu cách đó không xa một cái, “Điều càng làm tôi kinh ngạc chính là, thế mà trợ lý của cậu cũng đồng ý.”

Cố Yến nói: “Quả thật.”

Hobbs vốn là không thích nói chuyện phiếm, lại không có gì hay để trò chuyện với Cố Yến. Nghe xong, lão ta híp cặp mắt ửng nói: “Đúng là tôi không thể hiểu được suy nghĩ của đám trẻ tuổi các cậu.”

Ánh mắt của lão quét qua người Yên Tuy Chi, hơi dừng lại một cái chớp mắt, lại nói với Locke: “Đi thôi, rúc ở xó xỉnh mãi thế thì cần gì phải tới tham gia tiệc rượu?”

Locke ngượng ngùng gãi đầu, lên tiếng chào đám Yên Tuy Chi rồi theo Hobbs đi xa.

Rất nhanh bọn họ đã tụ lại bên cạnh đối tác họ Cao kia, tiếp đó lại hàn huyên với đám Cliff, Badel, giống như mấy phút ngắn ngủi đã trở thành một phe phái.

“Lão già kia lại còn có lúc cười ha ha.” Yên Tuy Chi nhìn Hobbs, than thở một câu.

Joe nói, “Vừa rồi lão còn cười với tôi cơ mà.”

Thật ra thì điều này cũng quá bình thường, dấu sao quyền phát biểu của những người này cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh được, lúc quan hệ tốt luôn có thể nói được vài lời hay. Rất ít ai sẽ gây khó dễ với sự phát triển của tiền đồ của mình, bao gồm cả người cổ hủ như lão Hobbs.

Nhưng mà không bao lâu, đám người tụ tập kia đã bị đánh tan.

Có người lững thững tới chậm.

Người mới tới đi theo đoàn, ít nhất cũng tầm mười người, nhưng phần lớn đều dừng bước ở cửa vườn hoa, giống như vệ sĩ tận trung với cương vị, tùm năm tùm ba cùng đứng giữ trật tự ngoài cửa.

Thật sự đi vào vườn hoa chỉ có ba người, hai trong số đó là anh em, ngũ quan có chút giống nhau, nhưng khí chất lại hoàn toàn trái ngược. Người lớn tuổi hơn để tóc ngắn, lúc nhìn người, ánh mắt luôn đảo qua một cái, mang theo một sự kiêu ngạo.

Rất đúng dịp, trước đó không lâu Yên Tuy Chi còn đối mặt với gã ta, ngay trên tòa án hành tinh Thiên Cầm.

Gã ta là con trai trưởng nhà Manson, Brewer · Manson.

Người phục vụ bưng mâm đi nghênh đón, Brewer · Manson cũng không thèm nhìn tới, tùy ý cầm một ly rượu trong đó lên. Ánh đèn chiếu vào chiếc nhẫn ở ngón trỏ, trên nhẫn là ba viên kim cương đen và chữ K lớn, để lộ ra vẻ giàu sang.

Đi sau gã ta nửa bước, là Miro · Manson – con thứ hai nhà Manson. Để tóc dài hơn anh trai một chút, cẩn thận vuốt vào sau gáy, còn vài sợi tóc rũ sang một bên, phối hợp với cặp mắt kia của gã ta, nhìn ai cũng lộ ra một vẻ hài hước. Sau khi vào cửa gã ta cũng chọn một ly rượu, còn chưa chào hỏi với ai đã nhướn mày uống mấy hớp. Gã

ta cũng đeo một đồ trang sức giống Brewer, ba viên kim cương đen ôm lấy một chữ K lớn, chỉ là không phải nhẫn, mà là khuyên tai, bấm lên tai để lộ ra vẻ... cợt nhả.

Người còn lại chính là trợ lý của hai người.

“Đúng rồi, George · Manson thế nào rồi?”

So sánh với hai người kia, tiểu thiếu gia nhà Manson đúng là... chỉ là một tiểu thiếu gia mà thôi. Yên Tuy Chi không thấy bóng người gã, liền hỏi Joe một câu.

“Còn mấy ngày nữa là có thể xuất viện.” Joe nói.

“Còn chưa khôi phục sao?”

“Thật ra thì mấy ngày trước đã khôi phục rồi, chỉ là không hề nói gì cũng chẳng để ý đến ai.” Joe bĩu môi, yên lặng uống một hớp rượu.

Bên ngoài còn chưa thổi ra tiếng gió gì, nhưng sáng hôm qua Joe đã biết được tin tức nội bộ, Triệu Trạch Mộc là người ra tay với tiểu thiếu gia nhà Manson, không có sai sót gì.

Biết được tin tức rồi, hẳn ta đến phòng bệnh của Manson để báo kết quả ngay. Nhưng mà miệng như phi ngựa nói cả một ngày, từ đầu đến cuối vẫn chưa vào vấn đề chính được.

Cuối cùng vẫn là Manson đột nhiên thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ, nói: “Trước kia cậu đâu có lằng nhằng như vậy.”

Đây là lần đầu tiên tiểu thiếu gia Manson chủ động mở miệng trong nhiều ngày như vậy, trước kia gã không uể oải ngẩn người, thì chính là đang ngủ.

Joe hừ một tiếng, yên lặng chốc lát, lại nói: “Là Triệu Trạch Mộc.”

Manson nghe xong, biểu tình trên mặt cũng không thay đổi chút nào,

không hề lộ ra vẻ bất ngờ. Gã chỉ chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới nói: “Ừ... Tôi biết.”

“Cậu biết?” Lúc ấy Joe có chút kinh ngạc.

Nhưng mà sau đó, Manson liền không nói gì nữa.

“Sau đó tôi nghĩ lại thấy cũng đúng, có lẽ ngày đó cậu ta tê liệt nằm trong bồn tắm, cũng không thật sự uống đến mức choáng váng.” Joe thấp giọng lầu bầu.

Khi đó hẳn ta mới đột nhiên biết, tại sao sau khi tỉnh lại Manson vẫn luôn uể oải như vậy, thật giống như đối với cái gì cũng đều có vẻ chán ghét. Có thể là bởi vì gã biết là ai làm những chuyện kia.

“Nhưng tại sao vậy chứ? Mãi mà tôi vẫn chưa nghĩ thông.”

“Triệu Trạch Mộc nói như thế nào?” Cố Yến hỏi.

Joe nói: “Hắn ta giải thích với chỗ cảnh sát là bởi vì Manson vô liêm sỉ mấy năm, làm một ít chuyện, nói một ít lời khiến hắn ta cảm thấy rất nhục nhã, thật giống như nhà họ Triệu chỉ phối hợp đi theo phía sau xách giày cho nhà Manson vậy. Hơn nữa khoảng thời gian trước nhà họ Triệu gia và gia tộc Manson xảy ra vài vấn đề, gần như thành phế bỏ, hắn ta có chút không cam lòng, muốn làm gì đó để được hai con trai lớn nhà Manson coi trọng, ví dụ như loại bỏ chương ngại... Loại chuyện hoang đường này ai thích tin thì tin, dù sao tôi không tin lắm.”

Hắn ta suy nghĩ, lại liếc về hướng Brewer · Manson, nói: “Câu giải thích của hắn ta khiến Brewer và Miro cũng tới sở cảnh sát chơi một ngày, nhưng cũng chỉ là chơi một ngày thôi, không có chuyện gì khác.”

Anh em Manson vào cửa tương đối khó khăn.

Bởi vì bọn họ vừa mới đứng yên, hơn nửa người trong tiệc rượu đã

vây quanh.

Một vòng hàn huyên khách sáo xong, ly rượu vừa tới tay đã hết.

“Dù thế nào cũng để tôi ngồi xuống trước đã chứ.” Brewer · Manson đùa giỡn cùng mấy người đó, “Mấy người định quật ngã tôi ở cửa sao?”

Bọn họ cười ha ha đi tới một khu ghế ngồi, sau khi đám người tản ra một ít, ánh mắt của Brewer · Manson liền quét đến góc bọn Yên Tuy Chi đang đứng.

Miro · Manson cũng nhìn theo, ánh mắt khô hài dừng trên người Yên Tuy Chi và Cố Yến một lát trước, cuối cùng rơi vào trên người Joe.

Gã ta lên tiếng chào với Brewer · Manson, rồi dứt tay vào túi không nhanh không chậm đi tới. Brewer · Manson ở phía sau gã ta nhú mày một cái, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ gật đầu với bọn Cố Yến từ xa, đi ra khỏi đám người vây quanh.

Miro · Manson nâng ly lên với Joe từ xa, “Xem tôi nhìn thấy ai này! Sao anh lại tới đây?”

Joe cũng nâng ly lên, nhưng không uống hớp nào, mà hỏi lại như chuyện đương nhiên: “Có bạn ở chỗ này, tại sao tôi không thể đến?”

“À — tôi còn cho rằng có cha anh ở, anh tuyệt đối không xuất hiện chứ.”

“Bây giờ ông ta ở đây sao? Anh thử tìm tôi xem chút?” Joe chẳng vui tí nào.

Hắn ta còn có thể giả bộ khách khí một chút với Brewer · Manson, nhưng lại không hề cho người này chút mặt mũi nào.

“Không có ở đây sao? Vậy ngày mai cũng nên đến chứ.”

Miro · Manson nửa thật nửa giả quét một vòng, gã ta nói chuyện thích kéo dài giọng, nghe không thoải mái lắm.

Joe liếc mắt.

“Trẻ tuổi tài giỏi đẹp trai, luật sư Cố?” Miro · Manson không trêu Joe nữa, gã ta cụng ly với Cố Yến, quay lại nhìn về phía Yên Tuy Chi, nheo mắt nói, “Đây nhất định chính là thực tập sinh của luật sư Cố rồi.”

Gã ta cầm ly rượu, ngón tay út chỉ Yên Tuy Chi một cái, mặt đầy vẻ tiếc nuối nói: “Tôi nghe Brewer nói, biểu hiện trên tòa của cậu hôm đó khiến người ta cực kì ấn tượng. Tôi vẫn luôn thấy tiếc nuối tại sao hôm đó cứ phải đi hẹn hò, nếu không thì sẽ không phải bỏ lỡ mất.”

Lời này cực kì vớ vẩn. Lúc mở phiên tòa, em trai George · Manson của gã ta vẫn còn ở bệnh viện không biết sống chết, vậy mà gã ta còn chạy đi hẹn hò.

Điều vớ vẩn nhất là, gã ta lại không hề có chút gánh nặng nào mà nói ra.

Trên báo đều viết là “Hai người anh trai mặt mũi tiều tụy, biểu tình nghiêm túc” đủ loại, cũng không biết là tên mù nào nhìn ra được.

Trước kia Yên Tuy Chi không qua lại nhiều với người này, nhưng sau một vài câu ngắn ngủi cũng cảm giác được, hắn ta còn huênh hoang hơn Brewer · Manson một chút, không hề biết thu liễm.

“Để bồi thường, tôi muốn uống một ly với cậu.” Miro · Manson nói, “Ly của cậu đâu?”

Yên Tuy Chi nhú mày, đang định nói cái gì, đã cảm giác trong tay mình bị nhét vào một cái ly thủy tinh.

Anh cúi đầu nhìn, là một ly sữa bò.

“ ... ”

Yên Tuy Chi cực kì bình tĩnh cầm lấy.

Miro· Manson giận cười: “...Luật sư Cố có ý gì?”

Cố Yến còn chưa mở miệng, Yên Tuy Chi đã cười nói: “Tôi đã thay dạ dày ba lần, cũng là bởi vì ỷ vào tuổi còn nhỏ không biết kiêng dè uống rượu, trong dạ dày chứa đầy cồn rượu gây loét. Hai ngày nay còn bị chảy máu, thật sự là không dám uống rượu. Dĩ nhiên, nếu như Manson tiên sinh kiên trì, tôi đánh cược dạ dày thứ tư cũng được.”

Nghe mà thấy phát khiếp.

“ ... ”

Miro· Manson vô tình tưởng tượng, lại nhìn ly rượu trong tay mình, cũng có chút chán ngắt.

“Cứ như vậy đi.” Gã ta xanh mặt, qua loa lấy lệ cụng vào ly sữa bò của Yên Tuy Chi một cái, sau đó quay đầu rời đi.

Đuổi được Manson cột nhà đi rồi, Yên Tuy Chi vừa quay đầu, đã nhìn thấy Joe cũng xanh cả mặt, một vẻ khó nói hết nhìn anh hỏi: “Cậu thay cả dạ dày rồi?”

Yên Tuy Chi: “Anh cũng tin à?”

Joe: “...Giọng cậu cực kì chân thành.”

Giọng Yên Tuy Chi càng chân thành hơn, “Tôi còn chết một lần rồi cơ.”

Joe: “ ... ”

Đại thiếu gia bất mãn nhìn về phía Cố Yến, “Thực tập sinh của cậu coi tôi như kẻ ngu, cậu có quản hay không?”

Cố Yến ổn định uống một hớp rượu, “Lát nữa sẽ quản.”

Joe: “...”

Dẫu sao người còn chưa tới đủ, vỡ kịch lớn vào ngày hôm sau, hơn nữa khách khứa đi đường xe vất vả, tối nay cũng không tiện kéo dài đến đêm.

Luật sở sắp xếp phòng khách sạn cho tất cả mọi người, từ nhà Manson xuống đến thực tập sinh. Nhưng đãi ngộ vẫn có chuta khác biệt, đám khách khứa như nhà Manson mỗi nhà một tầng, mỗi tầng còn có mật mã và quản gia riêng, tất cả luật sư trong luật sở đều là phòng cao cấp. Mà thực tập sinh thì ở tòa nhà phía trước, hai người một phòng.

Không biết là dựa theo thứ tự gì để sắp xếp, tóm lại xếp đến chỗ Yên Tuy Chi thì vừa vặn thừa ra, anh ở một mình.

Lúc Cố Yến nghe thấy vậy thì nhú mày.

Joe đại thiếu gia còn là một người rất tỉ mỉ, hẳn ta chú ý tới điểm này, cũng phát hiện Yên Tuy Chi lạc đàn. Thật ra thì hẳn ta không cần nhắc nhiều như vậy, chẳng qua là căn cứ vào “thực tập sinh của bạn cũng là thực tập sinh của mình”, dứt khoát chuyển Cố Yến và Yên Tuy Chi đến tầng của mình.

“Cả tầng có mỗi tôi và Kha Cẩn hai người ở, quá nhàm chán.” Joe nói.

Loại một tầng một quản gia này, có chút giống như một căn nhà, đi từ cửa khóa bằng mật mã vào chính là phòng khách, phòng ăn, hồ bơi thu nhỏ cùng với khu vận động, chia ra thông với mấy phòng ngủ.

Joe sắp xếp Kha Cẩn vào một phòng trong đó, mình thì ở một phòng thuận lợi trông nom cậu ta nhất.

“Chăm sóc như vậy cũng phiền toái, làm sao không dứt khoát ở một gian?” Yên Tuy Chi ở bên cạnh thấy mà buồn bực.

Cố Yến thấp giọng nói, “Ban đầu dễ cho tiện đúng là ở cùng phòng, sau đó có người viết báo linh tinh, như vậy không tốt đối với Kha Cẩn.”

Yên Tuy Chi cũng hiểu, “Nhưng sao tôi không nhìn thấy bài báo nào?”

“Bị Joe dẹp xuống rồi, nhưng sau đó cậu ta vẫn luôn rất chú ý.” Cố Yến nhìn sắp xếp trong tầng khách sạn này, “Ở đây tính bảo mật khá cao, nhưng cậu ta đã thành thói quen rồi, ngay cả ở nhà cậu ta cũng như vậy.”

“Lắm bầm cái gì đấy?” Joe tới nói: “Hai người chọn hai phòng đi. Đúng rồi, Cố, cậu có cần ngủ luôn không? Nếu như không gấp thì đến uống với tôi một ly.”

Vừa rồi trong tiệc rượu bọn họ không có hứng thú gì, cũng không uống được mấy. Lúc này không có ai, hình như Joe có chút tâm sự.

Cố Yến vỗ Yên Tuy Chi một cái, thấp giọng nói: “Thầy chọn một phòng trước, tôi đi trò chuyện với cậu ta chút, vừa vặn cũng có chuyện muốn hỏi cậu ta.”

-----oOo-----

Chương 112: Tiệc rượu luật sở

(3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phòng của Joe chỉ bật một cái đèn, ánh đèn không sáng lắm làm nổi bật một màu nước ở cửa sổ gần ban công.

Đủ để cho hai người thấy rõ chai rượu ly rượu, lại không ảnh hưởng đến hứng thú nói chuyện trời đất.

Joe đại thiếu gia kẹp đá cục vào trong ly, mấy tiếng leng keng vang lên khá rõ ràng, càng khiến bóng đêm thêm yên tĩnh.

Hắn ta rót rượu, đặt một ly ở trước mặt Cố Yến, tự cầm một ly khác uống một hớp, để cho rượu lạnh như băng đảo hai vòng trên đầu lưỡi, mới chậm rãi nuốt xuống.

Cố Yến cũng không thúc giục, cầm ly nhấp môi một chút, ánh mắt rơi vào cảnh đêm mờ hồ bên ngoài cửa sổ.

Đây chính là chỗ tốt khi làm bạn với Cố Yến, hắn có đầy đủ kiên nhẫn chờ bạn điều chỉnh lại tâm trạng rồi mở miệng, nếu như bạn quả thực không biết kể từ đâu, hắn sẽ còn giúp bạn mở đầu vào lúc thích hợp.

“Bởi vì chuyện của Manson?” Cố Yến thậm chí không hề nhìn sắc mặt Joe, cứ nhắc một câu như vậy.

Joe nhướn mày: “Cậu cũng có thể nhìn ra?”

Hắn ta kinh ngạc xong, lại gật đầu một cái, nói rõ ràng: “Cũng đúng, sao cậu có thể không nhận ra được. Quả thật có chút nguyên nhân này ở bên trong, nhưng cũng bởi vì hôm qua đến bệnh viện, thấy

được đáng vẽ của Manson. Sau đó tôi lại liên lạc với cảnh sát để gặp Triệu Trạch Mộc, mới nhớ lại không ít chuyện lúc còn bé.”

“Tôi đã nói với cậu rồi nhỉ, thật ra quan hệ của chúng tôi khi còn bé rất tốt, tốt hơn bây giờ nhiều. Có lẽ quan hệ giữa cha mẹ còn có rất nhiều lợi ích ở bên trong, nhưng chúng tôi chơi với nhau rất đơn giản, hợp tính thì chơi, không hợp thì rời. Triệu Trạch Mộc lớn hơn chúng tôi một chút, trước kia luôn là tôi và Manson xông ngang đánh thẳng gây họa, hắn ta luôn giúp đỡ cứu vớt mạng nhỏ của chúng tôi vào lúc quan trọng, tên đàn Manson kia làm chuyện ngu xuẩn nhiều nhất, hắn ta giúp Manson thu thập cục diện rồi rầm chắc cũng phải gấp đôi gấp ba lần tôi...”

“Cậu nói xem có thú vị không? Bạn bè sống chết có nhau, vậy mà thậm chí nói xa liền xa. Bây giờ một tên nằm trong viện, một tên bị giam trong sở cảnh sát, sau này chắc sẽ không còn cơ hội qua lại nữa. Mà châm chọc nhất là, tôi lại vì một chuyện như thế mà quan hệ với Manson từ từ khá hơn.”

“...Tôi không muốn tin Triệu Trạch Mộc sẽ bởi vì những lý do mà hắn ta nói để làm chuyện như vậy. Chắc hắn Manson cũng không muốn tin.”

Joe lại uống một hớp rượu, nhíu mày hỏi: “Tại sao? Cậu xem tôi và cậu đâu có những vấn đề này đâu, bạn bè sau này quen biết cũng không có.”

Cố Yên nói: “Biết nhau quá sớm.”

Joe sửng sốt một chút, “Hử?”

“Biết nhau quá sớm, quan niệm ý thức còn chưa thành hình, còn chưa trải qua giai đoạn biến hóa lớn nhất, cậu đang thay đổi, đối phương cũng đang thay đổi, rất dễ dàng đi ngược.”

Joe gật đầu một cái, “Cũng đúng, hai ta quen nhau ở đại học, đã sớm ổn định, hợp nhau chính là hợp nhau, thay đổi như thế nào đi

nữa cùng lắm cũng chỉ có một chút.”

Cố Yến “ừ” một tiếng.

Joe nhìn vườn hoa dưới tầng, bóng cây bị ánh đèn chiếu ra nhiều màu.

Không biết hẳn ta đang suy nghĩ gì, qua một lúc lâu mới lại lầu bầu nói, “Có lẽ đám người chúng tôi chịu ảnh hưởng của gia đình. Nếu như sau lưng Triệu Trạch Mộc không phải nhà họ Triệu cần phụ thuộc vào người khác, nếu như Manson không có quan hệ với gia tộc, khi còn bé tôi ở với bà ngoại chỗ xa...”

Cố Yến suy nghĩ một chút, nói: “Vậy có thể căn bản các cậu sẽ không biết nhau.”

Joe: “...”

Vị thiếu gia này bị chặn họng, giả bộ bất mãn uống nửa ly rượu, sau đó lại cười giễu cợt.

Cố Yến liếc mắt nhìn hắn ta: “Uống nhiều rồi à?”

Joe đại thiếu gia khoát tay một cái, “Không, bị cậu bất ngờ đâm chọc như vậy cũng rất thú vị.”

“Mà cậu biết không, lúc tôi còn nhỏ, mấy nhà sẽ thường xuyên sẽ tổ chức tụ họp như buổi trà chiều, cha mẹ sẽ mời rất nhiều người có quan hệ làm ăn. Đa số người đến tham gia đều sẽ dẫn con theo, người lớn ở chỗ người lớn, tiểu quỷ có nhóm của tiểu quỷ, cũng giống với việc phải tạo quan hệ trước, rất ít người hiểu sai loại cơ hội này. Nhưng tôi nhớ có mấy nhà chưa bao giờ dẫn con theo, không chỉ không dẫn theo, còn giấu rất kỹ.” Joe thiếu gia tê liệt tựa vào ghế, thả lỏng nhớ lại rất nhiều chuyện.

“Giấu kỹ?” Cố Yến thuận miệng hỏi.

Joe gật đầu một cái: “Cố ý bảo vệ rất chặt. Dĩ nhiên, nếu thật sự phát triển như nhà tôi hay nhà Manson thì cũng khó mà giấu. Không ngờ cũng có cách để giấu loại chuyện này. Trong ấn tượng của tôi, khi còn bé đã từng gặp một đôi vợ chồng rất hiền lành khiêm tốn, không nhớ nổi khuôn mặt cụ thể, nhưng ta nhớ vợ chồng hai người kia đều như trong tranh vẽ vậy, hình như là họ Lâm? Khi còn bé chúng tôi hay nói, chắc con của họ xinh đẹp lắm, nhưng đến giờ vẫn chưa được gặp. Không chỉ chưa được gặp, ngay cả họ gì tên gì cũng không có ai biết. Ban đầu còn cảm thấy thật đáng tiếc, sau đó... lại rất vui vẻ.”

Cố Yến nghe vậy, cảm thấy có chút không đúng, nhìn về phía Joe, “Vui vẻ?”

Joe không trả lời ngay.

Hắn uống xong rượu trong ly, lại thả đá vào, rót cho mình ít nữa. Rượu màu nâu vàng thấm vào đá đi xuống, rất nhanh đã mài mòn góc cạnh, trên vách ly cũng bốc lên một tầng hơi nước mỏng.

Joe dùng ngón cái lau tầng hơi nước kia đi, nói: “Không hiểu sao mấy ngày trước tôi nằm mơ đến khi còn bé, khi tôi quan hệ của tôi vào lão cáo già kia còn rất tốt...”

Đề tài này của hắn ta đến rất đột nhiên, hơn nữa lại chủ động nhắc tới cha hắn ta.

Điều này khiến Cố Yến có chút kinh ngạc, đồng thời cũng mơ hồ ý thức được... cái Joe gọi là tâm sự, hẳn là chỉ việc này.

“Tôi nhớ rõ mỗi lần đi trại nuôi ngựa, tôi không bò lên lưng ngựa được mà lại đòi cưỡi, ông ta sẽ cõng tôi lên vai, đi khắp trại xem ngựa. Khi đó ông ta đã không còn trẻ, chị tôi cũng đã tốt nghiệp đại học, bắt đầu học tiếp xúc với việc xử lý công ty.”

Hắn ta nhớ lại một hồi, lại nói: “Thật sự... còn rất tốt.”

“Thật ra thì ông ta vẫn luôn đối xử với người nhà rất tốt.” Joe nói, “Nhưng sau đó tôi phát hiện... ông ta đối với người ngoài thì chưa chắc. Có mấy lần tôi nghe ông ta gọi điện, với lão Manson hay ai đó, để thương lượng một ít chuyện. Nội dung cụ thể nhớ không rõ lắm, chính là phá hỏng tài nguyên hay chèn ép ai đó...”

Hắn ta rất không vui nhớ lại những thứ này, lúc nhắc tới cũng không nhin được mà trở nên nóng nảy.

“Tóm lại, lúc ấy tôi vẫn còn nhỏ, nghe giọng kia thì rất không thoải mái. Sau đó đột nhiên như mắc bệnh nghi ngờ, một khi nghe nói ai đó xảy ra chuyện gì, liền bắt đầu không nhin được nghĩ lên người cáo già, mặc dù không hề có một suy đoán căn cứ nào.”

Joe uống một hớp rượu, đề tâm trạng phiền muộn đó xuống.

Chậm rãi rất lâu, hắn ta mới nhún vai nói với Cố Yến: “Chuyện sau đó cậu biết rồi đấy, có thể là tâm trạng ảnh hưởng, tôi mắc bệnh rất lâu, thỉnh thoảng lại phát sốt, bây giờ đầu óc ngu si như vậy chắc cũng là do nó ban tặng.”

Liên quan tới việc Joe hay bị bệnh, Cố Yến cũng biết, cái hắn ta gọi là lưu ban cũng chính là ở trong khoảng thời gian đó.

Nhưng hắn không biết thì ra nguyên nhân bị bệnh là như vậy.

Có thể là hoàn toàn xích mích với cha, sau đó Joe đã đi lên một con đường ngược lại—

Cha hắn ta chú trọng kết bạn xem lợi ích, hắn ta chỉ nhìn tâm tình. Trừ mấy người chơi chung khi còn nhỏ, còn lại đều là hợp tính kết bạn, không hợp thì thôi.

Cha hắn ta hay tính toán, hắn ta liền không tim không phổi, tất cả đều tùy ý.

Cha hắn ta giỏi về việc kiếm chỗ tốt vào tay mình, hắn ta lại đưa ra

bên ngoài, đối với bạn bè càng là móc tim móc phổi.

“Thật ra thì cáo già đã ngừng rất nhiều năm.” Joe nói, “Tôi bảo chị lôi kéo ông ta, tránh để ông ta đi lại quá gần với nhà Manson, mấy năm nay cũng có hiệu quả. Cho nên tôi vẫn không muốn nói chuyện này ra, trừ việc khiến người ta khó chịu thì cũng không có ý gì. Nhưng gần đây nhà của lão Manson gần như bị hai anh em kia tiếp quản hoàn toàn, nhẩy nhót rất ghê. Tôi nghe chị than phiền, gần đây nhà Manson lại bắt đầu liên hệ với lão hồ ly.”

Joe thiếu gia rất phiền lòng, “Có quỷ mới biết bọn họ có thể làm được chuyện gì, mấy ngày gần đây tôi đều không ngủ ngon.”

Cố Yến: “Khó trách.”

“Khó trách cái gì?”

“Trước đó nghe Miro · Manson nói mai cha cậu sẽ đến, loại trường hợp này cậu đều là tránh được sẽ tránh.” Cố Yến nói, “Lần này lại khác thường như vậy, tôi còn đang định hỏi cậu có chuyện gì.”

Tâm trạng của Joe vốn đã rất tệ hại, những chuyện này đè ép hắn ta đã lâu, nếu như không phải là bởi vì gần đây anh em Manson liên hệ với cha hắn ta lần nữa, có thể hắn ta cũng không tìm được cơ hội xúc động tâm sự.

Vốn dĩ nói ra cũng đã nhẹ nhõm một chút, nhưng nghe được Cố Yến lo lắng, tâm trạng hắn ta lại càng từ tối chuyển sáng.

Hoàn cảnh sinh hoạt của hắn ta vốn nên tràn đầy ngờ vực, tranh đấu, lá mặt lá trái. Nhưng bởi vì có một người bạn như Cố Yến, tất cả đều không giống nhau. Bởi vì phản ứng đầu tiên khi bọn họ nghe được chuyện vĩnh viễn không phải là hiểu lầm, mà là “Cậu có sao không?” “Cậu vẫn ổn chứ?”

“Mặc kệ, đi một bước nhìn một bước. Chị tôi nhìn chăm chăm công ty bên kia, tôi nhìn chăm chăm bên này. Đã ghét nhiều năm như vậy

rồi, tôi không hy vọng lão hồ ly càng khiến tôi ghét thêm.” Joe nói.

Hắn ta ực một hớp rượu cuối cùng, rồi lại rót đầy ly, nói với Cố Yến: “Hình như đến bây giờ tôi chưa mời rượu cậu hẳn hoi thì phải.”

Cố Yến: “Làm sao?”

“Cái gì mà làm sao, bổ sung chứ sao!” Joe cười cụng ly lên ly hắn, “Kính bạn thân nhất của tôi.”

Cố Yến nhướng mày đáp ứng, cũng dứt khoát uống xong rượu trong ly.

Joe đại thiếu gia có tinh thần, cầm chai rượu lên muốn rót tiếp vào ly cho hắn.

Cố Yến đề miệng ly lại, “Miễn. Còn dư lại tự cậu giữ đi, thực tập sinh của tôi mũi rất thính.”

Joe buồn bực: “Người được thì sao? Sợ cậu ta trộm uống à.”

Hắn ta vừa nói, lại “ssh” một tiếng, “Thật ra thì tôi buồn bực đã rất lâu rồi, cậu làm gì mà cứ phải quần ăn quần uống của cậu ta thế, cái này không cho đụng, cái kia cũng không cho động. Quá kỳ quái?”

Cố Yến đứng lên, đặt ly rượu xuống, xoa cổ một cái nói: “Không phải cậu cũng quần Kha Cẩn như vậy sao?”

“Nhưng mà không giống nhau!” Joe nói.

Cố Yến: “Làm sao không giống nhau?”

Joe đại thiếu gia liếc về hướng phòng ngủ của Kha Cẩn, “Tôi thích cậu ấy mà.”

Cố Yến gật đầu một cái, xuyên qua cửa sổ nhìn cảnh đêm bên ngoài, bình tĩnh nói, “Vậy giống nhau.”

Joe đứng tại chỗ tiêu hóa một phút, nhưng không tiêu hóa hết, sững sờ hỏi: “Không phải, cậu chờ một chút, cái gì giống cơ?”

Cố Yến hỏi hột liếc hần ta một cái, “Tôi thích thầy ấy nên sẽ quản lý một vài chuyện, có vấn đề gì không?”

Bởi vì giọng của hần quá đương nhiên, Joe gật đầu một cái theo bản năng, nói: “Không có vấn đề gì.”

Cố Yến không ở lại thêm nữa, lên tiếng chào rồi đi ra khỏi phòng. Hần vừa đi đến nửa phòng khách, cửa phòng Joe thiếu gia sau lưng lại bị kéo ra bất chợt.

Tiếng kinh hô lọt vào tai: “Cậu nói cậu thích ai cơ?”

Có thể bởi vì quá kích động, âm cuối cũng lạc cả giọng.

-----oOo-----